BİLİMKURGU KLASİKLERİ

FRANK HERBERT

DUNE SAPKINLARI

ithaki

Çeviren
Dost Körpe

"Hem sunduğu macera hem de felsefi altyapısıyla
serinin en katmanlı devam kitabı."
–Brian Aldiss

"Şahane planlanmış bir eserin heybetli bir parçası. Fevkalade!"
–*Los Angeles Herald Examiner*

"EVRENDEKİ EN TEHLİKELİ ŞEYLERDEN BİRİ, DAVASINDA HAKLI OLAN CAHİLLERDİR."

Frank Herbert, deneylerden çok deneysel yaklaşımların had safhaya ulaştığı, tür içerisindeki "iyi edebiyat iyi edebiyattır"cıları bir araya getiren yeni dalga bilimkurgu akımının en önemli temsilcilerinden. Türün tüm olanaklarını, suyunu çıkarana kadar kullandığı Dune serisinin beşinci kitabı *Dune Sapkınları*, inanç ve inançsızlık arasındaki çizgiyi soluklaştıran, epik serinin sonuna bir kala taşları yerinden oynatan bir eser.

Tanrı İmparator II. Leto'nun üç bin beş yüz yıla yakın süren hükümdarlığının son bulmasının üstünden bin beş yüz yıl geçti. Altın Yol için yaptığı bu fedakârlıktan sonra insanlar II. Leto'nun "gerçekten de" ölüp ölmediğinden hâlâ emin değillerdi ve İmparatorluk harap olsa da Altın Yol'u sıkı sıkıya takip etmeye devam edeceklerdi.

Dağılış sonucu milyonlarca insan parçalanan medeniyeti terk ederek uzayın bilinmeyen köşelerine dağılmışlardı. Artık Rakis denen Arrakis yine çölleşmişti ve kum solucanları ölmekteydi. Rakis'te Sheeana adında bir kız tüm dikkatleri üstüne çekmişti çünkü son Tanrı İmparator'un bahsettiği kehaneti gerçekleştirebiliyordu: Kum solucanlarını kontrol etmek.

Tüm bunlar olurken Bene Geseritler'in önünde iki seçenek vardı: Ya gizli manipülatörler olarak, hayatta kalmaya çabalayan insanlığın aynı yolda ilerlemesini yönlendirmeye devam edip gerilimi azaltacak ya da Altın Yol'u kabul edip insanlığı yok olma tehlikesinden uzak yeni bir geleceğe götüreceklerdi.

Dune Sapkınları, bir gezegenin köklerine dönüş mücadelesi.

Dune - 5
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786257 737579

Frank Herbert

1920'de ABD'de doğan Frank Herbert, altı kitaplık, efsanevi *Dune* serisinin başı çektiği birçok bilimkurgu romanının yazarıdır. Tarihte verilen ilk Nebula Ödülü'nü kazanan yazarın *Dune* ile kazandığı bir de Hugo Ödülü bulunmaktadır. Yazar 1986'da hayata gözlerini kapamıştır.

Dune Sapkınları
Frank Herbert

Özgün Adı
Heretics of Dune

İthaki Yayınları - 1781

Bilimkurgu Klasikleri - 57
Dune - 5

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Dizi Editörü: Emre Aygün
Yayıma Hazırlayan: Mustafa Güdük
Düzelti: Ömer Ezer
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Kapak Uygulama: Hamdi Akçay
İç Kapak Görseli: Alex Trochut
Poster: Ebrahel Lurci
Kutu ve Sıvama Tasarımı: Hamdi Akçay
Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut
Grafik Uygulama: B. Elif Balkın
3. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7737-57-9
Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2020
Frank Herbert © 1984
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2020

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

FRANK HERBERT

DUNE SAPKINLARI

Çeviren

Dost Körpe

ithaki

Ben *Dune*'u Yazarken

... kitabın başarılı olup olmayacağıyla hiç ilgilenmiyordum. Sadece yazmaya yoğunlaşmıştım. Oturup her şeyi toparlayarak yazmaya başlamadan önce, altı yıl boyunca araştırma yapmıştım; kitapta yer vermeyi tasarladığım çok sayıda temayı iç içe dokuma uğraşı da hayatımda daha önce hiç göstermediğim kadar büyük bir odaklanma gerektirdi.

Dune, Mesih mitini araştıran bir öykü olacaktı.

İnsanların yaşadığı bir gezegeni bir tür enerji makinesi olarak göstererek, farklı bir yaklaşım ortaya koyacaktı.

Siyasetle ekonomi arasındaki, birbiriyle bağlantılı ilişkileri irdeleyecekti.

Mutlak kehanet ve tuzakları üstüne bir inceleme olacaktı.

Öyküde farkındalık yükseltici bir uyuşturucu yer alacak ve böyle bir maddeye bağımlılığın nelere yol açabileceği gösterilecekti.

İçme suyu, petrolün ve günümüzde giderek azalan suyun sembolü olacaktı.

Dune hem çok yönlü bir çevrebilimsel roman hem de insanlar ve insani değerlere ilişkin kaygıları hakkında bir öykü olacaktı; kitabın her safhasında, bu farklı boyutları göz önünde bulundurmak zorundaydım.

Bütün bunlar aklımı yeterince meşgul ettiğinden, başka bir şey düşünmeye pek fırsatım yoktu.

Kitabın ilk yayımlanışından sonra yayıncılardan aldığım bilgilere hem geç ulaşmıştım hem de doğru olmadıkları sonradan anlaşıldı. Eleştirmenler kitabı hiç beğenmemişti. Kitap yayımlanışından önce, on ikiden fazla yayıncı tarafından geri çevrilmişti. Basıldığında da hiç tanıtımı yapılmamıştı. Fakat yine de bir şeyler oluyordu.

İki yıl boyunca, kitapçılardan ve okurlardan kitabı bulamadıklarına dair şikâyetler aldım. Tüm Dünya Kataloğu kitabı övdü. İnsanlar telefon edip durarak, bir tarikat mı kurduğumu soruyorlardı.

Yanıt: "Tanrım, hayır!"

Başarının ne kadar yavaş geldiğini anlatmaya çalışıyorum. İlk üç Dune kitabı tamamlandığında, bu çalışmanın popüler olacağı artık açıkça ortadaydı... Hatta gelmiş geçmiş en popüler eserlerden biri olacağı ve tüm dünyada on milyon nüshasının satıldığı söyleniyordu. Şimdi, insanların en sık sorduğu soru şu: "Bu başarı sizin için ne ifade ediyor?"

Bu başarı beni şaşırtıyor. Gerçi başarısız olmayı bekliyor değildim. Bu bir çalışmaydı ve ben onu yaptım. *Dune Mesihi* ile *Dune Çocukları*'nın bazı kısımlarını *Dune*'u tamamlamadan önce yazmıştım. Bunları sonradan geliştirsem de, ana öykü aynı kaldı. Ben bir yazardım ve yazıyordum. Başarılı olmam, yazmaya daha fazla vakit ayırabileceğim anlamına geliyordu.

Şimdi dönüp geçmişe bakınca, içgüdüsel olarak doğru şeyi yaptığımı fark ediyorum. İnsan başarı kazanmak için yazmamalı. Yoksa dikkati dağılır ve yazmaya odaklanamaz. Eğer yazıyorsanız, yaptığınız tek şey bu olmalı: Yazmak.

Yazar ile okur arasında gayriresmî bir anlaşma vardır. Birileri kitapçılara gidip de bin bir güçlükle kazandıkları paraları (enerjiyi) sizin kitabınız için harcıyorsa, o insanları eğlendirmek ve çok daha fazlasını, verebileceğiniz her şeyi vermek boynunuzun borcudur.

Benim de en başından beri niyetim buydu.

Frank Herbert

Brian Herbert'ın Önsözü

Frank Herbert, *Dune Sapkınları*'nın ilk müsveddesinin büyük bölümünü Hawaii'de, Maui'nin doğu kıyısındaki Hana köyünün birkaç kilometre ötesinde yazdı. Orada yazacağını tahmin etmemişti; ne de olsa onun Tara'sı[1], gönülden bağlı olduğu yer Pasifik Kuzeybatısı'ydı. Fakat zor koşullar onu uzaklardaki, küçük bir tropikal adaya yönlendirdi.

Babam 1981'de romanın sözleşmesini imzaladığında, bir bilimkurgu kitabı için yapılan gelmiş geçmiş en büyük anlaşmaydı bu. Babam dünya çapında ünlüydü, mesleğinin zirvesindeydi, fakirlikten yükselip başarı kazanma tarzı da Horatio Alger Jr.'ın eserlerini çağrıştırıyordu. Fakat kendisinin kazandığı takdire şayan başarının tatlı olduğu kadar acı yönleri de vardı. Klasik Dune serisinin beşinci kitabını yazma süreci aşırı zor ve her zamankinden oldukça yavaş olacaktı çünkü babam bir yandan da annem Beverly Herbert'ın sağlık sorunlarıyla sürekli ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Annem o sıralar ağır hastaydı ve hayatta kalmak için yıllardır cesurca mücadele vermekteydi. Yaşamı boyunca, bazen günde iki pakete varacak kadar çok sigara içmesinin sonucunda, 1974'te kendisine ileri evre akciğer kanseri teşhisi konulmuştu. O korkunç hastalık teşhis edildiğinde, yapılan en iyimser prognoz değerlendirmesinde bile annemin altı

[1] Sanskritçede "yıldız". Ruhun ışığını simgeler. *–çn*

aydan uzun yaşama şansının sadece yüzde beş olduğu söyleniyordu. Ailecek yıkılmıştık.

Annem, ağır bir kemoterapi ve kobalt radyasyon tedavisi sayesinde kanseri yendi fakat kalbi radyasyon yüzünden ciddi hasar görmüştü; 1970'lerin tıp teknolojisinin kısıtlılığı yüzünden, kalbini radyasyondan yeterince koruyamamışlardı. Bu tedavilerden sonra defalarca ölümün eşiğine geldi fakat Beverly Hills savaşçıydı, babam da onu kurtarmak için mümkün olan her şeyi yaptı. Babam onun şövalyesiydi ve annem için kendini gerçekten kahramanca feda etti, tıpkı yirmi yıldan uzun zaman önce annemin onun için yapmış olduğu gibi... Annem o sırada, babam yazmaya fırsat bulabilsin diye evin geçimini bizzat sağlamak uğruna kendi yaratıcı yazarlık kariyerinden vazgeçmişti. Annem sonunda ağır hastalanınca babam, onun için en yeni tedavileri bulma ve annemin tüm ihtiyaçlarını karşılama amacıyla, yazmaya ara verdi. Annemin özel hemşiresi, hizmetkârı ve aşçısı oldu; onun için gerekli diyete uygun, tuzsuz yemekler hazırladı. Babamın ilgisi ve sevgisi sayesinde, annem zoru başararak acil servis yataklarından Lazarus gibi kalkmayı ve hayatına kaldığı yerden devam etmeyi sürdürüyordu. Babama işinde yardım etmeye, onun muhasebe, programlama ve idari işleriyle ilgilenmeye olabildiğince çabuk geri dönüyordu. Fakat yıllar geçtikçe güçten düşüyor, hem bizim hem de babamızın elinden kayıp gidiyordu.

Ebeveynim 1980'de, mali imkânlarını sonuna kadar zorlayarak, Maui'nin ücra bir kesiminde, inanılmaz güzellikte bir arazi satın aldılar ve orada muhteşem bir ev yaptırdılar. Frank Herbert bunu annem için yapmıştı; ne de olsa annem doğduğundan beri, otuz beş yıldan uzun süre yaşadığı, soğuk ve rutubetli Pasifik Kuzeybatısı'ndan çok uzaktaki Hawaii'nin sıcak havasında çok daha rahat nefes alabilirdi.

1982'nin sonunda, evin inşası hâlâ sürüyordu fakat artık içinde oturulabilecek durumdaydı. O yılın ekiminde oraya yerleştiler. Evin arazisine, egzersize çok ihtiyacı olan annem

için yüzme havuzu yapılıyordu fakat havuzun inşasının yavaş gitmesi hem onun hem de babamın canını sıkıyordu. Yine de annem Maui'nin doğu tarafını, oranın sıcaklığını, afallatıcı güzelliğini ve sakin hayatını seviyordu. Eski Hawaii tarzı, oldukça ruhani bir yer olan o bölgenin insanları, artık geçmişte kalmış, daha az koşuşturmalı zamanları çağrıştırıyordu; orası annemin kendini toplaması için mükemmel bir yerdi.

Annem eski kayıtları araştırarak, arazilerini gösteren bir harita bulmuştu bile. Orası Hana'ya sekiz kilometre uzaklıkta, eskiden "Kawaloa" denen bir kesimdeydi ki Hawaii dilinde bu kelime "uzun ve hoş zaman" anlamına gelir. Annem kendisinin de orada uzun zaman kalmayı planladığını, oranın büyülü bir yer olduğunu, hayatında öyle bir yer görmediğini söylerdi. O yirmi dönümlük cennet köşesinde, karanın önünde uzanan mavimsi yeşil denizde köpüklü dalgalar dans eder ve siyah lavtaşından sahil şeridine vururdu. Mülk arazisinde palmiye, papaya, mango ve muz ağaçları, ekmekağaçları, bir de denize bakan zarif bir kamani ağacı vardı. Evin etrafındaki hafif yokuşlarda bulunan çiçekler göz alıcıydı... Begonviller, mavi zambaklar, orkideler, zencefil çiçekleri, helikonyalar, cennetkuşu çiçekleri, Noel yıldızı çiçekleri ve devasa amberçiçeği goncaları.

Annem telefonda bana, "Burası sıcak, her yerde de çiçekler var," derdi.

Frank Herbert, Hawaii'de *Dune Sapkınları* üstünde çalışmaya koyuldu. Onunla 1983 ocak ayının başında telefon görüşmesi yaptığımda, yeni romanı üstünde her gün saatlerce çalıştığını ve onu bir an önce tamamlamak için kendini zorladığını söyledi. Dediğine göre her sabah şafaktan önce kalkıp, dışarıda kondisyon küreği ve kondisyon bisikletiyle egzersiz yapıyordu. Sonra çabucak duş alıyor ve evin ikinci katındaki, çalışma odası olarak kullandığı tavan arası odasında, kızarmış ekmek ve guava suyuyla hafif bir kahvaltı yapıyordu.

Üç saat yazdıktan sonra, annemin güne hazırlanmasına yardım ediyordu. Anneme kahvaltı niyetine, üzeri muz dilimli ırmik lapası hazırlıyordu; kitaplar, örgü malzemeleri, sanat gereçleri ve başka neye ihtiyacı varsa getiriyordu ona; bazen de duvarlardaki havalandırma panjurlarını tam uygun miktarda esinti olacak şekilde ayarlayarak, evin içinde doğal havalandırma sağlıyordu. Saat dokuz buçukta tekrar üst kattaki masasında oluyordu fakat annemin rahatının yerinde olup olmadığını anlamak için sürekli gidip iç tırabzandan eğilerek aşağıya, oturma odasına bakıyordu. O koşullar altında, yazmak için zaman ve enerji bulması güçtü fakat elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Roman önemli olsa da, 1946'dan beri babamın sevgi dolu eşi ve hayat arkadaşı olan Beverly Herbert'ın yanında ikinci plana atılması gerekiyordu.

Babam yeni kitap projesi için, Compaq marka bir ekranlı daktilo kullanıyordu; ne de olsa onunla, alışık olduğu elektrikli daktilosuyla olduğundan çok daha hızlı yazabiliyordu. Okyanustan esen aşındırıcı, tuzlu hava yüzünden çabuk yıpranmasın diye, yeni makineyi her gece mutfağın yanındaki hava geçirmez "kuru oda"ya koyuyordu. Şubat ortasında bana, romanın olay örgüsüyle ilgili sorunlar yaşadığını fakat ilk müsveddenin yarısından biraz fazlasını tamamladığını söyledi. Çalışmaları sadece birkaç gün sonra, annemin yaşadığı bir başka tıbbi acil durum sebebiyle tekrar yarıda kesildi ve Washington'daki Port Townsend'de hâlâ sahip oldukları eve geri dönmek zorunda kaldılar. Seattle'a yakın olan o evde kalmayı seçtiler; böylece annem için en iyi tedavi imkânlarına daha kolay ulaşabileceklerdi. Pratik açıdan yapılması gereken şeydi bu, her ne kadar o yıl daha sonra Hawaii'ye dönecek olsalar da.

Haziran başında hâlâ Port Townsend'deydiler ve babam ilk müsveddeyi tamamlamıştı... Aşağı yukarı 200.000 sözcükten oluşan bu müsvedde sonradan 165.000 sözcüğe kadar kısaltılacaktı. Olympic Yarımadası'ndaki evlerinde ziyaretle-

rine gittiğimde annemin müsveddeyi okuduğunu gördüğümü anımsıyorum. Zayıf, esmer bir kadın olan annem mutfağın yanındaki oturma alanında, koyu sarı bir yatar koltukta oturuyordu ve yanındaki masa müsvedde sayfalarıyla kaplıydı. Öykünün muhteşem olduğunu, elinden bırakamadığını söyledi. Serideki her kitabın öncekinden üstün olduğu, olay örgülerinin ve karakterizasyonlarının *Dune*'dan bile iyi olduğu kanısındaydı.

Serideki –özellikle de *Sapkınlar* ile *Rahibeler Meclisi*'ndeki– kadınların güçlü karakterizasyonları anneme oldukça hitap ediyordu. Hatta babam Leydi Jessica'da ondan esinlenerek, annemin güzelliğine ve zarafetine sahip, unutulmaz bir edebi karakter yaratmıştı. Beverly Herbert yıllar önce vefat etmiş olsa da, nesiller boyu yaşamaya devam ediyor neyse ki... Frank Herbert'ın ona duyduğu sevginin kayda değer bir kanıtı bu.

Babamın Dune romanlarında, kadınların gelişimi dikkat çekicidir. Seri ilerledikçe kadın karakterler giderek güçlenir, *Dune Sapkınları*'yla *Dune Rahibeler Meclisi*'ndeyse Dune evreninin önemli gezegenlerinin birçoğu kadınların hâkimiyetindedir. Artık Bene Gesserit Rahibeler Birliği en önemli siyasi güçtür... Her ne kadar o çağ IV. Shaddam Corrino'nun, İmparator Paul Muad'Dib'in ve tiran Tanrı İmparator II. Leto Atreides'in zamanında İmparatorluğun sahip olduğu görkem ve gösterişlilikten yoksun, daha yalın olsa da. Çöl gezegeni Arrakis'in ihtişamı da çok eskilerde kalmıştır; ayrıca kumsolucanı denen canlı türü, gezegen dışına götürülmüştür ve gittikleri yerde sağ kalıp kalmayacakları belli değildir.

Dune Sapkınları'nda tasvir edilen olaylardan binlerce yıl önce, Tanrı İmparator insanlığı kendisinin "Altın Yol"unda yürütmüş ve insan tohumlarını rüzgâra saçarcasına, uygarlığı sayısız yıldız sistemine saçmıştır. Ama şimdi, *Dune Sapkınları*'nda, Dağılış'la birlikte ortaya çıkan son derece

güçlü ve habis kadınlar Rahibeler Birliği'ni tehdit etmektedir. Bu kadınların kendilerine "Saygın Analar" demesi ironiktir, ne de olsa saygı duyulacak hiçbir yönleri yoktur. Rahibeleri hem bireysel olarak hem de topluca alt edebildiklerinden, Rahibeler Birliği –tıpkı kumsolucanları gibi– yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünmektedir. Görünüşe göre durdurulması mümkün olmayan bu zalim Saygın Analaların kökenleriyle ilgili söylentiler vardır. Başarısız Rahibe Analaların torunları, yani Rahibeler Birliği'nin karanlık tarafı olabilirler mi? Veya işin içinde başka bir şey, fanatik Tleilaxlıların gizli insan üretme laboratuvarlarında ürettiği bir şey olabilir mi?

Duna Sapkınları, bilimkurgunun en fantastik evreninde yapılan takdire şayan, beyin zorlayıcı bir gezintidir. Yazar bu romanda, tıpkı önceki *Dune Tanrı İmparatoru*'nda ve sonraki *Dune Rahibeler Meclisi*'nde olduğu gibi, serinin ilk romanı *Dune*'da aksiyonla iç içe geçirdiği çeşitli katmanları keşfe çıkmıştır... Bu katmanlar siyaset, din, çevrebilim gibi pek çok ilginç ve asla eskimeyen konuyla ilgili önemli mesajlar barındırır. Yazarın seri için yazdığı son üç roman insanı düşünmeye sevk eder ve aksiyon neredeyse ikinci planda gibi görünür zaman zaman. Perde arkasında büyük savaşlar yaşanır, ki hatta bunlardan biri çevre için felaket olacak düzeydedir.

Babamın biyografisi *Dreamer of Dune*'da yazdığım gibi, *Dune Sapkınları* aslında epik öyküyü kronolojik olarak tamamlayacak yeni bir üçlemenin ilk kitabı olacaktı. Bu roman insanoğlunun binlerce yıl sonraki geleceğinde, *Dune*'daki olaylardan çok sonraki bir zamanda geçer. Frank Herbert 1986'daki vakitsiz ölümünden önce, söz konusu üçlemenin ilk iki kitabını (*Sapkınlar* ve *Rahibeler Gezegeni*) yazmıştı fakat üçüncü kitabı yazmadı. Ben babamın taslağı ve notlarından faydalanarak, sonunda büyük finali Kevin J. Anderson'la birlikte yazdım ama bunun için iki roman yazmamız gerekti... *Hunters of Dune* (2006) ve *Sandworms of Dune* (2007).

Dune Sapkınları o büyük finalli, sıra dışı maceranın başlangıcıdır; zaman ve mekânda, ondan önceki romanlardan çok öteye yapılmış dev bir sıçrayıştır. Bu romanda, hayal gücünü zorlayan dünyalarda yaşayan türlü türlü, karmaşık karakterlerle karşılaşacaksınız. Babamın insanoğlunun "muhtemel geleceklerinden" biri demekten hoşlandığı şeyin, hem dehşet hem de heyecan verici bir tablonun içine yapılan bu yolculuk, nereye gidiyor olabileceğimizi gösterebilir pekâlâ. *Sapkınlar,* karmaşık yönlerine karşın sürükleyicidir; Dune hayranlarının en eleştirel olanlarını bile hayal kırıklığına uğratmayacak bir romandır. Son sayfasını okuduktan sonra, başa dönüp kitabı tekrar okumayı, asla tamamen aklınızdan çıkmayacak fantastik bir diyardaki eski dostları tekrar ziyaret etmeyi isteyeceksiniz.

Brian Herbert
Seattle, Washington
24 Haziran 2008

Disiplinlerin büyük bölümü gizlenmiştir ve insanı özgürleştirmek değil kısıtlamak için tasarlanmışlardır. Neden *diye sormayın.* Nasıl *sorusunu sorarken dikkatli olun.* Neden *sorusu, mutlaka paradoksa götürür.* Nasıl *sorusuysa insanı bir sebep-sonuç evreninde kısılı bırakır. İkisi de sonsuz olanı inkâr eder.*

–Arrakis Apokrifi

"Taraza, bu Duncan Idaho gulâmlarından tam on bir tane tükettiğimizi söylemiştir sana, değil mi? Bu on ikinci gulâm."

Üçüncü kattaki korkuluk duvarından aşağıya, duvarlarla çevrili çimenlikte tek başına oynayan çocuğa bakan yaşlı Rahibe Ana Schwangyu kasti bir hınçla konuşmuştu. Gammu gezegeninin parlak öğle güneşinin ışığı, altlarında uzanan avlunun beyaz duvarlarından yansıyor ve genç gulâmı, üstüne projektör tutulmuş gibi aydınlatıyordu.

Rahibe Ana Lucilla, *Tüketmek ha!* diye düşündü. Schwangyu'nun tavrının ve sözcük seçiminin ne kadar da soğuk, gayrişahsi olduğunu düşünürken başını hafifçe, onay niyetine sallama izni verdi kendine. *Stokumuzu bitirdik; daha fazlasını gönderin!*

Çimenlikteki çocuk aşağı yukarı on iki standart yaşında gibiydi fakat orijinal anılarını henüz hatırlamamış gulâmlarda dış görünüş yanıltıcı olabilirdi. Çocuk o an başını kaldırıp yukarıya, kendisini izleyen kişilere baktı. Fizik olarak gürbüzdü ve Karakul postunu andıran siyah, takke biçimli saçının altından dosdoğru bakan gözleri dikkatliydi. Baharın bu ilk günlerindeki güneşin sarı ışığı çocuğun ayaklarının dibine ufak bir gölge düşürüyordu. Teni bronzlaşmış-

tı fakat vücudunu biraz kımıldatınca mavi renkli tek parça streç giysisinin sol omzunun biraz açılmasıyla birlikte soluk beyaz teni ortaya çıktı.

"Bu gulâmlar hem çok pahalı hem de bizim için fazlasıyla tehlikeli," dedi Schwangyu. Sesinin tonlamasız ve duygusuz çıkması etkileyiciliğini iyice artırıyordu. Bir çömeze tepeden bakarak konuşan bir Eğitmen Rahibe Ana'nın sesiydi ve bu sayede Lucilla, Schwangyu'nun gulâm projesine açıkça karşı çıkanlardan olduğunu anladı.

Taraza uyarmıştı: "Seni kendi tarafına çekmeye çalışacak."

"On bir başarısızlık yeter," dedi Schwangyu.

Lucilla, Schwangyu'nun buruşuk yüz hatlarına göz atarken birden şöyle düşündü: *Belki bir gün ben de yaşlanıp öyle kırış kırış olacağım. Ve belki ben de Bene Gesseritler arasında nüfuzlu biri olurum.*

Schwangyu, Rahibeler Birliği'ne adadığı yılların izlerini taşıyan, ihtiyar ve ufak tefek bir kadındı. Lucilla atanmasından sonra yaptığı araştırmalar sayesinde, Schwangyu'nun üstündeki geleneksel siyah cüppenin altında gizlenen sıska bedeni, kadının giyinmesine yardım eden yardımcıları ve onun için yetiştirilen erkekler dışında pek gören olmadığını biliyordu. Schwangyu'nun ağzı genişti ve altdudağı, yaşlandıkça sivri çenesine doğru yelpaze şeklinde yayılarak uzanan kırışıklıklar yüzünden büzülmüştü. Az ve öz konuşmayı yeğlemesi ve sert tavrı, huyunu suyunu bilmeyenler tarafından öfke belirtisi olarak yorumlanırdı çoğunlukla. Gammu Kalesi'nin komutanı, çoğu Rahibe Ana'dan daha ketum ve dışa kapalıydı.

Lucilla, gulâm projesinin tamamı hakkında bilgi sahibi olmayı bir kez daha istedi. Fakat Taraza onu açıkça uyarmıştı: "Gulâmın emniyeti konusunda Schwangyu'ya güven olmaz."

"Daha önceki on bir gulâmın büyük bölümünün ölümünden bizzat Tleilaxlıların sorumlu olduğuna inanıyoruz," dedi Schwangyu. "Sırf bu bile manidar."

Lucilla, Schwangyu'nun tavrına karşılık olarak, aynı şekilde sakin ve neredeyse hissizce beklemeye başladı. Bu tavrıyla şöyle diyordu: "Senden çok daha genç olabilirim ama ben de tam bir Rahibe Ana'yım, Schwangyu." Schwangyu'nun bakışlarını hissedebiliyordu.

Schwangyu bu Lucilla'nın hololarını görmüştü fakat kadını böyle kanlı canlı haliyle görmek daha huzursuz ediciydi. Lucilla'nın en iyi eğitimi almış bir Koşullandırıcı olduğuna şüphe yoktu. Masmaviliği lenslerle gizlenmemiş gözlerinin delici bakışları, uzun ve oval biçimli yüzüne uyuyordu. Siyah aba cüppesinin kukuletası geriye atılmış olduğundan, tokayla tepeden sıkıca toplanmış ve sırtına dökülen kahverengi saçı açıktaydı. Lucilla'nın dolgun memelerini en bol cüppe bile tamamen gizleyemezdi. Anaç doğasıyla tanınan bir genetik soydan geliyordu ve Rahibeler Birliği'ne daha şimdiden üç çocuk doğurmuştu, ki bunlardan ikisinin babası aynıydı. Evet... Lucilla kahverengi saçı, anaç mizacı ve dolgun memeleriyle gerçekten etkileyici bir kadındı.

"Pek konuşmuyorsun," dedi Schwangyu. "Taraza'nın seni hakkımda uyardığı sonucunu çıkarıyorum bundan."

Lucilla, "Suikastçıların bu on ikinci gulâmı da öldürmeye çalışacağına inanman için sebep var mı?" diye sordu.

"Bunu bir kez denediler bile."

Lucilla, *Schwangyu hakkında düşünürken aklıma "sapkınlık" kelimesinin gelmesi ne tuhaf,* diye düşündü. Rahibe Analar arasında sapkınlık mümkün müydü? Bu kelimenin dinsel içeriği, Bene Gesseritlere hiç uymuyordu. Dinsel olan her şeyi böylesine yoğun bir şekilde manipülasyon aracı olarak kullanan insanlar arasında sapkın hareketler nasıl yer bulabilirdi ki?

Lucilla dikkatini aşağıdaki gulâma yöneltti; tam o anda yan taklalar atmaya başlayan gulâm çember çizdikten sonra durup tekrar yukarıya, korkuluk duvarının ardındaki gözlemcilere baktı.

Schwangyu alaycı bir tonla, "Ne kadar da güzel yapıyor!" dedi. İhtiyarın aslında o gulâmı bir kaşık suda boğmak istediği sesinden biraz anlaşılıyordu.

Lucilla, Schwangyu'ya göz attı. *Sapkınlık.* "Görüş ayrılığı" uygun tabir değildi. "Muhalefet" sözcüğü de Lucilla'nın yaşlı kadında sezebildiği şeyi tam olarak karşılamıyordu. Sezdiği, Bene Gesseritleri paramparça edebilecek bir şeydi. Taraza'ya, Başrahibe Ana'ya karşı isyan? Düşünülemezdi bile! Başrahibe Analar hükümdar yetkileriyle donatılırdı. Taraza tavsiye ve fikirleri dinledikten *sonra* kararını bir kez verdi mi bütün Rahibeler uymak zorundaydı.

"Yeni sorunlar yaratmanın hiç sırası değil!" dedi Schwangyu.

Ne demek istediği açıkça ortadaydı. Dağılış sırasında göç eden halklar geri geliyordu ve bu Yitmişlerden bazıları Rahibeler Birliği için tehdit oluşturuyordu. *Saygın Analar!* Bu sözcükler "Rahibe Analar"a ne kadar da benziyordu.

Lucilla kadının ağzını aramak için ani bir saldırıda bulunma riskine girdi: "Yani şu Dağılış'tan dönen Saygın Analar sorununa mı odaklanmalıyız sence?"

"Odaklanmak mı? Pöh! Onlarda bizim güçlerimiz yok. Sağduyulu davranmıyorlar. Melanj konusunda da ustalık sahibi değiller! Bizden de bunu istiyorlar zaten... Baharat hakkındaki bilgilerimizi."

Lucilla, "Olabilir," diye karşılık verdi. Eldeki kanıtları yetersiz bulduğundan bu savı tamamen kabul etmeye yanaşmıyordu.

"Başrahibe Ana Taraza bu gulâmlarla uğraşmaya kendini fazla kaptırdı," dedi Schwangyu.

Lucilla suskunluğunu sürdürdü. Gulâm projesi, Rahibeler Birliği'nin eski bir yarasını deşmişti kesinlikle. Yeni bir Kuisatz Haderah'ın ortaya çıkmasına yol açmaları olasılığı, çok küçük de olsa Rahibelerin öfke ve korkuyla ürpermesine sebep oluyordu. Tiran'ın solucan kalıntılarıyla uğraşmak! Bu son derece tehlikeli bir işti.

Schwangyu, "Şu gulâmı Rakis'e asla götürmemeliyiz," diye mırıldandı. "Bırakalım solucanlar uyusun."

Lucilla dikkatini bir kez daha gulâm çocuğa yöneltti. Çocuk, ardında iki Rahibe Ana'nın bulunduğu yüksek korkuluk duvarına sırtını dönmüştü fakat kendisi hakkında konuştuklarını bildiği ve tepkilerini beklediği duruşundan anlaşılıyordu.

"Seni çağırdılar ama çocuğun henüz çok küçük olduğunun farkındasındır şüphesiz," dedi Schwangyu.

Lucilla, "Bu kadar küçük bir çocuğa derin koşullandırma yapıldığını hiç duymadım," diyerek ona katıldı. Biraz kendiyle alay edercesine konuşmaya özen göstermişti; Schwangyu'nun bunu fark edeceğini fakat yanlış yorumlayacağını biliyordu. Üreme işi ve bu işle ilgili tüm gereksinimlerin dikkatle karşılanması Bene Gesseritlerin başlıca uzmanlık alanıydı. Schwangyu şimdi, *Sevgiyi kullan ama ondan sakın,* diye düşünüyor olmalıydı. Rahibeler Birliği analistleri sevginin kökenlerini bilirdi. Bunu gelişimlerinin epey başlarında incelemiş olsalar da, etkileri altındaki kişilerde ortadan kaldırmaya asla cesaret edememişlerdi. Kural, sevgiye göz yummak ama ondan sakınmaktı. Sevginin insanın genetik yapısının derinlerinde yattığını, türün devamlılığını garantileyen bir güvenlik ağı teşkil ettiğini bilmek şarttı. Gerektiğinde onu kullanırdınız; Rahibeler Birliği'nin emelleri uğruna, bazı kişilerde (bazen birbirlerine karşı) koşullandırma yoluyla sevgi uyandırır ve böylece de söz konusu kişilerin sıradan farkındalıkla kolay kolay fark edilemeyecek, güçlü bağlarla bağlanmasını sağlardınız. Başkaları bu tür bağları fark edebilir ve kullanabilirdi fakat birbirine bağlanmış kişiler bilinçsizce dans eden kuklalardan farksız olurdu.

Lucilla'nın suskunluğunu yanlış yorumlayan Schwangyu, "Onu koşullandırmanın hata olduğunu söylemek istemedim," dedi.

Lucilla ters konuştu: "Biz emredileni yaparız." Schwangyu bundan istediği anlamı çıkarsındı bakalım.

"Yani sen gulâmın Rakis'e götürülmesine karşı değilsin," dedi Schwangyu. "Meselenin tüm ayrıntılarını bilsen, emirlere böyle körü körüne bağlı kalmayı sürdürür müydün acaba?"

Lucilla derin bir nefes aldı. Şu an, Duncan Idaho gulâmlarına dair planı tamamen öğrenmek üzere miydi?

"Rakis'te Sheeana Brugh adında bir kız çocuğu var," dedi Schwangyu. "Dev solucanları kontrol edebiliyor."

Lucilla can kulağıyla dinlediğini gizledi. *Dev solucanları. Şeyh Hulud'u değil. Şeytan'ı da değil. Dev solucanları.* Tiran'ın öngördüğü kumsüvarisi sonunda ortaya çıkmıştı!

Lucilla susmayı sürdürünce Schwangyu, "Laf olsun diye konuşmuyorum," dedi.

Lucilla, *Kesinlikle,* diye düşündü. *Ayrıca bir şeyin mistik anlam içeren adını değil, tanımlayıcı etiketini söylüyorsun. Dev solucanlar. Ve aslında Tiran II. Leto'yu düşünüyorsun; onun sonsuz rüyası bu solucanların her birinde, küçük birer farkındalık incisi halinde taşınıyor. Veya en azından, buna inanmaya sevk ediliyoruz.*

Schwangyu aşağıyı, çimenlikteki çocuğu başıyla gösterdi. "Onların şu gulâmının, solucanları kontrol edebilen kızı etkileyebileceğini düşünüyor musun?"

Lucilla, *Nihayet ağzımızdaki baklayı çıkardık,* diye düşündü. "Böyle bir soruyu yanıtlamama gerek yok," dedi.

"*Cidden* ihtiyatlısın," dedi Schwangyu.

Lucilla sırtını geriye kavislendirerek gerindi. *İhtiyatlı mı? Evet, kesinlikle!* Taraza onu uyarmıştı: "İşin içinde Schwangyu varken son derece ihtiyatlı fakat hızlı olmalısın. Başarmak için çok dar bir zaman aralığımız var."

Lucilla, *Neyi başarmak için?* diye merak etti. Yan gözle Schwangyu'ya baktı. "Tleilaxlıların bu gulâmlardan on birini öldürmeyi başarmış olabileceklerini sanmıyorum. Savunmalarımızı nasıl aşabilirler ki?"

"Artık Başar'ımız var," dedi Schwangyu. "Belki o, felakete engel olabilir." Buna inanmadığı sesinden belliydi.

Başrahibe Ana Taraza şöyle demişti: "Sen Koşullandırıcı'sın, Lucilla. Gammu'ya gidince durumu biraz anlayacaksın. Ama işini yapmak için tüm planı bilmene gerek yok."

Şimdi çömelmiş, avuç avuç çim yolmakta olan gulâma yukarıdan öfkeyle bakan Schwangyu, "Bedeli düşün!" dedi.

Fakat Lucilla bu işin bedelle alakalı olmadığını biliyordu. Başarısızlığın açıkça kabul edilmesi meselesi çok daha önemliydi. Rahibeler Birliği yanılabildiğini ifşa edemezdi. Fakat bir Koşullandırıcı'nın böylesine çabuk çağrılmış olması gerçeği... Çok şey anlatıyordu. Taraza, Koşullandırıcı'nın bunu görüp planın bir kısmını bu sayede anlayacağını biliyordu.

Schwangyu kemikli elini uzatarak, şimdi tek başına oynamaya geri dönmüş, çimlerde koşup yuvarlanan çocuğu gösterdi.

"Politika," dedi Schwangyu.

Lucilla, Schwangyu'nun *sapkınlığının* temelinde hiç şüphesiz Rahibeler Birliği'nin güttüğü politikaların yattığını düşündü. Ortadaki iç çekişmenin hassaslığı, Schwangyu'nun buradaki, Gammu'daki kalenin komutanı yapılmasından anlaşılabilirdi. Taraza'ya karşı çıkanlar susup bir kenara çekilmeyi reddediyorlardı.

Schwangyu dönüp dosdoğru Lucilla'ya baktı. Yeterince söz söylenmişti. Yeterince söz dinlenmişti ve Bene Gesserit farkındalığı eğitimi almış zihinlerin süzgecinden geçirilmişti. Rahibeler Meclisi, bu Lucilla'yı büyük bir özenle seçmişti.

Lucilla, yaşlı kadının dikkatli gözlerle incelediğini fark etse de, en derininde yatan gaye hissini o bakışların etkilemesine izin vermeyi reddetti... O his ki stresli zamanlarda her Rahibe Ana ondan destek alabilirdi. *İşte. Bana istediği kadar baksın bakalım.* Lucilla döndü ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle, karşılarındaki çatıya göz gezdirdi.

Çatıda, ağır lazer tüfeği taşıyan üniformalı bir adam belirdi; iki Rahibe Ana'ya bir an baktıktan sonra aşağılarındaki çocuğa odaklandı.

Lucilla, "O kim?" diye sordu.

"Patrin, Başar'ın en güvendiği yaveri. Altı üstü Başar'ın emir subayı olduğunu söylüyor ama buna inanmak için kör ve salak olmak gerek."

Lucilla karşılarındaki adamı dikkatle inceledi. Patrin buydu demek. Taraza'nın dediğine göre, adam Gammu'nun yerlisiydi. Bu iş için bizzat Başar tarafından seçilmişti. Zayıf, sarışın bir adamdı; askerlik için epey yaşlı gibi görünüyordu fakat emekli olmuş Başar geri çağrıldığında, bu görevi Patrin'le paylaşmakta ısrar etmişti.

Schwangyu, Lucilla'nın gözlerini Patrin'den ayırıp gerçekten kaygıyla gulâma baktığını fark etti. Evet, Başar bu kaleyi koruması için geri çağrıldıysa gulâm sahiden çok büyük tehlikede demekti.

Lucilla şaşkınlıkla irkildi birden. "Aaa... Şey yapıyor..."

"Miles Teg'in emirleri," dedi Schwangyu, Başar'ın adını anarak. "Gulâmın oynadığı bütün oyunlar eğitiminin parçası. Kasları, özgün haline döndürüleceği gün için hazırlanmalı."

"Ama orada, aşağıda yaptığı şey sıradan bir egzersiz değil," dedi Lucilla. Bir zamanlar aldığı eğitimi hatırlayan kasları kendiliğinden tepki verip kıpırdanmaya başlamıştı.

"Bu gulâmdan yalnızca Rahibeler Birliği'nin ezoterik sırlarını gizliyoruz," dedi Schwangyu. "Onlar dışında, bilgi depomuzdaki her şey onun olabilir." Bu durumdan hiç hoşlanmadığı ses tonundan belliydi.

Lucilla, "Bu gulâmın yeni bir Kuisatz Haderah haline gelebileceğine kimse inanmıyordur herhalde," diye itiraz etti.

Schwangyu omuz silkmekle yetindi.

Lucilla kendini adamakıllı dinginleştirerek düşündü. Bu gulâmın erkek bir Rahibe Ana'ya dönüştürülmesi mümkün müydü? Bu Duncan Idaho kendi içine, hiçbir Rahibe Ana'nın inmeye cesaret edemediği kadar derinlere bakmayı öğrenebilir miydi?

Schwangyu neredeyse hırıltıyla mırıldanarak konuşmaya başladı: "Bu projenin amacı... Tehlikeli bir planları var. Üstelik onlar da aynı hatayı yapabilir..." Sustu.

Lucilla, *Onlar,* diye düşündü. *Onların gulâmı.*

"Ixlilerin ve Balıklarla Konuşanların bu konudaki duruşunu kesin olarak bilmek için her şeyi verirdim," dedi Lucilla.

"Balıklarla Konuşanlar mı!" Schwangyu bir zamanlar yalnızca Tiran'a hizmet eden kadınlar ordusunun kalıntısından bahsedildiğini duyunca başını iki yana salladı. "Onlar hakikate ve adalete inanır."

Lucilla'nın boğazı kasılıverdi birden. Schwangyu muhalefetini açıkça söylemek dışında her türlü imayla belli etmişti. Fakat buranın komutanıydı o. Siyasetin kuralı basitti: Bir projeye karşı olanlar onun gelişimini dikkatle takip etmelidir, ki en ufak bir sorun çıktığında hemen projeden ayrılabilsinler. Ama aşağıdaki çimenlikte gerçek bir Duncan Idaho gulâmı vardı; hücre karşılaştırmaları ve Gerçeğisöyletenler bunu doğruluyordu.

"Ona her türlü sevgiyi öğreteceksin," demişti Taraza.

Lucilla dikkatini gulâmdan ayırmadan, "Öyle genç ki," dedi.

"Genç, evet," dedi Schwangyu. "O yüzden, tahminimce şimdilik onun anaç sevgiye olan çocuksu tepkilerini uyandıracaksın. Sonra da..." Schwangyu omuz silkti.

Lucilla kendini ele verecek bir duygusal tepki göstermedi. Bene Gesseritler emirlere uyardı. *Ben bir Koşullandırıcı'yım. Bu yüzden...* Taraza'nın emirleri ve Koşullandırıcılara verilen özel eğitim, olaylar için belirli bir gidişat tanımlıyordu.

Lucilla, Schwangyu'ya, "Görünüş ve ses itibarıyla bana benzeyen biri var," dedi. "Buradaki Koşullandırıcılık işini onun için yapacağım. Kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır."

Lucilla suskun kaldı. Bu sorunun yanıtlanmasını zaten ummamıştı fakat Kıdemli Güvenlik Anası Darwi Odrade'ye

çok benzediği kendisine defalarca söylenmişti. *"Odrade'nin gençlik halisin."* Lucilla bu lafı defalarca duymuştu. Hem Lucilla hem de Odrade elbette ki Atreides soyundan geliyorlardı ve Siona'nın torunlarındandılar. *Bu* genler Balıklarla Konuşanların tekelinde değildi! Lucilla'nın bir Rahibe Ana olarak sahip olduğu *Diğer Bellekler,* doğrusal seçiciliklerine ve yalnızca kadınlara ait belleklerle sınırlı olmalarına karşın, gulâm projesinin geniş yapısı hakkında önemli ipuçları veriyordu. Rahibeler Birliği'nin beş bin yıl kadar önceki genetik manipülasyonlarının bir ürünü olan Jessica kişiliğinin tecrübelerinden sık sık faydalanan Lucilla, şimdi o kaynağa bakmaktan ölesiye korkuyordu. Burada tanıdık bir süreç vardı. Lucilla bunun karşısında öyle yoğun bir felaket hissine kapıldı ki, Rahibeler Birliği eğitiminin en başında kendisine öğretilen Korkuya Karşı Dua'yı içgüdüsel olarak okumaya başladı:

"Korkmamalıyım. Korku katilidir aklın. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun izlediği yolu görmek için iç gözümü kullanacağım. Korkunun geçtiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım."

Lucilla tekrar sakinleşti.

Bunu az çok hisseden Schwangyu da kalkanlarını biraz indirdi. Lucilla aptal değildi: Boş bir unvana ve ancak Rahibeler Birliği'ni rezil etmeyecek kadar beceriye sahip, *özel* bir Rahibe Ana değildi. Lucilla gerçek bir Rahibe Ana'ydı; dolayısıyla da bazı tepkiler, bir başka Rahibe Ana'nın tepkileri bile ondan gizlenemezdi. Pekâlâ, bu aptalca ve *tehlikeli* projeye ne kadar karşı olunduğunu bilsindi öyleyse!

"Gulâmlarının Rakis'i görecek kadar yaşayacağını düşünmüyorum," dedi Schwangyu.

Lucilla bunu duymamış gibi yaptı. "Gulâmın arkadaşlarından bahsetsene," dedi.

"Arkadaşı yok; öğretmenleri var sadece."

"Onlarla ne zaman tanışacağım?" Lucilla bakışlarını karşılarındaki korkuluk duvarında tuttu; Patrin orada, alçak bir sütuna aylakça yaslanmış halde, ağır lazer tüfeğini hazır tutarak duruyordu. Lucilla, Patrin'in kendisini seyrettiğini fark edince afalladı birden. Patrin, Başar'ın gönderdiği bir mesajdı aslında! Schwangyu da bunu görmüş ve anlamıştı besbelli. *Gulâmı koruyoruz!*

"Özellikle Miles Teg'le tanışmak için sabırsızlanıyorsundur," dedi Schwangyu.

"Onunla da tanışmak istiyorum, evet."

"Önce gulâmla temas kurmak istemez misin?"

"Onunla temas kurdum zaten." Lucilla başıyla aşağıdaki kapalı avluyu gösterdi; oradaki çocuk yine neredeyse hiç kımıldamadan durmuş yukarıya, Lucilla'ya bakıyordu. "Düşünceli biri."

"Diğerleri hakkında sadece raporları okudum ama anladığım kadarıyla o seride en düşünceli olan bu," dedi Schwangyu.

Lucilla elinde olmaksızın hissettiği ürpertiyi bastırdı; Schwangyu itirazını her fırsatta, gerek sözleri gerekse tavırlarıyla, şiddetle belli ediyordu. Aşağıdaki çocuğu bir insan olarak gördüğüne dair en ufak bir emare sergilemiyordu.

Lucilla bunu düşünürken bulutlar güneşi örttü, bu saatlerde çoğunlukla yaptıkları gibi. Kale surlarının üstünden esen soğuk bir rüzgâr avluda dönüp durmaya başladı. Çocuk dönüp uzaklaştı ve vücut ısısını artırmak için bu kez egzersizini daha hızlı yapmaya girişti.

Lucilla, "Yalnız kalmak için nereye gidiyor?" diye sordu.

"Genellikle odasına. Kaçmak için tehlikeli girişimlerde bulundu birkaç kez ama onu yıldırdık."

"Bizden epey nefret ediyor olmalı."

"Ediyordur eminim."

"Bu meseleyle doğrudan ilgilenmem gerekecek."

"Koşullandırıcı değil misin? Nefreti yenebileceğine şüphen olmamalı."

"Geasa'yı kastetmiştim." Lucilla, Schwangyu'ya anlamlı bir bakış attı. "Geasa'nın öyle büyük bir hata yapmasına izin vermene çok şaşırdım doğrusu."

"Gulâmın eğitiminin normal ilerleyişine ben karışmam. Öğretmenlerinden biri onu gerçekten sevmeye başlarsa bu benim sorunum değil."

"Çekici bir çocuk," dedi Lucilla.

Egzersiz oyunlarını sürdüren Duncan Idaho gulâmını bir süre daha izlediler. Her iki Rahibe Ana'nın da aklından Geasa geçti; Geasa, gulâm projesi için buraya getirilen ilk öğretmenlerdendi. Schwangyu'nun ne demek istediği açıktı: *Geasa kutlu bir hataydı.* Lucilla ise sadece şunu düşünüyordu: *Schwangyu'yla Geasa işimi zorlaştırdılar.* Her iki kadın da bu düşüncelerin bağlılık duydukları şeyleri sergilediğini bir an bile düşünmediler.

Lucilla avludaki çocuğu izlerken Tiran Tanrı İmparator'un başarılarına yeni bir hayranlık duymaya başladı. II. Leto bu gulâm tipini aşağı yukarı üç bin beş yüz yıl boyunca, sayılamayacak kadar çok kez, birbiri ardınca kullanmıştı. Ve Tanrı İmparator II. Leto sıradan bir doğa kuvveti değildi. İnsanlık tarihinde görülmüş en büyük ezici güçtü ve her şeyi ezip geçmişti: sosyal sistemleri, doğal ve anormal nefretleri, yönetim biçimlerini, ritüelleri (hem tabu hem de resmi olanları), az ya da çok disiplinli bütün dinleri. Tiran, ezici ağırlığıyla üzerinden geçtiği her şeye damgasını vurmuştu, Bene Gesseritlere bile.

II. Leto bunu "Altın Yol" diye adlandırmıştı, aşağıdaki bu Duncan Idaho tipi gulâm da o huşu verici geçişte önemli rol oynamıştı. Lucilla, Bene Gesserit vakayinamelerini incelemişti, ki bunlar evrendeki en iyi vakayinamelerdi muhtemelen. Bugün bile, eski İmparatorluk Gezegenlerinin çoğunda, yeni evli çiftler doğuya ve batıya su serpiştirerek kendi dille-

rinde, "Lütuflarının bu adaktan bize geri akmasına izin ver, ey Kudret ve Merhameti Sonsuz Tanrı," diye dua ederdi hâlâ.

Bir zamanlar bu türden itaati dayatmak, dinin koruyucusu Balıklarla Konuşanların ve onlara bağlı rahiplerinin görevi̇ydi. Fakat dinleri kendi momentumunu kazanınca, yaygın bir kompülsiyona dönüşmüştü giderek. İmanlıların en şüphecileri bile, "Bir zararı olmaz," diyordu. Bene Gesseritlerin Missionaria Protectiva'sının en iyi din mühendisleri bile bu başarıya gıpta ve hasetle bakıyordu. Tiran, Bene Gesseritlerin en iyilerine bile üstün çıkmıştı. Tiran'ın ölümünden bin beş yüz yıl sonra bile, Rahibeler Birliği onun müthiş başarısının temel düğümünü çözmekten âcizdi.

Lucilla, "Çocuğun dinsel eğitiminden kim sorumlu?" diye sordu.

"Hiç kimse," dedi Schwangyu. "Neden boşuna uğraşalım ki? Özgün anıları uyandırılırsa zaten din konusunda kendi fikirlerine sahip olacak. O zaman gerekirse bu fikirlerle uğraşırız."

Aşağıdaki çocuğun egzersiz zamanı bitmişti. Korkuluk duvarının üstünden kendisini izleyen kadınlara tekrar bakmadan kapalı avludan çıktı ve soldaki geniş bir antreye girdi. Patrin de iki Rahibe Ana'ya bakmadan nöbet yerinden ayrıldı.

"Teg'in adamlarını küçümseme," dedi Schwangyu. "Kafalarının arkasında gözleri vardır onların. Teg'in öz annesi bizdendi, biliyorsun. Teg o gulâma, asla paylaşılmaması daha iyi olan şeyler öğretiyor!"

Patlamalar sıkıştırılmış zamandır da. Doğal evrendeki gözlemlenebilir değişimlerin çoğu, bir ölçüde ve bazı açılardan patlamalardır aslında; yoksa onları fark etmezdiniz. Değişimin Sarsıntısız Süreğenliği yeterince yavaşlatılırsa, yaşam/dikkat süresi fazla kısa gözlemciler tarafından fark edilmez. Bu yüzden size diyorum ki, ben asla fark etmeyeceğiniz değişimler gördüm.

–II. LETO

Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin sabah aydınlığında, Başrahibe Ana Alma Mavis Taraza'nın masasının karşısında duran kadın uzun boylu ve esnekti. Vücudunun her hareketiyle ifade ettiği zarafeti, omuzlarından yere kadar inen, siyah ve parıltılı aba cüppesi bile tamamen gizleyemiyordu.

Oturduğu koltuk-köpekte öne eğilen Taraza, kayıt aktarıcı tarafından masasının üstüne, yalnızca onun gözleri için görüntüsü düşürülen, sıkıştırılmış Bene Gesserit gliflerini inceledi.

Görüntüdeki yazıya göre, şu an Taraza'nın karşısında duran kadının adı Darwi Odrade'ydi; ardından kadının tam bir biyografisi verildi ki Taraza orada yazanları zaten ayrıntısına dek biliyordu. Yine de bu görüntü çeşitli işlere yarıyordu... Başrahibe Ana için güvenilir bir hatırlatıcıydı; ayrıca, önündeki kayıtlara göz gezdirir gibi görünürken arada sırada durup düşünmesine imkân sağlıyordu; son olarak da, görüşme sırasında bir olumsuzluk yaşanırsa Taraza son çare olarak bu kayıtlardan faydalanacaktı.

Odrade, Bene Gesseritler için on dokuz çocuk doğurmuştu; Taraza gözlerinin önünden geçen bu bilgiyi okudu. Her

çocuğun babası farklıydı. Bu alışılmadık bir şey değildi fakat Rahibeler Birliği'ne verdiği bu önemli hizmetin Odrade'nin vücudunu hiç yıpratmadığı, en dikkatli incelemeyle bile görülürdü. Uzun burnu ve onu tamamlayan, çıkık elmacık kemikli yanakları kadının yüzüne doğal bir mağrurluk katıyordu. Tüm yüz hatları dar çenesine doğru iniyordu. Fakat dolgun dudakları, özenle bastırdığı bir şehvet vaat ediyordu.

Taraza, *Atreides genlerine daima güvenebiliriz,* diye düşündü.

Odrade, arkasındaki bir perde hafifçe dalgalanınca dönüp baktı. Taraza'nın sabah odasındaydılar; burası yeşilin çeşitli tonlarıyla zarifçe dekore edilmiş, küçük bir odaydı. Taraza'yı arka plandan ayıran tek şey koltuk-köpeğin bembeyazlığıydı. Odanın cumba pencereleri doğuya, bahçeye ve çimenliğe bakıyordu; fonda da Rahibeler Meclisi Gezegeni'nin çok uzaklardaki karlı dağları vardı.

Taraza başını kaldırıp bakmadan konuştu: "Hem senin hem de Lucilla'nın görevi kabul etmenize sevindim. İşimi epey kolaylaştırıyor bu."

Taraza'nın masaya eğilmiş başının tepesine bakarak konuşan Odrade, "Şu Lucilla denen şahısla tanışmak isterim," dedi. Sesi yumuşak bir kontraltoydu.

Taraza genzini temizledi. "Buna gerek yok. Lucilla en iyi Koşullandırıcılarımızdandır. Ayrıca elbette ki tıpkı senin gibi o da, kendisini bu işe hazırlayacak liberal koşullandırmayı aldı."

Taraza'nın rahat sesinde neredeyse hakaretamiz bir şey vardı; Odrade içinde anında kabaran öfkeyi ancak uzun tanışıklıklarının getirdiği alışkanlıkla bastırabildi. Öfkesinin bir sebebinin "liberal" kelimesi olduğunu fark etti. Atreides ataları bu kelimeyi duyunca isyan ederlerdi. Odrade'nin sahip olduğu, binlerce yıl boyunca birikmiş kadın bellekleri bu kavramın ardında yatan bilinçaltı varsayımlarına ve incelenmemiş önyargılara karşı saldırıya geçiyordu sanki.

"Yalnızca liberaller gerçekten düşünür. Yalnızca liberaller

entelektüeldir. Yalnızca liberaller diğer insanların ihtiyaçlarını anlar."

Odrade, *O kelimenin ardında ne büyük bir fesatlık gizli!* diye düşündü. Tam da gizli egolarını tatmin etmek isteyenlere göreydi.

Odrade, Taraza'nın hafif aşağılayıcı ses tonuna karşın o kelimeyi yalnızca genel anlamıyla kullandığını, Lucilla'nın onunla aynı genel eğitimi almasının özenle sağlandığını söylemek istediğini kendine anımsattı.

Taraza arkasına yaslanarak daha rahat bir oturuşa geçse de dikkatini önündeki görüntüden ayırmadı. Doğuya bakan pencerelerden giren ışık doğrudan Taraza'nın yüzüne vuruyor, burnuyla çenesinin altına gölgeler düşürüyordu. Odrade'den çok az yaşlı ve ufak tefek bir kadın olan Taraza'nın güzelliğini hâlâ büyük ölçüde koruması, zor erkeklerden çocuk yapma konusunda son derece güvenilir bir üreyici olmasını sağlamıştı. Yüzü oval biçimli ve uzun, yanaklarıysa hafifçe kıvrımlıydı. Siyah saçını arkadan sıkıca topladığından, uzun ve tepesi çıkıntılı alnı açıktaydı. Taraza mükemmel hareket hâkimiyeti sayesinde, konuşurken ağzını olabildiğince az açardı. Masmavi gözleri dikkat çekiciydi; onu süzenler genellikle gözlerine bakardı. Genel olarak, Taraza'nın yüzünde gerçek duygularını pek ele vermeyen, hoş bir maske vardı sanki.

Odrade için, Başrahibe Ana'nın şu anki pozu oldukça tanıdıktı. Taraza birazdan kendi kendine mırıldanmaya başlardı. Sahiden de Taraza tam o sırada kendi kendine mırıldandı.

Başrahibe Ana masadaki görüntüde beliren biyografik bilgileri büyük bir dikkatle okurken bir yandan da düşünüyordu. Aklında pek çok mesele vardı.

Odrade'yi rahatlatan bir düşünceydi bu. Taraza insanoğlunu koruyan iyi bir gücün varlığına inanmazdı. Taraza'nın evreninde sadece Missionaria Protectiva ve Rahibeler Birliği'nin emelleri önemliydi. Bu emellere hizmet eden her

şey, hatta öleli epey olmuş Tiran'ın entrikaları bile iyiydi. Diğer her şey kötüydü. Dağılış'tan dönen davetsiz yabancılara –özellikle de kendilerine "Saygın Analar" diyen o torunlara– güven olmazdı. Taraza yalnızca kendi halkına, yani Bene Gesseritlere güvenebilirdi... Hatta bunların bir kısmı, Meclis'te kendisine karşı çıkan Rahibe Analar olsa bile.

Taraza hâlâ başını kaldırmadan konuştu: "Tiran'ın doğumundan önceki bin yıl ile doğumundan sonraki bin yılı karşılaştırdığımızda büyük savaşların epey azaldığı görülür... Bunu biliyor muydun? Tiran'dan sonra böyle savaşların sayısı eskiye göre yüzde ikinin altına düştü."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Odrade.

Taraza bir an ona baktıktan sonra gözlerini tekrar indirdi. "Ne?"

"Bölgemizin dışında kaç savaş yapıldığını bilmemizin yolu yok. Dağılış'tan dönen insanlarla ilgili istatistikler var mı elinde?"

30 "Tabii ki yok!"

"Yani Leto bizi ehlileştirmiş demek istiyorsun."

"Öyle yorumlamak istiyorsan, evet." Taraza masanın üstünde akan yazılarda gördüğü bir kısma işaret koydu.

Odrade, "Peki ya sevgili Başar'ımız Miles Teg?" diye sordu. "Veya ondan önceki yetenekli Başarlar? Onların bu barış ortamında payı yok mu?"

"O insanları biz seçtik," dedi Taraza.

"Bu savaş meselesini konuşmamızın sebebini anlamıyorum," dedi Odrade. "Savaşın şimdiki sorunumuzla ne ilgisi var?"

"Çok kötü bir patlamayla birlikte Tiran öncesi halimize dönebileceğimizi düşünenler var."

"Ya?" Odrade dudaklarını büzdü.

"Geri dönen Yitmişlerimiz arasında, isteyen ve satın almaya *gücü yeten* herkese silah satan birkaç grup bulunuyor."

Odrade, "Ayrıntılar?" diye sordu.

"Gelişkin silahlar Gammu'ya sel gibi akıyor; Tleilaxlıların da en tehlikeli silahlardan bazılarını depolamakta olduğu konusunda şüpheye pek yer yok."

Taraza arkasına yaslanıp şakaklarını ovuşturdu. Alçak, neredeyse düşünceli bir sesle konuştu: "Biz en önemli anlara dair kararları, en yüce ilkeler doğrultusunda aldığımızı düşünüyoruz."

Odrade, onu daha önce de bu halde görmüştü. "Başrahibe Ana, Bene Gesseritlerin haklılığından şüphe mi duyuyor?" diye sordu.

"Şüphe duymak mı? Yo, hayır. Ama hayal kırıklığına uğradığım oluyor. Bu son derece rafine ilkeler uğruna ömür boyu çalışıp didiniyoruz ama sonunda elimize ne geçiyor? Hayatımızı adadığımız şeylerin pek çoğunun bencilce kararlardan kaynaklandığını keşfediyoruz. Bu kararların kökeni araştırıldığında, yüce ilkelerimizle tamamen alakasız bir şekilde, sadece şahsi rahatlık ya da çıkarlar uğruna alınmış kararlar oldukları görülebiliyor. Karar *alabilen* kişilerin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik, geçici bir dünyevi anlaşma söz konusuydu aslında."

"Buna siyasi zorunluluk dediğini duymuşluğum var," dedi Odrade.

Taraza önünde akan yazılara tekrar odaklanırken, gergin ve kontrollü bir sesle konuştu: "Yargılarımızda kurumsallaşırsak bu kesinlikle Bene Gesserit'in sonunu getirecektir."

"Benim biyografimde bencilce kararlar bulamazsın," dedi Odrade.

"Zayıflık kaynakları, kusurlar arıyorum."

"Onları da bulamazsın."

Taraza gülümsemesini gizledi. Odrade'nin bu benmerkezci karşılıkla Başrahibe Ana'yı kendi tarzında iğnelediğini fark etmişti. Odrade aslında çok sabırlı olmasına, zamansız bir sabır akıntısında hareketsiz durmasına karşın, sabırsız görünmeyi çok iyi becerirdi.

Taraza zokayı yutmayınca Odrade tekrar sakince beklemeye başladı... Rahat nefesler, dingin zihin. Sabır, düşünülmeksizin geldi. Odrade geçmiş ile şimdiki zamanı aynı anda ve birbirine karıştırmadan yaşamayı çok eskiden, Rahibeler Birliği'nden öğrenmişti. Etrafını incelerken geçmişine dair ufak tefek parçalar görebiliyor ve bunları şimdiki zamandaki ekranlarda beliren görüntülere bakarcasına inceleyebiliyor, onları yaşayarak içlerinden geçebiliyordu.

Hafıza çalışması, diye düşündü. Gerekli şeyleri çıkarıp almak ve yatırıp dinlendirmek. Engelleri kaldırmak. Diğer her şey solsa da Odrade'nin karmaşık çocukluğu hâlâ canlıydı.

Odrade bir zamanlar sıradan bir çocuk gibi yaşamıştı: Bir evde, gerçek anne babası olmasalar bile ona kesinlikle gerçek ebeveyniymişler gibi davranan bir adamla ve kadınla birlikte. O sırada tanıdığı diğer tüm çocuklar da benzer koşullarda yaşıyordu. *Annecikleri* ve *babacıkları* vardı. Bazen sadece babacığın ev dışında çalıştığı olurdu. Bazen de sadece annecik çalış-

maya giderdi. Odrade'nin durumunda, kadın evde kalıyordu ve iş saatlerinde çocuğa bakan bir dadı yoktu. Odrade gerçek annesinin onun, yani küçük kızının öyle açıkta gizlenmesi için büyük bir meblağ ödediğini çok sonradan öğrenmişti.

Odrade aklı erecek kadar büyüdüğünde kadın, "Annen seni sevdiği için bizim yanımızda sakladı," diyerek durumu açıklamıştı. "İşte bu yüzden, senin gerçek anne baban olmadığımızı asla kimseye söylememelisin."

Odrade meselenin sevgiyle alakası olmadığını sonradan öğrenmişti. Rahibe Analar öyle bayağı saiklerle hareket etmezdi, Odrade'nin gerçek annesi de bir Bene Gesserit Rahibesi'ydi.

Bütün bunlar önceden yapılan plana uygun şekilde Odrade'ye açıklanmıştı. Adı: Odrade'ydi. Kendisine sevgi ya da öfke duymayanlar ona Darwi demişlerdi hep. Genç arkadaşlarıysa doğal olarak bu ismi kısaltıp Dar diyorlardı.

Fakat her şey plana uygun gitmemişti. Odrade, pastel

mavi duvarlarında asılı hayvan ve fantastik manzara resimlerinin canlılık kattığı bir odadaki dar yatağı hatırladı. Pencerenin beyaz perdeleri bahar ve yaz esintileriyle hafif hafif dalgalanırdı. Odrade dar yatağın üstünde neşeyle zıplayışını hatırladı... Bu muhteşem oyun ne büyük mutluluk verirdi: Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Odrade bol bol gülerdi. Sonra, tam sıçrarken kollar onu havada yakalayıp çeker, sımsıkı bağra basardı. Bunlar bir adamın kollarıydı: Toparlak yüzlü adamın küçük bıyığı Odrade'yi gıdıklayıp kıkırdatırdı. Odrade zıpladıkça yatağın kenarı duvara çarpardı, bu yüzden de duvarda çentikler açılmıştı.

Odrade şimdi bu anıyı belleğinde canlandırıyordu; onu boş verip akılcılık kuyusuna atmaya gönülsüzdü. Bir duvardaki çentikler. Kahkahaların ve neşenin izleri. Öylesine küçük şeylerin bu kadar çok şey ifade edebilmesi ne tuhaftı.

Odrade'nin son zamanlarda babacığını giderek daha fazla düşünmesi de tuhaftı. Tüm anıları hoş değildi. Babası bazen üzgün-öfkeli olur ve Odrade'nin anneciğini "kendini fazla kaptırmaması" yönünde uyarırdı. Adamın çehresi pek çok şey yüzünden duyduğu can sıkıntısını yansıtırdı. Kızdığında sesini yükseltirdi; böyle zamanlarda annecik usulca hareket eder, gözleri kaygı dolu olurdu. Onun kaygı ve korkusunu sezen Odrade, adama öfke duyardı. Kadın, adamı idare etmeyi en iyi bilendi. Onu ensesinden öper, yanağını okşar ve kulağına fısıldardı.

Bu kadim "doğal" duyguların Odrade'nin içinden kovulması, bir Bene Gesserit analist-gözetmeninin onun üstünde epey uğraşmasıyla mümkün olmuştu. Yine de, şimdi bile zaman içinde bulunup ayıklanması gereken kırıntılar vardı. Şimdi bile Odrade onların tamamen temizlenmediğini biliyordu.

Taraza'nın biyografi kaydını pürdikkat incelediğini görünce, Başrahibe Ana'nın gördüğü kusurun bu mu olduğunu merak etti.

Çocukluğuma ait duygularla başa çıkabildiğimi artık biliyor olmalılar.

Bütün bunlar öylesine uzak bir geçmişte kalmıştı ki. Yine de Odrade içinde hâlâ o adamla kadına dair anılar olduğunu kabul etmek zorundaydı; o ikisi öylesine güçlü bağlarla Odrade'nin içinde yer etmişlerdi ki asla tamamen silinemeyebilirlerdi. Özellikle de annecik.

Odrade'yi doğuran Rahibe Ana onu, Odrade'nin şimdi çok iyi anladığı sebeplerden dolayı, çaresizlikten Gammu'da saklamıştı. Odrade ona kızmıyordu. Annesinin yaptığı şey ikisinin de canını kurtarmak için gerekliydi. Bütün sorun, bakıcı annesinin Odrade'ye, çoğu annenin çocuklarına verdiği ve Rahibeler Birliği'nin hiç güvenmediği şeyi vermiş olmasıydı... Sevgi.

Rahibe Analar geldiğinde bakıcı anne *çocuğunun* götürülmesine direnmemişti. İki Rahibe Ana, yanlarında erkek ve kadın gözetmenlerden oluşan bir grupla gelmişlerdi. Odrade o yürek paralayıcı anın önemini ancak uzun zaman sonra kavramıştı. Kadın günün birinde ayrılık vaktinin geleceğini içten içe bilmişti hep. Bu yalnızca zaman meselesiydi. Yine de günler, yıllar –neredeyse altı standart yıl– geçtikçe kadın umut duymaya cesaret etmişti.

Sonra Rahibe Analar irikıyım refakatçileriyle çıkagelmişti. Güvenli anı beklemişlerdi sadece; Odrade'nin Bene Gesseritler tarafından planlanarak üretilmiş bir Atreides çocuğu olduğunun avcılar tarafından bilinmesini istemiyorlardı.

Odrade, bakıcı annesine epey para verildiğini görmüştü. Kadın paraları yere çalmıştı. Fakat sözlü olarak itiraz etmemişti. Oradaki yetişkinler kimin güç sahibi olduğunu biliyorlardı.

Bu sıkıştırılmış duyguları çağıran Odrade, kadının sokağa bakan pencerenin önündeki düz sırtlı bir sandalyeye oturup kollarıyla kendine sarılarak öne arkaya sallanıp durmasını şimdi bile görebiliyordu. Kadın hiç ses çıkarmamıştı.

Rahibe Analar, Odrade'yi kandırıp dışarıda bekleyen yerarabasına bindirmek için Ses'in yanı sıra çeşitli hilelerden, uyuşturucu bitkilerin dumanından ve kendi haşmetli havalarından faydalanmışlardı.

"Çok kısa sürecek. Bizi gerçek annen gönderdi."

Odrade yalan söylediklerini sezse de içinde merak uyanmıştı. *Gerçek annem!*

Bildiği tek annesini son görüşünde kadın, yüzünde perişan bir ifadeyle kendine sarılmış, pencere önündeki o sandalyede öne arkaya sallanıyordu.

Odradc sonradan o kadına geri dönmekten bahsettiğinde, o anı görüntüsü onun temel bir Bene Gesserit dersini öğrenmesi için kullanılmıştı.

"Sevgi ıstıraba yol açar. Sevgi çok kadim bir güçtür; zamanında faydalıydı fakat artık türümüzün devamlılığı için gerekli değil. O kadının hatasını, yaşadığı acıyı unutma."

Odrade ergenliğine dek gündüz düşleri kurarak uyum sağlamıştı. Tam bir Rahibe Ana olduğunda *gerçekten* geri dönecekti. Geri dönecek ve o sevgi dolu kadını bulacaktı, her ne kadar elinde "annecik" ve "Sibia" dışında bir isim olmasa da. Odrade, o kadına "Sibia" diyen yetişkin arkadaşlarının kahkahalarını hatırladı.

Sibia Annecik.

Ama Rahibeler, Odrade'nin gündüz düşleri kurduğunu fark etmiş ve bunların kaynağını aramışlardı. Bu da ona ders vermekte kullanılmıştı.

"Gündüz düşleri kurmak, bizim simulakış dediğimiz şeyin başlangıcıdır. Simulakış, rasyonel düşüncenin vazgeçilmez bir aracıdır. Onun sayesinde zihnini temizleyebilir ve daha iyi düşünebilirsin."

Simulakış.

Odrade sabah odası masasında oturan Taraza'ya odaklandı. Çocukluk travmaları, yeniden inşa edilen bellek mekânına dikkatle yerleştirilmeliydi. Bütün bunlar çok

uzaklardaki Gammu'da, Kıtlık Zamanları ve Dağılış'ın ardından Danlıların yeni baştan inşada bulunduğu gezegende yaşanmıştı. Dan halkı... O zamanlar Dan'a Caladan denirdi. Odrade, tam anlamıyla Rahibe Ana olurken kullandığı baharatın yol açtığı acıyla birlikte bilincine sel gibi akmış olan Diğer Belleklerin tutumuna başvurarak, rasyonel düşünceye sımsıkı tutundu.

Simulakış... Bilinç süzgeci... Diğer Bellekler.

Rahibeler Birliği ona ne güçlü aletler vermişti. Ne tehlikeli aletler. Farkındalık perdesinin hemen ardında bütün o diğer hayatlar yatıyordu; bunlar önemsiz merakı tatmin yolu değil, sağ kalmaya yarayan aletlerdi.

Taraza gözlerinin önünde akan metni tercüme ederek konuştu: "Sahip olduğun Diğer Belleklere çok fazla dalıyorsun. Bu da enerjini gereksiz yere harcamana yol açıyor."

Başrahibe Ana masmavi gözlerini yukarı çevirerek Odrade'ye delici bir bakış attı. "Bazen vücudunun sınırlarını fazla zorluyorsun. Vakitsizce ölmene yol açabilir bu."

"Baharatı dikkatli kullanıyorum, Ana."

"Öyle yapmalısın zaten! İnsan vücudu melanjın da, geçmişinde gezinmenin de fazlasını kaldıramaz!"

Odrade, "Zayıf yönümü buldun mu?" diye sordu.

"Gammu!" Bu tek sözcük ne kadar da büyük bir azardı.

Odrade biliyordu. Gammu'daki o kayıp yılların kaçınılmaz travmaları. Dikkat dağıtıcıydılar; köklerinden sökülmeli ve mantıksal açıdan kabul edilir hale getirilmeliydiler.

"Ama Rakis'e gönderildim," dedi Odrade.

"İtidal aforizmalarını hatırlamaya özen göster. Kim olduğunu hatırla!"

Taraza önünde akan yazılara bir kez daha eğildi.

Odrade, *Ben Odrade'yim,* diye düşündü.

Bene Gesserit okullarında genellikle insanlara soyadlarıyla hitap edilirdi. Arkadaşlar ve tanışlar da birbirlerine soyadlarıyla hitap etmeye alışırdı. Gizli ya da özel isimlerin payla-

şılmasının insanı sevgi tuzağına düşüren kadim bir yöntem olduğunu genç yaşta öğrenirlerdi.

Odrade'den üç sınıf yukarıda olan Taraza'ya "o daha küçük kızı kendi sınıfının düzeyine getirmesi" görevi verilmişti; gelişmeleri dikkatle izleyen öğretmenler tarafından tasarlanan bir arkadaşlıktı bu.

"Kendi düzeyine getirmek", daha genç taraf üzerinde belirli bir üstünlük kurulması anlamına geliyordu fakat temel bilgiler, yakın yaşta biri tarafından daha iyi öğretilebilirdi. Taraza, öğrencisi hakkındaki özel kayıtları okuduktan sonra, kendisinden daha genç olan bu kıza "Dar" demeye başlamıştı. Odrade ise Taraza'ya "Tar" diyerek karşılık vermişti. Bu iki isim birbirine uyuyordu... Dar ile Tar. Rahibe Anaların bunu duyup da onları azarlamalarından sonra bile, arada sırada bu kısaltılmış isimleri "yanlışlıkla", şakalaşmak için kullanmayı sürdürmüşlerdi.

Odrade şimdi Taraza'ya tepeden bakarak, "Dar ile Tar," dedi.

Taraza hafifçe gülümsedi.

Odrade, "Dosyamda zaten çok iyi bilmediğin ne olabilir ki?" diye sordu.

Taraza dikelip arkasına yaslandı ve koltuk-köpeğin kendini bu yeni pozisyona göre ayarlamasını bekledi. Kenetli ellerini masaya koydu ve başını kaldırıp kendisinden genç kadına baktı.

Benden çok da genç değil aslında, diye düşündü.

Fakat Taraza okul yıllarından beri Odrade'yi hep kendisinden çok küçük olarak görmüş ve bu yaş farkının yarattığı uçurumun aradan yıllar geçse bile kapanmayacağını düşünmüştü.

"Başlangıçlar çok önemlidir, Dar; dikkat et," dedi Taraza.

"Bu proje başlayalı epey oldu," dedi Odrade.

"Ama senin projedeki rolün yeni başlıyor. Ayrıca biz eşi benzeri görülmemiş bir başlangıç yapıyoruz."

"Artık bu gulâmın üretilme sebebini tüm ayrıntılarıyla öğrenebilecek miyim?"

"Hayır."

Bu kadar basitti demek. Üst düzeylerdeki tartışmanın bütün kanıtları ve "bilme ihtiyacı" tek bir sözcükle kestirilip atılmıştı. Fakat Odrade bunu anlayışla karşılıyordu. İlk Bene Gesserit Rahibeler Meclisi tarafından konulmuş örgüt kuralları vardı ve bunlar aradan geçen binlerce yılda çok az değişmişti.

Bene Gesseritler yatay ve dikey sınırlarla net bir şekilde birbirlerinden ayrılıp, yalıtılmış gruplar halinde bölünmüşlerdi; bu gruplar ancak buradan, en tepeden verilen bir emirle birleşirdi. Görevlerin (yani "atanan rollerin") dağıtımı her hücre içinde ayrı ayrı yapılırdı. Herhangi bir hücrede yer alan aktif katılımcılar, kendileriyle paralel çalışan diğer hücrelerde kimler olduğunu bilmezdi.

Odrade, *Ama ben, Rahibe Ana Lucilla'nın paralel bir hücrede olduğunu biliyorum,* diye düşündü. *Mantıklı yanıt bu.*

Bu sistemin gerekliliğinin farkındaydı. Yeraltı devrim örgütlerinden kopyalanmış, kadim bir sistemdi. Bene Gesseritler kendilerini hep daimi devrimciler olarak görmüştü zaten. Devrim faaliyetleri ancak Tiran II. Leto döneminde azalmıştı.

Odrade, *Azaldı fakat ne yolundan saptı, ne de sekteye uğradı,* diye hatırlattı kendine.

"Yapmak üzere olduğun şeyin Rahibeler Birliği'ne kısa vadede zararı dokunacağını seziyorsan söyle," dedi Taraza.

Taraza'nın *tuhaf* taleplerinden biriydi bu; Odrade böyle sorulara hiç düşünmeden, kelimelerden uzak sezileriyle yanıt bulması gerektiğini öğrenmişti... Sonra yanıtı kelimelere dökebilirdi. Çabucak konuştu: "Bir şey yapmazsak daha kötü olacak."

"Tehlike olacağı sonucuna mantık yoluyla varmıştık," dedi Taraza. Soğuk ve mesafeli bir sesle konuşmuştu. Odrade'nin

bu yeteneğine başvurmak zorunda kalmaktan hoşlanmazdı. O kendisinden genç kadın, Rahibeler Birliği'ne yönelik tehditleri önceden sezme yeteneğine sahipti. Bu yeteneği genetik soyundaki yabanıl etkiden geliyordu elbette... Atreidesler ve tehlikeli yetenekleri. Odrade'nin üreme dosyasına özel bir not düşülmüştü: "Tüm çocukları dikkatle incelenmelidir." Bu çocuklardan ikisi sessiz sedasız öldürülmüştü.

Taraza, *Ne olursa olsun Odrade'nin yeteneğini uyandırmamalıydım, bir an için bile olsa,* diye düşündü. Fakat bazen kendine engel olamıyordu.

Taraza masasındaki projektörü kapattı ve boş masa yüzeyine bakarak konuştu: "Bizden uzaktayken mükemmel bir damızlık bulsan bile iznimizi almadan üreyemezsin," dedi.

"Öz annemin yaptığı hata buydu," dedi Odrade.

"Öz annenin asıl hatası ürerken kimliğini ele vermekti!"

Odrade bunu daha önce de duymuştu. Atreides soyu, özel yetenekleri sebebiyle, Soy Üretme Ustası kadınlar tarafından son derece dikkatli gözlenmeliydi. Yabanıl yetenek yüzünden elbette. Odrade, Kuisatz Haderah'ın ve Tiran'ın ortaya çıkmalarına yol açan yabanıl yetenekten, o genetik güçten elbette haberdardı. Fakat Soy Üretme Ustaları şimdi neyin peşindeydi acaba? Genel olarak olumsuz bir yaklaşım mı benimsemişlerdi? Artık tehlikeli çocuklar istemiyor muydular! Odrade çocuklarından hiçbirini doğurduktan sonra görmemişti; gerçi Rahibeler Birliği için anormal bir durum değildi bu. Odrade kendi genetik dosyasındaki kayıtları da hiç görmemişti. Rahibeler Birliği bu konuda da yetkileri özenle ayrı tutma ilkesiyle hareket etmişti.

Peki ya gençliğimde Diğer Belleklerime konan kısıtlamalar!

Anılarında boşluklar bulmuş ve onları açmıştı. Böyle hassas üreme bilgilerine ancak Taraza ve belki başka iki meclis üyesi (muhtemelen Bellonda ve ondan yaşlı bir başka Rahibe Ana) ulaşabilirdi herhalde.

Taraza ve o diğeri, imtiyazlı bilgileri bir yabancıya vermek-

tense öleceklerine gerçekten yemin etmiş miydiler? Önemli konumda bir Rahibe Ana, Rahibe kardeşlerinden uzakta, içindeki hayatları aktarma imkânı olmadan ölürse yapılması gereken, kuralları çok net bir halefiyet ayini vardı. Bu ayin, Tiran'ın hükümdarlığı sırasında sık sık düzenlenmişti. Ne korkunç bir dönemdi! O canavarın, Rahibeler Birliği'nin devrimci hücrelerini görebildiğini bilmek! Odrade şunu biliyordu ki Rahibe kardeşleri, II. Leto'nun babaannesi Leydi Jessica'ya duyduğu derin saygı sebebiyle Bene Gesseritleri yok etmediğini hep bilmiş, bu konuda asla kendilerini kandırmamışlardı.

Orada mısın, Jessica?

Odrade içinin derinliklerinde bir kıpırdanma hissetti. Tek bir Rahibe Ana'nın hatası: "Âşık olma izni verdi kendine!" Bu küçücük hata nasıl da büyük sonuçlara yol açmıştı. Üç bin beş yüz yıllık tiranlığa!

Altın Yol. Sonsuz muydu? Peki ya Dağılış sırasında yitirilen megatrilyonlar? Bütün o Yitmişlerin şimdi dönmesi nasıl bir tehdit oluşturuyordu?

Taraza, Odrade'nin aklını okurcasına (bunu yapabilir gibi görünürdü bazen), "Dağılış'la gidenler bir yerlerde... Saldırmak için fırsat kolluyorlar sadece," dedi.

Odrade argümanları duymuştu: Yitmişler hem tehlikeli hem de mıknatıs gibi çekiciydi. Öyle çok muhteşem bilinmeyene sahiptiler ki. Binlerce yıldır yeteneklerini melanj sayesinde bileyip geliştirmiş Rahibeler Birliği... Hiç el atılmamış, öylesine büyük bir insanlık kaynağıyla neler yapmazdı? Dışarıda bir yerlerdeki sayısız geni düşünün! Evrenlerde serbestçe gezinen ve oralarda sonsuza dek yitirilebilecek potansiyel yetenekleri düşünün!

"En büyük korkuların kaynağı cehalettir," dedi Odrade.

"En büyük ihtirasların da," dedi Taraza.

"Rakis'e gidiyor muyum yani?"

"Vakti gelince. Bu işin altından kalkacağını düşünüyorum."

"Yoksa beni görevlendirmezdin zaten."

Okul yıllarından kalma bir konuşma tarzıydı bu. Fakat Taraza farkında olmadan böyle konuşmaya başladığını fark etti. Çok fazla ortak anıları vardı: Dar ile Tar'ın. Buna dikkat etmek gerekti!

"Kime sadık olduğunu unutma," dedi Taraza.

Yok-gemilerin varlığı koca gezegenleri misilleme olmaksızın yok etmeyi mümkün kılmıştır. Gezegenin üzerine bir asteroit veya benzer büyüklükte bir cisim gönderilebilir. Veya halkı cinsel yıkıcılıkla birbirine düşürüp ardından da silahlandırmak suretiyle birbirlerini öldürmeleri sağlanabilir. Bu Saygın Anaların daha çok bu ikinci tekniği benimsediği görülüyor.

–Bene Gesserit Analizi

Avludaki Duncan Idaho dikkatini yukarıdan kendisine bakanlardan ayırmıyordu, bazen bunu yapmazmış gibi görünse de. Patrin de vardı elbette fakat o sayılmazdı. Asıl gözetleyenler Patrin'in karşısındaki Rahibe Analardı. Duncan, Lucilla'yı görünce, *Demek yenisi bu,* diye düşünmüştü. Bu düşüncenin verdiği heyecanla, egzersizini daha şevkle yapmaya başlamıştı.

Miles Teg'in emrettiği egzersiz oyununun ilk üç safhasını tamamlarken aklının bir köşesinde, egzersizi nasıl yaptığını Patrin'in rapor edeceği düşüncesi vardı. Duncan, Teg ile yaşlı Patrin'i seviyor ve bu duygusunun karşılıksız olmadığını hissediyordu. Fakat bu yeni Rahibe Ana... Onun varlığı, ilginç değişiklikler olacağını gösteriyordu. Bir kere, diğerlerinden daha gençti. Ayrıca, Bene Gesserit olduğunu ele veren ilk ipucu olan gözlerini gizlemeye çalışmıyordu. Duncan'ın Schwangyu'yu ilk görüşünde kadın gözlerinin maviliğini gizleyen, gözbebeklerini bağımlı olmayanlarınkine benzeten ve aklarını hafif kanlı gösteren lensler takmıştı. Duncan kaledeki çömezlerden birinin, Schwangyu'nun o lensleri ayrıca "genetik soyunda görülen ve çocuklarına aktaracağı başka

niteliklerle telafi edildiği düşünülen astigmatik bir kusur yüzünden taktığını" söylediğini duymuştu.

O sırada bu açıklamadan bir şey anlamayan Duncan kale kütüphanesindeki kaynaklara bakmıştı; bunlar hem sayıca az hem de içerik açısından epey kısıtlıydı. Schwangyu, Duncan'ın bu konuda sorduğu soruların hiçbirine doğru dürüst yanıt vermemişti fakat Duncan, öğretmenlerinin daha sonraki tavırlarından, kadının sinirlendiğini anlamıştı. Schwangyu sinirini başkalarından çıkarmıştı tipik bir şekilde.

Duncan, annesinin o olup olmadığını Schwangyu'ya ısrarla sormasının kadını asıl sinirlendiren şey olduğundan şüpheleniyordu.

Duncan özel biri olduğunun uzun zamandır farkındaydı. Bu Bene Gesserit kalesinin karmaşık mimarisinde, girmesine izin verilmeyen bazı yerler vardı. Bu tür engelleri aşmanın özel yollarını bulan Duncan kalın plazların ve açık pencerelerin ardından gizlice bakarak, muhafızları ve stratejik yerlere inşa edilmiş koruganlar sayesinde her noktasına ateş edilebilecek geniş, temizlenmiş alanları seyretmişti sık sık. Koruganların önemini bizzat Miles Teg öğretmişti.

Gezegenin şimdiki adı Gammu'ydu. Eskiden Giedi Prime olarak bilinirdi fakat Gurney Halleck denen biri bunu değiştirmişti. Bunlar çok geçmişte kalmıştı. Sıkıcı şeylerdi. Gezegenin toprağında, Dan öncesi zamanlardan kalma hafif ve keskin bir petrol kokusu hâlâ mevcuttu. Duncan'ın öğretmenleri, gezegenin toprak yapısının binlerce yıldır sürdürülen, planlı tarım ve ağaçlandırma çalışmalarıyla değiştirilmekte olduğunu açıklamıştı. Duncan kaleden bakınca bunu kısmen görebiliyordu. Etrafta kozalaklı ve başka türden ağaçlardan oluşan ormanlar vardı.

Duncan iki Rahibe Ana'yı gizlice izlemeyi sürdürürken yan taklalar atmaya başladı. Hareket ederken, darbe indirmekte kullandığı kaslarını tam Teg'in öğrettiği şekilde kasıyordu.

Teg, gezegenin savunma sistemleri konusunda da bilgi vermişti. Gammu'nun etrafında, yörüngede dönen monitorlar vardı; bu gemilerdeki müretebattın ailelerini yanlarına alması yasaktı. Aileleri aşağıda, burada, Gammu'da yaşıyordu; yörüngedeki muhafızların sürekli tetikte olmalarını sağlamakta kullanılan rehinelerdi onlar. Uzaydaki gemilerin arasında bir yerlerde, varlıkları saptanamaz yok-gemiler de mevcuttu; bunlarda mürettebat olarak sadece Başar'ın adamlarıyla Bene Gesserit Rahibeleri bulunuyordu.

Teg, "Bu işi kabul ederken, savunma meselesini tamamen üstlenmeyi şart koştum," diye açıklamıştı.

Duncan, Teg'in "bu işi" derken kendisini kastettiğini fark etmişti. Buradaki kale onu koruyordu. Teg'in yörüngedeki monitorları ve yok-gemileriyse kaleyi koruyordu.

Bütün bunlar, unsurları Duncan'a her nasılsa tanıdık gelen bir askeri eğitimin parçasıydı. Tehditlere açık görünen bir gezegeni uzaydan gelecek saldırılara karşı savunmayı öğrenirken, savunma kuvvetlerinin nerelere yerleştirilmesi gerektiğini *biliyordu.* Bir bütün olarak son derece karmaşık olsa da unsurları saptanabilir ve anlaşılabilir bir meseleydi bu. Örneğin atmosferin sürekli gözetlenmesi ve Gammu halkı için gerekli kan serumlarının daima elde bulundurulması gerekiyordu. Her yerde, ücretlerini Bene Gesseritlerin ödediği Suk doktorları vardı.

"Hastalıklar silahtır," demişti Teg. "Kendimizi hastalıklara karşı çok iyi bir şekilde savunabilmeliyiz."

Teg pasif savunma yöntemlerinden hiç hazzetmediğini sık sık dile getirirdi. Bu tür yöntemlerin "ölümcül zayıflıklara yol açtığı çoktandır bilinen bir kuşatma zihniyetinin ürünü" olduğunu söylerdi.

Duncan, Teg'in verdiği askeri talimatları can kulağıyla dinlerdi hep. Mentat Başar Miles Teg'in Bene Gesseritlere hizmet veren ünlü bir askeri lider olduğunu Patrin'den ve kütüphane kayıtlarından öğrenmişti. Patrin, Teg'le birlikte

görev yaptığı zamanlardan sık sık bahsederdi; bu öykülerin kahramanı da daima Teg olurdu.

"Askeri başarının sırrı hareketliliktir," derdi Teg. "Kalelerin içine, gezegenin tamamı kaleye dönüştürülmüş olsa bile bir kalenin içine çakılıp kalmak tehlikelidir."

Teg, Gammu'yu pek sevmiyordu.

"Buraya eskiden Giedi Prime dendiğini zaten biliyorsun anladığım kadarıyla. Bir zamanlar buranın hâkimi olan Harkonnenlar bize bazı şeyler öğretti. Onlar sayesinde, insanların ne kadar dehşet verici ölçüde zalim olabileceğini artık çok daha iyi biliyoruz."

Duncan bunu hatırlarken, korkuluk duvarının ardından izleyen iki Rahibe Ana'nın açıkça kendisinden bahsettiklerini fark etti.

Bu yeni Rahibe Ana'nın görevi benimle ilgilenmek mi?

Duncan seyredilmekten hoşlanmazdı, bu yeni gelenin de zaman zaman yalnız kalmasına izin vereceğini umuyordu. Kadın sert birine benzemiyordu. Schwangyu gibi değildi.

Duncan egzersizini sürdürürken hareketleriyle eşzamanlı olarak, özel bir ritüelde bulunurcasına, "*Kahrolası Schwangyu! Kahrolası Schwangyu!*" diye tekrarlamaya başladı.

Schwangyu'dan dokuz yaşından beri nefret ediyordu... Yani dört yıldır. Schwangyu'nun bu nefretin farkında olmadığını düşünüyordu. Kadın, Duncan'ın ondan nefret etmesine yol açan olayı tamamen unutmuştu herhalde.

Duncan dokuzuna yeni basmışken, bir gün kale içindeki muhafızların arasından gizlice geçerek, koruganlardan birine açılan bir tünele girmeyi başarmıştı. Tünel küf kokuluydu. Loş ışıklar. Rutubet. Duncan koruganın mazgallarından dışarı bakarken yakalanmış ve kalenin merkezine apar topar geri götürülmüştü.

Onun bu yaramazlığına çok kızan Schwangyu, Duncan'ı sertçe azarlamıştı; emirlerine daima uyulması gereken soğuk ve tehditkâr bir figürdü. Duncan, Bene Gesseritlerin

eğitimsiz dinleyicileri buyruk altına almalarını sağlayan Ses hâkimiyetine sahip olduklarını sonradan öğrenmesine karşın Schwangyu'yu hâlâ bu gözle görüyordu.

Emirlerine uyulmalı.

"Senin yüzünden koca bir muhafız bölüğü disiplin cezasına çarptırılacak," demişti Schwangyu. "Ağır şekilde cezalandırılacaklar."

Kadının paylamasının en korkunç kısmı buydu. Duncan o muhafızlardan bazılarını sever, arada sırada da kanlarına girerek onlarla güle oynaya boğuşup oyun oynardı. Fakat o korugana gizlice gitmekle arkadaşlarına zarar vermişti.

Duncan cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. *Kahrolası Schwangyu! Kahrolası Schwangyu!...*

Schwangyu'nun azarından sonra Duncan, o zamanlar başeğitmeni olan Rahibe Ana Tamalane'e koşmuştu; Tamalane de yaşlı ve soğuk tavırlı, görmüş geçirmiş biriydi... Saçı kar beyazı, ince yüzünün derisi de kösele gibiydi. Duncan, muhafızlarının nasıl cezalandırılacağını Tamalane'e ısrarla sormuştu. Tamalane şaşırtıcı bir şekilde düşünceli bir ruh haline bürünmüştü, konuştuğunda da sesi ahşap üstünde hareket eden kum sesini andırıyordu.

"Nasıl mı cezalandırılacaklar? Şey..."

Geniş egzersiz odasının yanındaki, Tamalane'in her akşam ertesi günün derslerine hazırlanmak üzere gittiği küçük sınıftaydılar. Burası kabarcık ve makara okuyucular gibi karmaşık veri depolama ve kurtarma cihazlarıyla dolu bir yerdi. Duncan orayı kütüphaneye epey yeğliyordu fakat sınıfa tek başına girmesi yasaktı. Orası çok sayıda süspansör destekli korküreyle aydınlatılan, ışıl ışıl bir odaydı. Duncan davetsizce geldiğinde Tamalane yaydığı ders notlarına sırtını dönmüştü.

"Ağır cezalarımız bir fedakârlık şölenini andırır hep," demişti Tamalane. "Muhafızlar ağır bir ceza alacak elbette."

"Şölen mi?" Duncan şaşırmıştı.

Tamalane döner koltuğunu tamamen ona doğru çevirerek dosdoğru Duncan'ın gözlerinin içine bakmıştı. Çelik gibi dişleri ışıkta parlıyordu. "Tarih, cezalandırılması gereken kişilere nadiren iyi davranmıştır," demişti.

Duncan "tarih" sözcüğünü duyunca irkilmişti. Tamalane'in sinyallerinden biriydi bu. Demek ki bir ders, sıkıcı bir ders daha verecekti.

"Bene Gesserit cezaları unutulamaz."

Tamalane'in yaşlı ağzına odaklanan Duncan, kadının acılı şahsi tecrübelere dayanarak konuştuğunu sezmişti birden. İlginç bir şeyler öğrenecekti!

"Verdiğimiz cezalarda kaçınılmaz bir ders vardır," demişti Tamalane. "Sadece acı çektirmezler; çok daha fazlası olur."

Duncan yere, kadının ayaklarının dibine oturmuştu. Bu açıdan bakıldığında Tamalane siyah kefenli, ürkünç bir figürdü.

"Cezalarımız en büyük acıları çektirmez," demişti Tamalane. "Öyle acılar, baharat vasıtasıyla tam bir Rahibe Ana'ya dönüşürken çekilir sadece."

Duncan başıyla onaylamıştı. Kütüphane kayıtlarında "baharat ıstırabından" bahsediliyordu; Rahibe Anaların oluşmasını sağlayan gizemli bir sınavdı bu.

"Ama ağır cezalar da acı vericidir," demişti Tamalane. "Onlar ayrıca duygusal acı da verir. Biz cezalandıracağımız tövbekârlarda en büyük zayıflıkları olduğu kanaatine vardığımız duyguyu uyandırır, böylece de cezalandırılan kişiyi güçlendiririz."

Duncan bu sözleri duyduğunda odaksız bir dehşete kapılmıştı. Muhafızlarına ne yapıyorlardı? Korkudan dili tutulmuştu fakat konuşmasına gerek yoktu zaten. Tamalane sözünü bitirmemişti.

"Ceza daima bir tatlıyla son bulur," diyerek avuçlarını dizlerine vurmuştu.

Duncan kaşlarını çatmıştı. Tatlı mı? Tatlı sunulması, şö-

len geleneğinin bir parçasıydı. Bir şölen nasıl ceza olabilirdi ki?

"Bu aslında şölen değil, şölen fikridir," demişti Tamalane. Pençeye benzeyen eliyle havada çember çizmişti. "Tatlının gelişi hiç beklenmedik bir şeydir. Tövbekâr şöyle düşünür: *Ahhh, sonunda bağışlandım!* Anlıyor musun?"

Duncan başını iki yana sallamıştı. Hayır, anlamamıştı.

"Bu çok hoş bir andır," demişti Tamalane. "Bütün o acılar şöleninin ardından, sonunda lezzetli bir şeye ulaşmışsındır. Ama! Sen tatlını bayıla bayıla yerken, *birden* en acılı an, idrak anı gelir; bunun aslında en sondaki haz olmadığını *anlarsın.* Hayır, hem de hiç değildir. Ağır cezanın mutlak ıstırabıdır bu. Verilen Bene Gesserit dersinin öğrenilmesini sağlayan anahtardır."

"Peki ama Schwangyu o muhafızlara ne yapacak?" Duncan konuşmakta zorlanmıştı.

"Onlara bireysel olarak verilecek cezaların ayrıntılarını bilmiyorum. Bilmeme de gerek yok. Sana tek söyleyebileceğim şu ki, her birinin cezası farklı olacak."

Tamalane daha fazlasını söylemeyi reddetmişti. Ertesi günün derslerine hazırlanmaya geri dönmüştü. "Yarın sana Galach dilinde konuşulan çeşitli şivelerin kökenlerini saptamayı öğretmeye devam edeceğiz."

Duncan'ın cezalar hakkında sorduğu sorulara başka hiç kimse, hatta Teg ile Patrin bile yanıt vermemişti. Muhafızlar bile, Duncan onları sonradan gördüğünde, yaşadıkları çileleri anlatmaktan kaçınmışlardı. Bazıları konuyu kestirip atmıştı ve artık hiçbiri Duncan'la oyun oynamaz olmuştu. Cezalandırılanların hiçbiri onu affetmemişti. Orası kesindi.

Kahrolası Schwangyu! Kahrolası Schwangyu!...

Duncan'ın Schwangyu'ya duyduğu derin nefret bu olayla birlikte başlamıştı. Tüm yaşlı cadılardan nefret eder olmuştu. Bu yeni, genç cadı da yaşlılar gibi mi çıkacaktı?

Kahrolası Schwangyu!

Schwangyu'ya, "Onları neden cezalandırdın?" diye, ısrarlı bir şekilde sorduğunda kadın bir süre suskun kaldıktan sonra şöyle demişti: "Burada, yani Gammu'da bulunman senin için tehlikeli. Sana zarar vermek isteyenler var."

Duncan sebebini sormamıştı. Bu da sorularının asla yanıtlanmadığı konulardan biriydi. Teg bile yanıtlamamıştı, oysa sırf varlığı bile ortada bir tehlike olduğunu gösteriyordu.

Üstelik Miles Teg mentattı, dolayısıyla da çok şey biliyor olmalıydı. Duncan o yaşlı adamın sık sık dalıp gittiğini, gözlerinin parladığını görürdü. Fakat Teg şöyle sorulara asla bir mentat gibi yanıt vermezdi:

"Neden burada, Gammu'dayız?"

"Beni kime karşı koruyorsun? Bana zarar vermek isteyen kim?"

"Annem babam kim?"

Teg bu sorular karşısında suskunluğunu korur ya da bazen, "Sana cevap veremem," diye homurdanırdı.

Kütüphane de işe yaramıyordu. Duncan bunu daha sekiz yaşındayken anlamıştı; o zamanlar başeğitmeni Luran Geasa adlı, başarısız bir Rahibe Ana'ydı... Schwangyu kadar yaşlı olmasa da yüz yaşını aşkın görünüyordu.

Duncan kütüphaneden Gammu/Giedi Prime, Harkonnenlar ve yıkılışları, Teg'in komutanlık yaptığı çeşitli savaşlar hakkında bilgi almıştı. O muharebelerden hiçbiri çok kanlı geçmemişti anlaşılan; ne de olsa Teg'in "muhteşem diplomasisi" birkaç yorumcu tarafından övülmüştü. Fakat Duncan bilgiden bilgiye atlarken sonunda Tanrı İmparator'un dönemini ve onun halkını ehlileştirişini öğrenmişti. Haftalar boyunca bu konuyla ilgilenmişti. Projeksiyon cihazı kullanarak, kayıtlarda bulduğu eski bir haritanın görüntüsünü odak duvarına düşürmüştü. Anlatıcının sözlerinden, içinde yaşadıkları bu kalenin eskiden Balıklarla Konuşanlara ait bir komuta merkezi olduğunu ve Dağılış sırasında terk edildiğini öğrenmişti.

Balıklarla Konuşanlar!

Duncan onların zamanında yaşamadığına hayıflanmış, büyük Tanrı İmparator'a tapan o kadınlar ordusuna hizmet eden çok az sayıdaki erkek danışmandan biri olmayı istemişti.

Ah, o günlerde Rakis'te yaşamak ne muhteşem olurdu!

Teg, Tanrı İmparator konusunda şaşırtıcı bir şekilde konuşkandı ve ondan daima "Tiran" diye bahsederdi. Kütüphanenin kilitlerinden biri açılmış ve böylece Duncan, Rakis hakkında bolca bilgiye ulaşma imkânı bulmuştu.

Geasa'ya, "Rakis'i görecek miyim?" diye sormuştu.

"Orada yaşaman için hazırlanıyorsun zaten."

Duncan bu yanıta çok şaşırmıştı. O uzaklardaki gezegen hakkında kendisine öğrettikleri her şeyi yeni bir gözle değerlendirmeye başlamıştı.

"Neden orada yaşayacağım?"

"Bunun cevabını veremem."

Duncan o gizemli gezegen ve onların sefil Bölünmüş Tanrı Şeyh Hulud Kilisesi hakkındaki araştırmalarını tazelenmiş bir ilgiyle sürdürmüştü. *Solucanlar.* Tanrı İmparator o solucanlara dönüşmüştü! Bu fikir Duncan'ı huşuyla doldurmuştu. Belki de burada tapılmaya değer bir şey vardı. Bu düşünce küçük çocuğun bam telini titretmişti. Bir adamın öylesine korkunç bir dönüşümü kabullenmesinin sebebi neydi acaba?

Duncan muhafızlarının ve kaledeki diğerlerinin Rakis ve oradaki rahip topluluğu hakkındaki fikirlerini biliyordu. Onların alaycı sözleri ve gülüşleri her şeyi açıklıyordu. Teg şöyle demişti: "Bu meselenin tüm gerçeğini muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz evlat ama şu kadarını söyleyeyim ki askerlere göre bir din değil o."

Schwangyu şöyle diyerek konuyu kapamıştı: "Tiran hakkında bilgi edinmek üzeresin ama sakın onun dinine inanma. Çünkü o sana layık olmayan, zavallıca bir din."

Duncan eğitimi sırasında fırsat buldukça kütüphaneyi araştırmış ve orada bulabildiği her şeyi dikkatle, üstünde

düşünerek okumuştu: Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Kitabı'nı, Muhafız İncili'ni, Turuncu Katolik İncili'ni, hatta Apokrifa'yı bile. Çok eski zamanlarda feshedilmiş İman Bürosu ve "İdrak Güneşi OLAN İnci" hakkında bilgi sahibi olmuştu.

Solucanlar ona çok ilginç geliyordu. Öylesine iriydiler ki! Büyük bir solucanın boyu, kalenin bir ucundan diğerine kadardı. Tiran öncesi dönemde insanlar solucanları sürerdi fakat Rakis Kilisesi artık bunu yasaklıyordu.

Duncan, Tiran'ın Rakis'teki ilkel yok-odasını keşfeden arkeoloji ekibinin yazdıklarından büyülenmişti. Oraya Dar'üs-Balat deniyordu. Arkeolog Hadi Benotto'nun raporlarına "Rakis Kilisesi'nin emriyle yasaklanmıştır" notu düşülmüştü. Bene Gesserit arşivlerindeki belge numaraları uzayıp gidiyordu ve Benotto gerçekten çok ilginç ifşalarda bulunmuştu.

Duncan, Geasa'ya, "Her solucanda Tanrı İmparator'un farkındalığının birer parçası mı var?" diye sormuştu.

"Öyle denir. Ama bu doğruysa bile onlar bilinçli, farkında değiller. Tiran sonsuz bir rüyaya gireceğini kendisi söylemişti."

Duncan'ın okuduğu her yazının bitiminde özel bir ders ve Bene Gesseritlerin din üstüne açıklamaları yer alıyordu; sonunda "Siona'nın Dokuz Kızı" ve "Idaho'nun Bin Oğlu" adlı anlatılar çıkmıştı karşısına.

Geasa'nın karşısına dikilip, "Benim adım da Duncan Idaho. Bu ne demek oluyor?" diye sormuştu.

Geasa başarısızlığının gölgesindeymiş gibi bir edayla hareket ederdi hep; uzun başını öne eğip sulu gözlerini yerdeki bir noktaya dikerdi. Duncan yanına gelip bu soruyu sorduğunda egzersiz odasının önündeki uzun koridordaydılar ve akşam olmak üzereydi. Soruyu duyunca Geasa'nın beti benzi atmıştı.

Kadın yanıt vermeyince Duncan üstelemişti: "Duncan Idaho'nun soyundan mıyım yoksa?"

"Schwangyu'ya sormalısın." Geasa bunu söylemekten acı duyarcasına konuşmuştu.

Bu bildik karşılık Duncan'ı öfkelendirmişti. Schwangyu yine çok az şey söyleyip konuyu kapatacaktı mutlaka. Fakat Duncan konuyu açtığında Schwangyu beklediğinden daha açıksözlü konuşmuştu.

"Sen hakiki Duncan Idaho kanı taşıyorsun."

"Ebeveynim kimler?"

"Çoktan öldüler."

"Nasıl öldüler?"

"Bilmiyorum. Bize geldiğinde öksüzdün."

"Peki neden insanlar bana zarar vermek istiyor?"

"Yapabileceklerinden korkuyorlar."

"Ne yapabilirim ki?"

"Derslerine çalış. Zamanla her şeyi öğreneceksin."

Çeneni kapa ve çalış! Bu da bildik bir karşılıktı.

Duncan itaat etmişti çünkü ısrarın ne zaman anlamsız olduğunu öğrenmişti artık. Ama sorgulayıcı zihni bu kez de Kıtlık Zamanları ve Dağılış, evrenlerindeki en güçlü kâhinlerin bile yerini saptayamadığı yok-odalar ve yok-gemiler gibi konularla ilgilenmeye başlamıştı. Tiran Tanrı İmparator'a çok eskiden hizmet etmiş Duncan Idaho ile Siona'nın torunlarının da kâhinler tarafından görülemediğini de bu sırada öğrenmişti. Derin melanj transına geçen Lonca Dümencileri bile bulamıyordu onları. Kayıtlara göre Siona gerçek bir Atreides, Duncan Idaho ise bir gulâmdı.

Gulâm mı?

Duncan kütüphanede bu tuhaf sözcüğün anlamını araştırmıştı. *Gulâm.* Ancak ulaştığı bilgiler çok kısıtlıydı: *"Gulâmlar: Bir kadavradan alınıp Tleilaxlıların akslotl tanklarında geliştirilen hücrelerden oluşturulan insanlar."*

Akslotl tankları mı?

"Bir kadavranın hücrelerinden canlı bir insan üretmekte kullanılan bir Tleilax cihazı."

"Gulâm nedir?" diye sormuştu.

"Orijinal anılarından yoksun, saf beden. Bakınız: Akslotl Tankları."

Duncan kaledeki insanların suskunluğundan ve durak-

samalarından çok şey anlayıp boşlukları doldurmayı öğrenmişti. Birden gerçeği kavramıştı. Biliyordu! Henüz on yaşındaydı ve biliyordu!

Ben bir gulâmım.

O ikindinin sonlarında, kütüphanedeki bir tarayıcının başında sessizce oturan on yaşında bir çocuk, etrafında çalışan bütün o anlaşılması zor cihazların seslerini duymadan, edindiği bilginin etkisiyle kendine sarılmış halde, öylece kalakalmıştı.

Ben bir gulâmım!

Hücrelerinin içinde büyüyüp bebek haline geldiği akslotl tanklarını hatırlayamıyordu. Sahip olduğu en eski anılar, Geasa'nın eğilip onu beşiğinden alışıydı: O yetişkinin gözlerindeki dikkat ve ilgi öyle kısa sürede bezginlik ve ihtiyatlılığa dönüşmüştü ki.

Sanki kaledeki insanların Duncan'a öylesine gönülsüzce verdikleri bilgiler ve kütüphanedeki bu kayıtlar nihayet merkezi bir figürü ortaya koymuştu: Duncan'ın kendisini.

"Bene Tleilax hakkında bilgi ver bana," demişti kütüphaneye.

"Kendilerini Yüz Dansçıları ve Efendiler olmak üzere ikiye ayıran bir halktır. Yüz Dansçıları, Efendilerin emrinde çalışan kısır ve itaatkâr kölelerdir."

Bunu bana neden yaptılar?

Kütüphanenin veri makineleri yabancı ve tehlikeli gibi görünmüştü birden. Duncan korkuyordu... Sorularının hâlâ yanıtsız kalmasından değil, yanıt almaktan korkuyordu.

Schwangyu'yla diğerleri için neden bu kadar önemliyim?

Kendisine kötülük yaptıklarını hissediyordu... Miles Teg ile Patrin'in bile. Bir insanın hücrelerini alıp gulâm üretmek neden doğru bir şey olsundu ki?

Epey tereddüt ettikten sonra yeni bir soru sormuştu: "Bir gulâm eski halini hatırlayabilir mi?"

"Bu yapılabilir."

"Nasıl?"

"Bir gulâmın psikolojik kimliği, travma yoluyla uyandırılan bazı tepkiler sayesinde, orijinal haline döndürülebilir."

Ne biçim yanıttı bu!

"Ama nasıl?"

Kütüphaneye gizlice girmiş olan Schwangyu tam o anda müdahale etmişti. Duncan'ın sorduğu sorulardaki bir şey, kadını uyaran bir alarm sistemini harekete geçirmişti demek ki!

"Zamanla her şeyi öğreneceksin," demişti Schwangyu.

Duncan'a tepeden bakarak konuşuyordu! Duncan kendisine haksızlık yapıldığını, samimi davranılmadığını seziyordu. İçinden bir ses, uyuyan benliğinin, etrafındaki bütün o kendini öylesine üstün gören kişilerden daha çok insani bilgeliğe sahip olduğunu söylüyordu. Schwangyu'dan o an iyice nefret etmeye başlamıştı. Kendisine bilgi verecekmiş gibi yapıp vermeyerek eziyet eden, sorularını yanıtsız bırakan herkesin simgesiydi o kadın.

Ama artık hayal gücü harekete geçmişti. Orijinal belleğini yeniden canlandıracaktı! Bunu gerçekten yapabileceğini hissediyordu. Ebeveynini, ailesini, dostlarını... Düşmanlarını hatırlayacaktı.

Schwangyu'ya, "Beni düşmanlarım yüzünden mi ürettiniz?" diye sormuştu.

"Susmayı şimdiden öğrendin çocuk," demişti Schwangyu. "Bu bilgiye bel bağla."

Pekâlâ. Seninle böyle savaşacağım, kahrolası Schwangyu. Susacağım ve öğreneceğim. Gerçek hislerimi sana belli etmeyeceğim.

"Bir stoacı yetiştiriyoruz galiba," demişti Schwangyu.

Duncan'a üstünlük taslıyordu! Fakat Duncan buna izin vermeyecekti. Sessizliğini ve gözlem yeteneğini kullanarak hepsiyle savaşacaktı. Kütüphaneden kaçıp odasına sığınmış, orada kıvrılmıştı.

Sonraki aylarda Duncan gulâm olduğunun pek çok ka-

nıtını görmüştü. Çocuklar bile çevrelerindeki tuhaflıkları sezebilirdi. Duncan bazen surların ardındaki yolda yürüyen çocuklar görüyor, kahkahalarını ve seslenişlerini duyuyordu. Kütüphanede çocuklar hakkında anlatılar bulmuştu. O çocuklar, kendisinin aksine, yetişkinler tarafından sıkı bir eğitimden geçirilmiyordu. Diğer çocukların, hayatlarını en ufak ayrıntısına dek yönlendiren Rahibe Ana Schwangyuları yoktu.

Duncan'ın yaptığı keşif, hayatında bir değişikliğe daha yol açmıştı. Luran Geasa çağrılıp gitmiş ve bir daha dönmemişti.

Gulâmlar hakkında bilgi edinmemi engellemesi gerekiyordu.

Oysa işin gerçeği biraz daha karmaşıktı, Lucilla'nın geldiği gün Schwangyu'nun ona gözetleme korkuluğunda açıkladığı gibi.

"O kaçınılmaz anın eninde sonunda geleceğini biliyorduk. Çocuğun gulâmların varlığını öğrenip, öyle isabetli sorular sormaya başlayacağını biliyorduk."

"Onun gündelik eğitimini bir Rahibe Ana'nın devralmasının vakti gelmişti zaten. Geasa bir hataydı belki de."

Schwangyu, "Kararlarımı mı sorguluyorsun?" diye tersledi.

"Sen hiç hata yapmayacak kadar mükemmel misin ki?" Bu soru Lucilla'nın yumuşak kontralto sesiyle sorulunca tokat etkisi yaratmıştı.

Schwangyu neredeyse bir dakika boyunca suskun kaldı. Sonra konuştu: "Geasa, gulâmın çok tatlı bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Giderken ağladı ve onu özleyeceğini söyledi."

"Bu konuda uyarılmamış mıydı?"

"Geasa bizimki gibi bir eğitim almadı."

"Demek onun yerine Tamalane'i geçirdin. Onu tanımıyorum ama epey yaşlıdır tahminimce."

"Oldukça."

"Gulâmın Geasa'nın gönderilmesine tepkisi ne oldu?"

"Nereye gittiğini sordu. Yanıt vermedik."

"Tamalane başarılı oldu mu peki?"

"Gulâm üçüncü günde ona çok sakin bir sesle, 'Senden nefret ediyorum. Etmem mi gerekiyor?' diye sordu."

"O kadar erkenden ha!"

"Şu an seni izliyor ve şöyle düşünüyor: 'Schwangyu'dan nefret ediyorum. Bu yeni gelenden de nefret etmem gerekecek mi?' Ama bir yandan da senin diğer yaşlı cadılar gibi olmadığını düşünüyor. Sen gençsin. Bunun bir önemi olması gerektiğini bilecektir."

İnsanlar için en iyi yaşam tarzı, her birinin duracak bir yeri olması, genel ortamdaki rolünü ve neler başarabileceğini bilmesidir. Bir insanı yok etmek için durduğu yeri yok etmek yeterlidir.

–Bene Gesserit Öğretisi

Miles Teg, Gammu'ya atanmayı istememişti. Bir gulâm çocuğun silah hocası mı olacaktı? Her ne kadar etrafında koskoca bir tarihin örülü olduğu, böylesine özel bir gulâm çocuk söz konusu olsa da. Bu durum, Teg'in düzenli emeklilik hayatındaki beklenmedik ve istenmeyen bir gelişmeydi.

Fakat tüm yaşamını Bene Gesseritlerin hizmetinde bir askeri mentat olarak geçirdiğinden, onlara karşı itaatsizlikte bulunmayı düşünemezdi bile.

Quis custodiet ipsos custodiet?[2]

Muhafızları kim kollayacak? Muhafızların suç işlemesini kim engelleyecek?

Teg bu mesele üstünde defalarca, dikkatle düşünmüştü. Bene Gesseritlere sadakatinin temel sebeplerinden biriydi bu. Rahibeler Birliği aleyhinde çok şey söylenebilirdi fakat kararlarına bağlılıkları takdire şayandı.

Teg bunu *ahlaki gaye* şeklinde adlandırmıştı.

Bene Gesseritlerin ahlaki gayesi, Teg'in ilkeleriyle tamamen örtüşüyordu. Bu ilkelerin Teg'e Bene Gesseritler tarafından koşullandırılmış olmasının önemi yoktu. Mantıklı düşünce, özellikle de mentat mantığı başka bir hükme varamazdı.

Teg'e göre meselenin özü şuydu: Tek bir insan bile böyle

[2] *Lat.* "Kim gözleyecek gözcüleri?" (*Quis custodiet ipsos custodes?*). Romalı şair Juvenal'in *Satirler* adlı eserinden. *–çn*

yol gösterici ilkelerin peşinden gitse evren daha güzel bir yer olurdu. Mesele asla adalet değildi. Adalet hukuka başvurmayı gerektirirdi; daima kanun adamlarının kapris ve önyargılarına bağlı olan hukuksa oynak bir metres olabilirdi. Hayır, asıl mesele çok daha derin bir kavram olan adillikti. Hakkında hüküm verilen kişi, bu hükmün adil olduğunu hissetmeliydi.

Teg'e göre, "kanunlara harfiyen uyulmalı" türünden ifadeler onun yol gösterici ilkeleri için tehlikeliydi. Adil olmak uzlaşmayı, öngörülebilir tutarlılığı, her şeyden öte de hiyerarşinin alt ve üst kesimlerindeki herkese karşı sadakat duymayı gerektirirdi. Böyle ilkelerin rehberliğinde hareket eden liderler için dışsal kontrol mekanizmalarına gerek yoktu. Görevinizi doğru şey olduğu için yapardınız. İtaat etmenizin sebebi de bunun *öngörülür* şekilde doğru olması olmazdı. İtaat ederdiniz çünkü bunun doğruluğu bu ana ait bir şeydi. Öngörüyle, kâhinlikle tamamen ilgisizdi.

Teg, Atreideslerin istikrarlı kâhinlikleriyle tanındığını bi-

liyordu fakat onun evreninde öyle gizemli laflara yer yoktu. Evreni bulduğunuz şekliyle ele alır ve ilkelerinizi olabildiğince uygulardınız. Hiyerarşide kesin emirlere daima uyulmalıydı. Gerçi Taraza, Teg'in sorgusuz sualsiz itaat etmesini açıkça istememişti fakat istediğinin bu olduğu imalarından belliydi.

"Bu görev için biçilmiş kaftansın."

Teg uzun hayatı boyunca pek çok başarı kazanmış, sonunda da onuruyla emekli olmuştu. Artık yaşlı olduğunu ve yavaşladığını, yaşlılığın getirdiği bütün kusurların da farkındalığının hemen yanı başında beklediklerini biliyordu fakat aldığı görev çağrısı onu canlandırınca, "Hayır" deme arzusunu bastırmak durumunda kalmıştı.

Taraza bu görevi ona bizzat vermişti. Önde gelenlerin en güçlüsüydü o (Missionaria Protectiva'dan bile güçlüydü) ve Teg'i seçmişti. Taraza sıradan bir Rahibe Ana değil, *Başrahibe* Ana'ydı.

Taraza, Teg'in emekli olunca yerleştiği, Lernaeus'taki evine gelmişti. Bunu yapmakla onu onurlandırmıştı, Teg de bunun farkındaydı. Taraza bir gün habersizce onun kapısında belirmişti; yanında sadece iki çömez hizmetkârı ve küçük bir muhafız kuvveti vardı, ki Teg o muhafızlardan bazılarını tanıyordu. Onları bizzat eğitmişti. Taraza'nın geliş vakti ilginçti. Sabahleyin, Teg'in kahvaltısından hemen sonra gelmişti. Teg'in yaşamının rutinlerini biliyordu, onun dikkatinin en çok bu saatte yerinde olduğunun da kesinlikle bilincindeydi. Demek ki Teg'in uyanık halde ve yetilerinin doruğunda olmasını istemişti.

O gün, Teg'in eski emir subayı Patrin, Taraza'yı doğu kanadındaki oturma odasına aldı; burası yalnızca sert mobilyalarla ve zarifçe döşenmiş, küçük bir odaydı. Teg'in koltuk-köpek türünden canlı mobilyaları sevmediği bilinirdi. Patrin siyah cüppeli Başrahibe Ana'yı odaya sokarken, yüzünde huysuz bir ifade vardı. Teg bu ifadeyi hemen tanıdı. Patrin'in yaşından kaynaklanan kırışıklıklarla dolu, solgun ve uzun yüzü başkalarına hareketsiz bir maske gibi gelebilirdi fakat adamın ağız kenarlarındaki derinleşmiş çizgiler ve ihtiyar gözlerindeki sabit bakış Teg'in dikkatini çekmişti. Demek ki Taraza buraya gelirken, Patrin'in canını sıkan bir şeyler söylemişti.

Odanın doğu tarafındaki, kalın plazdan yapılma, yüksek sürme kapılar, ağaçlıklı nehir kıyısına doğru inen uzun bir çimenliğe bakıyordu. Taraza odaya girince bir an durup hayranlıkla manzaraya baktı.

Teg bir şey söylenmesini beklemeden bir düğmeye bastı. Kayarak kapanan perdeler manzarayı örterken korküreler yandı. Teg bu hareketiyle, Taraza'nın özel konuşmak istediğini hesaplama yoluyla anladığını söylüyordu. Patrin'e, "Bizi kimsenin rahatsız etmemesini sağla lütfen," diye talimat vererek bunu vurguladı.

Patrin, "Güney Çiftliği için emirler verecektiniz, efendim," demeye cesaret etti.

"O işle sen ilgilen lütfen. Firus'la sen ne istediğimi biliyorsunuz."

Patrin çıkarken kapıyı biraz fazla sert kapadı; bu küçücük sinyal Teg'e çok şey anlattı.

Taraza odanın içine doğru bir adım atıp etrafı inceledi. "Çim yeşili," dedi. "En sevdiğim renklerdendir. Annen zevk sahibiymiş."

Bu sözler Teg'in hoşuna gitmişti. Bu binayı ve toprakları derinden severdi. Ailesi sadece üç kuşaktır burada olsa da, mekâna damgalarını vurmuşlardı. Pek çok oda hâlâ annesinin dekore ettiği şekildeydi.

"Toprağı ve mekânları sevmekten zarar gelmez," dedi Teg.

"Özellikle salondaki yanık turuncu halıları ve giriş kapısının üstündeki vitraylı yelpaze pencereyi sevdim," dedi Taraza. "O pencere gerçek bir antikadır eminim."

"Buraya iç dekorasyondan bahsetmeye gelmediniz herhalde," dedi Teg.

Taraza kıkırdadı.

Tiz bir sesi vardı, Rahibeler Birliği'nden aldığı eğitim sayesinde de sesini müthiş etkili bir şekilde kullanmayı öğrenmişti. Şimdiki gibi rahat göründüğünde bile (ki son derece dikkatle rol yapıyordu) kolayca göz ardı edilecek bir ses değildi onunki. Teg onu Bene Gesserit Meclisi'nde görmüştü. Kadın oradaki tavırlarıyla Teg'e güçlü ve ikna edici biri gibi görünmüştü; Taraza'nın ağzından çıkan her söz, aldığı kararların ardındaki keskin zekâyı ortaya koymuştu. Teg onun şimdiki tavırlarının altında önemli bir kararın yattığını sezebiliyordu.

Solundaki yeşil kumaşlı koltuğu gösterdi. Taraza koltuğa şöyle bir baktıktan sonra tekrar odaya göz gezdirdi ve gülümsemesini bastırdı.

Evde tek bir koltuk-köpek bile bulunmadığına bahse girerdi. Teg kendini antikalarla çevreleyen bir antikaydı. Taraza oturup cüppesini düzelterek Teg'in karşıdaki benzer koltuğa oturmasını bekledi.

"Emekliliği bırakıp tekrar görev yapmanı istememin gerekmesinden esef duyuyorum, Başar," dedi. "Ne yazık ki koşullar bana pek seçme şansı tanımıyor."

Teg uzun kollarını koltuğunun kolçaklarına rahatça uzattı; bekleyen mentat duruşuydu bu. Tavrıyla şöyle diyordu: "Zihnimi veriyle doldur."

Taraza bir an utanç duydu. Bu yaptığı şey dayatmaydı. Teg ilerlemiş yaşına karşın hâlâ kral havası taşıyordu; uzun boyluydu ve iri başının tepesindeki saçı kırlaşmıştı. Taraza onun dört SY sonra üç yüz yaşına basacağını biliyordu. Her ne kadar standart yıl, sözde ilkel yıldan yirmi saat kadar daha kısa olsa da etkileyici bir yaştı bu; Taraza'nın, ömrünün büyük bölümünü Bene Gesseritlerin hizmetinde geçiren Teg'e saygı duyması gerekiyordu. Adamın üstünde rütbesiz, açık gri bir üniforma olduğuna dikkat etti: iyi kesim pantolon ve ceket; açık yakasından Teg'in derin kırışıklı boynu görünen beyaz gömlek. Adamın belinde altın sarısı bir şey parlıyordu; Taraza, Başar'a emekli olurken verilen, güneş şeklinde mücevheri tanıdı. Teg ne kadar pragmatik biriydi! O parlak, ucuz, altın sarısı mücevheri kemer tokası niyetine kullanıyordu. Bunu fark etmek Taraza'yı rahatlattı. Teg, Taraza'nın sorununu anlayabilecekti.

Taraza, "Biraz su alabilir miyim?" diye sordu. "Uzun ve yorucu bir yolculuk yaptım. Son ayakta bizim nakliye gemilerinden biriyle geldik; onları beş yüz yıl önce yenilemeliydik."

Teg kollarıyla iterek kendini koltuğundan kaldırıp duvardaki bir panele gitti; panelin ardındaki dolaptan bir şişe soğuk su ve bardak aldı. Bunları Taraza'nın sağındaki sehpaya koydu. "Melanjım var," dedi.

"Sağ ol ama almayayım, Miles. Bende de var."

Teg tekrar koltuğuna otururken, Taraza adamın vücudundaki tutulma belirtilerine dikkat etti. Fakat Teg, ilerlemiş yaşı göz önüne alındığında şaşılacak kadar esnekti hâlâ.

Taraza bardağın yarısını suyla doldurup bir dikişte içti.

Bardağı özenle sehpaya bıraktı. Söze nasıl başlamalıydı? Teg'in tavırlarına kanmamıştı. Adam emeklilik hayatını bırakmak istemiyordu. Taraza'nın analistleri onu bu konuda uyarmışlardı. Teg emekli olduktan sonra çiftçiliğe epey merak salmıştı. Buradaki, Lernaeus'taki geniş topraklarını temelde zirai araştırmalar için kullanıyordu.

Taraza gözlerini kaldırıp Teg'i açıkça süzdü. Adamın geniş omuzları belini iyice ince gösteriyordu. Teg hâlâ faal bir hayat sürüyordu demek. Keskin hatlı ve sağlam kemikli, uzun yüzüyle tipik bir Atreides'ti. Teg her zamanki gibi, gözlerini kaçırmadan Taraza'nın bakışlarına karşılık verdi; dikkat talep ediyordu fakat Başrahibe Ana'nın söyleyebileceği herhangi bir şeye açıktı. İnce dudaklarında beliren hafif ve çarpık gülümseme, parlak ve düzgün dişlerini sergiliyordu.

Taraza, *Rahatsızlık duyduğumu biliyor,* diye düşündü. *Lanet olsun! O da Rahibeler Birliği'nin bir hizmetkârı benim kadar!*

Teg soru sorarak Taraza'yı konuşmaya teşvik etme yoluna gitmiyordu. Kusursuz bir tavırla, tuhaf bir içine kapanıklıkla beklemeyi sürdürüyordu. Taraza bunun tipik bir mentat tavrı olduğunu, altında başka bir şey aramamak gerektiğini düşündü.

Teg birden ayağa kalkıp uzun adımlarla yürüyerek Taraza'nın solundaki büfeye gitti. Dönüp kollarını kavuşturdu ve büfeye yaslanarak Taraza'ya tepeden baktı.

Taraza ona bakmak için koltuğunu döndürmek zorunda kaldı. *Kahrolası!* Teg onun işini kolaylaştırmayacaktı. Bütün Tetkikçi Rahibe Analar, Teg'in konuşmak için oturmasını sağlamanın zorluğundan bahsetmişlerdi. Teg ayakta durup omuzlarını askeri bir katılıkla kaldırarak karşısındakine tepeden bakmayı yeğliyordu. Boyu iki metreden uzun olduğundan, Rahibe Anaların çoğu ondan kısaydı. Analistler, Teg'in bu (muhtemelen bilinçsiz) tavırla, Rahibeler Birliği'nin kendisinin üstündeki otoritesini protesto ettiğinde hemfikirdiler. Ancak adamın başka hiçbir davranışında böyle bir protesto

görülmemişti. Teg, Rahibeler Birliği'nin hizmetinde çalışan gelmiş geçmiş en güvenilir askeri komutan olmuştu hep.

Etiketlerin basitliğine karşın, aralarında karmaşık ilişkiler bulunan büyük bağlayıcı güçlere sahip, çok toplumlu bir evrende, güvenilir askeri komutanlar ağırlıklarının birkaç katı kadar melanj değerindeydi. Pazarlıklarda dinler ve imparator tiranlara dair ortak anılar her zaman için etkili olurdu fakat asıl önemli olan şey ekonomik güçtü ve askeri *güç* de hesapları daima etkileyebilirdi. Askeri güç her pazarlıkta fark yaratan bir şeydi, ticaret sistemi birtakım zorunluluklar uyarınca işlediği sürece de öyle olmayı sürdürecekti... Bu zorunluluklar bazı özel şeylere (örneğin baharata ve lxlilerin teknolojik ürünlerine) ve uzmanlara (örneğin mentatlara ve Suk doktorlarına) duyulan gereksinimin yanı sıra işçiler, inşaatçılar, tasarımcılar, ziraat, sanatçılar ve egzotik zevkler gibi, pazara sahip basit gündelik ihtiyaç kalemleriydi...

Hiçbir hukuk sistemi böyle bir karmaşıklığı bir bütün haline getiremezdi, bu gerçek de bir başka ihtiyacı doğuruyordu çok bariz bir şekilde... Nüfuzlu hakemlere duyulan daimi ihtiyacı. Rahibe Analar ekonomi ağı içinde doğal olarak bu rolü benimsemişti ve Miles Teg bunu biliyordu. Tekrar pazarlıklarda koz olarak kullanılacağını da biliyordu. Bu rolden hoşlanıp hoşlanmamasının pazarlıklara etkisi olmayacaktı.

"Seni buraya bağlayan bir ailen yok," dedi Taraza.

Teg bunu sessizce kabullendi. Evet, karısı otuz sekiz yıl önce ölmüştü. Çocuklarının hepsi büyümüştü ve bir kızı hariç hepsi yuvadan uçup gitmişti. Teg'in pek çok kişisel ilgi alanı vardı elbette fakat ailevi yükümlülükleri yoktu. Bu doğruydu.

Taraza daha sonra, Teg'in Rahibeler Birliği'ne uzun süre sadakatle hizmet ettiğinden bahsetti ve onun çeşitli unutulmaz başarılarını anımsattı. Teg'i övmesinin pek işe yaramayacağını bilse de asıl söylemesi gereken sözler için zemin hazırlıyordu.

"Atalarından birine benzediğin söylenmişti sana," dedi.

Teg başını en fazla bir milim yana eğdi.

"Tiran'ın dedesine, ilk Leto Atreides'e şaşılacak kadar benziyorsun," dedi Taraza.

Teg duyduğuna ya da hemfikir olduğuna dair bir belirti sergilemedi. Bu onun için sadece bir veriydi, o kadar; geniş hafızasında zaten depolanmış bir şeydi. Atreides genleri taşıdığını biliyordu. Rahibeler Meclisi'nde I. Leto'nun portresini görmüştü. Kendini ayna karşısında gibi hissetmişti tuhaf bir şekilde.

"Sen ondan biraz uzunsun," dedi Taraza.

Teg kadına tepeden bakmayı sürdürdü.

"Bütün bunlara lanet olsun, Başar," dedi Taraza. "Bana yardımcı olmayı en azından deneyemez misin?"

"Bu bir emir mi, Başrahibe Ana?"

"Hayır, emir değil!"

Teg hafifçe gülümsedi. Taraza'nın onun karşısında kendine böyle bir çıkışta bulunma izni vermesi, Teg için çok şey ifade ediyordu. Taraza güvenmediği insanlara böyle davranmazdı. Kendisinden *aşağı* gördüğü birinin karşısında da hislerini böyle açıkça belli etmezdi kesinlikle.

Taraza koltuğunda arkasına yaslanıp yukarı bakarak Teg'e sırıttı. "Tamam," dedi. "Yeterince eğlendin. Patrin, seni tekrar göreve çağırırsam kendisinin bana çok kızacağını söyledi. Ama inan ki planlarımız için kritik önem taşıyorsun."

"Ne planları, Başrahibe Ana?"

"Gammu'da bir Duncan Idaho gulâmı yetiştiriyoruz. Neredeyse altı yaşına geldi ve artık askeri eğitim almaya hazır."

Teg gözlerinin hafifçe açılmasına izin verdi.

"Senin için zor bir görev olacak ama onu eğitme ve koruma işini bir an önce devralmanı istiyorum," dedi Taraza.

"Atreides Dükü'ne olan benzerliğim," dedi Teg. "Gulâmın orijinal anılarını canlandırmakta kullanacaksınız beni."

"Sekiz on yıl içinde, evet."

"O kadar uzun ha!" Teg başını iki yana salladı. "Neden Gammu?"

"Gulâmın kalıtsal prana-bindusu Bene Tleilaxlılar tarafından, talimatlarımız doğrultusunda değiştirildi. Refleksleri günümüz insanlarınınki kadar hızlı olacak. Gammu... Orijinal Duncan Idaho orada doğup büyümüştü. Gulâmın hücrelerindeki kalıtsal özelliklerle oynandığından, başka açılardan onu mümkün olduğunca orijinal koşullarda yetiştirmemiz gerekiyor."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" Teg, veri toplamaya çalışan bir mentatın ses tonuyla konuşmuştu.

"Rakis'te, solucanları kontrol etme yeteneğine sahip bir kız çocuğu keşfedilmişti. Gulâmımız orada işimize yarayacak."

"Onları çiftleştirecek misiniz?"

"Seni bir mentat olarak kullanmak istemiyorum. İhtiyacımız olan şey, askeri yeteneklerin ve orijinal Leto'yla olan benzerliğin. Zamanı geldiğinde gulâmın orijinal anılarını nasıl canlandıracağını biliyorsun."

"Yani beni aslında silah hocası olarak kullanacaksınız."

"Bir zamanlar tüm ordumuza kumanda etmiş bir Yüksek Başar olarak bunu kendine layık görmüyor musun?"

"Başrahibe Ana... Siz emredersiniz, ben de uyarım. Ama bu görevi, Gammu'nun tüm savunması kontrolümde olmadıkça kabul etmem."

"O iş ayarlandı bile, Miles."

"Aklımın nasıl çalıştığını her zaman için bilmişsinizdir."

"Sadakatine de her zaman için güvenim tam olmuştur."

Teg kendini iterek büfeden ayrılıp, bir an düşünceli bir edayla öylece durduktan sonra konuştu: "Bana kim brifing verecek?"

"Kayıtlar'dan Bellonda, önceki gibi. Güvenli mesajlaşmamızı sağlayacak bir şifre kodu da verecek sana."

"Size bir isim listesi vereceğim," dedi Teg. "Eski silah ar-

kadaşlarım ve bazılarının çocukları. Gammu'ya gittiğimde hepsini orada, beni bekler halde görmek istiyorum."

"İçlerinden reddeden çıkmaz mı sence?"

Teg, *"Saçmalama!"* dercesine baktı.

Taraza kıkırdarken şöyle düşündü: *Orijinal Atreideslerden öğrendiğimiz bir şey var... İnsanlarda uç noktada bağlılık ve sadakat uyandıran kişiler üretmeyi öğrendik.*

"Adamları toplama işini Patrin halleder," dedi Teg. "Terfi ettirilmeyi kabul etmez, biliyorum... Ama yine de ona albay yaveri maaşı ve imtiyazları verelim."

"Sen elbette ki yeniden Yüksek Başar olacaksın," dedi Taraza. "Biz–"

"Hayır. Elinizde Burzmali var zaten. Eski kumandanını tekrar başına getirerek otoritesini zayıflatmayalım."

Taraza onu bir an süzdükten sonra konuştu: "Burzmali'yi henüz o mevkiye getirmedik..."

"Bunun gayet farkındayım. Eski silah arkadaşlarım, Rahibeler Birliği'nin neler yaptığını ayrıntılarıyla bildirir bana. Fakat şunu ikimiz de biliyoruz ki Burzmali'nin terfisi yalnızca zaman meselesi, Başrahibe Ana. Burzmali en iyisi."

Taraza bunu kabul etmek zorundaydı. Bu sadece bir askeri mentatın değerlendirmesi değildi. Teg'in değerlendirmesiydi. Taraza'nın aklına başka bir düşünce geldi.

"Meclis'teki tartışmamızdan zaten haberin vardı yani!" diye suçladı. "Bunu bile bile benim–"

"Başrahibe Ana, Rakis'te bir canavar daha yaratacağınızı düşünsem söylerdim. Kararlarıma güvenirsiniz; ben de sizinkilere güveniyorum."

"Lanet olsun sana, Miles; birbirimizden çok ayrı kaldık." Taraza ayağa kalktı. "Dizginleri tekrar ele alacağını bilmek içimi rahatlattı."

"Dizginler," dedi Teg. "Evet. Beni özel bir görev için tekrar Başarlığa atadığınızı söyleyin. Böylece haber Burzmali'ye ulaştığında aptalca sorular soran çıkmaz."

Taraza cüppesinin altından bir tomar ridulyan kâğıdı çıkarıp Teg'e verdi. "Bunları imzaladım bile. Bu görev iadesi belgelerinin gereken kısımlarını doldurursun. Yolculuk izni türünden yetki belgelerinin de hepsi orada. Sana bu emirleri bizzat ben veriyorum. Sadece benim emirlerime uyacaksın. Sen *benim* Başar'ımsın... Anlıyor musun?"

Teg, "Hep öyle değil miydim?" diye sordu.

"Bu sefer her zamankinden de önemli bu. O gulâmı güvende tut ve iyi eğit. O artık senin sorumluluğunda. Bu konuda seni herkese karşı desteklerim."

"Duyduğuma göre Gammu'nun idaresi Schwangyu'daymış."

"Herkese karşı, Miles. Schwangyu'ya güvenme."

"Anlıyorum. Öğle yemeğini bizimle yer misiniz? Kızım–"

"Kusura bakma ama bir an önce dönmem gerek, Miles. Bellonda'yı hemen göndereceğim."

Teg kadını kapıya kadar geçirdi, Taraza'nın yanındakiler arasındaki eski öğrencileriyle biraz sohbet etti, ardından da gitmelerini seyretti. Bahçe yolunda bekleyen, son model bir zırhlı yerarabası vardı; bununla gelmişlerdi besbelli. Teg aracı görünce huzursuz olmuştu.

Durum acil demek!

Başrahibe Ana Taraza'nın ulak göndermek yerine bizzat gelmesi de bunun göstergesiydi; o kadın, Teg'in bundan çıkaracağı sonucun farkındaydı. Rahibeler Birliği'nin işleyişini çok iyi bilen Teg az önce olanların ortaya koyduğu şeyi kavramıştı. Bene Gesserit Meclisi'ndeki ihtilaf, muhbirlerinin rapor ettiğinden çok daha ciddiydi.

"Sen benim Başar'ımsın."

Teg, Taraza'nın bıraktığı yetki ve izin belgelerine göz attı. Taraza'nın mührünü ve imzasını taşıyorlardı şimdiden. Bu güven belirtisi Teg'in huzursuzluğunu iyice artırdı.

"Schwangyu'ya güvenme."

Teg belgeleri cebine koyup Patrin'i aramaya başladı.

Patrin'e brifing vermesi ve onu yatıştırması gerekecekti. Bu göreve kimleri çağıracaklarını konuşmalıydılar. Teg aklındaki bazı isimlerle liste çıkarmaya başladı. Onları tehlikeli bir görev bekliyordu. Bu yüzden yalnızca en iyiler çağrılmalıydı. Lanet olsun! Buradaki, malikânedeki tüm işlerin Firus'la Dimela'ya devredilmesi gerekecekti. Öyle çok ayrıntı vardı ki! Teg evin içinde uzun adımlarla dolanırken nabzının hızlandığını hissetti.

Eski askerlerinden olan bir ev muhafızının yanından geçerken duraksadı. "Martin, bugünkü tüm randevularımı iptal et. Kızımı bul ve ona söyle, çalışma odama gelsin."

Haber önce eve, oradan da tüm mülke yayıldı. *Başrahibe* Ana'nın az önce Teg'le özel görüşme yaptığını öğrenen hizmetkârlarla aile fertleri, Teg'i gereksiz işlerle meşgul etmemek için etrafında adeta koruyucu duvar ördüler. Teg deneysel zirai projeleri için yapılması gerekenleri sıralamaya çalıştığında, en büyük kızı Dimela sözünü kesti.

"Baba, ben çocuk değilim!"

Teg'in çalışma odasının yanındaki küçük limonluktaydılar. Saksı doldurmakta kullanılan dar bir masanın köşesinde Teg'in öğle yemeğinin artıkları duruyordu. Yemek tepsisinin arkasındaki duvara da Patrin'in not defteri yaslıydı.

Teg kızına dik dik baktı. Dimela görünüş itibarıyla ona benziyordu fakat boyu daha kısaydı. Güzel sayılmak için biraz fazla kemikli olsa da iyi bir evlilik yapmıştı. Dimela'yla Firus'un üç güzel çocukları vardı.

Teg, "Firus nerede?" diye sordu.

"Güney Çiftliği'ndeki yeniden dikim işini teftişe gitti."

"Tabii ya. Patrin bundan bahsetmişti."

Teg gülümsedi. Dimela'nın Rahibeler Birliği'nin teklifini reddederek, Lernaeus'un yerlisi olan Firus'la evlenmesine ve babasının maiyetinde kalmasına hep sevinmişti.

"Tek bildiğim, seni tekrar göreve çağırdıkları," dedi Dimela. "Tehlikeli bir görev mi?"

"Biliyor musun, tıpkı annen gibi konuşuyorsun," dedi Teg.

"Tehlikeli demek! Kahrolasıcalar... Onlar için yaptıkların yetmemiş mi?"

"Yetmemiş anlaşılan."

Limonluğun diğer ucundan Patrin girince Dimela dönüp gitti. Teg, Dimela'nın Patrin'in yanından geçerken onunla konuştuğunu duydu:

"Yaşlandıkça Rahibe Analara benzemeye başladı!"

Teg, *Ya ne olacaktı?* diye düşündü.

Bir Rahibe Ana ile Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles'ta çalışan önemsiz bir memurun oğluydu sonuçta; Rahibeler Birliği'nin etkisinin hissedildiği bir evde büyümüştü. Annesi ne zaman istese babasının CHOAM'ın gezegenlerarası ticaret ağına ihanet ettiği, Teg'in küçük yaşlardan beri dikkatini çekmişti.

Bu ev, babasının vefatından bir yıl geçmeden ölen annesine aitti önceden. Teg'in dört bir yanında annesinin seçimlerinin izleri vardı.

Patrin gelip karşısında durdu. "Not defterimi almak için geri geldim. Yeni isimler eklediniz mi?"

"Birkaç tane. Hemen işe koyulsan iyi olur."

"Emredersiniz komutanım!" Patrin not defterini bacağına yaslayarak sertçe dönüp, asker adımlarıyla uzaklaştı.

Teg, *O da aynı şeyi hissediyor,* diye düşündü.

Tekrar etrafına bakındı. Bu ev hâlâ annesinin mekânıydı. Teg'in burada onca yıl yaşamasından, çocuklarını yetiştirmesinden sonra! Hâlâ annesinin mekânıydı. Gerçi bu limonluğu Teg inşa etmişti fakat çalışma odası eskiden annesinin özel odasıydı.

Lernaeuslu Roxbrough'lardan Janet Roxbrough. Bu ev mobilyalarından dekorasyonuna dek her şeyiyle onun izlerini taşıyordu hâlâ. Taraza bunu fark etmişti. Teg'le karısı evde birtakım yüzeysel değişiklikler yapmışlardı fakat temelde hâlâ Janet Roxbrough'un damgası vardı burada. Teg'in an-

nesinin soyunun Balıklarla Konuşanlardan geldiğine şüphe yoktu. Rahibeler Birliği için ne değerli bir üye olmuştu! Fakat Loschy Teg'le evlenip hayatının geri kalanını burada geçirmesi... Tuhaf olan buydu. Anlaşılmaz bir durumdu, ta ki Rahibeler Birliği'nin nesiller boyu üzerinde çalıştığı soy üretme planlarının nasıl işlediğini öğrenene dek.

Teg, *Yine yaptılar yapacaklarını*, diye düşündü. *Beni yıllarca kenarda beklettiler, sırf bu an için.*

Din bütün bu geçen binlerce yıl boyunca, yaradılışın patentini sahiplenmemiş midir?

–Tleilax Meselesi
"Muad'Dib Konuşuyor"dan

Tleilax'ın berrak havasını pençesine almış durgunluk kısmen sabah soğuğundan, kısmense korkuyla sinmişlik hissinden kaynaklanıyordu; sanki Bandalong şehrinde tüm hayat beklentiyle ve kurt gibi acıkmış halde bekliyordu, Waff'tan gelecek özel sinyali alana dek de kımıldamayacaktı. Mahai, Tylwyth Waff, Efendiler Efendisi günün en çok bu saatini severdi. Açık penceresinden dışarı bakarken şehir onundu şimdi. Bandalong ancak onun emriyle canlanacaktı. Kendine böyle diyordu. Oradan yayıldığını hissettiği korku, o kuluçkaya yatırılmış canlılar haznesinden yükselebilecek herhangi bir gerçeklikle arasındaki bağ idi: Tleilax uygarlığı burada doğmuş, sonra da gücü çok uzaklara dek yayılmıştı.

Halkı bu anı binlerce yıl boyunca beklemişti. Waff şimdi yaşanan anın tadını çıkarıyordu. Tleilaxlıların, Peygamber II. Leto'nun (o Tanrı İmparator değil, Tanrı'nın elçisiydi) o kötü dönemi boyunca, bütün o Kıtlıklar ve Dağılış sırasında, kendilerinden aşağı yaratıklar karşısında uğradıkları her acı verici yenilginin sonrasında, onca ıstıraptan sonra büyük sabır göstererek güçlerini yeniden toplamaları yalnızca bu ana ulaşmak içindi.

Vaktimiz geldi, ey Peygamber!

Waff yüksek penceresinin altında uzanan şehri bir sembol, Tleilaxlıların planının sayfasında yer alan dikkat çeki-

ci bir işaret olarak görüyordu. Birbirlerine bağlı ve bağımlı olan, hepsi de temelde Waff'ın tanrısının ve şehrinin müttefiki durumundaki o diğer Tleilax gezegenleri ve büyük şehirleri, eninde sonunda geleceğini bildikleri o sinyali beklemekteydi. Yüz Dansçılarının ve Maşeyhlerin birleşmiş güçleri, kozmik atılıma hazırlanmak üzere toplanmıştı. Binlerce yıldır süren bekleyiş artık sona ermek üzereydi.

Waff bunu "uzun başlangıç" olarak görüyordu.

Evet. Sinmiş şehre bakarken başını hafifçe sallayarak kendi düşüncelerini onayladı. Bene Tleilax liderleri ta en başından beri, bir fikrin bölünemeyecek kadar küçük cevherinden yola çıkarak plan kurarken bile böylesine geniş kapsamlı ve uzun vadeli, karmaşık ve ince bir planın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamışlardı. Felaketin eşiğinden defalarca dönmeleri ve can sıkıcı kayıpları, boyun eğmeyi, küçük düşmeyi defalarca kabullenmeleri gerektiğinin bilincindeydiler. Belirli bir Bene Tleilax imajı oluşturmak uğruna bütün bunlara ve çok daha fazlasına katlanmışlardı. Binlerce yıldır rol yapmaları sayesinde bir mit yaratmışlardı.

"Habis, iğrenç, pis Tleilaxlılar! Aptal Tleilaxlılar! Ne yapacağı belli Tleilaxlılar! Fevri Tleilaxlılar!"

Peygamber'in hizmetkârları bile bu mite kanmıştı. Tutsak alınmış bir Balıklarla Konuşan tam da bu odanın ortasında durup bir Tleilax Efendisi'ne şöyle haykırmıştı: "Bir rol çok uzun sürerse gerçeğe dönüşür! Siz gerçekten habissiniz!" Bu yüzden kadını öldürmüşlerdi, Peygamber de hiçbir şey yapmamıştı.

Bütün o yabancı dünyalar ve halklar, Tleilaxlıların özdenetimini ne kadar da az anlıyordu. Fevrilik ha? Bene Tleilax'ın egemen olmak için kaç bin yıl beklediğini öğrenince fikirlerini değiştirirlerdi artık.

"Spannungsbogen!"

Waff dil hareketleriyle telaffuz ettiği bu kadim sözcüğün tadını çıkardı: *Yayın gerilişi!* Oku fırlatmadan önce bir yayı ne kadar gerebileceğiniz. Bu ok çok derine saplanacaktı!

Waff, "Maşeyhler herkesten çok bekledi," diye fısıldadı. Burada, kalesinde bu sözcüğü kendi kendine söylemeye cesaret edebiliyordu: "Maşeyhler."

Güneş yükseldikçe, Waff'ın aşağısında uzanan çatılar parıldıyordu. Waff şehir hayatının kıpırdanış seslerini duyabiliyordu. Penceresinden giren rüzgâr, Tleilax'ın tatlı ve kekremsi kokularını getiriyordu. Waff derin nefes alıp penceresini kapadı.

Tek başına gözlem yapmanın onu canlandırdığını hissediyordu. Pencereye sırtını dönüp beyaz hilatını, yani onur cüppesini giydi; tüm Domeller bu cüppe karşısında eğilmeye koşullandırılmıştı. Cüppe, kısa boylu Waff'ın vücudunu tamamen örttü; Waff yoğun bir hisse, zırh giydiği hissine kapıldı.

Tanrı'nın zırhı!

Dün gece meclis üyelerine, "Biz Yaghist halkıyız," diye anımsatmıştı. "Başka her şey sınırdır. Binlerce yıl boyunca, tek bir sebepten dolayı kendimizi zayıfmışız ve kötü işlerle uğraşıyormuşuz gibi gösterdik. Bene Gesseritler bile öyle olduğumuza inanıyor!"

Yok-oda kalkanıyla korunan o derinlerdeki, penceresiz sagrada oturan dokuz meclis üyesi, Waff'ın sözlerini sessizce takdir ederek gülümsemişlerdi. Gufran yargılamasında olduklarını biliyorlardı. Tleilaxlıların kendi kaderlerini tayin ettiği sahne, onlara gufran hakkı veren kehl olmuştu hep.

Tleilaxlıların en nüfuzlusu olan Waff bile gezegeninden ayrıldıktan sonra, yabancıların akla hayale sığmaz günahlarıyla temas kurduğu için af dilemeden, yani gufranda kendini küçültmeden aralarına dönemezdi. Povindaların arasına gitmek en kudretlileri bile kirletebilirdi. Tleilax'ın tüm sınırlarının güvenliğini sağlayan ve kadınların selamlıklarını koruyan hasadarlar, Waff'tan bile şüphelenmekte haklıydılar. Evet, Waff halktan ve kehldendi fakat o bile vatandan her ayrılıp geri dönüşünde ve spermlerini dağıtmak için selamlı-

ğa her girişinde bunu kanıtlamak zorundaydı, ki olması gereken de buydu.

Waff boy aynasının karşısına geçip kendini ve cüppesini inceledi. Povindaların gözünde sadece bir buçuk metre boyunda, çocuksu görünüşlü biri olduğunu biliyordu. Gözleri, saçı ve teni grinin tonlarındaydı; bütün bunlar, incecik dudaklı oval yüzü ve sıra halinde uzanan sivri dişleri için bir sahne teşkil ediyordu. Bir Yüz Dansçısı, bir Maşeyh'in emriyle Waff'ın yüzünü ve davranışlarını taklit edebilirdi fakat hiçbir Maşeyh'i ya da hasadarı kandıramazdı. Ancak povindaları kandırabilirdi.

Bene Gesseritler hariç!

Bu düşünce, Waff'ın kaşlarının çatılmasına yol açtı. Eh, o cadılar yeni Yüz Dansçılarıyla karşılaşmamıştı henüz.

Waff, *Genetik dili Bene Tleilaxlılar kadar iyi çözen bir halk yok,* diye düşünerek kendini temin etti. *Ona "Tanrı'nın dili" demekte haklıyız, ne de olsa bize bu büyük gücü bizzat Tanrı verdi.*

Uzun adımlarla kapısına gitti ve sabah çanını bekledi. Şu anki hislerinin zenginliğini ifade etmenin mümkün olmadığını düşündü. Zamanın katmanları onun için açılıyordu. Peygamber'in asıl mesajını sadece Bene Tleilaxlıların duymuş olmasının sebebini hiç merak etmiyordu. Tanrı öyle istemişti, Peygamber de Tanrı'nın Kolu ve Elçisi olduğu için saygıyı hak ediyordu.

Onları bizim için hazırladın, ey Peygamber.

Gammu'daki gulâm, bu zamandaki bu gulâm da onca beklemeye değerdi.

Sabah çanı çalınınca Waff uzun adımlarla koridora çıktı ve kendisi gibi çıkan beyaz cüppelilerin arasına karışarak, güneşi selamlamak üzere doğu balkonuna gitti. Halkının Mahai'si ve Abdl'ı olduğundan, şu an kendini bütün Tleilaxlılarla özdeşleştirebilirdi.

Biz Şeriat'ı uygulayanlarız ve evrende bizim türümüzden olanların sonuncusuyuz.

Böylesine gizli bir düşünceyi ancak malik kardeşlerinin kilitli odalarında dile getirebilirdi fakat şu an etrafında bulunan herkesin aynı şeyi düşündüğünü ve bu düşüncenin etkilerinin hem Maşeyhlerde, hem Domellerde hem de Yüz Dansçılarında göründüğünü biliyordu. Maşeyhlerden en alt konumdaki Domellere dek tüm kehle nüfuz edip yayılmış olan toplumsal kimlik hissi ile akrabalık bağlarının paradoksu, Waff'a hiç de paradoks gibi gelmiyordu.

Aynı Tanrı'ya hizmet ediyoruz.

Domel kılığındaki bir Yüz Dansçısı eğilip selam verdikten sonra balkon kapılarını açmıştı. Yanında birçok yoldaşıyla balkona, gün ışığına çıkan Waff o Yüz Dansçısı'nı tanıyınca gülümsedi. *Bir Domel ha!* Akrabalar arasında yapılan bir şakaydı bu fakat Yüz Dansçıları akrabadan sayılmazdı. Üretilmiş şeylerdi onlar; araçtılar, tıpkı Gammu'daki gulâmın bir araç olması gibi; hepsi de yalnızca Maşeyhler tarafından konuşulan Tanrı diliyle tasarlanmıştı.

Waff etrafında kendisini sıkıştıran kalabalıkla birlikte eğilerek güneşi selamladı. Abdl çığlığını atmasının ardından, şehrin en uzak kesimlerinden bile yükselen sayısız sesin aynı çığlığı attığını duydu.

"Güneş, Tanrı değildir!" diye haykırdı.

Hayır... Güneş, Tanrı'nın sonsuz kudret ve merhametinin bir sembolüydü yalnızca... O da üretilmiş bir şey, bir araçtı. Evvelki gece gufrandan geçerken arındığını hisseden, sabah ayiniyle de dirileşen Waff dışarıya, povinda mekânlarına yaptığı yolculuğun ve geri dönüşünün artık tamamlandığını düşünüyordu, ki gufranı gerekli kılan da bütün bunlardı. İç koridorlara geri dönerken diğer imanlılar ona yol verdiler; girdiği kayan geçit onu aşağıya, meclis üyelerini çağırmış olduğu merkez bahçeye indirdi.

Povindaların arasındaki riskli girişimim başarılı geçti, diye düşündü.

Bene Tleilax'ın iç dünyalarından her ayrılışında bir leş-

kerde, yani halkının gizlice Bodal (daima büyük yazılırdı ve gufran ya da kehlde tekrar teyit edilen ilk şeydi) adını verdiği mutlak intikamın peşinde koşan bir savaşçı grubunda olduğu hissine kapılırdı. Bu son leşker son derece başarılı olmuştu.

Waff kayan geçitten çıkarak merkez bahçeye girdi; burası, etraftaki çatılarda bulunan prizmatik yansıtıcılar sayesinde gün ışığıyla ışıl ışıl aydınlanıyordu. Çakıllarla kaplı, çember şeklinde alanın ortasındaki küçük fıskiye görsel fügünü çalıyordu. Bir taraftaki beyaz parmaklıklı ve alçak çit, çimleri kısa kesilmiş çimenliği çevreliyordu; bu çimenlik, fıskiyeye nemli havanın hissedileceği kadar yakın ama alçak sesle konuşanların üstüne su sıçramayacak kadar uzaktı. Kapalı çimenliğe, kadim bir plastikten yapılma, on adet dar bank yerleştirilmişti... Bunlardan dokuzu yarım çember şeklinde dizilmişti, onuncusuysa diğerlerinden biraz uzakta ve tam karşılarındaydı.

Çimenliğin kenarında durup etrafına bakınan Waff, burayı görmekten ilk kez bu kadar haz almasının sebebini merak etti. Bankların koyu mavisi, malzemenin kendisinden geliyordu. Yüzyıllar boyunca kullanıldıktan sonra kolçakları ve sayısız kalçanın oturduğu kısımları hafifçe göçmüştü fakat bu yıpranmış kısımların rengi hiç solmamıştı.

Waff dokuz meclis üyesinin karşısına otururken, söylemesi gerektiğini bildiği sözleri içinden tekrarladı. Son leşkerine çıkma sebebi olan ve yanında getirdiği belge, bundan daha iyi bir zamanda ellerine geçemezdi. Başlık ve içeriğinde Tleilaxlılar için çok önemli bir mesaj vardı.

Waff iç ceplerinden birinden o ince ridulyan kristali tomarını çıkardı. Meclis üyelerinin anında pürdikkat kesildiğini fark etti: Kendisininkine benzer dokuz sima, en iç kehlin Maşeyhleri. Hepsinin de beklentisi yüzlerinden okunuyordu. "Atreides Manifestosu" denen bu belgeyi kehlde okumuşlardı. Manifestodaki mesaj üstüne gece boyunca düşünmüşler-

di. Şimdi bu konuda konuşulması gerekiyordu. Waff belgeyi kucağına koydu.

"Bu sözleri çok uzaklara dek yaymayı öneriyorum," dedi Waff.

"Hiç değiştirmeden mi?" Bunu söyleyen Mirlat'tı; aralarında gulâm-dönüşümüne en yakın olan meclis üyesiydi. Abdl ve Mahai olmaya göz diktiğine şüphe yoktu. Waff, o meclis üyesinin geniş çenesine odaklandı; orada yüzyıllar boyu büyümüş kıkırdaklar, adamın şimdiki bedeninin ne kadar yaşlı olduğunu gösteriyordu.

"Tam elimize geçtiği haliyle," dedi Waff.

"Tehlikeli," dedi Mirlat.

Waff yüzünü sağa, fiskiyeye doğru çevirerek çocuksu profilini meclis üyelerine sergiledi. *Sağımda Tanrı'nın eli var!* Tepesindeki gökyüzü cilalı akik rengiydi. Tleilaxlıların en kadim şehri olan Bangalong'un üstü, sert iklimli gezegenlerdeki öncü yerleşimcileri korumak için gerilen devasa yapay örtülerle örtülmüştü sanki. Dikkatini yeniden meclis üyelerine çevirdiğinde, Waff'ın yüz hatları mülayimliğini koruyordu.

"Bizim için tehlikeli değil," dedi.

"Bu da bir görüş," dedi Mirlat.

"Öyleyse haydi görüşlerimizi tartışalım," dedi Waff. "Ix'ten veya Balıklarla Konuşanlardan korkmamıza gerek var mı? Elbette ki hayır. Onlar bize aitler, bunun farkında olmasalar da."

Waff susup, sözlerinin etki göstermesini bekledi; en yüksek Ix ve Balıklarla Konuşan meclislerinde, varlıkları henüz fark edilmemiş yeni Yüz Dansçılarının bulunduğunu hepsi biliyordu.

"Lonca da bize ne saldırır ne de karşı çıkar çünkü tek güvenilir melanj tedarikçileri biziz," dedi Waff.

Mirlat sertçe, "Peki ya Dağılış'tan dönen şu Saygın Analar ne olacak?" diye sordu.

"Bizim için gerekli olduğunda onlarla ilgileniriz," dedi Waff. "Dağılış sırasında gönüllü olarak gitmiş olan, halkımızdan insanların torunları da bize yardım edecektir."

Bir başka meclis üyesi, "Vakit sahiden de elverişli görünüyor," diye mırıldandı.

Waff bu konuşanın Genç Torg olduğuna dikkat etti. Güzel. Bir oyu garantilemişti.

Mirlat öfkeyle, "Peki ya Bene Gesseritler!" dedi.

"Saygın Anaların o cadıları yolumuzdan çekeceğini düşünüyorum," dedi Waff. "Daha şimdiden, dövüş çukurundaki hayvanlar misali hırlaşmaya başladılar."

Mirlat, "Peki, ya bu manifestoyu kimin yazdığı anlaşılırsa?" diye bastırdı. "O zaman ne olacak?"

Birkaç meclis üyesi, bu soruya katıldıklarını belirtmek için başlarını salladılar. Waff onları aklına not etti: İkna edilmesi gerekenler.

"Bu zamanda Atreides diye çağrılmak tehlikeli," dedi Waff.

"Belki Gammu hariç," dedi Mirlat. "Ama o belgede Atreides imzası var!"

Waff, *Ne tuhaf,* diye düşündü. Tleilax'ın merkez gezegenlerinden ayrılmak durumunda kalarak katıldığı povinda konferansındaki CHOAM temsilcisi de tam bu noktaya parmak basmıştı. Fakat ne de olsa CHOAM görevlilerinin çoğu, tüm dinlere şüpheyle bakan gizli ateistlerdi; Atreides ailesi de zamanında büyük bir dinsel güç olmuştu kesinlikle. CHOAM temsilcisinin kaygıları öyle barizdi ki.

Waff, o CHOAM temsilcisinin tepkisini anlattı.

Mirlat, "O CHOAM uşağı haklı, Tanrı'sız ruhuna lanet olsun," dedi ısrarla. "Bu belgede sinsice gizlenmiş bekleyen tehlikeler var."

Waff, *Mirlat meselesini halletmek gerekecek,* diye düşündü. Kucağındaki manifestoyu alıp ilk satırını yüksek sesle okudu:

"Başlangıçta kelam vardı ve kelam Tanrı'ydı."

"Turuncu Katolik İncili'nden doğrudan alıntı," dedi Mirlat. Başlar bir kez daha, kaygı ve hemfikirlikle sallandı.

Waff bir an gülümseyerek köpekdişlerinin sivri uçlarını sergiledi. "Povindalar arasında Şeriat'ın ve Maşeyhlerin varlığından şüphelenenler var mı diyorsun?"

Bu sözcükleri açıkça söylemek, eski sözcüklerin ve eski dilin sadece burada, en içteki Tleilaxlılar arasında değişmeksizin korunduğunu dinleyicilerine hatırlatmak iyi gelmişti. Mirlat veya diğerlerinden herhangi biri, bu Atreides sözlerinin Şeriat'ı yıkabileceğinden mi korkuyordu?

Waff bu soruyu da dile getirdiğinde, kaygıyla çatılan kaşlar gördü.

"Tanrı'nın dilini nasıl kullandığımızı bilen tek bir povinda dahi olduğuna inanan var mı aranızda?" diye sordu.

Haydi bakalım! Bir de bunu düşünsünler! Buradaki herkes gulâm bedenlerinde uyandırılmıştı defalarca. Bu meclisin üyeleri tarihte hiçbir halkın başaramadığı bir şeyi başarmış, bedensel sürekliliklerini korumuşlardı. Mirlat, Peygamber'i kendi gözleriyle görmüştü. Scytale, Muad'Dib'le konuşmuştu! Bedeni yenilemenin ve hafızayı canlandırmanın sırrını öğrenmişlerdi fakat her yerden talep gelmesi endişesiyle, hükümet mensuplarından başkasının bu bilgiden faydalanmasına izin vermiyorlardı. Sadece cadıların benzer bir deneyim birikimi vardı fakat onlar da yeni bir Kuisatz Haderah yaratmaktan korktuklarından rahat hareket edemiyordu!

Waff bütün bunları meclis üyelerine söyledikten sonra, "Harekete geçme vakti geldi," diye ekledi.

Kimse itiraz etmeyince devam etti: "Bu manifestonun tek bir yazarı var. Tüm analizlerden çıkan sonuç bu. Mirlat?"

Mirlat, "Tek bir kişi, gerçek bir Atreides tarafından yazılmış. Buna şüphe yok," diye onayladı.

"Povinda konferasındaki herkes de aynı fikirdeydi," dedi Waff. "Hatta üçüncü seviye bir Lonca dümencisi bile aynı şeyi söyledi."

Mirlat, "Ama bu kişi, farklı uluslar arasında şiddete yol açacak bir şey üretmiş," diye itiraz etti.

Waff, "Atreideslerin ortalığı karıştırma yeteneğinden şüpheye düştük mü hiç?" diye sordu. "O povinda bana bu belgeyi gösterdiğinde, Tanrı'nın bize işaret gönderdiğini anladım."

Genç Torg, "Cadılar bu belgeyi kendilerinin yazdığını hâlâ inkâr mı ediyor?" sordu.

Waff, *Nasıl da cin gibi,* diye düşündü.

"Bu manifesto bütün povinda dinlerine gölge düşürüyor," dedi Waff. "Bizimki dışında tüm inanışlar hakkında şüphe uyandırıyor."

Mirlat, "Sorun tam da bu ya!" diye atıldı.

"Ama bunu yalnızca biz biliyoruz," dedi Waff. "Şeriat'ın varlığından başka kim biraz olsun şüpheleniyor ki?"

"Lonca," dedi Mirlat.

"Bundan hiç bahsetmediler, asla da bahsetmeyecekler. Tepkimizin ne olacağını biliyorlar."

Waff kucağındaki kâğıt tomarını eline alıp tekrar yüksek sesle okudu:

"Evrenimize kavrayamayacağımız güçler yayılmış durumda. Biz bu güçlerin gölgelerini, duyularımızın algılayabildiği bir perdenin üstüne düşürüldüklerinde görebiliyoruz ama onları anlamıyoruz."

Mirlat, "Bunu yazan Atreides, Şeriat'ı biliyormuş," diye mırıldandı.

Onu duymamış gibi yapan Waff okumayı sürdürdü:

"Anlamak için kelimeler gerekir. Bazı şeylerse kelimelere indirgenemez. Ancak sözsüz olarak deneyimlenebilen şeyler vardır."

Waff belgeyi özenle, kutsal bir emaneti tutarcasına kucağına geri koydu. Öyle alçak sesle konuştu ki dinleyicileri öne eğilmek zorunda kaldılar, bazıları da elini kulağının arkasına dayadı: "Bu da evrenimizin büyülü olduğunu gösteriyor. Bütün rastlantısal formların geçici olduğunu ve büyülü değ-

şimler geçirebileceğini gösteriyor. Bilim de bizi bu yoruma götürmüştür, sapamayacağımız bir yola götürürcesine."

Waff bir an susup bu sözlerin etki göstermesini bekledikten sonra devam etti: "Rakisli hiçbir Bölünmüş Tanrı rahibi ya da diğer şarlatan povindalar bunu kabul edemez. Bunun doğru olduğunu yalnızca biz biliyoruz çünkü bizim Tanrımız dilini konuştuğumuz, büyülü bir Tanrı'dır."

"Bunu yazmış olmakla suçlanacağız," dedi Mirlat. Hemen ardından da başını sertçe iki yana salladı. "Hayır! Anladım. Ne demek istediğini şimdi anladım."

Waff suskunluğunu korudu. Hepsinin de Sufi kökenlerini düşündüklerini, Bene Tleilax'ı doğuran Yüce İnanç'ı ve Zensünni ekümenizmini hatırladıklarını görebiliyordu. Bu kehlin halkı, kökenlerine dair Tanrı'nın söylediği gerçekleri biliyorlardı fakat bunları nesiller boyunca gizlediklerinden, hiçbir povinda öğrenmemişti.

Waff'ın aklından sözler geçiyordu sessizce: "*İdraka dayalı varsayımlar, her şeyin tohumlardan yeşeren bitkiler misali bitiverdiği, mutlak bir toprağın varlığına duyulan inancı içerir.*"

Yüce İnanç'ın bu öğretisini meclis üyelerinin de akıllarından geçirdiğini bilen Waff, onlara söz konusu Zensünni öğüdünü hatırlattı:

"Böyle varsayımların ardında kelimelere duyulan inanç yatar, ki povindalar bunu sorgulamaz. Sadece Şeriat sorgular ve biz de aynı şeyi sessizce yaparız."

Meclis üyeleri hep birden başlarıyla onayladı.

Waff başını hafifçe yana eğerek devam etti: "Kelimelerle ifade edilemeyecek şeylerin var olduğunu söyleme eylemi, kelimelerin en üstün inanç olduğu bir evreni sarsar."

Meclis üyeleri, "Povinda zehri!" diye bağırdı.

Artık hepsini etkileyip avucuna almayı başarmış olan Waff zaferini perçinlemek için sertçe sordu: "Sufi-Zensünni Amentüsü nedir?"

Hiçbiri konuşamasa da hepsi aynı şeyi düşündüler: *Sato-*

riye ulaşmak için idrak gerekli değildir. Satori kelimeler olmaksızın, hatta bir adı bile olmadan var olur.

Bir an sonra başlarını kaldırıp anlamlı anlamlı bakıştılar. Mirlat, Tleilax yeminini yüksek sesle tekrarlamayı üstlendi:

"Tanrı diyebilirim ama bu benim Tanrım değildir. Yalnızca bir sestir, diğer seslerden daha güçlü olmayan bir ses."

"Bu belge sayesinde elimize geçen gücün büyüklüğünü artık hepinizin sezdiğinizi görüyorum," dedi Waff. "Bunun milyonlarca kopyası povindalar arasında dağıtılmaya başlandı bile."

Mirlat, "Bunu kim yapıyor?" diye sordu.

Waff, "Kimin umurunda?" diye karşılık verdi. "Bırakalım povindalar onların peşinden koşsun; kimin yazdığını öğrenmeye, dağıtımlarını engellemeye çalışsınlar ve aleyhte vaazlar versinler. Bunları yaptıkça, burada yazılanları daha da güçlendirecekler."

Mirlat, "Bizim de bu yazılanlara karşı çıkmamız gerekmez mi?" diye sordu.

"Ancak durum öyle gerektirirse," dedi Waff. "Haydi bakalım!" Sayfaları dizlerine vurdu. "Povindalar farkındalıklarını en dar hedefe odaklayarak kısıtladılar, bu da zayıf noktaları. Bu manifestonun olabildiğince çok kişinin eline geçmesini sağlamalıyız."

Meclis üyeleri hep bir ağızdan, monoton ve makamlı bir şekilde, "Tanrımızın büyüsü yegâne köprümüzdür," dedi.

Waff hepsinin de inançlarının merkezi güvenliğine geri döndürülmüş olduğunu gördü. Bunu başarmak kolay olmuştu. Hiçbir Maşeyh, salak povindalar gibi, "Ey inayeti sonsuz Tanrım, neden ben?" diye sızlanmazdı. Povindalar bu tek cümleyle sonsuzluğu hem kabul hem de inkâr ederdi, kendi aptallıklarını bir kez olsun görmeden.

"Scytale," dedi Waff.

Uygun şekilde en solda oturan, en genç ve bebek yüzlü meclis üyesi hevesle öne eğildi.

"İmanlıları silahlandır," dedi Waff.

"Bize bu silahı bir Atreides'in vermiş olmasına şaşıyorum," dedi Mirlat. "Neden Atreidesler milyarlarca kişiyi peşlerinden sürükleyecek idealleri benimsiyor hep?"

"Bu bir Atreides'in değil, Tanrı'nın işi," dedi Waff. Sonra da kapanış ayini için kollarını kaldırdı: "Maşeyhler kehlde buluştu ve Tanrı'larının varlığını hissetti."

Waff gözlerini kapatıp diğerlerinin gitmesini bekledi. *Maşeyhler!* Kehlde kendilerini böyle adlandırmak, İslamiyet diliyle konuşmak ne güzeldi; hiçbir Tleilaxlı bu dili kendi gizli meclislerinin dışında konuşmazdı... Yüz Dansçılarıyla bile bu dilde konuşmazlardı. Jandola Wekhti'nden Tleilax Yaghisti'nin en ücra kesimlerine dek, evrende bu sırrı bilen tek bir povinda bile yoktu.

Waff banktan kalkarken, *Yaghist,* diye düşündü. *Yaghist, yönetilmeyenler diyarı.*

Elindeki belgenin titreştiğini hissediyordu sanki. Bu Atreides Manifestosu, tam da povinda kitlelerini peşinden sürükleyip felaketlerine götürecek şeydi.

Bazı günler melanj olur, bazı günlerse yalnızca çorak toprak.
–Rakis Aforizması

Sheeana adlı kız, Rakis rahiplerinin yanında geçirdiği üçüncü senesinde, yüksek ve kıvrımlı bir kumulun tepesinde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Uzaklara, yüksek sürtünme seslerinin geldiği sabah ufkuna doğru bakıyordu. Ufukta, ince pus tabakasının üstüne hayalet gibi yayılan gümüşi bir aydınlık vardı. Gecenin soğuğu hâlâ kumda hissediliyordu.

Sheeana iki kilometre kadar arkasındaki, suyla çevrilerek güvenliği sağlanmış kulelerinden kendisini seyrettiklerini bildiği rahiplere pek aldırmıyordu. Tüm dikkatini ayaklarının altında sarsılan kuma vermesi gerekiyordu.

Bu seferki iri, diye düşündü. *En az yetmiş metre. Büyük ve güzel.*

Gri damıtıcı-giysisinin kaygan ve pürüzsüz iç yüzeyini teninde hissediyordu. Rahiplerin kendisini himayelerine almalarından önce giydiği o eskimiş, ikinci el damıtıcı-giysinin aksine bunda insanın cildini tahriş eden yamalar yoktu. Sheeana bu güzel damıtıcı-giysiyi ve üstündeki morlu beyazlı kalın cüppeyi verdikleri için onlara minnettardı fakat en çok da burada olduğu için heyecan duyuyordu. Böyle anlarda yoğun ve tehlikeli bir hisse kapılırdı hep.

Rahipler burada olanları anlamıyordu. Sheeana bunu biliyordu. Onlar korkaktı. Sheeana omzunun üstünden geriye, uzaktaki kuleye bakınca gün ışığının rahiplerin tekli dürbünlerinin merceklerini ışıldattığını gördü.

Henüz on bir standart yaşında fakat erken gelişmiş, zayıf,

esmer tenli ve güneşin yer yer rengini açtığı kahverengi saçlı bir kız çocuğu olan Sheeana, rahiplerin tekli dürbünlerinden bakarken ne gördüklerini hayal edebiliyordu.

Yapmaya cesaret edemedikleri şeyi yaptığımı görüyorlar. Şeytan'ın yolunda durduğumu görüyorlar. Kumların üstünde küçücük görünüyorum, Şeytan ise kocaman görünüyor. Onu şimdiden görebiliyorlar.

Birazdan kendisinin de o dev solucanı göreceğini sürtünme seslerinden anlıyordu. Sheeana yaklaşan o canavarı kumların tanrısı Şeyh Hulud olarak görmüyordu, oysa rahipler çölün bu halkalı vücutlu hâkimlerinin her birinin Il. Leto'nun farkındalığının birer incisine sahip olduğuna inanır ve sabahları onlara topluca dua okurlardı. Sheeana ise solucanları genellikle "canımı bağışlamış olanlar" veya Şeytan olarak düşünürdü.

Artık ona aittiler.

Aralarındaki bu ilişki üç yıldan biraz fazla zaman önce, Sheeana'nın sekizinci doğum gününün olduğu ayda, eski takvime göre İgat ayında başlamıştı. Sheeana'nın köyü fakirdi; öncüler tarafından, Keen'in kanât ve halka kanal türünden güvenlik engellerinin çok ötesine kurulmuştu. Öyle öncü yerleşim yerleri yalnızca nemli kum hendekleriyle korunurdu. Şeytanlar sudan uzak dururdu fakat kumalabalıkları nemi kısa sürede ortadan kaldırırdı. Rüzgârkapanlarıyla toplanan değerli suyun her gün kumu tekrar ıslatarak engeli yenilemekte kullanılması gerekiyordu. Sheeana'nın köyü derme çatma baraka ve kulübelerden oluşan, sefil bir yerdi; iki rüzgârkapanıyla toplanan su çoğu zaman ancak içmeye yetiyor, nadiren artan kısmı da solucan engelinde kullanılabiliyordu.

O sabah -tıpkı bu sabah olduğu gibi, gecenin soğuğu kızın burnuyla ciğerlerini acıtıyordu ve hayaletimsi pus, ufku daraltmıştı- köy çocuklarının çoğu, geçip giden Şeytanların bazen geride bıraktığı melanj kırıntılarını aramak üze-

re, yelpaze şeklinde çöle dağılmışlardı. Gece vakti civardan iki iri Şeytan'ın geçtiği duyulmuştu. Melanjın fiyatı modern zamanlarda düşmüş olsa da, biraz bile bulsalar üçüncü bir rüzgârkapanı yapmak için gerekli miktarda sırlı tuğla almaya yeterdi.

Çocuklar çölde sadece baharat değil, eski Fremen siyeçlerinin yerini belli edecek izler de arıyordu. Bu tür yerlerin artık sadece harabeleri kalmıştı fakat kayalık engellerle çevrili olduklarından Şeytanlara karşı daha güvenliydiler. Ayrıca bazı siyeç harabelerinde kayıp melanj stokları olduğu söylenirdi. Böyle bir keşifte bulunmak her köylünün hayaliydi.

Yamalı damıtıcı-giysisini ve tiril tiril cüppesini giymiş olan Sheeana, o sabah tek başına kuzeydoğuya gitti; o yönde, uzaklarda büyük Keen Şehri'nin yerini belli eden, dumanlı bir hava kütlesi vardı... O nem zengini şehrin buharlaşan suları, güneşte ısınmış esintilerle havalanıyordu.

Kumda melanj kırıntıları aramak daha çok burunla yapılan bir işti. Bu iş epey dikkat gerektirdiğinden, Şeytan'ın yaklaştığını haber veren kum hışırtılarını fark etmek zorlaşırdı. Bacak kasları neredeyse kendiliğinden, düzensiz adımlarla yürüme yönünde hareket ederdi ve çıkan sesler çölün doğal seslerine karışırdı.

Sheeana çığlık seslerini ilk başta fark etmedi. Ne de olsa o sesler, kızın köyünü görmesini engelleyen barkanların arasından rüzgârla savrulan kumların çıkardığı sürtünme sesine çok benziyordu. Çığlık sesleri yavaş yavaş Sheeana'nın bilincine nüfuz etti, ardından da kızın dikkatini talep etti.

Bir sürü insan çığlık atıyor!

Sheeana çölde ihtiyatla düzensiz adımlar atarak ilerleme yöntemini bir kenara bıraktı. Sahip olduğu çocuk kaslarının elverdiği kadar hızlı hareket ederek, barkanın rüzgâraltı tarafından tepesine çıktı ve o korkunç seslerin geldiği tarafa baktı. Çığlıkların sonuncusunun da kesilmesine yol açan şeyi bir anlığına gördü.

Rüzgâr ve kumalabalıkları, Sheeana'nın köyünün etrafındaki nem engelinin diğer taraftaki oldukça geniş, hilal şeklinde bir kısmını kurutmuştu. Sheeana kuruyan kısmı oluşan renk farkı sayesinde seçebiliyordu. Vahşi bir solucan o açıklıktan girmişti. Geride kalan ıslaklığın iç kısmında ve ona yakın halde turluyordu. Hızla daralan bir çemberin içine hapsettiği insanlarla kulübeleri, alevlerin gölgeler oluşturduğu devasa ağzıyla yutuyordu.

Sheeana sağ kalan son insanların bu yıkım alanının ortasında korkuyla birbirlerine sarılmış olduklarını gördü; oradaki derme çatma evler tamamen yıkılmıştı ve harabeleri rüzgârkapanlarının kalıntılarıyla birlikte yuvarlanıyordu. Sheeana seyrederken o insanlardan bazıları çöle kaçmaya çalıştı. Kız o deli gibi kaçanlar arasında babasını tanıdı. Hiçbiri kurtulamadı. O dev ağız hepsini yuttuktan sonra dönüp köyün son evlerini de yıkmaya girişti.

Şeytanların diyarında kurulmaya cüret edilen o küçük köyden geriye yalnızca dumanı tüten kumlar kalmıştı artık. Geride hiçbir yerleşim izi kalmamıştı; orada asla insanlar yaşamamış gibiydi... Önceden köyün bulunduğu yer, üzerinde kimsenin yürümediği zamanlardaki haline geri dönmüştü.

İnleyen Sheeana derin bir nefes alıp burnundan verdi; iyi eğitilmiş her çöl çocuğu, vücut nemini korumak için burundan nefes vermesi gerektiğini bilirdi. Sheeana ufka bakınarak diğer çocukların izini aradı fakat köyün uzak tarafının etrafı Şeytan'ın bıraktığı izlerle, büyük kavis ve halkalarla çevriliydi. Ortalıkta insandan eser yoktu. Sheeana o kuru havada çok uzaklara ulaşan, tiz bir sesle haykırdı. Fakat karşılık gelmedi.

Yalnızım.

Transtaymış gibi hareket ederek kumulun sırtı boyunca, önceden köyünün bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Oraya yaklaşırken, kumulların tepelerinden hâlâ toz bulutları havalandıran rüzgârın burnuna taşıdığı keskin bir tarçın

kokusu aldı. Olanları o zaman anladı. Köy felakete yol açacak şekilde, bir ham baharat yatağının üstüne kurulmuştu. Yeraltındaki o zengin yatak, baharatın olgunlaşmasıyla birlikte patlayınca Şeytan gelmişti. Şeytanların baharat püskürtülerine dayanamayıp hemen geldiğini çocuklar bile bilirdi.

Hiddete ve delice bir umutsuzluğa kapılmaya başlayan Sheeana ne yaptığını bilmeden kumuldan aşağıya, Şeytan'a doğru koştu; köye girdiği kuru kısımdan çıkıp gitmekte olan solucana arkadan yaklaştı. Hiç düşünmeden solucanın kuyruğuna atlayıp üstüne tırmandı ve dev halkalı sırtında ön kısmına doğru koştu. Solucanın ağzının hemen gerisindeki çıkıntıya ulaştığında çömelip o sert yüzeyi yumruklamaya girişti.

Solucan durdu.

Kapıldığı öfke birden dehşete dönüşen Sheeana solucanı yumruklamayı kesti. Çığlık atmakta olduğunu ancak o zaman fark etti. Korkunç bir yalnızlık ve savunmasızlık hissi duydu. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği nerede olduğuydu, bu da korkunun pençesinde kıvranmasına yol açıyordu.

Solucan kumların üzerinde miskince ilerlemeyi sürdürdü.

Sheeana ne yapacağını bilemedi. Solucan her an yan dönerek onu ezebilirdi. Veya kuma daldıktan sonra tekrar çıkıp, çöl yüzeyinde kalan Sheeana'yı kolayca yutabilirdi.

Solucanın uzun gövdesine, kuyruğunun ucundan Sheeana'nın bulunduğu yere, hayvanın ağzının gerisindeki çıkıntıya dek bir titreme yayıldı. Derken solucan ilerlemeye başladı. Geniş bir kavis çizerek döndü ve hızlanarak kuzeydoğuya yöneldi.

Sheeana öne eğilip solucanın sırtındaki halkalardan birinin tepesine sımsıkı tutundu. Hayvanın her an kuma dalmasından korkuyordu. O zaman ne yapacaktı? Fakat Şeytan kuma dalmadı. Solucan kumulların arasında hızla ve dümdüz

ilerlemeyi sürdürdükçe Sheeana tekrar düşünebilmeye başladı. Solucanların sürülebildiğini biliyordu. Gerçi Bölünmüş Tanrı'nın rahipleri artık bunu yasaklamıştı fakat hem yazılı hem de sözel tarihçelerde, Fremenlerin kadim zamanlarda solucanları böyle sürdüğünden bahsedilirdi. Fremenler ucu kancalı uzun sırıklar sayesinde Şeytanların sırtında ayakta dururlardı. Rahipler, o zamanlar Il. Leto'nun henüz bilincini çöl tanrısıyla paylaşmadığını söylerlerdi. Il. Leto'nun dağılmış bilinç parçacıklarına saygısızlık olabilecek hiçbir şeye izin verilmiyordu artık.

Solucan baş döndürücü bir hızla Sheeana'yı sisin içinde silueti görünen Keen'e doğru götürüyordu. O büyük şehir, girintili çıkıntılı ufukta serap gibi duruyordu. Sheeana'nın yıpranmış cüppesi, yamalı damıtıcı-giysisinin ince yüzeyine vuruyordu. Solucanın dev halkasına sımsıkı tutunan parmakları acıyordu. Rüzgârla birlikte kızın genzine tarçın ve yanık taş kokusu, bir de solucanın ısı alışverişiyle ortaya çıkan ozonun kokusu doluyordu.

Keen ileride giderek belirginleşiyordu.

Sheeana, *Rahipler beni böyle görüp kızacaklar,* diye düşündü.

İlk kanât hattının başladığı yeri belli eden alçak tuğla yapıları ve arkalarında uzanan kapalı, yuvarlak kemerli suyolunun geniş kavisini gördü. Bu yapıların ardında taraçalı bahçelerin duvarları ve devasa rüzgârkapanları, onların da arkasında kendi su engellerine sahip tapınak binaları yükseliyordu.

Çölde bir günde yürüyerek aşılan yolu bir saatten az zamanda kat etmişlerdi!

Sheeana'nın ebeveyni ve köydeki komşuları ticaret yapma ve danslara katılma amacıyla bu yolculuğu defalarca yapmışlardı fakat Sheeana onlara yalnızca iki kez eşlik etmişti. Danslar ve sonrasında çıkan kavgalar dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Keen'in büyüklüğü karşısında huşuya kapıl-

mıştı. Öyle çok bina, öyle çok insan vardı ki! Şeytan böyle bir yere zarar veremezdi.

Fakat solucan kanâta ve kemerli suyoluna doğru dümdüz ilerliyordu; onların üstünden geçecek gibiydi. Sheeana giderek büyüyen şehre öylece bakakaldı. Büyülenme hissi, yaşadığı korkuyu bastırıyordu. Şeytan durmayacaktı!

Solucan birden durdu.

Hayvanın açık ağzının yalnızca elli metre ilerisinde, kanâtın yuvarlak yüzey menfezleri vardı. Sheeana solucanın sıcak nefesiyle birlikte yayılan keskin tarçın kokusunu alıyor ve Şeytan'ın içindeki fırının boğuk gürlemesini duyuyordu.

Yolculuğun sona erdiğini nihayet anladı. Tutunduğu halkayı yavaşça bıraktı. Solucanın her an tekrar harekete geçmesini bekleyerek, dikkatle ayağa kalktı. Fakat Şeytan kımıldamadan durmayı sürdürüyordu. Sheeana ihtiyatla aşağıya kayarak kuma atladı. Orada duraksadı. Solucan şimdi hareket edecek miydi? Sheeana kanâta doğru koşarak kaçmayı düşündü fakat bu solucan tarafından büyülenmişti sanki. Tökezleyerek, ayağı kayarak yürüyüp solucanın önüne geçti ve onun korkunç ağzının içine baktı. Billur dişlerden çerçevenin içinde, alevler yuvarlanarak gelip gidiyordu. Baharat kokusu taşıyan kavurucu bir nefes Sheeana'yı yalayıp geçti.

Sheeana gözü dönmüş halde kumuldan aşağı koşup da solucanın sırtına çıkmasına yol açan çılgınca öfkeye yeniden kapıldı. O korkunç ağza doğru yumruğunu sallayarak, "Lanet olsun sana, Şeytan!" diye bağırdı. "Biz sana ne yaptık?"

Annesinin, bir yumru bahçesi yok edilince böyle haykırdığını duymuştu. Şeytan ismini de, annesinin hiddetini de asla sorgulamamıştı. Rakislilerin en fakirlerinden olduklarını biliyordu. Halkı önce Şeytan'a, sonra Şeyh Hulud'a inanırdı. Solucanlar solucandı ve genellikle çok daha kötüydüler. Çölde adalet yoktu. Orada pusuda bekleyen tehlikeler vardı yalnızca. Sheeana'nın halkı yoksulluk yüzünden ve rahiplerden korktukları için bu tehlikelerle dolu kumulların arasında

yaşamak zorunda kalmış olabilirdi fakat tıpkı Fremenler gibi onlar da öfkeli ve azimli bir mizaca sahipti.

Fakat bu kez Şeytan kazanmıştı.

Sheeana solucanın karşısında durmasının aslında ölümcül ölçüde tehlikeli olduğunu fark etti. Henüz tam olarak kendine gelip de düşüncelerini toparlayamadığından, çılgınca bir şey yapmış olduğunun farkındaydı sadece. Çok sonraları, bilinci Rahibeler Birliği'nin verdiği eğitimle rötuşlandığında şunu anlayacaktı ki aslında yalnız kalmaktan ödü patladığı için öyle davranmıştı. Şeytan'ın onu ölümünün yanına götürmesini istemişti.

Solucanın altından gıcırtılar geldi.

Sheeana kendini tutmasa çığlığı basacaktı.

Solucan önce yavaşça, sonra hızlanarak birkaç metre geriledi. Geriye döndü ve çölden gelirken bıraktığı, ufka doğru uzanan çifte tümsekli izin yanı sıra giderek sürat kazandı. Gıcırtılı yolculuğunu sürdürürken ufukta giderek küçüldü. Sheeana başka bir sesin farkına vardı. Bakışlarını göğe çevirdi. Pat pat sesler çıkararak tepesinden geçen bir rahip ornitopteri, gölgesiyle ona sürtündü. Çölün içlerine doğru giden solucanın peşine düşen araç sabah güneşi altında parlıyordu.

Sheeana o zaman daha bildik bir korkuya kapıldı. *Rahipler!*

Toptere bakmayı sürdürdü. Araç uzaklarda, havada asılı kaldıktan sonra gelip kızın yakınına, solucanın düzleştirdiği bir kum kesimine yumuşak iniş yaptı. Sheeana topterin gres yağının kokusunun yanı sıra yakıtının keskin ve iç bulandırıcı kokusunu da aldı. O şey çöle konmuş, Sheeana'nın üstüne saldırmaya hazırlanan dev bir böcek gibiydi.

Topterin tepesindeki bir kapak açıldı.

Sheeana omuzlarını geriye atarak dimdik durdu. Pekâlâ; onu yakalamışlardı. Şimdi olacakları biliyordu. Kaçmaya çalışmak boşunaydı. Yalnızca rahipler topter kullanırdı. Her yere gidebilir, her şeyi görebilirlerdi.

Topterden çıkan iki rahip kumda Sheeana'ya doğru koşmaya başladılar; üzerlerinde sarılı beyazlı ve mor biyeli, göz alıcı cüppeler vardı. Kızın karşısına gelince diz çöktüler; öyle yakına gelmişlerdi ki Sheeana adamların ter kokusunu ve giysilerine sinmiş ağır melanj tütsüsü kokusunu alabiliyordu. Gençtiler ama Sheeana'nın hatırlayabildiği tüm rahipler gibiydiler: Yumuşak yüz hatlarına ve nasırsız ellere sahip, vücut sularını koruma konusunda özensiz insanlardı. Cüppelerinin altında damıtıcı-giysi yoktu.

Sheeana'nın solundaki konuştu. Gözleri Sheeana'nınkilerle aynı hizadaydı.

"Şeyh Hulud'un evladı, Babanın seni Kendi topraklarından alıp buraya getirdiğini gördük."

Sheeana bu sözden bir şey anlamadı. Rahipler korkulacak insanlardı. Sheeana'nın gerek ebeveyni, gerekse tanıdığı diğer tüm yetişkinler bunu söz ve eylemlerle, çok açık bir şekilde anlatmışlardı ona. Rahipler ornitopterlere sahipti. Rahipler en ufak suçunuzda, hatta hiç suçunuz olmasa bile sırf canları istediğinden sizi Şeytanlara yem edebilirlerdi. Sheeana'nın halkı bunun pek çok örneğini biliyordu.

Sheeana diz çökmüş adamlardan gerileyerek uzaklaşırken etrafa bakındı. Nereye kaçabilirdi?

Konuşan rahip yalvarırcasına elini kaldırdı. "Bizimle kal."

"Siz kötüsünüz!" Sheeana'nın sesi kapıldığı yoğun his yüzünden çatlamıştı.

İki rahip de kumun üstünde secdeye kapandılar.

Uzaklardaki şehir kulelerinin üstünde mercekler parlıyordu. Sheeana bunları gördü. Öyle parıltıların ne anlama geldiğini biliyordu. Şehirlerde rahipler insanları daima gözetlerdi. Merceklerin parladığını gördüğünüzde "iyi" davranmanız, dikkat çekmemeniz gerekirdi.

Sheeana titremesini durdurmak için ellerini önünde kenetledi. Önce sağına soluna, ardından da secdeye kapanmış rahiplere göz attı. Bu işte bir terslik vardı.

Her iki rahip de alınlarını kuma dayamış halde, korkuyla titreyerek bekliyorlardı. İkisi de konuşmuyordu.

Sheeana ne yapacağını bilemedi. Sadece sekiz yaşında bir çocuk olduğundan, o an yaşadıklarını tam olarak anlayamıyordu. Ebeveyninin ve tüm komşularının Şeytan tarafından öldürüldüğünü biliyordu. Buna kendi gözleriyle tanık olmuştu. Fakat Şeytan onu korkunç alevlerinin içine alıp öldürmeyi reddederek buraya getirmişti. Sheeana esirgenmişti.

İşte bu, anladığı bir sözcüktü. *Esirgenmek.* Dans şarkısını öğrenirken bunun anlamı kendisine açıklanmıştı.

"Şeyh Hulud, bizi esirge!

"Şeytan'ı al götür..."

Secdeye kapanmış rahipleri kışkırtmak istemeyen Sheeana ayaklarını sürüyerek dansın aritmik hareketlerine başladı. Müziği anımsayınca ellerini ayırdı ve kollarını iki yana açtı. Ayaklarını gösterişli hareketlerle yükseğe kaldırıyordu. Dansın coşkusuna kapılan vücudu yavaş başlamışken giderek daha hızlı dönüyordu. Uzun kahverengi saçı havada savrularak yüzüne çarpıyordu.

İki rahip başlarını kaldırmaya cesaret etti. O tuhaf çocuk Dans'ı ediyordu! O hareketleri hemen tanımışlardı: Teskin Dansı. Kız, Şeyh Hulud'dan Kendi halkını bağışlamasını istiyordu. Tanrı'dan *onları* bağışlamasını istiyordu!

Rahipler başlarını çevirip bakıştıktan sonra dizleri üstünde doğruldu. Kadim âdet uyarınca dansçının dikkatini dağıtmak için el çırpmaya başladılar. Ritmik hareketlerle el çırparken bir yandan da kadim sözleri söylüyorlardı:

"Atalarımız balsıra yerdi çölde,

Kasırgaların estiği sıcak yerlerde!"

Rahipler tamamen çocuğa odaklanmışlardı. Onun zayıf ama güçlü bir çocuk olduğunu, sırım gibi kaslara ve ince uzuvlara sahip olduğunu görüyorlardı. Kızın cüppesiyle damıtıcı-giysisi eskimiş ve yamalıydı... En fakirlerin giydiği türdendi. Elmacık kemikleri, zeytuni tenine gölge düşürüyordu.

Kahverengi gözleri rahiplerin dikkatini çekti. Kızın saçında güneşin sebep olduğu kızıl teller vardı yer yer. Yüz hatlarında su kıtlığının getirdiği bir sertlik görülüyordu... İnce burnuyla çenesinde, geniş alnında, geniş ve ince dudaklarında, uzun boynunda. Dar'üs-Balat'taki kutsalların kutsalı mekânda bulunan Fremen portrelerine benziyordu. Benzeyecekti tabii! Şeyh Hulud'un evladı olduğuna göre benzeyecekti.

İyi de dans ediyordu. Hareketlerinde kolayca tekrarlanabilir en ufak bir ritim yoktu. Bir ritim vardı elbette fakat takdire şayan ölçüde uzun tempoluydu... En az yüz adımlıktı. Güneş yükselmeye devam ederken kız da dans etmeyi sürdürdü. Bitkinlikten kuma yığıldığında vakit neredeyse öğlen olmuştu.

Rahipler ayağa kalkıp çölün içlerine, Şeyh Hulud'un gittiği yöne baktılar. Dans adımları, Şeyh Hulud'u geri getirmemişti. Bağışlanmışlardı.

Sheeana'nın yeni hayatı işte böyle başladı.

Kıdemli rahipler özel odalarında günlerce onun hakkında bağıra çağıra tartışarak bir sonuca varmaya çalıştılar. Sonunda meseleyi Başrahip Hedley Tuek'e taşıdılar ve ona raporlarını sundular. Tuek ile altı meclis üyesi rahip, bir ikindi vakti Küçük Toplantı Salonu'nda buluştular. Duvarlarda II. Leto'nun freskleri vardı. Dev bir solucan gövdesinin tepesindeki o insan yüzü müşfik bir havayla onlara tepeden bakıyordu.

Tuek, Rüzgâryarığı Siyeçi'nden alınmış bir taş sıraya oturdu. Bu sıraya bir zamanlar bizzat Muad'Dib'in oturduğu söylenirdi. Sıranın ayaklarından birine kazınmış Atreides şahini hâlâ seçiliyordu.

Meclis üyeleri, Tuek'in karşısındaki daha modern ve değersiz sıralara oturdular.

Başrahip'in dış görünüşü etkileyiciydi; özenle taranmış, ipeksi kır saçı omuzlarına dökülüyordu. Geniş ve dolgun dudaklı, kalın çeneli, köşeli yüzüne uygun bir çerçeveydi bu.

Tuek'in gözbebekleri koyu mavi olsa da bembeyaz akları hâlâ duruyordu. Oldukça gür, şekil verilmemiş, kırçıl kaşları gözlerini gölgeliyordu.

Meclis üyeleri birbirlerinden çok farklıydı. Hepsi de kadim rahip ailelerinden geliyordu ve her biri, Tuek'in sırasında *kendisi* otursa işlerin çok daha iyi yürüyeceğine içten içe inanıyordu.

Buruşuk yüzlü, sıska Stiros muhalefetin sözcülüğünü üstlenerek öne çıktı: "O kız çölde yaşayan evsiz barksız, beş parasız bir çocuk sadece ve Şeyh Hulud'a bindi. Bu yasaklanmış bir eylemdir, cezalandırılması da zorunludur."

Başkaları söze karıştı hemen: "Hayır! Hayır, Stiros. Yanılıyorsun! Şeyh Hulud'un sırtında Fremenler gibi ayakta durmadı. Ne yaradan kancaları vardı, ne de..."

Stiros sesini yükselterek onları susturmaya çalıştı.

Tuek tarafların yenişemediğini gördü. Her iki tarafta da üçer kişi vardı; tombul bir hedonist olan Umphrud ise "durumu ihtiyatla kabullenmekten" yanaydı.

Umphrud, "Şeyh Hulud'u yönlendirebilmesinin yolu yoktu," diye itiraz etti. "Nasıl korkusuzca kuma inip O'nunla konuştuğunu da hepimiz gördük."

Evet, bunu hepsi görmüştü... Ya o anda ya da bir gözlemcinin çekmeyi akıl ettiği holofotodan. O küçük kız, çölde yaşayan evsiz barksız bir çocuk olsa da olmasa da, Şeyh Hulud'un karşısında durup O'nunla konuşmuştu. Üstelik Şeyh Hulud onu yutmamıştı. Kesinlikle hayır. Tanrı'nın Solucanı, çocuğun sözünü dinleyip çöle geri dönmüştü.

"Onu sınayacağız," dedi Tuek.

Sheeana ertesi sabah erkenden, onu çölden getirmiş olan iki rahibin kullandığı bir ornitopterle, Keen halkının gözünden çok uzağa götürüldü. Rahipler onu bir kumulun tepesine indirdiler ve Fremen gümleyicilerinin titizlikle üretilmiş bir taklidini kuma sapladılar. Gümleyici çalıştırıldığında tok ve ritmik gümbürtüler çölü sarsmaya başladı... Şeyh Hulud'u

çağırmanın kadim yöntemiydi bu. Hemen topterlerine kaçıp havalanan rahipler olacakları tepede, göğün epey yukarısında beklemeye başladı; Sheeana ise tamamen dehşete kapılmış haldeydi... En büyük korkusu gerçekleşmişti; bir gümleyiciden yirmi metre kadar ötede tek başına duruyordu.

İki solucan geldi. Rahiplerin hayatlarında gördükleri en büyük solucanlar değillerdi; boyları en fazla otuzar metreydi. Biri gümleyiciyi yutup susturdu. Sonra paralel izler bırakarak dönüp Sheeana'nın karşısında, altı metreden az bir mesafede yan yana durdular.

Sheeana ellerini indirip yumruklarını sıkmış, teslimiyet halinde öylece duruyordu. Rahipler bunu yapardı işte. İnsanı Şeytan'a yedirirlerdi.

Tepede turlayan topterdeki iki rahip olanları büyülenmişçesine izliyorlardı. Mercekleri aşağıda olanların görüntüsünü, Başrahip'in Keen'deki odasında bulunan ve en az onlar kadar heyecanlı olan izleyicilere aktarıyordu. Hepsi de benzer olayları daha önce görmüştü. Standart bir cezaydı bu; halkın veya rahiplerin arasındaki baş belalarından kurtulmak ya da yeni bir odalık edinmenin yolunu açmak için biçilmiş kaftan bir yöntemdi. Fakat ilk kez, yapayalnız bir çocuğu kurban rolünde görüyorlardı. Hem de ne çocuktu!

Tanrı'nın Solucanları yeniden, yavaşça ilerlemeye başladılar. Sheeana'ya üç metre kadar kala da tekrar durdular.

Kaderine boyun eğmiş olan Sheeana kaçmaya kalkışmadı. Birazdan ebeveyninin ve arkadaşlarının yanına gideceğini düşünüyordu. Fakat solucanlar kımıldamadan durmayı sürdürünce kızın korkusunun yerini öfke aldı. Kendisini buraya o kötü rahipler getirip bırakmıştı! Yukarıdaki topterlerinin sesini duyuyordu. Solucanların sıcak nefesindeki baharat kokusunu alıyordu. Ani bir hareketle sağ kolunu kaldırıp yukarıdaki topteri gösterdi.

"Haydi, gelin ve yiyin beni! Onların istediği bu!"

Yukarıdaki rahipler kızın ne söylediğini duymasalar da

hareketlerini ve iki Tanrı'nın Solucanı'yla konuştuğunu görebiliyorlardı. Kızın parmağıyla yukarıyı, onları göstermesi hayra alamet değildi.

Solucanlar kımıldamadı.

Sheeana elini indirdi. "Annemle babamı, bütün arkadaşlarımı öldürdünüz!" diye suçladı. Bir adım öne çıkıp solucanlara yumruğunu salladı.

Solucanlar gerileyerek aradaki mesafeyi korudu.

"Beni istemiyorsanız geldiğiniz yere dönün!" Sheeana elini çöle doğru sallayarak, gitmelerini işaret etti.

Solucanlar itaatkârca biraz daha geriledi, ardından da dönüp gitti.

Topterdeki rahipler onları takip etti, ta ki solucanlar bir kilometreden fazla yol aldıktan sonra kuma dalıp gözden kaybolana dek. Rahipler ancak o zaman geri geldi; korku ve heyecan içindeydiler. Şeyh Hulud'un evladını çölden alıp Keen'e geri götürdüler.

Akşamüstü, Keen'deki Bene Gesserit elçiliğine ayrıntılı bir rapor verildi. Ertesi sabah haber Rahibeler Meclisi'ne doğru yola çıkmıştı bile.

Beklenen şey olmuştu nihayet!

Bazı savaş türlerinin dezavantajı, yoldan çıkmaya meyilli kimseleri tamamen ahlaksızlaştırmalarıdır (Tiran'ın bunu bildiği de verdiği dersten bellidir). Böyle savaşlardan sağ kurtulanlar ise mahvolmuş haldedir ve eski hallerine dönüp masum bir topluluğa dönüşürler; öyle ki, geri dönen böyle askerlerin neler yapabileceğini hayal bile edemez hale gelirler.

–"Altın Yol Öğretisi"
Bene Gesserit Arşivleri

Miles Teg'in en eski anılarından biri, küçük erkek kardeşi Sabine'le ve anne babasıyla birlikte yedikleri bir akşam yemeğine dairdi. Teg o sırada yalnızca yedi yaşındaydı fakat olanlar belleğine çıkmamacasına kazınmıştı. Lernaeus'taki rengârenk yemek salonunda duran taze çiçekleri ve antika perdelerden süzülen sarı, loş gün ışığını hatırlıyordu. Masada parlak mavi sofra takımı ve ışıldayan gümüş çatal bıçaklar vardı. Hizmetçi çömezler bir kenarda hazır bekliyordu; ne de olsa, her ne kadar Teg'in annesi özel bir göreve kalıcı olarak atanmışsa da Bene Gesserit öğretmenliği işlevi ziyan edilmemeliydi.

Ev sahibesi rolü için biçilmiş kaftan olan Janet Roxbrough-Teg, iri kemikli bir kadındı; masanın bir ucunda oturmuş, burnunun ucundan bakarak her şeyin yolunda gidip gitmediğini inceliyor ve yemek servisinde en ufak bir hata bile yapılmamasına büyük özen gösteriyordu. Miles'ın babası Loschy Teg, kadının bu dikkatini biraz eğlenircesine izlerdi hep. Yüksek alınlı, ince yapılı bir adamdı; yüzü öyle dardı ki gözleri iki yanda şişkinlik yapar gibi dururdu. Siyah saçı karısının sarışınlığına mükemmel bir kontrpuan teşkil ederdi.

Baharatlı edu çorbasının leziz kokusunun yayıldığı sofrada kısık sesle sohbet edilirken Teg'in annesi, babasına yapışkan bir Serbest Tacir'le nasıl başa çıkılacağını öğretiyordu. Annesi, "Tleilaxlılar," deyince Miles pürdikkat kesildi. O günlerde Bene Tleilax hakkında eğitim almaya başlamıştı.

Yıllar sonra Romo'da zehirlenip suikaste kurban gidecek olan Sabine bile, henüz dört yaşında olmasına karşın elinden geldiğince dikkatle dinlemeye başladı. Sabine ağabeyine tapardı. Miles neye dikkat ederse o da ederdi. İki çocuk da sessizce kulak kabartmışlardı.

Leydi Janet, "O adam aslında Tleilaxlılar için çalışıyor," dedi. "Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Loschy Teg, "Böyle şeyleri saptama konusundaki yeteneğinden asla şüphem yok canım," dedi. "Ama ne yapayım peki? Sonuçta adamın elinde uygun kredi belgeleri var, satın almak istediği şey de–"

"Şu an o pirinç siparişinin hiç önemi yok. Bir Yüz Dansçısı'nın ister gibi göründüğü şeyin asıl istediği şey olduğunu asla düşünmemelisin."

"Onun Yüz Dansçısı olmadığına eminim. O–"

"Loschy! Seni bu konuda çok iyi eğittiğimi, Yüz Dansçılarını tanıyabildiğini biliyorum. Bu Serbest Tacir'in onlardan olmadığına katılıyorum. Yüz Dansçıları onun gemisinde bekliyorlar. Burada olduğumu biliyorlar."

"Seni kandıramayacaklarını biliyorlar. Evet ama–"

"Tleilaxlılar stratejilerini başka stratejilerle iç içe geçirerek gizler hep; asıl stratejileri, bunlardan herhangi biri olabilir. Bunu bizden öğrendiler."

"Canım, eğer karşımızda Tleilaxlılar varsa (ki bu konudaki yargını sorgulamıyorum) işin içinde melanj meselesi var demektir."

Leydi Janet başını hafifçe sallayarak onayladı. Tleilaxlıların melanjla olan bağlantısını Miles bile biliyordu. Miles'ın Tleilaxlılarla ilgilenmesinin sebeplerinden biriydi bu. Onlar

Rakis'te üretilen her miligram melanja karşılık, Bene Tleilax tanklarında tonlarca üretiyordu. Melanj kullanımı bu yeni kaynağa uygun şekilde artmış, hatta Uzay Loncası bile bu güce boyun eğmişti.

Loschy Teg, "Ama pirinç–" demeye cesaret etti.

"Kocacığım, Bene Tleilaxlıların sektörümüzden bu kadar çok pongi pirinci satın almaya ihtiyaçları yok. Onlar pirinci ticaret yapmak için istiyor. O pirince asıl kimin ihtiyacı olduğunu öğrenmeliyiz."

"Onu oyalayıp işi geciktirmemi istiyorsun," dedi adam.

"Kesinlikle. Şu an bize gereken bu, sen de bu işte çok iyisindir. O Serbest Tacir'in evet ya da hayır demesine fırsat verme sakın. Yüz Dansçıları tarafından eğitilmiş biri olarak böyle bir kurnazlığı takdir edecektir."

"Biz Yüz Dansçılarını geminin dışına çekerken, sen de başka yerlerde gerekli araştırmaları yapacaksın."

Leydi Janet gülümsedi. "Böyle leb demeden leblebiyi anlayınca çok tatlı oluyorsun."

Birbirlerini anlayarak bakıştılar.

Loschy Teg, "Bu sektörde isteklerini karşılayacak başka bir satıcıya gidemez," dedi.

Leydi Janet masaya pat pat vurarak, "Gidip gitmeme meselesiyle karşı karşıya kalmak istemeyecektir," dedi. "Onu sürekli oyalayıp geciktirmelisin. Yüz Dansçılarının o gemiden çıkmalarını sağlamalısın."

"Durumu anlayacaklar elbette."

"Evet canım, bu da tehlikeli. Onlarla görüşmeleri daima kendi topraklarımızda ve şahsi muhafızlarımızın yanında yapmalısın."

Miles Teg, babasının o Yüz Dansçılarını gemilerinin dışına çıkarmayı sahiden de başardığını hatırlıyordu. Annesi, görüşmeyi izlemeye giderken Miles'ı yanına almıştı ve babasının bakır duvarlı bir odada yaptığı pazarlığı birlikte ekrandan izlemişlerdi; babası yürüttüğü başarılı pazarlık sayesinde

CHOAM'dan en büyük övgüyü almakla kalmayıp dolgun bir prim de almıştı.

Miles Teg'in hayatında gördüğü ilk Yüz Dansçıları: Birbirlerine ikiz gibi benzeyen, ufak tefek iki adam. Toparlak ve neredeyse çenesiz yüzler, kalkık uçlu burunlar, minik ağızlar, siyah ve boncuk gibi gözler, kafalarının tepesinde de kısa kesili, fırça gibi, beyaz saçlar. Serbest Tacir gibi giyinmişlerdi... Siyah tunik ve pantolon.

"İllüzyon, Miles," dedi annesi. "Onların yöntemi illüzyondur. Tleilaxlılar asıl amaçlarına ulaşmak için daima illüzyonla etkileme yöntemine başvurur."

Miles izlediği ekrandaki, kukla oyununu andıran sahneden gözünü ayırmadan, "Kış Gösterisi'ndeki sihirbaz gibi mi?" diye sordu.

Annesi, "Ona çok benzer," diye hemfikir oldu. O da konuşurken ekrana bakıyordu fakat bir kolunu oğlunun omuzlarına, koruyucu bir edayla attı.

"Şu an kötülüğe bakıyorsun, Miles. Onu dikkatle incele. Gördüğün yüzler bir anda değişebilir. Boyları uzayabilir veya daha kilolu görünebilirler. Babanın görünüşünü öyle iyi taklit edebilirler ki yerine geçtiklerini yalnızca ben anlayabilirim."

Şaşıran Miles Teg'in ağzı "O" şeklini aldı sessizce. Ekrana bakıyor, babasının CHOAM'ın pongi pirincinin fiyatının yine kaygılandırıcı bir şekilde yükseldiğini anlatmasını dinliyordu.

"Ve bütün bunların en korkuncu," dedi annesi. "Yeni Yüz Dansçılarından bazıları kurbanlarının vücuduna dokunmakla onların anılarının bir kısmını özümseyebilir."

"Zihin mi okuyorlar?" Miles başını kaldırıp annesine baktı.

"Tam öyle sayılmaz. Anıları kopyaladıklarını düşünüyoruz... Holofoto çeker gibi neredeyse. Bunun farkında olduğumuzu henüz bilmiyorlar."

Miles anlamıştı. Bundan kimseye bahsetmemeliydi, hatta babasına ya da babaannesine bile. Annesi ona Bene Gesseritler gibi ketum olmayı öğretmişti. Miles ekrandaki insanları dikkatle izledi.

Yüz Dansçıları, babasının sözlerini dinlerken duygularını ele vermiyorlardı fakat gözleri parlamaya başlamıştı sanki.

Miles, "Nasıl böyle kötü oldular?" diye sordu.

"Onlar hiçbir suret ya da yüzle özdeşleşmemek üzere üretilip eğitilen komünal yaratıklardır. Şimdiki suretlerine yalnızca benim için büründüler. İzlediğimi biliyorlar. Rahatlayıp doğal komünal suretlerine büründüler. Onlara iyi bak."

Miles başını yana eğip Yüz Dansçılarını süzdü. Öyle sıradan ve güçsüz görünüyorlardı ki.

"Benlik hisleri yoktur," dedi annesi. "Canlarını koruma içgüdüleri vardır sadece, efendileri onlara ölmeyi emretmemişse tabii."

"Emredilse yaparlar mı?"

"Pek çok kez yaptılar."

"Efendileri kim?"

"Bene Tleilax gezegenlerinden nadiren ayrılan insanlar."

"Çocukları oluyor mu?"

"Yüz Dansçılarının olmaz. Onlar katır gibi kısırdır. Ama efendileri üreyebilir. Onların birkaçını ele geçirdik ama çocukları tuhaf. Çok az kızları oluyor, onların da Diğer Belleklerine ulaşamıyoruz."

Miles kaşlarını çattı. Annesinin bir Bene Gesserit olduğunu biliyordu. Rahibe Anaların, Rahibeler Birliği'nin binlerce yıllık geçmişine ait Diğer Bellekleri, o muhteşem depoyu içlerinde taşıdığını biliyordu. Bene Gesseritlerin dölleme programı hakkında bile biraz bilgisi vardı. Rahibe Analar yalnızca seçilmiş erkeklerden çocuk yapardı.

Miles, "Tleilax kadınları nasıl?" diye sordu.

Çocuğun kavrama yeteneğini gösteren bu zekice soru Leydi Janet'ı gururlandırdı. Evet, Miles'ın potansiyel bir

mentat olduğu neredeyse kesindi. Soy Üretme Ustaları, Loschy Teg'in genetik potansiyeli hakkında yanılmamışlardı.

Leydi Janet, "Bildiğimiz kadarıyla Bene Tleilax gezegenlerinin dışında bir Tleilax kadını gören olmadı şimdiye dek," dedi.

"Öyle kadınlar var mı, yoksa çocuklar tanklarda mı üretiliyor sadece?"

"Varlar."

"Yüz Dansçılarından kadın olan var mı peki?"

"İstedikleri zaman kadın, istedikleri zaman erkek olabilirler. Onları iyi izle. Babanın şu an ne yaptığını biliyorlar; onları sinirlendiriyor."

"Babama saldırmaya kalkarlar mı?"

"Cesaret edemezler. Gerekli tedbirleri aldığımızı biliyorlar. Bak, soldakinin çenesi nasıl da oynuyor. Sinirlendiklerini gösteren belirtilerden biridir bu."

"Kom... Komünal yaratıklar olduklarını söylemiştin."

"Yuvalarında hep birlikte yaşayan böcekler gibiler, Miles. Özimgeleri yok. Benlik hisleri olmadığından, ahlaksızlığın da ötesine geçebilirler. Söyledikleri, yaptıkları hiçbir şeye güven olmaz."

Miles ürperdi.

Leydi Janet, "Şimdiye dek hiçbirinde ahlaki değerler saptayamadık," dedi. "Canlı robot onlar. Benlikleri olmadığından herhangi bir şeye saygı duymazlar, hatta şüpheye kapılma yetileri bile yoktur. Sadece ve sadece efendilerine itaat etmek üzere üretilirler."

"Ve buraya gelip pirinç satın almaları söylendi onlara."

"Kesinlikle. Pirinç almaları söylendi ve bu sektörde bunu yapabilecekleri başka bir yer yok."

"Yani babamdan mı almak zorundalar?"

"Tek tedarikçileri o. Bak oğlum, tam da şu an melanjla ödeme yapıyorlar. Görüyor musun?"

Miles, Yüz Dansçılarından birinin yerdeki bir kutudan çı-

kardığı çok sayıda turuncu-kahverengi baharat çubuğunun el değiştirdiğini gördü.

Leydi Janet, "Fiyat beklediklerinden çok ama çok daha yüksek," dedi. "Bu sayede, alıcının izini sürüp saptamak kolay olacak."

"Neden?"

"Çünkü iflas edecek. Kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Her kimse öğreneceğiz. Sonra da burada asıl ticareti yapılan şeyin ne olduğunu öğreneceğiz."

Leydi Janet daha sonra çocuğun dikkatini Yüz Dansçılarının asıl kimliğinin eğitimli göz ve kulaklarla tanınmasını sağlayan, saptanabilir tutarsızlıklara çekmeye başladı. Bunlar hemen göze batmayan belirtilerdi fakat Miles çabucak öğrendi. O zaman annesi Miles'a, onun günün birinde mentat, hatta belki daha da fazlası olabileceğini düşündüğünü söyledi.

Miles Teg on üçüncü doğum gününe az bir zaman kala, daha ileri düzeyde eğitim alması için Lampadas'taki Bene Gesserit kalesine yollanmıştı; orada, annesinin onun yetenekleri hakkındaki değerlendirmesi onaylanmıştı. Annesine haber gönderilmişti:

"Umduğumuz gibi bir savaşçı mentat kazandırdın bize."

Teg bu mesajı ancak annesinin ölümünden sonra, onun eşyalarını toplarken görmüştü. Küçük bir ridulyan kristal kâğıdına yazılmış mesajın altındaki Rahibeler Meclisi damgasını gören Teg tuhaf bir hisse, zamanda yer değiştirdiği hissine kapılmıştı. Lampadas'ta geçirdiği zamanı hatırlamıştı birden; annesine duyduğu sevgi ve saygı orada Rahibeler Birliği'ne yönlendirilmişti, ki baştaki hedef de buydu zaten. Teg bunu ancak sonraları, mentat eğitimi alırken anlamıştı fakat anlaması durumu pek değiştirmemişti. Hatta Bene Gesseritlere daha da fazla bağlanmasına yol açmıştı. Sahip olduğu güç kaynaklarından birinin Rahibeler Birliği olduğunu doğrulayan bir şeydi. Teg, Bene Gesserit Rahibeler

Birliği'nin, yaşadığı evrendeki en büyük güçlerden biri olduğunu zaten biliyordu... En azından Uzay Loncası'yla boy ölçüşürlerdi; eski Atreides İmparatorluğu'nun çekirdeğini miras alan Balıklarla Konuşanlar Meclisi'nden güçlüydüler; CHOAM'dan çok daha güçlüydüler; Ix İmalatçılarıyla ve Bene Tleilaxlılarla başabaştılar. Tleilaxlılar tanklarda yetiştirdikleri melanj sayesinde Rakis'in baharat tekelini kırmıştı, tıpkı Ixlilerin seyrüsefer makineleriyle Lonca'nın uzay yolculuğu tekelini kırdığı gibi; Rahibeler Birliği'nin bu durumda bile Tleilaxlılarla boy ölçüşebilmesi, çok uzaklara dek uzanan otoritesinin küçük bir göstergesiydi.

Miles Teg artık tarihi iyi biliyordu. Bir gemiyi uzayın büklümlerinin içinden geçirebilenler –tek bir kalp atışı süresinde bir galaksiden çok uzaktaki bir diğerine götürebilenler– sadece Lonca seyrüsefercileri değildi bir süredir.

Okuldaki Rahibeler, Miles Teg'den pek bir şey gizlememişlerdi; Atreides soyundan geldiğini orada öğrenmişti. Rahibeler onun üstünde yaptıkları testler yüzünden bu açıklamayı yapmak zorunda kalmışlardı. Onda kâhinlik yeteneği olup olmadığını test ettikleri barizdi. O da Lonca seyrüsefercileri gibi, ölümcül engelleri önceden görebilir miydi? Testlerde başarısız olmuştu. Sonrasında onu yok-odalar ve yok-gemilerde sınamışlardı. Tüm insanlar gibi o da böyle aygıtları göremiyordu. Fakat bu test için ona giderek artan dozlarda baharat vermelerinin sonucunda Gerçek Benliğinin uyandığını hissetmişti.

Yaşadığı bu tuhaf hissin kendisine açıklanmasını istediğinde, öğretmen Rahibelerden biri, "Kendi Başlangıcındaki Zihin," demişti.

Miles Teg bu yeni farkındalığıyla baktığında evren neredeyse büyülü bir yere dönüşmüştü. Farkındalığı önce çember, ardından da küre şeklini almıştı. Tesadüfi formlar geçicileşmişti. Teg durup dururken transa geçer olmuştu, ta ki Rahibeler bunu nasıl kontrol edeceğini öğretene dek. Ona

azizler ve mistiklerle ilgili anlatılar temin etmişlerdi; elleriyle ayrı ayrı, gelişigüzel çemberler çizmeyi ve hattı farkındalığıyla takip etmeyi öğretmişlerdi.

Eğitiminin sonunda farkındalığı beylik etiketler kullanmaya geri dönse de Teg o büyüyü asla unutmamıştı. En zor anlarında onun anılarından güç alırdı.

Gulâmın silah hocası olarak atanmayı kabul ettikten sonra o büyülü anıları giderek daha sık hatırlar olmuştu. Özellikle de Gammu'daki kalede Schwangyu'yla yaptığı ilk görüşmede çok işine yaramışlardı. Rahibe Ana'nın çalışma odasında görüşmüşlerdi; parlak metal duvarlı bu mekân, hemen hepsi lx damgası taşıyan pek çok aygıtla doluydu. Schwangyu'nun oturduğu, kendiliğinden biçim değiştiren koltuk bile lx malıydı; arkasındaki pencereden giren sabah ışığı, kadının yüzünü görmeyi güçleştiriyordu. Teg bir koltuk-köpeğe oturmak zorunda bırakılmıştı, herhangi bir yaşam formunun böyle küçültücü işlerde kullanılmasından nefret ettiğini Schwangyu'nun biliyor olması gerektiğini fark etse de.

"Tam bir dede figürü olduğun için seçildin," demişti Schwangyu. Parlak gün ışığı kadının kukuletalı başının etrafında hale oluşturuyordu. *Bu kasıtlı!* "Bilgeliğinle çocuğun sevgisini ve saygısını kazanacaksın."

"Baba figürü olabilmem mümkün değil."

"Taraza senin tam aradığı niteliklere sahip olduğunu söylüyor. Ben de taşıdığın onur verici yara izlerini ve bizim için sahip oldukları değeri biliyorum."

Miles Teg bu sözleri duyduğunda, meseleyi öğrendiği zaman yaptığı mentat hesaplamasının doğru olduğunu anlamıştı: *Bunu çok uzun süredir planlıyorlardı. Dölleme planlarında buna yer verdiler. Ben bu iş için üretilip eğitildim. Büyük planlarının bir parçasıyım.*

Tek söylediği şu olmuştu: "Taraza, o çocuğun gerçek benliğine kavuştuğunda çok yaman bir savaşçı olmasını istiyor."

Schwangyu ona bir an öylece baktıktan sonra şöyle demişti: "Çocuk sana gulâmlar hakkında soru sorarsa cevap vermemelisin. Hatta ben izin vermedikçe onun yanında bu kelimeyi ağzına bile alma. Gulâmlar hakkında, görevlerin için gerekli tüm bilgileri vereceğiz sana."

Teg soğuk bir sesle, tane tane konuşmuştu: "Rahibe Ana, Tleilax gulâmları hakkında epey bilgi sahibi olduğum konusunda bilgilendirilmemiştir belki. Zamanında Tleilaxlılarla savaşmıştım."

"Idaho serisi hakkında yeterince bilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Idahoların müthiş askeri stratejistler olduğu söylenir," demişti Teg.

"O zaman, büyük Başar, gulâmımızın diğer nitelikleri konusunda bilgilendirilmemiştir belki."

Kadının sesinde alaycı bir ton olduğu şüphesizdi. Başka şeyler de vardı: kıskançlık ve pek de iyi gizlenmeyen, büyük bir öfke. Teg'in annesi, takındığı maskelerin ardını görmenin yollarını öğretmişti ona; bunun öğretilmesi yasak olduğundan, Teg öğrendiklerini daima gizli tutmuştu. Schwangyu'nun karşısında, gücenmiş gibi yaparak omuz silkmekle yetinmişti.

Fakat Schwangyu, Teg'in Taraza'nın Başar'ı olduğunu bildiğini açıkça belli etmişti. Sınırlar çizilmişti.

"Tleilaxlılar, Bene Gesseritlerin talebiyle, şimdiki Idaho serisinde büyük bir değişiklik yaptı," demişti Schwangyu. "Gulâmın sinir-kas sistemi modernleştirildi."

"Orijinal kişiliği değiştirilmeden mi?" Teg'in sakince sorduğu bu sorunun sebebi Schwangyu'nun ağzını aramak, kadının ifşada bulunmakta ne kadar ileri gideceğini görmekti.

"O bir gulâm, klon değil!"

"Anlıyorum."

"Gerçekten mi? Ona her safhada, en dikkatli şekilde prana-bindu eğitimi verilmesi gerek."

"Taraza da tam bunu emretmişti," demişti Teg. "Ve bu emre hepimiz uyacağız."

Schwangyu öne eğilmişti; öfkesini gizlemiyordu. "Birtakım planlarımız için son derece hayati önem taşıyan bir gulâmı eğitmen istendi senden. Neyi eğiteceğin konusunda en ufak bir fikrin olduğunu sanmıyorum!"

Teg şöyle düşünmüştü: *"Neyi" eğiteceğin konusunda, dedi. "Kimi" değil.* Schwangyu da tıpkı Taraza'ya karşı çıkan diğer herkes gibi, bu gulâm çocuğu bir *insan* olarak görmeyi daima reddedecekti. Belki de gulâm orijinal benliğine, orijinal Duncan Idaho kimliğine tam anlamıyla kavuşana dek hiç kimse onu *insan* olarak görmeyecekti.

Teg, Schwangyu'nun gulâm projesine açıkça karşı olduğunu artık anlamıştı. Taraza'nın kendisini uyardığı gibi, bu kadın aktif muhalefet halindeydi. Schwangyu düşmandı, Taraza'nın emirleri de açıktı.

"O çocuğu bütün tehlikelerden koruyacaksın."

II. Leto'nun insandan Rakis kumsolucanına doğru geçirdiği dönüşümün başlamasından bu yana on bin yıl geçmesine karşın tarihçiler bunu neden yaptığı konusunda hâlâ tartışıyorlar. Uzun yaşamak için mi yapmıştı? Üç yüz SY'lik normal insan yaşamının on katından fazlası kadar yaşamıştı fakat ödediği bedeli bir düşünsenize. Yoksa iktidarın cazibesine mi kapılmıştı? Ona haklı olarak Tiran deniyor ama gücü ona bir insanın isteyebileceği neler getirmişti ki? Yoksa insanoğlunu kendi kendini yok etmekten kurtarmaya mı çalışmıştı? Bunun yanıtını öğrenmek için ancak kendisinin Altın Yol hakkında yazdıklarını okuyabiliriz ama sonuçta bunlar onun sözleri olduğundan, Dar'üs-Balat'ta bulunan o kayıtları tam anlamıyla geçerli kabul edemem. Yalnızca onun deneyimlerinin aydınlatabileceği, başka getiriler de olabilir mi? Fakat elimizde yeterli kanıt olmadığından bu soru anlamsız kalıyor. Bu konuda yapabileceğimiz tek şey, "Bunu yaptı!" diye belirtmektir. İnkâr edilemez tek şey, ortadaki fiziksel gerçektir.

–"II. Leto'nun Dönüşümü"
Gaus Andaud'un 10.000. Yıldönümü Konuşması

Waff bir kez daha leşkere çıktığını biliyordu. Bu kez durum olabildiğince ciddiydi. Dağılış'tan dönen bir Saygın Ana, onunla görüşmek istemişti. O kadın, povindaların povindasıydı! Tleilaxlıların torunlarından olup da Dağılış'tan dönenler, Waff'a bu korkunç kadınlar hakkında bildikleri her şeyi anlatmışlardı.

"Bene Gesserit Rahibe Analarından çok daha korkunçlar," demişlerdi.

Waff, *Sayıları da daha fazla,* diye hatırlattı kendine.

Fakat Dağılış'tan dönen Tleilaxlılara da tamamen güvenmiyordu. Şiveleri tuhaf, tavırlarıysa daha da tuhaftı; ayinleri de doğru dürüst uygulamıyorlardı. Yüce Kehl'e nasıl geri alınabilirlerdi? Yüzyıllar boyu dışarıda kaldıktan sonra bir gufran ayiniyle arınmaları mümkün müydü? Tleilaxlıların sırrını nesiller boyu gizlemeleri inanılmazdı.

Artık mâlik-kardeşler olmasalar da, dönen bu Yitmişler hakkında Tleilaxlıların sahip olduğu yegâne bilgi kaynağıydılar. Hem de ne bilgiler vermişlerdi! Bu bilgiler Duncan Idaho gulâmlarında kullanılmıştı... Povindaların kötülüğünün bulaşması riskine değerdi bu.

Saygın Analarla yapılacak görüşme, kararlaştırıldığı üzere, Eski İmparatorluk'ta maden bölgesi olan bir güneş sistemindeki bir gaz devi gezegenin yörüngesinde dönen bu Ix yok-gemisinde, tarafsız kabul edilen bir ortamda gerçekleşecekti. Bu güneş sisteminin zenginliklerinden geriye kalanı bizzat Peygamber tüketmişti. Yok-geminin tayfası arasında Ixli suretine bürünmüş yeni Yüz Dansçıları da vardı fakat Waff yine de bu ilk görüşme hakkında kaygılıydı. Bu Saygın Analar sahiden de Bene Gesserit cadılarından daha korkunçsa, Ix tayfası suretine bürünmüş Yüz Dansçılarını fark eder miydiler?

Bu görüşme yerini seçip ayrıntıları halletmek Tleilaxlılar için zahmetli olmuştu. Burası güvenli bir yer miydi? Waff, Tleilax'ın merkez gezegenleri dışında hiçbir yerde görülmemiş iki gizli silah taşıdığını düşünerek içini rahatlatmaya çalıştı. Waff'ın silah üreticilerinin uzun zaman içinde ve bin bir zahmetle yaptığı bu silahlar, onun yenlerinin içine gizlenmiş iki minik dart fırlatıcıydı. Waff'ın yıllarca egzersiz yapmasından sonra, yenlerini çevirerek o zehirli dartları fırlatmak artık onun için neredeyse içgüdüsel bir refleks haline gelmişti.

Görüşme odasının duvarlarının bakır kaplı olması, oda-

nın lx dinleme cihazlarına karşı korunduğunun göstergesiydi. Fakat sonuçta Dağılış halkları, Ixlilerin bilmediği ne cihazlar geliştirmişti kim bilir.

Waff odaya tereddütle girdi. Saygın Ana gelmişti bile; deri bir hamak koltukta oturmaktaydı.

Kadın, "Bana herkes gibi Saygın Ana diyeceksin," diyerek Waff'ı karşıladı.

Waff eğilerek selam verdi; böyle yapması konusunda uyarılmıştı. "Saygın Ana."

Kadının sesinde, gizli güçlere sahip olduğuna dair bir belirti yoktu. Alçak kontralto sesi Waff'ı hor gördüğünü belli eden tonlamalar taşıyordu. Yaşlanınca hareketleri yavaşlamış ve emekli olmuş ama kas esnekliğini ve bazı becerilerini korumuş bir atlet veya akrobat gibi görünüyordu. Yüz derisi olabildiğince gergin, elmacık kemikleri çıkıktı. İnce dudaklı ağzı konuşmasına küstah bir hava katıyordu; her kelimeyi, karşısındakini küçük gördüğünü belli ederek, tepeden bakarcasına söylüyordu.

Kadın karşısındaki hamak koltuğa doğru elini sallayarak, "Eee, gel de otur haydi!" diye emretti.

Waff odanın yuvarlak kapısının arkasından tıslayarak kapandığını duydu. Kadınla baş başa kalmıştı! Saygın Ana'nın üstünde tarayıcı vardı. Waff tarayıcı kablosunun kadının sol kulağına girdiğini görebiliyordu. Waff'ın dart fırlatıcıları, tarayıcılar tarafından saptanamayacak şekilde tasarlanmıştı; bununla da yetinilmeyerek, beş SY boyunca eksi 340 kelvinde radyasyon banyosuna tabi tutulmuşlardı. Bütün bunlar yeterli olur muydu acaba?

Waff gösterilen koltuğa kibarca oturdu.

Saygın Ana'nın gözlerindeki turuncu lensler ona yabani bir hava veriyordu. Kadın genel olarak ürkütücüydü. Hele kıyafeti! Koyu mavi pelerin ve altında kırmızı, tek parça streç giysi. Pelerinin üstüne inciye benzer bir materyalle tuhaf arabeskler ve ejderha desenleri işlenmişti. Kadın koltuğa

tahtta otururcasına kurulmuştu; pençeye benzer elleri kolçakların üstünde gevşekçe duruyordu.

Waff odaya bakındı. Adamları, Ixli bakım işçileri ve Saygın Anaların temsilcileriyle birlikte burayı incelemişti.

Elinizden gelenin en iyisini yaptık, diye düşündü ve rahatlamaya çalıştı.

Saygın Ana güldü.

Waff elinden geldiğince sakin bir ifadeyle ona baktı. "Şimdi beni tartıyorsun," diye suçladı. "Emirlerinize uymamı sağlamak için, incesiyle kabasıyla bir sürü yönteme başvurabileceğini söylüyorsun kendine."

"O ses tonuyla konuşma benimle." Kadın alçak ve monoton ama öyle hiddetli bir sesle konuşmuştu ki Waff neredeyse irkilerek geri çekilecekti.

Kadının sırım gibi bacak kaslarına baktı; Saygın Ana'nın koyu kırmızı streç giysisi vücudunun organik bir parçası gibiydi.

Buluşma vakitleri, yapacakları yolculukta uyanık geçirecekleri saatler de göz önüne alınarak ikisinin de gündelik hayatlarında sabah ortasına denk gelecek şekilde ayarlanmıştı. Yine de Waff burada kendini yabancı bir yerde ve dezavantajlı konumda hissediyordu. Ya haber kaynaklarından duydukları doğruysa? Kadının burada bir yerlerde silahları olsa gerekti.

Kadın soğuk bir tavırla ona gülümsedi.

"Gözümü korkutmaya çalışıyorsun," dedi Waff.

"Başarıyorum da."

Waff öfkeye kapıldı. Bunu sesinden belli etmedi. "Sizin davetinizle geldim."

"Umarım bizimle boy ölçüşmeye gelmemişsindir, yoksa kaybedeceğin kesin," dedi kadın.

"Aramızda bağ kurmaya geldim," dedi Waff. *Bizden ne istiyorlar ki?* diye merak etti. *İstedikleri bir şey vardır mutlaka.*

Kadın, "Aramızda nasıl bir bağ kurulabilir ki?" diye sordu.

"Dağılan bir salın üstüne bina kurulur mu? Pöh! Anlaşmalar bozulabilir, çoğunlukla da bozulur."

Waff, "Ne üstüne pazarlık yapacağız?" diye sordu.

"Pazarlık mı? Ben pazarlık yapmam. Cadılar için ürettiğiniz gulâmla ilgileniyorum." Kadının sesi hiçbir şey ele vermese de sorusu karşısında Waff'ın nabzı hızlandı.

Waff yaşadığı gulâm hayatlarından birinde firari bir mentat tarafından eğitilmişti. Mentat yeteneklerine sahip olmak onun çok ötesindeydi; hem zaten muhakeme için kelimeler gerekirdi. Sonunda o povinda mentatı öldürmek zorunda kalmışlardı fakat Waff o deneyim sayesinde değerli bilgiler edinmişti. Bu anı şimdi Waff'ı biraz rahatsız etse de, öğrendiği değerli bilgileri hatırlamasını sağladı.

Saldır ve saldırı sayesinde açığa çıkan bilgileri özümse!

Waff yüksek sesle, "Karşılığında hiçbir şey teklif etmiyorsun ama!" dedi.

"Ne vereceğimi ben tayin ederim," dedi kadın.

Waff küçümseyici bir ifade takınarak baktı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Kadın vahşice sırıtarak beyaz dişlerini sergiledi. "Oyun oynasam ya ölürdün ya da ölmek isterdin."

"Tamamen iyi niyetinize muhtaç olmam gerekiyor yani!"

"Muhtaçlık!" Kadın bu kelimeyi telaffuz etmekten nahoş bir his alır gibi konuşmuştu. "Neden o gulâmları cadılara satıp sonra da öldürüyorsunuz?"

Waff dudaklarını birbirine bastırıp suskun kaldı.

"O gulâmı bir şekilde değiştirdiniz ama orijinal belleğine tekrar kavuşabilmesinin mümkün kalmasını sağladınız," dedi kadın.

"Çok şey biliyorsun!" dedi Waff. Fazla horgörü taşımayan sesinin hiçbir şey ele vermediğini umdu. *Casuslar!* Kadının cadılar arasında casusları vardı! Tleilax gezegenlerinde de bir hain olabilir miydi?

Saygın Ana, "Rakis'te cadıların planları için önem taşıyan bir kız çocuğu var," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Cadılar bizden gizli hiçbir şey yapamaz! Casuslarımız olduğunu düşünüyorsun ama elimizin nerelere kadar uzanabileceğini hayal bile edemezsin!"

Waff korkuya kapılmıştı. Bu kadın onun zihnini mi okuyordu? Dağılış sırasında ortaya çıkmış bir şey miydi bu? Orijinal insanların haberi olmadan böyle bir yabanıl yetenek mi geliştirmişlerdi?

Kadın sertçe, "O gulâmda nasıl değişiklikler yaptınız?" diye sordu.

Ses!

Waff bu tür numaralara karşı direnmeyi mentat hocasından öğrenmiş olmasına karşın az daha cevap verecekti. Bu Saygın Ana, cadıların bazı güçlerine sahipti! Bu öylesine beklenmedik bir şeydi ki. Karşısında bir Rahibe Ana olsa Waff bu tür şeylere karşı hazırlıklı olurdu. Kendini toplaması bir an aldı. Ellerini çenesinin önünde kavuşturdu.

"İlginç imkânlarınız var," dedi kadın.

Waff'ın yüzünde kimsesiz bir çocuğun ifadesi belirdi. İstediği zaman, karşısındakinin gardını indirecek şekilde çocuk gibi görünebildiğini biliyordu.

Saldır!

"Bene Gesseritlerden ne çok şey öğrendiğinizi biliyoruz," diye karşılık verdi.

Kadının yüzünde hiddet belirdi bir an. "Onlar bize hiçbir şey öğretmedi!"

Waff tatlı, alttan alan, şakacı bir sesle konuştu: "Henüz pazarlığa başlamadığımızın farkındasın herhalde?"

"Başlamadık mı?" Kadın gerçekten şaşırmış gibiydi.

Waff ellerini indirdi. "Yapma, Saygın Ana. O gulâmla ilgileniyorsun. Rakis'te olanlardan bahsediyorsun. Bizi ne sanıyorsun?"

"Pek bir şey sanmıyorum. Değeriniz hızla azalıyor."

Waff kadının sesindeki sopsoğuk makine mantığını hissetti. O seste mentatlık değil, çok daha tüyler ürpertici bir şey vardı. *Beni buracıkta öldürebilecek yetide!*

Kadının silahları neredeydi acaba? Veya silaha ihtiyacı var mıydı? Saygın Ana'nın sırım gibi kasları, ellerindeki nasırlar ve turuncu gözlerindeki avcı parıltısı, Waff'ın hiç hoşuna gitmiyordu. O kadın, Waff'ın yenlerinde dart fırlatıcılar olduğunu tahmin ediyor (veya hatta biliyor) olabilir miydi?

Saygın Ana, "Mantık yoluyla çözülemeyecek bir sorunla karşı karşıyayız," dedi.

Afallayan Waff kadına öylece bakakaldı. Kadın bir Zensünni Ustası gibi konuşmuştu! Waff kendisinin de aynı cümleyi defalarca söylediğini hatırlıyordu.

"Sen böyle bir olasılığı hiç hesaba katmamışsındır muhtemelen," dedi kadın. Bu sözüyle birlikte yüzündeki bir maske inmişti sanki. Waff, Saygın Ana'nın takındığı pozların ardındaki hesapçı kişiyi gördü birden. Bu kadın onu sümüz dışkısı toplamak dışında bir şey beceremeyen o patili peri kızlarından mı sanıyordu?

Waff olabildiğince tereddütlü ve şaşkın konuşmaya çalışarak, "Böyle bir sorun nasıl çözülebilir?" diye sordu.

"Olayların doğal akışı çözer," dedi kadın.

Waff şaşırmış numarasına devam ederek kadına bakmayı sürdürdü. Kadın açıkça bir ifşada bulunmuyordu. Fakat öyle şeyler ima ediyordu ki! "Sözlerin aklımı karıştırıyor," dedi Waff.

"İnsanoğlu sonsuzlaştı," dedi kadın. "Dağılış'ın sunduğu gerçek armağan bu."

Waff bu sözler karşısında kapıldığı yoğun huzursuzluğu gizlemeye çalıştı. "Sonsuz evrenler, sonsuz zaman... Her şey olabilir," dedi.

"Ahh... Sen zeki bir cücesin," dedi kadın. "Ama her şeyin olmasına nasıl izin verilebilir ki? Hiç mantıklı değil."

Waff onun çok eskiden insanlığı mekanik zihinlerden kurtarmaya çalışan Butleryan Cihadı önderleri gibi konuştuğunu düşündü. Bu Saygın Ana tuhaf bir şekilde geçmişten çıkıp gelmişti sanki.

Kadının ağzını aramak için, "Atalarımız çözümü bilgisayarlarda aramıştı," dedi. *Bakalım buna ne diyecek!*

Kadın, "Bilgisayarların sonsuz depolama kapasitesine sahip olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi.

Saygın Ana'nın bu sözü de Waff'ı huzursuz etti. Bu kadın cidden zihin okuyabiliyor muydu? Yoksa bir tür zihin kopyalama yöntemine mi sahiptiler? Tleilaxlıların Yüz Dansçıları ve gulâmlar üzerinde yaptıklarını başkaları da yapabilirdi. Waff farkındalığını merkezinde toplayarak Ixlilere ve şeytani makinelerine odaklandı. Povinda makineleri!

Saygın Ana bakışlarını odada gezdirdi. "Ixlilere güvenmekle hata mı ettik?" diye sordu.

Waff nefesini tuttu.

"Onlara tamamen güvendiğinizi sanmıyorum," dedi kadın. "Haydi ama cüce. Sana iyi niyetimi sunuyorum."

Waff kadının ona dostça ve samimi davranmaya çalıştığından şüphelenmeye başladı yavaş yavaş. Saygın Ana'nın baştaki sinirli ve kibirli tavrını bir kenara bıraktığı kesindi. Waff'ın Yitmişler arasındaki muhbirleri, Saygın Anaların cinsel kararlarını Bene Gesseritlere çok benzer şekilde aldığını söylemişti. Yoksa bu kadın onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Fakat Saygın Ana'nın mantığın yetersizliğini *kavradığı* ortadaydı ve bunu sergilemişti.

Bütün bunlar öyle akıl karıştırıcıydı ki!

"Lafı döndürüp dolaştırıyoruz," dedi Waff.

"Tam tersine. Dönmek çember çizmek demektir, çemberler de hapseder. Çemberler kısıtlar. İnsanoğlunun çoğalmasının karşısında mekân kısıtlılığı gibi bir engel yok artık."

İşte, kadın yine tuhaf laflar etmeye başlamıştı! Waff kuru-

muş diliyle cebelleşerek konuştu: "Kontrol edemediğin şeyi kabullenmelisin derler."

Kadın turuncu gözlerini Waff'ın yüzünden ayırmadan öne eğildi. "Bene Tleilax'ın sonunu getirecek bir felaket olması ihtimalini kabul ediyor musun?"

"O durumda burada olmazdım."

"Mantık işe yaramadığında başka bir araç kullanılmalıdır."

Waff sırıttı. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Benimle dalga geçme! Bu ne cüret!"

Waff savunmacı bir tavırla ellerini kaldırıp, yatıştırıcı bir ses tonu takındı: "Saygın Ana nasıl bir araç kullanmayı öneriyor?"

"Enerji!"

Kadının yanıtı Waff'ı şaşırttı. "Enerji mi? Hangi formda ve ne kadar?"

"Mantıklı yanıtlar talep ediyorsun," dedi kadın.

Waff kadının aslında Zensünni olmadığını anlayınca üzüldü. Saygın Ana mantıkdışılığın sınırında gezinerek, etrafında turlayarak laf ebeliği yapıyordu yalnızca; kullandığı araç yine mantıktı.

"Çekirdekteki çürük dışa yayılır," dedi Waff.

Kadın, Waff'ın onu sınamak için söylediği bu sözü duymamış gibi davrandı. "Dokunmaya lütfettiğimiz her insanın derinliklerinde yatan, kullanılmamış bir enerji vardır," dedi. İskeletsi parmağını kaldırıp Waff'ın burnunun birkaç milim önüne kadar uzattı.

Waff geri çekilerek koltuğuna gömüldü, ta ki kadın kolunu indirinceye dek. "Bene Gesseritler de Kuisatz Haderahlarını üretmeden önce aynı şeyi söylememiş miydi?" dedi sonra.

Kadın horgörüyle yanıtladı: "Onlar hem kendilerinin hem de onun kontrolünü yitirdiler."

Waff kadının yine mantıkdışıyı düşünürken mantık kullandığını düşündü. Kadın bu küçük yanılgılarla ne çok şey anlatmıştı ona. Waff artık bu Saygın Anaların geçmişi hakkında tahmin yürütebilirdi. Rakisli Fremenlerin *doğal* Rahibe Analarından biri, Dağılış halklarıyla birlikte gitmiş olmalıydı. Kıtlık Zamanlarında ve hemen sonrasında çeşitli uluslardan pek çok kişi yok-gemilere binip kaçmıştı. Bir yok-gemi, o yabani cadının ve görüşlerinin tohumunu bir yerlere ekmiş olmalıydı. O tohum da şimdi Waff'ın karşısında duran bu turuncu gözlü dişi avcı formunda geri gelmişti.

Kadın bir kez daha Waff'ın üstünde Ses'i kullanarak sordu: "O gulâma ne yaptınız?"

Ama Waff bu kez hazırlıklıydı ve gafil avlanmadı. Bu Saygın Ana'nın bir şekilde saf dışı bırakılması veya mümkünse öldürülmesi gerekecekti. Waff ondan epey şey öğrenmişti fakat kadının sahip olduğu yetenekleri tahmin edemediğinden, onun kendisinden neler öğrendiğini bilemiyordu.

Onlar seks canavarlarıdır, demişti muhbirleri. *Cinselliğin gücünü kullanarak erkekleri köle ederler.*

"Sana ne hazlar tattırabileceğimi bilmiyorsun," dedi kadın. Sesi Waff'ın etrafına kırbaç gibi dolandı. Öyle cezbediciydi ki! Öyle baştan çıkarıcıydı ki!

Waff savunmacı bir tavırla konuştu: "Söylesene, neden–"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!"

"Öyleyse pazarlığa gelmedin." Waff üzgün konuşmuştu. Yok-gemiler sahiden de o diğer evrenlere çürümenin tohumlarını atmıştı. Waff yapması gereken şeyin ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Ama ya kadını öldürmeyi başaramazsa?

Kadın sertçe, "Bir Saygın Ana'ya pazarlık teklif etmeye nasıl cüret edersin?" diye sordu. "Şunu kafana sok: Fiyatı *biz* belirleriz!"

"Âdetlerinizi bilmiyorum, Saygın Ana," dedi Waff. "Ama sözlerinizden anladığım kadarıyla sizi kızdırmışım."

"Özrün kabul edilmiştir."

Özür dilemedim ki! Waff kadına ifadesizce baktı. Bu Saygın Ana'nın tavırlarından pek çok şey çıkarılabilirdi. Waff sahip olduğu binlerce yıllık deneyimlerine dayanarak, burada öğrendiklerini gözden geçirdi. Dağılış'tan dönen bu kadın, ondan kritik bir bilgi almaya gelmişti. Demek ki başka bir bilgi kaynağı yoktu. Waff kadının çaresiz olduğunu seziyordu. Gerçi Saygın Ana bunu iyi gizliyordu fakat öyle olduğu kesindi. Korktuğu bir şeyin doğru olup olmadığını anlamak istiyordu.

Pençemsi ellerini koltuğunun kolçaklarına hafifçe koymuş halde otururken nasıl da bir avcı kuşa benziyordu! *Çekirdekteki çürük dışa yayılır.* Waff böyle demişti fakat kadın duymamıştı. Atomik insanlığın Dağılışların Dağılışı'nda patlamayı sürdürdüğü belliydi. Bu Saygın Ana'nın temsil ettiği insanlar yok-gemileri saptamanın yolunu bulamamıştı. Evet, mesele buydu elbette. Bu kadın da yok-gemilerin peşindeydi, tıpkı Bene Gesserit cadıları gibi.

"Yok-gemilerin görünmezliğini ortadan kaldırmanın yolunu arıyorsunuz," dedi Waff.

Kadın bunu duyunca bariz şekilde sarsıldı. Karşısında oturan çocuksu görünüşlü *cüceden* böyle bir söz beklememişti besbelli. Waff kadının önce korktuğunu, sonra öfkelendiğini, ardından kararlı bir ifadeye büründüğünü, en sonunda da avcı maskesini yeniden takındığını gördü. Fakat kadın biliyordu. Waff'ın görmüş olduğunu biliyordu.

"Gulâmınızla bunu yapıyorsunuz demek," dedi kadın.

Waff, "Bene Gesserit cadıları ona bunu yaptırmak istiyorlar," diye yalan söyledi.

"Seni küçümsemişim," dedi kadın. "Sen de aynı hataya düşüp beni küçümsedin mi?"

"Sanmıyorum, Saygın Ana. Oldukça gelişkin bir dölleme programının ürünü olduğunuz besbelli. Beni bir tekmede, gözümü kırpmama bile fırsat kalmadan öldürebileceğinize eminim. Hiçbir cadı sizinle boy ölçüşemez."

Kadın hoşnutça gülümseyince yüz hatları yumuşadı. "Tleilaxlılar isteyerek mi, yoksa zorla mı hizmetkârlarımız olacak?"

Waff hiddetini gizlemeye çalışmadı. "Bize kölelik mi teklif ediyorsunuz?"

"Seçeneklerinizden biri bu."

Waff onun zayıf yönünü bulmuştu işte! Kadının zayıf yönü kibriydi. Waff itaatkâr bir sesle sordu: "Ne yapmamı emrediyorsunuz?"

"Geri dönerken yanına misafir olarak iki genç Saygın Ana'yı alacaksın. Sizinle çiftleşip üreyecekler ve size... Cinsel haz tekniklerimizi öğretecekler."

Waff iki kez, yavaş yavaş nefes alıp verdi.

Kadın, "Kısır mısınız?" diye sordu.

"Sadece Yüz Dansçılarımız kısırdır." Kadın bunu zaten biliyor olmalıydı. Bilinen bir gerçekti.

"Kendine Efendi diyorsun ama henüz kendinin efendisi olamamışsın," dedi kadın.

Sen kendine bak, Saygın Ana orospusu! Ayrıca ben kendime Maşeyh diyorum; seni mahvedebilecek bir gerçek bu.

"Seninle göndereceğim iki Saygın Ana, Tleilaxlılara dair her şeyi inceledikten sonra geri dönüp bana rapor verecekler," dedi kadın.

Waff kaderine razı olmuşçasına iç geçirdi. "Bu genç kadınlar güzel mi bari?"

Kadın, "Saygın Analar!" diye düzeltti.

"Sadece bu ismi mi kullanırsınız?"

"İsterlerse size isimlerini söylerler ama bu onların ayrıcalığı, sizin değil." Kadın yana eğilip kemikli parmak eklemiyle döşemeye tık tık vurdu. Elinde metal parıldadı. O şeyi bu odanın kalkanından geçirmeyi her nasılsa başarmıştı!

Yuvarlak kapı açıldı ve içeri iki kadın girdi; tıpkı Waff'ın karşısındaki Saygın Ana gibi giyinmişlerdi. Koyu renkli pelerinleri daha sadeydi ve iki kadın da daha gençtiler. Waff

onlara bakakaldı. Acaba ikisi de... Kapıldığı sevinci gizlemeye çalıştı fakat başaramadığını biliyordu. Bunun önemi yoktu. Yaşlı kadın, Waff'ın genç kızların güzelliğini takdir ettiğini düşünürdü nasılsa. Oysa Waff, sadece Efendilerin bildiği belirtiler sayesinde, içeri giren iki kadından birinin yeni nesil Yüz Dansçılarından olduğunu anlamıştı. Dağılmışların arasına bir adamlarını sızdırmayı başarmışlardı ve onlar bunu saptayamamıştı! Tleilaxlılar bir engeli daha başarıyla aşmıştı! Bene Gesseritler de bu yeni gulâmlara karşı bu kadar kör olacak mıydı?

Yaşlı Saygın Ana, "Bu konuda oldukça mantıklı ve işbirlikçi davrandığın için ödüllendirileceksin," dedi.

"Gücünüzü kabul ediyorum, Saygın Ana," dedi Waff. Bu doğruydu. Waff gözlerinden silemediğini bildiği kararlılığını gizlemek için başını öne eğdi.

Kadın yeni gelenleri gösterdi. "Bu ikisi sana eşlik edecekler. Onların bir dediğini iki etmeyeceksiniz. Onlara hürmette kusur edilmeyecek."

"Elbette, Saygın Ana." Waff başını kaldırmadan, Saygın Ana'ya itaat edeceğini gösterip onu selamlıyormuş gibi kollarını kaldırdı. Yenlerinden birer dart fırladı tıslayarak. Aynı anda koltuğunda yana çekildi. Yeterince hızlı davranamamıştı. Yaşlı Saygın Ana'nın sağ ayağının tekmesini sol uyluğuna yiyince koltuğunda geriye savruldu.

Yaşlı Saygın Ana'nın hayatında yaptığı son eylem oldu bu. Waff'ın sol yeninden fırlayan dart, kadının hayretle açılan ağzına girip boğazına saplandı. Darttaki narkotik zehir, Saygın Ana'nın çığlık atmasını engelledi. Diğer dart ise, yeni gelenlerden Yüz Dansçısı olmayanın sağ gözüne saplandı. Waff'ın Yüz Dansçısı işbirlikçisiyse, elinin kenarıyla bu kadının gırtlağına vurarak uyarı çığlığı atmasını engelledi; eli öyle hızlı hareket etmişti ki bulanıklaşmıştı.

İki ceset yere yığıldı.

Acı içindeki Waff ayağa kalkarken koltuğu düzeltti. Uy-

luğu zonkluyordu. Kadın birazcık daha yukarı vursa uyluk kemiğini kıracaktı! Waff kadının tepkisinin merkezi sinir sisteminden kaynaklanmadığını fark etmişti. Kadının o saldırı için gereken kas sistemi, tıpkı bazı böceklerde olduğu gibi kendiliğinden harekete geçmişti. Bu gelişmenin incelenmesi gerekecekti!

Waff'ın Yüz Dansçısı işbirlikçisi, açık kapının eşiğinden dışarıya kulak kabartıyordu. Sonra yana çekilerek, içeri giren bir başka Yüz Dansçısı'na yol verdi; bu seferki Ix muhafızı kılığındaydı.

Waff incinmiş uyluğuna masaj yaparken, Yüz Dansçıları da ölü kadınların cüppelerini çıkardılar. Ixli suretindeki Yüz Dansçısı, başını yaşlı Saygın Ana'nın cesedinin başına dayadı. Sonrasında iş çabucak halloldu. Artık ortada Ix muhafızı yoktu, yaşlı Saygın Ana'nın çok başarılı bir kopyası ve onun yardımcısı olan genç Saygın Ana vardı sadece. İçeri giren bir başka sahte Ixli de genç Saygın Ana'yı kopyaladı. Kısa süre içinde, cesetlerin olduğu yerde yalnızca küller kalmıştı. Yeni Saygın Analardan biri külleri bir torbaya koyup cüppesinin altına sakladı.

Waff odayı dikkatle inceledi. Keşfettiği şeylerin sonuçlarını düşününce ürperdi. Bu Saygın Analar böylesine kibirli olduklarına göre müthiş güçlere sahip olmalıydılar. Bu güçler incelenmeliydi. Waff, yaşlı Saygın Ana'yı kopyalamış Yüz Dansçısı'nı alıkoydu.

"Zihnini kopyaladın mı?"

"Evet, Efendim. Onu kopyalarken uyanıklık anıları hâlâ canlıydı."

"Ona aktar." Waff önceden Ix muhafızı kılığında olan Yüz Dansçısı'nı gösterdi. İki Yüz Dansçısı alınlarını birkaç saniyeliğine dokundurduktan sonra ayrıldılar.

Daha yaşlı olan, "Halloldu," dedi.

"Bu Saygın Analardan başka kaçını kopyaladık?"

"Dördünü, Efendim."

"Hiçbiri keşfedilmedi, değil mi?"

"Hiçbiri, Efendim."

"O dördü bu Saygın Anaların ülkesine gidip onlar hakkında öğrenilebilecek her şeyi öğrenmeliler. Sonra da o dördünden biri geri gelip bize öğrendiklerini anlatmalı."

"Bu imkânsız, Efendim."

"İmkânsız mı?"

"Kendilerini kaynaklarından soyutladılar, Efendim. Tarzları böyle, Efendim. Onlarınki yeni bir hücre; Gammu'da faaliyet gösteriyorlar."

"Ama muhakkak ki biz–"

"Affınıza sığınarak, Efendim. Dağılış'taki yerlerinin koordinatları sadece bir yok-gemide vardı, onlar da silindi."

"İzleri tamamen ortadan kaldırıldı mı yani?" Waff'ın canının sıkıldığı sesinden anlaşılıyordu.

"Tamamen, Efendim."

Felaket! Birden öfkeyle sağa sola koşturma dürtüsüne kapılan Waff düşüncelerini dizginlemek zorunda kaldı. "Burada yaptıklarımızı kesinlikle öğrenmemeliler," diye mırıldandı.

"Bizden öğrenmeyecekler, Efendim."

"Ne tür yetenekler geliştirmişler? Nasıl güçlere sahipler? Söyle çabuk!"

"Bene Gesserit Rahibe Analarınınki gibi ama melanj bellekleri yok."

"Emin misin?"

"Aksi yönde bir bulguya rastlamadık. Efendim, bilirsiniz ki biz–"

"Evet, evet. Biliyorum." Waff elini sallayarak onu susturdu. "Ama o yaşlı olan öyle küstahtı ki... Öyle–"

"Affedersiniz Efendim ama vaktimiz azalıyor. Bu Saygın Analar cinsel hazlar konusunda diğer herkesten çok daha usta olmuş, kusursuzluğa ulaşmışlar."

"Muhbirlerimizin söyledikleri doğruymuş demek."

"İlkel Tantrik yöntemlere dek geri gitmişler ve bunlardan yola çıkarak kendilerine özgü cinsel tahrik yöntemleri geliştirmişler, Efendim. Böylece de yandaşlarının kendilerine tapmasını sağlıyorlar."

"Tapmasını." Waff bu sözcüğü fısıltıyla söylemişti. "Rahibeler Birliği'nin Soy Üretme Ustalarından üstünler mi peki?"

"Saygın Analar öyle olduklarına inanıyorlar, Efendim. Bir örnek göstermemizi ister mi–"

"Hayır!" Waff bu keşif karşısında, çocuksuluk maskesini bırakıp dominant Efendi ifadesini takındı. Yüz Dansçıları itaatkârca başlarını sallayıp onayladı. Waff'ın yüzünde sevinç belirdi. Dağılış'tan dönen Tleilaxlılar doğru söylemişti demek! Waff, halkının eline geçen bu yeni silahı basit bir zihin kopyalama işlemiyle doğrulamıştı.

Yaşlı Yüz Dansçısı, "Emirleriniz neler, Efendim?" diye sordu.

Waff yine çocuksu maskesini takındı. "Bu konuları ancak Bangalong'daki Tleilax merkezine döndüğümüzde ele alacağız. Bu arada, bir Efendi bile Saygın Analara emir veremez. Meraklı gözlerden kurtulacağımız zamana dek, *benim* efendilerim sizsiniz."

"Elbette, Efendim. Artık emirlerinizi dışarıda bekleyenlere ileteyim mi?"

"Evet, emirlerim de şunlar: Bu yok-gemi Gammu'ya asla dönmemeli. İz bırakmadan ortadan kaybolmalı. Buradan kimse sağ kurtulmayacak."

"Emirleriniz yerine getirilecektir, Efendim."

Teknolojiye yatırım yapanlar, tıpkı diğer pek çok alana yatırım yapan kişiler gibi riskten uzak durmaya meyillidir. Belirsizlikler mümkünse ortadan kaldırılır. Sermaye yatırımlarında bu kurala uyulur çünkü insanlar öngörülebilir şeyleri yeğler genellikle. Fakat bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini, çeşitliliği nasıl da kısıtladığını ve bu yüzden de ulusları, evrenimizin önümüze çıkarabildiği afallatıcı sürprizlere karşı nasıl ölümcül bir şekilde savunmasız bıraktığını anlayabilenlerin sayısı azdır.

–Ix Hakkında Değerlendirme
Bene Gesserit Arşivleri

Sheeana çöldeki o ilk sınavından sonraki günün sabahında rahiplere ait bina kompleksinde uyandığında, gördüğü ilk şey yatağının etrafının beyaz cüppeli insanlarla çevrili olduğuydu.

Rahipler ve rahibeler!

Bir rahibe, "Uyandı," dedi.

Sheeana korkuya kapıldı. Yatak örtülerini neredeyse çenesine kadar çekip sımsıkı tutarken, etrafında bekleyenlerin dikkatli yüzlerine baktı. Yoksa onu yine çöle götürüp terk mi edeceklerdi? Sekiz yıldır ilk kez böylesine yumuşak, temiz ve keten örtülü bir yatakta yatınca bitkinliğinin de etkisiyle mışıl mışıl uyumuştu fakat rahiplerin her yaptığı şeyin ikinci bir sebebi de olabileceğini biliyordu. Onlara güven olmazdı!

"İyi uyudun mu?" İlk konuşan rahibeydi bu. Kır saçlı, yaşlıca bir kadındı; mor biyeli beyaz cüppesinin kukuletası yüzünü çevreliyordu. İhtiyar gözleri sulu fakat bakışları dikkatliydi. Uçuk mavi. Çıkık çenesiyle dar ağzının yukarısındaki burnu küçük ve kalkıktı.

Kadın, "Bizimle konuşacak mısın?" diye ısrar etti. "Benim adım Cania; senin gece bakıcınım. Hatırladın mı? Yatmana yardım etmiştim."

En azından kadının ses tonu rahatlatıcıydı. Yatakta doğrulup oturan Sheeana bu insanlara daha dikkatli baktı. Korkuyorlardı! Çöl çocuklarının burnu, korkuyu ele veren feromon kokusunu alabilirdi. Sheeana için basit ve net bir gözlemdi bu: *O koku eşittir korku.*

"Bana zarar vermeyi düşündünüz," dedi. "Bunu neden yaptınız ki?"

Etrafındakiler kaygıyla bakıştı.

Sheeana'nın korkusu geçti. Genel olarak yeni bir düzenin geldiğini sezmekteydi ve dün çölde verdiği sınav, daha da çok değişim olacağı anlamına geliyordu. O yaşlıca kadının (adı Cania mıydı?) ne kadar itaatkâr davranmış olduğunu hatırladı. Kadının dün gece Sheeana'nın dizlerine kapanmadığı kalmıştı bir tek. Sheeana, hakkında ölüm kararı verildiği halde yaşamayı başaran her insanın yeni bir duygusal dengeye evrildiğini zamanla öğrenecekti. Korkular geçiciydi. Bu yeni durumsa ilginç.

Yanıt verirken Cania'nın sesi titredi: "Tanrı'nın Evladı, sana zarar vermeye çalışmamıştık gerçekten."

Sheeana kucağındaki yatak örtülerini düzeltti. "Adım Sheeana." Çöl kibarlığıydı bu. Cania adını söylediğinden, kendisi de söylemeliydi. "Bu diğerleri kim?"

"Burada bulunmalarını istemiyorsan dışarı gönderileceklerdir... Sheeana." Cania solunda duran, kendisininkine benzer bir cüppe giymiş, al yanaklı kadını gösterdi. "Alhosa dışında elbette. O senin gündüz bakıcın."

Takdim edilen Alhosa reverans yaptı.

Sheeana kadının su zenginliğinden şişmiş tombul yüzüne baktı; yumuşak, kabarık sarı saçla çevrili o yüz hatları kabaydı. Sheeana etraftaki adamlara odaklandı birden. Bazıları onu kısık gözle ve büyük bir dikkatle izliyorlardı, bazıla-

rınınsa titrek bakışlarında şüphe okunabiliyordu. Yaydıkları korku kokusu kesifti.

Rahipler!

Sheeana rahiplere doğru elini sallayarak, "Gitsinler," dedi. "Onlar haram!" En kötü olduğu düşünülen bir şey için söylenebilecek en aşağılayıcı laftı bu.

Afallayan rahipler sinip geriledi.

Cania, "Gidin!" diye emretti. Kadının yüzündeki fesatça neşenin fark edilmemesi mümkün değildi. Kötülenenler arasında kendisi yoktu. Oysa bu rahiplere haram denmişti açıkça! Kim bilir ne pis şeyler yapmışlardı da Tanrı onları cezalandırmak için bu çocuk rahibeyi göndermişti. Cania rahipler konusunda buna inanabilirdi. Ona layık olduğu şekilde davrandıkları nadirdi.

Azarlanmış köpekler gibi eğilen rahipler geri geri giderek Sheeana'nın odasından çıktılar. Dışarıdaki koridora çıkanlar arasında Dromind adlı bir tarihçi-konuşmacı da vardı; düşünceleri bir et parçasının üstüne konmuş leşçil bir kuşun gagası gibi sürekli didiklemeye meyilli olduğundan aklı hep meşgul olan, esmer bir adamdı. Odanın kapısı arkalarından kapanınca Dromind korkudan titreyen arkadaşlarına, Sheeana adının antik Siona adının çağdaş bir versiyonu olduğunu söyledi.

"Siona'nın tarihteki yerini hepiniz biliyorsunuz," diye devam etti. "Şeyh Hulud'a, insan biçiminden Bölünmüş Tanrı'ya dönüşmesi sırasında hizmet etmiş biriydi."

Mor dudaklı, soluk ve parlak gözlü, kırışıklı, daha yaşlı bir rahip olan Stiros, Dromind'e hayretle baktı. "Bu son derece tuhaf," dedi. "Sözel Tarih'e göre Siona, Tanrı'nın Bir'den Çok'a dönüşmesinde önemli rol oynamıştı. Sheeana. Peki sence–"

Bir başka rahip, "Hadi Benotto'nun, Tanrı'nın kutsal sözlerinden yaptığı çeviriyi de unutmayalım," diye atıldı. "Şeyh Hulud, Siona'dan defalarca bahsetmişti."

Stiros onlara, "Ama onun hakkında sadece iyi sözler söylememişti," diye anımsattı. "Onun tam adını hatırlayın: Siona İbn Fuad el-Seyefa Atreides."

Bir başka rahip, "Atreides," diye fısıldadı.

"O kızı dikkatli incelemeliyiz," dedi Dromind.

Genç bir çömez-ulak koridorda telaşla yanlarına geldi ve Stiros'u bulana dek onlara göz gezdirdi. "Stiros, bu koridoru hemen boşaltmalısınız," dedi ulak.

"Neden?" Rahiplerin sesinde öfke vardı; reddedildikleri için zaten kızgındılar.

"Kız, Başrahip'in odasına götürülecek," dedi ulak.

Stiros sertçe, "Kimin emriyle?" diye sordu.

Ulak, "Bizzat Başrahip Tuek öyle diyor," diye yanıtladı. "Dinliyorlar." Elini hafifçe sallayarak, geldiği yönü gösterdi.

Koridordaki tüm rahipler anladı. Odalar başka odalardan dinlenebilecek şekilde inşa edilebiliyordu. Konuşmalar hep dinlenirdi.

Stiros sertçe, "Ne duydular?" diye sordu. Yaşlı adamın sesi titriyordu.

"Kız, odasının en iyi olup olmadığını sordu. Onu birazdan dışarı çıkaracaklar; herhangi birinizi burada görmemeli."

Stiros, "İyi de ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Onu inceleyelim," dedi Dromind.

Koridoru hemen terk etmelerinden sonra hepsi Sheeana'yı inceleme işine girişti. Bu süreç, gelecek yıllar boyunca hepsinin hayatına bir şekilde damgasını vuracaktı. Sheeana'nın etrafında oluşan rutinler, Bölünmüş Tanrı'nın etkisi altındaki en uzak yerlerde bile hissedilecekti. Bu değişimi yalnızca iki sözcük başlatmıştı: "Onu inceleyelim."

Rahipler, *Ne naif bir kız*, diye düşünüyordu. *Ne tuhaf bir şekilde naif.* Ama kız okuma yazma biliyordu ve Tuek'in odasında bulduğu Kutsal Kitaplar garip bir şekilde ilgisini çekmişti. Orası artık onun odası olmuştu.

En üstten en alt düzeye dek tüm rahiplerin teskin edilme-

si gerekmişti. Tuek başasistanının odasına taşınmıştı ve bir alt düzeydekinin odasını alma süreci aşağılara doğru devam etmişti. İmalatçılar Sheeana'nın ölçülerini almışlardı. Olabilecek en iyi damıtıcı-giysi yapılmıştı onun için. Ayrıca altın sarısı ve beyaz renkli, mor biyeli rahibe cüppeleri de verilmişti.

İnsanlar tarihçi-konuşmacı Dromind'den uzak durmaya başlamışlardı. Adam karşısına çıkan her arkadaşını esir alıp orijinal Siona'nın hayatını uzun uzadıya anlatıyordu, sanki bütün bunlar o antik ismin bugünkü taşıyıcısı olan Sheeana'ya dair önemli bir şeyler söylermiş gibi.

Dromind kendisini dinleyen herkese, "Siona, Kutsal Duncan Idaho'nun karısıydı," diye hatırlatıyordu. "Onların soyundan gelenler artık her yere dağılmış durumda."

"Öyle mi? Şu an seni daha fazla dinleyemeyeceğim için kusura bakma ama gerçekten acil bir işim var."

Tuek başlarda Dromind'e daha sabırlı davrandı. Adamın verdiği tarihi bilgiler ilginçti, bunlardan alınacak dersler de barizdi. "Tanrı bize yeni bir Siona gönderdi," dedi Tuek. "Bu apaçık ortada."

Dromind gidip araştırma yaptıktan sonra, geçmişe dair yeni bilgi kırıntılarıyla döndü. "Dar'üs-Balat'ta bulunan anlatılar şimdi yepyeni bir anlam kazandı," dedi Başrahibine. "Bu çocuğu yeni sınavlardan geçirip karşılaştırmalar yapmamız gerekmez mi?"

Dromind, Başrahip'i kahvaltısının hemen sonrasında yakalamıştı. Balkondaki servis masasında Tuek'in kahvaltısının artıkları duruyordu hâlâ. Açık pencereden, Sheeana'nın yukarıdaki odasındaki hareketlerini duyuyorlardı.

Tuek parmağını dudaklarına götürerek, alçak sesle uyarıda bulundu: "Kutsal Çocuk çöle istediği zaman gider." Bir duvar haritasına gidip Keen'in güneybatısındaki bir bölgeyi gösterdi. "Şu bölgeyle ilgileniyor besbelli veya... Orası onu çağırıyor diyebilirim."

"Duyduğuma göre sık sık sözlük kullanıyormuş," dedi Dromind. "Bu şey demek olamaz herhalde..."

"O *bizi* sınıyor," dedi Tuek. "Kanma sakın."

"Ama Lord Tuek... Cania'yla Alhosa'ya öyle çocukça sorular soruyor ki."

"Yargılarımı mı sorguluyorsun, Dromind?"

Dromind haddini aştığını çok geç fark etti. Sustu fakat çok daha fazla şey söylemek isteyip de kendini tuttuğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Tanrı, onu vaftizlilerin arasına gizlice yayılmış kötülükleri ayıklaması için gönderdi," dedi Tuek. "Git! Dua et ve sor kendine... 'O kötülük benim de içime yerleşti mi?' diye sor."

Dromind gidince Tuek güvendiği bir yardımcısını çağırdı. "Kutsal Çocuk nerede?"

"Çöle gitti, Lordum... Babasıyla konuşmaya."

"Güneybatıya mı?"

"Evet, Lordum."

"Dromind'i doğuya, çok uzağa götürüp çölün ortasına bırakın. Etrafına da birkaç gümleyici yerleştirin ki asla geri gelmesin."

"Dromind'i mi, Lordum?"

"Dromind'i."

Fakat Dromind'in bu şekilde Tanrı'nın Ağzı'na sevk edilmesinden sonra bile rahipler onun baştaki emrine uydular. Sheeana'yı incelediler.

Sheeana da inceliyordu.

Etrafındakiler üstündeki güçlü otoritesinin çok yavaşça, geçiş noktasını saptayamayacağı kadar yavaşça da olsa farkına varmaya başlamıştı. Başlangıçta bütün bunlar ona bir tür oyun gibi gelmişti; sanki her gün Çocuklar Günü'ydü, yani yetişkinlerin çocukların her sözünü dinlediği ve onların bütün çocukça kaprislerini anında yerine getirdiği günlerdendi. Fakat görünüşe göre Sheeana'nın hiçbir kaprisini fazla zor bulmuyorlardı.

Sheeana'nın canı ender bulunan bir meyve mi çekiyordu? Söz konusu meyve altın tabakta getiriliyordu.

Sheeana çok aşağıdaki kalabalık sokaklarda gördüğü bir çocuğun oyun arkadaşı olmasını mı istiyordu?

Çocuk apar topar alınıp Sheeana'nın tapınaktaki odasına çıkarılıyordu. Yaşadığı şok ve korkudan sıyrılmayı becerebilirse de Sheeana'yla biraz oyun oynamayı başarıyordu; rahiplerle rahibeler bu oyunları dikkatle izliyorlardı. Çatı bahçelerinde masum koşuşturmalar, kıkırdaşmalı fısıldaşmalar... Bütün bunlar yoğun analize tabi tutuluyordu. Sheeana karşısına getirilen çocukların huşuya kapılmasından çok sıkılıyordu. Aynı çocuğu tekrar çağırdığı nadirdi; yeni oyun arkadaşlarından yeni şeyler öğrenmeyi yeğliyordu.

Rahipler bu tür görüşmelerin masumluğu konusunda görüş birliğine varamamıştı. Oyun arkadaşı olarak getirilen çocukları korkutucu sorgulamalara tabi tutuyorlardı. Fakat Sheeana bunu öğrenip de öfkeden köpürünce, muhafızlarına bağırıp çağırınca vazgeçtiler.

Sheeana'nın adı Rakis'e ve diğer gezegenlere yayıldı kaçınılmaz olarak. Rahibeler Birliği'nin elindeki raporlar biriktikçe birikti. Sheeana'nın duyduğu merak, görkemli bir otokratik rutin içinde geçen yıllar boyunca giderek arttı. Görünüşte sınır tanımayan bir meraktı bu. Sheeana'nın yakın çevresindeki hizmetkârlardan hiçbiri bu işi bir tür eğitim olarak görmüyordu: Sheeana'nın Rakisli rahipleri, rahiplerin de onu eğittiğini düşünmüyorlardı. Oysa Bene Gesseritler, Sheeana'nın yaşamının bu yönüne hemen dikkat etmişlerdi ve yakından izliyorlardı.

Taraza, "O iyi ellerde. Bizim için hazır olana dek bırakalım orada kalsın," diye emretti. "Gerekirse onu koruyacak bir savunma kuvveti daima hazır tutulsun, ayrıca düzenli olarak rapor almak istiyorum."

Sheeana asıl geçmişinden, ailesine ve komşularına Şeytan'ın yaptıklarından bir kez olsun bahsetmedi. Kendisiy-

le Şeytan'ın arasındaki özel bir meseleydi bu. Suskunluğunu canının bağışlanmasının bedeli olarak görüyordu.

Zamanla bazı şeyler Sheeana için önemini yitirdi. Çöle giderek daha az gider olmuştu. Merakı hâlâ sürse de Şeytanların kendisine karşı tavırlarının açıklamasını oradaki kumlarda bulamayacağını artık anlamıştı. Bunun dışında, Rakis'te başka güç odaklarının elçiliklerinin bulunduğunu bilmesine karşın, hizmetkârları arasındaki Bene Gesserit casusları onun Rahibeler Birliği'ne fazla ilgi göstermesini önlüyorlardı. Bu konuda sorduğu sorulara, merakını yatıştıracak kaçamak yanıtlar veriliyordu.

Taraza'nın Rakis'teki gözlemcilerine gönderdiği mesaj oldukça açık ve sarsıcıydı: "Nesiller boyu yapılan hazırlıklar yerini yıllar süren rötuşlara bıraktı. Ancak uygun anda harekete geçeceğiz. Bu çocuğun beklediğimiz kişi olduğuna artık şüphe yok."

Kanımca, insanlık tarihinde en büyük acılara yol açanlar reformcular olmuştur. Bana, "Bir şeyler yapılmalı!" diyen birini gösterin, size kafası kötü niyetlerle dolu ve içindeki zehri başka kanallara akıtamayan birini göstereyim. Bizim her zaman için yapmamız gereken şeyse olayların doğal akışını bulup kendimizi ona bırakmaktır.

–RAI İİBE ANA TARAZA
Konuşma Kaydı, BG Dosyası GSXXMAT9

Güneş yükseldikçe Gammu'nun kapalı göğü aydınlanıyor, nemli sabah havasına çevredeki ağaç ve çimenlerin kokuları yayılıyordu.

Duncan Idaho bir Yasak Pencere'nin önünde durmuş, kokuları içine çekiyordu. O sabah Patrin ona, "On beşine geldin," demişti. "Kendini artık genç adam olarak düşünmelisin. Çocukluktan çıktın."

"Bugün doğum günüm mü?"

Bu konuşmayı Duncan'ın yatak odasında, Patrin'in elinde bir bardak narenciye suyuyla gelerek onu uyandırmasının hemen ardından yapmışlardı.

"Doğum gününü bilmiyorum."

"Gulâmların doğum günü olur mu?"

Patrin suskun kalmıştı. Gulâma gulâmlardan bahsetmek yasaktı.

Duncan, "Schwangyu bu soruya cevap vermemeni söyledi, değil mi?" diye sormuştu.

Patrin bariz bir utançla konuşmuştu: "Başar bu sabahki idman dersinin geç yapılacağını söylememi istedi. Çağrılana kadar bacak ve diz egzersizleri yapmanı istiyor."

"Onları dün de yapmıştım!"

"Ben Başar'ın emirlerini iletiyorum, o kadar." Patrin boş bardağı alıp çıkarak Duncan'ı yalnız bırakmıştı.

Duncan çabucak giyinmişti. Askeri kantinde onu kahvaltıya bekliyor olacaklardı. *Kahrolasıcalar!* Onların kahvaltısına ihtiyacı yoktu. Başar'ın ne işi çıkmış olabilirdi? Neden dersleri vaktinde başlatamıyordu? *Bacak ve diz egzersizleriymiş!* Teg'in beklenmedik bir işi çıkmış olmalıydı, ne de olsa bunlar oyalamak için verilen türden egzersizlerdi. Duncan o sinirle bir Yasak Yol'a girmiş ve Yasak Pencerelerden birinin önüne gelmişti. *Kahrolası muhafızlar cezalandırılırsa cezalandırılsın!*

Açık pencereden gelen kokuları tanıdık buluyor ama nereden hatırladığını çıkaramıyordu. Farkındalığının içinde bir yerlerde gizli bu anılarına bir türlü ulaşamasa da onlara sahip olduğunu biliyordu. Duncan için bu korkutucu fakat bir yandan da çok çekici bir şeydi... Uçurum kenarında yürümek ya da Schwangyu'ya açıkça karşı gelmek gibiydi. Gerçi Duncan şimdiye dek ne uçurum kenarında yürümüş ne de Schwangyu'ya açıkça karşı gelmişti fakat öyle şeyleri hayal edebiliyordu. Bir film-kitapta, sarp bir uçurumun hemen kenarındaki bir patikanın holofotosunu görmek bile midesinin kasılmasına yetiyordu. Schwangyu'ya gelince, ona öfkelenip karşı geldiğini sık sık hayal ediyor ve aynı fiziksel tepkiyi yaşıyordu.

Zihnimde başka biri var, diye düşündü.

Sadece zihninde değil... *Bedeninde de.* Bir başkasının deneyimlerine sahip olduğunu hissediyordu; sanki yeni uyanmıştı ve rüya gördüğünü biliyor ama rüyasını bir türlü hatırlayamıyordu. Bu rüya benzeri şeyler, normalde sahip olmaması gerektiğini bildiği bilgileri açığa çıkarıyordu.

Normalde sahip olmaması gerekse de onlara sahipti.

Şu an kokusunu aldığı ağaçlardan bazılarının isimlerini sayabilirdi, oysa bu isimler kütüphane kayıtlarında yoktu.

Bu Yasak Pencere'nin yasak olmasının sebebi, kalenin dış surunda bulunması ve açılabilmesiydi. Temiz hava girsin diye genellikle açık tutulurdu, ki şimdi de öyleydi. Duncan bu pencereye, odasının balkon korkuluğuna tırmanıp bir deponun havalandırma tünelinden geçerek ulaşıyordu. Korkuluğu aşarken ve depoyla havalandırma tünelinden geçerken hiç ses çıkarmamayı öğrenmişti. Bene Gesserit eğitimi almış kişilerin duyularının çok hassas olduğunu, en küçük belirtiyi bile fark edebildiklerini anlaması çok önceden sağlanmıştı. Teg'le Lucilla'dan aldığı eğitim sayesinde onun da duyuları hassaslaştığından, kendisi de böyle belirtilerden bazılarını fark edebiliyordu.

Epey geride, üst koridorun gölgelerinde duran Duncan yamaçlardan kayalık doruklara kadar çıkan ormana odaklandı. Ormanı çok ilginç bulurdu. Ormanın ardında yükselen doruklarda büyülü bir nitelik vardı. Oralara hiçbir insanın ayak basmadığını hayal etmek kolaydı. Oraya gidip izini kaybettirebilse, kendisinin içinde başka birinin de bulunduğundan kaygılanmaksızın yaşayabilse ne güzel olurdu. İçinde bir yabancı vardı.

Duncan iç geçirerek pencereye sırt çevirdi ve gizli yolundan geçerek odasına döndü. Ancak odasının güvenli ortamına geri döndüğünde kendine bir kez daha başardığını söyleme izni verdi. Bu macerası yüzünden kimse cezalandırılmayacaktı.

Kendisine yasaklanmış yerlere gitmesinin cezası ağır ve acılıydı fakat bu durum, kuralları çiğnerken çok dikkatli davranmasına yol açıyordu sadece.

Bir Yasak Pencere'ye gittiğini öğrense Schwangyu'nun ona nasıl acı çektireceğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Fakat acıların en şiddetlisini bile çekse haykırmayacağını söylerdi kendine. Schwangyu'nun en pis numaraları karşısında bile haykırmamıştı. Kadının bakışlarına nefret dolu gözlerle fakat verdiği dersi öğrenmiş halde karşılık vermişti, o kadar.

Schwangyu'dan aldığı dersi bariz buluyordu: Kadın onun fark edilmeden, görülmeden ve duyulmadan, iz bırakmadan hareket etme yeteneğini geliştirmesini sağlıyordu.

Duncan yatağının kenarına oturup karşısındaki çıplak duvara baktı. Bir keresinde o duvara bakarken orada bir görüntü oluşmuştu... Açık kehribar rengi saçlı, toparlak ve hoş yüzlü, genç bir kadın görmüştü. Kadın duvardan ona bakıp gülümsemişti. Dudakları oynamış ama sesi çıkmamıştı. Fakat Duncan dudak okumayı bildiğinden kadının ne dediğini anlamıştı.

"Duncan, tatlı Duncan'ım."

O kadın annesi miydi yoksa? Öz annesi miydi?

Gulâmlar bile çok eskilerde kalmış olsa da gerçek birer anneye sahip olurdu. Artık zamanda yitmiş olan, Duncan'ın akslotl tanklarına sokulmasının öncesinde yaşayan bir kadın onu doğurmuş ve... Sevmişti. Evet, sevmişti çünkü Duncan onun çocuğuydu. Duvardaki görüntü Duncan'ın annesine aitse orada nasıl belirmişti ki? Kadının yüzünü tanıyamasa da Duncan onun annesi olmasını istemişti.

Bu deneyim onu korkutsa da korkusu aynı şeyi tekrar yaşama arzusunu engellememişti. Çok kısa süreliğine gördüğü o genç kadın (her kimse) aklından çıkmayarak işkence yaşatıyordu. Duncan'ın içindeki yabancı, o genç kadını tanıyordu. Duncan buna emindi. Bazen sadece bir anlığına –bütün o gizli anıları toparlaması için bu süre yeterdi– o yabancı olmak istiyordu fakat bir yandan da bu arzusundan korkuyordu. Bilincine o yabancının sızmayı başarması durumunda gerçek benliğini yitireceğini düşünüyordu.

Ölmek gibi mi olur acaba? diye merak etti.

Ölümü altı yaşından önce tanımıştı. Muhafızları kaleye girmeye çalışan yabancılarla çatışırken içlerinden biri öldürülmüştü. Dört saldırgan da ölmüştü. Duncan beş cesedin kaleye getirilişini görmüştü... Gevşemiş kaslar, yerde sürünen kollar. O bedenlerdeki hayati bir şey gitmişti. Kendile-

rinin ya da yabancıların anılarını hatırlayacak bir şey kalmamıştı geride.

O beş ceset kalenin içlerinde bir yere götürülmüştü. Duncan daha sonra bir muhafızdan, o dört yabancının "shere" kullandıklarını duymuştu. Ix Sondası denen şeyi ilk o zaman işitmişti.

Geasa, "Ix Sondası'yla ölülerin bile zihni okunabilir," diye açıklamıştı. "Shere, insanı bu sondadan koruyan bir ilaçtır. Etkisini yitirmeden önce hücreleri tamamen öldürür."

Kulaklarını dört açan Duncan, o dört yabancının başka yöntemlerle de incelendiğini anlamıştı. Kendisine açıklanmayan bu yöntemlerin Bene Gesseritlerin sırlarından olduğundan şüpheleniyordu. Rahibe Anaların korkunç numaralarından biri olsa gerekti. Ölüleri diriltip gönülsüz bedenlerinden zorla bilgi alıyorlardı herhalde. Duncan, o gayrişahsileştirilmiş kasların şeytani bir gözlemcinin iradesiyle hareket ettiğini hayal etmişti.

Her seferinde, o gözlemciyi hayalinde Schwangyu olarak canlandırmıştı.

Öğretmenleri onu "cehaletten kaynaklanan aptallıktan" kurtarmaya çalışsalar da Duncan'ın zihninde böyle görüntüler canlanıp duruyordu. Öğretmenleri bu saçma sapan masalların sırf inisiye *olmamışların* Bene Gesseritlerden korkmasını sağlamak için uydurulduğunu söylüyordu. Duncan kendisinin inisiye olmuşlardan olduğuna inanmayı reddediyordu. Ne zaman bir Rahibe Ana'ya baksa, *Ben onlardan değilim!* diye düşünüyordu.

Lucilla son günlerde epey ısrarcı olmuştu. "Din bir enerji kaynağıdır," diyordu. "Bu enerjiyi tanımalısın. Böylece onu amaçların doğrultusunda yönlendirebilirsin."

Duncan, *Onların amaçları, benim değil,* diye düşünüyordu.

Kendi amaçlarını düşündüğü zamanlardaysa Rahibeler Birliği'ni ve özellikle de Schwangyu'yu yendiğini hayal ediyor, o muzaffer halini zihninde canlandırıyordu. Bu yaratıcı

hayallerinin aslında kendisini o yabancının ikamet ettiği yerden etkileyen bir yeraltı gerçekliği olduğunu hissediyordu. Fakat kafa sallayarak onaylamayı ve dinsel konularda böylesine saflığı kendisi de eğlenceli bulurmuş gibi görünmeyi öğrenmişti.

Lucilla ondaki bu ikiliği fark etmişti. Schwangyu'ya şöyle dedi: "Mistik güçlerden korkulması ve mümkünse uzak durulması gerektiğini düşünüyor. Bu inancında ısrar ettiği sürece, en temel bilgilerimizden faydalanmayı öğrenemez."

Schwangyu'nun "düzenli durum değerlendirme toplantısı" dediği görüşmelerden birindeydiler; onun çalışma odasında baş başaydılar. Az önce hafif bir akşam yemeği yemişlerdi. Etraflarından kalenin sesleri geliyordu... Göreve başlayan gece devriyelerinin ve kısacık serbest vakitlerini keyiflerine göre değerlendirmeye çalışan personelin sesleri. Schwangyu'nun çalışma odası tamamen ses geçirmez hale getirilmemişti; Rahibeler Birliği'nin tadilatçılarının bilinçli bir seçimiydi bu. Rahibe Analar eğitimli kulakları sayesinde, çevrelerinde olup biten pek çok şeyi seslerden anlayabilirdi.

Schwangyu'nun bu "durum değerlendirme toplantıları"nda kapıldığı his, ne yapacağını bilememe hissi giderek güçleniyordu. Lucilla'nın Taraza'nın yanında olduğu ve Başrahibe Ana'ya karşı olanların tarafına çekilemeyeceği giderek barizleşiyordu. Rahibe Anaların başkalarını manipüle etmekte kullandığı gizli numaralar da Lucilla'ya sökmezdi. En kötüsü de, Lucilla ile Teg'in gulâma oldukça kontrolsüz yetenekler kazandırmalarıydı. Bu son derece tehlikeliydi. Bütün bu sorunlar yetmezmiş gibi, bir de Schwangyu elinde olmadan Lucilla'ya giderek daha çok saygı duyar olmuştu.

"Gulâm, hünerlerimizi uygularken okült güçler kullandığımızı sanıyor," dedi Lucilla. "Böyle tuhaf bir fikre nereden kapıldı acaba?"

Schwangyu bu soru karşısında dezavantajlı konumda ol-

duğunu hissetti. Lucilla bunun gulâmı zayıflatmak için yapıldığını zaten biliyordu. Asıl söylemek istediği şuydu: *"Rahibeler Birliği'mize itaatsizlik suçtur!"*

"Bilgilerimizi öğrenmek istiyorsa senden öğrenir zaten," dedi Schwangyu. Bu kesinlikle doğruydu, her ne kadar Schwangyu'nun tehlikeli bulduğu bir gerçek olsa da.

"En büyük avantajım onun öğrenme tutkusu fakat bunun yeterli olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi Lucilla. Kadın azarlayıcı bir tonla konuşmamıştı fakat Schwangyu yine de kendini azarlanmış hissetti.

Kahrolasıca! Beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor! diye düşündü.

Verebileceği birkaç tepki geldi aklına. *"Aldığım emirlere itaatsizlik etmedim."* Pöh! İğrenç bir bahaneydi! *"Gulâmda standart Bene Gesserit eğitim pratikleri uygulandı."* Bu hem yetersizdi hem de doğru değildi. Üstelik bu gulâma standart eğitim verilmeyecekti ki. O çocukta ancak potansiyel bir Rahibe Ana'nın boy ölçüşebileceği derinlikler vardı. Sorun da buydu zaten!

"Hatalar yaptım," dedi Schwangyu.

İşte! Ancak bir başka Rahibe Ana'nın anlayabileceği, çift anlamlı bir karşılıktı bu.

"Gulâma zarar vermen basit bir hata değildi," dedi Lucilla.

"Ama ondaki kusurları başka bir Rahibe Ana'nın fark edebileceğini akıl edemedim," dedi Schwangyu.

"Güçlerimizi istemesinin tek sebebi bizden kaçma arzusu," dedi Lucilla. "Şöyle düşünüyor: *Bir gün onlar kadar bilgili olunca buradan kaçacağım.*"

Schwangyu karşılık vermeyince Lucilla, "Zekice bir tavırdı," dedi. "Gulâm kaçarsa onu bizzat bulup öldürmek zorunda kalırız."

Schwangyu gülümsedi.

"Senin hatana düşmeyeceğim," dedi Lucilla. "Zaten anlayacağını bildiğim şeyleri açıkça söylüyorum sana. Taraza'nın

öylesine genç birine bir Koşullandırıcı göndermesinin sebebini şimdi anlıyorum."

Schwangyu'nun gülümsemesi kayboldu. "Ne yapıyorsun?"

"Tüm çömezlerimizi öğretmenlerine bağlı kılma yöntemimizi uygulayarak gulâmı kendime bağlıyorum. Bizdenmişçesine samimi ve sadık davranıyorum ona."

"Ama o erkek!"

"Bu yüzden de baharat ıstırabını yaşayamayacak ama hepsi bu. Yaklaşım tarzım işe yarıyor sanırım."

Schwangyu, "Peki ya koşullandırmanın son safhasına gelindiğinde ne olacak?" diye sordu.

"Evet, bu hassas bir mesele. Gulâmın buna dayanamayacağını düşünüyorsun. Planın da buydu zaten."

"Lucilla... Rahibeler Birliği'nde Taraza'nın bu gulâma dair planları konusunda görüş birliği yok. Bunun farkındasındır herhalde."

Schwangyu'nun en güçlü argümanı buydu, argümanını böyle bir ana saklaması da çok şey anlatıyordu. Bir başka Kuisatz Haderah yaratma korkusu içlerine işlemişti, bu yüzden de Rahibeler Birliği'nin bünyesindeki ihtilaf oldukça şiddetliydi.

"Gulâmın genetik yapısı ilkel; Kuisatz Haderah'a ulaşma hedefiyle kontrol altında tutulmuş bir soydan değil," dedi Lucilla.

"Ama Tleilaxlılar onun genetik mirasıyla oynayıp değiştirdiler!"

"Evet, bizim emrimizle. Gulâmın sinir ve kas tepkilerini hızlandırdılar."

Schwangyu, "Tek yaptıkları bu mu?" diye sordu.

"Hücre çalışmalarını gördün," dedi Lucilla.

"Tleilaxlıların yaptıklarını biz de tamamen anlayıp yapabilsek onlara ihtiyacımız olmazdı," dedi Schwangyu. "Kendi akslotl tanklarımız olurdu."

"Bizden bir şeyler gizlediklerini düşünüyorsun," dedi Lucilla.

"Gulâmı tam dokuz ay boyunca gözümüzden tamamen uzak tuttular!"

"Bütün bunları daha önce de duydum," dedi Lucilla.

Schwangyu pes etmişçesine ellerini kaldırdı. "Tamam... Gulâm senin olsun o zaman, *Rahibe Ana.* Sonuçlardan da sen sorumlusun. Ama Rahibeler Meclisi'ne nasıl rapor verirsen ver, beni görevimden aldırmayı başaramazsın."

"Görevinden aldırmak mı? Hiç öyle bir niyetim yok. Yandaşlarının tanımadığımız birini göndermelerini istemem."

"Fazla ileri gidip sabrımı zorlama," dedi Schwangyu.

"Sen de bu tür ihanetlerde fazla ileri gidip Taraza'nın sabrını zorlama," dedi Lucilla.

"Yeni bir Paul Atreides veya (Tanrılar korusun) Tiran üretirsek bu, Taraza'nın suçu olacak," dedi Schwangyu. "Bunu söylediğimi ilet ona."

Lucilla ayağa kalktı. "Şunu bilmende sakınca yok... Taraza bu gulâma ne kadar melanj vereceğimi tamamen benim inisiyatifime bıraktı. Gulâma verilen baharatın dozunu artırmaya başladım bile."

Schwangyu yumruklarını sertçe indirerek masaya vurdu. "Topunuza lanet olsun! Sonunda bizi mahvedeceksiniz!"

Tleilaxlıların sırrı spermlerinde gizli olmalı. Testlerimizden öğrendiğimize göre onların spermleri taşıdıkları nitelikleri her zaman bir sonraki nesle aktarmayabiliyor. Arada boşluklar oluyor. İncelediğimiz her Tleilaxlı, içsel benliğini bizden gizlemeyi başardı. Ix Sondası'na karşı doğuştan bağışıklar! En derin katmanlarda sır saklama yetenekleri, onların en güçlü zırhı ve silahı.

–Bene Gesserit Analizi
Arşiv Kodu: $BTXX_{441}WOR$

Sheeana'nın rahiplerin himayesi altında geçirdiği dördüncü yılın bir sabahında casuslarından aldıkları bir haber, Rakis'teki Bene Gesserit gözlemcilerinin özellikle ilgisini çekti.

Rakis Kalesi'nin Komutan Anası, "Kız çatıdaydı mı diyorsun?" diye sordu.

Komutan Tamalane daha önce Gammu'da görev yaptığından, Rahibeler Birliği'nin orayla burada neyi birleştirmeyi umduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Casusların raporu yüzünden, melanj serpilmiş sitrus konfiyle yaptığı kahvaltısı yarıda kesilmişti. Tamalane raporu yeniden okuyup kahvaltısına devam ederken ulak, masanın yanında rahat pozisyonunda durup bekledi.

"Çatıda, evet, Rahibe Ana," dedi ulak.

Tamalane başını kaldırıp ulağa baktı; Rakis'in yerlisi olan Kipuna hassas yerel görevlerde kullanılmak üzere eğitim gören bir çömezdi. Tamalane bir lokma konfi yuttuktan sonra konuştu: "'*Onları geri getirin!*' Kız tam olarak böyle mi dedi?"

Kipuna başını hafifçe sallayarak onayladı. Kadın soruyu anlamıştı. Sheeana başka birinin emrini mi tekrarlamıştı?

Rapora göz gezdirmeye geri dönen Tamalane ince be-

lirtiler aradı. Bizzat Kipuna'yı göndermelerine memnundu. Tamalane bu Rakisli kadının yeteneklerini takdir ederdi. Kipuna, Rakisli ruhban sınıfının büyük bölümü gibi tombul ve yumuşak yüzlü, kıvırcık saçlıydı fakat beyni, tepesindeki saç gibi karman çorman değildi kesinlikle.

"Sheeana'nın canı sıkıldı," dedi Kipuna. "Çatının yakınından geçen topterde kelepçeli iki mahkûm gördü. Çöle, idama götürüldüklerini biliyordu."

Tamalane elindeki raporu bırakıp gülümsedi. "Mahkûmların kendisine geri getirilmelerini emretti demek. Kullandığı sözcükleri çok ilginç buldum."

Kipuna, "Onları geri getirin demesini mi?" diye sordu. "Basit bir emir işte. Nesi ilginç?"

Tamalane çömezin ilgisini ve dobralığını takdir etti. Kipuna gerçek bir Rahibe Ana'nın aklının nasıl çalıştığını öğrenme fırsatını kaçırmak istemiyordu.

"İlgimi çeken şey yaptıklarının o kısmı değildi," dedi Tamalane. Rapora eğilip yüksek sesle okudu: "'Siz hizmetkârların değil, Şeytan'ın hizmetkârlarısınız.'" Tamalane başını kaldırıp Kipuna'ya baktı. "Bütün bunları bizzat gördün ve duydun, öyle mi?"

"Evet, Rahibe Ana. Bu konuda başka sorularınız olabileceği düşüncesiyle, size bizzat rapor vermemin önemli olduğuna hükmedildi."

"Kız ona hâlâ Şeytan diyor," dedi Tamalane. "Nasıl da canlarını sıkıyordur bu! Gerçi Tiran'ın kendisi şöyle demişti tabii: 'Bana Şeytan diyecekler.'"

"Dar'üs-Balat'ta bulunanlar hakkındaki raporları okumuştum," dedi Kipuna.

Tamalane, "O iki mahkûmun geri getirilmesinde gecikme olmadı mı?" diye sordu.

"Haber ulaştırmayı başardıkları anda topter geri döndü, Rahibe Ana. Mahkûmlar birkaç dakikada geri getirildi."

"Kızı sürekli gözleyip dinliyorlar demek. Güzel. Sheeana

o iki mahkûmu tanıdığına dair herhangi bir belirti sergiledi mi? Aralarında mesajlaşma oldu mu?"

"Kızın onları tanımadığına eminim, Rahibe Ana. Mahkûmlar alt tabakadan, kir içinde, kılıksız, sıradan iki insandı. Kokularına bakılırsa uzun zamandır yıkanmamışlardı; civardaki kulübelerde yaşayanlar gibi kokuyorlardı."

"Sheeana o yıkanmamış çiftin kelepçelerinin çıkarılmasını emretmiş, sonra da onlarla konuşmuş. Şimdi, kelimesi kelimesine söyle: Tam olarak ne dedi?"

"'Siz halkımdansınız.'"

"Harika, harika," dedi Tamalane. "Sheeana daha sonra o ikisinin götürülüp yıkanılmalarını, yeni giysiler verildikten sonra da serbest bırakılmalarını emretmiş. Bunun ardından olanları kendi cümlelerinle anlat bana."

"Tuek'i çağırdı; Tuek, yardımcısı olan üç meclis üyesiyle geldi. Sonra... Tartışır gibi oldular."

"Bellek transı, lütfen," dedi Tamalane. "Konuşulanları bana aynen aktar."

Kipuna gözlerini kapayıp derin nefesler alarak bellek transına geçti. Sonra: "Sheeana, 'Halkımı Şeytan'a yedirmenizden hoşlanmıyorum,' diyor. Meclis Üyesi Stiros, 'Onlar Şeyh Hulud'a kurban ediliyor!' diyor. Sheeana, 'Şeytan'a!' diyor. Sheeana ayağını öfkeyle yere vuruyor. Tuek, 'Yeter, Stiros. Bu tartışmayı daha fazla dinlemek istemiyorum,' diyor. Sheeana, 'Ne zaman öğreneceksiniz?' diyor. Stiros konuşacak oluyor ama Tuek ters ters bakarak onu susturuyor, ardından da 'Öğrendik, Kutsal Çocuk,' diyor. Sheeana, 'İstediğim...'"

"Bu kadarı yeter," dedi Tamalane.

Çömez gözlerini açıp sessizce bekledi.

Bir süre sonra Tamalane, "Görev yerine dön, Kipuna," dedi. "Gerçekten çok iyi iş başardın."

"Sağ olun, Rahibe Ana."

"Rahipler arasında epey kargaşa olacak," dedi Tamalane.

"Sheeana ne isterse yapıyorlar çünkü Tuek o kıza inanıyor. Solucanları ceza aracı olarak kullanmayı bırakacaklar."

"O iki mahkûm," dedi Kipuna.

"Evet, durumu çok iyi anladın. O iki mahkûm yaşadıklarını anlatacak. Anlattıkları kulaktan kulağa yayılırken çarpıtılacak. Halk, Sheeana'nın onları rahiplerden koruduğunu söyleyecek."

"Ama zaten yaptığı şey bu değil mi, Rahibe Ana?"

"Ahhhh, ama rahiplerin elindeki seçenekleri düşünsene. Alternatif ceza yöntemlerine, mesela kırbaçlama ve birtakım şeylerden mahrum bırakma gibi yöntemlere daha çok başvuracaklar. Sheeana sayesinde, Şeytan'a duyulan korku azalırken rahiplere duyulan korku artacak."

Tamalane'in iki ay içinde Rahibeler Meclisi'ne gönderdiği raporlarda bu sözlerinin doğruluğunu gösteren kanıtlar yer alıyordu.

"Artık başlıca cezalandırma yöntemi gıda ve özellikle de su tayınlarının azaltılması," diye bildiriyordu. "Abartılı söylentiler Rakis'in en ücra köşelerine dek yayıldı ve kısa sürede başka birçok gezegene de yayılacaktır."

Tamalane bu raporunu yazarken, sözlerinde bulunabilecek imalar konusunda dikkatle düşünmüştü. Bu raporu, Taraza'ya sempati duymayanlar da dahil olmak üzere pek çok kişi okuyacaktı. Raporu okuyan tüm Rahibe Analar, Rakis'te olup bitenleri gözünde canlandırabilecekti. Sheeana'nın çölden, vahşi bir solucanın sırtında çıkagelişine Rakis'te pek çok kişi tanık olmuştu. Rahiplerin verdiği tepki, meseleyi gizli tutmaları daha baştan hatalıydı. Tatmin edilmeyen merak, kendi yanıtlarını üretmeye meyilli olurdu. Tahminler gerçeklerden çok daha tehlikeli olurdu çoğunlukla.

Daha önceki raporlarda, Sheeana'ya oyun arkadaşı olarak getirilen çocuklardan bahsedilmişti. Bu çocuklar hakkındaki yalan yanlış söylentiler giderek daha da çarpıtılıyordu ve bu çarpıtmalar Rahibeler Meclisi'ne vazifeşinasça rapor edi-

liyordu. Yeni, şık giysileriyle sokaklara geri gönderilen o iki mahkûm da giderek büyüyen mitolojiye katkıda bulunmuşlardı sadece. Mitoloji sanatçıları olan Rahibeler Birliği artık Rakis'te, gizlice güçlendirip yönlendirebilecekleri, hazır bir enerjiye sahipti.

Tamalane raporunda, "Halka, dileklerinin gerçekleşeceği inancını aşıladık," diyordu. Yazdığı bu son raporunu yeniden okuyup gözden geçirirken Bene Gesserit kökenli ifadeleri düşündü.

"Sheeana uzun süredir beklediğimiz kişi."

Anlamı fazla çarpıtılmadan kulaktan kulağa yayılabilecek kadar basit bir cümleydi bu.

"Şeyh Hulud'un çocuğu, rahipleri yola getirmeye geldi!"

Bu biraz daha karmaşıktı. Halkın coşkusu karanlık ara sokaklarda birkaç rahibin öldürülmesine sebep olmuştu. Bu da rahipliğe bağlı polis kuvvetlerinin tekrar alarma geçmesine ve tahmin edilir şekilde, halka birtakım adaletsizliklerde bulunulmasına yol açmıştı.

Tamalane, Tuek'in meclis üyeleri arasında patlak veren hengâmeden sonra Sheeana'yla görüşen rahip heyetini düşündü. Stiros'un önderliğindeki yedi rahip, bir sokak çocuğuyla kuşluk yemeği yiyen Sheeana'nın yanına davetsizce gitmişlerdi. Bunun olacağını bildiğinden hazırlık yapmış olan Tamalane'in eline, olayın gizlice çekilmiş bir kaydı geçmişti; sözlerin anlaşıldığı, her yüz ifadesinin rahatlıkla seçilebildiği bu kaydı izleyen bir Rahibe Ana, aldığı eğitim sayesinde oradakilerin aklını kolayca okuyabilirdi.

Stiros, "Şeyh Hulud'a kurban adıyorduk!" diye itiraz etmişti.

"Tuek benimle bu konuda tartışmamanı söylemişti," demişti Sheeana.

Stiros'la diğer rahiplerin yüzlerindeki bozgun ifadesi rahibeleri nasıl da gülümsetmişti!

Stiros, "Ama Şeyh Hulud–" diyecek olmuştu.

Sheeana, "Şeytan!" diye düzeltmişti. Kızın ne düşündüğü, yüzünden açıkça belliydi: *Bu salak rahipler hiçbir şey bilmiyor mu?*

"Ama biz hep şey diye düşünmüştük..."

"Yanılıyordunuz!" Sheeana ayağını yere vurmuştu.

Stiros talimata ihtiyacı varmış gibi yapmıştı. "Şeyh Hulud'un, Bölünmüş Tanrı'nın aynı zamanda Şeytan olduğuna mı inanalım yani?"

Tamalane, *Mankafaya bak,* diye düşünmüştü. Ergen bir kız bile o adamı alt edebiliyordu ve bunu yapmaya girişmişti.

Sheeana, "Bu her sokak çocuğunun, neredeyse yürümeye başlar başlamaz öğrendiği bir şeydir!" diye bağırmıştı.

Stiros kurnazca sormuştu: "Sokak çocuklarının ne düşündüğünü nereden biliyorsunuz?"

Sheeana, "Bana inanmadığına göre kötüsün sen!" diye suçlamıştı. Sık sık vermeyi öğrendiği bir karşılıktı bu; Tuek'in kulağına gidince sorun çıkacağını biliyordu çünkü.

Bunu Stiros da çok iyi biliyordu. Gözlerini indirip beklemişti; Sheeana onunla, küçük bir çocuğa eski bir fabl anlatır gibi tane tane konuşarak, çöl solucanlarının içinde tanrının veya şeytanın ya da her ikisinin birden ikamet edebileceğini büyük bir sabırla açıklamıştı. İnsanlar bunu kabul etmeliydi. Böyle konularda söz sahibi olmak insanlara bırakılmamıştı.

Stiros daha önce, böyle sapkınca laflar edenleri çöle göndermişti. Yüz ifadesi (ki Bene Gesserit analistleri için, öylesine dikkatle kayda alınmıştı) böyle saçma sapan fikirlerin, Rakis'in ayaktakımının en alt tabakasındaki pislikler arasından çıkıp durduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Oysa şimdi! Sheeana'nın dinsel gerçekleri dile getirdiğine Tuek'in inanmakta diretmesinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyordu!

Tamalane kaydı izlerken, işlerin yolunda gittiğini düşünmüştü. Bunu Rahibeler Meclisi'ne rapor etmişti. Stiros kuşkulara kapılmıştı; herkes kuşku içindeydi, Sheeana'ya

bağlılık duyan halk hariç. Tuek'e yakın casuslar, adamın tarihçi-konuşmacı Dromind'i "dönüştürme" kararından bile şüpheye düşmeye başladığını söylüyorlardı.

Tuek etrafındakilere, "Dromind kızdan şüphelenmekte haklı mıydı acaba?" diye sormaya başlamıştı.

Dalkavuklar, "İmkânsız!" diye yanıtlıyordu.

Başka ne diyebilirlerdi ki? Başrahip bu tür kararlarda hatalı olamazdı. Buna Tanrı izin vermezdi. Fakat Sheeana'nın Tuek'in kafasını karıştırdığı açıktı. O kız daha önceki pek çok Başrahip'in verdiği kararlara korkunç bir gölge düşürmüştü. Artık herkes yeni tefsirler talep ediyordu.

Stiros, Tuek'i ısrarla sıkıştırıyor ve şu soruyu sorup duruyordu: "O kız hakkında aslında ne biliyoruz ki?"

Tamalane, o ikisinin bu konuda yaptıkları son tartışmanın ayrıntılı raporunu almıştı. Stiros ile Tuek gecenin bir vakti, ilerleyen saatlere dek baş başa (öyle olduklarını sanıyorlardı) tartışmışlardı; Tuek'in odasındaki nadide mavi koltuk-köpeklere rahatça kurulmuşlardı, melanjlı konfileri de ellerinin altındaydı. Tamalane'in bu görüşmenin holofoto kaydından gördüğü kadarıyla yukarıda, o ikisinin tepesinin yakınında sadece tek bir süspansörlü korküre salınıyordu; onun da sarı ışığı, yorgun gözlerini rahatsız etmesin diye kısılmıştı.

"O ilk seferde kızı çölün ortasında, bir gümleyiciyle bırakmamız çok da iyi bir sınama değildi belki de," demişti Stiros.

Kurnazca bir laftı bu. Tuek aşırı girift düşünen biri olarak tanınmazdı. "İyi bir sınama değildi derken? Yani ne demek istiyorsun?"

"Belki de Tanrı başka sınamalar da yapmamızı istiyor."

"Kızın çölde Tanrı'yla konuştuğunu kaç kez kendi gözlerinle gördün!"

Stiros, "Evet!" diye atılmıştı. Beklediği karşılığın tam da bu olduğu belliydi. "Tanrı'nın huzuruna çıkıp da başına bir şey gelmiyorsa bunun nasıl başarılacağını başkalarına da öğretebilir belki."

"Bunu önerdiğimizde sinirleniyor, biliyorsun."

"Belki de bu meseleye tam olarak doğru açıdan yaklaşmadık."

"Stiros! Ya çocuk haklıysa? Biz *Bölünmüş Tanrı*'ya hizmet ediyoruz. Bu konuyu uzun uzun ve gerçekten içtenlikle düşündüm. Tanrı neden bölündü? Bu, onun mutlak sınaması değil mi?"

Stiros'un yüz ifadesi, fraksiyonunun tam da bu tür zihinsel jimnastikten korktuğunu gösteriyordu. Başrahip'in dikkatini başka konuya çekmeye çalışmıştı fakat Tuek tek başına dalıverdiği metafizik boyuttan o kadar çabuk ayrılmak niyetinde değildi.

"Mutlak sınama," demişti ısrarla. "Kötülükteki iyiliği ve iyilikteki kötülüğü görmek için."

Stiros'un yüzünde ancak afallamışlık şeklinde tanımlanabilecek bir ifade vardı. Tuek ilahi yetki sahibiydi. Hiçbir rahibin *bunu* sorgulamasına izin yoktu! Tuek'in böyle fikirlerini kamuya açması rahiplerin otoritesini temelden sarsabilirdi! Stiros'un, Başrahibini *dönüştürmenin* vaktinin gelip gelmediğini kendine sorduğu barizdi.

"Başrahibimle böyle derin konuları tartışmak benim ne haddime," demişti. "Ama pek çok kişinin şüphelerini giderecek bir öneride bulunabilirim belki."

"Bulun öyleyse," demişti Tuek.

"Kızın giysilerine gizli dinleme cihazları yerleştirebiliriz. Böylece de Tanrı'yla konuşurken söylediklerini dinleye–"

"Tanrı böyle bir şey yaptığımızı bilmez mi sence?"

"Bunu hiç düşünmemiştim!"

"Kızın çöle götürülmesini emretmeyeceğim," demişti Tuek.

"Peki ya kendi gitmek isterse?" Stiros en yaltakçı tavrını takınmıştı. "Şimdiye kadar kaç kez gitti zaten."

"Ama son zamanlarda değil. Artık Tanrı'yla konuşmaya ihtiyaç duymuyor anlaşılan."

Stiros, "Ona bazı önerilerde bulunamaz mıyız?" diye sormuştu.

"Mesela?"

"'Sheeana, Babanla tekrar ne zaman konuşmayı düşünüyorsun? O'nun huzurunda olmayı özlemiyor musun?' gibi şeyler söylesek?"

"Bunlar öneriden çok telkine benziyor."

"Benim önerim sadece..."

"Bu Kutsal Çocuk aptal değil! Tanrı'yla konuşuyor, Stiros. Öyle şeyler yaparak haddimizi aşarsak Tanrı bizi ağır şekilde cezalandırabilir."

Stiros, "Tanrı onu inceleyelim diye bize göndermedi mi?" diye sormuştu.

Stiros'un Dromind gibi sapkınca konuşmaya başlaması Tuek'in hoşuna gitmemişti. Stiros'a ters ters bakmıştı.

"Yani demek istediğim, Tanrı o kızdan bir şeyler öğrenmemizi istiyor olsa gerek," demişti Stiros.

Tuek de bunu defalarca söylemiş ve kendi sözlerinin aslında Dromind'inkilerin tuhaf bir yankısı olduğunu hiç fark etmemişti.

"O kız ağız aramalara, sınamalara tabi tutulmayacak," demişti Tuek.

"Tanrı korusun!" demişti Stiros. "Kutsal ihtiyatlılık ruhu olacağım. Kutsal Çocuk'tan öğrendiğim her şey de hemen size bildirilecektir."

Tuek başıyla onaylamakla yetinmişti. Stiros'un doğru söyleyip söylemediğini anlamak için kendi yöntemleri vardı.

Bu konuşmanın ardından yapılan kurnazca ağız aramalar ve sınamalar, Tamalane ve astları tarafından Rahibeler Meclisi'ne hemen rapor edilmişti.

Tamalane bir raporunda, "Sheeana düşünceli görünüyor," demişti.

Bu düşünceli görünüşün anlamı, Rakis'teki Rahibe Analar ve

rapor gönderdikleri kişiler için açıktı. Sheeana'nın ataları saptanalı epey oluyordu. Stiros'un müdahaleleri çocuğun sıla hasretine kapılmasına yol açıyordu. Sheeana akıllılık edip ağzını sıkı tutsa da, öncü köyündeki hayatını sık sık düşündüğü barizdi. O köy hayatında, onca korku ve tehlikeye karşın mutluydu besbelli. Attığı kahkahaları, hava tahmini için kuma kazık saplayışlarını, köy evlerinin duvarlarındaki çatlaklarda akrep avlayışlarını, burnunu kullanarak kumullarda baharat kırıntısı arayışlarını hatırlıyor olmalıydı. Rahibeler Birliği, Sheeana'nın çöle defalarca yaptığı ziyaretlerden yola çıkarak kızın kaybolmuş köyünün yerini ve oranın başına ne geldiğini iyi kötü saptamayı başarmıştı. Ayrıca Sheeana odasının duvarındaki, Tuek'ten kalma eski haritalardan birine sık sık gözlerini dikiyordu.

Tamalane'in beklediği gibi, bir sabah Sheeana parmağını duvardaki bu haritanın üstüne, sık sık gittiği bir yere koydu. Hizmetkârlarına, "Beni buraya götürün," diye emretti.

Bir topter çağrıldı.

Sheeana çölde can düşmanıyla bir kez daha yüzleşmek üzere beklerken, kızın epey yukarısında dolanan topterdeki rahipler onu can kulağıyla dinliyorlardı. Rahiplerin iletişim kanalına girmiş olan Tamalane'le danışmanları da olanları hevesle takip etmekteydiler.

Sheeana'nın kendisini indirmelerini emrettiği bu kumullu çöl arazisinde eskiden bir köy olduğunu gösteren en ufak bir belirti kalmamıştı. Fakat Sheeana bu kez gümleyici kullandı. Stiros'un kurnazca verdiği bir başka tavsiyeydi bu; adam, Bölünmüş Tanrı'yı çağırmakta kullanılan bu kadim yöntem hakkında ayrıntılı bilgi vermeyi de ihmal etmemişti.

Bir solucan geldi.

Olanları kendi röle projektöründen izleyen Tamalane, bu solucanın yalnızca orta boy bir canavar olduğunu düşündü. Solucanın uzunluğunun elli metre kadar olduğunu tahmin etti. Sheeana şimdi yaratığın açık ağzının sadece üç metre

ötesinde duruyordu. Gözlemciler, solucanın içinde yanan ateşin harıltısını net duyabiliyordu.

Sheeana, "Bunu neden yaptığını söyleyecek misin?" diye sordu.

Solucanın sıcak nefesi karşısında gerilemedi. Canavarın altındaki kumlar gıcırdıyordu fakat Sheeana duyduğunu belli etmedi.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı.

Solucandan ses çıkmadı fakat Sheeana dinlercesine başını yana eğdi.

"Öylcysc gcldiğin ycrc dön," dedi Sheeana. Solucana uzaklaşmasını işaret etti.

İtaatkârca gerileyen solucan, kumun içine geri döndü.

Rahibeler Birliği, rahiplerin bu kısa görüşme hakkında günlerce tartışmasını keyifle izledi. Rahipler Sheeana'ya soru soramıyorlardı çünkü sorarlarsa onu dinledikleri anlaşılacaktı. Sheeana ise daha önceki gibi, çöl yolculukları hakkında herhangi bir şey konuşmayı reddediyordu.

Stiros, kızın ağzını kurnazca aramayı sürdürdü. Sonuç tam da Rahibeler Birliği'nin beklediği gibi oldu. Sheeana bazı günler kalkar kalkmaz, "Bugün çöle gideceğim," diye tutturuyordu.

Solucanları bazen gümleyici kullanarak, bazen de dans ederek çağırıyordu. Çölün çok uzaklarında, Keen'in ve başka yerleşim merkezlerinin görülmediği yerlerde solucanlar kıza geliyordu. Sheeana bir solucanın karşısında tek başına dikilip konuşurken, diğerleri onu dinliyordu. Tamalane elinden geçerek Rahibeler Meclisi'ne giden raporları çok ilginç buluyordu.

"Sizden nefret etmem gerekir!"

Bu söz rahipler arasında ne büyük bir kargaşaya yol açmıştı! Tuek açık bir tartışma istemişti. "Hepimiz Bölünmüş Tanrı'yı severken bir yandan da O'ndan nefret etmeli miyiz?" diye sormuştu.

Stiros, Tanrı'nın arzularını açıkça belirtmediğini söyleyerek konuyu geçiştirmeyi zar zor başarmıştı.

Sheeana bir seferinde de bu dev ziyaretçilerinden birine şunu sormuştu: "Tekrar seni sürmeme izin verecek misin?"

Ardından solucana doğru yaklaşınca yaratık geri çekilmiş, Sheeana'nın üstüne çıkmasına izin vermemişti.

Bir başka sefer de Sheeana, "Rahiplerin yanında kalmalı mıyım?" diye sormuştu.

O solucana pek çok soru sormuştu, şunlar da dahil olmak üzere:

"Yediğiniz insanlar nereye gidiyor?"

"İnsanlar neden bana rol yapıyor?"

"Kötü rahipleri cezalandırmalı mıyım?"

Tamalane bu son sorunun Tuek'in adamları arasında yol açacağı kargaşayı düşününce gülmüştü. Nitekim casusları, rahiplerin epey kaygılandığını bildirmişlerdi.

Tuek, "Tanrı ona nasıl yanıt veriyor?" diye sormuştu. "Tanrı'nın karşılık verdiğini duyan var mı?"

Bir meclis üyesi, "Belki doğrudan kızın ruhuyla konuşuyordur," demeye cesaret etmişti.

"İşte bu!" Tuek sunulan bu fikri hevesle benimsemişti. "Kıza, Tanrı'nın ona ne yapmasını söylediğini sormalıyız."

Sheeana böyle tartışmalara dahil edilmeyi reddediyordu.

Tamalane, "Kız sahip olduğu güçlerin gayet farkında," diye rapor etti. "Stiros'un teşviklerine karşın artık çöle pek gitmiyor. Tahmin edebileceğimiz üzere çölden sıkıldı. Korku ve sevincin etkisiyle hareket etmek de bir yere kadardır. Ama kız çok etkili bir emri vermeyi, 'Git buradan!' demeyi öğrendi."

Rahibeler Birliği bunun önemli bir gelişme olduğuna kanaat getirdi. Bölünmüş Tanrı bile kızın sözünü dinliyorsa Sheeana'nın öyle bir emir verme yetkisini ne rahipler ne de rahibeler sorgulardı.

Tamalane, "Rahipler çölde kuleler inşa ediyor," diye rapor verdi. "Sheeana oralara gittiğinde kızı gözleyebilecekleri daha güvenli yerler istiyorlar."

Rahibeler Birliği bu gelişmeyi öngörmüş, hatta pro-

jenin hızlanmasına katkıda bulunmuştu. Her kule kendi rüzgârkapanıyla bakım personeline ve su engeline, bahçelere ve diğer uygarlık unsurlarına sahipti. Her biri, Rakis'teki kadim yerleşim alanlarını solucanlar diyarının giderek içlerine doğru genişleten, küçük birer yerleşim yeriydi.

Artık öncü köylerine gerek kalmamıştı; bu gelişmenin Sheeana sayesinde olduğu düşünülüyordu.

"*O bizim* rahibemiz," diyordu halk.

Tuek'le meclis üyeleriyse başka bir konuyu tartışmaktaydılar: *Şeytan ile Şeyh Hulud aynı bedende mi?* Stiros, Tuek'in bunun yanıtının evet olduğunu ilan edeceği günün korkusuyla yaşıyordu. Stiros'un danışmanları, Tuek'in dönüştürülmesi önerisini sonunda reddettiler. Bir başka öneri, yani Rahibe Sheeana'nın bir kazada ölmesi önerisiyse herkes tarafından dehşetle karşılandı; Stiros bile bunu fazla tehlikeli bir macera olarak görmüştü.

"Bu dikeni koparsak bile, Tanrı bize daha da korkuncunu verebilir," dedi. Ardından da şu uyarıda bulundu: "En eski kitaplar, bize küçük bir çocuğun önderlik edeceğini söyler."

Stiros, Sheeana'nın sıradan bir fani olmadığına inananların en yenisiydi sadece. Cania da dahil olmak üzere, etrafındaki herkesin Sheeana'yı sevdiği kolayca gözlemlenebilirdi. Kız öyle temiz kalpli, zeki ve duyarlıydı ki.

Sheeana'ya duyulan, giderek artan sevginin Tuek'te bile görülmesi pek çok kişinin dikkatini çekmişti.

Rahibeler Birliği, insanları etkileyen bu gücü hemen tanımıştı. Bene Gesseritler bu kadim etkiye *yayılan tapınım* derdi. Tamalane, Rakis'te büyük değişimler yaşandığını, gezegenin her yerindeki insanların Şeytan veya hatta Şeyh Hulud yerine Sheeana'ya dua etmeye başladıklarını rapor etti.

"Sheeana'nın en güçsüz insanları kolladığını görüyorlar," dedi raporunda. "Bildik bir süreç bu. Her şey planlanan şekilde gelişiyor. Gulâmı ne zaman gönderiyorsunuz?"

Bir balonun dış yüzeyi, o kahrolası şeyin merkezinden daha geniştir daima! Dağılış'ın sebebi de buydu zaten!

–Ixlilerin, Yitmişlerin arasına inceleme amaçlı yeni insansız roketler gönderilmesi önerisine Bene Gesseritlerin verdiği karşılık

Rahibeler Birliği'nin en hızlı mavnalarından biri Miles Teg'i Gammu'nun yörüngesinde turlayan Lonca nakliye gemisine götürdü. Teg, Gammu'daki kaleden bu vakitte ayrılmayı pek istemese de öncelikler ortadaydı. Teg bu tehlikeli işi yapması gerektiğini de hissediyordu. Üç asırlık hayatı boyunca edindiği tecrübeler, sezilerine güvenmeyi öğretmişti ona. Gammu'da işler iyi gitmiyordu. Devriyelerin verdiği her rapor, uzaktan kumandalı sensörlerden ve Patrin'in şehirlerdeki casuslarından alınan her bilgi... Her şey Teg'in huzursuzluğunu artırıyordu.

Kalenin etrafında ve içinde hareket eden güçleri mentat tarzıyla hissedebiliyordu. Korumakla görevli olduğu gulâm tehlikedeydi. Ancak Teg'in Lonca nakliye gemisine, şiddete hazır halde gidip rapor vermesi emrinin kripto-kimlikleyicisinin Taraza'ya ait olduğu kesindi.

Mavna havalanarak onu yukarılara, nakliye gemisine taşırken Teg kendini savaşa hazırlamıştı. Elinden gelen tüm hazırlıkları yapmıştı. Lucilla'yı uyarmıştı. Lucilla'ya güveniyordu. Schwangyu ise ayrı meseleydi. Teg, Gammu Kalesi'nde yapılmasını istediği zorunlu birkaç değişikliği Taraza'yla konuşmakta kararlıydı. Fakat önce kazanması gereken başka bir savaş vardı. Teg savaşa gitmekte olduğundan en ufak şüphe duymuyordu.

Mavnası nakliye gemisinin güvertesine girerken bir lombozdan dışarıya bakan Teg, geminin karanlık tarafındaki Lonca kartuşunun içinde yer alan devasa Ix sembolünü gördü. Bu nakliye gemisi, Lonca'nın Ix mekanizmalarıyla donattığı, geleneksel seyrüsefercilerin yerini alan makineler kullandığı bir gemiydi. Mürettebat arasında bu cihazların bakımını yapan Ixli teknisyenler vardı mutlaka. Aralarında gerçek bir Lonca seyrüsefercisi de olsa gerekti. Lonca, makinelere tamamen güvenmeyi asla öğrenmemişti... Bu dönüştürülmüş nakliye gemilerini Tleilaxlılarla Rakislilere mesaj vermek adına kör gözüm parmağına sergilerken bile.

"Görüyorsunuz ya, melanjınıza hiç ihtiyacımız yok!"

Uzay gemisinin yan tarafındaki o dev Ix sembolüyle söylenen buydu.

Geminin iniş yaptığını hangardaki kavrayıcıların yol açtığı hafif sarsıntıdan anlayan Teg derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Savaştan hemen önce daima hissettiği gibi hissediyordu kendini: Tüm sahte hayallerden soyutlanmıştı. Bu bir başarısızlıktı. Konuşmak işe yaramamış, iş kan dökmeye kadar gelmişti... Teg başka bir yol bulamazsa da kan dökülecekti. Bugünlerde çok büyük muharebeler nadiren yaşansa da can kaybı oluyordu. Can kaybıysa daha da kalıcı bir başarısızlığı temsil ederdi. *Görüş ayrılıklarımızı barışçıl yollardan çözemiyorsak insan olamamışız demektir.*

Bariz Ix lehçesiyle konuşan bir görevli, Teg'i Taraza'nın beklediği odaya götürdü. Koridorlardan geçerken ve kendisini Taraza'ya taşıyan pnömatik tüplerde giderken Teg'in gözleri Başrahibe Ana'nın mesajındaki gizli uyarıyı doğrulayacak belirtiler aradı yol boyunca. Her şey sakin ve normal görünüyordu... Görevli, olması gereken şekilde, Başar'a karşı saygıda kusur etmiyordu. Teg'in güçbela kazandığı muharebelerden birinden bahsederek, "Andioyu'da Tireg komutanıydım," dedi.

Sıradan bir koridorun duvarındaki sıradan bir oval kapı-

nın önüne geldiler. Kapı açıldı ve Teg beyaz duvarlı, ferah bir odaya girdi... Hamak koltuklar, yan sehpalar, sarı ışığa ayarlı korküreler. Odanın kapısı kayarak, sert bir sesle Teg'in arkasından kapandı; böylece Teg'in rehberi arkasında, koridorda kaldı.

Bir Bene Gesserit çömezi, Teg'in sağındaki geçidi gizleyen ince perdeleri araladı. Teg'e başıyla onay verdi. Teg görülmüştü. Taraza'ya haber verilecekti.

Teg baldır kaslarındaki titremeyi bastırdı.

Şiddet?

Taraza'nın gizli uyarısını yanlış yorumlamamıştı. Yeterince hazırlanmış mıydı? Solunda siyah bir hamak koltuk ve önünde uzun bir masa, masanın diğer ucundaysa bir başka koltuk vardı. Teg odanın o tarafına yürüdü ve sırtını duvara yaslayıp bekledi. Çizme uçlarında hâlâ kahverengi Gammu tozu olduğunu fark etti.

Odada garip bir koku mevcuttu. Teg havayı kokladı. *Shere!* Taraza'yla yardımcıları Ix Sondası'na karşı hazırlıklı mı gelmişlerdi? Teg mavnaya binmeden önce, her zamanki gibi bir shere kapsülü yutmuştu. Kafasında düşmanlarının işine yarayabilecek çok fazla bilgi gizliydi. Taraza'nın odasında shere kokusu kalmasına göz yumması bir şeye daha işaret ediyordu: Varlığını engelleyemediği bir gözlemciye bir ifadede bulunuyordu.

Taraza ince perdelerin arasından odaya girdi. Teg onun yorgun göründüğünü düşündü. Bunu ilginç buldu çünkü Rahibeler neredeyse yere yığılacak hale gelene dek yorgunluklarını gizleme becerisine sahip olurdu. Taraza'nın sahiden enerjisi düşük müydü, yoksa gizli gözlemcilere bir ifadede daha mı bulunuyordu?

Taraza odaya girer girmez duraksayıp Teg'i süzdü. Başar'ın son görüşmelerindeki halinden çok daha yaşlı göründüğünü düşündü. Gammu'da çalışmak adamı yıpratmıştı fakat Taraza bunu güven verici buldu. Teg işini yapıyordu.

"Hemen gelmeni takdir ettim, Miles," dedi Taraza.

Takdir ettim! Aralarındaki gizli şifreye göre, bununla söylemek istenen şuydu: *"Tehlikeli bir düşman tarafından gizlice izleniyoruz."*

Teg başıyla onaylarken, bakışları Taraza'nın odaya girdiği kısımdaki perdelere yöneldi.

Taraza gülümseyip odanın içinde daha fazla ilerledi. Teg'de melanj döngüsü belirtisi olmadığını gözlemledi. Teg'in yaşı ilerlemiş olduğundan, baharatın ömür uzatma etkisinden faydalanma yoluna gidebileceğinden şüphelenilirdi hep. En güçlü insanların bile sonlarının yaklaştığını hissedince bazen medet umabildiği melanja bağımlılıktan eser yoktu onda. Teg eski Yüksek Başar üniformasının ceketini giymişti fakat omuzlarla yakadaki, yıldız patlaması şeklinde altın armalar sökülmüştü. Taraza'nın anladığı bir mesajdı bu. Teg şöyle demek istiyordu: "Bu mertebeye size hizmet ederek ve alnımın teriyle ulaştığımı unutmayın. Sizi bu sefer de hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Taraza'yı inceleyen gözler ifadesizdi; hiçbir yargıyı ele vermiyorlardı. Teg her haliyle sakin görünüyordu, oysa Taraza şu an adamın içinin hiç de sakin olmadığını biliyordu. Teg onun vereceği sinyali bekliyordu.

"Gulâmımız ilk fırsatta uyandırılmalı," dedi Taraza. Elini sallayarak, karşılık vermeye davranan Teg'i susturdu. "Lucilla'nın raporlarını okudum, gulâmın henüz çok genç olduğunu da biliyorum. Ama harekete geçmemiz gerekiyor."

Teg, Taraza'nın aslında kendilerini gizlice izleyenlere hitap ettiğini fark etti. Onun sözlerine inanmalı mıydı?

"Şimdi sana onu uyandırmanı emrediyorum," diyen Taraza sol bileğini çevirdi; aralarındaki gizli dilde, onay hareketiydi bu.

Doğruydu demek! Teg, Taraza'nın geldiği geçidi gizleyen perdelere baktı. Oradan dinleyen kimdi?

Meseleyi çözmek için mentat yeteneklerine başvur-

du. Eksik parçalar olması onu durdurmadı. Bir mentat, bir örüntü ortaya koyacak kadar veriye sahip olduğu sürece bazı parçalar olmadan da çalışabilirdi. Genel hatları hayal meyal görmek bile yeterli olurdu bazen. Böylece gizli şekil ortaya çıkardı, Teg de eksik parçaları yerleştirip bütünü tamamlayabilirdi. Mentatların istedikleri tüm verilere sahip olduğu nadirdi fakat Teg örüntüleri sezmek, sistemleri ve bütünlüğü görünce tanımak üzere eğitilmişti. Asker olarak da en üst düzey eğitim aldığını kendine hatırlattı şimdi: Acemi bir askeri eğittin... *Onu silah olarak kullanmak, düzgün nişanlamak için.*

Taraza onu nişanlıyordu. Teg'in durumlarına dair değerlendirmesi doğrulanmıştı.

"Gulâmımızı sen uyandırmadan önce öldürmek ya da en azından kaçırmak için, gözü kara girişimlerde bulunulacak," dedi Taraza.

Teg onun ses tonunu tanıdı: Bir mentata veri sunarkenki soğuk, analitik ton. Taraza, Teg'in mentat modunda olduğunun farkındaydı demek.

Teg zihninde mentat örüntü araması yaptı. Birincisi, Rahibeler Birliği'nin gulâmla ilgili bir planı vardı; Teg bu planı pek bilmiyordu fakat Rakis'teki, solucanlara hükmedebilen (söylenen buydu) genç kızla ilgili olmalıydı. Idaho gulâmları: Etkileyici kişilikleri ve muhakkak sahip oldukları bir başka özellikleri, Tiran'ın ve Tleilaxlıların bunlardan sayısız adet üretmelerine yol açmıştı. Gemiler dolusu Duncanlar! Bu gulâm ne işe yarıyordu da Tiran onun ölüler arasında kalmasına bir türlü izin vermemişti? Ve Tleilaxlılar: Akslotl tanklarında Duncan Idaho gulâmları üretmeyi binlerce yıl boyunca, Tiran'ın ölümünden sonra bile sürdürmüşlerdi. Tleilaxlılar Rahibeler Birliği'ne bu gulâmlardan tam on iki tane satmıştı, hem de en değerli para olan ve Rahibe Anaların üzerine titredikleri kendi depolarından verdiği melanj karşılığında. Tleilaxlılar melanj üretebildikleri halde, böylesine büyük bir ödemenin melanjla yapılmasını neden istemişti? Bariz: Ra-

hibeler Birliği'nin melanj stokunu azaltmak için. Burada özel bir tür hırs söz konusuydu. Tleilaxlılar üstünlük satın alıyordu... Bir *iktidar oyunu!*

Teg sessizce bekleyen Başrahibe Ana'ya odaklandı. "Tleilaxlılar zamanlamamızı kontrol altında tutmak için gulâmlarımızı öldürüyor," dedi.

Taraza başıyla onayladı fakat konuşmadı. İş bu kadarla kalmıyordu demek. Teg bir kez daha mentat moduna geçti.

Bene Gesseritler, Tleilaxlılar için değerli bir melanj pazarıydı; gerçi Tleilaxlılar onların tek tedarikçisi değildi, ne de olsa Rakis'ten az miktarda da olsa melanj geliyordu sürekli... Ama değerliydiler, evet; çok değerliydiler. Tleilaxlıların böyle değerli bir pazarı yabancılaştırması mantıklı değildi, hazırda bekleyen daha da değerli bir pazar yoksa tabii.

Bene Gesseritlerin faaliyetleriyle ilgilenen başka kim vardı? Ixliler hiç şüphesiz. Ama Ixliler melanj için iyi bir pazar değildi. Bu gemide Ixlilerin bulunması, onların bağımsızlığının bir kanıtıydı. Ixlilerle Balıklarla Konuşanlar işbirliği yaptığından, Balıklarla Konuşanlar faktörü de bu örüntü arayışının dışında bırakılabilirdi.

Bu evrende hangi büyük gücün ya da güçler birliğinin elinde...

Teg, bir topterin dalış frenlerini kullanırcasına bu düşünceyi dondurdu ve başka meselelere geçerken zihninin serbestçe salınmasına izin verdi.

Bu evrende değil.

Örüntü biçim kazanmaya başlamıştı. *Zenginlik.* Teg'in mentat hesaplamalarında Gammu yeni bir rol üstleniyordu. Gammu çok eskiden Harkonnenlar tarafından sömürülüp tüketilmiş, bunun sonucunda çürüyen bir enkaz haline gelince terk edilmesinin ardından da Danlılar tarafından eski haline getirilmişti. Ancak Gammululuların bile umutsuzluğa kapıldığı zamanlar olmuştu. Umutlarını yitirince de hayalleri bile kalmamıştı. Gezegeni düştüğü mezbeleden çıkarmaya

çalışan halk kendini kurtarmak için en kaba pragmatizmi benimsemişti: *İşe yarıyorsa iyidir.*

Zenginlik.

Gammu'yu ilk teftişi sırasında, oradaki bankaların çokluğu Teg'in dikkatini çekmişti. Hatta bazıları Bene Gesseritler için güvenli olarak işaretlenmişti. Gammu muazzam meblağların işlem gördüğü bir merkezdi. Teg acil durumlar için kullanılan bir bankayı incelemeye gittiğinde yaşadıklarını, mentat farkındalığını kullanarak, tüm ayrıntılarıyla anımsadı. Oranın sadece Gammululara hizmet vermediğini hemen anlamıştı. Bankerlerin para yatırdığı bir bankaydı orası.

Sadece zenginlik değil, ZENGİNLİK söz konusuydu.

Teg'in zihninde bir Asal Örüntü oluşmasa da, bir Sınama Projeksiyonu'na yetecek kadar veri vardı elinde. Bu evrene ait olmayan servet. Dağılış'tan dönenler.

Bütün bu mentat tasnifi sadece birkaç saniye sürmüştü. Teg bir sınama noktasına ulaşınca sinirlerini ve kaslarını gevşetip Taraza'ya tek bir kez göz attı, ardından da uzun adımlarla gizli geçide doğru yürüdü. Hareketleri karşısında Taraza'nın kaygı belirtisi sergilememesi Teg'in dikkatini çekti. Perdeleri birden açınca, neredeyse kendi boyunda bir adam buldu karşısında: askeri tarz kıyafet ve çapraz mızrak şeklinde yaka armaları. Adamın yüzü iri, çenesi genişti; gözleri yeşildi. İrkilen adamın eli, silah bulunduğu şişkinliğinden belli olan cebine gitti.

Teg adama gülümsedikten sonra perdeleri bırakıp Taraza'ya döndü.

"Dağılış insanları tarafından izleniyoruz," dedi.

Taraza rahatladı. Teg gerçekten unutulmaz bir performans sergilemişti.

Perdeler sertçe açıldı. Uzun boylu yabancı içeri girip Teg'in iki adım kadar önünde durdu. Yüzü buz gibi bir öfke ifadesiyle çarpılmıştı.

"Seni uyarmıştım! Ona söyleme demiştim!" Adamın ku-

lak tırmalayıcı bariton sesinde Teg'in ilk kez duyduğu bir şive vardı.

"Ben de seni bu Mentat Başar'ın güçleri hakkında uyarmıştım," dedi Taraza. Yüzünde tiksinti belirti bir an.

Adam korkuyla sindi. "Saygın Ana, ben–"

"Sakın bana öyle deme!" Taraza birden gerilip dövüş pozisyonuna geçti; Teg onu ilk kez böyle görüyordu.

Adam başını hafifçe yana eğdi. "Sevgili hanımefendi, buradaki durum sizin kontrolünüzde değil. Size şunu hatırlatmalıyım ki aldığım emirler–"

Teg yeterince dinlemişti. "Kendisi benim aracılığımla burada kontrol sahibi," dedi. "Buraya gelmeden önce birtakım koruma tedbirleri aldım. Bu..." Etrafına bakındıktan sonra dikkatini tekrar yabancıya yöneltti; adamın yüzünde ihtiyat vardı şimdi. "...bir yok-gemi değil. Monitor yok-gemilerimizden ikisinin silahları size çevrili şu an."

Adam, "Öyle bir durumda sağ kalamazsınız!" diye bağırdı.

Teg tatlılıkla gülümsedi. "Bu gemideki hiç kimse sağ kalamaz." Çenesini sıkarak, kafatasına yerleştirilmiş küçük nabız zamanlayıcısını çalıştıracak sinir sinyalini gönderdi. Cihaz, Teg'in görme merkezlerine görsel sinyaller göndermeye başladı. "Karar vermek için de pek vaktiniz kalmadı."

"Durumu nasıl anladığını anlat ona," dedi Taraza.

"Başrahibe Ana'yla benim özel haberleşme yöntemlerimiz var," dedi Teg. "Ama beni uyarmasına gerek yoktu zaten. Buraya çağırmış olması bile yeterliydi. Başrahibe Ana'nın böyle bir zamanda bir Lonca nakliye gemisinde ne işi olabilir ki? Mümkün değildi!"

Adam, "Açmaza girdik," diye homurdandı.

"Belki," dedi Teg. "Ama benim tarafımdan eğitilmiş bir liderin komutasındaki Bene Gesserit kuvvetlerinin topyekûn saldırısına uğrama riskine ne Lonca ne de Ix girer. Lider derken Başar Burzmali'den bahsediyorum. Yani kimseden size destek gelmez artık."

"Ona bütün bunlardan hiç bahsetmedim," dedi Taraza. "Bir Mentat Başar'ın neler yapabileceğini bizzat gördün şimdi; evreninizde onunla boy ölçüşebilecek biri olduğunu sanmıyorum. Bu mentatın eğittiği Burzmali'yle savaşmaya kalkmadan önce iyi düşünün bence."

Davetsiz misafir önce Taraza'ya, sonra Teg'e, ardından da tekrar Taraza'ya baktı.

"Görünürdeki açmazımızdan şu şekilde kurtulabiliriz," dedi Teg. "Başrahibe Ana Taraza'yla maiyeti benimle birlikte gemiden ayrılsınlar. Ama hemen şimdi karar vermelisin. Zaman azalıyor."

"Blöf yapıyorsun." Adamın sesi özgüvenli değildi.

Teg, Taraza'ya dönüp önünde eğildi. "Size hizmet etmek büyük şerefti, Başrahibe Ana. Size elveda diyorum."

"Belki de ölüm bizi ayırmaz," dedi Taraza. Rahibe Anaların kendilerine eşit gördükleri Rahibelerle vedalaşırken söylediği geleneksel sözdü bu.

"Gidin!" Yüz hatları kaba adam, yuvarlak koridor kapısına atılıp açtı; kapının ardında, şaşkın görünen iki lx muhafızı vardı. Adam boğuk bir sesle emretti: "Onları mavnalarına götürün."

Hâlâ rahat ve sakin davranan Teg, "Maiyetinizi çağırın, Başrahibe Ana," dedi. Kapı eşiğinde duran adama dönüp konuştu: "Sen iyi bir asker değilsin; canın fazla tatlı. Benim adamlarımdan hiçbiri böyle bir hata yapmazdı."

Adam kulak tırmalayan bir sesle, "Bu gemide gerçek Saygın Analar var," dedi. "Onları korumaya yeminliyim."

Yüzünü ekşiten Teg, Taraza'ya doğru döndü. Taraza yan odadan maiyetini getiriyordu: İki Rahibe Ana ile dört çömez. Teg, Rahibe Analardan birini tanıdı: Darwi Odrade. Onu daha önce sadece uzaktan görmüştü fakat kadının oval yüzüyle güzel gözleri dikkat çekiciydi: Lucilla'ya öyle benziyordu ki.

Taraza, "Takdime vaktimiz var mı?" diye sordu.

"Elbette, Başrahibe Ana."

Teg, Taraza'nın birer birer tanıştırdığı kadınları başıyla selamladı ve her birinin elini sıktı.

Giderlerken Teg, üniformalı yabancıya döndü. "Kibarlığı asla elden bırakmamalı," dedi. "Yoksa insanlıktan çıkarız."

Aklındaki soruyu ancak mavnaya bindiklerinde, Taraza'yla yan yana otururken sordu.

"Sizi nasıl ele geçirdiler?"

Mavna, gezegene doğru yola çıkmıştı. Teg'in önündeki ekranda, Ix armalı Lonca gemisinin onun emrine uyduğu görülüyordu; onlar gezegenin savunma kalkanına sağ salim girmeden, o gemi yörüngeden ayrılmayacaktı.

Taraza'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan, Odrade aralarındaki koridordan eğilip konuştu: "Başar'ın verdiği Lonca gemisinin yok edilmesi emrini iptal ettim, Ana."

Teg hışımla başını çevirip, ateş saçan gözlerle Odrade'ye baktı. "Ama sizi tutsak aldılar ve..." Kaşlarını çattı. "Hem o emri verdiğimi nereden bili–"

"Miles!"

Taraza'nın sesi azarlayıcıydı. Teg acı acı sırıttı. Evet, Taraza onu çok iyi tanıyordu... Neredeyse Teg'in kendini tanıdığı kadar iyi, hatta bazı açılardan daha iyi.

"Onlar bizi tutsak almadı, Miles," dedi Taraza. "Biz tutsak alınmamıza izin verdik. Görünüşte Dar'ı Rakis'e götürüyordum. Yok-gemimizi Kavşak'ta bırakıp, Lonca'dan en hızlı nakliye gemilerini istedik. Burzmali de dahil olmak üzere tüm meclis üyelerim, Dağılış'tan gelen bu davetsiz misafirlerin o nakliye gemisini ele geçirip bizi sana götüreceklerinde hemfikirdi; hedef, gulâm projesinin tüm parçalarının bir araya getirilmesiydi."

Teg dehşete kapılmıştı. *Ne büyük risk!*

"Bizi kurtaracağını biliyorduk," dedi Taraza. "Başaramasan da Burzmali devreye girecekti."

Teg konuştu: "Yok edilmesini engellediğiniz o Lonca gemisi yardım çağıracak ve bize karşı saldı–"

"Gammu'ya saldırmazlar," dedi Taraza. "Dağılış'tan gelen

çok çeşitli güç odakları Gammu'da toplandı. O kadar çoğunu kendilerinden soğutmaya cesaret edemezler."

"Buna çok emin görünüyorsunuz; keşke ben de o kadar emin olabilseydim," dedi Teg.

"Emin ol, Miles. Hem Lonca gemisini yok etmememizin başka sebepleri de var. Ix'le Lonca'yı taraf tutarken yakaladık. Böyle bir şeyin duyulması işlerini kötü etkiler, oysa olabildiğince çok müşteriye ihtiyaçları var."

"Daha büyük kârlar teklif eden, daha önemli müşterileri yoksa tabii!"

"Ahhhhh, Miles." Taraza düşünceli bir sesle konuştu: "Biz çağdaş Bene Gesseritler, sadece olayların sakin ve dengeli akışını sağlamaya çalışırız aslında. Bunu biliyorsun."

Teg bunun doğru olduğunu görmüştü fakat aklı bir sözcüğe takılmıştı: "... çağdaş..." Bu sözcük, ölüm anında özet hissi vermişti. Teg'in bunu sorgulamasına fırsat kalmadan, Taraza devam etti:

"Duyguların en çok karıştığı meseleleri bile savaş meydanına girmeden halletmekten hoşlanırız. Bu tavrımızı Tiran'a borçlu olduğumuzu itiraf etmeliyim. Sanırım sen de hiç kendini Tiran'ın koşullandırmasının bir ürünü olarak görmemişsindir, Miles; oysa aslında öylesin."

Teg bunu konuşmadan kabullendi. Tüm insanları etkileyen bir faktördü bu. Böyle bir veriyi hiçbir mentat görmezden gelemezdi.

"Başta dikkatimizi çeken şey de sahip olduğun bu nitelikti, Miles," dedi Taraza. "Bazen insanı çıldırtabiliyorsun ama başka türlüsünü istemeyiz zaten."

Teg, Taraza'nın bunları sadece ona değil, kendi maiyetine de söylediğini kadının ses tonuyla tavrındaki ince belirtilerden anladı.

"Senin bir meseleye dair iki karşıt fikri aynı inandırıcılıkla savunmanı dinlemenin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı, Miles? Ama bu empatik yönün güçlü bir silah. Bazı düşmanlarımız, hiç ummadıkları yerlerde seni karşılarında görünce nasıl da korkmuşlardı!"

Teg gergince gülümseme izni verdi kendine. Koridorun diğer tarafında oturan kadınlara baktı. Taraza neden bu gruba böyle bir konuşma yapıyordu? Darwi Odrade dinlenir gibiydi; başını geriye yaslayıp gözlerini kapamıştı. Diğerlerinin de birkaçı kendi aralarında sohbet ediyordu. Fakat tek yaptıkları bu olmayabilirdi. Bene Gesserit çömezleri bile aynı anda birkaç düşünce zincirini takip edebilirdi. Teg yeniden Taraza'ya odaklandı.

"Sen gerçekten düşmanın gibi düşünüp hissedebiliyorsun," dedi Taraza. "Demek istediğim bu. Öyle bir zihin halindeyken de kimseyi düşman olarak görmüyorsun tabii."

"Hayır, görüyorum!"

"Beni yanlış anlama, Miles. Sadakatinden asla şüphe duymadık. Ama bize hayatta akıl edemeyeceğimiz bakış açıları gösterebilmen çok tuhaf. Bazen gözümüz oluyorsun."

Teg, Darwi Odrade'nin gözlerini açmış, kendisine bakmakta olduğunu gördü. Odrade çok güzel bir kadındı. Fakat dış görünüşünde rahatsız edici bir şey vardı. Tıpkı Lucilla gibi o da Teg'e geçmişten birini hatırlatıyordu. Teg'in bu meseleyi daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan Taraza konuştu.

"Karşıt güçleri böyle dengeleme yeteneği gulâmda da var mı?" diye sordu.

"O gulâm mentat olabilir," dedi Teg.

"Geçmiş yaşamlarından birinde mentattı *zaten,* Miles."

"Bu kadar erken yaşta uyandırılmasını gerçekten istiyor musunuz?"

"Bu gerekli, Miles. Hayati ölçüde gerekli."

CHOAM neden mi başarısız? Çok basit: Faaliyetlerinin sınırlarında, kendilerinden daha büyük ticari güçlerin pusuya yatmış beklediğinden habersizler; bu güçler onları bir lokmada, bir sümuzun çöp yutması gibi yutabilir. Dağılış, onları ve hepimizi asıl bununla tehdit ediyor.

–Bene Gesserit Meclis Notları
Arşivler, No. SXX_9OCH

Odrade, Teg ile Taraza arasında geçen konuşmayı farkındalığının yalnızca bir bölümüyle takip ediyordu. Mavnaları küçük, yolcu bölmesi de oldukça dardı. Hızlarını azaltmak için atmosferiklerden faydalanacaklarından, Taraza kendini sarsıntılara hazırladı. Pilot fazla enerji harcamamak için böyle bir geminin süspansörlerini kullanmayacaktı.

Odrade artık böyle zamanları tamamen, yapılması zorunlu şeylere kendini hazırlamaya ayırır olmuştu ve şimdi yaptığı da buydu. Zaman hızla geçiyordu; Odrade özel bir takvime göre hareket ediyordu. Rahibeler Meclisi Gezegeni'nden ayrılmadan önce bir takvime bakmış ve sık sık olduğu üzere, zamanın ısrarlı ilerleyişi ve dili karşısında büyülenmişti: Saniyeler, dakikalar, saatler, günler, haftalar, aylar, yıllar... Daha doğrusu standart yıllar. Israrlı sözcüğü bu fenomen için yetersiz kalıyordu. İhlal edilemez demek çok daha doğru olurdu. Gelenek. Gelenekler asla bozulmamalıydı. Odrade, ilkel insan saatine uygun şekilde işlemeyen gezegenlere dayatılan kadim zaman akışını düşünerek karşılaştırma yapmaya odaklandı. Bir hafta yedi gündü. Yedi! Bu sayı hâlâ ne kadar da güçlüydü. Mistikti. Turuncu Katolik İncili'nde kutsallaştı-

rılmıştı. Tanrı altı günde bir dünya yaratmış "ve yedinci günde dinlenmişti".

Odrade, *İyi yapmış!* diye düşündü. *Büyük işler başarıp yorulunca hepimiz dinlenmeliyiz.*

Başını hafifçe yana çevirip koridorun diğer tarafındaki Teg'e baktı. Teg, Odrade'nin hafızasında kendisine dair ne çok anı bulunduğundan habersizdi. Odrade aradan geçen yılların o güçlü çehreyi nasıl yıprattığını görebiliyordu. Gulâmı eğitmenin Teg'i yorduğunu görüyordu. Gammu Kalesi'ndeki o çocuk, etrafındaki her şeyi emen bir sünger gibi olsa gerekti.

Odrade, *Miles Teg, seni nasıl kullandığımızı biliyor musun?* diye merak etti.

Bu kendisini zayıflatan bir düşünce olsa da bilincinde yer etmesine neredeyse isyankârca izin verdi. O ihtiyar adamı sevmek ne kolay olurdu! Bir eş olarak sevmek değil elbette... Fakat sevmek yine de. Odrade kendisini çekiştiren bağı hissedebiliyor ve sahip olduğu keskin Bene Gesserit yetileri sayesinde tanıyordu. Sevgi, kahrolası sevgi, güçsüzleştirici sevgi.

Odrade, baştan çıkarması için gönderildiği ilk erkekte de bu çekiştirilme hissini yaşamıştı. Tuhaf bir histi. Odrade'nin yıllarca aldığı Bene Gesserit koşullandırması, o hisse ihtiyatla yaklaşmasına yol açmıştı. Eğitmenlerinden hiçbiri, o sorgulamasız sıcaklık hissini yaşama lüksüne sahip olmasına izin vermemişti; Odrade böylesine özenle izole edilmesinin sebeplerini zamanla öğrenmişti. Fakat sonra, Soy Üretme Ustaları onu bir erkeğe göndermişlerdi; o adamla yakınlaşması, içine onun girmesine izin vermesi söylenmişti. Bilincinin bir köşesinde tüm klinik veriler yatan Odrade kendine cinsel heyecan duyma izni verirken, aynı hissi partnerinin de yaşadığını görmüştü. Ne de olsa kendisi, Soy Üretme Ustalarının seçtiği, böyle bir eğitim için gerekli ince hassasiyete

sahip olacak şekilde koşullandırılmış adamlar tarafından bu role özenle hazırlanmıştı.

Odrade iç geçirerek bakışlarını Teg'den kaçırdı ve gözlerini kapayıp anılara daldı. Erkek eğitmenler, duygularının öğrencilerine duydukları bağlayıcı bir kendini salma hissini yansıtmasına asla izin vermezdi. Cinsel eğitim için gerekli bir kusurdu bu.

Odrade'nin gönderildiği o ilk baştan çıkarma görevi: Birlikte orgazma ulaşmanın getirdiği o eritici vecit haline öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki; o karşılıklılık ve paylaşım insanlık kadar eskiydi... Daha da eskiydi! Ve mantığı alt edebilecek kadar güçlüydü. Odrade'nin erkek partnerinin yüzündeki ifade; o tatlı öpüş; adamın tüm kalkanlarını indirerek tamamen savunmasız ve tehlikelere açık halde kalışı. Hiçbir erkek eğitmen bunu yapmamıştı! Odrade, Bene Gesserit derslerine tutunmaya çabalamıştı çaresizce. O dersler sayesinde, adamın yüzüne bakınca özünü görmüş ve bu özü kendisinin en derin kısımlarında hissetmişti. Kendine sadece bir anlığına eşit bir tepkide bulunma izni vermiş ve öğretmenlerinin ulaşılabileceğini ima bile etmedikleri, yeni bir vecit doruğu yaşamıştı. O an, Leydi Jessica'ya ve diğer *başarısız* Bene Gesseritlere aslında ne olduğunu anlamıştı.

Bu hissin adı aşktı!

Odrade onun gücünden ürkerek (Soy Üretme Ustalarının öngördüğü gibi), titiz Bene Gesserit koşullanmasının ardına çekilmişti; yüzünde kısa süreliğine beliren doğal ifadenin yerini bir haz maskesinin almasına izin vermiş ve kolay (ama daha az etkili) doğal dokunuşlar yerine hesaplı okşamalara başvurmuştu.

Erkek tam da beklenir şekilde, aptalca tepki vermişti. Böylece Odrade'nin onu aptal olarak görmesi kolaylaşmıştı.

İkinci baştan çıkarma görevini halletmesi daha kolay olmuştu. Fakat o ilk erkeğin yüzünü hâlâ hayalinde canlandı-

rabiliyor ve bunu yaparken, sempatiden yoksun bir hayret hissine kapıldığı oluyordu. Bazen zihninde adamın yüzü kendiliğinden belirliveriyordu; Odrade bunun sebebini hemen saptayamıyordu.

Üreme amacıyla gönderildiği diğer erkeklere dair anıları farklıydı. Onların görünüşünü hatırlamak için geçmişini taraması gerekiyordu. O deneyimlerin duyumsal kayıtları o kadar derinlere inmiyordu. Oysa o ilki konusunda durum bambaşkaydı!

Aşkın gücü böylesine tehlikeliydi işte.

Bu gizli güç, Bene Gesseritlere binlerce yıldır nelere mal olmuştu. Leydi Jessica'nın Dük'üne duyduğu aşk, bu konudaki sayısız örnekten yalnızca biriydi. Aşk aklı bulandırırdı. Rahibeleri görevlerini yapmaktan alıkoyardı. Aşka ancak anlık ve bariz sorunlara yol açmıyorsa ya da Bene Gesseritlerin daha önemli planları için faydalıysa göz yumulabilirdi.

Yine de aşk daima dikkat edilmesi gereken, tedirgin edici bir şeydi.

Odrade gözlerini açıp tekrar Teg ile Taraza'ya baktı. Başrahibe Ana şimdi yeni bir konuya geçmişti. Taraza'nın sesi bazen ne kadar da sinir bozucu oluyordu! Odrade gözlerini kapayıp o konuşmayı dinledi; o ikisinin seslerine, farkındalığındaki bir bağ ile bağlıydı ister istemez.

"Uygarlıklardaki çoğu altyapının bağımlılık yaratıcı olduğunu fark edebilenler pek azdır," dedi Taraza. "Bu konuyu epey inceledik."

Odrade, *Aşk da bağımlılık yaratan bir altyapıdır,* diye düşündü. Taraza şimdi bu konuyu neden açmıştı ki? Başrahibe Ana'nın yaptığı her şeyin derin sebepleri olurdu. "Bağımlılık yaratıcı altyapı terimi, bir insan popülasyonunun o anki veya çoğalmış haliyle varlığını sürdürebilmesi için gerekli olan her şeyi kapsayan bir terimdir," dedi Taraza.

Teg, "Melanj?" diye sordu.

"Evet ama çoğu insan baharata bakınca şöyle der: 'Ne gü-

zel... Buna sahip olabiliyoruz ve bu sayede atalarımızdan çok daha uzun yaşayabiliyoruz.'"

"Satın alabilecek güçleri varsa tabii." Teg'in acı acı konuşması Odrade'nin dikkatini çekti.

"Tüm pazarı tek bir güç kontrol etmediği sürece çoğu insan yeterince melanj temin edebilir," dedi Taraza.

"Ben ekonomi kurallarını annemin dizinin dibinde öğrenmiştim," dedi Teg. "Paranın çeşitli türleri vardır... Mesela gıda, su, solunabilir hava, zehirli olmayan yaşam mekânları; her birinin değeri de muhtaçlığa göre değişir."

Odrade onu dinlerken az kalsın başıyla onaylayacaktı. Tepkisi Teg'inkiyle aynıydı. *Lafı uzatma, Taraza! Sadede gel.*

"Annenden öğrendiklerini çok net hatırlamanı istiyorum," dedi Taraza. *Sesi nasıl da yumuşayıverdi!* Sonra Taraza'nın sesi birden sertleşti... "Hidrolik despotluk!" dedi.

Odrade, *Vurgu değiştirmeyi çok iyi beceriyor,* diye düşündü. Hafızası, bir anda sonuna kadar açılmış musluk misali, gerekli veriyi yukarı fışkırttı. *Hidrolik despotluk:* Su, elektrik, yakıt, ilaç, melanj gibi zaruri enerjiler üstündeki merkezi kontrol... Merkezi kontrol sahibi erke itaat etmelisindir, yoksa enerji akışı kesilir ve ölürsün!

Taraza bir kez daha konuşuyordu: "Faydalı bir kavram daha var, ki eminim annen bunu da öğretmiştir... Anahtar kütük."

Odrade artık iyice meraklanmıştı. Taraza önemli bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. *Anahtar kütük:* Süspansörlerin olmadığı zamanlardan kalma, gerçekten kadim bir kavramdı; o zamanlar oduncular devirdikleri ağaçları nehirde yüzdürerek büyük kereste fabrikalarına götürürdü. Bazen kütüklerin nehirde takılıp kaldığı olurdu; o zaman çağrılan bir uzman, anahtar kütüğü arardı... Bu kütüğün takıldığı yerden kurtarılması, diğer kütüklerin de kurtulmasını sağlardı. Odrade, Teg'in bu terimi zihinsel olarak anladığını biliyordu; oysa kendisi ve Taraza, içlerindeki Diğer Belleklerden tanıklar ça-

ğırıp, kütükler kurtarılırken etrafa saçılan ağaç parçalarını ve su damlacıklarını görebilirlerdi.

"Tiran bir anahtar kütüktü," dedi Taraza. "O hem sıkışıklığa yol açtı hem de onu çözdü."

Mavna, Gammu atmosferine girerken zangır zangır sarsılmaya başladı. Odrade, emniyet kemerinin birkaç saniyeliğine gerildiğini hissetti; sonra araç daha sarsıntısız hareket eder oldu. Bu ara boyunca sohbet kesilmişti. Sonra Taraza söze devam etti:

"Doğal denen bağımlılıkların ötesinde, psikoloji temelinde yaratılmış bazı dinler de vardır. Zorunlu gereksinim maddeleri bile böyle bir alt unsura sahip olabilir."

"Missionaria Protectiva bu gerçeği çok iyi anlıyor," dedi Teg. Odrade adamın sesindeki derin sitemi bir kez daha duydu. Taraza da duymuş olmalıydı. Ne yapıyordu? Teg'i zayıflatabilirdi!

"Ahhh, evet," dedi Taraza. "Missionaria Protectiva'mız. İnsanlar kendi inanç yapılarının 'asıl gerçek' olmasına öyle ihtiyaç duyar ki. Bir şey insanın hoşuna gider ya da kendini güvende hissettirirse, *hele bir de* kişinin inanç yapısına dahil edilebilirse ne güçlü bir bağımlılık oluşur!"

Mavna yeniden bir hava boşluğuna girip sarsılınca Taraza tekrar sustu.

"Süspansörleri kullansa olmaz mıydı!" diye yakındı.

"Yakıt tasarrufu," dedi Teg. "Daha az bağımlılık."

Taraza kıkırdadı. "Ah, evet, Miles. Dersini iyi bellemişsin. Bunda annenin parmağını görüyorum. Çocuk tehlikeli bir yöne saparsa suç barajdadır."

Teg, "Beni çocuk olarak mı görüyorsunuz?" diye sordu.

"Seni sözde Saygın Anaların entrikalarına ilk kez doğrudan tanık olmuş biri olarak görüyorum."

Odrade, *Demek buymuş,* diye düşündü. Sonra Taraza'nın tek hitap ettiği kişinin Teg olmadığını fark edip afalladı.

Bana konuşuyor!

"O kendilerine Saygın Analar diyenler tapınmayla cinsel hazzı birleştirmişler," dedi Taraza. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biraz olsun anlayabildiklerini sanmıyorum."

Odrade gözlerini açıp koridorun diğer tarafındaki Başrahibe Ana'ya baktı. Taraza gözlerini Teg'den ayırmıyordu; yüzü hislerini ele vermiyordu, Teg'in anlamasına duyduğu ihtiyaçla yanan gözleri hariç.

Taraza, "Tehlikeli," diye tekrarladı. "İnsanların çoğunda belirgin birer birim kimlik vardır. Bu kimlik tek başına veya birleşip tek bir organizma halinde hareket edebilir."

Teg, "Tiran da öyle demişti," diye karşılık verdi.

"Tiran bunu örneklerle kanıtlamıştı! Grup Ruhu'nu manipüle edebiliyordu. Sağ kalmak için ruhla temasa geçmemiz gereken zamanlar olur, Miles. Ruhlar daima çıkış noktası arar, bilirsin."

Teg, "Ruhlarla temas kurmanın modası geçmedi mi günümüzde?" diye sordu. Adamın şakacı ses tonu Odrade'nin hoşuna gitmedi, Taraza'nın sinirlenmesi de dikkatini çekti.

Taraza ısrarcı ve sert, tiz bir sesle "Dinsel modalar hakkında mı konuşuyorum sence?" diye sordu. "Dinlerin yaratılabildiğini ikimiz de biliyoruz! Benim bahsettiğim, bizim gibi derin farkındalığa sahip olmadıkları halde bazı yöntemlerimizi maymun gibi taklit eden o Saygın Analar. Kendilerini tapınma merkezinde konumlandırmaya cüret ediyorlar!"

"Bene Gesseritlerse bundan daima kaçınmıştır," dedi Teg. "Annem tapanlarla tapılanların inanç aracılığıyla birleştiğini söylerdi."

"Ayrılabilirler de!"

Odrade, Teg'in ansızın mentat moduna geçtiğini gördü; adamın gözleri dalgınlaşmış, yüz hatları donmuştu. Odrade, Taraza'nın ne yapmaya çalıştığını biraz anlamaya başladı. *Mentat, Romalılar gibi iki atın üstünde gidiyor; bir ayağı birinde, diğeriyse öbüründe. Örüntü arayışıyla ileri fırlarken her ayağı*

farklı birer gerçekliğin üstünde duruyor. Tek bir hedefe ulaşmak için, farklı gerçeklikleri aynı anda sürmesi gerekiyor.

Teg bir mentatın düşünceli, aksansız sesiyle konuştu: "Bölünmüş güçler üstünlük için çarpışacaktır."

Taraza öyle doğal bir şekilde ve hazla iç geçirdi ki neredeyse cinsel haz almış gibiydi.

"Bağımlılık yaratan altyapı," dedi Taraza. "Dağılış'tan dönen bu kadınlar, her biri liderliği ele geçirmeye canla başla uğraşan bütün o bölünmüş güçleri kontrol altına almak istiyor. Lonca gemisindeki o subay... Saygın Analarından bahsederken sesinde hem huşu hem de nefret vardı. Bunu senin de fark ettiğine eminim, Miles. Annenin seni ne kadar iyi eğittiğini biliyorum."

"Evet, fark etmiştim." Teg bir kez daha Taraza'ya odaklanmıştı ve tıpkı Odrade gibi, kadının söylediği her kelimeyi can kulağıyla dinliyordu.

"Bağımlılıklar," dedi Taraza. "Ne kadar basit ve ne kadar karmaşık olabilirler. Mesela diş çürümesini ele alalım."

"Diş çürümesi mi?" Afallayan Teg mentat modundan çıktı; bunu gözlemleyen Odrade, Taraza'nın niyetinin tam da Teg'e bu tepkiyi verdirmek olduğunu anladı. Taraza, Mentat Başar'ını parmağının ucunda oynatıyordu.

Odrade, *Benim de bunu görüp ders almam gerekiyor,* diye düşündü.

Taraza, "Diş çürümesi," diye tekrarladı. "İnsanlığın bu baş belası, doğumdan hemen sonra yapılan basit bir implantla önlenebilir. Yine de dişlerimizi fırçalamamız, bakımını yapmamız gerekir. Bu bize öyle doğal gelir ki üstünde düşündüğümüz nadirdir. Bu iş için kullandığımız cihazların, ortamımızın tamamen doğal öğeleri olduğunu varsayarız. Oysa o cihazlar, içlerindeki materyaller, diş bakımı eğitmenleri ve Suk doktorları... Bütün bunlar birbiriyle ilişkilidir."

"Bir mentatın karşılıklı bağımlılığın ne olduğunun açık-

lanmasına ihtiyacı yoktur," dedi Teg. Sesindeki merak sürüyor olsa da, alttan alta içerlemişlik de vardı kesinlikle.

"Çok doğru," dedi Taraza. "Bu söz konusu olan şey, bir mentatın düşünce sürecinin doğal ortamıdır."

"Öyleyse neden böyle lafı uzatıyorsunuz?"

"Mentat, artık Saygın Analar hakkında bildiklerinden yola çıkarak söyle bakalım: Onların zayıf yönü nedir?"

Teg hiç duraksamadan konuştu: "Varlıklarını ancak destekçilerinin bağımlılığını artırmayı sürdürerek koruyabilirler. Bağımlıların çıkmaz sokağıdır bu."

"Kesinlikle. Peki tehlikesi nedir?"

"Kendileriyle birlikte insanlığın büyük bölümünü de felakete sürükleyebilirler."

"Tiran'ın sorunu buydu işte, Miles. Eminim ki o da bunun farkındaydı. Şimdi beni çok iyi dinle. Sen de, Dar." Taraza dönüp Odrade'nin bakışlarına karşılık verdi. "Her ikiniz de beni dinleyin. Biz Bene Gesseritler, insanlığın akıntısına çok güçlü birtakım... *Unsurlar* salıyoruz. Bunlar bir yerde takılıp kalabilir. Böyle olduğunda hasar verecekleri kesin. Ve biz..."

Mavna yeniden şiddetle sarsılmaya başladı. Koltuklarına sımsıkı tutunup etraflarından gelen gürleme ve gıcırtıları dinlerken konuşmaları imkânsızdı. Sarsıntılar hafiflediğinde Taraza sesini yükseltti:

"Bu lanet makineden sağ kurtulmayı başarıp Gammu'ya inebilirsek Dar'la oturup konuşmalısın, Miles. Atreides Manifestosu'nu gördün. Dar seni o konuda bilgilendirip hazırlayacak. Söyleyeceklerim bu kadar."

Teg dönüp Odrade'ye baktı. Onun yüz hatlarını hatırlar gibi oldu bir kez daha: O kadın, Lucilla'ya çok benziyordu fakat başka bir şey de vardı. Teg bu meseleyi bir kenara bıraktı. *Atreides Manifestosu ha?* Manifestoyu okumuştu çünkü Taraza ona göndermiş ve okuması talimatını vermişti. *Beni hazırlayacak mı? Neye?*

Odrade, Teg'in yüzündeki sorgulayıcı ifadeyi gördü. Taraza'nın amacını şimdi anlıyordu. Başrahibe Ana'nın emirleri yeni bir anlama bürünmüştü, Manifesto'da yazanlar da.

"Nasıl evren bilincin katılımıyla yaratılırsa, kâhin insan da bu yaratma yetisini en uç noktasına götürür. Atreides piçi işte bu son derece yanlış anlaşılmış güce sahipti; sonra da bu gücü oğluna, yani Tiran'a aktardı."

Odrade bizzat yazdığı bu sözleri çok iyi biliyordu fakat şimdi aklından geçerken ona yepyeni gibi geldiler.

Odrade, *Lanet olsun sana, Tar!* diye düşündü. *Ya yanılıyorsan?*

Kuantum düzeyinde evrenimiz, ancak yeterince büyük sayılar kullanıldığında istatistiksel açıdan öngörülür olan, belirsizliğin hâkim olduğu bir yer gibi görünebilir. Bu evren ile bir başka evren, göreceli olarak daha öngörülür olan ve tek bir gezegenin hareketlerinin pikosaniyesine dek zamanlandırılabildiği bir evren arasında başka güçler devreye girer. Gündelik hayatlarımızı yaşadığımız bu ara evrende, inandığınız şeyin kendisi *egemen bir güçtür. İnançlarınız gündelik olayların akışını belirler. Aramızdan yeterince kişi yeni bir şeye inanırsa, o yeni şeyin var olması sağlanabilir. İnanç yapısı, süzgeç işlevi görür; içinden geçen kaos, düzene dönüşür.*

–Tiran'ın Analizi
Taraza Dosyası: BG Arşivleri

Lonca gemisinden ayrılıp Gammu'ya dönen Teg'in düşünceleri allak bullaktı. Mavnadan çıkarak kalenin özel iniş pistinin kavrulup kararmış kenarına ayak bastığında, etrafına ilk kez görür gibi bakındı. Neredeyse öğlen olmuştu. Geçen kısacık zaman diliminde öyle çok şey değişmişti ki.

Teg, Bene Gesseritlerin ona elzem bir ders vermek için ne kadar ileri gidebileceklerini merak etti. Taraza, onu alışık olduğu mentat işlemlerinden koparıp almıştı. Teg, Lonca gemisindeki bütün o olayların sırf kendisi için tezgâhlândığını hissediyordu. Şoka uğratılıp sarsılarak öngörülür rotadan çıkarılmıştı. Şimdi, korunan pist yolundan giriş noktasına doğru yürürken Gammu gözüne nasıl da tuhaf geliyordu.

Teg pek çok gezegen görmüş, oralardaki yaşam koşullarını ve bu koşulların gezegen sakinleri üstündeki etkisi-

ni öğrenmişti. Bazı gezegenlerin yakınında büyük, sarı bir güneş olurdu; bu güneş, orada evrilen ve büyüyen canlıları sıcak tutardı. Bazı gezegenlerinse karanlık bir gökyüzünde, çok uzaklarda asılı duran ve titrek ışık saçan küçük güneşleri olurdu; bunlar ortalığı pek aydınlatmazdı. Bu iki tip arasında ve hatta dışında çeşitli varyasyonlar vardı. Gammu, bir günün 31,27 standart saate ve bir yılın 2,6 standart yıla denk olduğu sarı-yeşil bir varyasyondu. Teg, Gammu'yu bildiğini düşünmüştü.

Harkonnenlar Gammu'yu terk etmek zorunda kaldığında, gezegene Dağılış'tan artakalan Danlı gruplar gelmişti; gezegenin ismini değiştirip Halleck'in büyük yeniden haritalandırma sürecinde verdiği ismi kullanmaya başlamışlardı. Bu yerleşimcilere o günlerde Caladanlılar denirdi fakat aradan binlerce yıl geçince bazı isimler kısalırdı.

Teg, kalenin dibindeki araziden yukarıya uzanan koruyucu tahkimat duvarlarının girişinde duraksadı. Taraza'yla maiyeti biraz geride kalmışlardı. Teg, Taraza'nın Odrade'yle hararetle konuştuğunu gördü.

Atreides Manifestosu, diye düşündü.

Gammu'da bile Harkonnen veya Atreides soyundan geldiğini itiraf edenlerin sayısı pek azdı, oysa özellikle Atreideslerin baskın genotipi buralılarda belirgindi: uzun ve sivri burun, yüksek alın ve dolgun dudaklar. Ama parçalar dağılmış olurdu çoğunlukla... Kiminde Atreides ağzı, kiminde delici bakışlı parlak gözler ve bunlar dışında sayısız karışım olurdu. Fakat bazen bütün bu özellikler tek bir kişide toplanırdı. Böyle insanların gurur duyduğu, şöyle düşündüğü yüzlerinden kolaylıkla okunurdu:

"Ben onlardanım!"

Gammu'nun yerlileri bu durumun farkındaydı ve anlayışla karşılardı fakat yaftalayanlar da olurdu.

Bütün bunların altında yatan, Harkonnenların geride bıraktığı şeydi... Ta Yunanlar, Peştunlar ve Memlükler za-

manına, o şafak zamanına dek uzanan genetik soylar; antik tarihin gölgeleri arasında kalmış bu eski ırkların ismini, profesyonel tarihçiler ve Bene Gesseritlerin eğittiği kişiler dışında bilen pek azdı.

Taraza'yla maiyeti, Teg'e yetiştiler. Teg, Taraza'nın Odrade'ye, "Miles'a her şeyi anlatmalısın," dediğini duydu.

Pekâlâ, anlatsın bakalım, diye düşündü. Dönüp önden giderek iç muhafızların arasından geçti ve koruganların altındaki, asıl kaleye giden uzun geçide girdi.

Kahrolası Bene Gesseritler! diye düşündü. *Burada, Gammu'da asıl işleri ne acaba?*

Bu gezegende Bene Gesseritlere ait pek çok iz görülebilirdi: Bazı özellikleri düzeltme amacıyla eski fenotipleri geri getirme çabalarının ürünleri ve orada burada rastlanan, baştan çıkarıcı gözlere sahip olmasına özen gösterilmiş kadınlar.

Teg bir muhafız subayının selamına, dönüp bakmadan karşılık verdi. *Baştan çıkarıcı gözler, evet.* Gulâmın bulunduğu kaleye ilk gelişinden kısa süre sonra, özellikle de gezegende yaptığı ilk teftiş turu sırasında bunu hemen fark etmişti. Pek çok kişinin yüz hatlarının kendisine benzediğini görünce de yaşlı Patrin'in defalarca söylediği bir sözü anımsamıştı.

"Gammululara benziyorsunuz, Başar'ım."

Baştan çıkarıcı gözler! Artık geride kalmış o muhafız subayının gözleri de öyleydi. O kadın, Odrade ve Lucilla bu açıdan benziyorlardı. Teg, baştan çıkarmada gözlerin önemine pek az insanın dikkat ettiğini düşündü. Bu gerçeği anlamak için Bene Gesserit eğitimi almak gerekirdi. Kadınların iri memeli, erkeklerinse kabarık kasıklı (ve dar, sıkı kalçalı) olması... Bunlar cinsel eşleşmelerde önemliydi doğal olarak. Ama öyle gözler olmazsa gerisi işe yaramayabilirdi. Gözler temel önem taşırdı. Teg şunu öğrenmişti ki insan uygun türden gözlerin içinde boğulabilirdi, dosdoğru içlerine gömülebilirdi ve kendisine yapılanı fark etmezdi... Ta ki penis, vajinanın içinde sımsıkı kavranana dek.

Gammu'ya gelir gelmez Lucilla'nın gözleri dikkatini çekmiş, bu yüzden de ona karşı ihtiyatlı davranmıştı. Rahibeler Birliği'nin bu kadının sahip olduğu yetenekleri nasıl kullandığı konusunda şüpheye yer yoktu!

Lucilla'yı gördü; kadın merkez muayene ve dekontaminasyon odasında bekliyordu. Elinin küçük bir hareketiyle Teg'e gulâmın iyi olduğunu işaret etti. Rahatlayan Teg, Lucilla'yla Odrade'nin yüz yüze gelmelerini izlemeye odaklandı. Aralarındaki yaş farkına karşın iki kadının yüz hatları oldukça benziyordu. Fakat vücutları epey farklıydı; Lucilla, narin Odrade'ye göre daha yapılı görünüyordu.

Baştan çıkarıcı gözlü muhafız subayı, Teg'in arkasından gelip çok yakınına kadar eğildi. Başıyla Taraza'yı göstererek, "Schwangyu yanınızda kimi getirdiğinizi yeni öğrendi," dedi. "Hah, işte geldi."

Schwangyu bir tüp asansörden inip Taraza'ya doğru yürürken Teg'e öfkeli bir bakış atmakla yetindi.

Teg, *Taraza seni şaşırtmak istedi,* diye düşündü. *Sebebini hepimiz biliyoruz.*

Taraza, Schwangyu'ya, "Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun," dedi.

"Şaşırmış *haldeyim,* Başrahibe Ana," dedi Schwangyu. "Geleceğinizi hiç bilmiyordum." Teg'e tekrar, garezle göz attı.

Odrade'yle Lucilla birbirlerini süzmeyi kestiler. "Bunu duymuştum tabii ama insan kendi yüzünü karşısında, bir başkasında görünce şaşırıyor," dedi Odrade.

"Seni uyarmıştım," dedi Taraza.

Schwangyu, "Emirleriniz neler, Başrahibe Ana?" diye sordu. Taraza'nın ziyaretinin sebebini bundan daha açık bir şekilde soramazdı.

"Lucilla'yla özel görüşmek istiyorum," dedi Taraza.

"Kalacağınız odaları hazırlatayım," dedi Schwangyu.

"Zahmet etme," dedi Taraza. "Kalmayacağım. Miles dönüşümü ayarladı bile. Vazifelerim Rahibeler Meclisi

Gezegeni'nde olmamı gerektiriyor. Lucilla'yla dışarıda, avluda konuşacağız." Taraza bir parmağını yanağına dayadı. "Ha, bir de gulâmı birkaç dakikalığına gizlice izlemek istiyorum. Lucilla bunu ayarlayabilir eminim."

Lucilla, Taraza'yla birlikte bir tüp asansöre doğru yürürken, "Gulâm yoğunlaştırılmış antrenman programının altından gayet iyi kalkıyor," dedi.

Teg, Odrade'ye odaklanmak için başını çevirirken Schwangyu'nun yüzündeki öfkenin büyüklüğüne dikkat etti. Kadın bu hissini gizlemeye çalışmıyordu.

Lucilla, Odrade'nin kız kardeşi veya kızı olabilir miydi? Teg, o ikisinin arasındaki benzerlikte Bene Gesseritlerin parmağı olması gerektiğini fark etti birden. Tabii ya... Lucilla bir Koşullandırıcı'ydı!

Schwangyu öfkesini bastırdı. Odrade'ye merakla baktı. "Öğle yemeği yemek üzereydim, Rahibe," dedi. "Birlikte yiyelim mi?"

"Başar'la yalnız konuşmalıyım biraz," dedi Odrade. "Burada konuşmamızın sakıncası var mı? Gulâma görünmemem gerekiyor da."

Schwangyu kaşlarını çattı. Sinirlendiğini Odrade'den gizlemeye çalışmıyordu. Rahibeler Meclisi'ndeki herkes kimin hangi tarafta olduğunu zaten biliyordu! Fakat kendisinin buradaki gözlemci komutan görevini kimse, hiç kimse elinden alamazdı! Muhaliflerin de yasal hakları vardı!

Kadının düşüncelerini Teg bile okuyabiliyordu. Schwangyu'nun dönüp giderken sopa yutmuş gibi dimdik yürümesi Teg'in dikkatini çekti.

"Rahibelerin birbirine düşman olması iyi değil," dedi Odrade.

Teg muhafız yüzbaşısına işaret ederek, civarı boşaltmasını emretti. Odrade *yalnız* demişti. *O halde yalnız olacağız.* Teg, Odrade'ye hitap etti: "Burası bana ait kısımlardan. Burada bizi gözetleyecek casuslar ve cihazlar bulunmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Odrade.

"Şurada bir servis odamız var." Teg başıyla solunu gösterdi. "Mobilyalar, hatta tercih edersen koltuk-köpekler bile mevcut orada."

"O koltukların bana sarılmaya çalışmasından nefret ederim," dedi Odrade. "Burada konuşsak?" Elini Teg'in kolunun iç tarafına koydu. "Belki biraz yürüyebiliriz. Mavnada oturmaktan her tarafım tutuldu."

Birlikte yürürlerken Teg, "Bana ne söylemen gerekiyor?" diye sordu.

"Anılarım artık seçici süzgeçten geçmiyor," dedi Odrade. "Artık hepsine sahibim... Sadece kadınlar tarafından gelen anılara, doğal olarak."

"Eee?" Teg dudaklarını büzdü. Konuşma beklediği kadar heyecanlı başlamamıştı. Oysa Odrade doğrudan yaklaşımı seven birine benziyordu.

"Taraza, senin Atreides Manifestosu'nu okuduğunu söyledi. Güzel. O manifestonun pek çok yerde sorun çıkaracağını biliyorsun demektir."

"Schwangyu o konuda 'siz Atreideslere' atıp tutmaya başladı bile."

Odrade onu ciddiyetle süzdü. Teg'in hâlâ etkileyici biri olduğu raporlarda yazılıydı fakat Odrade'nin bunu bilmek için raporlara ihtiyacı olmamıştı.

"İkimiz de Atreides'iz... Sen ve ben," dedi Odrade.

Teg pürdikkat kesildi.

"Annen sana bunu ayrıntılarıyla açıklamıştı, ilk okul tatilinde Lernaeus'a döndüğün zaman," dedi Odrade.

Teg durup kadına dikkatle baktı. Odrade bunu nasıl bilebiliyordu? Teg bildiği kadarıyla bu Darwi Odrade'yle daha önce tanışıp konuşmamıştı. Yoksa Rahibeler Meclisi'nde kendisi hakkında özel konuşmalar mı yapılmaktaydı? Suskunluğunu sürdürerek Odrade'yi devam etmeye zorladı.

"Öz annem ile bir adam arasında geçen bir konuşmayı

aktaracağım," dedi Odrade. "Birlikte yataktalar ve adam diyor ki: 'Bene Gesseritlerin esaretinden ilk kez kurtulduğum dönemde birkaç çocuğum oldu; o zamanlar kendimi serbest ajan olarak görüyor, kimin için istersem çalışabilir ve kendi seçtiğim yerlerde savaşabilirim sanıyordum.'"

Teg şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. Bunlar kendi sözleriydi! Mentat hafızası ona Odrade'nin bu sözleri sanki mekanik bir kayıt cihazıymış gibi harfiyen tekrarladığını söylüyordu. Tonlamalara kadar!

Odrade kendisine bakmayı sürdüren Teg'e, "Devam edeyim mi?" diye sordu. "Pekâlâ. Adam şöyle diyor: 'O zamanlar henüz beni mentat eğitimine göndermemişlerdi tabii. Orada gerçekten gözüm açıldı! Meğer Rahibeler Birliği beni bir an bile gözünden ayırmamış! Asla serbest ajan olamamışım.'"

"*Bunları* söylerken bile serbest ajan değildim," dedi Teg.

"Doğru." Odrade onu hafifçe kolundan çekerek teşvik edince odada yürümeye devam ettiler. "Bütün çocukların Bene Gesserit'e ait. Rahibeler Birliği, genotipimizin yabanıl gen havuzuna gönderilmesi riskini asla göze almaz."

"Bedenim Şeytan'a gitsin; böylece değerli genotipleri hâlâ Rahibeler Birliği'nin himayesinde olur," dedi Teg.

"Benim himayemde," dedi Odrade. "Senin kızlarından biriyim ben."

Teg yine onu durmaya zorladı.

"Annemin kim olduğunu biliyorsun sanırım," dedi Odrade. Teg karşılık verecek olunca Odrade elini kaldırarak onu susturdu. "İsimler gerekli değil."

Odrade'nin yüz hatlarını inceleyen Teg, orada fark edilir belirtiler gördü. Anneyle kız birbirlerine benziyordu. Peki ya Lucilla?

Odrade, Teg'in sorusunu duymuşçasına konuştu: "Lucilla paralel bir üreme hattından gelme. Üremeye yönelik uygun eşleştirmelerin özenle yapılmasıyla neler başarılabiliyor, değil mi?"

Teg genzini temizledi. Kızı olduğunu yeni öğrendiği bu kişiye karşı duygusal bir bağ hissetmiyordu. Odrade'nin sözleri ve performansının diğer önemli belirtileri, Teg'in birincil dikkatinin tamamını alıyordu.

"Öylesine bir sohbet değil bu," dedi Teg. "Bana söyleyeceklerin bu kadar mıydı? Düşünmüştüm ki Başrahibe Ana'nın dediği..."

Odrade, "Dahası da var," diye onayladı. "Şu Manifesto var ya... Onu yazan benim. Taraza'nın emriyle ve ayrıntılı talimatlarıyla ben kaleme aldım."

Teg kimsenin kulak misafiri olmadığına emin olmak istercesine, büyük odada etrafa bakındı. Sesini alçaltarak konuştu: "Tleilaxlılar onu her yere yayıyor!"

"Tam da umduğumuz gibi."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Taraza, senin beni hazırlayacağını..."

"Hedefimizi öğrenmen gereken bir an gelecek. Taraza o zaman kendi kararlarını vermeni, gerçekten serbest bir ajan olmanı istiyor."

Odrade konuşurken Teg'in mentat moduna geçtiğini, adamın bakışlarının donuklaşmasından anladı.

Teg derin nefes aldı. *Bağımlılıklar ve anahtar kütükler!* Topladığı verilerle ulaşılabilecek olanın hemen ötesinde uzanan muazzam bir örüntünün varlığını mentat algısıyla seziyordu. Az önce öğrendiklerinin bir tür evlatlık bağıyla söylendiğini bir an bile düşünmedi. Her türlü Bene Gesserit eğitiminde, bunu engellemeye yönelik tüm çabalara karşın fundamentalist, dogmatik ve ayinsel bir özün varlığı daima bariz olmuştu. Teg'in geçmişinden bir anda çıkıp gelen kızı Odrade tam bir Rahibe Ana'ydı; kas gücü ve sinir sistemi kontrolü sıra dışıydı... Ayrıca kadın akrabalarının tüm belleklerine sahipti! Özel olanlardandı o! Çoğu insanın haberinin bile olmadığı dövüş numaraları biliyordu. Yine de o benzerliğe, o öze hâlâ sahipti; bunu her mentat daima görebilirdi.

Ne istiyor?

Babası olduğumu onaylamamı mı? Fakat Odrade bunu zaten şüpheye mahal kalmayacak şekilde öğrenmişti.

Odrade'nin şimdi öylesine sabırla beklediğini, ona rahatça düşünme fırsatı verdiğini gözlemleyen Teg, Rahibe Analar hakkında sık sık söylenen bir sözün doğru olduğunu düşündü: Onların artık tam anlamıyla insan ırkından olmadığı söylenirdi. İnsanlığın ana akışının dışına çıkmışlardı bir şekilde; belki ona paralel gidiyor, belki bazen bu ana akışın içine çeşitli sebeplerle dalıyorlardı fakat sonuçta insanlardan daima farklıydılar. Kendilerini ayırmışlardı. Rahibe Analığın bir belirtisiydi bu; fazladan bir kimliğe sahip oldukları hissi onları içinden türedikleri insanlıktan çok, uzun zaman önce ölmüş Tiran'a yakınlaştırıyordu.

Manipülasyon. Onların özelliği buydu. Herkesi ve her şeyi manipüle ederlerdi.

"Bene Gesseritlerin gözü olmam gerekiyor," dedi Teg. "Taraza hepiniz adına, bir *insan* olarak karar vermemi istiyor."

Memnun kaldığı belli olan Odrade, Teg'in kolunu sıktı. "Ne müthiş bir babam var!"

"Gerçekten baban var mı?" diye soran Teg az önceki düşüncelerini, Bene Gesseritlerin kendilerini insanlıktan ayırmalarına dair düşüncelerini Odrade'ye anlattı.

"İnsanlığın dışında," dedi Odrade. "Ne ilginç bir fikir. Lonca seyrüsefercileri de baştaki insanlıklarının dışında mı oluyor peki?"

Teg bunu düşündü. Lonca seyrüsefercileri fiziksel açıdan, yaygın insan formundan epey farklılık gösterirdi. Uzayda doğup ömürlerini melanj gazıyla dolu tanklarda geçirdiklerinden, orijinal biçimleri çarpılırdı; uzuv ve organları uzar, yer değiştirirdi. Fakat henüz tanka girmemiş olan ve kızışma dönemindeki genç bir seyrüseferci, normal bir insanla çocuk yapabilirdi. Bu kanıtlanmış bir gerçekti. Onlar da insanlıktan çıkmıştı fakat Bene Gesserit tarzında değil.

"Seyrüseferciler zihinsel akrabanız değil," dedi Teg. "Onlar insan gibi düşünür. Bir gemiye uzay yolculuğunda rehberlik yapmak, hatta güvenli yolları bulmak için kâhinlik yapmak bile bir insanın onaylayabileceği bir örüntüye sahiptir."

"Bizim örüntümüzü onaylamıyor musun?"

"Elimden geldiğince onaylıyorum ama siz gelişiminizin bir aşamasında orijinal örüntünün dışına çıkmışsınız. Hatta insan gibi görünmek için bilinçli olarak rol yapıyor olabilirsiniz diye düşünüyorum. Şu an kolumu tutuşun, sanki gerçekten kızımmışsın gibi."

"Kızınım ama hakkımızda böyle kötü düşünmene şaşırdım."

"Tam tersine: Huşu duyuyorum."

"Öz kızına mı?"

"Tüm Rahibe Analara."

"Sırf kendimden aşağı yaratıkları manipüle etmek için mi yaşadığımı düşünüyorsun?"

"Artık kendini insan gibi hissetmediğini düşünüyorum. İçinde bir boşluk var... Bir eksiklik, eksilttiğin bir şey. Artık bizden değilsin."

"Sağ ol," dedi Odrade. "Taraza doğru yanıt vermekte tereddüt etmeyeceğini söylemişti ama bunu ben de biliyordum zaten."

"Beni ne için hazırladınız?"

"Zamanı gelince bileceksin; tek söyleyebileceğim bu... Söylememe izin verilen tek şey bu."

Teg, *Yine manipülasyon yapıyorlar!* diye düşündü. *Kahrolasıcalar!*

Odrade genzini temizledi. Bir şeyler daha söyleyecek oldu fakat sonra vazgeçti ve Teg'i döndürüp onunla birlikte odada gerisingeri yürürken suskunluğunu korudu.

Teg'in ne diyeceğini tahmin etmesine karşın yine de sözleri karşısında incinmişti. Kendini hâlâ insan hissedenlerden olduğunu söylemek istiyordu fakat Teg'in Rahibeler Birliği hakkındaki yargısı reddedilemezdi.

Sevgiyi reddetmemiz öğretiliyor. Severmiş gibi yapabilsek de, bu rolü bir anda bırakabiliyoruz.

Arkalarından sesler geldi. Durup döndüler. Lucilla'yla Taraza bir tüp asansörden iniyorlardı; gulâmla ilgili gözlemlerinden bahsederek sohbet ediyorlardı.

"Ona bizden biriymiş gibi davranmakta kesinlikte haklısın," dedi Taraza.

Teg bunu duyduysa da bir şey demedi; iki kadının yaklaşmasını beklediler.

Odrade, *Biliyor,* diye düşündü. *Öz annemin kim olduğunu sormayacak. Arada bağ yoktu, gerçek bir iz yoktu. Evet, biliyor.*

Gözlerini kapayan Odrade, hafızası bir tablonun görüntüsünü sergileyince şaşırdı. O şey, Taraza'nın sabah odasının duvarında asılıydı. Ix teknolojisi sayesinde, tablo görünmez plazdan bir kaplamanın ardında, birinci sınıf hava geçirmez çerçeve içinde korunuyordu. Odrade sık sık o tablonun önünde dururdu; her seferinde de, Ixlilerin öylesine ustalıkla muhafaza ettiği o antik tuvale elini uzatsa dokunabilecekmiş gibi gelirdi.

Cordeville'de Saz Damlı Evler.

Ressamın eserine verdiği bu isim ve kendi ismi, tablonun altındaki cilalı levhada yazılıydı: *Vincent Van Gogh.*

Bu şey öyle eski bir zamana aitti ki... Çağlar sonrasında o zamandan geriye, fiziksel bir izlenim uyandıran bu tablo gibi çok az nesne kalmıştı. Odrade tablonun hangi yolculuklardan sonra, nasıl bir rastlantı zinciriyle Taraza'nın odasına sağ salim geldiğini hayal etmeye çalışmıştı.

Ixliler muhafaza ve restorasyon konusunda ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bir gözlemci, çerçevenin sol alt köşesindeki siyah noktaya dokunabilirdi. O zaman da sadece ressamın değil, onun eserini koruyup restore eden Ixlinin de gerçek dehası anlaşılırdı. Ixlinin adı çerçevede yazılıydı: Martin Buro. O nokta, insan parmağı dokununca bir his projektörüne dönüşüyordu; his projektörü, Ix Sondası'nı geliş-

tiren teknolojiyle üretilmiş ama zararsız bir icattı. Buro sadece tabloyu değil, ressamı da restore etmişti; Van Gogh'un tabloyu yaparkenki hislerini fırça darbelerinden yola çıkarak bulmuştu. Hepsi o fırça darbeleriyle yakalanmış, insan hareketleriyle oraya kaydedilmişti.

Odrade tablonun yapılışına öyle çok kez tanık olmuştu ki artık kendi başına onu çizebilirmiş gibi geliyordu.

Teg'in yaptığı suçlamadan az sonra bu deneyimi hatırlayınca, o tablonun gözünde canlanmasının, kendisini hâlâ büyülemesinin sebebini hemen anladı. His projektörünün çalıştığı o kısa sürelerde, her seferinde kendini tamamen insan gibi hissetmişti; o köy evlerini gerçek insanların yaşadığı mekânlar olarak algılamış ve deli Vincent Van Gogh'un şahsında duraksayan, kendini kaydetmek için duraksayan canlı zincirin eksiksiz bir şekilde bilincine varmıştı.

Taraza'yla Lucilla, Teg ile Odrade'nin iki adım ötesinde durdular. Taraza'nın nefesi sarımsak kokuyordu.

"Durup bir şeyler atıştırdık," dedi Taraza. "Siz bir şey ister misiniz?"

Kesinlikle çok ters bir soru sormuştu. Odrade, Teg'in kolunu bıraktı. Çabucak sırtını dönüp yeniyle gözlerini sildi. Tekrar Teg'e bakınca adamın yüzünde şaşkınlık gördü. *Evet, bunlar gerçek gözyaşlarıydı!* diye düşündü.

"Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık sanırım," dedi Taraza. "Rakis'e gitme vaktin geldi, Dar."

"Geldi de geçiyor bile," dedi Odrade.

Hayat, yaşamayı sürdürmek için sebepler bulamaz, karşılıklı saygı için düzgün bir kaynak olamaz, her birimiz ona böyle nitelikler katmakta karar kılmazsak eğer.

–CHENOEH
"II. Leto'yla Sohbetler"

Bölünmüş Tanrı'nın Başrahibi Hedley Tuek, Stiros'a giderek daha çok kızıyordu. Gerçi Stiros günün birinde başrahip olmayı ümit edemeyecek kadar yaşlıydı fakat oğulları, torunları ve birçok yeğeni vardı. Stiros kendisi değil, ailesi için hırs duyuyordu artık. Kinik biriydi. Kilise'de yaygın, sinsi ve güçlü bir fraksiyon olan "bilimsel cemaat"in temsilcisiydi. Bu insanlar tehlikeli bir şekilde sapkınlığın sınırlarında geziniyordu.

Tuek bazı başrahiplerin çölde *kaybolduklarını* kendine anımsattı; bunlar elim kazalardı. Stiros ile fraksiyonu böyle bir kaza ayarlayabilecek yetideydi.

Keen'de ikindi vaktiydi; Stiros az önce, açıkça sinirli bir halde ayrılmıştı. Stiros, Sheeana'nın çöle yapacağı bir sonraki yolculukta Tuek'in de onunla gidip kızı bizzat gözlemesini istemişti. Bu davetten işkillenen Tuek reddetmişti.

Bunun üzerine tuhaf bir tartışma yapmışlardı; Stiros, Sheeana'nın tavırlarına dair pek çok imada ve birtakım muğlak göndermelerde bulunmuş, ardından da Bene Gesseritleri uzun uzadıya kötülemişti. Rahibeler Birliği'ne zaten hep şüpheyle yaklaşan Stiros, Rakis'teki Bene Gesserit kalesinin yeni komutanından ilk görüşte nefret etmişti. Kadının adı neydi..? Ha, evet... Odrade. Tuhaf bir addı fakat Rahibelerin adları çoğunlukla tuhaf olurdu zaten. Onların ayrıcalığıydı

bu. Tanrı, Bene Gesseritlerin temelde iyi olmadığını asla söylememişti. Evet, bazı Rahibeler aleyhine konuştuğu olmuştu fakat Rahibeler Birliği'nin geneli Tanrı'nın Kutsal Vizyonu'nu paylaşıyordu.

Tuek, Stiros'un Sheeana'dan bahsetme tarzından hoşlanmamıştı. Adam alaycı konuşmuştu. Tuek sonunda sesini yükseltip resmi bir tavırla konuşarak Stiros'u susturmuştu; burada, Bölünmüş Tanrı'nın heykelleri bulunan, yüksek sunaklı koro salonundaydılar. Hareketli prizmatik rölelerden yayılan huzmeler, yanan melanjın sunağa doğru çift sıra halinde çıkan yüksek sütunların etrafında salınan dumanları arasından geçerek yüzeylerde ince, takoz şeklinde, ışıl ışıl şekiller oluşturuyordu. Tuek burada söylediklerinin doğrudan Tanrı'nın kulağına gittiğini biliyordu.

"Tanrı, çağımızın Siona'sı aracılığıyla eylemlerde bulunuyor," dediğinde Stiros'un, o yaşlı meclis üyesinin şaşırdığını görmüştü. "Sheeana, Tanrı'yı dönüştürerek şimdiki bölünmüş haline getiren Siona'nın canlı bir yadigârı."

Stiros küplere binmiş ve mecliste tekrarlamaya cesaret edemeyeceği sözler söylemişti. Tuek'le uzun süredir olan tanışıklığına fazla güvenmişti.

"Sana diyorum ki o kız burada, kendilerini onun gözünde aklamaya çalışan yetişkinlerin arasında oturuyor ve..."

"Ve Tanrı'nın gözünde!" Tuek böyle lafları geçiştiremezdi.

Stiros, Başrahip'e doğru eğilerek iyice yaklaşmış ve dişlerini gıcırdatarak konuşmuştu: "O kız, hayal gücünün talep ettiği her şeyi kendisine sunan bir eğitim sisteminin merkezinde yer alıyor. Bir dediğini iki etmiyoruz!"

"Etmemeliyiz de zaten."

Stiros, Tuek'i duymamış gibiydi. "Cania ona Dar'üs-Balat kayıtlarını verdi!" demişti.

Tuek dua okurcasına, "Ben Kader Kitabı'yım," diyerek, Tanrı'nın Dar'üs-Balat'ta bulunan kayıtlarda bizzat söylediği bu sözü alıntılanmıştı.

"Kesinlikle! Ve kız o kayıtların her kelimesini dinliyor!"

Tuek en sakin ses tonuyla, "Bu seni neden rahatsız ediyor ki?" diye sormuştu.

"Biz *onun* bilgisini sınamıyoruz. O *bizimkini* sınıyor!"

"Demek ki Tanrı böyle istiyor."

Stiros'un yüzündeki hınç ve öfkeyi fark etmemek mümkün değildi. Adamın bu hislerini gözlemleyen Tuek, yaşlı meclis üyesi yeni argümanlar sıralarken beklemişti. Bu konuda sunulabilecek argümanların sürüsüne bereketti elbette. Tuek bunu inkâr etmiyordu. Önemli olan şey yorumlardı. Nihai yorumcunun başrahip olması işte bu yüzden gerekliydi. Kilise, tarihe bakış açısına karşın (veya belki de bu sayede) Tanrı'nın Rakis'e nasıl gelip yerleştiği hakkında çok şey biliyordu. Evrendeki bilinen ilk yok-oda olan Dar'üs-Balat'a ve orada bulunan her şeye sahiptiler. Binlerce yıl boyunca, Şeyh Hulud yemyeşil Arrakis gezegenini çöl gezegeni Rakis'e dönüştürürken, Dar'üs-Balat kumların altında beklemişti. Orada bulunan Kutsal Kayıtlar sayesinde rahipler Tanrı'nın kendi sesine, basılı sözlerine ve hatta holofotolarına bile sahiptiler. O kayıtlarda her şey açıklanıyordu; Rakis'in şimdiki halinin aslında gezegenin ilk hali, başlangıçtaki hali, Kutsal Baharat'ın bilinen tek kaynağı olduğu zamanlardaki hali olduğunu onlardan öğrenmişlerdi.

"Kız, Tanrı'nın ailesi hakkında sorular soruyor," demişti Stiros. "Bunları neden soruyor ki? Zaten bilmesi gerekmiyor–"

"Bizi sınıyor. Onlara yeterince hürmet gösteriyor muyuz? Rahibe Ana Jessica'ya, oğlu Muad'Dib'e ve torunu II. Leto'ya... Cennetin Kutsal Teslisi'ne."

Stiros, "III. Leto," diye mırıldanmıştı. "Sardaukarlar tarafından öldürülen Leto ne olacak? O ne olacak?"

Tuek, "Lafına dikkat et, Stiros," diye uyarmıştı. "Büyükdedemin bu soruyu tam da bu sırada otururken yanıtladığını biliyorsun. Bölünmüş Tanrı'mız reenkarne olurken bir par-

çası, tanrılığını idame ettirmek için cennette kaldı. O zaman o parçası isimsiz oldu, Tanrı'nın Hakiki Özü'nün daima olması gerektiği gibi!"

"Ya?"

Tuek, yaşlı adamın sesindeki korkunç alaycılığı ve inançsızlığı algılamıştı. Stiros'un yoğun tütsü dumanlı havada adeta titreşen sözleri, korkunç bir cezaya davetiye çıkarmaktaydı.

Stiros sertçe, "Madem öyle, kız neden Leto'muzun Bölünmüş Tanrı'ya nasıl dönüştüğünü soruyor?" demişti.

Yoksa Stiros, Kutsal Metamorfoz'u mu sorguluyordu? Tuek dehşete kapılmıştı. Şöyle demişti: "Vakti gelince bizi aydınlatacaktır."

Stiros alayla, "Yetersiz açıklamalarımız kızın epey canını sıkıyordur herhalde," demişti.

"Fazla ileri gidiyorsun, Stiros!"

"Öyle mi? O kızın, kumalabalıklarının Rakis'in suyunun büyük bölümünü nasıl çevreleyip gezegeni eski haline, çöle dönüştürdüğünü sorması sana da ilginç gelmiyor mu?"

Tuek giderek kabaran öfkesini bastırmaya çalışmıştı. *Ne de olsa* Stiros, Kilise içindeki güçlü bir fraksiyonun temsilcisiydi fakat gerek ses tonuyla, gerekse sözleriyle, başrahiplerin çoktan yanıtladığı sorular soruyordu. II. Leto'nun Metamorfozu sırasında sayısız kumalabalığı doğmuştu ve bunlardan her biri O'nun küçücük birer parçasını taşıyordu. Kumalabalığından Bölünmüş Tanrı'ya: Bilinen ve tapılan bir süreçti bu. Bunu sorgulamak, Tanrı'yı inkâr etmek demekti.

Stiros, "Burada oturmaktan başka bir şey yaptığın yok!" diye suçlamıştı. "Bizi kızın elinde oyuncak et–"

"Yeter!" Tuek, bu yaşlı adamın alaycı ve inançsız sözlerini daha fazla duymak istememişti. Tüm vakarını toplayarak Tanrı'nın sözlerini tekrarlamıştı:

"Tanrı'nız kalbinizden geçenleri çok iyi bilir. Bugün ruhunuz, size karşı bir hesap sorucu olmak için yeter. Benim tanı-

ğa ihtiyacım yok. Siz ruhunuzun değil, yalnızca öfkenizin ve hiddetinizin sesine kulak veriyorsunuz."

Stiros sinirle çekip gitmişti.

Tuek uzun uzun düşündükten sonra en uygun, en güzel cüppesini giydi; beyazlı, sarılı, morlu bir cüppeydi bu. Ardından da Sheeana'yla görüşmeye gitti.

Sheeana, kilise kompleksinin merkez binasının çatısındaki bahçedeydi; yanında Cania ve iki kişi daha vardı... Tuek'in özel hizmetkârı olan, Baldik adlı genç bir rahip ile Kipuna adlı genç bir çömez rahibe; Tuek, Rahibe Analar gibi davrandığı için Kipuna'yı pek sevmezdi. Rahibeler Birliği'nin elbette ki burada casusları vardı fakat Tuek bunun farkında olmaktan hoşlanmıyordu. Sheeana'nın fiziksel eğitiminin büyük bölümünü üstlenen Kipuna'nın çocukla giderek daha fazla yakınlaşması, Cania'nın kıskançlığa kapılmasına yol açmıştı. Fakat Cania bile Sheeana'nın emirlerine karşı gelemezdi.

Dördü, bir havalandırma kulesinin neredeyse gölgesindeki bir taş bankın yanında ayakta duruyorlardı. Kipuna, Sheeana'nın sağ elini tutmuş, çocuğun parmaklarını oynatıyordu. Tuek, Sheeana'nın boyunun uzadığını fark etti. Kız altı yıldır buradaydı ve artık memeleri cüppesinin altından boy göstermeye başlamıştı. Çatıya kurulmuş bu bahçede neredeyse hiç rüzgâr esmiyordu ve havası Tuek'in ciğerleri için fazlasıyla boğucuydu.

Tuek emrettiği güvenlik tedbirlerinin göz ardı edilmediği konusunda içini rahatlatmak için dikkatle bahçeye bakındı. Tehlikenin nereden geleceği asla belli olmazdı. Terasın her köşesinde Tuek'in birer özel koruması duruyordu; dışarıdan pek belli olmasa da tepeden tırnağa silahlıydılar. Terası çevreleyen korkuluk duvarı yüksek olduğundan, oradaki muhafızların yalnızca başı görünüyordu. Bu kilise kulesinden daha yüksek olan tek bina, bin metre kadar batıdaki Keen'in ana rüzgârkapanıydı.

Tuek verdiği güvenlik emirlerinin uygulandığını gördüğü

halde tehlike seziyordu. Yoksa Tanrı onu uyarıyor muydu? Tuek, Stiros'un alaycı ve inançsız tavrından hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Stiros'a bu kadar hoşgörülü davranması doğru muydu?

Tuek'in yaklaştığını gören Sheeana, Kipuna'nın talimatları uyarınca yaptığı tuhaf parmak esnetme egzersizleriyle uğraşmayı bıraktı. Çocuk son derece bilge ve sabırlı bir edayla öylece, sessizce durup Başrahip'e gözlerini dikince yanındakiler de ister istemez dönüp onunla birlikte izlediler.

Sheeana, Tuek'i ürkütücü biri olarak görmüyordu. Aslında o ihtiyarı seviyordu, adamın bazı soruları saçma sapan olsa da. Hele verdiği yanıtlar! Sheeana, Tuek'i en çok rahatsız eden soruyu tamamen şans eseri keşfetmişti.

"Neden?"

Yanındaki rahiplerden bazıları araya girip de onun aslında, "Neden buna inanıyorsun?" diye sormak istediğini söylediklerinde, Sheeana bu açıklamaya balıklama atlamıştı; o günden sonra da Tuek ile diğerlerine bu soruyu sorup durmuştu:

"Neden buna inanıyorsun?"

Tuek, Sheeana'nın iki adım önünde durup eğilerek selam verdi. "İyi günler, Sheeana." Kaygıyla çevirdiği boynu cüppesinin yakasına sürtündü. Güneş omuzlarını yakıyordu. Çocuk neden sık sık buraya gelmeyi seçiyordu acaba?

Sheeana, Tuek'i süzmeyi sürdürdü. Adamın bu bakıştan rahatsız olduğunu biliyordu.

Tuek genzini temizledi. Sheeana ona böyle baktığında hep merak ederdi: *Bu kızın gözleri aracılığıyla aslında bana Tanrı mı bakıyor?*

Cania konuştu: "Sheeana bütün gün Balıklarla Konuşanlarla ilgili soru sordu."

Tuek en sofuca ses tonuyla, "Tanrı'nın Kutsal Ordusu," dedi.

Sheeana, "Hepsi kadın mıydı?" diye sordu. Buna inana-

maz gibiydi. Rakis'in en alt tabakası için Balıklarla Konuşanlar antik tarihte adı geçen, Kıtlık Zamanlarında gezegenden kovulmuş insanlardı sadece.

Tuek, *Beni sınıyor,* diye düşündü. Balıklarla Konuşanlar. Şimdi bu ismi taşıyanların Rakis'te ticaret ve casusluk amaçlı küçük bir delegasyonu vardı yalnızca, bu delegasyon da kadınlı erkekliydi. Kadim kökenleri şimdiki faaliyetlerini pek etkilemiyordu; artık çoğunlukla Ix için çalışıyorlardı.

"Erkekler onlara danışmanlık hizmeti verirdi hep," dedi Tuek. Dikkatle incelediği Sheeana'nın ne karşılık vereceğini merak ediyordu.

"Duncan Idaholar da vardı daima," dedi Cania.

"Evet, evet, elbette: Duncanlar." Tuek kaşlarını çatmamaya çalıştı. Şu kadın da lafa karışıp dururdu! Tuek, Tanrı'nın Rakis'teki tarihsel varlığının bu yönünün hatırlatılmasından hoşlanmazdı. O gulâmın tekrar tekrar üretilmesi ve Kutsal Ordu'da sahip olduğu konum, Bene Tleilax'ın nüfuzunun bir göstergesiydi. Fakat Balıklarla Konuşanların, elbette ki Tanrı'nın isteğiyle Duncanları canları pahasına korudukları gerçeği göz ardı edilemezdi. Duncanların kutsal olduğu kesindi fakat özel bir kategorideydiler. Ayrıca Tanrı, Duncanlardan bazılarını bizzat öldürdüğünü söylüyordu; onları bir an önce *dönüştürüp* cennete göndermek istemişti besbelli.

"Kipuna bana Bene Gesseritlerden bahsediyordu," dedi Sheeana.

Çocuğun zihni nasıl da konudan konuya atlıyordu!

Tuek genzini temizledi; Rahibe Analar konusunda aklının karışık olduğunun farkındaydı. "Tanrı'nın Gözdesi" olmuş Rahibe Analara, örneğin Azize Chenoeh'e saygı duymak gerekirdi. Ayrıca ilk başrahip, Tanrı'nın Gelini Kutsal Hwi Noree'nin aslında gizliden gizliye Rahibe Ana olduğunu savunan, oldukça mantıklı bir yazı yazmıştı. Kilise bu özel koşulları göz önüne alarak, Bene Gesserit'e karşı sinir bozucu bir sorumluluk hissi duyuyordu; bu yüzden de Rahibeler

Birliği'ne Tleilaxlılardan çok daha ucuza, komik denecek kadar düşük fiyattan melanj satıyorlardı.

Sheeana en masum sesiyle, "Bene Gesseritlerden bahsetsene, Hedley," dedi.

Tuek, Sheeana'nın etrafındaki yetişkinlere dik dik bakarak yüzlerinde gülümseme yakalamaya çalıştı. Sheeana ona bu şekilde, adıyla hitap ettiğinde ne yapacağını bilemiyordu. Kızınki küçültücü bir tavırdı bir bakıma. Fakat böyle samimiyet göstererek Tuek'i onurlandırmış da oluyordu.

Tuek, *Tanrı beni çetin sınavlardan geçiriyor,* diye düşündü.

Sheeana, "Rahibe Analar iyi insanlar mı?" diye sordu.

Tuek iç geçirdi. Bütün kayıtlar, Tanrı'nın Rahibeler Birliği'ne şüpheyle yaklaştığını gösteriyordu. Tanrı'nın sözleri özenle incelendikten sonra, yorumlaması için bir başrahibe sunulmuştu. Tanrı, Rahibeler Birliği'nin Altın Yol'u tehdit etmesine izin vermemişti. Bu kadarı ortadaydı.

"Birçoğu iyidir," dedi Tuek.

Sheeana, "En yakın Rahibe Ana nerede?" diye sordu.

"Buradaki, Keen'deki Rahibeler Birliği Elçiliği'nde," dedi Tuek.

"Onu tanıyor musun?"

"Bene Gesserit kalesinde bir sürü Rahibe Ana var," dedi Tuek.

"Kale nedir?"

"Burada kaldıkları yere kale derler."

"İçlerinden biri yöneticileridir mutlaka. Onu tanıyor musun?"

"Önceki Tamalane'di ama şimdiki yeni. Çok yakın zamanda geldi. Adı Odrade."

"Komik bir isim bu."

Tuek hemfikir olsa da şöyle dedi: "Tarihçilerimizden birinin dediğine göre Atreides isminin günümüzdeki hallerindenmiş."

Sheeana bunu düşündü. *Atreides.* Şeytan'ı vücuda getiren

aileydi bu. Atreideslerden önce sadece Fremenler ve Şeyh Hulud vardı. Sheeana'nın halkı, Kilise'nin tüm yasaklarına karşın Sözel Tarih'i benimsemişti ve ayinlerde, Rakis'te yaşamış en önemli kişilerin başardığı işleri tek tek sayarlardı. Sheeana köyündeyken bu isimleri çoğu gece duyardı.

"Muad'Dib, Tiran'ın babasıydı."

"Tiran, Şeyh Hulud'un babasıydı."

Sheeana'nın içinden Tuek'le tartışmak gelmiyordu. Adam bugün yorgun görünüyordu zaten. Sheeana, "Bu Rahibe Ana Odrade'yi getirin bana," demekle yetindi.

Kipuna eliyle ağzını örterek, keyifle sırıtışını gizledi.

Tuek dehşetle geriledi. Böyle bir talebi nasıl yerine getirebilirdi ki? Rakis Kilisesi bile Bene Gesseritlere emir veremezdi! Ya Rahibeler Birliği kendisini reddederse? Karşılığında melanj armağan etmeyi mi teklif etmeliydi? Bu zayıflık belirtisi olarak görülebilirdi. Rahibe Analar pazarlığa kalkabilirdi! Rahibeler Birliği'nin o soğuk bakışlı Rahibe Analarından daha sıkı pazarlıkçılar yoktu. Hele bu yeni gelen Odrade en beterlerinden gibi görünüyordu.

Tüm bu düşünceler Tuek'in aklından bir anda geçiverdi.

Cania araya girerek, Tuek'in işine gelecek bir öneri sundu. "Sheeana'nın davetini Kipuna iletebilir belki," dedi.

Tuek, genç çömez rahibeye yan gözle baktı. Evet! Pek çok kişi (anlaşılan Cania da) Kipuna'nın Bene Gesserit casusu olduğundan şüpheleniyordu. Gerçi Rakis'te herkes birilerinin casusuydu elbette. Tuek en müşfik gülümsemesini takınarak Kipuna'ya başını salladı.

"Rahibe Analardan tanıdığın var mı, Kipuna?"

"Bazılarını tanırım, Yüce Başrahibim," dedi Kipuna.

En azından hâlâ uygun şekilde saygılı davranıyor!

"Harika," dedi Tuek. "O zaman Sheeana'nın bu nazik davetini Rahibeler Birliği Elçiliği'ne iletir misin lütfen?"

"Elimden geleni yapacağım, Yüce Başrahibim."

"Yapacağına eminim!"

Kipuna gururla Sheeana'ya dönerken, başarılı olduğunu biliyordu. Rahibeler Birliği'nin tekniklerini kullanarak Sheeana'yı böyle bir talepte bulunmaya yönlendirmesi öyle kolay olmuştu ki. Gülümsedi ve konuşmak için ağzını açtı. Sheeana'nın kırk metre kadar arkasındaki korkuluk duvarında bir hareket Kipuna'nın dikkatini çekti. Orada, gün ışığında bir şey parlıyordu. Küçük ve...

Kipuna boğuk bir çığlıkla Sheeana'yı tutup şaşkın Tuek'e doğru itti ve "Kaçın!" diye bağırdı. Sonra, hızla yaklaşan o parıltıya doğru koşmaya başladı... O şey, peşinde uzun bir şiga teli salınan küçücük bir arayıcıydı.

Tuek gençliğinde sopayla topa vurulan oyunlardan oynamıştı. Sheeana'yı refleksle yakaladı, bir an duraksadıktan sonra da tehlikeyi fark etti. Kollarındaki kızın çırpınarak itiraz etmesine aldırmadan dönüp, kule merdiveninin açık kapısından içeri daldı. Kapının ardından sertçe kapandığını ve peşinden gelen Cania'nın hızlı adımlarını duydu.

Sheeana, Tuek'in göğsünü yumruklayarak, "Neler oluyor? Neler oluyor?" diye bağırıyordu.

"Sus, Sheeana! Sus!" Tuek ilk sahanlıkta duraksadı. Bu sahanlıktan binanın merkezine kaydırma oluğuyla ya da süspansörlü asansörle inilebilirdi. Cania gelip Tuek'in yanında durdu. O daracık yerde kadının hızlı nefeslerinin sesi yüksekti.

Cania soluk soluğa, "Kipuna'yı ve muhafızlarınızdan ikisini öldürdü," dedi. "Onları biçti! Gözümle gördüm. Tanrı bizi korusun!"

Tuek'in aklı karmakarışıktı. Hem kaydırma oluğu hem de süspansörlü asansör için kulenin kapalı solucan delikleri kullanılırdı. Sabote edilmiş olabilirlerdi. Çatıdaki saldırı çok karmaşık bir suikast planının sadece tek bir unsuru olabilirdi.

Sheeana ısrarla, "İndir beni!" dedi. "Ne oluyor?"

Tuek onu yavaşça yere bıraktı fakat bir elinden sımsıkı tutmayı sürdürdü.

Kızın üstüne eğilerek, "Sheeana, canım... Birileri bize zarar vermeye çalışıyor," dedi.

Şaşkınlık içindeki Sheeana'nın dudakları sessizce "O" şeklini aldı. Sonra: "Kipuna'ya zarar verdiler mi?"

Tuek başını kaldırıp çatı kapısına baktı. Oradan, yukarıdan ornitopter sesi mi geliyordu? *Stiros!* Kumpasçılar onları, bu savunmasız üç kişiyi öyle kolayca çöle götürüp atabilirdi ki!

Cania nefesini toplamıştı. "Topter sesi duyuyorum," dedi. "Buradan uzaklaşmamız gerekmez mi?"

"Merdivenlerden ineceğiz," dedi Tuek.

"Ama..."

"Dediğimi yap!"

Tuek, Sheeana'nın elini sımsıkı tutmayı sürdürerek önden gitti; alttaki sahanlığa indiler. Bu sahanlıkta, kaydırma oluğu ve süspansörlü asansör girişinin yanı sıra geniş ve kıvrılan bir koridora açılan bir kapı da vardı. Kapının sadece birkaç adım ötesinde, önceden Tuek'e, şimdiyse Sheeana'ya ait olan odanın girişi bulunuyordu. Tuek yine duraksadı.

Cania, "Çatıda bir şeyler oluyor," diye fısıldadı.

Tuek yanında hiç ses çıkarmadan, korkuyla bekleyen çocuğa tepeden baktı. Kızın eli terliydi.

Evet, terastan gürültüler geliyordu... Haykırışlar, yakıcı tıslamaları, epey koşuşturma sesi. Yukarılarındaki, artık göremedikleri çatı kapısı kırılarak açıldı. Bunun üzerine Tuek kararını verdi. Koridor kapısını açıp içeri dalınca, kama şeklinde ve sıkışık dizilmiş, siyah cüppeli bir grup kadının arasında buldu kendini. Tuek, kamanın başındaki kadını görünce yenilgi ve boşluk hissine kapıldı: *Odrade!*

Birisi Sheeana'yı Tuek'in elinden kapıp cüppeliler grubunun arkasına götürdü. Tuek ile Cania'nın itiraz etmelerine fırsat kalmadan ağızları ellerle kapatıldı. Başka eller de onları koridorun bir duvarına sertçe yasladı. Cüppelilerden bazıları kapıdan geçip merdiveni çıktı.

Odrade, "Çocuk güvende, şu an önemli olan tek şey de bu," diye fısıldadı. Tuek'in gözlerinin içine baktı. "Sakın bağırma." Tuek'in ağzını örten el çekildi. Odrade, Ses'i kullanarak, "Çatıda olanları anlat!" dedi.

Tuek kendini hiç itiraz etmeden yanıt verirken buldu: "Uzun şiga teli bağlanmış bir arayıcı. Korkuluk duvarını aşarak geldi. Kipuna onu görünce..."

"Kipuna nerede?"

"Öldü. Cania görmüş." Tuek, Kipuna'nın kendini cesurca tehlikeye atışını anlatmaya başladı.

Odrade, *Kipuna ölmüş!* diye düşündü. Bu kayıp karşısındaki üzüntü ve öfkesini gizledi. Nasıl da yazık olmuştu. Kipuna'nın yiğitçe ölmesi takdire şayandı fakat ölümü ne büyük bir kayıptı. Rahibeler Birliği'nin öyle cesur ve sadık kişilere daima ihtiyacı vardı, üstelik Kipuna'nın genleri çok zengindi. *Bu salaklar yüzünden hepsi gitti!*

Odrade işaret verince, Cania'nın ağzını örten el de çekildi.

"Gördüklerini anlat," dedi Odrade.

"Arayıcı, şiga telini Kipuna'nın boynuna doladı ve..." Ürperen Cania sustu.

Yukarıdan boğuk bir patlama sesi geldi, ardından da sessizlik çöktü. Odrade elini salladı. Koridora yayılan cüppeli kadınlar kıvrık kısma sessizce gidip gözden kayboldu. Şimdi Tuek ile Cania'nın yanında sadece Odrade ile soğuk bakışlı, gergin ifadeli, daha genç iki kadın kalmıştı. Sheeana ortalıkta yoktu.

"Bu işte Ixlilerin parmağı var," dedi Odrade.

Tuek de aynı fikirdeydi. O *kadar uzun şiga teli...* Odrade'ye, "Çocuğu nereye götürdünüz?" diye sordu.

"Onu koruyoruz," dedi Odrade. "Sus." Başını yana eğip kulak kabarttı.

Koridorun kıvrık kısmında beliren cüppeli bir kadın koşarak Odrade'nin yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Odrade gergince gülümsedi.

"Bitti," dedi Odrade. "Sheeana'nın yanına gidelim."

Sheeana evinin salonundaki yumuşak, mavi bir koltukta oturuyordu. Arkasında siyah cüppeli kadınlar, onu korumak için hilal şeklinde dizilmişti. Tuek çocuğun saldırının ve kaçışın şokunu epey atlattığını düşündü fakat Sheeana'nın gözleri hâlâ heyecanla ve sorulmamış sorularla parlıyordu. Kız, Tuek'in sağındaki bir noktaya bakıyordu. Tuek durup oraya bakınca inledi.

Duvarın dibinde çıplak bir erkek cesedi, tuhaf bir kıvrılma pozisyonunda yatmaktaydı; boynu kırılmıştı ve çenesi neredeyse sol omzunun üstünde duruyordu. Açık gözleri ölümünün boşluğuyla bakıyordu.

Stiros!

Stiros'un yırtılarak çıkarıldığı belli olan parçalanmış cüppesi ayaklarının yakınında, buruşuk bir yığın halinde yatıyordu.

Tuek, Odrade'ye baktı.

"Bu işin içinde o da vardı," dedi Odrade. "Ixliler ve Yüz Dansçıları da."

Birden boğazı kuruyan Tuek yutkunmaya çalıştı.

Cania onun yanından geçerek cesede doğru yürüdü. Tuek kadının yüzünü göremese de, onun bir zamanlar Stiros'la ilişki yaşadığını hatırlayınca içgüdüsel olarak Cania'yla koltukta oturan çocuğun arasına geçti.

Cania cesedin başında durup ayağıyla dürttü, sonra da dönüp tatminle Tuek'e baktı. "Gerçekten öldüğüne emin olmam gerekiyordu," dedi.

Odrade yanındakilerden birine döndü. "Cesedi ortadan kaldırın." Sheeana'ya baktı. Tapınak kompleksine yapılan saldırıyla uğraşmak için, taarruz kuvvetinin başında buraya geldikten sonra, çocuğu dikkatle inceleme fırsatını ancak bulmuştu.

Tuek, Odrade'nin arkasından konuştu: "Rahibe Ana, lütfen bana neler olduğunu açıklar–"

Odrade ona dönmeden sözünü kesti. "Sonra."

Tuek'in sözünü duyan Sheeana'nın yüzünde heyecan beliriverdi. "Rahibe Ana olduğunu *tahmin etmiştim!*"

Odrade başıyla onaylamakla yetindi. Ne müthiş bir çocuktu bu. Odrade, Taraza'nın odasındaki kadim tablonun karşısında dururken duyduğu hislerin aynısını yaşadı. O sanat eserinin yaratılmasını sağlayan ateşin birazı Odrade'ye ilham veriyordu şimdi. Çılgınca bir ilham! Deli Van Gogh'un mesajı buydu işte. Kaosa muhteşem bir düzen getirmişti. Rahibeler Birliği'nin gayelerinden biri de bu değil miydi?

Odrade, *Bu çocuk benim tuvalim,* diye düşündü. Elinde o kadim fırçayı tutuyordu sanki. Burnuna yağ ve boya pigmentleri kokusu geliyordu.

"Beni Sheeana'yla yalnız bırakın," dedi. "Herkes dışarı."

Tuek itiraz edecek olduysa da, Odrade'nin cüppeli yardımcılarından biri kolunu kavrayınca sustu. Odrade, Tuek'e öfkeyle baktı.

"Bene Gesseritler sana daha önce de hizmetlerde bulundu," dedi Odrade. "Bu sefer de hayatını kurtardık."

Tuek'in kolunu tutan kadın onu çekiştirdi.

"Tuek'in sorularını yanıtlayın," dedi Odrade. "Ama bunu başka yerde yapın."

Cania, Sheeana'ya doğru bir adım attı. "O çocuk benim..."

Odrade bağırarak, Ses'i var gücüyle kullanarak, "Git!" diye emretti.

Cania donakaldı.

Odrade, Cania'ya öfkeyle bakarak, "Sheeana az kalsın senin yüzünden ölecekti... Beceriksiz kumpasçıların elinde can verecekti!" dedi. "Onunla bir daha temas kurma fırsatın olup olmayacağına daha sonra karar vereceğiz."

Cania'nın gözleri doldu fakat Odrade'ye karşı gelemezdi. Dönüp diğerleriyle birlikte, kaçarcasına odadan çıktı.

Odrade kendisine dikkatle bakan çocuğa tekrar dikkatini yöneltti.

"Seni uzun zamandır bekliyorduk," dedi. "O salaklara seni kaybetmeleri için bir fırsat daha vermeyeceğiz."

Yürütme erki kimin elindeyse kanunlar daima onun yanındadır. Bu işin ahlakla ya da hukuki ayrıntılarla pek ilgisi yoktur. Tüm mesele şudur: Güç kimde?

–Bene Gesserit Meclis Tutanakları
Arşivler #XOX$_{232}$

Taraza'yla maiyeti Gammu'dan ayrılır ayrılmaz Teg işe koyuldu. Schwangyu'yu gulâmdan yeterince uzak tutmak için yeni kale içi prosedürleri belirlenmeliydi. Taraza böyle emretmişti.

"Gulâmı istediği kadar gözlemlesin. Ama dokunamasın."

Teg işlerinin yoğunluğuna karşın, olmadık zamanlarda gözlerini boşluğa dikip dalıyordu; kontrolsüz kaygılardan mustaripti. Taraza'nın maiyetini Lonca gemisinden kurtarışı ve ardından Odrade'nin yaptığı tuhaf açıklamalar, kendisine ait veri kategorilerinden hiçbirine uymuyordu.

Bağımlılıklar... Anahtar kütükler...

Birden kendini çalışma odasında otururken buldu; önündeki masada onaylaması gereken nöbet listesinin projeksiyonu vardı fakat bir an için saati, hatta günü bile hatırlayamadı. Kendini toplaması bir an aldı.

Sabah ortası. Taraza'yla maiyeti gideli iki gün olmuştu. Teg yalnızdı. Evet, Duncan'ın bugünkü eğitimini Patrin üstlenmişti; böylece Teg komuta kararlarıyla ilgilenebilecekti.

Etrafındaki çalışma odası yabancı geliyordu. Yine de Teg oradaki eşyalara tek tek baktığında hepsini tanıdık buluyordu. İşte şurada kişisel veri konsolu vardı. Üniforma ceketi, yanındaki sandalyenin sırtına özenle asılmıştı. Mentat mo-

duna geçmeye çalıştı fakat zihni direndi. Öğrencilik günlerinden beri yaşamadığı bir şeydi bu.

Öğrencilik günleri.

Taraza'yla Odrade, onu yeniden bir tür eğitime sokmuşlardı.

Öz eğitim.

Hafızasının Taraza'yla çok eskiden yaptığı bir konuşmayı sunduğunu, soyutlanmış bir şekilde hissetti. O konuşma ne kadar da tanıdıktı. Teg oradaydı, kendi bellek kapanının anlarında kısılı kalmıştı.

Hem o hem de Taraza, Barandiko'da kanlı bir savaşın patlak vermesini önlemek için gerekli karar ve eylemlerde bulunduktan sonra bitkindiler. O olay şimdi tarihte önemsiz bir vaka olarak yer alsa da, o sırada birlikte var güçleriyle uğraşmalarını gerektirmişti.

Taraza anlaşma imzalanmasından sonra Teg'i, yok-gemisindeki küçük oturma odasına davet etmişti. Rahat bir tavırla konuşuyor, Teg'in dirayetini takdir ediyordu; onun karşı tarafın zayıf bir yönünü saptayarak uzlaşmaya zorlamasından etkilenmişti.

Neredeyse otuz saattir uyanık ve faaldiler; Taraza odasındaki besinsuyu tertibatını tuşlayıp istediği karışımı hazırlarken, Teg nihayet oturma fırsatı bulduğuna memnundu. Cihaz istenen karışımı, iki büyük bardak dolusu kremalı kahverengi sıvıyı vazifeşinasça hazırladı.

Teg kadının kendisine uzattığı bardağını alırken sıvıyı kokusundan tanıdı. Bene Gesseritlerin yabancılara nadiren ikram ettiği, çabuk enerji veren, canlandırıcı bir içecekti. Taraza artık Teg'i yabancı olarak görmüyordu.

Teg başını geriye atıp sıvıdan büyük bir yudum alırken Taraza'nın küçük oturma odasının süslemeli tavanına baktı. İçinde bulundukları yok-gemi eski bir modeldi; inşa edildiği sıralarda dekorasyona daha fazla önem verilirdi... Oymalarla kaplı kornişler, bütün yüzeylere kazınmış barok figürler.

İçecekten aldığı yoğun melanj tadı, Teg'e çocukluğunu anımsattı...

Elindeki bardağa bakarak, "Annem çok yorulduğumda bana bundan yapardı," dedi. Daha şimdiden vücuduna yayılan yatıştırıcı enerjiyi hissediyordu.

Taraza elinde kendi bardağıyla Teg'in karşısındaki koltuk-köpeğe geçti; o beyaz, tüylü, canlı koltuğun Taraza'yı uzun süredir tanıdığı, hemen kadının vücuduna uygun şekle girmesinden belliydi. Taraza, Teg için de yeşil kumaşlı, geleneksel bir koltuk getirtmişti fakat onun koltuk-köpeğe göz attığını görünce adama sırıttı.

"Zevkler kişiden kişiye değişir, Miles." İçkisinden bir yudum alıp iç geçirdi. "Amma yorulduk ama iyi iş çıkardık. Durumun çığrından çıkmasının eşiğine geldiğimiz anlar oldu."

Taraza'nın rahatlığı Teg'i etkilemişti. Kadın rol yapmıyordu; aralarına mesafe koyacak ve Bene Gesserit hiyerarşisindeki farklı konumlarını belli edecek standart bir maske takmıyordu. Bariz şekilde dostça davranıyordu, hem de hiç baştan çıkarmaya çalışmadan. Yani şu an sahiden samimiydi... Bir Rahibe Ana'nın olabileceği kadar.

Teg artık Alma Mavis Taraza'yı çok iyi tanıdığını, onun gerçek yüzünü maskelerinden birini takınırken bile görebildiğini anlayınca sevindi birden.

"Annen emredilenden fazlasını öğretti sana," dedi Taraza. "Akıllı kadındı ama sapkınlardandı. Artık hep sapkınlar üretiyoruz gibi görünüyor."

"Sapkın mı?" Teg ister istemez içerlemişti.

"Biz Rahibeler arasında bir espridir bu," dedi Taraza. "Başrahibe Anaların emirlerine sorgusuz sualsiz uymamız gerekir. Bunu yaparız da, onlara katılmadığımız zamanlar hariç."

Teg gülümsedi ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Ne tuhaf," dedi Taraza. "Gergin geçen o kısa görüşmede, sen sanki Rahibelerimdenmişsin gibi hissettiğimi fark ettim."

Teg içeceğin midesini ısıttığını hissetti. Burun deliklerini karıncalandırıyordu. Boş bardağı yanındaki sehpaya koydu ve ona bakarak konuştu: "En büyük kızım..."

"Yani Dimela. Onu almamıza izin vermeliydin, Miles."

"Bu kararı ben veremezdim."

"Ama istesen tek bir sözle..." Taraza omuz silkti. "Neyse, bunlar geçmişte kaldı. Ne olmuş Dimela'ya?"

"Çoğu zaman size fazla benzediğimi düşünüyor."

"Fazla mı?"

"O bana çok bağlıdır, Başrahibe Ana. Bizim aramızdaki ilişkiyi anlamıyor ve..."

"Aramızda nasıl bir ilişki var?"

"Siz emredersiniz, ben de uyarım."

Taraza bardağının üstünden ona baktı. Bardağını bırakınca konuştu: "Evet, sen asla gerçek bir sapkın olmadın, Miles. Ama belki... Bir gün..."

Taraza'nın böyle şeyler düşünmesini istemeyen Teg konuyu değiştirmek için çabucak konuştu: "Dimela, uzun süre melanj kullanmanın çoğu insanı sizin gibi yaptığını düşünüyor."

"Öyle mi? Yaşlanmayı geciktirici bir iksirin bu kadar çok yan etkisi olması ne tuhaf, değil mi Miles?"

"Ben tuhaf bulmuyorum."

"Bulmazsın tabii." Taraza içeceğini bitirdikten sonra bardağını kenara koydu. "Ömrü ciddi ölçüde uzayan kişilerin, özellikle de senin, insan doğası hakkında ne çok bilgi sahibi olduğunuzdan bahsediyordum."

"Daha uzun yaşayınca daha çok gözlemde bulunuyoruz," dedi Teg.

"Bence o kadar basit değil. Bazı insanlar gözlem filan yapmaz. Hayat başlarına gelen bir şeydir sadece. Bir çeşit aptalca ısrardan başka pek bir şey sergilemeden hayatlarını idame ederler; onları sahte huzurlarından koparıp alabilecek her şeye karşı da öfke ve hınç duyar, var güçleriyle direnirler."

"Melanj konusunda, kabul edilir bir bilanço tablosu hazırlamayı asla başaramadım," dedi Teg. Mentatların yaygın bir veri düzenleme yöntemini kastetmişti.

Taraza başıyla onayladı. Onun da aynı sorunu yaşadığı belliydi. "Biz Rahibeler, mentatlar gibi çift hatlı düşünmeyiz genelde," dedi. "Silkelenip bu durumdan kurtulmakta kullandığımız rutinler vardır ama sorunu kalıcı olarak çözmezler."

"Atalarımız bu sorunu uzun süre yaşamıştı," dedi Teg.

"Baharattan önce işler farklıydı," dedi Taraza.

"Ama ömürleri öyle kısaydı ki."

"Elli, yüz yıl kadardı. Evet, şimdi bize pek uzun gibi gelmiyor ama yine de..."

"Hayatı daha mı yoğun yaşıyorlardı?"

"Ah, bazen çılgınca yaşıyorlardı."

Teg, Taraza'nın Diğer Belleklerine dayanarak konuştuğunu fark etti. Çok eskilere dair böyle kadim bilgileri ilk alışı değildi bu. Annesi de bazen böyle anılardan faydalanırdı fakat ancak ders vermek için. Taraza'nın şimdi yaptığı bu muydu? Bir şeyler mi öğretiyordu?

"Melanj nice elleri olan bir canavardır," dedi Taraza.

"Keşke onu hiç keşfetmeseydik diye düşündüğünüz oluyor mu bazen?"

"Melanj olmasaydı Bene Gesseritler de olmazdı."

"Lonca da."

"Ama Tiran'la Muad'Dib de olmazdı. Baharat bir eliyle verdiklerini diğer tüm elleriyle alıyor."

Teg, "İstediğimiz şey hangi elinde?" diye sordu. "Mesele bu değil mi hep?"

"Sen eşine az rastlanır birisin, Miles... Bunu biliyor muydun? Mentatların felsefeyle ilgilendiği çok nadirdir. Bu senin avantajlarından biri bence. Şüphe duymaya öyle meyillisin ki."

Teg omuz silkti. Sohbetin vardığı bu noktadan rahatsız olmuştu.

"Sözlerimden hoşlanmadın," dedi Taraza. "Ama şüpheci olmaya devam et. Bir filozof şüpheci olmalıdır."

"Zensünniler öyle diyor."

"Bu konuda bütün gizemciler hemfikirdir, Miles. Şüphenin gücünü asla küçümseme. Çok ikna edicidir. Satorinin elinde hem şüphe hem de inanç vardır."

Gerçekten çok şaşıran Teg, "Rahibe Analar, Zensünni ritüellerini uygular mı?" diye sordu. Bu aklının köşesinden bile geçmemişti daha önce.

"Sadece bir kez," dedi Taraza. "Mutlak bir ççşit satoriyc ulaşırız. Her hücremizle."

"Baharat ıstırabı," dedi Teg.

"Annenin sana anlattığına emindim. Ama Zensünnilere olan yakınlığımızdan hiç bahsetmemiş anlaşılan."

Boğazında bir yumru hisseden Teg yutkundu. Bu çok ilginçti! Taraza ona Bene Gesseritler hakkında yepyeni bir bilgi vermişti. Teg'in, annesi de dahil olmak üzere onlara bakışını tamamen değiştiriyordu bu. Kendisinden ayrıydılar; onun asla gidemeyeceği, ulaşamayacağı bir yere gidiyorlardı. Zaman zaman kendisine yoldaş gözüyle bakabilirlerdi fakat asla tam olarak aralarına karışamaz, o mahrem çembere giremezdi. Sadece onları taklit edebilirdi, o kadar. Asla Muad'Dib ya da Tiran gibi olmayacaktı.

"Öngörü," dedi Taraza.

Bu sözcük Teg'in dikkatini başka yöne kaydırdı. Taraza konuyu değiştirmiş ama bir yandan da değiştirmemişti.

"Ben de *tam* Muad'Dib'i düşünüyordum," dedi Teg.

"Muad'Dib'in geleceği öngördüğünü düşünüyorsun," dedi Taraza.

"Mentatlara öğretilen budur."

"Duyduğun şüpheyi sesinden anlıyorum, Miles. Sence Muad'Dib geleceği öngörüyor muydu, yoksa yaratıyor muydu? Öngörü ölümcül olabilir. Kâhinin geleceği görüp söylemesini isteyen kişiler, aslında gelecek yılki balina kürkü

fiyatları gibi dünyevi şeyleri öğrenmek ister. Hiçbiri kendi geleceğini anbean öğrenmek istemez."

"Yoksa sürpriz diye bir şey kalmazdı," dedi Teg.

"Kesinlikle. Geleceği böyle bilebilsen hayatın inanılmayacak kadar sıkıcı hale gelirdi."

"Muad'Dib'in hayatı sıkıcı mıydı sizce?"

"Tiran'ınki de öyleydi. Onların tüm hayatlarını kendi yarattıkları zincirleri kırmaya çalışmakla geçirdiğini düşünüyoruz."

"Ama onların inandığı..."

"Filozofça şüphelerini hatırla, Miles. Dikkat et! İnanan kişinin zihni durgunlaşır. Sınırsız, sonsuz evrene doğru açılmayı keser."

Teg bir an sessizce oturdu. İçeceğin etkisiyle bir süredir hissetmediği bitkinliğinin farkına varmıştı tekrar; yeni konseptlerin zihnini bulandırdığını da hissediyordu. Böyle şeylerin bir mentatı zayıflattığı öğretilmişti ona, oysa onlar sayesinde güçlendiği hissi yaşıyordu.

Beni eğitiyor, diye düşündü. *Bu sözleriyle ders veriyor.*

Tüm mentat dikkati, Mentat Okulu'nda bütün yeni öğrencilere öğretilen Zensünni öğüdüne odaklandı birden; öyle ki sanki bu öğüt zihnine izdüşürülmüş ve ateşle çevrelenmişti:

Granüler tekilliklere inanmakla, evrimsel ya da yozlaştırıcı her türlü hareketi reddedersiniz. İnanç, granüler bir evreni sabitler ve varlığının sürmesini sağlar. Hiçbir şeyin değişmesine izin verilemez, yoksa hareketsiz evren ortadan kaybolur. Ama siz hareket etmediğinizde o kendiliğinden hareket eder. Ötenize evrilir ve sizin için erişilmez hale gelir.

Taraza kendi yarattığı bu ruh haline iyice gömülerek devam etti: "En tuhafı da Ixli biliminsanlarının, evrenlerine inançlarının ne kadar hükmettiğini görememeleri."

Teg ona sessizce bakarak dinliyordu.

"Ixlilerin seçtiği, evrenlerine yönelik bakış açıları inançla-

rını tamamen şekillendiriyor," dedi Taraza. "Onların evreni kendi başına değil de, onların seçtiği türden deneylere uygun şekilde hareket ediyor."

Teg aniden irkilerek anılardan sıyrıldığında kendini Gammu Kalesi'nde buldu. Hâlâ çalışma odasında, tanıdık koltuğunda oturuyordu. Odaya bakındığında her şeyin bıraktığı yerde olduğunu gördü. Sadece birkaç dakika geçmişti fakat oda ve içindekiler artık yabancı değildi. Teg, mentat moduna girip çıkıvermişti. *Kendime geldim.*

Taraza'nın çok eskiden kendisine ikram ettiği o enerji verici içeceğin kokusu ve tadı hâlâ diliyle burnunu karıncalandırıyordu. İstese mentat yeteneklerini kullanarak o sahneye tekrar girebilirdi... O kısılmış korkürelerin ışığına, altındaki koltuğun verdiği hisse, seslerindeki tonlamalara geri dönebilirdi. Bütün bunlar, yalıtılmış anılar içeren bir zaman kapsülünde dondurulmuş haldeydi ve yeniden oynatılmayı bekliyordu.

O eski anıyı çağırmak, Teg'in yeteneklerinin hayal bile edemeyeceği ölçüde güçlendiği, büyülü bir evren yaratmıştı. O büyülü evrende atom yoktu, dört bir yandaki dalgalar ve görkemli hareketler vardı yalnızca. Teg orada, inanç ve idraktan kurulu tüm engelleri bir kenara atmak zorundaydı. Bu evren saydamdı. Arada oranın formlarının üstüne izdüşeceği perdeler olmadığından, Teg bu evrenin içinden bakarak her şeyi görebiliyordu. Onu küçültüp sadece faal hayal gücü özünden ibaret bırakan bu büyülü evrende, üzerinde herhangi bir izdüşüm görülebilecek yegâne perde, Teg'in imge yaratma yeteneğiydi.

Orada hem icracıyım hem de icra edilen şeyim!

Teg'in etrafındaki çalışma odası, duyumsal gerçekliğinde gidip geliyordu. Farkındalığının sıkışıp en temel gayesine odaklandığını, ancak bu gayenin kendisinin evrenini doldurduğunu hissetti. Kendini sonsuzluğa açmıştı.

Taraza bunu bilinçli olarak yaptı! diye düşündü. *Beni güçlendirdi!*

Kapıldığı huşu hissi onu tehdit etti. Kızı Odrade'nin, Taraza'nın emriyle Atreides Manifestosu'nu yazmak için böyle güçlere başvurduğunu fark etti. Teg'in kendi mentat güçleri, bu daha büyük örüntüye batmıştı.

Taraza, ondan müthiş bir performans bekliyordu. Böyle bir şeye ihtiyaç duyulması, Teg için bir meydan okuma olmasının yanı sıra onu dehşete de düşürüyordu. Rahibeler Birliği'nin sonunun geldiği anlamına gelebilirdi pekâlâ.

Temel kural şudur: Asla zayıflığı destekleme; daima gücü destekle.

–Bene Gesserit Kodası

Sheeana, "Nasıl oluyor da rahiplere emir verebiliyorsun?" diye sordu. "Burası onların mekânı."

Odrade rahat bir tavırla yanıt verse de, Sheeana'nın zaten sahip olduğunu bildiği bilgilerden fazlasını vermemeye özen gösterdi: "Rahipler Fremen kökenlidir. Yakınlarında Rahibe Anaları olmuştur hep. Hem sen de onlara emir veriyorsun, çocuk."

"O farklı."

Odrade gülümsememek için kendini zor tuttu.

Yanında getirdiği taarruz kuvvetinin, tapınak kompleksine yapılan saldırıyı savuşturmasının ardından üç saatten biraz fazla zaman geçmişti. Odrade bu süre içinde Sheeana'nın odasını komuta merkezine dönüştürmüş, durum değerlendirmesi ve ön misilleme planı yapmak gibi gerekli işleri halletmiş, bir yandan da Sheeana'yı gözlemlemiş ve konuşmaya teşvik etmişti.

Simulakış.

Odrade komuta merkezi olarak seçtiği odaya bakındı. Karşısındaki duvarın yakınında Stiros'un parçalanmış giysilerinin ufak bir parçası duruyordu hâlâ. *Zayiat.* Odanın şekli tuhaftı. Paralel duvarları yoktu. Odrade havayı kokladı. Emrindekilerin bu odaların güvenliğini sağlamakta kullandığı bulucuların yaydığı ozon kokusu hâlâ havadaydı.

Tuhaf şeklin sebebi neydi? Bina çok eskiydi ve defalarca

restore edilmiş, müştemilat eklenmişti fakat bütün bunlar odanın şeklinin sebebini açıklamıyordu. Duvarlarla tavana hoş bir şekilde kaba dokulu, krem rengi sıva çekilmişti. İki kapının birer yanında baharat lifinden yapılma, karmaşık desenli duvar halıları asılıydı. Vakit akşamın erken saatleriydi; kafesli pencerelerin panjurlarından içeri sızan gün ışığı karşı duvarı beneklerle beziyordu. Tavanın biraz altında salınan gümüşi sarı korkürelerin hepsi de gün ışığına uyacak şekilde ayarlanmıştı. Pencere altlarındaki havalandırma ızgaralarından boğuklaşmış sokak sesleri geliyordu. Gri fayans döşeme ve üstündeki turuncu halılar odaya rahat, zengin ve güvenli bir hava veriyordu fakat Odrade kendini güvende hissetmez oldu birden.

Yandaki haberleşme odasından, uzun boylu bir Rahibe Ana geldi. "Komutan Ana... Mesaj Lonca'ya, Ix'e ve Tleilaxlılara gönderildi," dedi.

Odrade dalgınca konuştu: "Anlaşıldı."

Ulak görevinin başına döndü.

Sheeana, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyleri inceliyorum."

Odrade düşünceli bir edayla dudaklarını büzdü. Tapınak kompleksindeki rehberleri, onları karmaşık bir koridorlar ve merdivenler labirentinden geçirmişti; kemerli avlular görmüş, ardından da sessiz çalışan muhteşem bir Ix malı süspansörlü tüp sistemiyle başka bir koridora gitmişlerdi; sonra yine merdivenler, bir başka kıvrık koridor... Nihayet bu odaya gelmişlerdi.

Odrade bir kez daha odaya göz gezdirdi.

Sheeana, "Niye bu odayı inceliyorsun?" diye sordu.

"Sessiz ol, çocuk!"

Oda asimetrik bir çokyüzlüydü; küçük tarafı soldaydı. Uzunluğu aşağı yukarı otuz beş metreydi, en geniş kısmıysa bunun yarısı kadardı. Çeşitli düzeylerde konforlu, birçok alçak divan ve koltuk. Sheeana yumuşak kumaşlı geniş kolçak-

lara sahip, parlak sarı bir koltuğa kraliçe gibi ihtişamla kuruldu. İçeride tek bir koltuk-köpek bile yoktu. Odrade diğer uçtaki geniş duvarda asılı, dağların resmedildiği tablonun yukarısındaki beyaz havalandırma ızgarasına baktı. Pencere altlarındaki ızgaralardan esen serin hava, tablonun yukarısındaki ızgaraya doğru yükseliyordu.

"Burası Hedley'nin odasıydı," dedi Sheeana.

"Neden adamın adını kullanarak onu rahatsız ediyorsun, çocuk?"

"Bundan rahatsız mı oluyor?"

"Bana laf ebeliği yapma, çocuk! Rahatsız olduğunu biliyorsun ve bu yüzden yapıyorsun."

"Öyleyse neden soruyorsun?"

Bunu duymazdan gelen Odrade odaya dikkatle göz gezdirmeyi sürdürdü. Tablonun karşısındaki duvar, dış duvarla eğik açı yapıyordu. Odrade şimdi anlıyordu. *Zekice!* Bu oda öyle bir şekilde inşa edilmişti ki bir fısıltı bile, yüksekteki ızgaranın ardındaki biri tarafından duyulabilirdi. O tablo bir başka havalandırma tünelini, bu odadan başka yerlere ses taşıyan bir tüneli gizliyordu şüphesiz. Orayı bulucu veya koklayıcı türünden bir cihazla saptamak mümkün değildi. Birisi gizlice odayı gözetlerken ya da dinlerken hiçbir şey "biplemezdi". Odrade, hile eğitimi almış birinin ihtiyatlı algılarına sahip olduğu için o tünelin farkına varabilmişti ancak.

Bekleyen çömezlerden birini eliyle çağırdı. Parmak işaretleriyle sessizce emir verdi: *"Şu ızgaranın ardından bizi kimin dinlediğini öğrenin."* Tablonun yukarısındaki ızgarayı başıyla gösterdi. *"Bırakın devam etsinler. Kime rapor verdiklerini öğrenmeliyiz."*

Sheeana, "Saldırıya uğrayacağımı nereden biliyordunuz da beni kurtarmaya geldiniz?" diye sordu.

Çocuğun sesi çok hoştu fakat eğitilmesi gerekiyordu. O sesteki sağlamlık, güçlü bir alete dönüştürülebilirdi.

Sheeana, "Cevap ver bana!" diye emretti.

Kızın sesindeki küstahlık karşısında irkilip bir anda sinirlenen Odrade öfkesini bastırmak zorunda kaldı. Bu çocuğu acilen yola getirmek gerekiyordu!

"Kendini sakinleştir, çocuk," dedi Odrade. Bu emri en uygun tenor tonla vermişti ve işe yaradığını gördü.

Sheeana onu tekrar irkiltti: "Ses'in bir başka türü bu. Beni sakinleştirmeye çalışıyorsun. Kipuna bana Ses hakkında her şeyi anlattı."

Odrade dönüp Sheeana'yla yüzleşti ve ona tepeden baktı. Sheeana'nın baştaki üzüntüsü geçmişti fakat Kipuna'dan bahsederken sesinde hâlâ öfke vardı.

"O saldırıya vereceğimiz karşılığı düşünmekle meşgulüm," dedi Odrade. "Neden dikkatimi dağıtıyorsun? Saldırganların cezalandırılmasını istersin diye düşünüyorum."

"Onlara ne yapacaksın? Söyle bana! Ne yapacaksın?"

Odrade, *Şaşılacak kadar kinci bir çocuk,* diye düşündü. Bu yönü törpülemek gerekecekti. Nefret de sevgi kadar tehlikeli bir histi. Nefret edebilen biri, bu hissin zıttını da duyabilirdi.

"Lonca'ya, lx'e ve Tleilaxlılara, rahatsız olduğumuzda daima gönderdiğimiz standart mesajı gönderdim," dedi Odrade. "İki kelime: Bunu ödeyeceksiniz."

"Nasıl ödeyecekler?"

"Uygun bir Bene Gesserit cezası hazırlanıyor. Davranışlarının sonuçlarına katlanacaklar."

"Ama *ne* yapacaksınız?"

"Belki ileride öğrenirsin. Hatta verdiğimiz cezaları nasıl belirlediğimizi bile öğrenebilirsin. Ama şimdilik bunu bilmene hiç gerek yok."

Sheeana'nın yüzü asıldı. "Kızmadın bile," dedi. "Rahatsız oldun, o kadar. Bunu kendi ağzınla söyledin."

"Sabırsızlığını dizginle, çocuk! Anlamadığın şeyler var."

Haberleşme odasında görev yapan Rahibe Ana geri geldi, Sheeana'ya göz attıktan sonra da Odrade'ye, "Rahibeler Meclisi raporunuzu aldı," dedi. "Tepkinizi onaylıyorlar."

Haberleşme odasından gelen Rahibe Ana öylece durmayı sürdürünce Odrade, "Başka bir şey mi var?" dedi.

Kadın çekince duymasının sebebini Sheeana'ya göz atarak belli etti. Odrade sağ elini kadına dönük şekilde kaldırarak, sessiz iletişime geçme işareti verdi.

Rahibe Ana dizginsiz kalmış bir heyecanla, dans edercesine parmaklarını oynatarak karşılıkta bulundu: *"Taraza'nın mesajı... İşin arkasındaki kilit unsur Tleilaxlılar. Lonca fahiş fiyattan melanj almaya zorlanmalı. Rakis'ten melanj almalarını engelleyin. Ix'e de aynı muameleyi gösterin. Dağılış'tan dönenlerin getirdiği ezici rekabet onları fazlasıyla zorlayacak. Balıklarla Konuşanları şimdilik boş verin. Onlar Ix'le birlikte yıkılacak. Efendiler Efendisi, Tleilax'tan bize karşılık gönderdi. Rakis'e gidiyormuş. Onu tuzağa düşürün."*

Odrade mesajı anladığını hafifçe gülümseyerek belirtti. Diğer kadının odadan çıkmasını seyretti. Rahibeler Meclisi, Rakis'te yapılanları onaylamakla kalmayıp, uygun bir Bene Gesserit cezasını da şaşılacak kadar çabuk bulmuştu. Taraza'yla danışmanları bunların olacağını tahmin etmişlerdi besbelli.

Rahatlayan Odrade kendine iç geçirme izni verdi. Rahibeler Meclisi'ne gönderilen mesaj kısaydı: Saldırının özeti, Rahibeler Birliği'nin zayiatının listesi ve saldırganların kimlikleri... Odrade ayrıca Taraza'ya, suçlulara gerekli uyarının yapıldığını, yani "Bunu ödeyeceksiniz" mesajının gönderildiğini bildirmişti.

Evet, o salak saldırganlar uyuyan devi uyandırdıklarını artık biliyordu. Böylece korkuya kapılacaklardı... Cezanın temel bir kısmıydı bu.

Sheeana koltuğunda kımıldandı. Yeni bir yaklaşım tarzı denemek üzere olduğu belliydi. "Sizinkilerden biri, orada Yüz Dansçıları var demişti." Çenesiyle tavanı gösterdi.

Odrade, *Ne kadar da cahil bir çocuk,* diye düşündü. Kızın içindeki bu cehalet boşluğunun doldurması gerekecekti. *Yüz*

Dansçıları! Odrade inceledikleri cesetleri düşündü. Tleilaxlılar nihayet Yüz Dansçılarını aksiyona göndermişti. Bene Gesseritleri sınamak içindi tabii. Bu yeni Yüz Dansçılarını saptamak son derece zordu. Fakat eşsiz feromonlarının karakteristik kokusunu yayıyorlardı hâlâ; Odrade, Rahibeler Meclisi'ne gönderdiği mesaja bu bilgiyi eklemişti.

Şimdi asıl mesele, Bene Gesseritlerin bu bilgiye sahip olduğunu gizli tutmaktı. Odrade çömez ulaklardan birini çağırdı. Havalandırma ızgarasını gözleriyle göstererek parmak hareketleriyle, sessizce konuştu: *"Dinleyenleri öldürün!"*

Koltukta oturan Sheeana'ya tepeden konuşarak "Ses'e fazla meraklısın, çocuk," dedi. "Oysa sessizlik, öğrenmek için son derece faydalı bir araçtır."

"Peki ama Ses'i öğrenebilir miyim? Öğrenmek istiyorum."

"Sana sessiz olmanı ve sessizliğinden öğrenmeni söylüyorum."

"Bana Ses'i öğretmeni emrediyorum!"

Odrade, Kipuna'nın raporlarını düşündü. Sheeana, etrafındaki neredeyse herkes üstünde Ses kontrolü kurmayı başarmıştı. Çocuk, Ses'i kullanmayı tek başına öğrenmişti. Kısıtlı bir dinleyici kitlesine hitap eden, orta seviye bir Ses. Çocuk doğuştan yetenekliydi. Tuek, Cania ve diğerleri Sheeana'dan korkuyorlardı. Korkmalarında dinsel fantezilerin de etkisi elbette ki vardı fakat Sheeana'nın Ses perdesi ve ton hâkimiyeti, bilinçaltındaki takdire şayan seçiciliği sergiliyordu.

Odrade'nin Sheeana'ya karşı nasıl davranması gerektiği barizdi. Dürüst olmalıydı. Dürüstlük son derece güçlü bir tuzaktı ve birden fazla amaca hizmet ederdi.

"Sana pek çok şey öğretmeye geldim ama bunu emrinle yapacak değilim," dedi Odrade.

"Herkes bana itaat eder!" dedi Sheeana.

Odrade, *Daha yeni ergenliğe ulaşmasına karşın şimdiden Aristokrat düzeyine gelmiş,* diye düşündü. *Yarattığımız tanrılar adına! Neye dönüşebilir acaba?*

Usulca ayağa kalkan Sheeana soran gözlerle yukarıya, Odrade'ye baktı. Çocuğun gözleri Odrade'nin omuz hizasındaydı. Sheeana uzun boylu, etkileyici biri olacaktı. Sağ kalabilirse.

"Bazı sorularıma cevap verirken bazılarına vermiyorsun," dedi Sheeana. "Beni beklediğinizi söylemiştin ama sebebini söylemiyorsun. Neden bana itaat etmiyorsun?"

"Aptalca bir soru, çocuk."

"Neden bana çocuk deyip duruyorsun?"

"Çocuk değil misin?"

"Âdet görüyorum.".

"Yine de çocuksun."

"Rahipler bana itaat ediyorlar."

"Senden korkuyorlar."

"Sen korkmuyor musun?"

"Hayır, korkmuyorum."

"Güzel! İnsanların sadece korkması bıktırıyor bir süre sonra."

"Rahipler senin Tanrı'dan geldiğine inanıyorlar."

"Sen öyle düşünmüyor musun peki?"

"Neden düşüneyim ki? Biz..." İçeri bir çömez ulak girince Odrade sustu.

Çömez, parmaklarını sessizce dans ettirerek konuştu: *"Dört rahip dinliyordu. Öldürüldüler. Hepsi de Tuek'in adamlarıydı."*

Odrade elini sallayarak ulağı gönderdi.

"Parmaklarını kullanarak konuşuyor," dedi Sheeana. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Çok fazla yanlış soru soruyorsun, çocuk. Hem seni neden Tanrı'nın bir aracı olarak düşünmem gerektiğini söylemedin."

"Şeytan bana saldırmıyor. Çölde gezerken Şeytan gelince onunla konuşuyorum."

"Neden Şeyh Hulud yerine Şeytan diyorsun?"

"Herkes bu salakça soruyu soruyor!"

"Öyleyse salakça yanıtını ver."

Sheeana'nın tekrar yüzü asıldı. "Tanışma şeklimiz yüzünden."

"Nasıl tanıştınız?"

Sheeana başını yana eğip bir an için yukarıya, Odrade'ye baktı. "Bu bir sır."

"Sır tutmayı bilir misin peki?"

Sheeana dikelip başıyla onayladı fakat Odrade bu harekette kararsızlık görmüştü. Çocuk giderek köşeye kıstırıldığını biliyordu!

"Harika!" dedi Odrade. "Rahibe Analara ilk öğretilen şeylerden biri sır tutabilmektir. Sana bunu öğretmekle uğraşmak zorunda olmamamıza sevindim."

"Ama her şeyi öğrenmek istiyorum!"

Çocuğun sesi nasıl da huysuzdu. Duygu kontrolü öylesine zayıftı ki.

Sheeana ısrarla, "Bana her şeyi öğretmelisin!" dedi.

Odrade, *Kırbacın vaktidir,* diye düşündü. Sheeana'nın sesinden ve hareketlerinden yeterince bilgi toplamıştı; bu bilgiler sayesinde, beşinci sınıf öğrencisi bir çömez bile çocuğu rahatlıkla kontrol edebilirdi.

Odrade, Ses'i var gücüyle kullanarak, "Benimle o şekilde konuşamazsın, çocuk!" dedi. "Yoksa hiçbir şey öğretmem!"

Sheeana kaskatı kesildi. Kendisine olanları bir dakikadan fazla düşündükten sonra gevşedi. Ardından da sıcak, içten bir edayla gülümsedi. "Ah, gelmene öyle sevindim ki! Burası çok sıkıcı olmaya başlamıştı."

Hiçbir şey insan zihninden daha karmaşık değildir.

–Il. LETO
Dar'üs-Balat Kayıtları

Bu enlemde çoğunlukla çabuk çöken, iç karartıcı Gammu gecesine neredeyse iki saat kalmıştı. Toplanan bulutlar kaleye gölge düşürüyordu. Duncan tek başına yoğun tempolu egzersiz yapmak için, Lucilla'nın emriyle avluya dönmüştü.

Lucilla da onu ilk gördüğü yerden, korkuluk duvarının ardından izlemekteydi.

Duncan, Bene Gesseritlerin sekiz düşmanla dövüşme egzersizinin yuvarlanma ve dönme hareketlerini yapıyordu; çimlerin üstüne hızla atılıp yuvarlanıyor, sağa sola dönüyor, aniden kalkıp çömeliyordu.

Odrade, *Düşmanın hamlelerinin beklenmedik hareketlerle nasıl savuşturulacağının iyi bir gösterisi,* diye düşündü. Duncan'ın hareketlerinde öngörülür bir örüntü göremiyordu, gulâmın hızı da baş döndürücüydü. Neredeyse on altı standart yaşına gelmişti ve prana-bindu potansiyeli şimdiden ortaya çıkıyordu.

Duncan'ın antrenmanlarda sergilediği kontrollü hareketler öyle çok şey anlatıyordu ki! Lucilla bu akşam egzersizlerini emredince gulâm hızla tepki vermişti. Lucilla, Taraza'dan aldığı emirlerin ilk safhasını yerine getirmişti. Gulâm onu seviyordu. Buna şüphe yoktu. Onu annesi gibi seviyordu. Üstelik Lucilla, Duncan'ı fazla zayıflatmadan başarmıştı bunu... Teg'in aksi yöndeki kaygılarına karşın.

Lucilla *Gölgem onun üstünde fakat bu gulâm ne bir ricacı ne*

de bağımlı bir hayran, diye düşünerek kendini rahatlattı. *Teg bu konuda boşuna kaygılanıyor.*

Daha o sabah Teg'e, "Güçlü yönleriyle kendini serbestçe ifade etmeyi sürdürüyor," demişti.

Teg onu şimdi görebilseydi keşke, diye düşündü. Duncan bu yeni egzersiz hareketlerinin çoğunu bizzat geliştirmişti.

Duncan son derece çevik bir hareketle neredeyse avlunun ortasına kadar sıçrayınca Lucilla az kalsın takdirle inleyecekti. Gulâmda gelişmekte olan sinir-kas dengesi, zamanla en az Teg'inki kadar sağlam bir psikolojik denge kazandırabilirdi ona. Böyle bir başarının kültürel etkisi muazzam olurdu. Teg'e ve onun sayesinde Rahibeler Birliği'ne sorgusuz sualsiz bağlılık duyan onca kişiye bakmak yeterliydi.

Lucilla, *Bunu Tiran'a borçluyuz büyük ölçüde,* diye düşündü.

II. Leto'dan önce, hiçbir yaygın kültürel ayarlamalar sistemi Bene Gesseritlerin idealindeki dengeyi sağlayacak kadar uzun süre uygulanamamıştı. Lucilla bu dengeyi –*"kılıcın keskin kenarı boyunca akmayı"*– büyüleyici buluyordu. Nihai hedefini bilmediği ve üstüne üstlük, içgüdüsel olarak tiksinç bulduğu bir role girmesini gerektiren bu projede çalışmayı tereddütsüz kabul etmesinin sebebi buydu.

Duncan öyle genç ki!

Rahibeler Birliği'nin şimdi Lucilla'nın ne yapmasını istediğini Taraza açıkça söylemişti: *Cinsel Koşullandırma.* Lucilla o sabah aynanın karşısına çırılçıplak geçip, Taraza'nın emirlerine uymakta kullanacağını bildiği tavırlarla yüz ve beden hareketlerinin pratiğini yapmıştı. Yapay bir sakinlik pozundayken yüzünü tarih öncesi bir aşk tanrıçasınınkine benzetmişti. Dolgun vücutluydu ve tahrik olmuş bir erkeğin kendini içine atabileceği bir yumuşaklık vaat ediyordu.

Eğitimi sırasında, İlk Zamanlardan kalma antik heykeller görmüştü. Taştan yapılmış o küçük kadın figürlerinin geniş kalçaları ve bebek emzirmeye uygun, sarkık memeleri vardı.

Lucilla istese o antik formun daha genç bir haline bürünebilirdi.

Lucilla'nın aşağısındaki avluda Duncan bir an duraksadı; şimdi hangi hareketleri yapacağını düşünür gibiydi. Sonra kendi kendine başıyla onay vererek yükseğe sıçradı ve havada perende atarak, keseli antilop gibi tek ayağının üstüne düştü; ardından da dövüşmekten çok dans edercesine, döne döne yana gitti.

Kararlılık duyan Lucilla dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi haline getirdi.

Cinsel Koşullandırma.

Cinselliğin sırrı aslında sır filan değil, diye düşündü. Cinselliğin kökleri hayatın kendisine bağlıydı. Bu da Lucilla'nın hafızasına, Rahibeler Birliği adına baştan çıkarmakla görevlendirildiği ilk adamın yüzünün kazınmış olmasını açıklıyordu elbette. Soy Üretme Ustası, bunu beklemesini ve o konuda kaygılanmamasını söylemişti. Fakat Lucilla, Cinsel Koşullandırma'nın iki kenarı keskin bir kılıç olduğunu o zaman anlamıştı. Kılıcın keskin kenarı boyunca akmayı öğrenebilirdiniz ama kesilmeniz tehlikesi de vardı. Lucilla, baştan çıkarmakla görevlendirildiği o ilk erkeğin yüzünün durup dururken zihninde canlandığı zamanlarda şaşkına dönüyordu. Mahrem anların doruğundayken o anıyı hatırlaması öyle sık oluyordu ki... Durumu gizlemek için büyük çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

Soy Üretme Ustası, onun içini rahatlatmak için, "Bu seni güçlendiren bir şey," demişti.

Yine de Lucilla'nın gizemli kalması gereken bir şeyi değersizleştirdiği hissine kapıldığı zamanlar oluyordu.

Yapması gereken şey yüzünden kendini kötü hissetti. Duncan'ın akşam antrenmanlarını izlemek, Lucilla'nın günlerinin en zevkli kısmıydı. Delikanlının kas gelişimi öyle hızlı ilerlemiş, kas ve sinir bağlantılarının hassaslığı öyle bir noktaya ulaşmıştı ki... Rahibeler Birliği'nin meşhur prana-bindu-

sunun bütün mucizeleri görülüyordu onda. Fakat Lucilla'nın bir sonraki adımı atmasının vakti gelmek üzere olduğundan, görev icabı sorumlu olduğu kişiyi takdirle izlemeyi sürdüremezdi artık.

Birazdan Miles Teg'in geleceğini biliyordu. Teg, Duncan'ı alıp idman salonuna götürecekti; orada daha ölümcül silahlar vardı.

Teg.

Lucilla, ona karşı merak duydu bir kez daha. Teg'i hemen tanıdığı, belirli bir açıdan çekici bulduğunu birden fazla kez fark etmişti. Bir Koşullandırıcı kendi üreme partnerlerini seçerken, önceden verdiği bir söz ya da aksi yönde bir emir olmadığı takdirde biraz serbest davranabilirdi. Teg yaşlıydı fakat kayıtlarına bakılırsa hâlâ cinsel güce sahip olması mümkündü. Lucilla, Teg'den doğacak çocuğunu elbette bizzat yetiştiremeyecekti fakat bunu kabullenmeyi öğrenmişti.

Kendine, *Neden olmasın?* diye sordu.

Planı son derece basitti. Gulâm üstündeki koşullandırıcılık görevini tamamladıktan sonra niyetini Taraza'ya açacak ve yiğit Teg'den çocuk yapacaktı. Daha önce Teg'e cezbedici sinyaller göndermişti fakat Teg direnmişti. Bir ikindi vakti, Silah Odası'nın yanındaki soyunma odasında mentat kinikliğini kullanarak Lucilla'yı durdurmayı başarmıştı.

"Üremek benden geçti artık, Lucilla. Rahibeler Birliği şimdiye kadar verdiklerimle yetinmeli."

Üstünde sadece siyah renkli, dar, tek parça idman giysisi olan Teg terli yüzünü sildikten sonra havluyu bir sepete atmıştı. Lucilla'ya bakmadan konuşmuştu: "Şimdi beni yalnız bırakır mısın lütfen?"

Yani Lucilla'nın niyetini anlamıştı!

Lucilla bunu beklemeliydi; nihayetinde karşısındaki Teg'di. Fakat onu hâlâ baştan çıkarabileceğini biliyordu. Kendisi gibi eğitimli bir Rahibe Ana başarısız olamazdı, Teg gibi açıkça güçlü bir mentat karşısında bile.

Lucilla kararsızlıkla öylece durdu bir an; kendiliğinden işleyen zihni, reddedilişinden sonra ilerleme kaydetmek için plan yapıyordu. Onu durduran bir şey vardı. Reddedilmenin öfkesi değildi bu; küçük bir olasılığın, onun baştan çıkarma numaralarına karşı Teg'in dirençli olması olasılığının varlığı da değildi. Gururla veya başarısızlık ihtimaliyle (ki her zaman mevcuttu) pek alakası yoktu.

Vakar.

Teg sessiz bir vakara sahipti; Lucilla, onun cesareti ve mahareti sayesinde Rahibeler Birliği'ne daha şimdiden çok şey vermiş olduğunu gayet iyi biliyordu. Sebebini tam olarak bilmeden Teg'den uzaklaşmıştı. Rahibeler Birliği'nin Teg'e duyduğu minnet duygusunu paylaştığı içindi muhtemelen. Şimdi Teg'i baştan çıkarırsa sırf onu değil, kendini de küçük düşürmüş olurdu. Üstlerinden doğrudan emir almadıkça böyle bir şeye kalkışmaya gönlü razı olmazdı.

Korkuluk duvarının ardında öylece dururken bu anılardan bazıları duyularını köreltmişti. Avlunun diğer ucundaki Silah Kanadı'nın kapı aralığındaki gölgelerde hareket vardı. Orada Teg seçilebiliyordu. Lucilla tepkilerini daha sıkı kontrol altına alıp Duncan'a odaklandı. Gulâm çimenlikte kontrollü taklalar atmayı kesmişti. Sessizce ayakta durarak, derin nefesler alarak yukarıya, Lucilla'ya bakıyordu. Lucilla, onun yüzündeki teri ve açık mavi, tek parça giysisindeki koyu ter lekelerini gördü.

Korkuluk duvarından eğilerek aşağıya, gulâma seslendi: "Çok iyiydin, Duncan. Yarın sana yeni tekme-yumruk kombinasyonları öğretmeye başlayacağım."

Aklından geçenleri sansürsüzce söyleyivermişti; bunun sebebini hemen anladı. Aslında gulâma değil, aşağıdaki gölgeli kapı aralığında duran Teg'e hitap etmişti. Ona şöyle diyordu: "Bak! Ona ölümcül yetenekler kazandıran sadece sen değilsin!"

Lucilla o zaman, psişesine Teg'in sızmış, hem de kendi-

sinin yasak tutması gereken derinliklere kadar inmiş olduğunu fark etti. Amansız bakışlarını, kapı aralığının gölgeleri arasından çıkan o uzun boylu adama çevirdi. Duncan, Başar'a doğru koşmaya başlamıştı bile.

Lucilla, Teg'e odaklanırken en temel Bene Gesserit reaksiyonlarının etkisiyle bir anda tepki verdi. Bu tepkinin adımları sonradan tanımlanabilirdi: *Bir terslik var! Tehlike! Teg, Teg değil!* Ancak bir anda tepki verirken, bunlardan hiçbiri ayrı bir form almadı. Lucilla, Ses'i avazı çıktığı kadar kullanarak seslendi:

"Duncan! Yere yat!"

Duncan kendini çimlere attı; Silah Kanadı'ndan çıkan, Teg gibi görünen kişiye tamamen odaklanmıştı. Adamın ellerinde, savaşta kullanılan türden bir lazer tüfeği vardı.

Lucilla, *Yüz Dansçısı!* diye düşündü. Onun gerçek kimliğini ancak yoğun tetikteliği sayesinde fark edebilmişti. *Yenilerden!*

"Yüz Dansçısı!" diye bağırdı.

Yana çekilip havaya sıçrayan Duncan, en az bir metre yükseklikte perende attı. Lucilla, onun tepkisinin hızı karşısında afallamıştı. Bir insanın bu kadar hızlı hareket edebileceğini bilmiyordu! Duncan havada salınırcasına uçarken, altından lazer tüfeğinin ilk ışını geçti.

Korkuluk duvarının üstüne sıçrayıp kendini aşağı bırakan Lucilla düşerken alt kattaki pencerenin denizliğine tutundu. Düşüşü tamamen kesilmeden önce, hafızasının orada olduğunu söylediği yağmur oluğuna tutunmak için sağ elini uzattı. Vücudu yana doğru sallanırken, bir alt kattaki pencere denizliğine atladı. Aşağıya vaktinde inemeyeceğini bilmesine karşın canla başla hareket ediyordu.

Yukarısında, duvarda bir şey cızırdadı. Lav rengi bir ışının duvarı kese kese üstüne geldiğini görünce dönüp aşağıdaki çimenliğe atladı. Yere iner inmez, etrafındaki her şeyi bir anda görüp kavradı.

Duncan az önce egzersizini yaptığı hareketleri müthiş bir şekilde tekrarlayarak, kıvrılıp bükülmek ve yana çekilmek suretiyle ışınlardan kaçarak saldırgana doğru ilerliyordu. Hareketleri öyle hızlıydı ki!

Lucilla, sahte Teg'in kararsızlığa kapıldığını yüzünden anladı.

Yüz Dansçısı'na doğru atıldı. Yaratığın düşüncelerini *hissediyordu: İkisi birden üstüme saldırıyor!*

Ama başarısızlık kaçınılmazdı; Lucilla koşarken bile bunu biliyordu. Yüz Dansçısı'nın tek yapması gereken, elindeki silahı yakın mesafede ve son yakma ayarında kullanmaktı. Lazer tüfeğini önünde hızla dört bir yana çevirebilirdi. Böyle bir savunmayı hiçbir şey aşamazdı. Bunları düşünen Lucilla saldırganı yenmenin bir yolunu ararken, sahte Teg'in göğsünde kırmızı duman belirdiğini gördü. Eğik açıyla, hızla yukarı çıkan kırmızı bir ışın, lazer tüfeğini tutan kolun kaslarını kesti. Kesilen kol, heykel parçası gibi düştü. Yukarı kalkan kesik omuzdan kan fışkırdı. Sendeleyen yaratık, kırmızı dumanların ve fışkıran kanların arasında paramparça olup basamakların üstüne yağdı; parçaları koyu ten rengi ve mavimsi kırmızıydı.

Lucilla dururken, Yüz Dansçısı feromonlarının belirgin kokusunu aldı. Duncan yanına geldi. Gulâm ölü Yüz Dansçısı'nın ardındaki koridora baktı; orada hareket eden bir şey vardı.

Ölü Teg'in arkasında bir başka Teg belirdi. Lucilla onu tanıdı: Gerçek Teg'in ta kendisiydi.

"Başar bu," dedi Duncan.

Duncan'ın bu kimlik dersini, arkadaşlarını sırf bazı kısımlarını görse bile tanımayı böylesine iyi öğrenmiş olması Lucilla'ya hafif bir haz yaşattı. Ölü Yüz Dansçısı'nı gösterdi. "Kokla onu."

Duncan derin nefes aldı. "Evet, kokusunu alıyorum. Ama

çok iyi bir kopya değildi. Onun ne olduğunu seninle aynı anda anladım."

Teg, sol kolunun üstüne dayalı ağır lazer tüfeğiyle avluya girdi. Sağ eliyle tüfek kabzasını kavramıştı, parmağı da tetikteydi. Avluya göz gezdirdikten sonra Duncan'a ve nihayet Lucilla'ya baktı.

"Duncan'ı içeri getir," dedi.

Savaş meydanındaki bir komutanın, acil durumlarda ne yapılması gerektiğini bilen birinin emriydi bu. Lucilla sorgusuz sualsiz itaat etti.

Duncan'ı elinden tutup Yüz Dansçısı'nın kanlı et parçalarının yanından geçirerek Silah Kanadı'na sokarken gulâm hiç konuşmadı. İçeri girdiklerinde Duncan dönüp arkasındaki ıslak yığına göz atarak, "Onu kim içeri aldı?" diye sordu.

"İçeri nasıl girdi?" diye sormaması Lucilla'nın dikkatini çekti. Duncan önemsiz ayrıntılara takılmayıp meselenin özünü daha şimdiden kavramıştı.

Teg önlerine düşüp uzun adımlarla kendi evine doğru yürüdü. Kapıda durup içeri göz attıktan sonra Lucilla'yla Duncan'a peşinden gelmelerini işaret etti.

Teg'in yatak odasında dumanlar salınıyordu ve yanık et kokusu hâkimdi... Lucilla'nın öylesine tiksindiği, barbekü de yanıp kömürleşmiş et kokusuydu bu: Pişmiş insan eti! Teg'in üniformalarından birini giymiş biri, yerde yüzükoyun yatıyordu; yataktan düştüğü belliydi.

Teg çizmesinin ucuyla yerdeki kişiyi döndürünce, cesedin yüzü ortaya çıktı: sabit bakan gözler, dişlerin sergilendiği tuhaf sırıtış. Lucilla onu tanıdı; kalenin çevresini korumakla görevli muhafızlardandı... Kale kayıtlarına göre Schwangyu'yla birlikte gelmişti.

"İçerideki adamları buydu," dedi Teg. "Patrin onun işini bitirdi, sonra da üniformalarımdan birini giydirip yatağa yüzükoyun yatırdık. Yüz Dansçılarını kandırmak için bu kadarı

yeterli oldu, ne de olsa yüzünü görmelerine fırsat vermeden saldırdık. Bellek kopyası çıkarmaya zaman bulamadılar."

"Öyle bir şey yapabildiklerini biliyor muydun?" Lucilla şaşırmıştı.

"Bellonda bana ayrıntılı brifing verdi!"

Lucilla, Teg'in bu sözünün ayrıca ne anlama geldiğini kavradı birden. Ansızın kabaran öfkesini bastırdı. "Avludakini nasıl elinizden kaçırdınız peki?"

Teg yumuşak bir sesle konuşarak, "Burada epey acil bir durumla meşguldük," dedi. "Bir seçim yapmak zorundaydım, ki doğru seçim olduğu anlaşıldı."

Lucilla öfkesini gizlemeye çalışmadı. "Duncan başının çaresine baksın mı dedin yani?"

"Ya Duncan'ı senin himayene bırakacaktım ya da diğer saldırganların kalede iyice mevzilenmelerine göz yumacaktım. Patrin'le bu kanadı temizlememiz epey zor oldu. Tamamen meşguldük." Teg, Duncan'a göz attı. "Bu işten yüzünün akıyla çıktı, verdiğimiz eğitim sayesinde."

"O... *O yaratık* az kalsın Duncan'ı öldürüyordu!"

"Lucilla!" Teg başını iki yana salladı. "Zamanlama hesabı yapmıştım. Siz ikiniz orada en az bir dakika sağ kalabilirdiniz. Senin Duncan'ı korumak için, gözünü bile kırpmadan o *yaratığın* önüne atılacağını, kendini feda edeceğini biliyordum. Bu da fazladan yirmi saniye demekti."

Duncan, Teg'in sözlerini duyunca dönüp parlak gözlerle Lucilla'ya baktı. "Bunu yapar mıydın?"

Lucilla karşılık vermeyince Teg, "Evet, yapardı," dedi.

Lucilla bunu inkâr etmedi. Fakat Duncan'ın nasıl inanılmaz bir hızla hareket ettiğini ve baş döndürücü bir çeviklikle yer değiştirerek saldırdığını hatırladı birden.

Teg, Lucilla'ya bakarak "Savaş kararları," dedi.

Lucilla bunu kabullendi. Teg her zamanki gibi doğru seçimi yapmıştı. Fakat Lucilla, Taraza'yla konuşması gere-

keceğini biliyordu. Aldığı prana-bindu eğitimi, bu gulâmı Lucilla'nın hiç beklemediği kadar hızlandırmıştı. Teg dikelip Lucilla'nın arkasındaki kapı aralığına pürdikkat bakmaya başlayınca, kadın kaskatı kesildi. Hızla döndü.

Orada Schwangyu, arkasında da Patrin duruyordu; Patrin de kolunun üstüne ağır bir lazer tüfeği dayamıştı. Tüfeğin namlusunun Schwangyu'ya dönük olması Lucilla'nın dikkatini çekti.

Patrin, "Israr etti," diye açıkladı. Yaşlı yaverin yüzü öfkeliydi. Ağız kenarlarındaki derin kırışıklıklar aşağı dönüktü.

"Ta güney koruganına kadar cesetler yatıyor ortalıkta," dedi Schwangyu. "Adamların inceleme yapmak için oraya gitmeme izin vermiyor. Onlara verdiğin emirleri derhal iptal etmeni emrediyorum."

"Temizleme ekiplerimin işi bitmeden olmaz," dedi Teg.

"Ama orada hâlâ insanları öldürüyorlar! Sesleri duyabiliyorum!" Schwangyu'nun sesinde nefret ve hiddet belirmişti. Ateş saçan gözlerle Lucilla'ya baktı.

"Orada insanları sorguya çekiyoruz aynı zamanda," dedi Teg.

Schwangyu öfkeli bakışlarını Teg'e çevirdi. "Burası fazla tehlikeliyse bu... Bu çocuğu evime götürelim. Hemen!"

"Hayır, bunu yapmayacağız," dedi Teg. Alçak ama kararlı bir sesle konuşmuştu.

Schwangyu hoşnutsuzlukla kaskatı kesildi. Patrin'in lazer tüfeğinin kabzasını tutan elinin eklemleri bembeyaz oldu. Bakışlarını tüfekten ayıran Schwangyu, kendisini süzen Lucilla'ya baktı. İki kadın sessizce bakıştılar.

Teg bir an sessizliği bozmadan bekledikten sonra, "Lucilla, Duncan'ı oturma odama götür," dedi. Arkasındaki bir kapıyı başıyla gösterdi.

Lucilla itaat ederken, bedeninin Duncan ile Schwangyu'nun arasında kalmasına göstere göstere dikkat etti.

Kapalı kapının ardında durduklarında Duncan, "Bana az daha 'gulâm' diyecekti," dedi. "Gerçekten çok sinirlenmiş."

"Schwangyu kontrolsüz davranıp birtakım hatalar yaptı," dedi Lucilla.

Teg'in oturma odasına bakındı. Onun evinin bu kısmını ilk kez görüyordu: Başar'ın dinlenme mekânıydı burası. Lucilla'ya kendi evini hatırlattı... Aynı düzenlilik ve dağınıklık karışımı. Yumuşak gri kumaşlı, eski moda bir koltuğun yanındaki sehpanın üstünde okuma makaraları saçılıydı. Makara okuyucu yana itilmişti; sanki onu kullanan kişi bir iki dakikalığına, kısa sürede dönmek üzere dışarı çıkmıştı. Yakındaki bir sandalyeye siyah bir Başar üniforması ceketi serilmişti; ceketin üstünde, dikiş malzemeleri bulunan küçük bir kutu açık duruyordu. Ceketin yeninde, özenle yamanmış bir delik vardı.

Giysilerini bizzat onarıyor demek.

Meşhur Miles Teg'in dikiş diktiği, Lucilla'nın hiç aklına gelmemişti. Bu konuyu düşünmüş olsa, böyle basit işleri Patrin'in yaptığına kanaat getirirdi.

Duncan, "Saldırganları içeri alan Schwangyu'ydu, değil mi?" diye sordu.

"Onun adamlarıydı." Lucilla öfkesini gizlemeye çalışmadı. "Fazla ileri gitti. Tleilaxlılarla anlaşma yapmış!"

"Patrin onu öldürecek mi?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil!"

Kapının ardında Schwangyu öfkeli, yüksek ve çok net bir sesle konuşuyordu: "Burada böyle dikilip bekleyecek miyiz, Başar?"

"Ne zaman isterseniz gidebilirsiniz." Bu konuşan Teg'di.

"Ama güney tüneline giremiyorum!"

Schwangyu'nun sesi hırçın çıkıyordu. Lucilla, yaşlı kadının bunu bir sebepten dolayı, bilinçli olarak yaptığını biliyordu. Schwangyu ne planlıyordu acaba? Teg şimdi çok ihtiyatlı olmalıydı. Dışarıda zekice davranmış, Schwangyu'nun kont-

rolünü hangi durumlarda kaybedebildiğini Lucilla'ya göstermişti fakat onun neler yapabileceğini bilmiyorlardı. Lucilla, Duncan'ı burada bırakıp Teg'in yanına dönmesinin daha mı iyi olacağını merak etti.

"Şimdi gidebilirsiniz ama evinize dönmemenizi tavsiye ederim," dedi Teg.

Schwangyu, "Neden?" diye sordu. Sesi şaşkındı, gerçekten şaşkındı; bu hissini pek gizleyemiyordu.

"Bir saniye," dedi Teg.

Lucilla uzaktan bağrışmalar geldiğini fark etti. Yakında bir yerlerden yüksek bir patlama sesi geldi... Sonra daha uzaktan bir tane daha. Teg'in oturma odası kapısının pervazından tozlar döküldü.

Schwangyu tekrar konuştu: "O neydi?" Sesi fazla yüksekti.

Lucilla, Duncan'la koridor kapısının arasına geçti.

Bedenini savunma pozisyonuna getiren Duncan da gözlerini kapıya dikmişti.

"O ilk patlama, yapmalarını beklediğim bir şeydi." Yine Teg. "İkincisiyse korkarım ki *beklemedikleri* bir şeydi."

Schwangyu bir şeyler söyledi fakat yakından gelen bir düdük sesi, kadının sesini bastırdı.

"Tamamdır, Başar'ım!" dedi Patrin.

Schwangyu sertçe, "Neler oluyor?" diye sordu.

"İlk patlamayla saldırganlar evinizi yok etti, sevgili Rahibe Ana. İkincisiyle de biz saldırganları yok ettik."

"Sinyali aldım, Başar'ım!" Yine Patrin. "Hepsini haklamışız. Tam tahmin ettiğiniz gibi, yok-gemiden flatörle inmişler."

"Peki ya gemi?" Teg'in sesi talepkâr ve öfkeliydi.

"Uzay büklümünden çıktığı an yok edildi. Sağ kalan yok."

Schwangyu, "Sizi geri zekâlılar!" diye haykırdı. "Ne halt ettiğinizin farkında mısınız?"

"Ben görevimi yaptım; o çocuğu her türlü saldırıdan ko-

rumam emredilmişti," dedi Teg. "Bu arada, sizin bu saatte evinizde olmanız gerekmiyor muydu?"

"Ne?"

"Evinizi havaya uçururlarken niyetleri sizi öldürmekti. Tleilaxlılar çok tehlikelidir, Rahibe Ana."

"Sana inanmıyorum!"

"Bence gidip bir bakın. Patrin, bırak geçsin."

Lucilla dinlerken, dillendirilmeyen asıl tartışmayı anlamıştı. Burada bir Mentat Başar'a bir Rahibe Ana'dan daha çok güvenilmişti, Schwangyu da bunu biliyordu. Kadın umutsuzluğa kapılmış olmalıydı. Evinin yok edildiğinin söylenmesi kurnazcaydı. Fakat Schwangyu buna inanmayabilirdi. Şu an aklını meşgul eden şey, saldırganlarla işbirliği yaptığını hem Teg'in hem de Lucilla'nın anladığını fark etmiş olmasıydı mutlaka. Bunu daha kaç kişi biliyordu kim bilir. Patrin biliyordu elbette.

Duncan başını hafifçe sağa eğmiş, kapalı kapıya bakıyor-

du. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı; sanki kapının ardındaki insanları görüyor ve izliyordu.

Schwangyu son derece kontrollü bir sesle konuştu: "Evimin yok edildiğine inanmıyorum." Lucilla'nın dinlediğini biliyordu.

"Emin olmanın tek bir yolu var," dedi Teg.

Lucilla, *Zekice!* diye düşündü. Schwangyu, Tleilaxlıların kendisine ihanet edip etmediklerine emin olmadan bir karar veremezdi.

"Pekâlâ, o zaman burada beni bekleyin! Bu bir emirdir!" Lucilla, Rahibe Ana Schwangyu'nun cüppesini hışırdatarak dönüp uzaklaştığını duydu.

Duygu kontrolü çok kötüydü, diye düşündü. Fakat bu olanların Teg hakkında ortaya koyduğu şey de bir o kadar rahatsız ediciydi. *Bunu ona Teg yaptı!* Teg bir Rahibe Ana'nın dengesini bozmayı başarmıştı.

Duncan'ın karşısındaki kapı hızla açıldı. Eşikte Teg belir-

di; bir eli kapı mandalındaydı. "Çabuk!" dedi Teg. "O dönmeden kaleden ayrılmalıyız."

"Kaleden ayrılmak mı?" Lucilla afalladığını gizlememişti.

"Çabuk dedim! Patrin bize kaçış yolu ayarladı."

"Ama yapmam gereken..."

"Boş ver şimdi! Öylece gel. Kendi rızanla peşimden gelmezsen zorla götürmek durumunda kalacağız."

"Beni zorla götürebileceğinize cidden inanı..." Lucilla birden sustu. Karşısında yepyeni bir Teg vardı; Lucilla onun dediğini gerçekten yapacak olmasa öyle bir tehditte bulunmayacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. Duncan'ı elinden tutup Teg'in peşinden giderek adamın evinden çıktı.

Patrin koridorda durmuş, sağına bakıyordu. Yaşlı adam, "Gitmiş," dedi. Teg'e baktı. "Ne yapılması gerektiğini biliyor musunuz, Başar'ım?"

"Pat!"

Lucilla, Teg'in yaverinin adını kısaltarak söylemesine daha önce hiç tanık olmamıştı.

Patrin ışıl ışıl dişlerinin tamamını sergileyerek sırıttı. "Kusura bakmayın, Başar'ım. Heyecanıma verin. Tamam öyleyse, sizi işinizle baş başa bırakıyorum. Benim kendi görevim var zaten."

Teg, Lucilla'yla Duncan'a koridorda sağa doğru gitmelerini işaret etti. İtaat eden Lucilla, hemen ardından Teg'in geldiğini duydu. Avucunda tuttuğu, Duncan'ın eli terliydi. Duncan birden elini çekip kurtardı ve dönüp arkasına bakmadan, uzun adımlarla Lucilla'nın yanında yürümeye başladı.

Koridorun sonundaki süspansörlü asansörün önünde Teg'in iki adamı nöbet tutuyorlardı. Teg onları başıyla selamladı. "Kimse peşimizden gelmesin."

Adamlar hep bir ağızdan konuştu: "Emredersiniz, Başar'ım."

Lucilla, Duncan ve Teg'le birlikte asansöre binerken, tam

olarak anlamadığı bir çekişmede taraf almış olduğunu fark etti. Rahibeler Birliği'nin politikası, Lucilla'nın etrafından hızla akan bir nehir gibiydi. Bu nehir genellikle karayı hafif dalgalarla yalardı sadece... Fakat Lucilla bu kez devasa, yıkıcı bir dalganın kabararak, gürleyerek üstüne geldiğini hissediyordu.

Güney koruganının ön odasına girdiklerinde Duncan konuştu.

"Hepimiz silahlanmalıyız," dedi.

"Çok yakında silahlanacağız," dedi Teg. "Yolumuza çıkacak herkesi öldürmeye de hazırsınızdır umarım."

Şu önemli bir gerçektir: Hiçbir Bene Tleilax dişisinin merkez Bene Tleilax gezegenlerinin güvenliğinden dışarıya gönderildiği görülmemiştir. (Bu analize dişileri taklit eden kısır Yüz Dansçıları dahil edilmemiştir. Onlar üreyemez.) Tleilaxlılar dişilerini elimize geçmesinler diye tecrit ediyor. Ana çıkarımımız bu. Tleilax Efendilerinin en büyük sırları yumurtalarda gizli olsa gerek.

–Bene Gesserit Analizi
Arşivler, No. $XOXTM_{99\ldots\ldots041}$

"Sonunda tanıştık," dedi Taraza.

Karşısında, iki metrelik boş alanın ardında, kendi koltuğunda oturan Tylwyth Waff'a bakıyordu.

Analistleri bu adamın Tleilax Efendilerinin Efendisi olduğunu doğrulamıştı. Bu çocuksu görünümlü, ufak tefek adamın öylesine muazzam bir güce sahip olması ne tuhaftı. Taraza kendini uyardı: *Burada görünüşe aldanmamak, önyargılı olmamak gerek.*

"Bunun olabileceğine inanmayanlar vardı," dedi Waff.

Adamın sesinin cırtlaklığı Taraza'nın dikkatini çekti; bu da farklı ölçütlerle değerlendirilmesi gereken bir şeydi.

Lonca'ya ait bir yok-geminin tarafsız alanında oturuyorlardı; Bene Gesserit ve Tleilax monitor gemileri Lonca gemisinin dış yüzeyine, leşe üşüşmüş avcı kuşlar misali tutunmuştu. (Ödü patlamış olan Lonca, Bene Gesseritleri yatıştırma telaşındaydı. *"Bunu ödeyeceksiniz."* Lonca bu konuda tecrübeliydi. Daha önce de bedel ödedikleri olmuştu.) İçinde buluştukları küçük, oval odanın duvarları geleneksel şekilde bakırdandı; yani odanın dinlenmesi ya da gözetlenmesi güya

olanaksızdı. Taraza buna bir an olsun inanmıyordu. Ayrıca Lonca ile Tleilaxlılar arasındaki, melanj yoluyla kurulmuş bağların hâlâ eskisi kadar güçlü olduğunu varsayıyordu.

Waff, Taraza hakkında kendini kandırmaya çalışmıyordu. Bu kadın herhangi bir Saygın Ana'dan çok daha tehlikeliydi. Taraza'yı öldürse kadının yerini hemen bir o kadar tehlikeli bir başkası, şimdiki Başrahibe Ana'nın sahip olduğu tüm önemli bilgilere sahip biri alırdı.

"Yeni Yüz Dansçılarınızı çok ilginç buluyoruz," dedi Taraza.

Waff elinde olmadan yüzünü ekşitti. Evet, Saygın Analardan *çok* daha tehlikeliydiler; Saygın Analar koca bir yokgemilerini yitirmelerine karşın henüz Tleilaxlıları suçlamamıştı bile.

Taraza sağındaki alçak sehpanın üstünde duran çift yüzlü, küçük dijital saate baktı; saat ikisinin de rahatça görebileceği şekilde konulmuştu. Waff'a bakan yüzü, adamın biyolojik saatine göre ayarlanmıştı. Bu görüşmeyi ayarlarken iki tarafın da saatlerinin olabildiğince birbirine yakın olmasına özen gösterilmesi Taraza'nın dikkatini çekti; ikisi de kendi zamanlarına göre ikindi vaktindeydi... Arada sadece on saniyelik fark vardı. Görüşmelerinin hoş yanlarından biriydi bu; koltuklarının arasındaki mesafe bile önceden kararlaştırılmıştı.

Odada baş başaydılar. Oval odanın uzunluğu altı, genişliğiyse üç metre kadardı. Turuncu kumaşlı, ahşap çivili, birbirinin aynısı hamak koltuklarda oturuyorlardı; etraflarında ne metal, ne de başka bir yabancı materyalden nesne vardı. Odadaki diğer tek eşya, üstünde saat duran sehpaydı. Dar ve uzun üç ahşap ayaklı sehpanın ince yüzeyi siyah plazdandı. Bu görüşmeye katılanlardan her birinin üstü titizce aranmıştı. Odanın yegâne girişi olan yuvarlak kapının ardında her iki tarafın üçer özel koruması duruyordu. Gerçi Taraza, Tleilaxlıların bu koşullar altında kendisinin yerine bir Yüz Dansçısı geçirmeye çalışacaklarını sanmıyordu!

"Bunu ödeyeceksiniz."

Tleilaxlılar da kendi zayıf durumlarının son derece farkındaydı, özellikle de yeni Yüz Dansçılarını Rahibe Anaların saptayabildiğini artık biliyor olduklarından.

Waff genzini temizledi. "Bir anlaşmaya varacağımızı sanmıyorum," dedi.

"Öyleyse neden geldiniz?"

"Rakis'teki kalenizden gelen tuhaf mesaj konusunda açıklama bekliyorum. Neyi ödeyecekmişiz?"

"Lütfen bu odada böyle aptalca rolleri bir kenara bırakın, Ser Waff. Her ikimizin de bildiği, göz ardı edilemeyecek gerçekler var."

"Mesela?"

"Şimdiye kadar, dölleme programımızda kullanmamız için tek bir Bene Tleilax dişisi bile verilmedi bize." Taraza, *Bunu bir düşünsün bakalım!* diye içinden geçirdi. Diğer Bellekler arasında, Bene Gesseritlerin bilgi toplamakta kullanabileceği tek bir Tleilax soyunun bile olmaması son derece sinir bozucuydu; Waff bunu öğrenecekti.

Waff kaşlarını çattı. "Bir Tleilaxlının hayatını pazarlık konusu yapacağımı sanmıyorsunuz herhal..." Birden susup başını iki yana salladı. "Ödemeden kastınızın bu olduğuna inanamıyorum."

Taraza karşılık vermeyince Waff konuştu: "Rakislilerin tapınağına yapılan o aptalca saldırının mesulü oralılardı; kendi başlarına hareket etmişler. Cezalandırıldılar da."

Taraza, *Beklenen üç numaralı hamle,* diye düşündü.

Bu görüşmeye gelmeden önce çok sayıda analiz brifingine katılmıştı, bunlara brifing denebilirse tabii. Analizlerin sürüsüne bereketti. Fakat bu Tleilax Efendisi Tylwyth Waff hakkında pek az şey biliniyordu. Çıkarım yoluyla (doğrulukları kanıtlanmamış bilgilerden yola çıkılmıştı), son derece önemli birtakım tahminlere varılmıştı. Bütün sorun, en ilginç bilgilerin güvenilmez kaynaklardan gelmesiydi. Ancak

kesin olan bariz bir gerçek vardı: Taraza'nın karşısında oturan bu çocuksu görünüşlü adam ölümcül ölçüde tehlikeliydi.

Taraza, Waff'ın *üç numaralı hamlesi* üstüne düşündü. Karşılık verme vakti gelmişti. Taraza bilmiş bir edayla gülümsedi.

"Tam da böyle bir yalan söylemeni bekliyorduk," dedi.

"Hakarete mi başlıyoruz?" Waff istifini bozmadan konuşmuştu.

"Gidişatı sen belirliyorsun. Seni uyarıyorum: O Dağılış'tan gelen orospulara davrandığınız gibi davranamazsınız bize."

Waff'ın buz gibi bakışları, Taraza'yı daha cüretkâr bir hamleye davet ediyordu. Rahibeler Birliği'nin kısmen bir Ix konferans gemisinin kaybolmasından yola çıkarak vardığı sonuçlar doğruydu demek! Gülümsemesini hiç değiştirmeden koruyan Taraza, bu opsiyonel tahmin hattını sanki doğruluğundan eminmiş gibi takip etmeyi sürdürdü. "O orospular aralarında Yüz Dansçılarının bulunduğunu öğrenmekten çok memnun olur bence," dedi.

Waff öfkesini bastırdı. *Bu lanet cadılar! Biliyorlardı! Her nasılsa biliyorlardı!* Meclis üyeleri bu görüşme konusunda epey kararsız kalmıştı. Ufak bir azınlık karşı çıkmıştı. Bu cadılar öyle... Öyle şeytaniydi ki. Misillemeleri de çok ağırdı!

Taraza, *Waff'ın dikkatini Gammu'ya yöneltmenin vakti geldi,* diye düşündü. *Onu şaşırtıp dengesini boz.* "Bizden birini, mesela Gammu'daki Schwangyu'yu kendi tarafınıza çektiğinizde bile önemli bir şey öğrenemiyorsunuz!"

Waff patladı: "O bizi... Bizi *kiralık* katil gibi kullanmaya, satın almaya çalıştı! Ona bir ders verdik, o kadar!"

Taraza, *Ahhhh, gururu kendini belli ediyor,* diye düşündü. *İlginç. Böylesi gururun altında yatan ahlaki yapı incelenmeli.*

"Aramıza sızmayı asla başaramadınız," dedi Taraza.

"Siz de Tleilax'a sızmayı başaramadınız!" Waff bu şekilde övünürken sakinliğini korumayı iyi kötü başarmıştı. *Zamana ihtiyacım var, düşünmek için! Plan yapmak için!*

"Suskunluğumuzun bedelini öğrenmek istersin belki," dedi Taraza. Waff'ın ateş saçan, sert bakışlarını onay addederek ekledi: "Birincisi, kendilerine Saygın Analar diyen, Dağılış'tan gelen o orospularla ilgili öğrendiğiniz her şeyi bizimle paylaşacaksınız."

Waff ürperdi. Öldürdükleri o Saygın Analardan çok şey öğrenmişlerdi. Onlar cinselliği kullanmakta öyle ustaydı ki! Öyle hazlara ancak en güçlü iradeli insanlar karşı koyabilirdi! Bu aracın potansiyeli inanılmazdı! Böyle bir bilgiyi cadılarla paylaşmak şart mıydı?

Taraza ısrarla, "Onlardan öğrendiğiniz *her şeyi,*" dedi.

"Onlara neden orospu diyorsunuz?"

"Çünkü bizi taklit etmeye çalışıyorlar ama güç uğruna kendilerini satmaktan ve temsil ettiğimiz her şeyi bayağılaştırmaktan başka bir şey yaptıkları yok. Saygın Analarmış!"

"Sayıları sizden en az on bin kat fazla! Bunun kanıtlarını gördük."

Taraza, "Tek birimiz bile onların topunu yenmeye yeter," diye karşılık verdi.

Waff sessizce oturup Taraza'yı süzdü. Bu boş bir böbürlenme miydi? Bene Gesserit cadıları söz konusuyken emin olmak imkânsızdı. Onların tuhaf yetenekleri *vardı.* Büyülü evrenin karanlık tarafı onlara aitti. Cadıların Şeriat'ı defalarca engellediği olmuştu. Tanrı, gerçek imanlıların bir sınavdan daha geçmelerini mi istiyordu?

Taraza sessizliğin gerginliği artırmasına izin verdi. Waff'ın akıl karışıklığını seziyordu. Adamın bu hali, Rahibeler Birliği'nin bu görüşmeye hazırlık olarak yaptığı ön toplantıyı hatırlattı ona. Bellonda yanıltıcı basitlikte bir soru sormuştu:

"Tleilaxlılar hakkında *gerçekte* ne biliyoruz?"

Taraza toplantı masasındaki her meclis üyesinin bu sorunun yanıtını bulduğunu hissetmişti: *Sadece emin olmamızı istedikleri şeylerden eminiz.*

Tüm analistleri, Tleilaxlıların kasıtlı olarak oluşturdukları bir imajın ardında gizlendiklerinden şüpheleniyordu. Tleilaxlıların çok zeki olduğu kesindi, ki akslotl tanklarının sırrını onlardan başka bilen olmaması bunun göstergesiydi. Kimilerinin iddia ettiği gibi, bu keşfi tesadüfen mi yapmışlardı? Öyleyse neden binlerce yıldır kimse aynı başarıyı gösterememişti?

Gulâmlar.

Tleilaxlılar gulâm üretme işlemini kendilerini bir anlamda ölümsüz kılmakta mı kullanıyordu? Taraza, Waff'ın tavırlarında bunun belirtilerini görebiliyordu... Çok belirgin olmasa da epey şüphe uyandırıcı belirtilerdi bunlar.

Rahibeler Meclisi toplantılarında, en temel şüphelerini Bellonda defalarca ve ısrarla vurgulamıştı: "Haklarında hiçbir şey bilmiyoruz... Hiçbir şey diyorum size! Arşivlerimizden sümuz yemi olur ancak!"

Bu gönderme, masanın etrafında oturan Rahibe Analarının rahat görünenlerini bile ürpertmişti.

Sümuzlar!

Dev sümüklüböcek ve domuz genlerinin birleştirilmesiyle oluşmuş, ağır ağır sürünerek ilerleyen bu melez yaratıklar, her ne kadar etleri evrendeki en pahalı besinlerden olsa da Rahibeler Birliği için Tleilaxlıların tüm iğrenç yönlerinin simgesiydi. Sümuzlar Bene Tleilax'ın en eski takas kalemlerindendi; her türlü canlıya biçim veren sarmal özle oluşturulan bu ürün tanklarda yetiştirilirdi. Sümuzlar çok sayıda ağızlarıyla hemen her türlü çöpü durmadan yer ve hızla domuz ağılı kokulu, çamursu bir dışkıya dönüştürürdü; Bene Tleilaxlılar tarafından üretilmeleri, bu yaratıkları daha da tiksinç kılıyordu.

Bellonda bir CHOAM reklamından alıntı yapmıştı: "Evrendeki en leziz tat."

Taraza, "Üreticileri iğrenç ama," diye eklemişti.

İğrençlik.

Taraza, Waff'a bakarken bunları düşündü. İnsan kendini neden iğrenç göstermek isterdi ki? Waff'ın mağrurca parlayan gözleri bu imaja hiç de uymuyordu.

Waff elini ağzına götürüp hafifçe öksürdü. Yenlerine gizlenmiş iki zehirli dart fırlatıcının ağırlığını hissediyordu. Birkaç meclis üyesi ona şu tavsiyeyi vermişlerdi: "Saygın Analarla yaptığınız görüşmede olduğu gibi, Bene Gesseritlerle yapacağınız görüşmede de karşı taraf hakkında en çok gizli bilgi toplayabilen galip çıkacaktır. Hasmın ölümü başarıyı garantiler."

Onu öldürebilirim ama sonra ne olacak? O yuvarlak kapının ardında üç Rahibe Ana daha bekliyordu. Taraza, kapı açılır açılmaz verilecek bir işaret belirlemişti şüphesiz. O işaretin verilmemesinin şiddet ve felaketle sonuçlanacağı kesindi. Waff, yeni Yüz Dansçılarının bile dışarıdaki o Rahibe Anaları yenebileceğini hiç sanmıyordu. O cadılar tetikteydi mutlaka. Waff'ın muhafızlarının ne olduğunu da anlamış olmalıydılar.

"Paylaşacağız," dedi Waff. Bunu kabul etmeyi hiç istemese de başka seçeneği olmadığını biliyordu. Taraza, Rahibeler Birliği'nin Saygın Analara üstünlüğünü abartmış olabilirdi fakat Waff onun temelde doğru söylediğini hissediyordu. Saygın Analar elçilerinin başına geleni öğrenirse olacaklar konusunda da hayale kapılmıyordu. Tleilaxlıların o yok-geminin kaybolmasında parmağı olduğunu gösteren bir kanıt henüz yoktu. Gemilerin kaybolduğu olurdu. Fakat suikast bambaşka bir meseleydi. Saygın Analar gerçeği öğrenirse cüretkâr hasımlarını ortadan kaldırmaya çalışırdı muhakkak. En azından başkalarına ders olsun diye. Dağılış'tan dönen Tleilaxlıların söylediklerinden anlaşılıyordu bu. Waff, Saygın Analarla bizzat tanıştıktan sonra artık bütün o anlatılanlara inanıyordu.

"Bu görüşmede konuşmak istediğim ikinci konu gulâmımız," dedi Taraza.

Waff hamak koltukta kımıldandı.

Adamın minik gözleri, toparlak yüzü, ucu kalkık kısa burnu ve sipsivri dişleri Taraza'ya itici geliyordu.

"Projemizin seyrini kontrol edebilmek için gulâmlarımızı öldürüyorsunuz, oysa bu meseleyle tek alakanız bize gulâm temin etmek," diye suçlamada bulundu.

Waff onu öldürüp öldürmemesi gerektiği üzerine bir kez daha düşündü. Bu lanet cadılardan hiçbir şey gizlenemez miydi? Fakat Bene Gesseritlerin merkez Tleilax'ta bir casusu olduğu iması göz ardı edilemezdi. Bu bilgileri başka nasıl edinmiş olabilirlerdi ki?

Waff konuşmaya başladı: "Başrahibe Ana, sizi temin ederim ki o gulâm–"

"Beni hiçbir şey hakkında temin etme! Biz kendi kendimizi temin ederiz." Taraza kederli bir ifadeyle, ağır ağır başını iki yana salladı. "Bize kusurlu mal sattığınızı da bilmediğimizi sanıyorsunuz."

Waff çabucak konuştu: "Gulâm konusunda sözleşmedeki tüm koşulları yerine getirdik!"

Taraza yine başını iki yana salladı. Bu minik Tleilax Efendisi kendini nasıl da ele verdiğinin farkında bile değildi. "Onun bilinçaltına kendi planlarınızı gömdünüz," dedi Taraza. "Seni uyarıyorum, Ser Waff: Yaptığınız *değişiklikler* planımızı bozarsa sizi hayal bile edemeyeceğiniz kadar ağır bir şekilde cezalandırırız."

Yüzünü ovuşturan Waff alnındaki teri hissetti. Lanet cadılar! Ama Taraza henüz her şeyi bilmiyordu. Dağılış'tan dönen Tleilaxlılar ve Taraza'nın öylesine öfkeyle aşağıladığı Saygın Analar, Tleilaxlılara bir silah, cinsellik silahı vermişlerdi; Waff burada nasıl sözler verirse versin, o silahı kimseyle *paylaşmayacaklardı!*

Waff'ın tepkilerini sessizce izleyip değerlendiren Taraza cesur davranıp yalan söylemeye karar verdi: "Ix konferans

geminizi ele geçirdiğimizde, yeni Yüz Dansçılarınız yeterince çabuk ölmedi. Onlardan bir sürü şey öğrendik."

Waff neredeyse Taraza'nın üstüne saldıracak gibi oldu.

Taraza, *Hedefi on ikiden vurdum!* diye düşündü. Gözünü karartıp söylediği bu yalan sayesinde, danışmanlarının çılgınca iddialarından birinin aslında o kadar da çılgınca olmadığını anlamıştı. Şimdi öyle görünmüyordu. Taraza'nın bir danışmanı, *"Tleilaxlıların hedefi, eksiksiz bir prana-bindu kopyalaması yapabilmek,"* demişti.

"Eksiksiz mi?"

Bu fikir toplantıdaki tüm Rahibeleri şaşırtmıştı. Tleilaxlıların bellek kopyası çıkarabildiği biliniyordu fakat zihin kopyalamak daha zordu.

Bu danışman, yani Arşiv Dairesi'nde çalışan Rahibe Hesterion savını destekleyen pek çok belgeyi titizce düzenleyip getirmişti. *"Ix Sondası'nın mekanik olarak yaptığı şeyleri Tleilaxlıların sinir ve etle yaptığını zaten biliyoruz. Bir sonraki adım bariz."*

Cesurca yalanına Waff'ın verdiği tepkiyi gören Taraza, onu dikkatle izlemeyi sürdürdü. Adam şu an en tehlikeli halindeydi.

Waff'ın yüzünde hiddet belirdi. Cadıların bildiği şeyler fazla tehlikeliydi! Waff, Taraza'nın iddiasının doğruluğundan hiç şüphe duymuyordu. *Benim için sonuçları ne olursa olsun, onu mutlaka öldürmeliyim! Hepsini öldürmeliyiz. Hilkat Garibeleri! Kendilerine ait olan bu terim, onları mükemmelen tanımlıyor.*

Taraza, Waff'ın yüz ifadesini doğru okumuştu. Hemen konuştu: "Planlarımıza köstek olmadığınız sürece bizden korkmanıza hiç gerek yok. Dininiz, yaşam tarzınız sizi ilgilendirir."

Waff duraksadı; bunun sebebi Taraza'nın söylediklerinden çok, Waff'ın onun güçlerini hatırlamış olmasıydı. Başka neler

biliyorlardı? Ama görüşmeye böyle aşağı konumda devam etmek! Saygın Analarla bu tarz bir ittifaka girmeyi reddettikten sonra. Binlerce yıllık bekleyişin ardından tam yükselişe geçeceklerken. Waff'ın içini sıkıntı bastı. O birkaç meclis üyesi haklı çıkmışlardı: *"Halklarımız arasında bir bağ olamaz. Povindalarla kurulan herhangi bir yakınlığın temelinde kötülük yatar."*

Taraza, Waff'ın hâlâ saldırıya geçebileceğini seziyordu. Onu fazla mı zorlamıştı? Savunma pozisyonu alarak hazırlandı. Waff'ın kollarının istemsizce titremesi Taraza'nın dikkatini çekti. *Yenlerinin içinde silah var!* Tarayıcıları hiçbir şey saptamamıştı fakat Tleilax teknolojisini küçümsememek gerekirdi.

"Üstünde silah taşıdığını biliyoruz," dedi Taraza. Aklına cesurca bir yalan daha geldi. "Şu an bir hata yaparsan, o silahları nasıl kullandığınızı o orospular da öğrenecek."

Waff üç defa, kesik kesik nefes aldı. Konuştuğunda, artık kendini tamamen kontrol altına almıştı: "Bene Gesserit'in uydusu olmayı asla kabul etmeyiz!"

Taraza sakin, yatıştırıcı bir sesle karşılık verdi: "Öyle bir role girmenizi herhangi bir söz ya da tavrımla istemiş değilim zaten."

Bekledi. Waff'ın yüz ifadesi değişmemiş, Taraza'ya dalgınca ve öfkeyle bakan gözleri hiç kımıldamamıştı.

Waff, "Bizi tehdit ediyorsun," diye mırıldandı. "Bildiğimiz her şeyi sizinle paylaşmamızı talep ediyor–"

Taraza sertçe, "Evet, paylaşmanızı!" dedi. "*Paylaşım* eşit ortaklar arasında yapılır."

Waff talepkârca, "Peki karşılığında siz bizimle ne paylaşacaksınız?" diye sordu.

Taraza karşısında bir çocuk varmış gibi azarlayıcı bir sesle konuştu: "Ser Waff, sen ki oligarşinizin en üst düzey yöneticilerindensin. Şu an kendine bir sorsana... Bu görüşmeye neden geldin?"

Waff hâlâ tamamen kontrollü olan sesiyle karşılık verdi:

"Peki ya sen, Bene Gesseritlerin Başrahibe Anası? Sen buraya neden geldin?"

Taraza yumuşak bir sesle, "Bizi güçlendirmek için," dedi.

Waff, "Bizimle neyi paylaşacağınızı söylemedin," diye suçladı. "Avantajlı çıkmayı umuyorsun hâlâ."

Taraza onu dikkatle izlemeyi sürdürdü. Bir insanda böylesine bastırılmış hiddet sezdiği nadirdi. "Ne istiyorsan açıkça söyle," dedi.

"Sen de büyük cömertliğinle istediğimi vereceksin yani!"

"Uzlaşmaya çalışacağım."

"Az önce hiç uzlaşmacı bir halin yoktu ama. Bana emrediyordun... EMREDİYORDUN! Benim–"

"Sen buraya aramızdaki anlaşmaları bozmaya kararlı olarak geldin," dedi Taraza. "Uzlaşmayı hiç denemedin! Seninle pazarlık etmeye hazır birinin karşısına geçmiş, sadece–"

"Pazarlık mı?" Waff, Saygın Ana'nın bu sözcüğü duyunca nasıl küplere bindiğini hatırlamıştı birden.

"Evet, öyle dedim," dedi Taraza. "Pazarlık."

Waff'ın dudak kenarlarında gülümsemeye benzer bir titreşme oldu. "Seninle *pazarlık* yapmaya yetkim var mı sanıyorsun?"

"Elbette var, Serr Waff," dedi Taraza. "Mutlak yetki sende. Yetkinin en temel kökeninde, hasmı tamamen mahvetme kabiliyeti yatar. Ben sana böyle bir tehditte bulunmadım ama sen bulundun." Waff'ın yenlerine göz attı.

Waff iç geçirdi. Ne zor bir durumda kalmıştı. Bu kadın povindaydı! Bir povindayla nasıl pazarlık edilebilirdi ki?

"Mantık yoluyla çözülemeyecek bir sorunla karşı karşıyayız," dedi Taraza.

Waff şaşkınlığını gizledi. Taraza tam da o Saygın Ana gibi konuşmuştu! Waff bunun anlamını düşününce içten içe ürktü. Yoksa Bene Gesseritlerle Saygın Analar ittifak mı kurmuştu? Gerçi Taraza hiç de öyle konuşmuyordu, hınçlı konuşuyordu fakat bu cadılara güven olur muydu hiç?

Waff bu cadıyı ortadan kaldırmak için kendini feda etmeyi bir kez daha aklından geçirdi. Fakat bu neye yarardı ki? Taraza'nın bildiklerini başka cadılar da biliyordu şüphesiz. Waff'ın öyle bir şey yapması, durumu kötüleştirmekten başka işe yaramazdı. Cadıların arasında ihtilaf vardı fakat bu da bir numara olabilirdi.

"Bir şey paylaşmamızı istiyorsun," dedi Taraza. "Dölleme programımızın en seçkin insan soylarından bazılarını teklif etsem ne derdin?"

Waff bariz şekilde pürdikkat kesildi.

"Böyle şeyler için neden size gelelim ki?" dedi. "Bizim tanklarımız var, genetik numuneleri de neredeyse her yerden bulabiliriz."

Taraza, "Neyin genetik numunelerini?" diye sordu.

Waff iç geçirdi. Bene Gesseritlerin daima asıl meseleye odaklanabilmelerinden kurtuluş yoktu. Bu tavırları kılıç saplama hamlesi hissi verirdi. Gerçi birtakım ifşalarda bulunmakla konuyu kendisi bu noktaya getirmişti. Artık olan olmuştu. Taraza, hayatın en temel dilini herkesten iyi bilen Tleilaxlıların yabanıl insan geni havuzuyla pek ilgilenmediklerini çıkarım yoluyla bulmuştu (veya casusları söylemişti!). Bene Gesseritleri de, dölleme programlarının ürünlerini de asla küçümsemeye gelmezdi. Muad'Dib'i ve Peygamber'i onlar üretmişti... Bunu bizzat Tanrı söylemişti!

Waff, "Peki bunun karşılığında başka ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Nihayet pazarlığa başladık!" dedi Taraza. "Atreides soyundan gelme, üreyebilir dişiler vermeyi teklif ettiğimi ikimiz de biliyoruz elbette." Şöyle düşündü: *En azından öyle sansın! Atreideslere benzeyecekler ama Atreides olmayacaklar!*

Waff nabzının hızlandığını hissetti. Bu mümkün müydü? Taraza, Tleilaxlıların böyle kaynak materyalleri inceleyerek neler öğrenebileceğinin biraz olsun farkında mıydı?

"Çocuklarının ilk seleksiyonundan isteriz," dedi Taraza.

"Olmaz!"

"Peki ya torunlarının ilk seleksiyonu?"

"Olabilir."

"Ne demek olabilir?" Taraza öne eğildi. Waff heyecanlandığına göre doğru iz üstündeydi.

"Bizden başka ne istiyorsunuz?"

"Gönderdiğimiz üreyebilir dişiler genetik laboratuvarlarınıza serbestçe girip çıkabilmeli."

"Sen deli misin?" Waff başını bezgince iki yana salladı. Taraza, Tleilaxlıların en güçlü silahlarını öylece vereceğine cidden inanıyor muydu?

"O halde, tam randımanla çalışan bir akslotl tankını kabul ederiz."

Waff ona bakmakla yetindi.

Taraza omuz silkti. "Şansımı denemem gerekiyordu."

"Gerekiyordu herhalde."

Taraza arkasına yaslanıp, burada öğrendiklerini gözden geçirdi. Waff'ın o Zensünni sözüne verdiği tepki ilginçti. *"Mantık yoluyla çözülemeyecek bir sorun."* Bu söz, adamda ince bir etki göstermişti. Sanki Waff kendi içindeki bir yerden, gözlerinde sorgulayıcı bir ifadeyle yükselmişti. *Tanrılar hepimizi korusun! Yoksa Waff gizliden gizliye Zensünni mi?*

Bu mesele ne pahasına olursa olsun incelenmeliydi. Oddrade, Rakis'te faydalı olabilecek her türlü bilgiyle donanmalıydı.

"Belki de şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi Taraza. "Pazarlığımızı daha sonra tamamlayabiliriz. Rahmeti sonsuz olan Tanrı, içinde her şeyin olabileceği sonsuz evrenler vermiştir bize."

Waff hiç düşünmeden el çırptı. "Sürpriz nimeti, nimetlerin en büyüğüdür!" diye karşılık verdi.

Taraza, *Sırf Zensünni değil,* diye düşündü. *Aynı zamanda Sufi de. Sufi!* Tleilaxlılar hakkındaki fikri değişmeye başlamıştı. *Bunu ne kadar zamandır gizliyorlar acaba?*

Waff'ın ağzını aramak için, "Zaman kendi kendini saymaz," dedi. "Bunu anlamak için herhangi bir çembere bakmak yeter."

"Güneşler çemberdir," dedi Waff. "Her evren bir çemberdir." Ardından da nefesini tutarak Taraza'nın yanıtını bekledi.

Taraza, Diğer Belleklerinden uygun yanıtı arayıp bularak, "Çemberler hapseder," dedi. "Hapseden ve sınırlayan her şey kendini sonsuzluğa maruz bırakmak zorundadır."

Waff ellerini yavaşça kaldırdı ve avuçlarını Taraza'ya gösterdikten sonra kucağına koydu. Gergince kaldırmış olduğu omuzlarını biraz indirdi. "Bunları neden başta söylemedin?" diye sordu.

Taraza, *Çok dikkatli olmalıyım,* diye düşünerek kendini uyardı. Waff'ın söz ve tavırlarıyla yaptığı itirafları çok dikkatli değerlendirmeliydi.

"Daha açık konuşmazsak aramızda geçenler hiçbir şey ifade etmez," diye karşılık verdi. "Gerçi açık konuşunca bile ancak sözcükler kullanmış oluruz, o kadar."

Taraza'nın yüzünü inceleyen Waff, o Bene Gesserit maskesinin ardında kadının söz ve tavırlarıyla ima ettiklerini doğrulayacak bir kanıt bulmaya çalıştı. *O povinda,* diye hatırlattı kendine. Povindalara asla güven olmazdı... Fakat eğer Taraza, Yüce İnancı paylaşıyorsa...

Waff, "Tanrı bizi sınamak ve bize öğretmek için Peygamber'ini Rakis'e göndermedi mi?" diye sordu.

Taraza, Diğer Belleklerinin derinliklerine daldı. *Rakis'teki peygamber mi? Muad'Dib mi? Hayır... Böyle bir düşünce ne Sufi ne de Zensünni inançlarına uyar...*

Tiran! Taraza dudaklarını ciddiyetle, sımsıkı bastırdı. "Kontrol edemediğimiz şeyleri kabullenmeliyiz," dedi.

Waff, "Çünkü onlar elbette ki Tanrı'nın işidir," diye karşılık verdi.

Taraza yeterince şey görmüş ve duymuştu. Missionaria

Protectiva onu bilinen tüm dinler üstüne eğitmişti. Diğer Bellekleri de öğrendiklerini desteklemiş ve aralardaki boşlukları doldurmuştu. Taraza bu odadan sağ salim çıkmayı şiddetle arzuladı birden. Odrade'yi uyarmalıydı!

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.

Waff kibarca başını sallayarak onayladı.

"Belki de aramızda sandığımızdan daha derin bir bağ var," dedi Taraza. "Seni Rakis'teki kalemize davet ediyorum; misafirimiz olursun, oradaki komutanımız da emrine amade olur."

Waff, "Bir Atreides mi?" diye sordu.

Taraza, "Hayır," diye yalan söyledi. "Ama Soy Üretme Ustalarımıza senin ihtiyaçlarını karşılamalarını söylerim elbette."

"Ben de karşılığında sizin istediklerinizi ayarlarım," dedi Waff. "Neden pazarlığımızı Rakis'te tamamlamamızı istiyorsun?"

Taraza, "Orası uygun bir yer değil mi?" diye sordu. "Peygamber'in yurdunda kim ikiyüzlülük yapabilir ki?"

Waff koltuğunda arkasına yaslandı; kucağındaki kolları gevşekti. Taraza uygun karşılıkları biliyordu kesinlikle. Waff'ın hiç beklemediği bir şeydi bu.

Taraza ayağa kalktı. "Her birimiz Tanrı'yı şahsi olarak dinleriz," dedi.

Waff, *Kehlde de birlikte dinleriz,* diye düşündü. Başını kaldırıp Taraza'ya bakarken, onun povinda olduğunu tekrar hatırlattı kendine. Onların hiçbirine güven olmazdı. *Dikkatli ol!* Hem sonuçta bu kadın bir Bene Gesserit cadısıydı. Onların kendi emelleri uğruna dinler yarattığı bilinirdi. *Povindalar!*

Taraza gidip yuvarlak kapıyı açtı ve bekleyenlere güvenlik işaretini verdi. Sonra hâlâ koltuğunda oturan Waff'a döndü. *Asıl niyetimizi anlamadı,* diye düşündü. *Ona göndereceğimiz kişiler çok dikkatli seçilmeli. Waff oltamızdaki yemin bir parçası olduğunu asla anlamamalı.*

Waff çocuksu yüzüyle sakin sakin ona bakıyordu.

Taraza, *Ne kadar da kayıtsız görünüyor,* diye düşündü. Fakat Waff tuzağa düşürülebilirdi! Rahibeler Birliği'yle Tleilaxlıların ittifakı çok kazançlı olabilirdi. *Ama bizim şartlarımız altında!*

"Rakis'te görüşmek üzere," dedi Taraza.

Dağılış'la birlikte hangi toplumsal miraslar kaybolup gitti? O dönemi çok iyi biliyoruz. Hem zihinsel hem de fiziksel koşullarını biliyoruz. Yitmişlerin yanlarında götürdükleri şey, büyük ölçüde kol gücü ve donanımlarla sınırlanmış bir bilinçti. Özgürlük efsanesi, insanları göçe itiyordu; insanlar bu dürtüyle genişleyip yayılacakları yerlere ulaşma konusunda umutsuzca bir ihtiyaç içindeydi. Fakat Tiran'ın verdiği daha derin bir dersi, şiddetin kendi sınırlarını çizeceğini öğrenenler pek azdı. Dağılış, büyüme (yayılma) olarak yorumlanan düzensiz ve rastlantısal hareketlerden ibaretti. Sebebi de durağanlığa ve ölüme karşı duyulan (çoğunlukla da bilinçsizce hissedilen) derin korkuydu.

–Dağılış
Bene Gesserit Analizi (Arşivler)

Odrade, kavisli cumbanın denizliğine boylu boyunca yan uzanmış yatıyordu; yanağının hafifçe dokunduğu ılık plazın ardındaki Büyük Keen Meydanı'nı görebiliyordu. Sırtını yasladığı kırmızı minder buradaki, Rakis'teki pek çok şey gibi melanj kokuyordu. Arkasında üç oda vardı; bu küçük ama işe yarar odalar hem Tapınak'a hem de Bene Gesserit Kalesi'ne epey uzaktı. Bu uzaklık, Bene Gesseritlerin rahiplerle yaptığı anlaşmanın bir koşuluydu.

Odrade, "Sheeana daha iyi korunmalı," diye ısrar etmişti.

Tuek, "Sırf Rahibeler Birliği'nin himayesinde kalamaz!" diye itiraz etmişti.

Odrade, "Rahiplerin de," diye karşılık vermişti.

Odrade'nin dışarı baktığı kavisli cumbanın altı kat aşağısında, Büyük Meydan'ı neredeyse tamamen kaplamış, düze-

nin pek hâkim olmadığı, keşmekeş içinde, devasa bir pazar uzanıyordu. Alçalan güneşin gümüşi sarı ışığı ortalığı ışıl ışıl aydınlatıyor, tentelerin parlak renklerini belirginleştiriyor, girintili çıkıntılı zemine uzun gölgeler düşürüyordu. Yamalı şemsiyelerin ve karmakarışık halde yığılmış malların etrafında dağınık gruplar halinde oyalanan insanların bulunduğu kısımda gün ışığı, havanın ne kadar tozlu olduğunu gösteriyordu.

Büyük Meydan kare şeklinde değildi. Odrade'nin penceresinden görüldüğü kadarıyla, pazardan sonra bir kilometre, sağda ve soldaysa bu mesafenin en az iki katı kadar uzanıyordu... O devasa dörtgenin sıkıştırılmış toprağı ve eski taşları, kârlı alışveriş yapma umuduyla sıcak havaya katlanan müşteri kalabalığının ayakları altında ezilerek acı toza dönüşmüştü.

Akşam çöktükçe, Odrade'nin altında uzanan meydandaki faaliyet değişti... Daha çok insan gelmeye, hareketler daha hızlı ve telaşlı olmaya başladı.

Odrade başını yana eğerek, bulunduğu binanın yakınındaki toprağa dikkatle baktı. Penceresinin altında duran satıcılardan bazıları civardaki evlerine gitmişti. Az sonra, yemek yiyip biraz şekerleme yapmalarının ardından geri geleceklerdi; akşam saatleri onlar için daha değerliydi çünkü o vakitlerde insanlar açık havada boğazları yanmadan nefes alabilirdi.

Sheeana'nın gecikmiş olması Odrade'nin dikkatini çekti. Rahipler o kızı uzun süre daha geciktirmeye cesaret edemezlerdi. Şu an telaşla çalışıp çabalıyor, Sheeana'ya peş peşe sorular soruyor, Tanrı'nın kendi Kilise'sine gönderdiği elçi olduğunu unutmamasını tembih ediyor olmalıydılar. Odrade'nin bu türden pek çok yapay bağlılığı tek tek saptayıp alay etmesi, sonra da böyle önemsiz şeylere uygun perspektifle bakmayı kıza öğretmesi gerekecekti.

Bir dakika boyunca sessizce sırtını kavislendirerek, kas gevşetici küçük egzersizler yaptı. Sheeana'ya biraz sempati

duyduğunu kabul ediyordu. Kızın aklı şu an karmakarışık olmalıydı. Sheeana bir Rahibe Ana'dan tam eğitim almanın nasıl bir şey olduğunu ya çok az biliyor ya da hiç bilmiyordu. Gencecik zihninin efsane türünden safsatalarla doldurulmuş olduğuna pek şüphe yoktu.

Odrade, *Eskiden benim zihnim de öyleydi,* diye düşündü.

Böyle bir anda hatırlamaktan kaçınamazdı. Şimdi ne yapması gerektiği açıktı: Sadece Sheeana için değil, kendisi için de şeytan çıkarma ayini yapmalıydı.

Anılara dalarken, bir Rahibe Ana olarak zihninde yer etmiş düşünceleri aklından geçirdi: *Odrade, beş yaşında, Gammu'daki konforlu evinde. Evin önünden geçen yol boyunca, gezegenin kıyı şehirlerinde görülen türden, orta kademe memur konakları dizili... Geniş caddelerde yer alan alçak, tek katlı binalar. Böyle evler epey aşağılara, dışa doğru kıvrık sahile dek uzanıyor; sahildeki evlerse cadde evlerine kıyasla çok daha geniş. Ancak sahil tarafına gidildiğinde evlerle bahçeleri genişliyor ve metrekare konusunda daha az hasislik yapıldığı görülüyor.*

Odrade'nin Bene Gesserit yöntemiyle bilenmiş hafızası, çok uzaklardaki o evi, sakinlerini, caddeyi, oyun arkadaşlarını gözünün önünden geçiriyordu. Göğsünün sıkışması, böyle anıların daha sonraki olaylarla bağlantılı olduğunu gösteriyordu.

Rahibeler Birliği'nin ilk güvenli gezegenlerinden olan yapay Al Dhanab gezegenindeki Bene Gesserit kreşi. (Odrade, Bene Gesseritlerin bir ara o gezegenin tamamını yok-odaya dönüştürmeyi düşündüklerini sonradan öğrenecekti. Gereken enerji miktarı yüzünden plan iptal edilmişti.)

Kreş, Gammu'daki konfora ve dostluklara alışmış bir çocuk için oldukça fazla çeşitlilik içeren bir yerdi. Bene Gesserit eğitimi, yoğun fiziksel eğitimi de içeriyordu. Odrade, çok acı çekmezse ve sonuç vermeyecekmiş gibi görünen kas egzersizlerini sık sık yapmazsa asla bir Rahibe Ana olamayacağı konusunda uyarılar alıyordu sürekli.

Bazı arkadaşları bu safhada başarısız olmuştu. Kreşten ayrılıp hemşire, hizmetçi ya da işçi olmuş veya plansız çocuk yapmışlardı. Rahibeler Birliği yalnızca ihtiyaç duyarsa onları göreve çağırıyordu. Odrade'nin bu *başarısızlığa* gıpta ettiği, öyle bir hayatın çok da kötü olmayabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu... Daha az sorumluluk, daha az hedef. Ama bu, Temel Eğitim'ini tamamlamadan önceydi.

Bu eğitim bittiğinde zafer kazandığımı hissediyordum. Başarıp diğer tarafa geçmiştim.

Ama ulaştığı şey, karşısına yeni ve daha ağır taleplerin çıkması olmuştu yalnızca.

Odrade üstünde uzandığı, Rakis tarzı denizlikte doğrulup oturdu ve minderi kenara itti. Pazara sırtını döndü. Dışarısı iyice gürültülü olmaya başlamıştı. Kahrolası rahipler! Gecikme sınırını sonuna kadar zorluyorlardı!

Kendi çocukluğumu düşünmeliyim çünkü bu, Sheeana'yla yakınlaşmamı kolaylaştırır, diye düşündü. Hemen ardından kendi zayıflığına dudak büktü. *Bir başka bahane!*

Bazı adayların Rahibe Ana olması en az elli yıl alırdı. İkincil Eğitim sırasında, sabırlı olmaları öğretilirdi. Odrade derin eğitime uygun olduğunu çabuk belli etmişti. Bene Gesserit mentatı ve muhtemelen Arşivci olabileceği düşünülüyordu. Fakat daha kazançlı bir alanda yetenekli olduğu anlaşılınca bu fikirden vazgeçilmişti. Rahibeler Meclisi'nin daha hassas görevlerini yerine getirmek üzere eğitilmişti.

Güvenlik.

Bu yabanıl yeteneğe çoğunlukla Atreidesler sahip olur ve bu tür görevler genellikle onlara verilirdi. Odrade'nin başlıca niteliği, ayrıntılara dikkat etmesiydi. Onu çok yakından tanıyan Rahibe arkadaşlarının, yapacağı bazı hareketleri öngörebildiğini biliyordu. Taraza bunu sık sık yapardı. Odrade bir keresinde Taraza'nın şu şekilde açıklama yapmasına kulak misafiri olmuştu:

"Odrade'nin kişiliği, üstlendiği görevleri yerine getirirken sergilediği performansa mükemmelen yansıyor."

Rahibeler Meclisi'nde yapılan bir espri vardı: "Odrade görevi bittiğinde nereye gider? Çalışmaya gider."

Rahibe Anaların dışarıda otomatikman takındığı maskelere Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde pek gerek yoktu. Odrade oradayken hislerini anlık olarak sergileyebiliyor, kendisiyle başkalarının hatalarını açıkça konuşabiliyor ve kendini üzgün ya da kırgın, hatta bazen mutlu bile hissedebiliyordu. Erkeklerle birlikte olunabiliyordu... Üremek için değil, arada sırada avuntu bulmak için. Bene Gesserit Rahibeler Meclisi Gezegeni'ndeki böyle bütün erkekler oldukça çekiciydi ve bazıları sevişmekten gerçekten haz alırdı. Böylelerinin talibi çok olurdu elbette.

Duygular.

Tanıdıklık hissi yaşayan Odrade'nin içi burkuldu.

Yani dönüp dolaşıp aynı şeye geliyorum, her zamanki gibi.

Sırtında Rakis'in akşam güneşinin sıcaklığını hissediyordu. Bedeninin nerede oturduğunu biliyordu fakat zihni açılıp Sheeana'yla yapacağı görüşmeye odaklandı.

Sevgi!

Öyle kolay ve öyle tehlikeli bir duyguydu ki.

Odrade, seçilmiş bir üreme partneriyle ömür boyu birlikte yaşamalarına izin verilen Sabit Anaları kıskandı o an. Miles Teg böyle bir birleşmenin ürünüydü. Odrade'nin Diğer Bellekleri, Leydi Jessica'yla Dük'ünün de aynı şekilde yaşadıklarını söylüyordu. Muad'Dib bile o tarz bir birlikteliği seçmişti.

Bana göre değil.

Odrade öyle bir hayat yaşamasına izin verilmediği gerçeğini acı bir kıskançlıkla kendine itiraf etti. Yaşamaya yönlendirildiği hayatın karşılığında eline geçen neydi peki?

"Sevgisiz bir hayat süren kişi, kendini Rahibeler Birliği'ne

daha yoğun bir şekilde adayabilir. İnisiye olmuşları desteklemek için geliştirdiğimiz, kendimize has yöntemlerimiz mevcuttur. Cinsel haz meselesini dert etme. Ne zaman ihtiyaç duyarsan seks yapabilirsin."

Çekici erkeklerle!

Leydi Jessica'nın zamanından beri, Tiran'ın döneminde ve sonrasında pek çok şey değişmişti... Bene Gesseritler de dahil olmak üzere. Bunu her Rahibe Ana bilirdi.

Odrade derin derin iç geçirerek ürperdi. Omzunun üstünden geriye, pazara göz attı. Sheeana hâlâ ortalarda yoktu.

Bu çocuğu sevmemeliyim!

İş tamamdı. Odrade, hafıza oyununu gerekli Bene Gesserit tarzında oynayıp bitirdiğini biliyordu. Vücudunu döndürüp denizlikte bağdaş kurdu. Bulunduğu yerden pazarı, çatıları ve şehrin bulunduğu havzayı görebiliyordu. Güneyde hâlâ ayakta duran şu birkaç tepe, eski Dune'un Kalkan Duvarı'nın kalıntılarıydı; Muad'Dib ve kumsolucanlarının sırtındaki lejyonları o sarp yamaçlarda gedik açıp içinden geçmişlerdi.

Keen'i çevreleyen, yeni solucanların saldırısından koruyan kanât ile kanalın ötesindeki araziden yükselen sıcak hava titreşerek dans ediyordu. Odrade hafifçe gülümsedi. Rahipler kendi Bölünmüş Tanrılarından korunmak için yerleşim yerlerini hendeklerle çevrelemeyi hiç tuhaf bulmuyordu.

Sana tapacağız ama bize ilişme, Tanrım. Bu bizim dinimiz, bizim şehrimiz. Görüyorsun ya, buraya artık Arrakeen demiyoruz. Artık adı Keen. Bu gezegen artık Dune ya da Arrakis değil. Artık Rakis. Uzak dur, Tanrım. Sen geçmiştensin, geçmiş de utanç verici.

Odrade ısıyla titreşen havada dans eden o uzak tepelere uzun uzun baktı. Diğer Bellekleri sayesinde oranın antik coğrafyasını gözünde canlandırabiliyordu. O geçmişi biliyordu.

Rahipler Sheeana'yı getirmekte biraz daha gecikirse onları cezalandıracağım.

Aşağısındaki pazar yeri hâlâ sıcaktı; toprak zemin ve Büyük Meydan'ı çevreleyen kalın duvarlar ısıyı tutuyordu. Civar binalarda ve pazar yerinin dört bir yanında görülen tentelerin altındaki kalabalıkların arasında yanan çok sayıda küçük ateşin dumanları, ısı yayılımını artırıyordu. Sıcak bir gün olmuş, hava sıcaklığı otuz sekiz derecenin üstüne çıkmıştı. Fakat eski zamanlarda bir Balıklarla Konuşanlar merkezi olan ve çatısında buharlaşma havuzları bulunan bu bina, lx malı makinelerle serin tutuluyordu.

Burada rahat edeceğiz.

Bene Gesserit koruma tedbirleri de burada güvenliklerini olabildiğince sağlayacaktı. Dışarıdaki koridorlarda Rahibe Analar kol gezmekteydi. Binada rahiplerin temsilcileri de vardı fakat Odrade'nin istemediği yerlere asla girmezlerdi. Sheeana onlarla bazen burada fakat ancak Odrade'nin izniyle görüşecekti.

Odrade, *Oluyor,* diye düşündü. *Taraza'nın planı adım adım ilerliyor.*

Rahibeler Meclisi'nden aldığı son mesaj aklından çıkmamıştı. Mesajda Tleilaxlılar hakkında ifşa edilenlerden duyduğu heyecanı özenle bastırmıştı. Waff denen o Tleilax Efendisi'ni incelemek çok ilginç olacaktı.

Zensünni! Ve Sufi!

"Binlerce yıldır hiç değişmeden uygulanan bir ritüel sistemi," demişti Taraza.

Taraza'nın raporunda açıkça söylenmeyen bir mesaj da vardı. *Taraza bana tamamen güveniyor.* Odrade bunu anladığından beri kendini daha güçlü hissediyordu.

Sheeana dayanak noktası. Biz manivelayız. Gücümüz pek çok kaynaktan gelecek.

Odrade gevşedi. Sheeana'nın, rahiplerin kendisini getirmekte daha fazla gecikmelerine izin vermeyeceğini biliyordu. Kendisi bile bu kadar sabırsızlanırken, Sheeana daha da fazla sabırsızlanıyor olmalıydı.

Odrade'yle Sheeana sırdaş olmuşlardı. İlk adım. Sheeana bu oyuna bayılıyordu. Doğduğundan beri, rahiplere güvenmemek üzere yetiştirilmişti. Nihayet bir müttefiği olması ne eğlenceliydi!

Odrade'nin penceresinin hemen altındaki insanlar arasında hareketlenme oldu. Odrade merakla aşağıya baktı. Orada beş çıplak adam kol kola girerek çember oluşturmuşlardı. Kenarda yığın halinde duran cüppelerinin ve damıtıcı-giysilerinin başında, baharat lifinden yapılma, uzun ve kahverengi bir elbise giymiş, esmer tenli, genç bir kız nöbet tutuyordu. Kızın saçı kırmızı bir bez parçasıyla bağlanmıştı.

Dansçılar!

Odrade bu konuda epey rapor okumuştu fakat buraya gelişinden beri ilk kez böyle bir şeye tanık oluyordu. Seyirciler arasında, uzun sorguçlu sarı miğfer takmış, iriyarı üç Rahip Muhafız da vardı. Bacaklarını daha serbest kullanabilmek için kısa cüppe giymiş olan bu Muhafızlardan her biri metal kaplamalı bir değnek taşıyordu.

Çember oluşturmuş dansçılar dönmeye başlayınca, onları seyreden kalabalık öngörülür şekilde gerildi. Odrade neler olacağını biliyordu. Kısa süre sonra, dansçıların hep bir ağızdan ilahi söylemeye başlamasıyla birlikte meydan kavgası çıkacaktı. Kafalar yarılacaktı. Kan akacaktı. İnsanlar çığlık çığlığa kaçışacaktı. Sonunda, resmi görevlilerin müdahalesine gerek kalmadan kavga bitecekti. Kimileri ağlayarak gidecekti. Kimileri giderken gülüyor olacaktı. Rahip Muhafızlar müdahale etmeyecekti.

Bene Gesseritler bu dansın delice anlamsızlığına ve sonuçlarına yüzyıllardır şaşırmaktaydı. Şimdi de Odrade büyük bir merakla izliyordu... Missionaria Protectiva bu ritüelin yozlaşmasını yüzyıllardır takip etmekteydi. Rakisliler ona "Dans Yanıltmacası" diyordu. Başka isimleri de vardı ve en yaygını "Siaynoq" idi. Tiran'ın en büyük ayini, Balıklarla

Konuşanlarıyla yaşadığı paylaşım anı zamanla bu dansa dönüşmüştü.

Odrade bu fenomenin taşıdığı enerjinin farkındaydı ve takdir ediyordu. Onu herhangi bir Rahibe Ana'nın görememesi mümkün değildi. Fakat o enerjinin ziyan olması Odrade'yi rahatsız ediyordu. Böyle şeyler kanalize edilmeli ve odaklanmalıydı. Bu ritüelin faydalı bir iş için kullanılması gerekirdi. Şimdilik tek işlevi halkın öfkesini boşaltmak, böylece de bu yıkıcı öfkenin rahiplere yönelmemesini sağlamaktı.

Odrade'nin burnuna tatlı bir meyve kokusu geldi. Havayı koklayarak pencerenin yanındaki havalandırma ızgaralarına baktı; aşağıdaki güruhun ve ısınmış toprağın ısısı, yukarı doğru hava akımı oluşturmuştu. Bu hava akımı da aşağıdaki kokuları Ix malı havalandırma ızgaralarından içeri taşıyordu. Odrade alnıyla burnunu plaza dayayarak tam aşağısına baktı. Ahhh, dansçılar ya da güruh bir satıcının tezgâhını devirmişlerdi. Dansçılar meyveleri eze eze dans ediyordu. Sarı meyve parçaları uyluklarına kadar sıçrıyordu.

Odrade meyve satıcısının da seyirciler arasında olduğunu fark etti; bina girişinin yanında kurduğu tezgâhın arkasında dikildiğini defalarca gördüğü o adamın kırışıklı yüzü tanıdıktı. Uğradığı kayıp, adamın umurunda değil gibiydi. Etrafındaki herkes gibi o da gözünü dansçılardan ayırmıyordu. Beş çıplak adam ayaklarını epeyce kaldırarak, ritimsiz ve eşgüdümsüz gibi görünen ama düzenli olarak tekrarladıkları hareketler yapmaktaydı... Dansçılardan üçü ayaklarıyla yere basarken diğer ikisi partnerleri tarafından taşınıyordu.

Odrade o hareketleri tanıdı. Adamlar antik Fremenlerin çölde yürüme tarzını taklit ediyordu. Bu tuhaf dans, çok eskiden insanların solucanların dikkatini çekmemek için benimsediği yürüyüş tarzının kalıntısıydı.

Dikdörtgen şeklindeki büyük pazar meydanını dolduran

insanlar dansçılara doğru akın etmeye başladı; beş çıplak adamı bir anlığına da olsa görebilmek için çocuk oyuncağı gibi zıplayıp duruyorlardı.

Odrade birden Sheeana'yı ve ona eşlik edenleri gördü; sağ taraftaki geniş caddeden meydana giriyorlardı. Oradaki bir binanın üstündeki hayvan izi sembollerine bakılırsa o geniş cadde Tanrı'nın Yolu'ydu. Tarihsel kayıtlara göre orası II. Leto'nun güneyde, çok uzaktaki yüksek duvarlı Sareer'inden şehre gelirken kullandığı yoldu. Ayrıntılara dikkat eden biri, Tiran'ın festival merkezi olan Onn şehrinin birtakım kalıntılarını hâlâ görebilirdi; Tiran, Onn'u daha eski bir şehir olan Arrakeen'in etrafına inşa ettirmişti. Onn, Arrakeen'in pek çok kalıntısını yok etse de bazı caddeler hâlâ varlığını koruyordu, bazı binalar da yıkılıp yenisi yapılmayacak kadar kullanışlıydı. Binalar sokakları belirliyordu kaçınılmaz olarak.

Sheeana ve eşlikçileri caddenin pazar yerine açıldığı kısımda durdular. Sarı miğferli Muhafızlar değneklerini kullanarak kalabalığın arasından onlara yol açtı. Korumaların boyu uzundu; ellerindeki iki metrelik, kalın değnekler en kısalarının omuz hizasına ancak gelirdi. En hengâmeli kalabalıkta bile Rahip Muhafızları fark etmemek olanaksızdı fakat Sheeana'nın korumaları hepsinden uzun boyluydu.

Grup tekrar harekete geçerek Odrade'ye doğru yürümeye başladı. Attıkları her adımda açılan cüppeleri, alttaki parlak gri, birinci sınıf damıtıcı-giysileri sergiliyordu. On beş kişiydiler; dar "v" şeklinde açılmış, dümdüz yürüyorlardı... Yan uçlardakiler, tezgâhların sık olduğu kısımlarda sürtünerek ilerliyordu.

Korumaların ardında, dağınık bir rahibeler topluluğu, Sheeana'yı ortalarına almış yürümekteydi. Odrade, eşlikçilerinin arasındaki Sheeana'nın belirgin fiziğini, güneşin şerit şerit kızıllaştırdığı saçını ve gururla kaldırdığı yüzünü ara ara seçebiliyordu. Fakat asıl dikkatini çeken, sarı miğferli Rahip Muhafızlardı. Çocukluklarından beri aşılanan mağrurlukla

yürüyorlardı. Sıradan insanlardan üstün olduklarını biliyorlardı. Sıradan insanlar da öngörülür şekilde hareket ederek Sheeana'nın grubuna yol veriyordu.

Bütün bunlar öyle doğal bir şekilde oluyordu ki Odrade binlerce yıldır değişmemiş bir başka ritüel dansını izlercesine, olup bitenlerdeki antik örüntüyü görebiliyordu.

Daha önce sık sık olduğu üzere, kendini arkeolog olarak görmeye başladı fakat geçip gitmiş çağların tozlu kalıntılarını araştıran bir arkeolog gibi değil... Rahibeler Birliği'nin sıklıkla odaklandığı bir şeyi, insanların geçmişlerini içlerinde barındırma tarzlarını izleyen biriydi. Burada Tiran'ın şahsi tasarımı barizdi. Sheeana'nın şimdi bu şekilde yaklaşmasının yolunu açan bizzat Tanrı İmparator'du.

Odrade'nin penceresinin altında beş çıplak adam dans etmeyi sürdürüyorlardı. Fakat Odrade bazı seyircilerin yeni gelen grubu fark ettiğini gördü. Aşağıdaki izleyiciler yaklaşan Rahip Muhafız falanjına başlarını çevirip bakmasalar da onların geldiğini *biliyorlardı.*

Hayvanlar çobanın yaklaştığını her zaman fark eder.

Kalabalığın huzursuzluğu şimdi daha da artıyordu. Kaoslarına engel olunmasını istemiyorlardı! Kalabalığın kenarından fırlatılan bir çamur topağı dansçıların yakınına düştü. Beş adam, uzun örüntülerinde tek bir adım bile kaçırmasalar da hızlanmışlardı. Tekrarlanan serilerin uzunluğuyla, kayda değer anılar anlatılıyordu.

Kalabalıktan fırlatılan bir başka çamur topağı dansçılardan birinin omzuna çarptı. Beş adamdan hiçbiri adım kaçırmadı.

Kalabalık haykırmaya ve şarkı söylemeye başladı. Bazıları yüksek sesle küfrediyordu. Söylenen şarkı, dansçıları engellemek amacıyla el çırpmaya dönüştü.

Yine de dansın akışı değişmiyordu.

Şarkı söyleyen güruhun sesinin ritmi sertleşti; o yinelenen haykırışlar, Büyük Meydan'ın duvarlarından yankıla-

nıyordu. Dansçılara adımlarını şaşırttırmaya çalışıyorlardı. Odrade aşağısında gerçekleşen bu sahnenin derin bir önemi olduğunu sezdi.

Sheeana'nın grubu pazarın yarısından çoğunu kat etmişti. Tezgâhlar arasındaki nispeten geniş yollardan geçmişlerdi, şimdi de Odrade'ye doğru yürüyorlardı. Kalabalığın en yoğun kesimi, Rahip Muhafızların elli metre kadar ilerisindeydi. Muhafızlar etraflarında kaçışanlara karşı horgörülü bir tavır sergileyerek, düzenli adımlarla yürüyordu. Sarı miğferlerinin altındaki gözlerini dosdoğru ileri dikmiş, güruhun yukarısından öteye bakıyorlardı. Yaklaşan Muhafızların tek biri bile kalabalığı, dansçıları ya da yolunu kesebilecek başka herhangi bir engeli görürmüş gibi davranmıyordu.

Görünmez bir orkestra şefi elini sallamışçasına, kalabalık bir anda sustu. Beş adam dans etmeyi sürdürüyorlardı. Meydana öyle gergin bir sessizlik çöktü ki Odrade'nin ense tüyleri diken diken oldu. Hemen aşağıda, seyirciler arasında durup olayları izleyen üç Rahip Muhafız yekvücut halinde dönüp Odrade'nin bulunduğu binaya girerek gözden kayboldular.

Kalabalığın içlerinden bir kadın bağırarak küfretti.

Dansçılar duymamış gibiydi.

Güruh ilerlemeye başladı; dansçılarla aralarındaki mesafe en az yarıya indi. Dansçıların damıtıcı-giysileriyle cüppelerinin başında bekleyen kız ortadan kaybolmuştu.

Sheeana'nın falanjı dümdüz yürümeyi sürdürüyor, hemen arkalarından da rahibeler ve sorumlu oldukları kız geliyordu.

Odrade'nin sağında kavga patlak verdi. Oradaki insanlar birbirlerine vurmaya başlamıştı. Beş erkek dansçıya, havada kavis çizen çamur topakları fırlatıldı yine. Güruh şarkı söylemeye daha hızlı bir şekilde devam etti.

Bu arada kalabalığın arkasındakiler Muhafızlara yol verdi. Oradaki seyirciler gözlerini dansçılardan ayırmıyor, taşkın-

lık yaparak kargaşayı artırmayı sürdürüyorlardı fakat Muhafızlara geçiş yolu açılıyordu.

Odrade aşağıda olanları pürdikkat izliyordu. Aynı anda pek çok şey oluyordu: kavgalar, birbirlerine küfredip vuran insanlar, devam eden şarkı, engel tanımazca ilerleyen Muhafızlar.

Rahibelerin oluşturduğu koruma kalkanının ortasında yürüyen Sheeana'nın sağa sola bakınarak etrafındaki hengâmeyi görmeye çalıştığı seçilebiliyordu.

Artık kalabalıktakilerden bir kısmının eli sopalıydı ve etraflarındaki insanlara vurmaya başlamışlardı fakat Muhafızları veya Sheeana'nın grubundan başka herhangi bir kişiyi tehdit eden yoktu.

Dansçılar giderek daralan seyirci çemberinin ortasında hoplaya zıplaya dans etmeyi sürdürüyordu. İnsanlar Odrade'nin bulunduğu binanın dibinde toplandığından, Odrade olanları görebilmek için başını plaza iyice yaslayıp dar açıyla aşağı bakmak zorunda kalıyordu.

Sheeana'nın grubuna yol açan Muhafızlar bu kaosun ortasında, giderek genişleyen bir yolda ilerliyordu. Rahibeler sağa sola bakmıyordu. Sarı miğferli muhafızlar da dosdoğru ileriye bakıyordu.

Odrade, onların yaşananlara karşı tavrı için küçümseyici kelimesinin yetersiz kalacağına kanaat getirdi. Dönüp duran kalabalığın yaklaşan grubu göz ardı ettiğini söylemek de doğru olmazdı. Her iki taraf da birbirinin farkındaydı fakat ayrı dünyalarda yaşıyor ve kendi dünyalarının katı kuralların uyuyorlardı. Bu gizli kuralı çiğneyen tek kişi Sheeana'ydı; kendisini koruyanların ötesini bir an olsun görebilmek için zıplayıp duruyordu.

Odrade'nin hemen altındaki güruh öne atıldı. Dansçılar, devasa bir dalgaya kapılmış gemiler misali yana savruldu. Odrade çığlıkların yükseldiği o kaosun ortasında çıplak vücutların yumruklandığını ve elden ele itildiğini görüyordu

yer yer. Aşağıdan gelen sesleri birbirinden ayırt etmek için tüm dikkatiyle odaklanmak zorunda kalıyordu.

Çılgınlıktı bu!

Dansçıların hiçbiri direnmiyordu. Öldürülüyor muydular? Yoksa kurban mı ediliyorlardı? Bu olanlara bizzat tanık olmak Rahibeler Birliği'nin analizlerini okumaktan öyle farklıydı ki.

Sarı miğferliler iki yana çekilerek Sheeana ile yanındaki rahibelerin Odrade'nin bulunduğu binaya girmeleri için yol açtıktan sonra saflarını sıkılaştırdı. Dönüp binanın girişinde hilal şeklinde dizilerek koruma kalkanı oluşturdular. Değneklerini bel hizasına kaldırarak, yan yana gelecek şekilde yatay tuttular.

Bu arada meydandaki kaos dinmeye başlamıştı. Dansçılardan hiçbiri görünürde yoktu fakat cesetler vardı; yerde insanlar yatıyor, kimileri de sendeliyordu. Kanlı başlar görülebiliyordu.

Sheeana'yla rahibeler, Odrade'nin görüş alanından çıkıp binaya girmişlerdi. Odrade arkasına yaslanıp az önce tanık olduklarını zihninde toparlamaya çalıştı.

İnanılmazdı.

Böyle olaylar Rahibeler Birliği'nin ne yazılı ne de görsel kayıtlarında yer alıyordu! Olayın bir unsuru da kokulardı... Toz, ter ve yoğun insan feromonu kokuları. Odrade derin nefes aldı. İçten içe titrediğini hissediyordu. Az önceki güruh, pazardan ayrılan bireylere dönüşmüştü. Odrade ağlayanlar gördü. Kimileri küfrediyordu. Kimileri gülüyordu.

Odrade'nin arkasındaki kapı açılıverdi. Sheeana gülerek içeri girdi. Hızla dönen Odrade, Sheeana'nın kapıyı kapamasından önce, dışarıdaki koridorda duran kendi muhafızlarıyla bazı rahibeleri bir anlığına gördü.

Kızın koyu kahverengi gözleri heyecandan parlıyordu. Yetişkinliğe geçiş döneminde şimdiden kıvrımlarla yumuşa-

maya başlamış olan dar yüzünde bastırılmış hislerin gerginliği vardı. Odrade'ye odaklanınca gerginliği geçti.

Bunu gözlemleyen Odrade, *Çok güzel,* diye düşündü. *Bağ kurmanın ilk dersi başladı bile.*

Döne döne koşup ayaklarını kaydırarak Odrade'nin önünde duran Sheeana sertçe, "Dansçıları gördün mü?" diye sordu. "Ne güzeldiler, değil mi? Bence çok güzeldiler! Cania bakmamı istemedi. Siaynoq'a katılmamın benim için tehlikeli olacağını söylüyor. Ama umurumda değil! Şeytan o dansçıları asla yemez!"

Odrade'nin bilinci birden öyle açıldı ki böylesini daha önce tek bir kez, baharat ıstırabı sırasında yaşamıştı; az önce Büyük Meydan'da izlediği olayların bütünsel örüntüsünü gördü. Sheeana'nın sözleri ve varlığı, olanlara netlik kazandırmaya yetmişti.

Bir dil!

Bu insanların hepsi de kolektif bilinçlerinin derinliklerinde, duymak istemedikleri şeyleri söyleyebilen bir dil taşıyordu farkında olmadan. Dansçılar bu dili konuşuyordu. Sheeana da öyle. Ses tonları, hareketler ve feromonlardan oluşan karmaşık ve ince bir kombinasyon olan bu dil, diğer tüm diller gibi evrilerek gelişmişti.

Gereklilikten.

Odrade karşısında mutlu mutlu duran kıza sırıttı. Tleilaxlıları nasıl tuzağa düşüreceğini artık biliyordu. Taraza'nın planı hakkında artık daha çok bilgi sahibiydi.

İlk fırsatta Sheeana'yla birlikte çöle gitmeliyim. Önce şu Waff denen Tleilax Efendisi'nin gelmesini bekleyelim. Onu yanımıza alırız!

Özgürlük ve serbestlik karmaşık kavramlardır. Geçmişleri dinsel Özgür İrade fikirlerine kadar uzanan bu kavramlar, mutlak hükümdarların Mistik Yönetici niteliğiyle ilintilidir. Eski Tanrıların örneğinden yola çıkılarak örüntülendirilmiş ve dinsel boyun eğişe inancın desteğiyle hükmeden mutlak hükümdarlar olmasa özgürlük ve serbestlik kavramları şimdiki anlamlarını asla almazdı. Bu idealler varlığını geçmişteki baskıcı rejim örneklerine borçludur. Böyle fikirleri ayakta tutan güçler de dramatik öğretiler ya da yeni baskılar tarafından tazelenmezse zamanla zayıflar. Yaşamımın en temel anahtarı budur.

–II. LETO, Dune Tanrı İmparatoru
Dar'üs-Balat Kayıtları

Teg onları Gammu Kalesi'nin kuzeydoğusundaki sık ormanın otuz kilometre kadar içinde, bir yaşam-kalkanı battaniyesinin altında bekletti... Ta ki güneş batıdaki tepelerin ardında gözden kaybolana dek.

"Bu gece yeni bir yönde gideceğiz," dedi.

Üç gece boyunca onlara, ağaçlarla çevrili karanlıkta, mentat belleği üstündeki hâkimiyetini ustaca sergileyerek rehberlik etmişti; Patrin'in tarif ettiği yoldan tek bir adım bile sapmamıştı.

Lucilla, "Oturmaktan her tarafım tutuldu," diye sızlandı. "Ayrıca bu gece de hava soğuk olacak."

Teg yaşam-kalkanı battaniyesini katlayıp sırt çantasına, en üste koydu. "Siz ikiniz biraz etrafta gezinebilirsiniz," dedi. "Ama hava iyice kararmadan buradan ayrılmayacağız."

Kalın dallı bir kozalaklı ağacın dibine oturup sırtını yasla-

dı; Lucilla'yla Duncan'ın kayrana girmelerini koyu gölgelerin arasından izledi. O ikisi bir an orada öylece durdular; günün sıcaklığı yerini tamamen gece soğuğuna bırakırken titriyorlardı. Teg, *Evet, bu gece de hava soğuk olacak,* diye düşündü. Fakat bunu düşünmeye pek fırsatları olmayacaktı.

Beklenmedik olan.

Schwangyu hâlâ kalenin bu kadar yakınında ve yaya olduklarını hayatta düşünmezdi.

Teg, *Taraza, Schwangyu konusundaki uyarılarını daha vurgulu yapmalıydı,* diye düşündü. Schwangyu'nun bir Başrahibe Ana'ya böyle açıkça ve şiddete başvurarak karşı gelmesi geleneklere aykırıydı. Mentat mantığı, daha fazla veri olmadıkça böyle bir durumu kabullenmezdi.

Teg'in hafızası, okul zamanlarında duyduğu bir özdeyişi anımsattı... Mentatlara mantıklarını dizginlemeleri için söylenen, uyarı niteliğindeki aforizmalardandı.

"Bir mantık zincirinin, eksiksiz ayrıntılarla ortaya konmuş Occam'ın usturasının peşinden giden mentat kişisel felaket yaşayabilir."

Yani mantığın başarısızlığa uğrayabildiği bilinen bir şeydi.

Teg, Taraza'nın Lonca gemisindeki ve hemen sonrasındaki tavrını düşündü. *Yapayalnız olacağımı bilmemi istedi. Sorunu kendi tarzımla görmeliyim, onun tarzıyla değil.*

Yani Schwangyu'nun oluşturduğu tehdit, Teg'in kendi başına keşfedip yüzleşmesi ve çözmesi gereken gerçek bir tehditti.

Taraza bütün bunlar yüzünden Patrin'in başına ne geleceğini bilmemişti.

Taraza, Patrin'e ne olacağını umursamıyordu aslında. Bana ne olacağını da. Veya Lucilla'ya.

Peki ya gulâm?

Taraza umursuyor olmalı!

Taraza'nın umursaması mantıklı değildi... Teg bu mantık zincirinden vazgeçti. Taraza, onun mantıklı davranmasını

istemiyordu. Teg'in tam da şimdi yaptığı şeyi, tehlikeli durumlarda hep yaptığı şeyi yapmasını istiyordu.

Beklenmedik olanı.

Yani bütün bunların kendine özgü bir mantığı vardı fakat failleri tekmeleyerek yuvadan kaosun içine atıyordu.

Onda kendi düzenimizi oluşturmalıyız.

Bilincinde keder kabardı. *Patrin! Kahrolası Patrin! Biliyordun ve ben bilmiyordum! Sensiz ne yapacağım?*

Teg, yaşlı yaverin, komutanını paylarken daima kullandığı sert ve resmi tonla karşılık verdiğini duyar gibi oldu:

"Elinizden gelenin en iyisini yapacaksınız, Başar'ım."

Teg en soğuk ve kademeli şekilde mantık yürüttüğünde, bir daha asla Patrin'i göremeyeceği ve yaşlı adamın canlı sesini duyamayacağı sonucuna varıyordu. Yine de... Patrin'in sesi aklından çıkmıyordu. Yaşlı adamın şahsiyeti, Teg'in hafızasında yer etmişti.

"Yola koyulmamız gerekmez mi?"

Konuşan Lucilla'ydı; ağaç dibindeki Teg'in biraz önünde duruyordu. Yanında Duncan bekliyordu. İkisi de sırt çantalarını omuzlamıştı.

Teg oturup düşünürken gece çökmüştü. Parlak yıldızların ışığı, kayrana müphem gölgeler düşürüyordu. Teg ayağa kalkıp sırt çantasını aldı ve alçak dalların altından eğilerek geçip kayrana gitti. Duncan, Teg'in çantasını omzuna asmasına yardım etti.

"Schwangyu bizi burada aramayı eninde sonunda akıl edecek," dedi Lucilla. "Bizi arasınlar diye buraya ekip gönderecek. Bunu biliyorsun."

"Ancak sahte izi sonuna kadar takip etmelerinin ardından," dedi Teg. "Gelin."

Önlerine düşüp ağaçların arasındaki bir açıklıktan batıya doğru yürümeye başladı.

Üç gece boyunca onları "Patrin'in anı-yolu" dediği yoldan götürmüştü. Bu dördüncü gecede yürürken, Patrin'in tavrı-

nın mantıklı sonuçlarını hesaplayamadığı için kendine kızıyordu.

Bana nasıl da sadık olduğunu biliyordum ama bu sadakatinin nereye varacağını, son derece bariz sonucu göremedim. Öyle uzun yıllardır birlikteydik ki zihnini kendi zihnim kadar iyi tanıdığımı sanıyordum. Patrin, kahrolası! Ölmene gerek yoktu!

O zaman Teg buna aslında gerek *olduğunu* kendine itiraf etti. Patrin bunu görmüştü. Mentat ise kendine görme izni vermemişti. Mantık da diğer tüm yetiler gibi körlemesine hareket edebiliyordu.

Bene Gesseritlerin sık sık söylediği ve *kanıtladığı* üzere.

Bu yüzden yürüyoruz. Schwangyu bunu beklemiyor.

Teg, Gammu'nun bu yaban kesiminde yürümenin kendisine yepyeni bir perspektif kazandırdığını kabul etmek zorundaydı. Kıtlık Zamanları ve Dağılış sırasında bu bölgede bitkiler bitmesine izin verilmişti. Sonraları bir miktar ekim yapılsa da bölgenin büyük bölümü kendiliğinden bitmiş yabani bitkilerle kaplıydı hâlâ. Artık buralardan geçebilmek için gizli patikaları ve yön bulmaya yarayan özel yerleri bilmek gerekiyordu. Teg, Patrin'in gençliğinde bu bölgeyi öğrenişini hayal etti... Yıldız ışığında, ağaçlar arasındaki bir boşluktan görülebilen şu kayalık tanıktepeyi; şu sivri doruklu sarp kayalığı; devasa ağaçların arasından geçen bu yolları.

"Bir yok-gemiyle kaçmaya çalışacağımızı düşünecekler." Patrin'le plan kurarken bu konuda hemfikir olmuşlardı. *"Yanıltıcı hedef, arama ekibini o tarafa yönlendirmeli."*

Patrin yanıltıcı hedefin *kendisi* olacağını söylememişti.

Boğazına yumru oturan Teg yutkundu.

Kendini mazur göstermek için, *Duncan'ı kalede korumak mümkün değildi,* diye düşündü.

Bu doğruydu.

Lucilla, havadan saptanmalarını önleyen yaşam-kalkanı battaniyesinin altında geçirdikleri ilk gün boyunca huzursuz davranmıştı.

"Taraza'ya haber vermeliyiz!"

"İlk fırsatta."

"Ya senin başına bir şey gelirse? Hazırladığınız kaçış planının tamamını bilmeliyim."

"Başıma bir şey gelirse Patrin'in yolunu takip edemezsiniz. O yolu hafızana kazımaya vakit yok."

Duncan o gün sohbete pek katılmamıştı. Onları sessizce izlemiş, zaman zaman da uyuklamıştı; uykusunda ara ara irkilerek, öfkeli bakışlarla uyanmıştı.

Yaşam-kalkanı battaniyesinin altında geçirdikleri ikinci gün Duncan durup dururken Teg'e, "Beni neden öldürmek istiyorlar?" diye sormuştu.

"Rahibeler Birliği'nin seninle ilgili planını bozmak için," demişti Teg.

Duncan öfkeyle Lucilla'ya bakmıştı. "Plan ne?"

Lucilla yanıt vermeyince Duncan, "Lucilla biliyor," demişti. "Biliyor çünkü ona bağımlı olmamı istiyorlar. Onu sevmemi istiyorlar!"

Teg, Lucilla'nin can sıkıntısını gizlemeyi çok iyi becerdiğini düşünmüştü. Lucilla'nın gulâmla ilgili planlarının altüst olduğu açıktı; bu kaçış hiç hesapta olmayan bir şeydi.

Duncan'ın tavırları bir başka olasılığı sergilemişti: Bu gulâm potansiyel bir Gerçeğisöyleten olabilir miydi? Kurnaz Tleilaxlılar gulâma başka nasıl güçler vermişti?

Yabandaki ikinci gecelerinin çökmesiyle birlikte, Lucilla suçlamalara başlamıştı. "Taraza, onun orijinal belleğini canlandırmanı emretmişti! Bunu burada nasıl yapabilirsin ki?"

"Güvenli bir yere ulaştığımızda."

Duncan o gece hiç konuşmadan, pürdikkat bir halde onlara eşlik etmişti. Yeni bir canlılığa sahipti. Duymuştu!

Duncan, *Teg'in başına bir şey gelmemeli,* diye düşündü. Güvenli yerden kastı her neresiyse, Teg oraya sağ salim varmalıydı. O *zaman gerçeği öğreneceğim!*

Duncan *neler* öğreneceğine emin değildi fakat çok önemli

olduklarını artık tamamen kabul ediyordu. Hedefine ulaşmak için bu yabandan geçmeliydi. Vahşi doğanın hâkim olduğu bu yere kaleden baktığı ve burada özgür olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiği zamanları anımsadı. O el değmemiş özgürlük hissi kaybolmuştu. Bu yaban, insanı daha önemli bir şeye götüren bir yoldu sadece.

En arkadan gelen Lucilla kendini dikkatli ve sakin kalmaya, değiştiremeyeceği şeyleri kabullenmeye zorluyordu. Bilincinin bir kısmı Taraza'nın emirlerine sımsıkı tutunuyordu:

"Gulâmın yanından ayrılma, vakit geldiğinde de görevini tamamla."

Teg kilometreleri adım adım kat ediyordu. Bu dördüncü geceleriydi. Patrin hedeflerine dört gecede varacaklarını tahmin etmişti.

Hem de ne hedef!

Acil kaçış planının temelinde, Patrin'in gençliğinde Gammu'nun pek çok sırrından birini burada keşfetmiş olması yatıyordu. Teg, Patrin'in sözlerini anımsadı: "İki gün önce, şahsi bir işim için araştırma yapma bahanesiyle oraya tekrar gittim. El değmemiş. Oraya gitmiş tek kişi benim hâlâ."

"Buna nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yıllar önce, Gammu'dan ayrılmadan önce birtakım tedbirler almıştım; birileri gelirse farkında olmadan yerini değiştirecekleri bazı nesneler yerleştirmiştim. Hiçbiri yerinden oynamamış."

"Bir Harkonnen yok-küresi ha?"

"Epey antik zamanlardan kalma fakat odaları hâlâ sağlam ve çalışıyor."

"Peki ya besin, su..."

"İsteyebileceğiniz ya da gerek duyabileceğiniz her şey orada, merkezindeki entropisizlik depolarında mevcut."

Teg ile Patrin plan yaparken, o acil durum sığınağını asla kullanmak zorunda kalmayacaklarını, oranın sırrını daima

gizli tutacaklarını ummuşlardı; yine de Patrin çocukluğunda keşfettiği şeye giden gizli yolu Teg'e tarif etmişti.

Teg'in arkasından yürüyen Lucilla, ayağı bir köke takılınca hafif bir çığlık attı.

Teg, *Lucilla'yı uyarmalıydım,* diye düşündü. Duncan'ın Teg'i çıkardığı seslere kulak kabartarak takip ettiği barizdi. Lucilla'nın düşüncelere dalmış olduğu da bir o kadar barizdi.

Teg, *Lucilla'nın yüz hatları Darwi Odrade'ninkilere ne kadar benziyor,* diye düşündü. Kalede o iki kadını yan yana gördüğünde, aralarındaki yaş farkından kaynaklanan farklılıklar dikkatini çekmişti. Lucilla'nın daha genç olduğu, derialtı yağlarından ve toparlak yüzünden anlaşılıyordu. Fakat sesleri! Tını, aksan, atonal yükselip alçalma numaraları, Bene Gesserit'in genel konuşma tarzının damgası. Karanlıkta o ikisini birbirinden ayırt etmek olanaksız olurdu.

Bene Gesseritleri çok iyi tanıyan Teg bunun rastlantı olmadığını biliyordu. Rahibeler Birliği'nin değerli genetik soylarını, bu yatırımlarını korumak için numuneleri birden fazla ürettiği göz önüne alındığında, o ikisi ortak bir kaynak atadan geliyor olmalıydı.

Teg, *Hepimiz Atreides'iz,* diye düşündü.

Taraza gulâmla ilgili planını söylememiş olsa da plana dahil olmak bile Teg'in giderek daha çok fikir sahibi olması için yeterliydi. Henüz eksiksiz bir örüntüye ulaşmış değildi fakat oradaki bir bütünlüğü daha şimdiden seziyordu.

Rahibeler Birliği nesiller boyunca Tleilaxlılardan Idaho gulâmları satın almış ve onları burada, Gammu'da eğitmişti fakat gulâmlar suikasta kurban gitmişti. Bütün bu süre boyunca doğru an beklenmişti. Sanki korkunç bir oyun oynanıyordu ve Rakis'te solucanlara hükmeden bir kızın ortaya çıkması, harekete geçme vaktinin geldiğinin işareti olmuştu.

Gammu da planın bir parçası olsa gerekti. Burada her yerde Caladanlıların izleri vardı. Uygar Danlıların izleri, daha kadim ve acımasız âdetlerin izlerini örtmüştü. Tiran'ın ba-

baannesi Leydi Jessica'nın hayatının son yıllarını geçirdiği Danlılar Sığınağı'ndan dışarıya insanlar dışında şeyler de çıkmıştı.

Teg, Gammu'da yaptığı ilk teftiş turu sırasında pek çok açık ve gizli belirti görmüştü.

Servet!

İzler buradaydı ve fark edilmeyi bekliyordu. Gammuluların evreninde amip gibi dolanan servet, müsait her yere yavaş yavaş yerleşiyordu. Teg, Gammu'da Dağılış döneminden kalma bir servet olduğunu biliyordu. Bu öyle büyük bir servetti ki, varlığından şüphelenen (veya hayal edebilen) pek azdı.

Teg birden durdu. Bulunduğu kesimin fiziksel özelliklerine tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. İlerilerinde çıplak bir kayalık vardı; Patrin bu kayalığın belirleyici özelliklerini Teg'in hafızasına kazımıştı. Geçmesi tehlikeli kısımlardan biriydi burası.

"Gizlenebileceğiniz mağara ya da sık bitki örtüsü yok. Battaniyeyi hazır tutun."

Teg çantasından yaşam-kalkanı battaniyesini çıkarıp koluna astı. Yola devam işareti verdi bir kez daha. Hareket ederken vücuduna sürtünen kalkanın koyu kumaşı hışırdıyordu.

Lucilla karakterini giderek belli ediyor, diye düşündü. Lucilla adının önünde *Leydi* unvanı olmasını istiyordu. *Leydi Lucilla.* Kendisine böyle denmesi hoşuna gidecekti şüphesiz. Tiran'ın Altın Yol'u yüzünden uzun süre ortadan kaybolmuş Büyük Hanedanların tekrar baş göstermesiyle birlikte, bu unvanı alan birkaç Rahibe Ana olmuştu.

Baştan Çıkarıcı, Koşullandırıcı Lucilla.

Rahibeler Birliği'ndeki bu tür kadınların hepsi de cinsellik uzmanıydı. Teg'in annesi, bu sistemin işleyişi konusunda onu eğitmişti; Teg epey gençken annesi onu civarda yaşayan, titizlikle seçtiği kadınlara göndermişti; ona hem kadınlardaki hem de kendisindeki belirtilere karşı duyarlı olmayı öğretmiş-

ti. Aslında bu eğitimin Rahibeler Meclisi'nin gözetimi dışında verilmesi yasaktı fakat Teg'in annesi *sapkın* Rahibelerdendi.

"Buna ileride ihtiyacın olacak, Miles."

Annesinde biraz kâhinlik vardı şüphesiz. Yoğunlaştırılmış orgazm sırasında bilinçaltı bağlar kuran Koşullandırıcılara karşı Teg'i silahlandırmıştı.

Lucilla'yla Duncan. Duncan koşullanma yoluyla Lucilla'ya bağlanırsa Odrade'ye de bağlanmış olacaktı.

Teg zihninde yerine oturan parçaların çıkardığı *klik* sesini duyar gibi oldu. Peki ya Rakis'teki o genç kadın? Lucilla koşullandırılmış öğrencisine baştan çıkarma tekniklerini öğretecek miydi? Duncan'ı, solucanlara hükmeden kişiyi ağına düşürmesini sağlayacak bilgilerle silahlandıracak mıydı?

Büyük Hesaplama için yeterli veri henüz elimde yok.

Üstü açık, tehlikeli kayalık geçidin sonunda duraksadı. Teg battaniyesini içine koyup sırt çantasını kapatırken, Duncan ile Lucilla biraz geride onu beklediler. Teg derin derin iç geçirdi. Battaniye onu kaygılandırıyordu hep. Savaş kalkanı kadar yansıtıcı olmasa da, lazer silahı ışını isabet ederse bir anda alev alıp ölümcül olabilirdi.

Tehlikeli oyuncaklar!

Teg bu tip silahları ve mekanik aletleri hep böyle nitelendirirdi. Kendi aklına, bedenine ve annesinden öğrendiği, Bene Gesserit Yolu'nun Beş Davranış Tarzı'na güvenmeyi yeğliyordu.

Mecbur kalmadıkça bedeninizden başka araç kullanmayın: Bene Gesserit öğretisi böyle derdi.

Lucilla, "Neden durduk?" diye fısıldadı.

"Geceyi dinliyorum," dedi Teg.

Ağaçların arasından süzülen yıldız ışığında yüzü hayaletimsi bir bulanıklıktan ibaret olan Duncan, Teg'e bakıyordu. Teg'in yüz hatları ona güven veriyordu. *O hatlar ulaşamadığım bir anıda yer alıyor,* diye düşündü. *Bu adama güvenebilirim.*

Lucilla, yaşlı Teg yorulduğu için burada durduklarından

şüpheleniyordu fakat bunu söylemeye içi elvermiyordu. Teg, kaçış planında Duncan'ı Rakis'e götürmenin bir yolunun da yer aldığını söylemişti. Pekâlâ. Şu an için önemli olan tek şey buydu.

Lucilla, ileride bir yerlerdeki sığınağın bir yok-gemi ya da yok-oda olması gerektiğini çoktan anlamıştı. Ancak öyle bir yerde saklanabilirlerdi. Bu işte Patrin kritik önem taşıyordu bir şekilde. Teg'in yaptığı birkaç ima, kaçış planlarını Patrin'in hazırladığını ortaya koymuştu.

Kaçmalarının bedelini Patrin'in nasıl ödemek zorunda kalacağını ilk anlayan Lucilla olmuştu. Patrin en zayıf halkaydı. Geride, Schwangyu'nun onu yakalayabileceği yerde kalmıştı. Yanıltıcı hedefin yakalanması kaçınılmazdı. Schwangyu gibi bir Rahibe Ana'nın, altı üstü bir erkeğin dilini çözemeyeceğini düşünmek için aptal olmak gerekirdi. Schwangyu'nun çok uğraşması bile gerekmezdi. Ses'in incelikleri ve Rahibeler Birliği'nin tekelinde kalmış, acılı sorgulama yöntemleri –ıstırap kutusu ve sinir boğumlarına baskı uygulama tekniği– Patrin'in dilini kolayca çözmeye yeterdi.

Lucilla, sadakatini gösteren Patrin'in kendini feda ettiğini o zaman anlamıştı. Fakat Teg nasıl o kadar kör olabilmişti?

Sevgi!

İki erkek arasında, uzun zaman içinde oluşmuş güven bağı. Schwangyu hızlı ve zalimce davranacaktı. Patrin bunu biliyordu. Teg ise sahip olduğu kesin bilgiyi incelememişti.

Duncan'ın sesi, Lucilla'nın irkilerek bu düşüncelerden sıyrılmasına yol açtı.

"Topter! Arkamızda!"

"Çabuk!" Teg sırt çantasından telaşla çıkardığı battaniyeyi üzerlerine örttü. Toprak kokulu karanlıkta birbirlerine sokulup, topterin tepelerinden geçip gitmesini dinlediler. Topter yavaşlamadı ve geri dönmedi.

Fark edilmediklerine emin olunca, Patrin'in *anı-yolunda* ilerlemeye devam ettiler; Teg yine önlerine düşmüştü.

"Bizi arıyorlar," dedi Lucilla. "Şüphelenmeye başlıyorlar... Veya Patrin..."

Teg öfkeyle, "Enerjini yürümeye harca," dedi.

Lucilla, Teg'in üstüne gitmedi. Patrin'in öldüğünü ikisi de biliyorlardı. Bu konuda yeterince tartışmışlardı.

Lucilla, *Teg iyi bir mentat,* diye düşündü.

Teg bir Rahibe Ana'nın çocuğuydu ve Rahibeler Birliği'nin manipülatif eline düşmesinden önce, annesi koyulan sınırları çiğneyerek yasak bilgiler öğretmişti ona. Burada bilinmeyen yetilere sahip olan tek kişi gulâm değildi.

İzledikleri yol, av hayvanları tarafından açılmış bu patika, sık ormandan kıvrıla kıvrıla geçip sarp bir tepeye çıkıyordu. Yıldız ışıkları, ağaçların arasından nüfuz edemiyordu. Yoldan ayrılmamaları ancak mentatın olağanüstü hafızası sayesinde oluyordu.

Lucilla bastığı toprağın yumuşadığını fark etti. Ayaklarına rehberlik etmek için, Teg'in hareket ederken çıkardığı seslere kulak kabartıyordu.

Duncan ne kadar sessiz, diye düşündü. *Ne kadar içine kapalı.* Duncan emirlere uyuyordu. Onları bir yere götüren Teg'i takip ediyordu. Lucilla, Duncan'ın itaatkârlığının niteliğini seziyordu. Duncan başına buyruktu. İşine geldiği için itaat ediyordu... Şimdilik. Schwangyu'nun isyanı, gulâmın içine vahşice bir bağımsızlığın tohumunu atmıştı. Peki ya Tleilaxlılar, Duncan'ın içine ne tür tohumlar ekmişlerdi?

Teg uzun ağaçların arasındaki bir düzlükte, soluklanmak için durdu. Lucilla onun derin nefesler aldığını duyuyordu. Mentatın çok yaşlı bir adam olduğunu, kendini bu kadar yormaması gerektiğini bir kez daha hatırladı böylece. Usulca konuştu:

"İyi misin, Miles?"

"İyi olmadığım zaman söylerim."

Duncan, "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Artık az kaldı."

Teg az sonra gecenin içinde tekrar yola koyuldu. "Acele etmeliyiz," dedi. "Şu eyer şeklinde tepeyi de aştık mı tamamdır."

Patrin'in ölümünü kabullendikten sonra düşünceleri Schwangyu'ya, pusula iğnesi misali yönelmişti; onun neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Schwangyu dünyasının yıkıldığı hissi yaşıyor olmalıydı. Kaçakları dört gündür bulamamışlardı! Bir Rahibe Ana'dan bu şekilde kaçabilen insanlar neler yapmazdı ki! Kaçaklar muhtemelen gezegeni çoktan terk etmişti elbette. Bir yok-gemiyle. Ama ya...

Schwangyu'nın zihni acabalarla dolu olsa gerekti.

Patrin zayıf halkaydı fakat zayıf halkaları ortadan kaldırma eğitimi almıştı; Miles Teg gibi bir ustanın öğrencisiydi.

Teg başını hızla iki yana sallayarak gözlerindeki yaşları savurdu. Anın gereklilikleri, kaçınamadığı içsel dürüstlük özünü zorunlu kılıyordu. Teg asla iyi bir yalancı olmamıştı, kendine karşı bile. Daha eğitiminin başlarındayken, annesinin ve diğer öğretmenlerinin onu dürüst olmaya koşullandırdıklarını anlamıştı.

Bir onur koduna uymaya.

İçindeki, biçimini tanıdığı bu koda karşı hayranlık ve merak duyuyordu. Kodun temel ilkesi şuydu: İnsanlar eşit yaratılmazdı; her birinin farklı yetenekleri olurdu, ayrıca farklı deneyimler yaşarlardı. Bu yüzden de ortaya farklı başarılara sahip, farklı değerlerde insanlar çıkardı.

Teg bu koda uymak için kendini gözlemlenebilir hiyerarşilerin akışında kusursuzca konumlandırması ve daha fazla evrilemeyeceği bir anın gelebileceğini kabullenmesi gerektiğini erken yaşta fark etmişti.

Kodun koşullandırması derindi. Teg onun mutlak kökenini asla bulamamıştı. Teg'in insanlığıyla ilgili bir şeye tutunduğu barizdi. Hiyerarşi piramidinde Teg'in altında ve üstünde yer alanlara izin verilen davranışların sınırlarını muazzam bir güçle dayatıyordu.

Başlıca mübadele parası: Sadakat.

Sadakat iner çıkar ve nerede kendisine layık bir yer bulsa tutunup yerleşirdi. Teg kendisinin içinde böyle bir sadakat oluşturulduğunu ve güvenle kilit altında tutulduğunu biliyordu. Şundan hiç şüphesi yoktu: Taraza onu her koşulda destekleyecekti... Rahibeler Birliği'nin varlığını sürdürebilmesi için kendisinin feda edilmesini gerektiren bir durum hariç. Öyle bir durumda da Taraza'nın onu desteklememesi uygun olurdu zaten. Hepsinin sadakatinin eninde sonunda yöneldiği şey Rahibeler Birliği'ydi.

Ben Taraza'nın Başar'ıyım. Kod öyle diyor.

Patrin'i öldüren de bu kod olmuştu.

Umarım acı çekmemişsindir, eski dostum.

Teg bir kez daha ağaçların altında durakladı. Çizme kınından dövüş bıçağını çıkarıp yanındaki ağaca ufak bir işaret kazıdı.

Lucilla sertçe, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu gizli bir işaret," dedi Teg. "Ancak eğitim verdiğim kişiler bilir. Bir de Taraza, elbette."

"Peki neden..."

"Sonra açıklarım."

İlerleyen Teg, o ufak işareti başka bir ağaca da kazıdı; işaret bu yabanın doğal formları arasında dikkat çekmeyecek, pençe izi gibi bir şeydi.

Teg işaret bıraka bıraka ilerlerken, Lucilla hakkında bir karara vardığını fark etti. Lucilla'nın Duncan'la ilgili planları bozulmalıydı. Teg'in Duncan'ın güvenliği ve akıl sağlığıyla ilgili yapabildiği her mentat çıkarımı, onu bu sonuca ulaştırmıştı. Duncan'ın gulâm öncesi anıları, Lucilla tarafından koşullandırılmadan önce canlanmalıydı. Teg, Lucilla'yı durdurmanın kolay olmayacağını biliyordu. Kendisi asla öyle bir Rahibe Ana'yı kandırabilecek kadar iyi bir yalancı olmamıştı.

Yaptıkları rastlantısalmış ve koşulların normal sonucuymuş gibi görünmeliydi. Lucilla, Teg'in ona bilerek karşı çıktı-

ğından asla şüphelenmemeliydi. Teg gözü dönmüş bir Rahibe Ana'yı yakın dövüşte yenemeyeceğini biliyordu. Lucilla'yı öldürmesi daha iyi olurdu. Bunu yapabileceğini düşünüyordu. Ama ya sonuçları! Taraza'nın öylesine kanlı bir eylemi kendi emirlerine uyulmasıyla bağdaştırması sağlanamazdı asla.

Hayır... Teg'in uygun zamanı kollaması, gözünü kulağını dört açarak beklemesi gerekecekti.

Ufak bir açıklığa çıktılar; biraz ileride, yüksek bir volkanik kayalık engeli vardı. Kayalığın dibindeki bodur çalılar ve dikenli kısa ağaçlar, yıldız ışığında kara lekeler şeklinde görünüyordu.

Teg çalıların altında, bir kaya altı boşluğunun daha koyu hatlarını gördü.

"Buraya girip sürüneceğiz," dedi.

"Kül kokusu alıyorum," dedi Lucilla. "Burada bir şey yanmış."

"Yanıltıcı hedefin geldiği yer burasıydı," dedi Teg. "Solumuzda, hemen aşağıda küçük bir alanı yaktı... Oradan bir yok-gemi havalanmış gibi görünsün diye."

Lucilla'nın hızla nefes aldığı duyuldu. *Ne cüretkârlık!* Schwangyu, Duncan'ın izini bulmak için bir kâhin getirmeye cesaret etse bile (ne de olsa diğerlerinin aksine Duncan'da Siona kanı yoktu, dolayısıyla da kâhinlerden gizlenemezdi), bütün izler onların buraya gelip bir yok-gemiyle gezegenden kaçtığını gösterecekti... Tabii eğer...

Lucilla, "Peki bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Bir Harkonnen yok-küresine," dedi Teg. "Binlerce yıldır burada duruyor ve artık bizim."

Erk sahiplerinin bağımsız bilimsel araştırmaları kösteklemek istemesi çok doğaldır. Ne de olsa bilginin serbestçe peşine düşülmesi, arzulanmayan rakiplerin ortaya çıkmasına yol açmıştır tarih boyunca. Güçlüler ancak kontrol edebilecekleri ve en önemlisi, en çok iç yatırımcılara kazanç getirecek ürün ve fikirler üzerine, "güvenli araştırmalar" yapılmasını ister. Ne yazık ki, göreli değişkenlerle dolu rastlantısal bir evrende bu türden "güvenli araştırmalar" yapmak güçtür.

–lx'e Dair Bir Değerlendirme
Bene Gesserit Arşivleri

Göstermelik Rakis yöneticisi unvanını taşıyan Başrahip Hedley Tuek kendisine şimdi dayatılan taleplerin altından kalkamayacağını hissediyordu. Keen Şehri'ne tozlu, sisli gece çökmüştü fakat Tuek'in özel görüşme salonunda yanan çok sayıda parlak korküre gölgeleri gideriyordu. Fakat burada, Tapınağın merkezinde bile, bu gezegene periyodik olarak işkence eden rüzgârın uzaktan gelen iniltisi duyuluyordu.

Görüşme salonu boyu yedi, eniyse en geniş kısmında dört metre olan asimetrik bir odaydı. Salonun karşı ucu neredeyse fark edilmeyecek kadar az ölçüde dardı. Tavan da o tarafa doğru hafifçe alçalıyordu. Salonun bu düzensiz şekli, baharat lifinden dokunmuş duvar halılarıyla ve açık sarıyla grinin ağırlıkta olduğu zekice bir aydınlatma sistemiyle gizleniyordu. Duvar halılarından birinin ardında, içerideki en hafif sesleri bile dışarı taşıyan bir delik gizliydi.

Görüşme salonunda Tuek'le birlikte oturan tek kişi, Rakis'teki Bene Gesserit Kalesi'nin yeni komutanı Darwi

Odrade'ydi. Kenarları birbirine dokunan yumuşak yeşil minderlerin üstünde, aralarında az bir mesafeyle karşılıklı oturuyorlardı.

Tuek yüzünü ekşitmemeye çalışıyordu. Harcadığı çaba, normalde azametli olan çehresini çarpıtarak, her şeyi ele veren bir maskeye dönüştürüyordu. Bu geceki görüşmeye hazırlanmaya epey özen göstermişti. Uzun boylu, oldukça iriyarı cüssesinin üstüne giyeceği cüppesini ütületmişti. Uzun ayaklarında altın sarısı sandaletler vardı. Cüppesinin altındaki damıtıcı-giysi sadece gösteriş içindi. Ne pompası, ne de toplayıcı-kesesi bulunuyordu; uğraşılması gerekecek, zamanı harcatacak ayarları da yoktu. Tuek'in omuzlarına düşen uzun, ipeksi, gri saçı taranmıştı ve kalın dudaklı, geniş ağızlı ve çeneli yüzüne uygun bir çerçeve teşkil ediyordu. Gözlerinde dedesinden taklit ettiği müşfik bir ifade beliriyordu ara ara. Odrade'yle görüşmek üzere salona girerken de bu ifadeyi takınmıştı. Kendini son derece etkileyici hissetmişti fakat şimdi çırılçıplak ve şaşkın hissediyordu.

Odrade, *Sahiden salak bu,* diye düşündü.

Tuek şöyle düşünüyordu: *Bu kadınla o korkunç Manifesto hakkında konuşamam! Diğer odada bir Tleilax Efendisi ve Yüz Dansçıları dinlerken olmaz. Hangi akla uyup da buna razı oldum ki?*

"Sapkınlıktan başka bir şey değil," dedi.

Odrade, "Ama sizinki pek çok dinden biri sadece," diye karşılık verdi. "Hem Dağılış'tan gelen insanlar hizipleşmeleri ve inanç varyasyonlarını artırarak..."

"Bizimki tek gerçek din!" dedi Tuek.

Odrade gülümsemesini gizledi. *Bunu söyletmek ne kolay oldu. Waff mutlaka duymuştur.* Tuek'i yönlendirmek çok kolaydı. Rahibeler Birliği'nin Waff hakkında söyledikleri doğruysa Tuek'in bu sözü Tleilax Efendisi'ni çok kızdırmış olmalıydı.

Odrade kalın ve meşum bir sesle konuştu: "Manifesto,

inançlı ya da inançsız herkesin ele alması gereken sorular atıyor ortaya."

Tuek sertçe, "Bütün bunların Kutsal Çocuk'la ne ilgisi var?" diye sordu. "Onunla ilgili meseleler hakkında konuşmamız gerektiğini söylemiştiniz..."

"Kesinlikle! Bir sürü insanın Sheeana'ya tapmaya başladığını bilmezmiş gibi yapmayın. Manifesto'nun ima ettiği..."

"Manifesto! Manifesto! Yok edilmesi gereken, sapkınca bir belge sadece. Sheeana'ya gelince, bize iade edilmeli ve sadece bizim himayemizde olmalı!"

"Hayır." Odrade usulca konuşmuştu.

Tuek ne kadar tedirgin, diye düşündü. Adam başını sağa sola çevirirken kaskatı boynu asgari düzeyde hareket ediyordu. Odrade'nin sağındaki bir duvar halısına bakıp duruyor, başından çıkan bir huzmeyle aydınlatırcasına o halıya dikkat çekiyordu. Bu Başrahip ne kadar saydam bir adamdı. O duvar halısının ardında bir yerlerde Waff'ın onları dinlediğini açıkça söylese ancak bu kadar belli edebilirdi.

"Siz Kutsal Çocuğu Rakis'ten kaçırmaya da kalkarsınız," dedi Tuek.

"Burada kalacak," dedi Odrade. "Tıpkı size söz verdiğimiz gibi."

"Ama neden buraya..."

"Yapmayın ama! Sheeana ne istediğini açıkça söyledi, sözleri de size rapor edilmiştir eminim. Rahibe Ana olmak istiyor."

"Ama o zaten..."

"Lordum Tuek! Sheeana arzularını söyledi, biz de seve seve yerine getiriyoruz. Neden karşı çıkıyorsunuz ki? Rahibe Analar, Fremenlerin zamanında Bölünmüş Tanrı'ya hizmet ederdi. Neden şimdi de etmeyelim?"

Tuek, "Siz Bene Gesseritler, insanlara istemedikleri sözleri söyletmeyi iyi becerirsiniz," diye suçladı. "Bu konuyu özel görüşmemeliyiz. Meclis üyelerim..."

"Meclis üyeleriniz konuşmamızı bulandırmaktan başka işe yaramaz. Atreides Manifestosu'nda ima edilen şeyler–"

"Sadece Sheeana hakkında konuşacağım!" Tuek kararlı Başrahip tavrı olarak gördüğü edayla dikeldi.

"*Onun* hakkında konuşuyoruz zaten," dedi Odrade.

"Öyleyse şunu açıkça söyleyeyim: Sheeana'nın maiyetinde daha çok adamımız olmalı. Onu gece gündüz korumak–"

Odrade, "O terasta koruduğunuz gibi mi?" diye sordu.

"Rahibe Ana Odrade, burası Kutsal Rakis! Burada ancak size tanıdığımız haklara sahipsiniz!"

"Haklar mı? Sheeana hedef haline geldi... Evet, hedef! Bir sürü düşmanı var. Hakları tartışmanın sırası mı şimdi?"

"Başrahip olarak görevim açık. Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Kilisesi–"

"Lordum Tuek! Nezaketimi korumakta gerçekten zorlanıyorum. Yaptıklarım bizim olduğu kadar sizin de lehinize. Yaptığımız şeyler–"

"Yaptığınız şeyler mi? Ne yaptınız ki?" Tuek boğuk bir sesle homurdanarak konuşmuştu. Bu korkunç Bene Gesserit cadıları! Tuek'in arkasında Tleilaxlılar, önündeyse bir Rahibe Ana vardı! Tuek kendini korkunç bir oyundaki top gibi hissediyordu; dehşet verici güçler onu birbirlerine atıp duruyordu. Tuek'in sakin bir hayat sürdüğü huzurlu Rakis gitmiş ve yerini, kurallarını tamamen anlayamadığı bir arena almıştı.

"Başar Miles Teg'i çağırdım," dedi Odrade. "Hepsi bu. Ön ekibi yakında burada olur. Gezegeninizin savunmalarını güçlendireceğiz."

"Savunma sistemimizi devralmaya cüret mi–"

"Hiçbir şeyi devralmıyoruz. Babanızın arzusu üzerine, Teg'in adamları savunma sisteminizi baştan kurmuştu. Bu konuda imzalanan anlaşmaya babanızın koydurduğu maddeye göre, savunma sisteminizi düzenli olarak denetlememiz gerekiyor."

Afallayan Tuek sessizce oturdu. Waff denen o iğrenç, cüce Tleilaxlı bütün bunları duymuştu mutlaka. Savaş çıkacaktı! Tleilaxlılar melanj fiyatları konusunda gizli bir anlaşma yapmak istiyordu. Bene Gesseritlerin müdahalesine izin vermezlerdi.

Odrade, Tuek'in babasından bahsetmişti; şimdi Tuek, öleli epey olan babasının burada olmasını öyle istiyordu ki. Babası sert bir adamdı. Bu birbirine düşman güçlerle başa çıkmayı bilirdi. Tleilaxlıları her zaman *gayet* iyi idare etmişti. Tuek, Wose adlı bir Tleilax elçisini gizlice dinlediğini hatırlıyordu (tıpkı şimdi Waff'ın kendisini dinlediği gibi!)... Bir başka elçiyi, Pook diye birini de aynı şekilde dinlemişti. Ledden Pook. Ne tuhaf isimleri vardı.

Tuek'in karman çorman düşünceleri bir isim daha sundu birden. Odrade'nin az önce bahsettiği bir isim: *Teg!* O yaşlı canavar hâlâ çalışıyor muydu?

Odrade tekrar konuşuyordu. Boğazı kurumuş olan Tuek yutkunup öne eğilerek kendini odaklanmaya zorladı.

"Teg ayrıca gezegen içi savunmalarınızla da ilgilenecek. O teras fiyaskosundan sonra–"

"İçişlerimize bu şekilde karışmanızı resmi olarak yasaklıyorum," dedi Tuek. "Hiç gerek yok. Rahip Muhafızlarımız yeterli..."

"Yeterli mi?" Odrade başını üzgünce iki yana salladı. "Rakis'teki yeni koşullar göz önüne alındığında ne yetersiz bir sözcük."

"Hangi yeni koşullar?" Tuek'in sesinde dehşet vardı.

Odrade öylece oturup adamı süzmekle yetindi.

Tuek düşüncelerini az çok toparlamaya çalıştı. Odrade, arka odadaki Tleilaxlılar tarafından dinlendiklerinden haberdar olabilir miydi? İmkânsız! Tuek titrek bir nefes aldı. Rakis'in savunma sisteminde ne terslik vardı ki? Tuek o sistemin kusursuz olduğunu düşünerek kendini rahatlattı. En iyi lx monitorlarına ve yok-gemilerine sahiptiler. Hem Rakis'in

alternatif bir baharat kaynağı olarak bağımsızlığını koruması diğer tüm bağımsız güçlerin işine gelirdi.

Kahrolası akslotl tanklarıyla aşırı miktarda melanj üreten Tleilaxlılar dışında!

Sarsıcı bir düşünceydi bu. Bir Tleilax Efendisi, bu görüşme salonunda konuşulan her kelimeyi duymuştu!

Tuek, Bölünmüş Tanrı Şeyh Hulud'dan koruma diledi. Arka odadaki o korkunç cüce, Ixliler ve Balıklarla Konuşanlar adına da konuştuğunu söylemişti. Belgeler göstermişti. Odrade'nin bahsettiği "yeni koşullar" bu muydu? Hiçbir şey cadılardan uzun sürc gizlenemezdi!

Başrahip, Waff'ı düşününce ister istemez ürperdi: o küçük, toparlak kafa; o parlak gözler; o ufak, kalkık burun ve adamın kırılgan gülümseyişiyle birlikte ortaya çıkan sipsivri dişler. Waff ilk bakışta irice bir çocuğa benziyordu fakat gözlerine bakınca ve cırtlak sesini duyunca bu izlenim değişiyordu. Tuek babasının da onların sesinden şikâyet ettiğini anımsadı: "Tleilaxlılar o çocuksu sesleriyle öyle korkunç şeyler söylüyor ki!"

Odrade minderlerinin üstünde kımıldandı. Dışarıdan kulak misafiri olan Waff'ı düşündü. Waff yeterince şey duymuş muydu? Odrade'nin de kendi gizli dinleyicileri vardı ve şimdi kendilerine aynı soruyu soruyor olmalıydılar. Rahibe Analar böyle görüşmelerde konuşulanları daima inceler, Rahibeler Birliği'ne avantaj sağlayacak yeni bilgiler edinmeye çalışırdı.

Odrade, *Waff yeterince dinledi,* dedi kendine. *Oyunu değiştirmenin vakti geldi.*

En ciddi sesini takınarak, "Burada söylediklerimiz önemli bir şahıs tarafından dinleniyor, Lordum Tuek," dedi. "Öyle birinin bize gizlice kulak misafiri olması kibarlığa sığar mı?"

Tuek gözlerini kapadı. *Biliyor!*

Gözlerini açınca, Odrade'nin hiçbir şey ele vermeyen bakışlarıyla karşılaştı. Odrade yanıt almak için sonsuza dek bekleyebilir gibi görünüyordu.

"Kibarlık mı? Ben... Ben..."

"O kulak misafirini davet etsenize; gelip bizimle otursun," dedi Odrade.

Tuek eliyle alnının terini sildi. Kendisinden önceki iki Başrahip, yani babasıyla dedesi, çeşitli durumlarda verilecek karşılıkları belirlemişlerdi fakat hiçbiri Tuek'i böyle bir ana hazırlamamıştı. Bir Tleilaxlıyı burada oturmaya davet etmek ha? Tuek birden Tleilax Efendilerinin kokusunu hiç sevmediğini hatırladı. Babası da aynı şeyden yakınırdı: "Kokuşmuş yemek gibi kokuyorlar!"

Odrade ayağa kalktı. "Sözlerimi duyan kişiyi görmeyi çok isterim," dedi. "Acaba gidip o gizli dinleyiciyi buraya bizzat mı davet–"

"Lütfen!" Tuek elini kaldırıp onu durdurdu. "Seçeneğim yoktu. Balıklarla Konuşanlardan ve Ixlilerden alınmış belgeler var elinde. Sheeana'yı geri almamıza yardım edeceğini söyle–"

"Yardım mı?" Odrade karşısında terleyen rahibe neredeyse acıyarak tepeden baktı. Bu adam cidden Rakis'i yönettiğini mi sanıyordu?

"O Bene Tleilaxlı," dedi Tuek. "Adı Waff ve–"

"Adını biliyorum. Burada olmasının sebebini de biliyorum, Lordum Tuek. Beni şaşırtan şey, böyle casusluk yapmasına müsaade etmeniz–"

"Casusluk yapmıyor! Anlaşmaya çalışıyorduk. Yani, evrendeki yeni güçler karşısında mecburen..."

"Yeni güçler mi? Ha, evet: Dağılış'tan dönen orospuları diyorsun. Bu Waff'ın yanında onlardan mı var?"

Tuek'in yanıt vermesine fırsat kalmadan, görüşme salonunun yan kapısı açıldı. Waff, peşinde iki Yüz Dansçısı'yla içeri girdi.

Odrade, *Yanında Yüz Dansçısı getirmemesi söylenmişti!* diye düşündü.

Odrade işaret ederek, "Sadece sen!" dedi. "Diğerleri davet edilmedi, değil mi Lordum Tuek?"

Tuek yavaşça ayağa kalktı; Odrade bu kadar yakınındayken, Rahibe Anaların fiziksel gücüne dair anlatılan bütün o korkunç hikâyeleri hatırlıyordu. Yüz Dansçılarının varlığıysa aklını iyice karıştırıyordu. Onlardan hep ödü kopmuştu.

Kapıya doğru dönüp, davetkâr bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak, "Sadece... Sadece Büyükelçi Waff gelsin lütfen," dedi.

Konuşmak boğazını acıtıyordu. Beterin de beteri bir durumdaydı! Bu insanların karşısında kendini çırılçıplak hissediyordu.

Odrade yanındaki mindere işaret etti. "Waff'tı, değil mi? Gel, otur lütfen."

Waff, Odrade'yi ömründe ilk kez görmüş gibi başını sallayarak onayladı. *Ne kibar!* Yüz Dansçılarına dışarıda beklemelerini işaret ettikten sonra, gösterilen minderin yanına gitti fakat oturmadı.

Odrade, ufak tefek Tleilaxlının gergin olduğunu gördü. Adamın dudaklarında hırlamaya benzer bir ifade belirip kayboldu. Yenlerinde hâlâ o silahlar vardı. Yaptıkları anlaşmayı bozmak üzere miydi?

Odrade, Waff'ın şüphelerinin eskisinden de güçlü bir şekilde canlanmasının vaktinin geldiğini biliyordu. Adam, Taraza'nın manevralarıyla kapana kıstırıldığını hissediyor olmalıydı. Waff, Soy Üretme Ustaları istiyordu! Feromonlarının kesif kokusu, en derin korkularını ele veriyordu. Anlaşmalarının kendine düşen kısmını, en azından *bir ölçüde* ciddiye alıyordu demek. Taraza, Waff'ın Saygın Analardan öğrendiği her şeyi paylaşmasını zaten ummuyordu.

"Lordum Tuek sizin... Eee, anlaşmaya çalıştığınızı söyledi," dedi Odrade. *Bu aklına kazınsın bakalım!* Waff asıl anlaşmayı kiminle yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Odrade konuşurken yavaşça, önce diz çökerek oturdu. Fakat ayakla-

rını Waff'tan gelebilecek bir saldırıdan kaçabileceği şekilde yerleştirdi.

Waff önce Odrade'ye, sonra da kendisine gösterilen mindere tepeden baktı. Mindere yavaşça oturdu fakat kollarını dizlerinin üstüne, yenleri Tuek'e dönük şekilde koydu.

Odrade, Ne *yapıyor?* diye merak etti. Waff'ın hareketleri, kendisine ait bir plana göre hareket ettiğini gösteriyordu.

Odrade konuştu: "Başrahip'e şunu anlatmaya çalışıyorum: Atreides Manifestosu'nun hepimiz için taşıdığı önem..."

Tuek, "Atreides!" diye bağırdı. Minderinin üstünde yığılacak gibi oldu. "Atreides olamaz."

Waff, "Gayet ikna edici bir manifesto," diyerek Tuek'in bariz korkularını artırdı.

Odrade, *En azından* bu *plana uygun,* diye düşündü. "Satori vaadi göz ardı edilemez," dedi. "Pek çok insan satoriyi tanrılarının mevcudiyetiyle özdeşleştirir."

Waff ona şaşkınlık ve öfkeyle baktı.

Tuek konuştu: "Büyükelçi Waff, lxlilerin ve Balıklarla Konuşanların o belge karşısında epey endişeye kapıldıklarını söyledi fakat ben kendisini şey konusunda temin ederek..."

"Balıklarla Konuşanları boş verebiliriz bence," dedi Odrade. "Onlar her yerde Tanrı'nın sesini duyar."

Waff, Odrade'nin samimiyetsiz konuştuğunu fark etmişti. Yoksa Odrade onu mu iğneliyordu? Kadının Balıklarla Konuşanlar hakkında söylediği doğruydu elbette. Onlar eski dinlerinden uzaklaşmıştı; artık pek az konuda söz sahibiydiler, *o* konularda da artık onları yöneten yeni Yüz Dansçıları tarafından yönlendirilebilirlerdi her zaman.

Tuek, Waff'a gülümsemeye çalıştı. "Bize yardım etmekten bahsetmiştiniz..."

Odrade, "Bunu sonra konuşursunuz," diyerek araya girdi. Tuek'in dikkatini, onu böylesine rahatsız eden belgenin üstünde tutması gerekiyordu. Manifesto'dan alıntı yaptı: "'İradeniz ve imanınız –inanç sisteminiz– evreninize hükmeder.'"

Tuek bu sözü tanıdı. O korkunç belgeyi okumuştu. Bu

Manifesto'da, Tanrı'nın ve tüm eserlerinin insan işi olduğu söyleniyordu. Tuek nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Hiçbir Başrahip böyle bir şeye karşı çıkmamazlık edemezdi.

Tuek ne diyeceğini bulmaya çalışırken Odrade'yle göz göze gelen Waff, onun doğru anlayacağını bildiği bir şekilde konuşmaya başladı. Sonuçta Odrade bir Rahibe Ana'ydı.

"Kâhinliğin yanılgısı," dedi Waff. "Bu belgede öyle denmiyor mu? İnanan kişinin aklı durgunlaşır denmiyor mu?"

"Kesinlikle!" dedi Tuek. Tleilaxlının müdahalesini minnetle karşılamıştı. O kâfirce belgenin tehlikeli özü tam da buydu işte!

Waff ona bakmadan bakışlarını Odrade'nin üstünde tutmayı sürdürdü. Bene Gesseritler planlarını kimsenin anlayamayacağını mı sanıyordu? El elden üstündü. Odrade kendini çok güçlü sanıyordu! Fakat Bene Gesseritler, Şeriat'ın geleceğini Yüce Tanrı'nın koruduğunu bilemezdi!

Tuek susmak niyetinde değildi. "Kutsal saydığımız her şeye saldırıyor! Ve her yere dağıtılıyor!"

"Tleilaxlılar tarafından," dedi Odrade.

Waff yenlerini kaldırarak silahlarını Tuek'e doğrulttu. Duraksamasının tek sebebi, niyetini Odrade'nin kısmen anladığını görmesiydi.

Tuek birinden diğerine bakıp duruyordu. Odrade'nin yaptığı suçlama doğru muydu? Yoksa bu da bir başka Bene Gesserit numarası mıydı?

Odrade, Waff'ın tereddüt ettiğini görünce sebebini tahmin etti. Waff'ın niyetini anlamaya çalıştı. Tuek'i öldürmek Tleilaxlılara ne kazandırırdı? Waff, Başrahip'in yerine Yüz Dansçılarından birini geçirmeye niyetliydi besbelli. Fakat bu ne işine yarardı ki?

Odrade zaman kazanmak için, "Son derece ihtiyatlı olmalısınız, *Büyükelçi* Waff," dedi.

Waff, "İhtiyatın büyük zorunluluklardan önde geldiği nerede görülmüş?" diye sordu.

Tuek ayağa kalkıp ellerini ovuşturarak ağır adımlarla

yana doğru yürüdü. "Lütfen! Kutsal bir mekândayız. Burada kâfirce şeylerden ancak onları yok etme niyetiyle bahsedebiliriz." Waff'a tepeden baktı. "Doğru değil, değil mi? O korkunç belgeyi siz yazmadınız?"

"Yazmadık," dedi Waff. *Şu züppe rahibe lanet olsun!* Epey yana gitmiş olan Tuek tekrar hareketli bir hedefe dönüşmüştü.

Tuek uzun adımlarla Waff ile Odrade'nin arkalarından geçerken, "Bunu biliyordum!" dedi.

Odrade gözünü Waff'tan ayırmıyordu. Adam cinayet işlemeyi planlıyordu! Odrade buna emindi.

Tuek arkasından konuştu: "Bize ne kadar yanlış davrandığınızın farkında değilsiniz, Rahibe Ana. Ser Waff bir melanj karteli kurmamızı teklif etti. Ben de size sattığımız baharatın fiyatının değişmemesi gerektiğini, ne de olsa sizden birinin Tanrı'nın büyükannesi olduğunu söyledim kendisine."

Waff başını eğmiş bekliyordu. Rahip eninde sonunda tekrar menzile girecekti nasılsa. Tanrı başarısızlığa izin vermezdi.

Tuek, Odrade'nin arkasında durup Waff'a tepeden baktı. Rahip ürperdi birden. Tleilaxlılar öyle... İtici ve ahlaksızdı ki. Onlara güven olmazdı. Kendisi Waff'ın inkârına nasıl inanabilirdi?

Odrade gözünü Waff'tan ayırmadan, "Ama kazancınızın artması fikri size cazip gelmedi mi, Lordum Tuek?" diye sordu. Waff'ın sağ kolunu hafifçe çevirerek neredeyse kendisini hedef aldığını gördü. Adamın niyeti belli olmuştu.

"Lordum Tuek, bu Tleilaxlı ikimizi de öldürmek istiyor," dedi Odrade.

Waff bunu duyar duymaz kollarını kaldırarak, iki ayrı ve zor hedefe aynı anda nişan almaya çalıştı. Adamın kaslarının tepki vermesine fırsat kalmadan, Odrade eğilerek onun üstüne atıldı. Waff'ın fırlattığı dartların hafif vınlamasını işitti fakat saplanma acısı duymadı. Sol kolunu kesme hareketiyle

yukarı savurarak Waff'ın sağ kolunu kırdı. Sağ ayağıyla da adamın sol kolunu kırdı.

Waff çığlık attı.

Bene Gesseritlerin bu kadar hızlı olabileceklerini aklından bile geçirmemişti. Odrade o Ix konferans gemisindeki Saygın Ana kadar hızlıydı neredeyse. Waff acı çekerken bile, bunu rapor etmesi gerektiğini düşündü. Rahibe Analar stresli anlarda bile sinaptik tepkilerine hâkim olabiliyordu!

Odrade'nin arkasındaki kapı açılıverdi. Waff'ın Yüz Dansçıları odaya daldı. Fakat Odrade, Waff'ın arkasına geçmiş ve adamın boğazını iki eliyle kavramıştı bile. "Durun, yoksa ölür!" diye bağırdı.

İki Yüz Dansçısı donakaldılar.

Waff, Odrade'nin elleri altında kıvranıyordu.

Odrade, "Kımıldama!" diye emretti. Sağında, yerde yatan Tuek'e göz attı. Dartlardan biri hedefini bulmuştu.

Odrade, kendi gizli dinleyicilerine, "Waff, Başrahip'i öldürdü," dedi.

İki Yüz Dansçısı, Odrade'ye bakmayı sürdürüyorlardı. Kararsız kaldıkları belliydi. Odrade ikisinin de bu olayın Bene Gesseritlerin ekmeğine yağ sürdüğünün farkında olmadıklarını gördü. Tleilaxlılar zokayı yutmuştu!

Odrade, Yüz Dansçılarına, "Şu cesedi alıp koridora çıkın ve kapıyı kapayın," dedi. "Efendiniz bir salaklık etti. Size daha sonra ihtiyacı olacak." Waff'a döndü. "Şu an bana Yüz Dansçılarından daha çok ihtiyacın var. Söyle gitsinler."

Waff, "Gidin," diye ciyakladı.

Yüz Dansçıları öylece bakmayı sürdürünce Odrade, "Hemen çıkıp gitmezseniz önce onu, sonra da ikinizi öldürürüm," dedi.

Waff, "Gidin!" diye haykırdı.

Yüz Dansçıları, Efendilerinin emrine uydu. Odrade, Waff'ın sesinde başka bir şey fark etmişti. Waff'ın intiharsı histerisinden çıkmaya ikna edilmesi gerekecekti besbelli.

Odrade, Waff'la yalnız kalınca adamın yenlerindeki boşalmış silahları alıp cebine attı. Onları daha sonra uzun uzun inceleyebilirlerdi. Waff'ın kırık kemikleri konusundaysa adamı kısa süreliğine bayıltıp onları düzgünce yerleştirmek dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. Doğaçlama yaparak sandalyelerden birinin ayaklarını kırdı ve bu parçaları Başrahip'in mobilyalarından yırttığı yeşil kumaş parçalarıyla birlikte kullanarak Waff'ın kollarını sardı.

Waff kısa sürede ayıldı. Karşısında Odrade'yi görünce inledi.

"Sen ve ben artık müttefikiz," dedi Odrade. "Bu odada olanları sadece adamlarım ve Tuek'in yerine kendilerinden birini geçirmek isteyen bir fraksiyonun temsilcileri duydu."

Olaylar Waff için fazla hızlı gelişiyordu. Odrade'nin sözlerini ilk başta anlayamadı. Fakat zihni en önemli şeye odaklandı.

"Müttefik mi?"

"Tuek'le uğraşmak zordu diye tahmin ediyorum," dedi Odrade. "En bariz şekilde kazançlı teklifler karşısında bile zırvalamadan edemiyordu. Onu öldürmekle rahiplerin bir kısmına iyilik ettin."

Waff, "Şimdi dinliyorlar mı?" diye ciyakladı.

"Elbette. Şu teklif ettiğin baharat tekelinden bahsedelim. Müteveffa Başrahip senin öyle bir teklifte bulunduğunu söylemişti. Bakalım teklifini tam olarak tahmin edebilecek miyim."

Waff, "Kollarım," diye inledi.

"Yaşadığına şükret," dedi Odrade. "Bilgeliğim için minnettar ol. Seni öldürebilirdim de."

Waff başını öteye çevirdi. "Öylesi daha iyi olurdu."

"Bene Tleilax için, hele Rahibeler Birliğim için iyi olmazdı," dedi Odrade. "Şimdi, bir bakalım. Evet... Rakis'e şu yeni, uçan baharat hasatçılarından vermeyi vaat ettin... Hani şu çöl yüzeyine sırf süpürücü başlıklarıyla temas edenlerden."

Waff, "Bizi dinlemişsiniz!" diye suçladı.

"Kesinlikle hayır. Oldukça cazip bir teklif... Ne de olsa eminim ki Ixliler onları kendi emelleri için, bedavaya veriyor. Devam edeyim mi?"

"Müttefikiz demiştin."

"Baharat tekeli, Lonca'nın Ix'ten daha çok seyrüsefer makinesi almasına yol açar," dedi Odrade. "Böylece Lonca'yı avucunuza alacaktınız."

Waff başını kaldırıp öfkeyle Odrade'ye baktı. Bunu yaparken kırık kolları acıyınca inledi. Fakat çektiği acıya karşın, Odrade'yi kısık gözlerle süzdü. Cadılar, Tleilaxlıların planının bundan ibaret olduğuna cidden inanıyor muydu? Waff, Bene Gesseritlerin bu kadar yanılmış olmalarını ummaya pek cesaret edemiyordu.

"Asıl planınız bu değildi tabii," dedi Odrade.

Waff'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Odrade aklını okuyordu! "Onuruma leke sürüldü," dedi Waff. "Hayatımı kurtarmakla, işe yaramaz bir şeyi kurtarmış oldun." Tekrar omuzları çöktü.

Odrade derin nefes aldı. *Rahibeler Meclisi analizlerinin sonuçlarını kullanmanın vakti geldi.* Waff'ın kulağına eğilip, "Şeriat'ın sana hâlâ ihtiyacı var," diye fısıldadı.

Waff hafif bir hayret nidası attı.

Odrade geri çekilip tekrar oturdu. O nida her şeyi açıklıyordu. Analizlerin doğruluğu kanıtlanmıştı.

"Dağılış'tan gelenlerin daha iyi müttefikler olacağını sandınız," dedi Odrade. "O Saygın Analar gibilerin. Soruyorum sana: Sümuz, yediği çöplerle ittifak kurar mı?"

Waff bu soruyu daha önce ancak kehlde duymuştu. Yüzü soldu; nefesi hafifledi ve kesikleşti. Kollarındaki acıyı boş vermeye zorladı kendini. *Müttefikiz,* demişti kadın. Şeriat'ı biliyordu! Nasıl bilebilirdi ki?

"Bene Tleilax ile Bene Gesserit arasında bir ittifak iki tarafa da öyle çok avantaj sağlar ki," dedi Odrade. "Bunu nasıl görmezden gelebiliriz?"

Povinda cadılarla ittifak ha? Waff'ın aklı karmakarışıktı. Kollarının acısına dayanmakta öyle zorlanıyordu ki. Bu anın çok kritik olduğunu hissediyordu! Dilinin arka kısmında asitli safra tadı vardı.

"Ahhhh," dedi Odrade. "Şu sesleri duyuyor musun? Rahip Krutansik'le fraksiyonu kapımızın önüne geldiler. Senin Yüz Dansçılarına, ikisinden birinin müteveffa Hedley Tuek'in suretine bürünmesini önerecekler. Ortalığın karışmaması için tek yol bu. Krutansik oldukça zeki bir adamdır; şimdiye kadar hep geri planda bekledi. Amcası Stiros onu iyi yetiştirdi."

Waff, "Senin Rahibeler Birliği'nin bizimle ittifaktan çıkarı ne olacak?" diye sormayı başardı.

Odrade gülümsedi. Artık gerçeği söyleyebilirdi. Bu daima çok daha kolay olmasının yanı sıra, çoğu zaman da en etkili argümandı.

"Dağılış'tan gelenlerin koparacağı fırtınadan sağ çıkabilmek," dedi Odrade. "Tleilaxlıların kurtuluşu da buna bağlı. *Yüce İnanç*'ı koruyanların yok olması en son isteyeceğimiz şeydir."

Waff irkildi. Odrade o ismi açıkça telaffuz etmişti! Sonra anladı. Başkalarının duymasının ne önemi vardı ki? Nasılsa Odrade'nin sözlerinin derin anlamını kavrayamazlardı.

"Size vereceğimiz Soy Üretme Ustaları hazır," dedi Odrade. Waff'ın gözlerinin içine sert bir ifadeyle bakarak Zensünni rahiplerinin el işaretini yaptı.

Waff göğsünden bir ağırlığın kalktığını hissetti. Bu beklenmedik, akıl almaz, *inanılmaz* şey gerçekti! Bene Gesseritler povinda değildi! Bütün evren, Bene Tleilax'ın etkisiyle Yüce İnanç'a geçecekti! Tanrı başka türlüsüne izin vermezdi. Hele burada, Peygamber'in gezegeninde asla!

Bürokrasi, inisiyatifi yok eder. Bürokratların yenilikten daha çok nefret ettiği pek az şey vardır, hele eski rutinlerden daha iyi sonuç veren yenilikler söz konusuysa. Düzelmeler tepedekilerin beceriksiz görünmesine yol açar daima. Beceriksiz görünmekten kim hoşlanır?

–Hükümette Deneme Yanılma Yöntemine Dair Bir Rehber
Bene Gesserit Arşivleri

Taraza'nın oturduğu uzun masanın üstü raporlarla, özetlerle ve dağılmış çeşitli belgelerle kaplıydı. Gece nöbetçileri ve temel hizmet görevlileri dışında, Rahibeler Meclisi Merkezi'nde herkes uykudaydı. Odrade'nin özel odasında sadece bakım faaliyetlerinin tanıdık sesleri duyuluyordu. Masasının yukarısında, havada asılı duran iki sarı korküre, koyu ahşap yüzeyi ve sıra sıra dizili ridulyan kâğıtlarını aydınlatıyordu.

Arşivler!

Masanın üstündeki titrek ışıklı holoprojektörden Taraza'nın istediği bilgiler gelmeye devam ediyordu.

Taraza, Arşivcilere pek güvenmese de veri edinme konusunda onlara muhtaç olduğunun bilincindeydi. Yine de Rahibeler Meclisi Kayıtları kısaltmalar, özel notasyonlar, şifreli ekler ve dipnotlarla dolu bir cengel olarak görülebilirdi ancak. Böyle materyallerin çevrilmesi için bir mentat gerekirdi çoğu zaman... Veya daha da kötüsü, Taraza bazen Diğer Belleklerine dalmak zorunda kalırdı. Gerçi bütün Arşivciler mentattı fakat bu, Taraza'nın içini rahatlatmıyordu. Arşiv Kayıtlarını doğrudan okuyup anlamak mümkün değildi. Çoğu kez, ya Arşivcilerin yorumuna güvenmek ya da (daha

kötüsü!) holosistemde mekanik arama yapmak gerekirdi. Bu da sistemi ayakta tutan kişilere muhtaçlığa yol açıyordu. Alt düzey görevlilere fazla güç veriyordu.

Bağımlılıklar!

Taraza bağımlı olmaktan nefret ederdi. Arşivcilere muhtaç olduğunu esefle de olsa kabul etmesi, olayların pek azının insanın beklediği şekilde geliştiğini hatırlatıyordu ona. En iyi mentat çıkarımlarında bile hatalar olduğu zamanla anlaşılırdı.

Yine de, Rahibeler Birliği her eylemden önce Arşivlere ve sonu gelmez gibi görünen analizlere başvururdu. Sıradan ticari meselelerde bile. Taraza'nın sık sık sinirini bozan bir durumdu bu. Şunlarla ortak olsak mı? Şu anlaşmayı imzalasak mı?

Taraza eninde sonunda, bir toplantı sırasında karar vermek zorunda kalırdı:

"Arşivci Hesterion'un analizi kabul edilmiştir."

Veya çoğunlukla: "Arşivcilerin raporu, duruma uygun olmadıkları gerekçesiyle reddedilmiştir."

Taraza holoprojeksiyonu incelemek için öne eğildi: "Denek Waff için muhtemel üretme planı."

Sayılara, Odrade'nin gönderdiği hücre numunesinin gen planlarına göz gezdirdi. Tırnak parçalarının güvenilir bir analiz için yeterli olduğu nadirdi fakat Odrade, Waff'ın kırık kemiklerini atelle sabitleme bahanesiyle işini iyi yapmıştı. Taraza başını iki yana salladı. Üretilecek çocuklar, Bene Gesseritlerin Tleilaxlı genleriyle yaptığı diğer denemelerin ürünleri gibi olacaktı şüphesiz: Dişiler hafıza okunmasına karşı bağışıklı, erkeklerse elbette ki dışa kapalı, itici ve kaotik olacaktı.

Taraza arkasına yaslanıp iç geçirdi. Dölleme programı kayıtlarındaki çapraz göndermeler afallatıcı ölçüde çoktu. Bu kayıtların resmi adı "Cet İlişkileri Kayıtları"ydı. Arşivciler kısaca CİK derken Rahibelerin çoğu "Damızlık Kayıtları" derdi,

ki bu tanım doğru olsa da kayıtların ne kadar ayrıntılı olduğunu ifade etmiyordu. Taraza, Waff'ın üç yüz nesillik projeksiyonunu istemişti; pratik açıdan tamamen yeterli, kolay ve gayet hızlı halledilen bir işti bu. Güvenilirliğini binlerce yıl boyunca kanıtlamış üç yüz ana gen hattı (Teg'in ve ikinci dereceden akrabalarıyla çocuklarınınki de dahil olmak üzere) vardı. Taraza, Waff'ın projeksiyonlarıyla daha fazla zaman harcamaması gerektiğini hissediyordu.

Bitkinliğe kapıldı. Başını ellerinin arasına alıp masanın üstüne dayadı; bir an öylece durup ahşabın serinliğini hissetti.

Ya Rakis hakkında yanılıyorsam?

Muhalefetin savlarını tozlu Arşivlere kaldırıp atamazdı. *Bilgisayarlara muhtaçlığımıza lanet olsun!* Rahibeler Birliği, "düşünen makinelerin" Butleryan Cihadı'nda vahşice yok edilmesinden sonraki Yasak Günlerde dahi, ana gen hatlarına dair verileri bilgisayarlarda saklamıştı. Şimdiki "daha aydınlık" çağda bile, insanlar o eski yıkım orjisinin ardındaki bilinçaltı güdülerini sorgulamaktan kaçınmaya meyilli oluyordu.

Bazı kritik kararları bilinçaltı sebeplerden dolayı veririz. Arşivleri ve Diğer Bellekleri bilinçli olarak taramanın garantisi yok.

Taraza bir elini kaldırıp masanın üstüne vurdu. Sorularına *yanıt* bulan Arşivcilerle uğraşmayı sevmiyordu. Burunlarından kıl aldırmaz ve kendi aralarında şakalaşıp dururlardı. Taraza onların CİK'teki işlerini sığır üretmeye, Çiftlik Hayvanları ve Hayvan Yarıştırma Otoritesi'nin işine benzetmelerine kulak misafiri olmuştu. Esprilerinin canı cehennemeydi! Şimdi doğru kararın verilmesi, hayal bile edemeyecekleri kadar önemliydi. Sadece emirlere uyan o Rahibeler, Taraza'nın sorumluluklarına sahip değillerdi.

Taraza başını kaldırıp duvar nişindeki Rahibe Chenoeh büstüne baktı; çok eskiden yaşamış olan Chenoeh, Tiran'la tanışıp konuşmuştu.

Taraza, *Biliyordun,* diye düşündü. *Asla bir Rahibe Ana olmasan da biliyordun. Raporların bunu gösteriyor. Doğru kararı nasıl saptayabildin?*

Odrade'nin askeri destek isteğine hızla yanıt vermesi gerekiyordu. Zaman çok azdı. Fakat Teg, Lucilla ve gulâmın ortadan kaybolmalarından sonra, acil durum planına geçmenin vakti gelmişti.

Kahrolası Teg!

Teg yine beklenmedik şekilde davranmıştı. Gerçi gulâmı tehlikede bırakamazdı elbette. Schwangyu öngörülür şekilde davranmıştı.

Teg ne yapmıştı peki? Ysai'ye veya Gammu'nun bir başka büyük şehrine mi gitmişti? Hayır. Öyle olsa Teg, acil durumlar için ayarladıkları gizli kanallardan biri vasıtasıyla rapor verirdi. Elinde o bağlantıların tam listesi vardı, bazılarıyla da bizzat tanışmıştı.

Teg o bağlantılara pek güvenmiyordu besbelli. Teftiş turu sırasında, Bellonda'ya söylemediği bir şeyler görmüş olmalıydı.

Taraza'nın Burzmali'yi çağırıp brifing vermesi gerekecekti elbette. Burzmali işinde en iyiydi... Bizzat Teg tarafından eğitilmişti; Yüksek Başar makamının en önde gelen adayıydı. Burzmali, Gammu'ya gönderilmeliydi.

Taraza, *Sezilerime göre hareket ediyorum,* diye düşündü.

Fakat Teg saklanmışsa izini sürmeye Gammu'dan başlamak gerekirdi. Teg'in izi orada sona eriyor da olabilirdi. Evet... Burzmali, Gammu'ya gitmeliydi. Rakis şimdilik ertelenmeliydi. Bu hamlenin bariz şekilde cazip yönleri vardı. Bir kere, Lonca'nın dikkatini çekmezdi. Tleilaxlıların ve Dağılış'tan dönenlerin zokayı yutacakları da şüphesizdi. Gerçi Odrade, Tleilaxlıları tuzağa düşürmeyi başaramazsa... Hayır, Odrade başarısız olmayacaktı. Bu neredeyse kesindi.

Beklenmedik olan.

Görüyor musun, Miles? Senden bir şeyler öğrendim.

Ama bunların hiçbiri, Rahibeler Birliği'ndeki muhalefeti yolundan döndürmezdi.

Taraza, avuçlarını masaya dümdüz koyup sertçe bastırdı; Rahibeler Meclisi'nde kimlerin Schwangyu'nun fikirlerini paylaştığını sezileriyle bulmaya çalışır gibiydi. Sözlü itirazlar kesilmişti fakat bu, şiddete başvurmaya hazırlanıldığı anlamına gelirdi hep.

Ne yapsam?

Normalde Başrahibe Analar kriz sırasında kararsızlığa kapılmazdı. Fakat işin içine Tleilaxlılar girince her şey arapsaçına dönmüştü. Odrade'ye verilen tavsiyelerden bazıları oldukça netti. Planın en azından bu kısmı basit ve anlaşılırdı.

Waff'ı çöle, meraklı gözlerden çok uzağa götür. Bir kriz durumu hazırla ve bunun sonucunda, Missionaria Protectiva'nın kadim ve güvenilir yöntemleriyle Waff'a dinsel bir deneyim yaşat. Tleilaxlıların gulâm işlemini bir bakıma ölümsüz olmakta kullanıp kullanmadıklarını, sınama yoluyla öğren. Odrade gözden geçirilmiş planın en azından bu kısmını uygulayabilecek kapasitedeydi pekâlâ. Fakat her şey Sheeana denen o genç kadına bağlıydı.

Bilinmeyen faktör solucanın kendisi.

Taraza, şimdiki solucanların eski Rakis solucanları gibi olmadığını kendine hatırlattı. Sheeana onları kontrol edebildiğini göstermiş olsa da ne yapacakları belli olmazdı. Arşivlerde onların davranış kalıplarıyla ilgili yeterli veri yoktu. Fakat Taraza, Odrade'nin Rakisliler ve dansları hakkında doğru çıkarımda bulunmuş olduğundan pek şüphe duymuyordu.

Bir dil.

Ama o dili henüz konuşmuyoruz. Bu olumsuz bir durumdu.

Bu gece bir karar vermeliyim!

Taraza yüzeysel bilincini geriye, içindeki kesintisiz Başrahibe Analar hattına gönderdi; bütün o kadın anıları, kendisinin ve başka iki kişinin, Bellonda'yla Hesterion'un narin farkındalığında korunuyordu. Diğer Belleklerden geçip onlara

ulaşmak çok zordu; Taraza bunu yapamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Yolun hemen kenarında Muad'Dib'in gözlemleri olacaktı; o Atreides piçi evreni iki kez sarsmıştı... Önce Fremen ordularıyla İmparatorluğu yönetmekle, sonra da Tiran'ın babası olmakla.

Taraza, *Şimdi yenilirsek sonumuz gelebilir,* diye düşündü. *Dağılış'tan dönen o cehennem kaçkını kadınlara yem olabiliriz.*

Alternatifler kendilerini sundu: Rakis'teki kız çocuğu, Rahibeler Birliği'nin merkezine getirilerek hayatının geri kalanını bir yok-geminin arka tarafında bir yerlerde geçirebilirdi. Rezilce bir geri çekilme.

Öyle çok şey Teg'e bağlıydı ki. Teg sonunda Rahibeler Birliği'nin yüzünü kara mı çıkarmıştı, yoksa gulâmı gizlemenin beklenmedik bir yolunu mu bulmuştu?

Taraza, *Zaman kazanmanın bir yolunu bulmalıyım,* diye düşündü. *Teg'e bizimle temasa geçmesi için zaman vermeliyiz. Planın Rakis'le ilgili kısmını Odrade'nin halletmesi gerekecek.*

Bu tehlikeli fakat gerekliydi.

Koltuk-köpeğinden kaskatı halde kalkan Taraza karşısındaki kararmış pencereye gitti. Rahibeler Meclisi Gezegeni, yıldızların gölgeler düşürdüğü karanlıkta uzanıyordu. Bir sığınak: Rahibeler Meclisi Gezegeni. Böyle gezegenlere artık isim bile verilmiyordu; Arşivlerde sayılarla belirtiliyorlardı sadece. Bu gezegen bin dört yüz yıldır Bene Gesserit hâkimiyetindeydi fakat burası bile geçici bir ikamet yeri olarak görülmeliydi. Taraza tepesindeki, gezegenin yörüngesindeki muhafız yokgemileri düşündü. Bu derinlikli savunma sistemini kuran Teg'di. Fakat Rahibeler Meclisi hâlâ saldırıya açıktı.

Problemin bir adı vardı: "Tesadüfi keşif."

Ebedi bir kusurdu bu. Dağılış sırasında insanlık sınırsız mekâna yayılmış ve nüfusu katlanarak artmıştı. Tiran'ın Altın Yol'u nihayet emniyete alınmıştı. Yoksa alınmamış mıydı? Atreides solucanı, türün devamlılığıyla ilgilenmekle kalmayıp başka şeyler de planlamıştı mutlaka.

Henüz çözemediğimiz bir şeyler yaptı bize... Binlerce yıl sonra bile, hâlâ çözebilmiş değiliz. Ama ben, onun ne yaptığını bildiğimi düşünüyorum. Muhaliflerim aksini iddia etse de.

Bir Rahibe Ana için, II. Leto'nun üç bin beş yüz yıllık hükümdarlığı boyunca, Altın Yol'unda onları nasıl köleleştirdiğini düşünmek asla kolay değildi.

O günleri gözden geçirmek bizi sarsıyor.

Taraza pencerenin karanlık plazındaki yansımasına öfkeyle baktı. Yüzü asık görünüyordu, yorgunluğu da kolayca belli oluyordu.

Yorgun ve asık suratlı olmam gayet normal!

Aldığı eğitimin onu olumsuz düşünmeye ittiğini biliyordu. Bu düşünce tarzı onu koruyor ve güçlendiriyordu. Soy Üretme Ustaları için çalışarak erkekleri baştan çıkarırken bile her türlü kişisel ilişkiden uzak durmuştu. Taraza şeytanın daimi avukatıydı, Başrahibe Analığa yükselince de bu özelliği tüm Rahibeler Birliği'nde egemen bir güç haline gelmişti doğal olarak. Böyle bir ortam, muhaliflerin baş göstermesine elverişliydi.

Sufilerin dediği gibi: *Çekirdekteki çürük mutlaka dışa yayılır.*

Söylemedikleri şuydu ki bazı çürükler soylu ve değerli olurdu.

Taraza daha güvenilir verilerle içini rahatlattı: Tiran'ın verdiği dersler Dağılış sayesinde, göç eden insanlarla birlikte evrenin dört bir yanına yayılmıştı; bilinmeyen şekillerde değişmiş olsalar da tanınmaları kolaydı. Yok-gemilerin görünmezliğini ortadan kaldırmanın yolu da zamanla bulunacaktı. Taraza, Dağılış'tan dönenlerin bunu keşfettiğini sanmıyordu... En azından, yurtlarına dönenler bilmiyordu.

Güçlerin çatışmasından zarar görmeden kurtulmanın bir yolunun olmadığı kesindi fakat Taraza, Rahibeler Birliği'nin savaşa elinden geldiğince hazırlandığını düşünüyordu. Çarpışma ve tuzaklardan sakınarak gemisini uzayın büklümle-

rinden kazasız belasız geçiren bir Lonca seyrüsefercisi gibi davranmak gerekiyordu.

Tuzaklar... En önemli şey tuzak kurmaktı ve Odrade şimdi Rahibeler Birliği'nin Tleilaxlılar için hazırladığı tuzakları kuruyordu.

Taraza bu kriz döneminde Odrade'yi sık sık düşünür olmuştu; uzun geçmişlerinde yaşadıkları aklına geliyordu. Bazı figürleri hâlâ parlak olan, solmuş bir duvar halısına bakmaya benziyordu bu. Bu figürlerin en parlağı, Odrade'nin ayrıntılardan sıyrılıp çatışmaların şaşırtıcı özüne inebilme yeteneğiydi; Rahibeler Birliği'nde üst mevkilere bu yeteneği sayesinde yükselebilmişti. Tehlikeli Atreides kâhinliğinin gizli bir türüydü onunki. Muhalifler en çok Odrade'nin bu gizli yeteneğini kullanmasına karşı çıkmışlardı, Taraza'nın onlara ister istemez en çok hak verdiği nokta da buydu. Odrade'nin yüzeyinin çok derinlerinde faaliyet gösteren ve ancak bazı fırtınalı zamanlarda ortaya çıkan *bu* güç asıl sorundu!

Taraza kararını savunurken, "Onu kullanalım ama gerekirse ortadan kaldırmaya da hazır olalım," demişti. "Nasılsa çocuklarının çoğu elimizde."

Taraza, Lucilla'ya güvenebileceğini biliyordu... Lucilla, Teg ve gulâmla birlikte saklanacak bir yer bulduysa tabii. Rakis Kalesi'nde başka suikastçılar da vardı elbette. Yakında o silahın doldurulması gerekebilirdi.

Taraza birden içsel kargaşa yaşadı. Diğer Bellekler çok dikkatli olmasını tavsiye ediyorlardı. Üreme hatlarının kontrolünü bir daha asla kaybetmemeliydiler! Evet, Odrade bir suikast girişiminden kurtulursa Rahibeler Birliği'nden ebediyen kopardı. Odrade tam eğitimli bir Rahibe Ana'ydı; Dağılış'a gidenler arasında hâlâ Rahibe Analar vardı mutlaka... Rahibeler Birliği'nin gözlemlerine göre Saygın Analar arasında olmasa da.

Bir Daha Asla! Faaliyetlerindeki düsturları buydu. Bir daha asla bir Kuisatz Haderah ya da Tiran yaratmayacaklardı.

Üreyenleri kontrol et: Çocuklarını kontrol et.

Rahibe Analar bedenleriyle birlikte ölmezdi. Bene Gesserit'in canlı özünün giderek daha derinlerine gömülürlerdi, ta ki sonunda ilgisizce verdikleri talimatlar ve hatta bilinçsizce yaptıkları gözlemler süreğen Rahibeler Birliği'nin parçası haline gelene dek.

Odrade konusunda sakın hata yapma!

Odrade meselesi, duruma uygun bir yaklaşımı ve çok dikkatli hareket etmeyi gerektiriyordu. Bazı sınırlı yakınlıklara izin veren ve bunlara "hafif bir sıcaklık" diyen Odrade, insanın kendini duygulara kaptırmadığı sürece onlardan değerli bilgiler edinebileceğini savunuyordu. Taraza bu *hafif sıcaklığı* Odrade'nin kalbine açılan bir yol, onun zayıf noktası olarak görüyordu.

Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, Dar; eski okul arkadaşına karşı hafif bir sıcaklık duyuyorsun. Rahibeler Birliği için potansiyel bir tehdit olduğumu fakat "dostlarım" tarafından gözetim altında tutulduğum sürece kendimden kurtarılabileceğimi düşünüyorsun.

Taraza bazı danışmanlarının Odrade'yle hemfikir olduklarını biliyordu; onun söylediklerini sessizce dinliyor, fikir beyan etmiyorlardı. Neredeyse hepsi hâlâ Başrahibe Ana'ya sadıktı fakat birçoğu, Odrade'nin yabanıl yeteneğinin ve duyduğu şüphelerin farkındaydı. Rahibelerin çoğunu hizada tutan tek bir şey vardı; Taraza bu konuda kendini kandırmaya yeltenmiyordu.

Her Başrahibe Ana, Rahibeler Birliği'ne duyduğu derin sadakatle hareket ederdi. Bene Gesserit'in süreğenliğini hiçbir şey tehlikeye atmamalıydı, Başrahibe Ana'nın kendisi bile. Taraza, Rahibeler Birliği'nin süregelen yaşamıyla olan ilişkisini, titiz ve kendine karşı acımasız tarzıyla gözden geçirdi.

Şu an için Odrade'yi ortadan kaldırmaya gerek olmadığı barizdi. Fakat Odrade artık gulâm planının merkezine öyle yaklaşmıştı ki bu planla ilgili olup biten pek az şey onun has-

sas gözlemciliğinden kaçabilirdi. Kendisinden gizlenen pek çok şeyi öğrenecekti. Atreides Manifestosu zar atmak gibi olmuştu neredeyse. Manifesto'yu yazmaya açıkça en uygun kişi olan Odrade, o belgeyi kaleme alırken plan hakkında elbette ki çok şey öğrenmişti fakat o sözlerin kendisi, ifşanın önündeki nihai engeldi.

Taraza, Waff'ın bunu takdir edeceğini biliyordu.

Karanlık pencereye sırt çevirip koltuk-köpeğine geri döndü. Asıl kritik karar –devam edip etmeme kararı– ertelenebilirdi fakat atılması gereken ara adımlar vardı. Zihninde bir mesaj taslağı hazırlayan Taraza, onu gözden geçirirken bir yandan da Burzmali'yi çağırttı. Başar'ın gözde öğrencisini aksiyonun ortasına yollayacaktı fakat Odrade'nin istediği şekilde değil.

Odrade'ye göndereceği mesaj gayet basitti:

"Yardım geliyor. Sen olayın ortasındasın, Dar. Sheeana denen kızı koruma konusunda inisiyatif kullan. Emirlerimle çelişmeyen diğer tüm durumlarda da planı aynen uygula."

İşte. Bu kadardı. Odrade eksik bir örüntünün farkında olsa da, kendisine verilen gerekli talimatları "plan" olarak kabul edecekti. Odrade itaat edecekti. Taraza, "Dar"ın hoş bir ayrıntı olduğunu düşündü. Dar ile Tar. Odrade'nin *hafif sıcaklığına* açılan girişin Dar-ile-Tar tarafı pek iyi korunmuyor olacaktı.

Sağdaki, ziyafet için hazırlanmış uzun masada cepeda soslu kızarmış çöl tavşanı bulunuyor. Diğer yemeklerse (masanın uzak ucundan başlayarak saat yönünde) sirian aplomagesi, cam kâsede chukka, melanjlı kahve (semaverdeki armaya, Atreideslerin şahin armasına dikkat ediniz), tart ve Balut kristalinden şişede köpüklü Caladan şarabı. Avizede gizli antika zehir dedektörüne dikkat ediniz.

–Dar'üs-Balat
Bir Müze Sergisindeki Tasvir Yazısı

Teg, Duncan'ı yok-kürenin ışıl ışıl mutfağının yanındaki küçük yemek odasında buldu. Odanın kapısında duraksayıp Duncan'ı dikkatle süzdü. Sekiz gündür buradaydılar ve çocuğun kürenin giriş tüpüne adım atmalarından itibaren başlayan tuhaf öfke nöbetleri sonunda geçmiş gibiydi.

Yerel bir ayı cinsinin kokusunu taşıyan, basık bir mağaradan geçmişlerdi. Mağaranın sonunda yapay kayalar vardı fakat en dikkatli gözlemciyi bile yanıltabilecek kadar sahici görünüyorlardı. *Kayalardaki* ufak bir çıkıntı belirli bir şekilde, bilerek ya da tesadüfen çevrilince mağaranın arka duvarının tamamı dönerek açılıyordu.

Dönen duvarı arkalarından kapatmalarıyla birlikte otomatikman aydınlanan giriş tüpünün duvarlarında ve tavanında griffon şeklinde Harkonnen armaları vardı. Teg, genç Patrin'in burayı tesadüfen keşfedişini hayal ederken (*O şok! O şaşkınlık! O sevinç!*) Duncan'ın tepkisine dikkat etmemişti, ta ki gulâmın hafif hırıltısı o kapalı mekânda giderek yükselene dek.

Duncan yumruklarını sıkmış, sağ duvardaki bir Harkonnen armasına bakarak hırlıyordu (neredeyse inliyordu). Yüzünde hiddet ve şaşkınlık, egemenlik için mücadele veriyordu. Yumruklarını kaldırıp da o kabartma figüre ikisiyle birden vurunca elleri kanamıştı.

"Cehennemin dibine kadar yolları var!" diye bağırmıştı.

Bir çocuktan beklenmeyecek kadar yetişkince bir sövgüydü bu.

Duncan konuşur konuşmaz tekrar zangır zangır titremeye başlamıştı. Lucilla bir koluyla ona sarılmış ve boynunu neredeyse cinsel bir tavırla okşayarak Duncan'ı sakinleştirip titremelerini geçirmişti.

Duncan, "Neden öyle davrandım?" diye fısıldamıştı.

"Orijinal anılarını kazanınca anlayacaksın," demişti Lucilla.

"Harkonnenlar," diye fısıldayan Duncan'ın yüzü birden kızarmıştı. Başını kaldırıp Lucilla'ya bakmıştı. "Onlardan neden bu kadar nefret ediyorum?"

"Kelimelerle açıklanamaz," demişti Lucilla. "Hatırlamayı beklemelisin."

"Hatırlamak istemiyorum!" Duncan şaşkınca Teg'e bakmıştı. "Hayır! Hayır, istiyorum!"

Duncan şimdi yok-kürenin yemek odasında başını kaldırıp Teg'e bakarken o anı hatırlamıştı besbelli.

"Ne zaman, Başar?"

"Yakında."

Teg odaya bakındı. Duncan otomatik temizleyicili masada tek başına oturuyordu; önünde kahverengi sıvıyla dolu bir bardak duruyordu. Teg sıvıyı kokusundan tanıdı: Entropisizlik depolarındaki çok sayıda melanjlı besindendi. Depolarda bir hazine vardı: egzotik gıdalar, giysiler, silahlar, çeşitli antika eşyalar... Burası paha biçilmez bir müzeydi. Kürenin her tarafı ince bir toz tabakasıyla kaplıydı fakat içinde depolanan şeyler çok iyi muhafaza edilmişti. Buradaki her gıdada melanj mevcuttu... Ancak bir oburu bağımlı yapacak düzey-

de olsa da hep belirgindi. Muhafaza edilmiş meyvelere bile baharat tozu serpilmişti.

Duncan'ın bardağındaki kahverengi sıvı, Lucilla'nın tadıp da faydalı olduğuna hükmettiği besinlerdendi. Teg, Rahibe Anaların bunu nasıl yapabildiğini tam olarak bilmiyordu fakat aynı yetenek kendi annesinde de vardı. Yiyecek içeceklerin muhteviyatını bir tadışta anlayabiliyorlardı.

Odanın diğer ucundaki süslemeli duvar saatine bakınca vaktin sandığından hızlı geçmiş olduğunu anladı... Öğleden sonra üçtü. Aslında Duncan'ın hâlâ yukarıdaki donanımlı egzersiz alanında antrenman yapıyor olması gerekirdi fakat Lucilla'nın kürenin üst katlarına çıktığını ikisi de görmüşlerdi ve Teg fırsattan istifade edip Duncan'la baş başa konuşmak istemişti.

Bir sandalye çekip Duncan'ın karşısına oturdu.

"Şu saatlerden nefret ediyorum!" dedi Duncan.

Teg, "Buradaki her şeyden nefret ediyorsun," dese de saate tekrar baktı. O yuvarlak saat de antikaydı; iki ibresi ve dijital olan ikinci bir ekranı vardı. İbreleri çıplak insan şeklindeydi: Devasa penisli, iriyarı bir erkek ve bacaklarını iyice açmış, ufak tefek bir kadın. İbrelerin her üst üste gelişinde, erkeğin penisi kadının içine giriyormuş gibi görünüyordu.

Teg, "İğrenç," diye onayladı. Duncan'ın içeceğini gösterdi. "Sevdin mi?"

"Fena değil, efendim. Lucilla egzersizden sonra içmem gerektiğini söylüyor."

"Yorulduğum zamanlarda annem de buna benzer bir içecek hazırlardı bana," dedi Teg. Öne eğilip melanj kokusunu içine çekti; burun deliklerini gıdıklayan ağır koku, o içecekten sonra ağzında kalan tadı anımsattı.

Duncan, "Efendim, burada ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Doğru insanlar tarafından bulunana veya yanlış insanlar tarafından bulunmayacağımıza emin olana kadar."

"Ama... Burada dış dünyayla irtibatımız yok ki. Nereden bileceğiz?"

"Vakti gelince yaşam-kalkanı battaniyesiyle dışarıda nöbet tutmaya başlayacağım."

"Buradan *nefret* ediyorum!"

"Belli oluyor. Ama sabretmeyi öğrenemedin mi hâlâ?"

Duncan yüzünü ekşitti. "Efendim, neden Lucilla'yla yalnız kalmama engel oluyorsunuz?"

O esnada nefes vermekte olan Teg bir an durduktan sonra kalan nefesini verdi. Çocuk bunu fark ettiyse Lucilla da fark etmişti mutlaka!

"Lucilla'nın fark ettiğini sanmıyorum ama böyle giderse yakında o da fark eder, efendim," dedi Duncan. Etrafına bakındı. "Buraya tüm dikkatini vermese... Öyle aceleyle nereye gitti ki?"

"Kütüphaneye çıktı sanırım."

"Kütüphane mi!"

"İlkel ama bir yandan da büyüleyici." Teg gözlerini kaldırıp yakındaki mutfağın süslemeli tavanına baktı. Karar verme vakti gelmişti. Lucilla'nın etrafla ilgilenmesi fazla sürmezdi. Gerçi bu küre Teg'i de Lucilla kadar büyülüyordu. İnsanın buradaki muhteşem şeylere kendini kaptırması kolaydı. İki yüz metre kadar çapındaki bu yok-küre kompleksinin tamamı Tiran'ın zamanından kalma, zarar görmemiş bir fosildi.

Lucilla küreden bahsederken boğuk bir fısıltıyla konuşuyordu. "Tiran buranın varlığından haberdardı mutlaka."

Teg'in mentat bilinci bu savı derinlemesine düşünmeye girişmişti hemen. *Tiran, Harkonnen Hanedanı'nın son parasını böyle bir girişime harcamasına neden göz yummuş olabilir?*

Belki tam da bu yüzden... Beş parasız kalsınlar diye.

Bu kürenin Ix fabrikalarında yaptırılıp bir Lonca gemisiyle buraya getirilmesi ve bunun için verilen rüşvetler muazzam bir meblağ tutmuş olmalıydı.

Lucilla, "Tiran günün birinde buraya ihtiyacımız olacağını biliyor muydu acaba?" diye sormuştu.

II. Leto'nun kâhinliği sahiden de küçümsenmeyecek kadar güçlüydü; bunun pek çok örneği mevcuttu.

Teg karşısında oturan Duncan'a bakarken ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu Harkonnen sığınağının tekinsiz bir havası vardı; sanki Tiran bizzat buraya gelmişti. Burayı yaptıran Harkonnenlara ne olmuştu acaba? Teg'le Lucilla, buranın terk edilmesinin sebebi konusunda en ufak bir ipucu bulamamışlardı.

Yok-kürede gezindikleri zamanlarda, ikisi de tarihi düşünüp duruyordu ister istemez. Teg'in aklına yanıtsız, akıl karıştırıcı sorular geliyordu sürekli.

Lucilla da bundan bahsetmişti.

"Nereye gittiler acaba? Diğer Belleklerimde ipucuna rastlayamadım."

"Tiran onları kandırarak dışarı çıkartıp öldürmüş olmasın?"

"Kütüphaneye geri döneceğim. Belki bugün bir şeyler bulurum."

Lucilla'yla Teg buradaki ilk iki günlerinde küreyi baştan aşağı araştırmışlardı. Duncan ise, tek başına kalmaktan korkarcasına, sessizce ve asık suratla onları takip etmişti. Yaptıkları her yeni keşif onları ya sevindiriyor ya da afallatıyordu.

Kürenin merkezine yakın bir duvarda, saydam plaz içinde muhafaza edilen yirmi bir iskelet vardı! Bunlar makine dairesine ve entropisizlik depolarına giderken oradan geçen herkesi izleyen tuhaf gözlemcilerdi adeta.

Patrin iskeletler konusunda Teg'i uyarmıştı. Gençliğinde kürenin içinde yaptığı araştırma gezilerden birinde, o iskeletlerin küreyi inşa eden işçilere ait olduğunu gösteren kayıtlar bulduğunu söylemişti; Harkonnenlar sırlarını gizli tutmak için hepsini öldürmüştü.

Sonuç olarak, bu kürenin inşası etkileyici bir başarıydı;

burası dışsal her şeyden soyutlanmış bir yerdi. Binlerce yıl önce yapılmasına karşın, sürtünmesiz çalışan makinelerinin oluşturduğu mimetik projeksiyon sayesinde, en modern cihazlar tarafından bile arka plandaki toz toprak ve kayalardan ayırt edilemiyordu hâlâ.

Lucilla, "Rahibeler Birliği burayı hasarsız ele geçirmeli!" deyip duruyordu. "Burası bir hazine deposu! Harkonnenların üreme kayıtları bile var!"

Burası Harkonnenlara ait başka şeylerle de doluydu. Küredeki hemen her şeyde onların ufak tefek ve tiksinç izlerini gören Teg bunun rahatsızlığını yaşıyordu sürekli. Mesela o saat! Giysilerden yaşam ünitelerine, eğitim araçlarından haz cihazlarına dek her şeyde, kendilerini diğer tüm insanlardan ve onların standartlarından üstün gören, kimseyi umursamayan ve bununla böbürlenme dürtüsü duyan Harkonnenların izi vardı.

Teg, Patrin'in gençliğinde buraya gelişlerini bir kez daha düşündü; Patrin o zamanlar gulâmın yaşlarındaydı muhtemelen. Buranın varlığını neden yıllarca karısından bile gizlemişti acaba? Patrin bunun sebebini söylemese de Teg birtakım çıkarımlarda bulunmuştu. Mutsuz bir çocukluk. Kendine ait gizli bir mekâna duyulan ihtiyaç. Aslında arkadaş olmayıp, sadece dalga geçmek için fırsat kollayan arkadaşlar. Onlardan hiçbirinin böyle bir mucizeyi paylaşmasına izin verilemezdi. Burası Patrin'e aitti! Tek başına kalabileceği güvenli bir sığınak olmanın ötesindeydi. Patrin'in zaferinin özel simgesiydi.

"Orada epey mutlu zamanlar geçirdim, Başar'ım. Her şeyi hâlâ çalışıyor. Kayıtların diyalekti çok eski ama çözerseniz muhteşem bilgilerle dolu. Orası tam bir bilgi deposu. Gidince göreceksiniz. Size söylemediğim pek çok şeyi anlayacaksınız."

Patrin'in antika egzersiz alanını sık sık kullandığı belliydi. Teg bazı otomatların silah kodlamasının değiştirilmesinden anlamıştı bunu. Zaman sayaçlarına bakıldığında da, epey

yorucu ve karmaşık egzersizler yapıldığı anlaşılıyordu. Patrin, Teg'in hep hayran olduğu yeteneklerini bu kürede geliştirmişti. Zaten doğuştan yetenekliydi fakat kendini burada eğitmişti.

Yok-kürenin otomatları da ayrı meseleydi.

Bunların hemen hepsi, çok eskiden böyle cihazlara karşı uygulanan yasağa baş kaldırıyı temsil ediyordu. Üstelik bazıları sırf haz amaçlı üretilmişti ve fonksiyonları, Teg'in Harkonnenlar hakkında duyduğu tiksinç öyküleri doğruluyordu. Acıdan haz almak! Bunlar Patrin'in Gammu'da gelişen katı ahlakçılığını bir bakıma açıklıyordu.

Tiksinti kendi örüntülerini yaratırdı.

Duncan içeceğinden derin bir yudum aldıktan sonra bardağın üstünden Teg'e baktı.

Teg, "Son egzersiz setini bitirmeni söylemiştim... Neden tek başına buraya geldin?" diye sordu.

"O egzersizler saçmaydı." Duncan bardağını masaya koydu.

Teg, *Eh, yanıldın Taraza,* diye düşündü. *Duncan mutlak bağımsızlığını kazanmaya senin tahmininden önce girişti.*

Duncan, Başar'ına "efendim" demeyi de kesmişti.

"Bana karşı mı geliyorsun?"

"Tam olarak sayılmaz."

"Öyleyse *tam olarak* ne yapıyorsun?"

"*Bilmeliyim!*"

"Bildiğinde beni pek sevmez olacaksın."

Duncan şaşırmış gibiydi. "Nasıl yani, efendim?"

Ahhhh, "efendim" geri geldi!

"Seni çok şiddetli birtakım acılara hazırlıyorum," dedi Teg. "Sana orijinal anılarını geri kazandırabilmemiz için şart bu."

"Acı mı dediniz, efendim?"

"Orijinal Duncan Idaho'yu, yani ölü olanı geri getirmenin başka yolunu bilmiyoruz."

"Efendim, bunu yapabilirseniz size minnettar kalırım."

"Diyorsun. Ama beni, seni hayata geri getirenlerin elindeki bir başka kırbaç olarak görmeye de başlayabilirsin pekâlâ."

"Bilmek daha iyi değil midir, efendim?"

Teg elinin tersiyle ağzını sildi. "Benden nefret edersen... Seni suçlarım diyemem."

"Yerimde olsanız siz nefret mi ederdiniz yani, efendim?" Duncan'ın duruşu, ses tonu ve yüz ifadesi... Ürktüğü ve aklının karıştığı bütün bunlardan belli oluyordu.

Teg, *İşler şimdilik iyi gidiyor,* diye düşündü. Titizce belirlenmiş prosedür adımları, gulâmın her tepkisinin dikkatle yorumlanmasını gerektiriyordu. Duncan şimdi kararsızlığa kapılmış haldeydi. Bir şey istiyor ve bu istediği şeyden korkuyordu.

"Ben senin öğretmeninim sadece," dedi Teg. "Baban değilim!"

Sert sesi Duncan'ı irkiltmişti. "Arkadaşım değil misiniz?"

"Arkadaşlık karşılıklı olur. Buna asıl Duncan'ın karar vermesi gerekecek."

Duncan'ın gözleri donuklaştı. "Burayı hatırlayacak mıyım? Kaleyi, Schwangyu'yu ve..."

"Her şeyi hatırlayacaksın. Bir süreliğine iki görsel hafızaya birden sahip olacaksın ama her şeyi hatırlayacaksın."

Delikanlının yüzünde kinik bir ifade belirdi, konuştuğunda da sesi acıydı: "Sizinle yoldaş olacağız demek."

Teg uyandırma talimatlarını harfiyen uygulamayı sürdürerek, sert ve haşmetli Başar sesiyle konuştu:

"Yoldaşın olmak pek umurumda değil." Duncan'ın yüzünü inceledi. "İleride bir gün Başar olabilirsin. Bunun için gerekli niteliklere muhtemelen sahip olduğunu düşünüyorum. Ama ben o sırada çoktan ölmüş olacağım."

"Sadece Başarlarla mı yoldaş olursunuz?"

"Patrin yoldaşımdı, manga komutanlığından daha üst rütbeye çıkmamış olmasına karşın."

Duncan önce boş bardağına, sonra da Teg'e baktı. "Neden bir şeyler içmiyorsunuz? Antrenman sırasında siz de çok yoruldunuz."

Zekice bir soru. Bu delikanlıyı küçümsememek gerekirdi. Teg yiyecek paylaşımının en kadim yakınlık ritüellerinden olduğunu biliyordu.

"Seninkinin kokusu yeter," dedi Teg. "Eski anılar. Şu an onlara ihtiyacım yok."

"Öyleyse neden buraya indiniz?"

Sonunda olmuştu... O genç seste umut ve korku vardı. Teg'in belirli bir şey söylemesini istiyordu.

"Egzersizlerin seni ne kadar geliştirdiğini dikkatle ölçmek istedim," dedi Teg. "Bunun için de buraya inip sana bakmam gerekiyordu."

"Neden o kadar dikkatle?"

Umut ve korku! Konuyu değiştirmenin tam zamanıydı.

"Daha önce hiç gulâm eğitmemiştim."

Gulâm. Bu sözcük havada, aralarında donup kalmıştı sanki; küre filtrelerinin temizleyemediği yemek kokuları arasında asılı duruyordu. *Gulâm!* Sözcüğün tınısı Duncan'ın boş bardağından gelen baharat kokusuna karışır gibiydi.

Duncan konuşmadan, hevesle öne eğildi. Teg, Lucilla'nın bir gözlemini hatırladı: *"Sessizliği kullanmayı biliyor."*

Duncan, Teg'in o basit ifadeyi açmayacağını anlayınca hayal kırıklığıyla geriye yaslandı. Ağzının sol kenarı aşağı kıvrılmış, yüzünde asık ve hınçlı bir ifade belirmişti. Tamamen kendi içine odaklanmıştı, olması gerektiği gibi.

"Buraya yalnız kalmaya gelmedin," dedi Teg. "Saklanmaya geldin. Hâlâ kendi içinde saklanıyor ve kimsenin seni bulamayacağını sanıyorsun."

Duncan elini ağzına götürdü. Bu Teg'in beklediği hareketti. Bu ana dair talimatlar açıktı: *"Gulâm orijinal anılarının canlanmasını istiyor ama bundan ödü kopuyor. Aşman gereken en büyük engel bu."*

Teg, "Çek elini ağzından!"diye emretti.

Duncan elini yanmış gibi çabucak indirdi. Teg'e kapana kısılmış bir hayvan misali baktı.

Teg, *"Gerçeği söyle,"* diye uyarılmıştı. *"O an gulâmın tüm hisleri canlanacak ve senin kalbinin içini görebilecek."*

"Şunu bilmeni isterim ki Rahibeler Birliği'nin sana yapmamı emrettiği şeyler hiç hoşuma gitmiyor," dedi Teg.

Duncan iyice içine kapanmış gibiydi. "Ne yapmanızı emrettiler ki?"

"Sana kazandırmam emredilen yetenekler noksan."

"No-noksan mı?"

"Bir kısmı, zihninin geniş kapsamlı eğitimiyle ilgiliydi. O açıdan, alay komutanı seviyesine getirildin."

"Patrin'den iyi miyim?"

"Neden Patrin'den daha iyi olmak istiyorsun ki?"

"O yoldaşınız değil miydi?"

"Evet."

"Ama manga komutanlığından daha üst rütbeye çıkmadığını söylediniz!"

"Patrin gerekirse koca gezegenlerin ordularına komuta edebilecek yetideydi. Tavsiyelerinden çok kez faydalandığım bir strateji dehasıydı."

"Ama onun daha fazla yükselemediğini–"

"Bu kendi seçimiydi. Düşük rütbeli olunca, askerlerle daha kolay iletişim kurabiliyordu; bu ikimizin de işine yarıyordu çoğunlukla."

"Alay komutanı ha?" Duncan neredeyse fısıltıyla konuşmuştu. Masanın üstüne bakıyordu.

"Bunun işlevlerini zihinsel olarak kavradın; biraz fazla fevri davranıyorsun ama tecrübe kazandıkça geçer normalde. Yaşına göre çok iyi silah kullanıyorsun."

Duncan hâlâ Teg'e bakmadan, "Yaşım kaç ki, efendim?" diye sordu.

Tam talimatlarda uyarıldığı gibiydi: *"Gulâm asıl meseleye*

açıkça değinmeden, dolaylı sorular soracak. 'Yaşım kaç?', 'Bir gulâm kaç yaşındadır?'"

Teg soğuk, suçlayıcı bir sesle konuştu: "Gulâm olarak yaşını öğrenmek istiyorsan neden açıkça sormuyorsun?"

"Gu-gulâm olarak yaşım kaç, efendim?"

O genç ses öyle acılıydı ki, Teg göz kenarlarında yaşlar belirdiğini hissetti. Bu konuda da uyarılmıştı. *"Şefkatini fazla belli etme!"* Hislerini gizlemek için genzini temizledi. "Bu soruyu ancak sen yanıtlayabilirsin," dedi.

Talimatlar açıktı: *"Sorduğu soruları hep ona yönelt! Onu kendi içine bakmaya zorla. Bu süreçte, fiziksel acının yanı sıra duygusal acı da önemli."*

Duncan ürpererek derin derin iç geçirdi. Gözlerini sımsıkı kapadı. Teg masaya otururken Duncan şöyle düşünmüştü: *O an geldi mi? Şimdi yapacak mı?* Fakat Teg'in suçlayıcı ses tonu ve sözlü saldırıları tamamen beklenmedikti. Teg şimdi de ona tepeden bakarcasına konuşuyordu.

Bana tepeden bakıyor!

Duncan kinik bir öfkeye kapıldı. Teg onu komutanların en basit hilesine kanıp teslim olacak kadar salak mı sanıyordu? *Sırf ses tonu ve tavırlarla bile başkalarına boyun eğdirmek mümkündür.* Ama Duncan, Teg'in o tepeden bakar tavrında başka şeyler de seziyordu: İçine zorla girilmesine izin vermeyen, plasçelikten bir öz. Sağlamlık. Kararlılık... Gaye. Üstelik Duncan, Teg'in gözlerinin yaşardığını ve bunu gizlemeye çalıştığını görmüştü.

Gözlerini açıp dosdoğru Teg'e bakarak konuştu: "Saygısızlık, nankörlük ya da kabalık etmek istemiyorum, efendim. Ama bazı yanıtlar almazsam devam edemem."

Teg'in aldığı talimatlar açıktı: *"Gulâm umutsuzluk noktasına ulaştığında bunu kolayca anlayacaksın. Hiçbir gulâm bunu gizlemeye çalışmaz. Psişelerinin temel bir unsurudur. Sesinden ve duruşundan anlarsın."*

Duncan kritik noktaya varmak üzereydi. Şimdi Teg'in

susması şarttı. Duncan'ı soru sormaya, kendi yolundan gitmeye zorlamalıydı.

"Bir ara Schwangyu'yu öldürmeyi düşünmüştüm... Biliyor musunuz?" dedi Duncan.

Teg ağzını sessizce açıp kapadı. *Sus!* Ama delikanlı ciddiydi!

"Ondan korkuyordum," dedi Duncan. "Korkmayı sevmem." Gözlerini indirdi. "Bir keresinde bana, sadece bizim için gerçekten tehlikeli şeylerden nefret ettiğimizi söylemiştiniz."

"Kâh yaklaşıp kâh geri çekilecek... Kâh yaklaşıp kâh geri çekilecek. O tuzağa düşene kadar bekle."

Duncan tekrar Teg'e bakarak, "Sizden nefret etmiyorum," dedi. "Yüzüme karşı bana *gulâm* demenizden hoşlanmadım. Ama Lucilla haklı: Gerçekler karşısında öfkelenmemeliyiz, acı verici olsalar bile."

Teg dudaklarını ovuşturdu. Konuşma arzusuyla yanıp tu-

tuşuyordu fakat henüz sırası değildi.

Duncan, "Schwangyu'yu öldürmeyi düşünmeme şaşırmadınız mı?" diye sordu.

Teg kaskatı kesildi. Başını sallaması bile yanıt olarak algılanırdı.

"İçkisine zehir katmayı düşündüm," dedi Duncan. "Ama bu korkakça bir şey ve ben korkak değilim. Ne olursam olayım, korkak değilim."

Teg hiç kımıldamadan, sessizce durmayı sürdürüyordu.

"Bence aslında beni umursuyorsunuz, Başar," dedi Duncan. "Ama haklısınız: Asla yoldaş olmayacağız. Sağ kalırsam sizi aşacağım. O zaman da... Yoldaş olmamız için çok geç olacak. Doğru söylediniz."

Mentat idrakı yaşayan Teg kendini tutamayıp derin bir nefes aldı. Bu gulâmın gücü inkâr edilemezdi. Delikanlı yakın bir zamanda, belki de şimdi bu odada delikanlılıktan çıkıp adam olmuştu. Bunu fark etmek Teg'i üzdü. Öyle ça-

buk olmuştu ki! Duncan gençliğini normal şekilde yaşayamamıştı.

"Lucilla bana ne olacağını sizin gibi umursamıyor," dedi Duncan. "Başrahibe Ana Taraza'dan aldığı emirleri uyguluyor sadece."

Teg, *Daha değil!* diye kendini uyardı. Diliyle dudaklarını ıslattı.

"Lucilla'nın aldığı emirleri uygulamasını engelliyorsunuz," dedi Duncan. "Söylesenize, bana ne yapması emredildi ona?"

Beklenen an gelmişti. Teg sertçe, "Sence ne yapması emredildi?" diye sordu.

"Bilmiyorum!"

"Orijinal Duncan Idaho bilirdi."

"Siz biliyorsunuz! Neden söylemiyorsunuz?"

"Benim görevim orijinal anılarını kazanmana yardım etmek sadece."

"Öyleyse kazandırın!"

"Bunu ancak sen yapabilirsin."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

Teg sandalyesinde öne eğildi fakat konuşmadı. *Uygun an geldi mi?* Fakat Duncan'ın yeterince umutsuz olmadığını seziyordu.

"Dudak okuyabildiğimi biliyorsunuz, efendim," dedi Duncan. "Bir gün rasathane kulesine çıkmıştım. Aşağıda Lucilla'yla Schwangyu'nun konuştuklarını gördüm. Schwangyu, 'Ne yapalım yani çok gençse! Emir emirdir,' dedi."

Teg ihtiyatla susmayı sürdürerek Duncan'ın bakışlarına karşılık verdi. Duncan sahiden de kalede gizlice gezinip bilgi toplayabilecek biriydi. Şimdi de hatırlama modundaydı ve hâlâ gizlice bilgi toplamaya çalıştığının farkında değildi... Gerçi bunu farklı bir şekilde yapıyordu.

"Lucilla'ya beni öldürmesinin emredildiğini düşünme-

dim," dedi Duncan. "Ama siz ona ne emredildiğini biliyor olmalısınız çünkü onu engelliyorsunuz." Birden masaya yumruğunu indirdi. "Cevap versene be adam!"

Ahhhh, iyice umutsuzluğa kapıldı işte.

"Sadece şunu söyleyebilirim: Lucilla'nın gayesi, aldığım emirlere ters düşüyor. Taraza, seni güçlendirip korumamı bizzat emretti."

"Ama eğitimimin... Kusurlu olduğunu söylediniz!"

"Öyle olması gerekiyordu. Seni orijinal anılarını kazanmaya hazırlamak için."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum dedim ya! Bana öğretin lütfen!"

"Başkalarından öğrenmeden yaptığın bir sürü şey var. Mesela sana itaatsiz olmayı mı öğrettik?"

"Lütfen yardım edin bana!" Duncan âcizce inlemişti.

Teg kendini soğuk ve mesafeli olmaya zorladı. "Ya ne ya-

pıyorum sanıyorsun kahrolası?"

Duncan iki yumruğunu var gücüyle masaya indirince bardağı sallandı. Teg'e öfkeyle bakan yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.... Gözlerinde idrak vardı.

Duncan, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Anahtar soru!

Teg'in sesi, ansızın savunmasız kalmış bir kurbana savrulan kırbaç misali şakladı: "Kimim sence?"

Duncan'ın yüzü mutlak umutsuzlukla allak bullak oldu. İnleyerek kekelemeyi başarabildi sadece: "Sen... Sen..."

"Duncan! Şu saçmalığı kes artık!" Teg ayağa fırlayıp, hiddete kapılmış gibi yaparak Duncan'a tepeden baktı.

"Sen..."

Teg sağ elini yandan savurdu birden. Açık avcu Duncan'ın yanağında patladı.

"Bana karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" Sol eliyle tekrar, Duncan'ı sarsan bir tokat vurdu. "Bu ne *cüret?*"

Duncan öyle çabuk tepki verdi ki Teg tamamen afallayıp, elektrik akımına kapılmışçasına şok yaşadı. *Çok hızlı!* Saldırının hızıyla bulanıklaşan Duncan'ın yaptığı çeşitli hamleler akıcı bir şekilde birbirine karışıp tek bir manevraya dönüştü: Sandalyenin üstüne iki ayağıyla sıçradı ve sandalyenin sallanma hareketini kullanarak sağ kolunu aşağıya, Teg'in hassas omuz sinirlerine doğru savurdu.

Aldığı eğitimle içgüdüsel olarak yana çekilerek darbeyi savuşturan Teg sol bacağını kaldırarak, masanın üstünden Duncan'ın kasığını tekmeledi. Teg hâlâ tamamen kurtulmuş değildi. Duncan inmeyi sürdüren elinin kenarıyla, Teg'in savrulan bacağının dizinin yan tarafına vurdu. Bu darbe, Teg'in bacağının tamamını uyuşturdu.

Tekmenin etkisiyle masanın üstüne yığılan Duncan geri kaymaya çalıştı. Sol eliyle masadan destek alan Teg, diğer elinin kenarıyla Duncan'ın omurgasının dibine vurdu; son birkaç gündür, o kısmı zayıflatmak için Duncan'a birtakım egzersizler yaptırmıştı.

Vücuduna felç edici bir acı yayılan Duncan inledi. Başka biri olsa öylece kalakalır, çığlık atmaktan başka bir şey yapamazdı fakat Duncan inleyerek Teg'e doğru sürünmeye başladı; hâlâ saldırıyordu.

Anın gereklilikleri sebebiyle amansız davranan Teg kurbanına daha da fazla acı çektirmeye girişti; Duncan'ın en çok acı çektiği anlarda onun yüzünü görmesine özen gösteriyordu.

Talimat verenler, *"Gözlerine dikkat et!"* diye uyarmışlardı. Bellonda da, *"Sana içini okur gibi bakacak ama Leto diyecek,"* diye uyararak prosedüre katkıda bulunmuştu.

Teg uyandırma prosedürünün bu safhasında emirlere uyarak yaptıklarının ayrıntılarını hatırlamakta çok sonradan zorlanacaktı. Kendisine emredilenleri yapmayı sürdürdüğünü biliyordu fakat aklı başka yerlere gitmiş, buyrukları yerine getirme işini bedenine bırakmıştı. Numaracı hafızası bir başka itaatsizliğe, Cerbol Ayaklanması'na odaklanmış-

tı tuhaf bir şekilde; o zamanlar henüz orta yaşlı olmasına karşın tanınmış bir Başar'dı. Kavurucu öğle sıcağında en iyi üniformasını madalyasız kuşanarak (ince bir ayrıntıydı bu) Cerbol'daki savaş meydanına çıkmıştı. Yaklaşan asilerin yoluna silahsız çıkmıştı!

Saldırganların çoğu ona canlarını borçluydu. Hemen hepsi bir zamanlar ona en derin sadakat yemini etmişti. Şimdiyse ayaklanıyor, şiddet uyguluyorlardı. Teg yollarına çıkmakla, ilerleyen o askerlere şöyle demişti:

"Yoldaş olduğumuz zamanlarda sizin için yaptıklarımı hatırlatacak madalyalar takmayacağım. Sizden biri olduğumu gösterecek hiçbir şey yapmayacağım. Hâlâ Başar olduğumu gösteren üniformamı giydim, o kadar. İsterseniz beni öldürün... İtaatsizlikte o kadar ileri gitmekte kararlıysanız."

Saldırganların çoğu silahlarını atıp yanına gelmişti; bazı komutanlar yaşlı Başarlarının karşısında diz çökünce Teg, "Karşımda eğilmenize ya da diz çökmenize asla gerek yok!" demişti. "Yeni liderleriniz size kötü alışkanlıklar edindirmiş."

Daha sonra, asilere bazı şikâyetleri konusunda hak verdiğini söylemişti. Cerbol'a kötü davranılmıştı. Fakat Teg onları uyarmayı da ihmal etmemişti:

"Evrendeki en tehlikeli şeylerden biri, davasında haklı olan cahillerdir. Ama çok daha tehlikelisi, davasında haklı olan bilgili ve zeki bir toplumdur. Zekilerin intikamı öyle korkunç olabilir ki hayal bile edemezsiniz. Yaratmanın eşiğine gelmiş olduğunuz şeye kıyasla, Tiran bile müşfik bir baba figürü gibi kalır!"

Bütün bunlar doğruydu elbette fakat Bene Gesseritlerin bakış açısından bakıldığında; Teg'in Duncan Idaho gulâmı konusunda aldığı emirlerle de pek ilgisi yoktu... Onu neredeyse çaresiz bir kurban haline getirip zihinsel ve fiziksel acılar çektirmesi gerekiyordu.

Hatırlaması en kolay şey, Duncan'ın gözlerindeki ifadeydi. En son haykırışında bile donuklaşmamış ve parlayarak

yukarıya, dosdoğru Teg'in yüzüne bakmayı sürdürmüşlerdi:

"Lanet olsun sana, Leto! Ne yapıyorsun?"

Bana Leto dedi.

Teg topallayarak iki adım geriledi. Sol bacağında Duncan'ın vurduğu yer karıncalanıp ağrıyordu. Teg soluk soluğa kaldığını, gücünün tükenmek üzere olduğunu fark etti. Böyle aksiyonlar için fazla yaşlanmıştı, şimdi yaptıkları da kendini kirlenmiş hissettiriyordu. Fakat uyandırma prosedürünü uygulamakta kararlıydı. Bir zamanlar gulâmların, bilinçaltlarının sevdikleri birini öldürmeye koşullandırılması suretiyle uyandırıldıklarını biliyordu. Fakat bilinçleri parçalanıp tekrar bir araya gelmeye zorlanırken ağır psikolojik yaralar alıyorlardı daima. Bu yeni teknik ise işlemi uygulayanda yara izleri bırakıyordu.

Duncan acıdan felç olmuş kas ve sinirlerinin çığlık çığlığa itirazlarına karşın yavaşça masanın üstünden geriye kayarak indi ve sandalyesine yaslanarak ayakta durup Teg'e titreyerek, öfkeyle baktı.

Teg'e talimat verenler şöyle demişti: *"Çok sessiz durmalısın. Sakın kımıldama. Bırak sana istediği kadar baksın."*

Teg talimatlara uyarak hiç kımıldamadan durdu. Cerbol Ayaklanması'nın anıları aklından çıktı. Tıpkı o zamanki gibi şimdi de ne yapması gerektiğini biliyordu. Aslında iki durum bir açıdan benziyordu. Teg asilere mutlak gerçekleri (böyle bir şey varsa tabii) söylememişti; onları orduya geri döndürecek kadarını söylemişti sadece. Istırap ve öngörülür sonuçları. *"Bunu iyiliğin için yapıyorum."*

Bu Duncan Idaho gulâmına yaptıkları sahiden iyi miydi?

Teg, Duncan'ın aklından geçenleri merak etti. Bu anlar hakkında bilinen her şey kendisine anlatılmış olsa da sözlerin yetersiz kaldığını görüyordu. Duncan'ın içindeki fırtına gözlerinden ve yüzünden kolayca okunuyordu... Ağzıyla yanakları tiksinç bir şekilde çarpılmıştı, gözleri de fıldır fıldır dönüyordu.

Duncan'ın yüzü çok yavaşça gevşedi. Vücuduysa titremeyi sürdürüyordu. Vücudundaki zonklamaları hayal meyal hissediyordu; sanki o sızılar ve keskin acılar başka birine oluyordu. Fakat kendisi bu anda, buradaydı... Burası her neyse ve neresiyse. Anıları birbirine karışmıyordu. Birden kendini gulâm öncesi varlığına uymayan, fazla genç bir bedende hissetti. Artık tüm bilinciyle kendi içine dönmüştü.

Teg'e talimat verenler şöyle demişti: *"Gulâm öncesi anıları gulâm filtrelerinden geçecek. Orijinal anılarından bir kısmını bir anda hatırlayacak. Diğerleriyse daha yavaşça geri gelecek. Ama orijinal ölüm anını hatırlayana dek anıları kaynaşmayacak."* Bellonda, söz konusu ölüm anına dair eldeki tüm bilgileri Teg'e vermişti.

Duncan, "Sardaukarlar," diye fısıldadı. Yok-kürenin duvarlarındaki Harkonnen sembollerine baktı. "İmparator'un özel askerleri Harkonnen üniforması giymiş!" Kurt gibi sırıtınca dudakları çarpıldı. "Bu hiç hoşlarına gitmemiştir!"

Teg sessizce izlemeyi sürdürdü.

"Beni öldürdüler," dedi Duncan. Duygusuzluğu sebebiyle iyice tüyler ürpertici olan bir sesle söylemişti bunu. Birden zangır zangır titremeye başladı; sonra titremeleri geçti. "O küçük odada en az on Sardaukar vardı." Dosdoğru Teg'e baktı. "Biri satır gibi bir şeyle kafama vurdu." Duraksadı; boğazı kasılıp duruyordu. Gözlerini Teg'den ayırmıyordu. "Paul'e kaçmasına yetecek kadar zaman kazandırdım mı?"

"Bütün sorularına doğru yanıt ver."

"Evet, kaçtı."

Şimdi bir sınama anına gelmişlerdi. Tleilaxlılar Idaho hücrelerini nereden bulmuştu? Rahibeler Birliği'nin testlerine göre hücreler orijinaldi fakat hâlâ şüphe duyanlar vardı. Tleilaxlılar bu gulâma gizli bir şeyler yapmıştı. Gulâmın anıları, Tleilaxlıların ne yaptığı konusunda değerli bir ipucu verebilirdi.

"Ama Harkonnenlar..." dedi Duncan. Kaleye dair anıları,

orijinal anılarıyla kaynaştı birden. "Ah, evet. Ah, *evet!*" Vahşi bir kahkahayla sarsıldı. Çoktan ölmüş olan Baron Vladimir Harkonnen'a muzaffer, gür bir kahkaha gönderdi. "Sonunda ödeştik, Baron! Ah, öldürdüğün onca insanın intikamını aldım senden!"

Teg, "Kaleyi ve sana öğrettiğimiz şeyleri hatırlıyor musun?" diye sordu.

Duncan şaşkınlıkla kaşlarını çatınca, alnında derin çizgiler belirdi. Duygusal acısı fiziksel acılarıyla çatışıyordu. Teg'in sorusuna başıyla olumlu yanıt verdi. İki hayatı vardı... Birini akslotl tanklarında, soyutlanmış halde yaşamıştı. Diğeriyse... Diğeriyse... Duncan kendini noksan hissediyordu. İçinde bastırılmış bir şeyler vardı hâlâ. Uyandırma işlemi henüz tamamlanmamıştı. Teg'e öfkeyle baktı. Daha fazlası var mıydı? Teg zalimce davranmıştı. Gerekli bir zalimlik miydi? Bir gulâmın anılarını canlandırmak için bu şart mıydı?

"Ben..." Duncan avcının karşısında duran iri, yaralı bir hayvan gibi başını iki yana salladı.

Teg ısrarla, "Tüm anılarına sahip misin?" diye sordu.

"Tümüne mi? Ah, evet. Gammu'nun Giedi Prime'kenki halini hatırlıyorum... İmparatorluğun yağlı ve kanlı cehennem çukuruydu! Evet, kesinlikle hatırlıyorum Başar! Senin itaatkâr öğrencindim. Alay komutanı!" Yine güldü; başını geriye atarak patlattığı bu yetişkin kahkahası o genç bedende tuhaf duruyordu.

Teg birden derin bir tatmin hissine kapıldığını hissetti; rahatlamanın çok ötesinde bir histi bu. Prosedür işe yaramıştı, tıpkı dedikleri gibi.

Teg, "Benden nefret ediyor musun?" diye sordu.

"Senden nefret etmek mi? Minnettar kalırım dememiş miydim?"

Duncan birden ellerini kaldırdı ve onlara baktı. Sonra gözlerini aşağıya, genç bedenine çevirdi. "Ne cazip bir şey!" diye mırıldandı. Ellerini indirip Teg'in yüzüne, kimliğinin

belirtilerine odaklandı. "Atreides," dedi. "Hepiniz birbirinize benzersiniz!"

"Hepimiz değil," dedi Teg.

"Görünüşten bahsetmiyorum, Başar." Duncan'ın gözleri dalgınlaştı. "Yaşımı sormuştum." Uzun bir sessizlikten sonra: "Derinliklerin tanrıları adına! Amma çok zaman geçmiş!"

Teg kendisine tembihleneni söyledi: "Rahibeler Birliği'nin sana ihtiyacı var."

"Bu gelişimini tamamlamamış bedenle ne yapabilirim ki? Ne istiyorlar?"

"Doğrusunu istersen bilmiyorum, Duncan. Bedenin zamanla gelişecek, bir Rahibe Ana da sana her şeyi açıklar sanırım."

"Lucilla mı?"

Duncan birden süslemeli tavana, sonra da etrafa ve barok saate baktı. Buraya Teg ve Lucilla'yla birlikte gelişini hatırladı. Burası aynıydı fakat bir yandan da farklı görünüyordu.

Duncan, "Harkonnenlar," diye fısıldadı. Ateş saçan gözlerle Teg'e baktı. "Harkonnenların kaç akrabamı işkenceyle öldürdüğünden haberin var mı?"

"Taraza'nın Arşivcilerinden biri bana bu konuda bir rapor vermişti."

"Rapor mu? Kelimelerle anlaşılır mı sanıyorsun?"

"Hayır. Ama soruna verebileceğim tek yanıt buydu."

"Lanet olsun sana, Başar! Siz Atreidesler neden hep böyle dürüst ve onurlu olmak zorundasınız?"

"Bu, üretimimiz sırasında bize eklenmiş bir özellik sanırım."

"Çok doğru." Lucilla'nın sesiydi bu... Teg'in arkasından gelmişti.

Teg dönmedi. Lucilla konuşulanların ne kadarını duymuştu acaba? Ne kadar zamandır oradaydı?

Lucilla gelip Teg'in yanında durdu fakat dikkati Duncan'daydı. "Görüyorum ki başarmışsın, Miles."

"Taraza'nın talimatlarına harfiyen uydum," dedi Teg.

"Çok zekice davrandın, Miles," dedi Lucilla. "Bu kadar zeki olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Annen olacak o kadının sana öğrettikleri yüzünden ağır şekilde cezalandırılması gerekirdi."

"Ahhhh, baştan çıkarıcı Lucilla gelmiş," dedi Duncan. Teg'e göz ucuyla baktıktan sonra dikkatini tekrar Lucilla'ya yöneltti. "Evet, artık diğer sorumu yanıtlayabilirim... Yani, Lucilla'ya ne emredildiği sorusunu."

"Onlara Koşullandırıcı denir," dedi Teg.

"Miles, aldığım emirleri uygulamama engel olmak için işimi zorlaştırdıysan seni şişe geçirtip kızarttırırım," dedi Lucilla.

Lucilla'nın soğuk sesi Teg'in ürpermesine yol açtı. Kadının tehdidinin metafor olduğunu biliyordu fakat sonuçta gerçek bir tehditti.

"Bir ceza ziyafeti!" dedi Duncan. "Ne hoş."

Teg, Duncan'a döndü: "Sana yaptığımız şeyler hiç hoş değildi, Duncan. Bene Gesseritler için bir sürü pis iş yaptım ama kendimi hiç bu kadar kirlenmiş hissetmemiştim."

Lucilla, "Sus!" diye emretti. Bu buyruğu verirken Ses'i var gücüyle kullanmıştı.

Teg annesinin öğrettiği şekilde, Ses'in içinden geçip gitmesine izin verdikten sonra devam etti: "Rahibeler Birliği'ne benim gibi gerçekten sadık olanların tek bir kaygısı vardır: Bene Gesserit'in varlığını sürdürmesi. Hileler, yalanlar... Rahibeler Birliği'nin varlığını koruması söz konusu olduğunda bunlar boş laflardan ibarettir."

"Annen olacak o kadına lanet olsun, Miles!" Lucilla hiddetini gizlemeyerek Teg'e iltifat etmişti.

Duncan, Lucilla'ya bakıyordu. Kimdi o? Lucilla? Duncan içinde birtakım anıların kıpırdandığını hissediyordu. Lucilla aynı kişi değildi... Çok farklıydı fakat yine de... Bazı yönleri aynıydı. Sesi. Yüz hatları. Duncan kaledeki odasının duvarında gördüğü kadının yüzünü hatırladı birden.

"Duncan, tatlı Duncan'ım."

Duncan'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. Öz annesi... Harkonnenların bir başka kurbanıydı. Ona işkence edilmişti... Ve başka neler yapılmıştı kim bilir. "Tatlı Duncan'ı" onu bir daha asla görmemişti.

Duncan boğuk bir sesle, "Tanrılar adına, şimdi onlardan birini gebertmek için neler vermezdim," dedi.

Bir kez daha Lucilla'ya odaklandı. Gözlerindeki yaşlar sebebiyle Lucilla'nın yüzünü bulanık görmesi, onu başkalarına benzetmesini kolaylaştırıyordu. Lucilla şimdi de Leto Atreides'in sevgilisi Leydi Jessica'ya benziyordu. Duncan, Teg'e göz attıktan sonra tekrar Lucilla'ya baktı; başını hareket ettirirken gözlerindeki yaşları savurdu. Anı çehreleri dağıldı ve Duncan'ın karşısında gerçek Lucilla'nın yüzü belirdi. Benzerlikler vardı... Fakat kesinlikle aynısı değildi. Bir daha asla aynısı olmayacaktı.

Koşullandırıcı.

Bunun anlamını tahmin edebiliyordu. Tamamen Duncan Idaho'ya özgü bir vahşilik kabardı içinde. "Rahminde çocuğumu taşımak mı istiyorsun, Koşullandırıcı? Sizlere boşuna ana denmediğini biliyorum."

Lucilla soğuk bir sesle, "Bunu başka zaman konuşuruz," dedi.

"Rahat bir mekânda konuşalım," dedi Duncan. "Belki sana şarkı söylerim. Gerçi bizim Gurney Halleck kadar iyi söyleyemem ama olsun; biraz yatak sporuna uygun ortam yaratmaya yeter."

Lucilla, "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Gurney'yi hatırladım, o kadar. Söylesene Başar, onu da dirilttiniz mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Teg.

"Ah, Gurney tam bir şarkıcıydı," dedi Duncan. "Adam öldürürken bile şarkı söyleyebilirdi, hem de tek bir notayı bile şaşırmadan."

Lucilla hâlâ buz gibi tavrıyla konuştu: "Biz Bene Gesseritler müzikten sakınmayı öğrendik. Müzik insanın aklını karıştıran çok fazla his uyandırır. Anı-hisler elbette."

Lucilla'nın niyeti, Duncan'a bütün o Diğer Bellekleri ve Bene Gesseritlerin bu sayede sahip olduğu güçleri hatırlatmak suretiyle onun huşuya kapılmasını sağlamaktı fakat Duncan daha da yüksek bir kahkaha attı sadece.

"Ne yazık," dedi. "Çok şey kaçırıyorsunuz." Eski bir Halleck şarkısının nakaratını mırıldanmaya başladı:

"Düşünün dostlar, artık düşünemeyen askerleri..."

Fakat aklı başka yerdeydi; canlanan anılarının taze, yoğun tadı başını döndürüyordu ve içinde gömülü kalan güçlü bir şeyin hevesli dokunuşunu bir kez daha hissediyordu. O şey her ne idiyse şiddet içeriyordu ve Koşullandırıcı Lucilla'yla ilgiliydi. Duncan'ın zihninde Lucilla'nın kanlar içindeki cesedinin görüntüsü belirdi.

İnsanlar anlık sevinçlerden ya da mutluluk denen o daha derin ruh halinden fazlasını ister hep. Hedeflerimize ulaşmamızı sağlayan sırlardan biridir bu. Daha fazla istenen şey, onu isimlendiremeyen ve (çoğunlukla) farkına bile varmayan insanlar üstünde artmış bir erk sahibi olunmasını sağlar. Çoğu insan böyle gizli güçlere bilinçsizce tepki verir. Dolayısıyla da tek yapmamız gereken, insanların istediği "daha fazla şeyi" bulup tanımlamak ve ona biçim kazandırmaktır; bunu yapınca insanlar peşimizden gelir.

–Bene Gesseritlerin Liderlik Sırları

328 Odrade'yle Sheeana bir baharat deposunun yanından geçen, iki yanında yabani otlar bitmiş yolda yürüyorlardı; Waff hiç konuşmadan, yirmi adım kadar önlerinden gidiyordu. Hepsinin de üstünde yeni çöl cüppeleri ve ışıl ışıl damıtıcı-giysiler vardı. Yanlarındaki depo alanını çevreleyen gri nulplaz çitin aralarında otlar ve çok tohumlu, pamuksu bitkiler görülüyordu. Odrade o bitkilere bakarken, yaşamın insanların müdahalesini aşmaya çalıştığını düşündü.

Arkalarındaki Dar'üs-Balat'ı çevreleyen alçak ve geniş binalar ikindi başı güneşinde kavruluyordu. Odrade fazla hızlı nefes aldığında sıcak hava genzini yakıyordu. Başı dönüyordu ve kendi kendisiyle savaştığını hissediyordu. Susuzluğu rahatsızlık veriyordu. Bir uçurumun kenarında yürür gibi dikkatliydi. Taraza'nın emriyle yarattığı durum her an çığrından çıkabilirdi.

Öyle hassas bir durum ki!

Bir anda değişip aralarındaki ittifakı tamamen bozabile-

cek saiklerle bir araya gelip denge kurmuş, aslında birbirini desteklemeyen üç kuvvet. Taraza'nın gönderdiği askerler Odrade'nin içini rahatlatmamışlardı. Teg neredeydi? Burzmali neredeydi? Söz açılmışken, gulâm neredeydi? Çoktan gelmiş olması gerekirdi. Neden Odrade'ye işleri geciktirmesi söylenmişti?

Bugün atıldıkları maceranın işleri geciktireceği kesindi! Odrade'ye göre, Taraza'nın rızası alınmış olsa bile, solucanların çölünün içlerine bu şekilde gitmeleri daimi bir gecikmeyle sonuçlanabilirdi. Bir de Waff meselesi vardı. Waff bu maceradan sağ kurtulursa toplayabileceği herhangi bir parça kalacak mıydı geride?

Rahibeler Birliği'nin en hızlı tesir eden şifalı merhemlerinin sürülmesine karşın Waff, Odrade'nin kırdığı kollarının hâlâ ağrıdığını söylüyordu. Yakınmıyor, yalnızca bilgi veriyordu. Aralarındaki kırılgan ittifakı, hatta Rakisli kumpaşçı rahiplerle birlikte çalışmayı bile kabul etmiş gibiydi. Kendi Yüz Dansçılarından birinin Tuek kılığında Başrahip koltuğunda oturması içini rahatlatıyordu şüphesiz. Bene Gesserit'ten "üreme anaları" talep etmeyi ısrarla sürdüren Waff bu isteği karşılanmadığından, pazarlıklarında kendisine düşen yükümlülükleri şimdilik yerine getirmiyordu.

Odrade, "Kısa bir gecikme sadece; Rahibeler Birliği yeni anlaşmayı gözden geçiriyor," diye açıklamıştı. "Bu arada..."

O "bu arada" işte bugündü.

Odrade kaygılarını bir kenara bırakıp, atıldıkları macerayı düşünmeye başladı. Waff'ın tavırları onu şaşırtıyordu... Hele Sheeana'yı görünce verdiği tepki: Waff açıkça korku ve huşuya kapılmıştı.

Peygamber'inin gözdesi.

Odrade yanında sessizce yürüyen kıza yan gözle baktı. Bene Gesseritlerin planının işlemesinde bu kız kritik önem taşıyordu.

Rahibeler Birliği'nin Tleilaxlıların davranış tarzlarının ar-

dında yatan şeyler konusunda öğrendiği yeni ve çığır açıcı bilgiler Odrade'yi heyecanlandırıyordu. Waff'ın körü körüne bağlı olduğu "gerçek din", adamın verdiği her yeni tepkiyle biraz daha açıklığa kavuşuyordu. Odrade sırf böyle bir dinsel ortamda bir Tleilax Efendisi'ni inceleme fırsatı bulduğu için bile kendini şanslı sayıyordu. Aldığı eğitim sayesinde, Waff'ın yürüyüş tarzından bile yorumlar çıkartabiliyordu.

Tahmin etmeliydik, diye düşündü. *Missionaria Protectiva'mızın manipülasyonlarına bakarak, aynı şeyi Tleilaxlıların nasıl yaptığını anlamalıydık. Binlerce yıldır içine kapalı yaşıyor, sırlarını kimseye vermiyorlar.*

Bene Gesserit yapısını taklit eder gibi görünmüyorlardı. Öyleyse neden böyle davranıyorlardı? Din sebebiyle. Yüce İnanç!

Veya gulâm sistemlerini bir tür ölümsüzlüğe ulaşmak için kullanıyor da olabilirler.

Taraza haklı olabilirdi. Reenkarne edilmiş Tleilax Efendi-
330 leri, Rahibe Analar gibi Diğer Belleklere değil, sadece kişisel anılara sahip olurdu. Fakat epey anı biriktirirlerdi!

Çok ilginç!

Odrade ileriye, Waff'ın sırtına baktı. *Ağır adımlarla yürüyor.* Adamın doğal yürüyüş tarzı gibiydi bu. Odrade, Waff'ın Sheeana'ya "Alyama" dediğini anımsadı. Waff'ın Yüce İnanç'ına dair bir başka dilbilimsel göstergeydi bu. Anlamı "Kutsanmış Olan"dı. Tleilaxlılar kadim bir dili korumakla kalmayıp hiç değiştirmeden muhafaza etmişlerdi.

Waff bunun ancak din gibi büyük güçler sayesinde mümkün olabileceğini bilmiyor muydu?

Saplantınızın kökenini kavradık, Waff! Bizim marifetimiz olan birtakım saplantılara benzemiyor değil. Biz böyle şeyleri kendi emellerimize göre kullanmayı iyi biliriz.

Taraza'nın mesajı, Odrade'nin hafızasında alev alev yanıyordu: "Tleilaxlıların planı açıkça ortada: Hâkimiyet. İnsanların evrenini Tleilax evrenine çevirmek istiyorlar. Ama

Dağılış'tan dönenlerden yardım almazlarsa hiç şansları olmaz. Dolayısıyla da..."

Başrahibe Ana'nın yürüttüğü mantık reddedilemezdi. Rahibeler Birliği'ni parçalamakla tehdit eden hizipçiler bile bu konuda onunla hemfikirdi. Fakat Dağılış'tan dönenlerin sayısının katlanarak artması, Odrade'nin umutsuzluk ve yalnızlık hissine kapılmasına yol açıyordu.

Onlara kıyasla sayımız öyle az ki.

Sheeana durup yerden ufak bir taş aldı. Taşa bir an baktıktan sonra yanlarındaki çite fırlattı. Taş tellerin arasından, onlara değmeden geçti.

Odrade kendi üstündeki kontrolünü sıkılaştırdı. Pek kullanılmayan, kumlar savrulan bu yoldaki ayak sesleri ona fazla yüksek gelmeye başlamıştı. Dar yolun sonundaki köprüye, Dar'üs-Balat'ı çevreleyen halka şeklindeki kanâtın üstünden geçen o cılız görünüşlü, yüksek köprüye iki yüz adımdan az kalmıştı.

Sheeana konuştu: "Emrettiğin için bunu yapıyorum, Ana. Fakat sebebini hâlâ bilmiyorum."

Sebebi şu ki Waff'ı sınayacağız ve onun sayesinde Tleilaxlıları değiştireceğiz!

"Bu bir gösteri olacak," dedi Odrade.

Bu doğruydu. Gerçeğin tamamını ifade etmese de yeterliydi.

Sheeana başını önüne eğmiş, her adımında basacağı yere dikkatle bakarak yürüyordu. Odrade *Şeytan'ına yaklaşırken hep böyle düşünceli ve içine kapanık mı olur?* diye merak etti.

Arkasından, epey yüksekten gelen hafif bir motor sesi duydu. Gözetleme ornitopterleri geliyordu. Uzakta duracaklardı fakat bu *gösteriyi* pek çok kişi izleyecekti.

"Dans edeceğim," dedi Sheeana. "O zaman genellikle iri bir tane gelir."

Odrade nabzının hızlandığını hissetti. O "iri" solucan, Sheeana'ya yanında iki kişi varken de itaat edecek miydi?

Delilik bu! İntihar!

Ama yapılması gerekiyordu: Taraza'nın emirleri.

Odrade yanlarında uzanan, çitle çevrili baharat deposuna baktı. Orası tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Dejavunun ötesinde bir histi bu. Odrade'nin Diğer Bellekleri, buranın antik çağlardan beri hiç değişmediğini söylüyordu. Bu alandaki baharat depolarının tasarımı Rakis kadar eskiydi: Uzun, ince ayaklar üstünde duran oval tanklar. Avlarının üstüne atılmaya hazır bekleyen, metal ve plazdan yapılma böcekler gibiydiler. Odrade, tasarımcıların bilinçsizce mesaj verdiğinden şüphelendi: *Melanj hem iyidir, hem kötü.*

Depoların altında, hiçbir bitkinin yetişmesine izin verilmeyen kumlu bir arazi, kerpiç duvarlı binaların yanında uzanıyordu. Dar'üs-Balat'ın bu amipsi kolu neredeyse kanâtın kenarına dek uzanmaktaydı. Tiran'ın uzun süre gizli kalmış yok-odası, faaliyetlerinin çoğunu penceresiz duvarların ardında ve yeraltında gizleyen, aktif bir dini cemaatin oluşma-

sına yol açmıştı.

Bilinçaltı arzularımızın gizli faaliyetleri!

Sheeana tekrar konuştu: "Tuek değişti."

Odrade, Waff'ın hızla başını kaldırdığını gördü. Adam duymuştu demek. *Peygamber'in ulağından sır saklayabiliriz miyiz ki?* diye düşünüyor olmalıydı.

Odrade, *Tuek'in yerine bir Yüz Dansçısı'nın geçtiğini bilen çok fazla kişi var,* diye düşündü. Kumpasçı rahipler, Tleilaxlılar aracılığıyla hem Bene Tleilax'ı hem de Rahibeler Birliği'ni tuzağa düşüreceklerine inanıyordu elbette.

Odrade, baharat deposu alanındaki yabani bitkileri öldürmekte kullanılan kimyasal maddelerin kesif kokusunu alıyordu. Bu kokular, gereklilikleri düşünmeye geri dönmeye zorluyordu onu. Burada zihninin daldan dala atlamasına izin vermeye cesareti yoktu! Rahibeler Birliği'nin kendi tuzağına düşmesi öyle kolaydı ki.

Sheeana tökezleyince acıdan çok sinirle, hafifçe haykırdı.

Waff hızla başını çevirip Sheeana'ya baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi. Çocuğun ayağının altı üstü yol yüzeyindeki çatlaklardan birine takıldığını görmüştü. Savrularak gelen kumlar yoldaki çatlakları doldurmuştu. Fakat ilerideki köprü sağlam görünüyordu. Gerçi Peygamber soyundan gelen birine layık değildi fakat sıradan bir ricacının çöle ulaşması için kâfiydi.

Waff kendini temelde bir ricacı olarak görüyordu.

Ulağının diyarına dilenci olarak geliyorum, Tanrım.

Odrade konusunda şüpheleri vardı. Rahibe Ana, onu buraya ağzından laf alıp sonra da öldürmek için getirmişti. *Ama Tanrı'nın yardımıyla onu şaşırtabilirim.* Vücudunun Ix Sondası'na karşı dayanıklı olduğunu biliyordu, gerçi Odrade yanında öyle ağır bir cihaz taşımıyordu besbelli. Fakat Waff'ın asıl güvendiği şey iradesi ve Tanrı'nın inayetine olan inancıydı.

Ama ya bizimle cidden işbirliği yapmak istiyorlarsa?

O durumda da, Tanrı isterse öyle olurdu.

Bene Gesseritlerle ittifak kurup Rakis'i sıkı kontrol altında tutmak: Ne müthiş bir hayaldi! Şeriat nihayet evrene egemen olur, Bene Gesseritler de misyoner olarak görev yapardı.

Sheeana tekrar ayağı takılıp da hafifçe sızlanınca Odrade, "Sızlanmasana be çocuk!" dedi.

Waff'ın omuzlarının kasıldığını gördü. Waff, Odrade'nin "Kutsanmış Olan"la bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyordu. O küçük adam cesurdu. Odrade, onun fanatizminden güç aldığının farkındaydı. Solucan onu öldürmeye gelse bile Waff kaçmayacaktı. Tanrı'ya olan inancı onu dosdoğru ölüme götürecekti... Sarsılarak dinsel güvenlik hissinden çıkarılmazsa.

Odrade gülümsemesini bastırdı. Waff'ın düşünce sürecini takip edebiliyordu: *Tanrı yakında emelini ifşa edecek.*

Oysa Waff, Bandalong'taki bir tankta yavaşça büyüyen hücrelerini düşünmekteydi. Burada ne olursa olsun, hücre-

leri Bene Tleilax'a... Ve Tanrı'ya hizmet etmeyi sürdürecekti. Waff serisi, Yüce İnanç'a hizmet edecekti hep.

"Şeytan'ın kokusunu alabilirim, biliyorsun," dedi Sheeana.

"Şimdi alıyor musun?" Odrade başını kaldırıp ilerideki köprüye baktı. Waff o kavisli yüzeyde birkaç adım atmıştı bile.

"Hayır, sadece geldiğinde," dedi Sheeana.

"O zaman alırsın tabii, çocuk. Herkes alabilir."

"Ama ben çok uzaktan alabiliyorum."

Burnundan derin nefes alan Odrade, yanık çakmaktaşı kokusunun arka planındaki kokuları saptadı: Hafif melanj kokusu... Ozon kokusu ve kesinlikle asitli bir şeyin kokusu. Sheeana'ya, tek kişilik köprüden önce onun geçmesini işaret etti. İleride düzenli adımlarla yürüyen Waff aralarındaki yirmi metrelik mesafeyi koruyordu. Adamın altmış metre kadar ilerisinde, köprü çöle doğru iniyordu.

Odrade, *İlk fırsatta kumun tadına bakacağım,* diye düşündü. *Böylece bir sürü şey öğreneceğim.*

Su hendeğinin üstünde uzanan köprüye adım atarken güneybatıya, ufuk boyunca uzanan alçak bir engele baktı. Birden zihninde cezbedici bir Diğer Bellek anısı canlandı. Görüntüsü bir kehanet hayali kadar net olmasa da Odrade onun ne olduğunu anladı... İçindeki en derin kaynaklardan gelen görüntülerin iç içe geçmiş haliydi.

Lanet olsun! diye düşündü. *Şimdi olmaz!*

Ama kaçış yoktu. Böyle müdahaleler daima bilinçli olurdu; Odrade'nin dikkatini kaçınılmaz bir şekilde talep ederlerdi.

Uyarı!

Gözlerini kısarak ufka bakıp Diğer Bellek görüntüsünün o manzaranın üstüne düşmesine izin verdi. Oralarda, çok uzaklarda yüksek bir engel vardı bir zamanlar... Üstünde insanlar hareket ediyordu. O anı-mesafede, ince malzemelerle

yapılmış güzel bir köprü uzanıyordu. Bu köprü, artık yıkılmış olan o engelin iki kısmını birbirine bağlıyordu; Odrade çoktan yok olmuş köprünün altından nehir aktığını göremese de biliyordu. Idaho Nehri! Manzaranın üstüne düşen görüntüde hareket belirdi: Köprüden bir şeyler düşüyordu. Odrade bunların ne olduğunu seçemeyecek kadar uzakta olsa da bu görüntü projeksiyonunun etiketlerine sahipti şimdi. O sahnenin ne olduğunu saptayınca dehşete ve vecde kapıldı.

Köprü yıkılıyordu! Parçaları aşağıdaki nehre düşüyordu.

Sıradan bir yıkım görüntüsü değildi bu. Pek çok hafızada yer etmiş, Odrade'nin de baharat ıstırabı çektiği anlarda gördüğü, klasikleşmiş bir sahneydi. Görüntünün bu kadar net olmasının sebebi, atalarından binlercesinin o sahneyi kaydetmiş olmasıydı. Odrade'nin gördükleri aslında tek bir kişinin görsel anıları değil, binlerce anının birleştirilmiş haliydi.

Burada olmuştu!

Odrade durup görüntü projeksiyonlarını biraz daha inceledi. *Uyarı!* Tehlikeli bir şey saptanmıştı. Odrade uyarıyı irdelemeye çalışmadı. Bunu yaparsa belirleme sürecinin sekteye uğrayabileceğini biliyordu; ipuçlarını öğrenebilirdi fakat baştaki kesinlik hissinden eser kalmazdı.

Gözünün önünde beliren o sahne, Atreides tarihindendi. Tiran II. Leto, o köprüden nehre düşerek dağılmıştı. Rakis'in yüce solucanı, Tiran Tanrı İmparator o köprüden düğün alayıyla geçerken aşağı düşmüştü.

İşte, orada! Tam orada, Tiran yıkılan köprüsünün altındaki nehre düşüp korkunç acılar çekmişti. Tam orada, Bölünmüş Tanrı'yı doğuran dönüşüm gerçekleşmişti... Her şey orada başlamıştı.

Bu neden bir uyarı?

Artık ne o köprüden, ne de o nehirden eser vardı bu diyarda. Tiran'ın Sareer'ini çevreleyen yüksek duvar da aşınarak ufalmış, sıcakta titreşen ufukta uzanan girintili çıkıntılı bir çizgiye dönüşmüştü.

Şimdi içinde Tiran'ın sonsuzca düş gören belleğini içeren bir inci taşıyan bir solucan çıkagelse o bellek tehlikeli olur muydu? Taraza'nın Rahibeler Birliği'ndeki hasımları tehlikeli olacağını savunuyordu.

"Tiran uyanır!"

Taraza'yla danışmanlarıysa bunun mümkün olabileceğini bile reddediyordu.

Yine de Odrade, Diğer Belleklerinden gelen bu yüksek alarm sesini göz ardı edemezdi.

"Rahibe Ana, neden durduk?"

Odrade farkındalığının, dikkatini talep eden şimdiki zamana döndüğünü hissetti. O uyarı niteliğindeki hayalde gördüğü, Tiran'ın sonsuz rüyasının başladığı yerdi fakat başka rüyalar araya girmişti. Odrade'nin karşısında Sheeana, yüzünde şaşkın bir ifadeyle duruyordu.

"Oraya bakıyordum." Odrade işaret etti. "Orası Şeyh Hulud'un başlangıcının yeri, Sheeana."

Waff köprünün sonunda, kuma bir adım kala durmuştu; şimdi Odrade'yle Sheeana'nın otuz metre kadar ilerisindeydi. Odrade'nin sesini duyunca kasılıp pürdikkat kesildi fakat dönmedi. Odrade, Waff'ın hoşnutsuzluğunu duruşundan anlayabiliyordu. Waff, Peygamber'ine karşı en ufak bir ters imada bulunulmasını bile hoş karşılamazdı. Rahibe Anaların inançsızlığından hep şüphelenmişti. Özellikle de dinsel konularda. Waff, halkının uzun süredir nefret edip korktuğu Bene Gesseritlerin aslında belki de Yüce İnanç'ı paylaştıklarını kabul etmeye henüz hazır değildi. Bu konuda dikkatli olmak gerekecekti... Missionaria Protectiva işin içindeyken daima öyle olmak gerekirdi zaten.

"Burada eskiden büyük bir nehir varmış," dedi Sheeana.

Odrade kızın sesindeki alaycı tonu fark etmişti. Çocuk çabuk öğreniyordu!

Waff dönüp onlara kaşlarını çattı. O da aynı şeyi fark etmişti. Şimdi Sheeana hakkında ne düşünüyordu acaba?

Odrade bir eliyle Sheeana'nın omzunu tutup diğeriyle gösterdi: "Eskiden orada bir köprü vardı. Büyük Sareer Duvarı'nın o kısmında açıklık bırakılmıştı, Idaho Nehri geçsin diye. Köprü, o açıklığın üstündeydi.

Sheeana iç geçirdi. "Gerçek bir nehir," diye fısıldadı.

"Kanât değildi, kanallardan da büyüktü," dedi Odrade.

"Hiç nehir görmedim," dedi Sheeana.

"Şeyh Hulud'u işte o nehre attılar," dedi Odrade. Solunu gösterdi. "Şu tarafta, kilometrelerce ötede Tiran sarayını inşa ettirmişti."

"Şimdi orada kumlardan başka bir şey yok," dedi Sheeana.

"Kıtlık Zamanlarında saray yıkıldı," dedi Odrade. "İnsanlar orada baharat stoku olduğunu sanıyordu. Yanılıyorlardı tabii. Tiran bunu yapmayacak kadar zekiydi; çok zekiydi."

Sheeana, Odrade'ye doğru eğilip fısıldadı: "Ama oralarda büyük bir baharat hazinesi varmış. Şarkılarda söyleniyor. Bir sürü kez duydum. Babam... Şarkılarda söylendiğine göre bir mağaradaymış."

Odrade gülümsedi. Sheeana, Sözel Tarih'ten bahsediyordu elbette. Ayrıca neredeyse, "Babamın söylediğine göre..." diyecekti, bu çölde ölen babasını kastederek. Odrade kızın ağzından bu bilgiyi çoktan almıştı.

Sheeana, Odrade'nin kulağına fısıldamayı sürdürerek, "Şu küçük adam neden bizimle geldi?" dedi. "Ondan hoşlanmadım."

"Olacakları görmesi gerekiyor," dedi Odrade.

Waff tam o an köprüden ayrılıp yumuşak kumda yürümeye başladı. Dikkatle fakat görünürde tereddütsüz yürüyordu. Kuma inince dönüp önce Sheeana'ya, ardından da Odrade'ye baktı; gözleri sıcak gün ışığında parlıyordu.

Odrade, *Sheeana'ya hâlâ huşuyla bakıyor,* diye düşündü. *Burada çok önemli şeyler keşfedeceğine inanıyor. Böylece imanı pekişecek. Hem de büyük prestij kazanacak!*

Sheeana elini gözlerine siper ederek çöle göz gezdirdi.

"Şeytan sıcağı sever," dedi. "İnsanlar sıcak havada evlerinde saklanır, Şeytan ise o zaman gelir."

Odrade, *Şeyh Hulud demiyor,* diye düşündü. *Şeytan diyor! Kehanetin doğru çıktı, Tiran. Çağımız hakkında başka neler biliyordun?*

Tiran sahiden bütün o solucan torunlarının içinde, atıl halde miydi?

Odrade'nin okuduğu analizlerden hiçbiri, bir insanın Arrakis'in eski solucanlarıyla simbiyoza girmek istemesinin sebebine dair, tatmin edici bir açıklama getirmiyordu. Tiran, o korkunç dönüşümü geçirdiği binlerce yıl boyunca neler düşünmüştü? Bilincinin en ufak bir parçası şimdiki Rakis solucanlarında muhafaza ediliyor olabilir miydi?

"O yakında, Ana," dedi Sheeana. "Kokusunu alıyor musun?"

Waff kaygıyla Sheeana'ya baktı.

Odrade derin nefes aldı: Keskin çakmaktaşı kokusuyla karışık, yoğun bir tarçın kokusu. Ateş, kükürt... Dev solucanın içindeki billur duvarlı cehennem. Odrade eğildi ve rüzgârla savrulmuş kumdan biraz alıp diline götürdü. Arka planın tamamı oradaydı: Diğer Belleklerdeki Dune ile bugünün Rakis'i.

Sheeana kolunu biraz kaldırarak solunu gösterdi; oradan hafif bir çöl rüzgârı esiyordu. "Oralarda. Acele etmeliyiz."

Odrade'den izin almadan koşmaya başladı; köprüden indi ve Waff'ın yanından geçip ilk kumulun tepesine çıktı. Orada durup Odrade'yle Waff'ın gelmelerini bekledi. Sonra onların önüne düşerek aşağı inip, yollarını kapayan bir başka kumulun ve tepesinde bulutsu kumlar savrulan, geniş kıvrımlı bir barkanın üstünden geçti. Az sonra suyla çevrili, güvenli Dar'üs-Balat'ı neredeyse bir kilometre geride bırakmışlardı.

Sheeana tekrar durdu.

Arkasına gelen Waff da soluk soluğa durdu. Damıtıcı-giysi cüppesinin altındaki alnı ter içinde kalmıştı.

Odrade, Waff'ın bir adım gerisinde durdu. Derin, sakinleştirici nefesler alırken gözlerini Waff'ın ötesine, Sheeana'nın pürdikkat baktığı yere çevirdi.

Üstünde durdukları kumulun ilerisinden, bir fırtına rüzgârının etkisiyle hareket eden müthiş bir kum dalgası geçmişti. Açığa çıkmış çöl yatağındaki devasa kayaların arasında uzun, dar bir yol uzanıyordu; bina yapmak isteyen deli bir devin bıraktığı kırık tuğlalar misali etrafa saçılmış kayaların arası kumla dolmuştu. Bu çılgınca labirentin aralarından nehir gibi akan kum, derin yarıklarda ve sürtünme oluklarında imzasını bıraktıktan sonra alçak, sarp ve kayalık bir yokuştan aşağı dökülerek, başka kumulların arasında kendini kaybetmişti.

Sheeana kayalık zemindeki yolu göstererek, "Aşağıya, şuraya," dedi. Koşarak ve kayarak, dökülen kumlarla birlikte kumuldan indi. Kumulun dibinde, kendisinin en az iki misli boyunda bir kayanın yanında durdu.

Waff ile Odrade, onun hemen arkasında duraksadılar.

Karşılarında, gümüşi mavi göğün altında bir başka devasa barkanın, balina sırtı gibi kıvrımlı bir barkanın rüzgâraltı tarafı yükseliyordu.

Odrade bu duraksamayı fırsat bilerek oksijen dengesini geri kazanmaya çalıştı. Yaptıkları çılgınca koşudan sonra bitkin düşmüştü. Waff'ın yüzünün kızarmış ve nefes nefese olması, Odrade'nin dikkatini çekti. O dar geçitteki çakmaktaşı ve tarçın kokusu boğucuydu. Waff burnunu çekti ve elinin tersiyle sildi. Sheeana bir ayak başparmağının üstünde yükseldikten sonra dönüp kayalık yolun diğer tarafına doğru yaklaşık on metre koştu. Bir ayağını dıştaki kumulun kumlu yamacına koydu ve ellerini göğe kaldırdı. Başta yavaşça fakat gideren hızlanan bir tempoyla dans ederek kumula çıkmaya başladı.

Tepelerindeki topterlerin gürültüsü arttı.

Sheeana dans etmeyi kesmeden, "Dinleyin!" diye seslendi.

Topterlerin sesini kastetmemişti. Kayalık labirentlerine yayılan yeni bir ses vardı; Odrade iki kulağını da sesin geldiği tarafa çevirdi.

Yerin altından gelen, kumun boğuklaştırdığı, ıslıksı bir tıslama sesi afallatıcı bir hızla yükseldi. Kıvrımlı kayalık yollarının ilerisinden esen rüzgâr hissedilir ölçüde ısınmaya başladı. Tıslama sesi giderek yükselip gürlemeye dönüştü. Sheeana'nın hemen yukarısındaki kumulun üstünden billur dişlerle çevrili, devasa, ardına kadar açık bir ağız yükseliverdi birden.

Sheeana dansının ritmini bozmadan, "Şeytan!" diye haykırdı. "Buradayım, Şeytan!"

Solucan kumulun tepesine çıkarken ağzını Sheeana'ya doğru eğdi. Sheeana ayaklarına akan kumlar yüzünden dans etmeyi kesmek zorunda kaldı. Kayalık geçide tarçın kokusu yayılmıştı. Solucan tepelerinde durdu.

Waff, "Tanrı'nın ulağı," diye fısıldadı.

Yükselen ısı, Odrade'nin açık yüzündeki teri kurutmuş ve damıtıcı-giysisinin otomatik insülasyonunun fark edilir ölçüde kabarmasına yol açmıştı. Derin nefesler alarak o tarçın saldırısının ardındaki öğeleri saptadı. Etraflarındaki hava ozonla keskinleşmiş, oksijen oranı da hızla artmıştı. Odrade'nin pürdikkat duyuları izlenimleri kaydediyordu.

Buradan sağ çıkarsam, diye düşündü.

Evet, bu bilgiler değerliydi. Günün birinde başkalarının işine yarayabilirdi.

Sheeana akan kumlardan gerileyerek kurtulup kayanın üstüne çıktı. Orada dansına daha da şevkle devam etti; dönüşleri sırasında başını sallıyordu. Saçı yüzüne kırbaç gibi vuruyordu; solucana her dönüşünde, "Şeytan!" diye haykırıyordu.

Solucan bilmediği bir yere gelmiş bir çocuk gibi ihtiyatla, yavaşça ilerledi tekrar. Kumuldan aşağı süzülerek kayanın etrafına dolandı ve yanan ağzını Sheeana'nın biraz yukarısına, bir buçuk metre kadar önüne getirdi.

Solucan durunca Odrade yaratığın içindeki fırının boğuk

gürlemesini işitti. Solucanın içindeki parlak turuncu alevlerin yansımalarından gözlerini alamıyordu. Orası gizemli bir ateşin yandığı bir mağaraydı.

Sheeana dans etmeyi kesti. Ellerini indirip yumruklarını sıkarak, çağırdığı canavarın bakışlarına karşılık verdi.

Odrade, Rahibe Anaların bildiği bir teknikle, düzenli ve kontrollü nefesler alarak tüm gücünü topluyordu. Burada ölecekse... En azından Taraza'nın emirlerine uymuştu. Başrahibe Ana bilmek istediklerini tepedeki gözcülerden öğrenebilirdi.

"Merhaba, Şeytan," dedi Sheeana. "Bir Rahibe Ana, bir de Tleilaxlılardan bir adam getirdim."

Waff dizlerinin üstüne çöküp başını eğerek selam verdi.

Odrade yavaşça onun yanından geçip Sheeana'nın yanında durdu.

Sheeana derin nefesler alıyordu. Yüzü kızarmıştı.

Odrade, aşırı çalışan damıtıcı-giysilerinin tıkırtılarını duyuyordu. Bu görüşme sırasında hareketsiz duran solucanın içinde yanan ateşin harıltısı, tarçın kokulu sıcak havadaki diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Waff, Odrade'nin yanına geldi; transa girmişçesine, gözlerini solucandan ayırmıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadı.

Odrade içinden ona küfretti. Ses çıkarırlarsa bu hayvan üzerlerine saldırabilirdi. Fakat Waff'ın ne düşündüğünü biliyordu: Başka hiçbir Tleilaxlı, adamın Peygamber'inin torunlarından birine bu kadar yaklaşmamıştı. Rakis rahipleri bile asla yapmamıştı bunu!

Sheeana sağ elini aniden kaldırıp indirdi: "Önümüzde yat, Şeytan!"

Solucan ağzını indirdi, ta ki içindeki ateş çukuru önlerindeki kayalık geçidi kaplayana dek.

Sheeana neredeyse fısıltıyla konuştu: "Bak Ana, gördün mü? Şeytan nasıl da sözümü dinliyor!"

Odrade, Sheeana'nın solucan üstündeki hâkimiyetini hissediyordu; o çocukla canavar arasında gizli bir dil, nabız gibi atan bir iletişim vardı. Tekinsiz bir şeydi bu.

Sheeana sesini mağrurca ve cüretkârca yükselterek, "Şeytan'a bizi gezdirmesini söyleyeceğim!" dedi. Kumulun rüzgâraltı tarafından yukarıya, solucanın yanına tırmandı.

Solucan dev ağzını anında kaldırıp kızın hareketlerini takip etti. Sheeana, "Orada kal!" diye bağırdı. Solucan durdu.

Odrade, *Sözlerle kontrol etmiyor,* diye düşündü. *Başka bir şey... Başka bir şey...*

Sheeana, "Ana, benimle gel," diye seslendi.

Odrade itaat ederken, önündeki Waff'ı yürümesi için itti. Birlikte kumlu yamaca tırmanıp Sheeana'nın arkasında durdular. Bekleyen solucanın iki yanından dökülen kumlar geçide doluyordu. İlerilerinde, solucanın giderek incelen kuyruğu kumulun tepesi boyunca, yılankavi şekilde uzanıyordu. Sheeana koşar adım ilerleyerek onları yaratığın kuyruğunun ucuna kadar götürdü. Sonra çöl hayvanının kıvrımlı gövdesinin bir halkasına tutunup üstüne tırmandı.

Odrade'yle Waff, kızı daha ağır hareketlerle takip ettiler. Solucanın sert yüzeyi, dokununca Odrade'ye organik değilmiş gibi geldi; sanki Ix yapımı bir şeydi.

Solucanın sırtında seke seke koşan Sheeana, yaratığın ağzının hemen arkasına varınca çömeldi; bu kısımdaki halkalar kalın ve genişti.

"İşte böyle," dedi Sheeana. Öne eğilip bir halkayı üst kenarından kavradı ve hafifçe kaldırarak alttaki pembe, yumuşak eti ortaya çıkardı.

Waff hemen Sheeana'ya itaat etti fakat Odrade daha ihtiyatlı hareket ediyor, izlenimler topluyordu. Halkanın yüzeyi plasbeton gibi sertti ve küçük çıkıntılarla kaplıydı. Odrade'nin parmakları, halkanın altındaki yumuşak eti

yokladı. Et hafifçe, nabız gibi atıyordu. Etraflarındaki yüzey neredeyse fark edilmez bir ritimle inip kalkıyordu. Odrade her hareketle birlikte hafif sürtünme sesleri duyuyordu.

Sheeana, altındaki solucan yüzeyini tekmeledi. "Harekete geç, Şeytan!" dedi.

Solucan tepki vermedi.

Sheeana, "Lütfen, Şeytan," diye yalvardı.

Odrade, Sheeana'nın sesindeki âcizliği fark etmişti. O çocuk, Şeytan'a her istediğini yaptırabileceğini düşünmüştü fakat Odrade, kızın Şeytan'ı sürmesine sadece o ilk seferde izin verildiğini biliyordu. O sırada olanları, Sheeana'nın intihar etmek istemesinden, kendisini bulan rahiplerin şaşkınlığına dek her şeyi öğrenmişti fakat bunları bilmek şimdi ne olacağını bilmesini sağlamıyordu.

Solucan sarsılarak harekete geçti birden. Sertçe yükseldi, sola döndü ve dar hareketlerle kıvrılarak kayalık geçitten çıktı; ardından da Dar'üs-Balat'ın tam tersi yönde, çölün içlerine doğru ilerlemeye başladı.

Waff, "Tanrı'yla birlikte gidiyoruz!" diye haykırdı.

Adamın sesi Odrade'yi afallattı. O ses öyle vahşiydi ki! Odrade, Waff'ın imanının gücünü sezmişti. Tepelerinden onları takip eden ornitopterlerin tok kanat sesleri geliyordu. Odrade'nin yüzüne vuran sıcak rüzgârda, kesif ozon kokusunun yanı sıra o dev hayvanın içindeki fırından gelen ve gövdesinin kumlara hızla sürtünmesiyle ısınan havayla birlikte yükselen başka kokular da vardı.

Omzunun üstünden topterlere göz atan Odrade, düşmanlarının baş belası bir çocuğu, onun kadar baş belası bir Rahibe Ana'yı ve hor gördükleri bir Tleilaxlıyı burada, çölün içlerinde, bu savunmasız anlarında şiddet yoluyla ortadan kaldırmalarının, gezegeni bu üçünden arındırmalarının ne kolay olacağını düşündü... Bir taşla üç kuş. Hizipçi rahiplerin, Odrade'nin kendi gözcülerinin engellemesine

fırsat vermeden işi bitirme umuduyla böyle bir girişimde bulunabileceklerini biliyordu.

Duydukları merak ve korku bunu yapmalarını engelleyecek miydi?

Odrade, kendisinin de merak içinde olduğunu itiraf ediyordu.

Bu yaratık bizi nereye götürüyor?

Solucanın Keen'e doğru gitmediği kesindi. Odrade başını kaldırıp Sheeana'nın üstünden baktı. Ufukta, tam karşılarında düşmüş kayaların açtığı çukurlar vardı; Tiran'ın köprüsünden düştüğü yerdi orası.

Diğer Belleklerin hakkında uyarıda bulunduğu yerdi.

Odrade kendisini uyarmalarının sebebini anladı birden. Tiran kendi seçtiği yerde ölmüştü. Oraya başka pek çok ölüm de damga vurmuştu fakat en önemlisi Tiran'ınkiydi. Tiran'ın dağılacağı yeri seçmesinin bir sebebi vardı. Sheeana, solucanına oraya gitmesini söylememişti. Yaratık o tarafa kendiliğinden gidiyordu. Tiran'ın sonsuz rüyası, solucanı rüyanın başladığı yere doğru, mıknatıs gibi geri çekiyordu.

Bir çöl adamına sormuşlar: "Bir litrejon su mu daha önemlidir, yoksa engin bir su birikintisi mi!" Çöl adamı bir an düşündükten sonra cevap vermiş: "Bir litrejon su daha önemlidir. Engin bir su birikintisine kimse tek başına sahip olamaz. Oysa bir litrejon suyu pelerininin altına saklayıp kaçabilirsin. Kimsenin ruhu duymaz."

–Kadim Dune Esprileri
Bene Gesserit Arşivleri

Yok-kürenin egzersiz odasında, hareketli bir kafesin içinde uzun bir antrenman yapan Duncan sahip olduğu yeni bedenine, sekiz ayrı yönden gelen saldırılara yedi temel savunma hamlesiyle karşılık vermeyi öğretene dek azimle çalışmakta kararlıydı. Yeşil tek parça giysisi terden koyulaşmıştı. Yirmi gündür bu dersi çalıştırılıyordu!

Duncan'ın canlanan kadim bilgilerini Teg de biliyordu fakat farklı isim ve sekanslarla. Antrenmanlara başlayalı henüz beş gün olmamışken, Teg çağdaş yöntemlerin üstünlüğünden şüpheye düşmüştü bile. Şimdiyse Duncan'ın eskiyle yeniyi kaynaştırarak yepyeni bir şey yaptığına emindi.

Teg kendi kontrol panelinin başında oturuyordu; katılımcı olduğu kadar izleyiciydi de. Bu egzersizin tehlikeli gölge kuvvetlerine dair panel ayarlarını değiştirmek zorunda kalmış fakat yeni ayarlara çabuk alışmıştı, şimdi de saldırıyı rahatça ve sık sık gelen ilhamla yönetiyordu.

Lucilla arada sırada için için öfkeyle odaya göz atıyordu. Bir süre seyrettikten sonra da hiç konuşmadan gidiyordu. Teg, Duncan'ın o Koşullandırıcı konusunda ne yaptığını bil-

mese de, uyandırılmış gulâmın kendisini *baştan çıkarmak* isteyen kadını oyaladığını seziyordu. Lucilla'nın buna fazla göz yummayacağını biliyordu fakat bu mesele artık kendisini ilgilendirmezdi. Duncan, Koşullandırıcı için "fazla küçük" değildi artık. O genç beden, kendi kararlarını verebilecek kadar deneyimli ve olgun bir erkeğin zihnini taşıyordu.

Duncan ile Teg sabahtan beri egzersiz odasında çalışmaktaydılar; tek bir mola vermişlerdi, o kadar. Midesi kazınsa da, Teg antrenmanı sona erdirmek istemiyordu. Duncan bugün seviye atlamıştı ve gelişmeyi sürdürmekteydi.

Sabit panelin kafes koltuğunda oturmakta olan Teg saldırının yönünü karmaşık bir manevrayla değiştirerek soldan, sağdan ve tepeden hücuma geçti.

Harkonnenların silah deposunda bu egzotik silahlardan ve egzersiz aletlerinden bol miktarda vardı; Teg bunlardan bazılarını ancak tarihsel anlatılardan biliyordu. Duncan ise görünüşe göre hepsini biliyor ve Teg'in hayran kaldığı bir ustalıkla kullanıyordu. Güç kalkanlarını aşmaya ayarlanmış arayıcı-avcılar, şimdi kullandıkları gölge sisteminin bir parçasıydı.

Duncan büyümüş de küçülmüş sesiyle, "Bir kalkandan geçerken otomatik olarak yavaşlarlar," diye açıklamıştı. "Yoksa kalkan onları iter."

"O tip kalkanların modası neredeyse tamamen geçti," demişti Teg. "Birkaç toplulukta bir tür spor için kullanılıyorlar hâlâ, o kadar."

Duncan bulanık görünecek kadar hızla karşı saldırıya geçerek üç arayıcı-avcıyı yere düşürdü; cihazlar yok-kürenin bakım ünitesinde onarılmayı gerektirecek kadar hasar almıştı. Duncan kafesten çıkıp sistemi askıya alarak Teg'in yanına yürüdü; derin ama rahat nefes alıyordu. Teg'in arkasına bakarak gülümsedi ve başıyla selam verdi. Hızla dönen Teg, giden Lucilla'nın cüppesini hayal meyal gördü sadece.

"Düello gibi," dedi Duncan. "Gardımın arasından hamle yapmaya çalışıyor, ben de karşı saldırıya geçiyorum."

"Dikkatli ol," dedi Teg. "O tam eğitimli bir Rahibe Ana."

"Birkaç Rahibe Ana tanımışlığım var, Başar. Merak etme sen."

Teg'in bir kez daha aklı karıştı. Bu Duncan Idaho'nun farklı olacağı ve kendisinin davranışlarını ona göre ayarlaması gerektiği konusunda uyarılmıştı fakat sürekli tetikte olması gerekeceğini kimse söylememişti. Şu an Duncan'ın gözlerinde gördüğü ifade rahatsız ediciydi.

"Rolleri değiştik biraz, Başar," dedi Duncan. Yerden bir havlu alıp yüzünü sildi.

Teg, "Artık sana ne öğretebilirim bilmiyorum," diye itiraf etti. Fakat Lucilla'yla ilgili uyarısını Duncan'ın dikkate almasını istiyordu. Duncan o antik zamanlardaki Rahibe Anaların bu şimdiki kadınlarla aynı olduğunu mu düşünüyordu? Teg aynı olduklarını hiç sanmıyordu. Tüm canlılar gibi Rahibe Analar da evrilip değişmişti.

Duncan'ın, Taraza'nın planındaki kendi yeri konusunda bir karara vardığı belliydi. Duncan vakit kollamakla kalmıyordu. Bedenini şahsen seçtiği bir yönde zirveye ulaştırmak için eğitiyordu, Bene Gesseritler hakkında da bir yargıya varmıştı.

Teg, *O yargıya yetersiz veriyle vardı,* diye düşündü.

Duncan havluyu yere attı ve bir an ona baktı. "Bana ne öğretebileceğine bırak da ben karar vereyim, Başar." Kafeste oturan Teg'e dönüp kısık gözlerle baktı.

Teg derin nefes aldı. Duncan'ın antrenmana geri dönmesini bekleyen bütün o dayanıklı Harkonnen cihazlarının saldığı hafif ozon kokusu geldi burnuna. Gulâmın ter kokusu da keskin ve baskındı.

Duncan hapşırdı.

Burnundan derin nefes alan Teg, buradaki faaliyetlerinden hiç eksik olmayan tozun kokusunu aldı. Bazen kokusundan çok tadının alındığı oluyordu. Alkali. İçeride hava temizleyicilerin ve oksijen rejeneratörlerinin kokuları da vardı.

Sisteme bir de çiçek kokusu katılmıştı fakat Teg hangi çiçek olduğunu çıkaramıyordu. Kürede geçirdikleri bir ay boyunca ortalığa insani kokular da sinmişti giderek... Ter kokusu, yemek kokuları, atık dönüştürücülerin asla tamamen bastırılamayan ekşi kokusu. Teg küredeki varlıklarını hatırlatan bu kokuları tuhaf bir şekilde rahatsız edici buluyordu. Ayrıca durup dururken havayı koklayarak ya da kulak kabartarak küreye davetsiz misafirler girip girmediğini anlamaya çalışırken buluyordu kendini... Yankılanan kendi ayak sesleri ve mutfaktan gelen boğuk tangırtılar dışında sesler arıyordu.

Duncan'ın sesiyle düşüncelerden sıyrıldı: "Tuhaf bir adamsın, Başar."

"Nasıl yani?"

"Bir kere, Dük Leto'ya benziyorsun. Hatta tuhaf bir şekilde çok benziyorsun. O senden biraz kısaydı ama yüzleriniz..." Duncan başını iki yana salladı; Teg'in yüzündeki genetik belirteçlerin, o şahinsi çehreyle kırışıklıkların ve o içsel şeyin, kendi ahlaki üstünlüğünden eminlik hissinin ardındaki Bene Geserit tasarımlarını düşünmüştü.

Ama ne kadar ahlaki ve ne kadar üstün?

Kalede gördüğü kayıtlara göre (Duncan o kayıtların, bulması için kasten ortalıkta bırakıldığına emindi), Teg'in namı bu çağın neredeyse tüm insan toplumlarına yayılmıştı. Mesela Markon Muharebesi'nde, düşman taraf karşılarında bizzat Teg'in olduğunu öğrenince hemen teslim olmuştu. Uzlaşma teklif etmişlerdi. Bu sahiden doğru muydu?

Duncan panel kafesinde oturan Teg'e bakarak bunu sordu.

"Şöhret güzel bir silah olabilir," dedi Teg. "Onun sayesinde daha az kan dökülür çoğu zaman."

Duncan, "Arbelough'da neden bizzat cepheye gittin peki?" diye sordu.

Teg şaşırdığını belli etti. "Bunu nereden öğrendin?"

"Kalede öğrendim. Öldürülebilirdin. Bu neye yarayacaktı?"

Teg karşısında duran bu genç bedenin bilinmeyen bilgiler taşıdığını hatırlattı kendine; Duncan'ın sorularını bu bilgiler yönlendiriyor olmalıydı. Teg, Duncan'ın Rahibeler Birliği için en değerli yönünün de bu bilinmeyen alan olduğundan şüpheleniyordu.

"Arbelough'da, önceki iki gece peş peşe ağır zayiat vermiştik," dedi Teg. "Düşmanın korkusunu ve fanatizmini doğru hesaplayamamıştım."

"Ama yine de çok büyük bir riske..."

"Bizzat cephede olmakla adamlarıma, 'Bakın, girdiğiniz riskleri ben de paylaşıyorum,' demiş oldum."

"Kale'deki kayıtlara göre Arbelough, Yüz Dansçıları tarafından ayaklandırılmış. Patrin'in bana söylediğine göre yaverlerin o gezegeni temizlemeni, sterilize etmeni tavsiye etmişler ama sen buna karşı çıkmışsın ve..."

"Sen orada değildin, Duncan."

"Olmaya çalışıyorum. Tüm tavsiyelere kulak tıkayarak düşmanın canını bağışlamışsın."

"Yüz Dansçıları hariç."

"Ama sonra düşman safları arasında silahsız yürümüşsün, hem de onlar henüz silahlarını teslim etmemişken."

"Onlara kötü davranmayacağımızı göstermek için."

"Bu çok tehlikeliydi."

"Öyle mi dersin? Birçoğu bizim tarafımıza geçti; Rahibeler Birliği'nin düşmanlarına nihai darbeyi indirdiğimiz Kroinin Muharebesi'nde yanımızda savaştılar."

Duncan, Teg'i dikkatle süzdü. Bu yaşlı Başar, Dük Leto'ya görünüş itibarıyla benzemekle kalmıyordu. Tıpkı o Atreides gibi karizmatikti de: Eski düşmanlarının gözünde bile efsaneydi. Teg, Atreideslerden Ganimet'in soyundan geldiğini söylemişti fakat hepsi bu olamazdı. Duncan, Bene Gesseritlerin hedefledikleri tipte insanlar üretme konusundaki ustalıkları karşısında hayrete kapılıyordu.

"Şimdi egzersize devam edeceğiz," dedi Duncan.

"Kendini sakatlama."

"Unutma, Başar. Burada, Giedi Prime'da bunun kadar genç bir başka bedende oluşumu hatırlıyorum."

"Gammu!"

"Adının değişmesi iyi olmuş ama bedenim buranın o baştaki halini hatırlıyor hâlâ. Beni bu yüzden buraya gönderdiler. Bunu biliyorum."

Teg, *Bilir tabii,* diye düşündü.

Kısa dinlenmeyle kendini toplamış olan Teg saldırıya yeni bir unsur kattı; Duncan'ın sol tarafına yakıcı ışın gönderdi ansızın.

Duncan saldırıyı öyle kolayca savuşturdu ki!

Beş tekniğin tuhaf bir karışımını kullanıyordu; verdiği her tepkiyi, gerekli olmasından önce icat eder gibiydi.

"Her saldırı, sonsuz yolda salınan bir kuştüyüdür," dedi Duncan. Sesinde yorgunluktan eser yoktu. "Kuştüyü yaklaşınca, yönü değiştirilerek uzaklaştırılır."

350 Konuşurken, değişken bir saldırıyı savuşturup karşı saldırıya geçti.

Duncan'ın hareketlerini mentat mantığıyla değerlendiren Teg tehlikeli olmaya başladıklarını fark etti. *Bağımlılıklar ve anahtar kütükler!*

Duncan saldırıya geçti; anlık tepkiler vermekten çok planlı hamleler yapıyor, hep bir adım önde oluyordu. Gölge kuvvetler yerde titreşerek yandıkça Teg tüm becerisini kullanmak zorunda kalıyordu. Duncan hareketli kafesinin içinde, onların arasında dans edercesine sağa sola sıçrıyordu. Teg'in karşı saldırı olarak gönderdiği yakıcı ışınların ve arayıcı-avcıların tek biri bile o hareketli figüre dokunamıyordu. Onların kâh üstünde kâh altında beliren Duncan bu cihazların kendisine çektirebileceği acıdan hiç korkmaz gibiydi.

Duncan saldırı hızını bir kez daha artırdı.

Teg'in paneldeki sol elinden omzuna doğru sızı yayıldı.

Duncan sertçe bağırarak cihazları durdurdu. "Kusura

bakma, Başar. Mükemmel savunma yaptın ama korkarım ki ilerlemiş yaşına mağlup oldun."

Bir kez daha Teg'in yanına gitti.

"Sana çektirdiğim acıyı hatırlatan, hafif bir acı," dedi Teg. Karıncalanan kolunu ovuşturdu.

"Kendimizi fazla kaptırdık, o kadar," dedi Duncan. "Neyse, bugün yeterince antrenman yaptık."

"Hayır," dedi Teg. "Sadece kaslarını güçlendirmek yetmez."

Duncan bunu duyunca tüm vücudunun alarma geçtiğini hissetti. İçindeki noksanlığın, uyandırılmasıyla birlikte canlanmayan şeyin yol açtığı kargaşayı hissediyordu. *İçimde çömelmiş bir şey var,* diye düşündü. Bu şey sanki kurulmuş bir zemberekti de boşalmayı bekliyordu.

"Başka ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı.

"Kurtuluşun dengeli olmana bağlı," dedi Teg. "Bugün bunları yapmamızın tek sebebi Rakis'e sağ salim ulaşmanı sağlamak."

"Bene Gesseritlerin bunu istemelerinin sebebini bilmediğini söylüyorsun!"

"Gerçekten bilmiyorum, Duncan."

"Ama sen bir mentatsın."

"Mentatlar çıkarımda bulunabilmek için veriye ihtiyaç duyar."

"Lucilla biliyor mudur dersin?"

"Emin değilim ama seni onun hakkında uyarayım. Seni Rakis'te yapman gereken şeylere *hazırlamak* için emir aldı."

"Yapmam gereken mi?" Duncan başını iki yana salladı. "Kendi kararlarımı verebilecek, hür iradeli biri değil miyim? Emirlere uymaktan başka bir şey yapamayan, kahrolası bir Yüz Dansçısı mı sandınız beni?"

"Rakis'e gitmeyeceğini mi söylüyorsun yani?"

"Ne yapmam gerektiği konusunda kendi kararımı vereceğimi söylüyorum. Kiralık katil değilim."

"Peki ben öyle miyim sence, Duncan?"

"Bence sen onurlu, takdire şayan bir adamsın. Ama benim de kendime göre bir görev ve onur anlayışım olduğunu kabul etmelisin."

"Sana yeniden yaşama fırsatı verildi ve..."

"Ama sen babam değilsin, Lucilla da annem değil. Bir Koşullandırıcı ha? Beni neye *hazırlamayı* umuyor ki?"

"Belki o da bilmiyordur, Duncan. Lucilla da benim gibi planın sadece bir parçası olabilir. Rahibeler Birliği'nin nasıl çalıştığını bildiğimden, bunu büyük bir ihtimal olarak görüyorum."

"Yani siz ikiniz beni eğitip Arrakis'e götüreceksiniz sadece. Görevinizi yapıp paketi teslim edeceksiniz!"

"Doğduğun evrenden çok farklı bir yerdeyiz," dedi Teg. "Gerçi senin zamanındaki gibi, atomikleri ve lazer silahlarıyla kalkanların atomik etkisi yapan etkileşimini yasaklayan bir Büyük Sözleşmemiz var hâlâ. Savaş ilan etmeden

saldırmak da hâlâ yasak. İmzaladığımız çeşitli anlaşmalar ve..."

"Ama yok-gemiler bütün bu anlaşmaları kökten değiştirdi," dedi Duncan. "Kalede epey tarih çalıştım. Söylesene Başar, Paul'ün oğlu neden Tleilaxlılara benim yüzlerce gulâmımı ürettirip teslim aldı? Neden binlerce yıl boyunca bunu yaptı?"

"Paul'ün oğlu mu?"

"Kale kayıtlarında ona Tanrı İmparator deniyor. Sizse Tiran diyorsunuz."

"Şey. Sebebini bildiğimizi sanmıyorum. Belki de kendini yalnız hissediyordu ve..."

"Beni solucanın karşısına çıkmam için dirilttiniz!" dedi Duncan.

Teg, *Haklı olabilir mi?* diye merak etti. Bu olasılığı birden fazla kez düşünmüştü fakat sonuçta bir olasılıktı yalnızca; çıkarım değildi. Hem Taraza'nın niyeti sadece bu olamazdı.

Teg bunu tüm mentat benliğiyle seziyordu. Lucilla biliyor muydu acaba? Fakat o tam eğitimli bir Rahibe Ana'ydı; ağzını aramak boşuna olurdu... Teg bu konuda kendini kandırmıyordu. Hayır... Gözünü kulağını dört açıp beklemesi, fırsat kollaması gerekecekti. Duncan da kendi tarzıyla aynı şeyi yapmaya karar vermişti besbelli. Onun Lucilla'nın çabalarını boşa çıkarması tehlikeli olurdu!

Teg başını iki yana salladı. "Cidden bilmiyorum, Duncan."

"Ama emirleri uyguluyorsun."

"Rahibeler Birliği'ne sadakat yeminim var."

Duncan, Teg'den alıntı yaptı: "Hileler, yalanlar... Rahibeler Birliği'nin varlığını koruması söz konusu olduğunda bunlar boş laflardan ibarettir."

"Evet, öyle demiştim," dedi Teg.

"Öyle dediğin *için* sana güveniyorum zaten," dedi Duncan. "Ama Lucilla'ya güvenmiyorum."

Teg başını eğdi. *Tehlikeli... Tehlikeli...*

Teg'in zihni eski zamanlardakinden çok daha yavaş çalışıyordu artık; bu düşüncelerden sıyrılıp Taraza'dan aldığı talimatlara odaklanması zaman aldı.

"Sen benim *Başar'ımsın."*

Duncan, Başar'ı bir an süzdü. İhtiyar adamın bitkinliği yüzünden okunuyordu. Duncan birden Teg'in aslında ne kadar yaşlı olduğunu hatırladı; Teg gibi adamların Tleilaxlılara gidip gulâm olmayı düşündükleri oluyor muydu acaba? Muhtemelen hayır. Tleilaxlıların kuklası haline gelebileceklerini biliyorlardı.

Duncan böyle düşüncelere dalınca öyle hareketsiz kaldı ki Teg gözlerini kaldırınca hemen fark etti.

"Bir terslik mi var?"

Duncan boğuk sesle, "Tleilaxlılar henüz bilmediğim bir şeyler yaptılar bana," dedi.

"Biz de tam bundan korkuyorduk!" Lucilla'nın sesiydi bu; Teg'in arkasındaki kapı eşiğinden gelmişti. Lucilla, Duncan'a

doğru yürüdü ve iki adım kala durdu. "Sizi dinliyordum. Bir sürü şey öğrendim."

Lucilla'nın içindeki öfkeyi sezen Teg, onu yatıştırmak için çabucak konuştu: "Bugün yedi temel savunma hamlesini öğrendi."

"Ateş gibi saldırıyor ama unutma ki biz Rahibeler de su gibiyizdir... Her boşluğu doldururuz," dedi Lucilla. Teg'e tepeden baktı. "Gulâmımızın yedi hamlenin de ötesine geçtiğinin farkında değil misin?"

"Sabit bir hamlem ve tarzım yok," dedi Duncan.

Teg gözlerini kaldırıp Duncan'a ters ters baktı; pürüzsüz alınlı başını dik tutan Duncan, Teg'in bakışlarına berrak gözleriyle karşılık verdi. Orijinal anılarına kavuştuktan sonra, şaşılacak kadar kısa bir süre içinde büyümüştü.

Lucilla, "Lanet olsun sana, Miles!" diye mırıldandı.

Fakat Teg dikkatini Duncan'dan ayırmadı. Delikanlının bedenine yepyeni bir dirilik gelmişti sanki. Duruşu bile değişmişti.

Duncan dikkatini Lucilla'ya yöneltti. "Görevini başaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle düşünmüyorum," dedi Lucilla. "Sonuçta erkeksin."

Şöyle düşündü: *Evet, bu genç beden üreme sıvılarının ateşiyle yanıyor olmalı. Hormonları onu baştan çıkarılmaya müsait kılıyor.* Fakat Duncan'ın şimdiki tavrı ve Lucilla'ya bakış tarzı, kadını farkındalığını daha çok enerji tüketen yeni düzeylere çıkarmaya zorladı.

Lucilla sertçe, "Tleilaxlılar sana ne yaptı?" diye sordu.

Duncan sahte bir ciddiyetsizlikle yanıtladı: "Keşke bilsem de size söyleyebilsem, ey Yüce Koşullandırıcı."

Lucilla sertçe, "Oyun mu oynuyoruz sanıyorsun?" diye sordu.

"Evet ama *nasıl* bir oyun olduğunu bilmiyorum!"

"Rakis'e kaçmamız bekleniyordu fakat orada olmadığımızı artık bir sürü insan biliyordur," dedi Lucilla.

"Gammu da Dağılış'tan dönen insanlarla dolu," dedi Teg. "Burada pek çok olasılığın peşine düşecek kadar kalabalıklar."

Duncan, "Harkonnenlarden kalma, kayıp bir yok-kürede saklandığımız kimin aklına gelir ki?" diye sordu.

"Rakis ile Dar'üs-Balat arasındaki bağlantıyı kurabilen herkesin," dedi Teg.

"Oyun oynadığımızı düşünüyorsan oyunun gerektirdiği acil şeyleri unutma," dedi Lucilla. Bir ayağının üstünde dönerek Teg'e odaklandı. "Ve *sen,* Taraza'ya karşı geldin!"

"Yanılıyorsun! Bana ne emrettiyse onu yaptım. Ben onun Başar'ıyım; Taraza'nın beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyorsun."

Taraza'nın ne kadar ince planlar kurduğunu birden fark eden Lucilla afallayıp sustu...

Biz piyonuz!

Taraza piyonlarını ne kadar ustaca kullanırdı hep. Lucilla piyon olduğunu fark etmekten rahatsızlık duymuyor, bunu küçültücü bulmuyordu. Rahibeler Birliği'ndeki her Rahibe Ana piyon olmak üzere yetiştirilip eğitilirdi zaten. Bunu Teg bile bilirdi. *Hayır, küçültücü değil.* Teg'in sözleri, Lucilla'nın içini huşuyla doldurmuştu. Kendilerini kuşatmış güçleri ne kadar da basit değerlendirmişti meğer. Sanki azgın bir ırmağın daha önce sadece yüzeyini görmüştü ve ilk kez alttaki akıntılara bakıyordu. Fakat şimdi, dört bir yanındaki akışı hissederken ürkünç bir gerçeğin farkına vardı.

Piyonlar harcanabilir.

Tekilliklere, granüler mutlaklara inanmak hareketi, hatta evrimin hareketini bile inkâr etmektir! Granüler bir evrende yaşama algısında diretmek, harekete gözlerini kapamaktır. Değişimlerle birlikte, o mutlak evreniniz kaybolur... Kendinizi sınırlayan algılarınızla ulaşılamaz hale gelir. Evren ötenize geçmiştir.

–Atreides Manifestosu, İlk Taslak
Bene Gesserit Arşivleri

Taraza parmaklarını şakaklarına, avuçlarını da yanaklarına dayayarak bastırdı. Oradaki yorgunluğu parmaklarıyla bile hissedebiliyordu: Ellerinin arasında... Bitkinlik. Bir an göz-

kapaklarını titreştirerek gevşeme transına geçti. Bedensel farkındalığını sadece başındaki ellerine odakladı.

Yüz kalp atışı.

Çocukluğundan beri, düzenli olarak yaptığı bir şeydi bu; öğrendiği ilk Bene Gesserit tekniklerindendi. Tam yüz kalp atışı. Onca yıl pratik yaptıktan sonra, artık kalp atışlarını saymaya gerek duymuyordu; bilinçaltının metronomu o işi otomatikman hallediyordu.

Yüze kadar saydıktan sonra gözlerini açtığında başı daha iyiydi. Tekrar bitkinleşmeden önce en az iki saat çalışabilmeyi umuyordu. Yüz kalp atışı tekniği sayesinde, uykuda geçireceği pek çok yılı kazanmıştı.

Fakat bu gece, o eski numarayı düşünürken anılara daldı. Çocukluğunu, yatakhaneyi, geceleri hepsinin uyuyup uyumadığını kontrol etmek için koridorda gezinen Gözetmen Rahibe'yi hatırladı.

Gece Gözetmeni Rahibe Baram.

Taraza bu ismi yıllardır ilk kez düşünüyordu. Kısa boylu, şişman Rahibe Baram başarısız olmuş bir Rahibe Ana'ydı. Gerçi bunun sebebi ilk bakışta belli olmuyordu fakat Doktor Rahibeler ve yanlarında çalışan Suk doktorları onda bir terslik görmüşlerdi. Baharat ıstırabını denemesine asla izin verilmemişti. Baram kusurunun ne olduğu konusunda gayet açıksözlü davranırdı. Gençliğinde saptanmış bir şeydi bu: Uykuya dalmaya başlayınca gelen periyodik sinir titremeleri. Aslında daha ciddi bir sorunun semptomuydular, ki bu sorun yüzünden Baram kısırlaştırılmıştı. Titremeler yüzünden geceleri ayakta oluyordu. Dolayısıyla da ona koridor devriyesi görevi verilmesi mantıklıydı.

Baram'ın üstleri tarafından fark edilmeyen kusurları da vardı. Örneğin gece vakti tuvalete giden bir çocuk, Baram'ı lafa tutarak onunla fısır fısır konuşabilirdi. Baram naif sorulara genellikle naif yanıtlar verse de, önemli bilgiler öğrettiği de olurdu. Taraza'ya gevşeme numarasını öğreten oydu.

Bir sabah, Taraza'dan büyük bir kız tuvalette Rahibe Baram'ın cesedini bulmuştu. Gece Gözetmeni'nin yaşadığı titremeler ölümcül bir fiziksel bozukluğun semptomuydu; gerçi bununla Soy Üretme Ustalarından başka (o da sonu gelmez kayıtlarına geçirmek için) ilgilenen olmamıştı pek.

Bene Gesseritler genellikle öğrencilere çömez seviyesinden önce "bireysel ölüm eğitimi" vermediklerinden, Taraza'nın gördüğü ilk ceset Rahibe Baram'ınki olmuştu. Kadının cesedi kısmen bir lavabonun altında bulunmuştu; sağ yanağı fayans zemine yaslıydı, sol eliyse lavabo borusuyla duvar arasında takılı kalmıştı. Boruya tutunarak doğrulmaya çalışırken can vermişti belli ki; o son hareketiyle, reçineye yapışmış bir böceği andırıyordu.

Rahibe Baram'ı taşıyarak götürmek için sırtüstü çevirdiklerinde, Taraza kadının zemine yaslı yanağının kırmızı olduğunu görmüştü. Gündüz Gözetmeni o allığın bilimsel açıklamasını yapmıştı. Her deneyim, bu potansiyel Rahibe Anaları

ileride, çömez olduklarında alacakları "Ölümle Sohbetler" dersine hazırlamakta kullanılabilirdi.

Ölü lekesi.

Taraza şimdi, o olaydan yıllar sonra Rahibeler Meclisi binasında, masasında otururken o anıyı aklından çıkarıp da kendini önündeki işlere vermek için özenle odaklanmak zorunda kaldı. Alınacak öyle çok ders vardı ki. Taraza'nın hafızası öyle ürkünç bir şekilde doluydu ki. Yaşanmış öyle çok hayat depolanmıştı ki orada. Yapılacak işler kendini canlı hissetmesini sağlıyordu. İhtiyaç duyulan biriydi. Hevesle masaya eğilerek çalışmaya başladı.

Gulâmı Gammu'da eğitmek şart olmasaydı keşke!

Fakat bu, gulâm için şarttı. Orijinal kişiliğini kazanabilmesi için oranın tanıdık toprağına basmalıydı.

Taraza, Burzmali'yi Gammu arenasına göndermekle akıllılık etmişti. Miles sahiden saklanacak bir yer bulduysa... Ve şimdi ortaya çıkmaya karar verirse olabildiğince yardıma ihtiyaç duyacaktı. Taraza kâhinlik oyununa başlama vaktinin gelip gelmediğini bir kez daha düşündü. Öyle tehlikeli bir oyundu ki! Yedek gulâma ihtiyaç duyabileceklerini Tleilaxlılara bildirmişlerdi.

"Onu teslimata hazırlayın."

Taraza, Rakis meselesini düşündü. O salak Tuek'i daha dikkatli gözlememeleri hata olmuştu. Yerine bir Yüz Dansçısı'nın geçtiğinin anlaşılması ne kadar sürerdi? Fakat Odrade'nin oracıkta verdiği kararda kusur bulunamazdı. Tleilaxlıları sürdürülemez bir pozisyona sokmuştu. Yüz Dansçısı'nın maskesi düşerse rahipler Tleilaxlılara karşı nefret duymaya başlardı.

Bene Gesserit planı çerçevesinde oynanan oyun iyice karmaşıklaşmıştı. Rakis rahipleriyle ittifak kurmaları olasılığını nesiller boyunca rahiplerin önünde havuç gibi sallandırmışlardı. Oysa şimdi Tleilaxlılar, rahiplerin yerine *kendilerinin* seçildiğini düşünüyor olmalıydılar! Odrade'nin üç köşeli it-

tifakında, rahipler tüm Rahibe Anaların Bölünmüş Tanrı'ya Kulluk Yemini edeceği günün gelmesini beklemeye devam etsinlerdi bakalım. Kilise Meclisi bunu hevesle bekleyecekti. Melanjı tekelleştirme fırsatı görmüş olan Tleilaxlılar da kendilerinden bağımsız yegâne melanj kaynağını kontrol altına almak istiyordu elbette.

Kapısı çalınınca, Taraza çömezin çay getirdiğini anladı. Başrahibe Ana geç saatlere kadar çalıştığında çay getirilmesi daimi emirdi. Taraza masadaki lx saatine baktı: 1:23:11 Ö.Ö. Bu cihaz öyle hassastı ki bir yüzyılda ancak bir saniye geri ya da ileri olabilirdi.

Taraza çömeze seslenerek içeri gelmesini söyledi. Gözleri soğuk ve dikkatli olan o soluk benizli kız içeri girdi ve eğilip elindeki tepsinin üstündekileri masaya, Taraza'nın yanına koymaya başladı.

Kızı görmezden gelen Taraza masasındaki, hâlâ halledilmemiş işlere baktı. Yapacak öyle çok iş vardı ki. İş uykudan daha önemliydi. Fakat Taraza'nın başı ağrıyordu, beyni de durmuş gibiydi; çay pek işe yaramayacaktı. Kendini fazla yormuş, zihnini aç bırakmıştı ve ayağa kalkabilmesi için bile önce bu durumu düzeltmesi şarttı. Omuzları ve sırtı zonkluyordu.

Çömez çıkmaya davrandı fakat Taraza beklemesini işaret etti. "Sırtımı ov lütfen, Rahibe."

Çömez eğitimli parmaklarıyla Taraza'nın sırtının kasılmış kısımlarına ağır ağır masaj yapmaya başladı. *Aferin kız.* Taraza bu düşünce karşısında gülümsedi. Kız elbette ki masaj yapmakta iyiydi. Bunu beceremeyecek kadar aşağı bir yaratık, Başrahibe Ana'nın hizmetine atanamazdı zaten.

Kız gidince Taraza sessizce oturup derin düşüncelere daldı. *Öyle az zaman var ki.* Uyumakla geçirdiği her dakikaya acıyordu. Fakat uyumaktan kaçış yoktu. Vücut kaçınılmaz taleplerini eninde sonunda dayatıyordu. Taraza günlerdir kendini fazla zorlamaktaydı, öyle ki kolay dinlenme yöntemleri işe

yaramaz olmuştu. Yanına bırakılmış çayı içmeden kalkıp koridorun ilerisindeki küçük uyku hücresine gitti. Orada Gece Muhafızlarını arayıp kendisini sabah on birde uyandırmalarını söyledi, sonra da cüppesini çıkarmadan sert döşeğe uzandı.

Sessiz ve düzenli nefesler alarak duyularını dikkat dağıtıcı şeylerden soyutlayıp uykuyla uyanıklık arasındaki hale geçti.

Uykusu gelmiyordu.

Bildiği her şeyi yapmasına karşın uyuyamadı.

Uzun bir süre uyanık yattıktan sonra, bildiği hiçbir tekniğin işe yaramayacağını nihayet anladı. Şimdilik uykuyla uyanıklık arasındaki halin yavaş onarımıyla idare etmeliydi. Bu arada, zihnini tekrar çalkantılı bir hal almaya başlamıştı.

Rakis Kilisesi'ni asla önemli bir mesele olarak görmemişti. Rahipler dinle kafayı bozdukları için dinle manipüle edilebilirdi. Bene Gesserit'i temelde kendilerinin dogmalarını dayatabilecek bir güç olarak görüyorlardı. Böyle sanmaya devam etsinlerdi bakalım. Bu yemi yutmaları, gerçekleri görmelerini engelleyecekti.

Kahrolası Miles Teg! Üç aydır sesi soluğu çıkmıyordu, Burzmali'den de olumlu bir rapor gelmemişti. Bir yokgeminin kalkış yaptığını gösteren, yanmış bir saha keşfedilmişti. Teg nereye gitmişti acaba? Gulâm ölmüş olabilirdi. Teg daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Taraza onu güvenilir olduğu için seçmişti. Bir de askeri becerileri ve yaşlı Dük Leto'ya olan benzerliği sebebiyle... Ona bütün bu özellikleri Bene Gesserit vermişti.

Teg ile Lucilla. Mükemmel bir ikili.

Gulâm ölmediyse, ulaşamayacakları bir yerde olabilir miydi? Tleilaxlıların elinde miydi? Veya Dağılış'tan gelen saldırganların? Bir sürü olasılık vardı. Yaşlı Teg güvenilirdi. Suskundu. Suskunluğu bir mesaj mıydı? Eğer öyleyse, ne demeye çalışıyordu?

Hem Schwangyu'nun hem de Patrin'in ölmesi, Gammu'daki olayların ardında kumpas olduğunu gösteriyordu.

Teg çok eskiden, düşmanlar tarafından Rahibeler Birliği'ne sızdırılmış bir casus olabilir miydi? İmkânsız! Sırf ailesi bile bunun mümkün olmadığının kanıtıydı. Teg'in aile evindeki kızı da bu olanlara herkes kadar şaşırmıştı.

Fakat üç aydır Teg'in sesi soluğu çıkmıyordu.

İhtiyat. Taraza, gulâmı korurken son derece ihtiyatlı olması konusunda Teg'i uyarmıştı. Teg, Gammu'daki büyük tehlikeyi görmüştü. Schwangyu'nun son raporlarından açıkça anlaşılıyordu bu.

Teg ile Lucilla, gulâmı nereye götürmüş olabilirlerdi?

Yok-gemiyi nereden bulmuşlardı? İşbirlikçileri mi vardı?

Taraza içindeki derin şüphelerden kurtulamıyordu. Yoksa Odrade'nin işi miydi? Eğer öyleyse, Odrade'nin işbirlikçileri kimlerdi? Lucilla mı? Odrade'yle Lucilla, Gammu'daki o kısa görüşmelerinde tanışmışlardı. Yoksa daha önceden tanışıyor muydular? Odrade'ye eğilip de fısıltılarla ağırlaşmış, ortak bir havayı soluyan kimdi? Gerçi Odrade tanışıyor olduklarına dair bir belirti sergilememişti fakat bu neyi kanıtlardı ki? Lucilla'nın sadakati asla sorgulanmamıştı. İkisi de görevlerini kusursuzca yerine getirirdi. Fakat kumpasçı olsalar da öyle yaparlardı zaten.

Gerçekler! Taraza gerçeklere karşı açlık duyuyordu. Altındaki yatak gıcırdayınca duyumsal izolasyonu çöktü, kendi hareketlerinin olduğu kadar kaygılarının da etkisiyle paramparça oldu. Kaderine razı olan Taraza bir kez daha gevşemeye hazırlandı.

Önce gevşeme, *sonra* uyku.

Taraza'nın bitkinlikle puslanmış hayalinde Dağılış'tan gelen gemiler canlandı. Yitmişler sayısız yok-gemiyle dönmüştü. Teg onlardan mı gemi bulmuştu? Bu olasılığı hem Gammu'da hem de başka yerlerde, olabildiğince usulca araştırmaktaydılar. Taraza uyumak için hayalinde gemi saymaya çalıştı fakat uyku getirici bir düzen içinde ilerlemeyi reddediyorlardı. Kımıldamadan yatsa da uykusu iyice kaçmıştı.

En derin zihni bir şey ifşa etmeye çalışıyordu. Bitkinlik yüzünden o iletişim yoluyla bağlantı kuramamıştı fakat şimdi... Tamamen uyanık halde doğrulup oturdu.

Tleilaxlılar Dağılış'tan dönen insanlarla temas halindeydi. O kaltak Saygın Analarla ve geri dönen Bene Tleilaxlılarla. Taraza bütün bunların ardında tek bir plan olduğunu seziyordu. Yitmişler sırf kökenlerini merak ettikleri için dönmüş değildi. Tüm insanlığı tekrar bir araya getirme arzusu, bu toplumsal arzu onları geri döndürmeye yetmezdi. Saygın Anaların fetih hayalleriyle geldiği barizdi.

Peki ya Dağılış sırasında gönderilen Tleilaxlılar akslotl tanklarının sırrına sahip değildiyse? Hal böyleyse ne olmuştu? Melanj. O turuncu gözlü orospular melanj yerine yetersiz bir madde kullanıyor olmalıydı. Yitmişler Tleilax tanklarının sırrını çözememiş olabilirdi. Akslotl tanklarının varlığından *haberdardılar* ve onlardan üretmeye çalışmışlardı mutlaka. Fakat ya başaramadılarsa..? Melanj!

Taraza bu konuyu enine boyuna irdelemeye başladı.

Yitmişler atalarının Dağılış sırasında yanlarında götürdüğü hakiki melanjı tüketmişti. Şimdi nereden melanj bulabilirlerdi? Rakis solucanlarından ve orijinal Bene Tleilaxlılardan. O orospular neyin peşinde olduklarını belli etmeye cesaret edemezdi. Ataları, solucanların başka gezegenlerde yaşatılamayacağına inanırdı. Yitmişlerin solucanlara uygun bir gezegen bulmuş olması mümkün müydü? Tabii ki mümkündü. Dikkat dağıtmak için Tleilaxlılarla pazarlığa girebilirlerdi. Asıl hedefleri Rakis olsa gerekti. Veya tam tersi de olabilirdi.

Taşınabilir servet.

Taraza, Teg'in Gammu'da biriken servet üzerine yazdığı raporları okumuştu. Geri dönen Yitmişlerden bazıları para ve takas malları getirmişti. Banka işlemlerinden anlaşılıyordu bu.

Baharattan daha değerli para birimi var mıydı peki?

Servet. Mesele buydu elbette. Ve pazarlık başlamıştı, neyle yapılıyor olursa olsun.

Taraza kapısının ardından gelen insan seslerini fark etti. Çömez Uyku Muhafızı biriyle tartışıyordu. Gerçi fısıldaşıyorlardı fakat Taraza'nın duyduğu kadarı pürdikkat kesilmesine yetti.

Uyku Muhafızı, "Kendisini sabah geç saatte uyandırmamızı söyledi," diye itiraz etti.

Başka biri fısıldadı: "Döndüğümü hemen bildirmemi söylemişti."

"Dedim ya, çok yoruldu. Dinlenmeye ihtiyacı..."

"Emirlerine uyulmalı! Döndüğümü söyle ona!"

Taraza doğrulup otururak bacaklarını döşeğin kenarından aşırdı. Ayakları döşemeyi buldu. Tanrılar adına! Dizleri sızım sızım sızlıyordu. Muhafızıyla tartışan kişinin, düşüncelerini bölen fısıltıların sahibinin kim olduğunu anlayamamak da canını sıkıyordu.

Kime dönünce haber vermesini... Burzmali!

"Uyanığım," diye seslendi.

Kapısı açıldı ve Uyku Muhafızı içeri eğildi. "Başrahibe Ana... Burzmali, Gammu'dan dönmüş."

"Hemen içeri al!" Taraza döşeğinin başucundaki yegâne korküreyi yaktı. Korkürenin sarı ışığı, odanın karanlığını sel gibi alıp götürdü.

Burzmali girip kapıyı arkasından kapadı. Adam kendisine söylenmesine gerek kalmadan kapıdaki ses yalıtım düğmesine basınca, dışarıdan gelen tüm sesler bir anda kesildi.

Mahremiyet? Haberler kötüydü demek.

Taraza başını kaldırıp Burzmali'ye baktı. Adam kısa boylu, ince yapılı ve sarışın biriydi; yüzü üçgen şeklinde, çenesi sivriydi. Yüksek alnına sarı saçı düşmüştü. Arası açık yeşil gözleri tetikte ve dikkatliydi. Başar olmak için çok fazla genç görünüyordu; gerçi Teg'in Arbelough Muharebesi zamanındaki görünüşü ondan da gençti. *Yaşlanıyoruz, kahretsin.* Ta-

raza gevşemeye, Teg'in yetiştirdiği ve tamamen güvendiğini söylediği bu adama güvenmeye zorladı kendini.

"Kötü haberi söyle bakalım," dedi Taraza.

Burzmali genzini temizledi. "Gammu'da hâlâ Başar'ın ve yanındakilerin izine rastlayamadık, Başrahibe Ana." Sesi kalın ve erkeksiydi.

Taraza, *En kötüsü bu değil üstelik,* diye düşündü. Burzmali'nin kaygılı olduğunu bariz belirtilerden anlamıştı.

"Her şeyi söyle," diye emretti. "Kale harabelerini incelemeyi tamamlamışsın belli ki."

"Kurtulan yok," dedi adam. "Saldırganlar herkesi öldürmüş."

"Tleilaxlılar mı?"

"Olabilir."

"Şüphen mi var?"

"Saldırganlar yeni bir Ix malı patlayıcı kullanmış... 12-Uri. Bence... Bence bizi yanıltmak için kullanılmış olabilir. Schwangyu'nun kafatasında da mekanik beyin sondası delikleri var."

"Peki ya Patrin?"

"Tam Schwangyu'nun rapor ettiği gibi. Şaşırtmaca için kullanılan gemide bombayla kendini havaya uçurmuş. İki parmağının parçalarından ve sağlam kalan bir gözünden kimlik tespiti yapmışlar. Sonda yapılabilecek kadar büyük bir parçası kalmamış geride."

"Ama şüphelendiğin bir şeyler var! Sadede gel!"

"Schwangyu sadece bizim okuyabileceğimiz bir mesaj bırakmış."

"Mobilyalara çentik mi atmış?"

"Evet, Başrahibe Ana ve..."

"Demek saldırıya uğrayacağını biliyordu ve mesaj bırakacak kadar vakti vardı. Daha önce gönderdiğin raporu okudum; saldırının çok şiddetli olduğunu yazmışsın."

"Hızlı ve tamamen ezici bir saldırıymış. Saldırganlar tutsak almaya niyetli değilmiş."

"Schwangyu ne demiş?"

"Orospular."

Bunu beklemesine karşın yine de afallayan Taraza kendine hâkim olmaya çalıştı. Sakin olma çabası neredeyse tüm enerjisini tüketti. Bu çok kötüydü işte. Taraza kendine derin derin iç geçirme izni verdi. Schwangyu muhalifliğini sonuna kadar sürdürmüştü. Fakat sonunun geldiğini anlayınca doğru kararı vermişti. Bellek Hayatlarını bir başka Rahibe Ana'ya aktaramadan öleceğini anlayınca, Rahibeler Birliği'ne olan sadakati baskın çıkmıştı. Hiçbir şey yapamıyorsan, en azından Rahibe kardeşlerini bilgiyle silahlandırarak düşmanın canını sık.

Saygın Analar harekete geçti demek!

"Gulâmı aramanızdan bahset," dedi Taraza.

"Orada ilk arama yapan biz değildik, Başrahibe Ana. Bir sürü gemi gelmiş; ağaçlar, kayalar ve otlar yanmış."

"Ama kaçaklar yok-gemi kullanmış, değil mi?"

"*İzler* yok-gemi iziydi."

Taraza kendi kendine başını sallayarak onayladı. Yaşlı, güvenilir Teg'in bıraktığı sözsüz bir mesaj mıydı bu?

"O bölgeyi ne kadar yakından inceledin?"

"Üstünden uçtum ama rutin bir yolculuk sırasında, bir yerden bir yere giderken."

Taraza döşeğinin ayakucunun yakınındaki bir sandalyeye oturmasını Burzmali'ye işaret etti. "Otur ve gevşe. Benim için birtakım tahminlerde bulunmanı istiyorum."

Burzmali dikkatle sandalyeye oturdu. "Tahminler mi?"

"Teg'in en gözde öğrencisiydin. Kendini Miles Teg olarak hayal etmeni istiyorum. Gulâmı kaleden kaçırman gerektiğini biliyorsun. Etrafındaki kimseye tamamen güvenmiyorsun, Lucilla'ya bile. Ne yapardın?"

"Tabii ki beklenmedik bir şey."

"Tabii ki."

Burzmali sivri çenesini ovuşturdu. "Patrin'e güvenirdim," dedi sonunda. "Ona gözü kapalı güvenirdim."

"Tamam, sen ve Patrin. Ne yapardınız?"

"Patrin, Gammu'nun yerlisi."

"Evet, bu benim de dikkatimi çekti," dedi Taraza.

Burzmali başını eğip yere baktı. "Patrin'le çoktan bir acil durum planı yapmış olurduk, ne olur ne olmaz diye. Ben şahsen daima sorunlar için ikinci bir plan da hazırlarım."

"Çok iyi. Şimdi... Plan. Nasıl bir plan hazırlardınız?"

Burzmali, "Patrin neden intihar etti?" diye sordu.

"İntihar ettiğine eminsin."

"Raporları okudunuz. Schwangyu ve başka kişiler buna emin. Ben de öyle kabul ediyorum. Patrin, Başar'ına ölümüne sadıktı."

"Sana sadıktı! Sen şimdi Miles Teg'sin. Patrin'le nasıl bir plan kurdunuz?"

"Bir kere, Patrin'i asla bile bile ölüme göndermezdim."

"Yani?"

"Patrin tamamen kendi kararıyla intihar etmiş olmalı. De-

mek ki planı ben değil... O yaptı. Beni korumak için intihar etmiş olabilir... Planı kimse öğrenmesin diye."

"Patrin bizden habersiz bir yok-gemi çağırmayı nasıl başarmış olabilir?"

"Patrin, Gammu'nun yerlisiydi. Soyu ta Giedi Prime günlerine dayanır."

Taraza gözlerini kapayıp başını öte tarafa çevirdi. Burzmali de kendisiyle aynı izleri takip etmişti demek. *Patrin'in kökenlerini biliyorduk.* Onun Gammulu olmasının önemi neydi? Taraza'nın zihni bu konuda yorum yapmayı reddediyordu. Kendini bu kadar yorarsa sonuç bu olurdu tabii! Bir kez daha Burzmali'ye baktı.

"Patrin, ailesiyle ve eski dostlarıyla gizlice temasa geçmenin bir yolunu mu buldu?"

"Keşfedebildiğimiz bütün bağlantılarını inceledik."

"Emin ol ki hepsini incelemediniz."

Burzmali omuz silkti. "Elbette. Aksini varsaymadım zaten."

Taraza derin nefes aldı. "Gammu'ya dön. Yanına olabildiğince çok güvenlik görevlisi al. Bellonda'ya bunun benim emrim olduğunu söyle. Her yere casuslar göndermelisin. Patrin'in kimleri tanıdığını bul. Ailesinin sağ fertleri? Arkadaşları? Hepsini öğren."

"Bu dikkat çeker; ne kadar uğraşırsak uğraşalım gizleyemeyiz. Başkaları öğrenir."

"Ne yapalım? Başka çare yok. Ha, bu arada Burzmali..!"

Adam ayağa kalkmıştı. "Buyrun, Başrahibe Ana?"

"Bu konuyu araştıran başkaları da var; onlardan hep bir adım önde olmalısın."

"Bir Lonca Seyrüsefercisi kullanabilir miyim?"

"Hayır!"

"Öyleyse nasıl..."

"Burzmali... Ya Miles, Lucilla ve gulâmımız hâlâ Gammu'dalarsa?"

"Bir yok-gemiyle gittikleri fikrini kabul etmediğimi size söylemiştim zaten!"

Taraza döşeğinin ayakucunda duran adamı uzun uzun, sessizce süzdü. Miles Teg tarafından eğitilmiş. Yaşlı Başar'ın en gözde öğrencisi. Burzmali'nin eğitimli sezileri ne diyordu acaba?

Taraza alçak sesle teşvik etti: "Eee?"

"Gammu eskiden Giedi Prime'dı... Harkonnenlara aitti."

"Bu sana ne düşündürüyor?"

"Onlar zengindi, Başrahibe Ana. Çok zenginlerdi."

"Yani?"

"Gizli bir yok-oda... Hatta büyük bir yok-küre yaptırabilecek kadar zenginlerdi."

"Böyle bir şeye dair kayıt yok! Ixliler de hiç bahsetmedi. Zaten Gammu'yu da hiç araştırmadı..."

"Rüşvetler, üçüncü şahıslar aracılığıyla yapılan alışverişler, parti parti nakliyatlar," dedi Burzmali. "Kıtlık Zamanlarında epey kargaşa yaşanmıştı, ondan önce de Tiran'ın binlerce yıllık hükümdarlığı vardı zaten."

"Harkonnenlar canları tehlikeye girmesin diye dikkat çekmekten kaçınıyordu. Yine de bu ihtimali kabul edeceğim."

"Kayıtlar kaybolmuş olabilir," dedi Burzmali.

"Ama bizimkiler kaybolmadı, başka devletlerinkiler de. Neden bu konuyu açtın?"

"Patrin."

"Ahhhhh."

Burzmali hızlı hızlı konuştu: "Öyle bir şey keşfedildiyse Gammu'nun bir yerlisi öğrenmiş olabilir."

"Kaçı bilirdi? Sence böyle bir sırrı onca zaman gizlemeyi... Evet! Ne demek istediğini anladım. Sadece Patrin'in ailesinin bildiği bir sırdı..."

"Onlara bu konuda soru sormaya cesaret edemedim."

"Sorma tabii! Ama şüphe uyandırmadan nereleri araştırabileceğini..."

"Dağdaki o yeri... Yok-gemi izlerinin bulunduğu yeri."

"Ama oraya bizzat gitmen gerekir!"

Burzmali, "Casuslardan gizlemek çok zor olur," diye katıldı. "Çok az adamla ve sanki başka bir sebepten dolayıymış gibi gidersem başka tabii."

"Mesela nasıl bir sebep?"

"Mesela yaşlı Başar'ımın anısına, sembolik bir mezar taşı dikmek için."

"Böylece öldüğünü kabullenmiş gibi de görünürüz, değil mi? Evet!"

"Tleilaxlılardan da yeni bir gulâm istediniz zaten."

"Sadece basit bir tedbirdi, Burzmali; bu konuyla ilgisi... Burzmali, bu son derece tehlikeli bir mesele. Gammu'da seni gözetleyecek türden insanları yanlış yönlendirebileceğimizi sanmıyorum."

"Yanımda götüreceğim kişilerle ben oldukça dramatik ve inandırıcı bir şekilde yas tutacağız."

"İnandırıcı şeyler ihtiyatlı bir gözlemciyi ikna etmez her zaman."

"Benim ve yanımda götüreceğim kişilerin sadakatine güvenmiyor musunuz?"

Taraza dudaklarını büzüp düşüncelere daldı. Atreidesler-den öğrenip geliştirdikleri şeylerden biri de insanları kendilerine sadık kılmaktı. Onlara en uç noktada bağlılık duyacak insanlar üretmekti. Burzmali'yle Teg iki iyi örnekti.

Taraza, "İşe yarayabilir," diye katıldı. Düşünceli bir edayla Burzmali'ye baktı. Teg'in en gözde öğrencisi haklı olabilirdi!

"Öyleyse gideceğim!" dedi Burzmali. Dönüp gitmeye davrandı.

"Bir saniye," dedi Taraza.

Burzmali ona döndü.

"Hepiniz shere kullanın. Yüz Dansçılarının –şu yenilerin!– eline düşerseniz de kendi kafanızı yakmalı ya da tamamen parçalamalısınız. Gerekli bütün tedbirleri alın."

Burzmali'nin yüzünün anında ciddileşmesi Taraza'nın içini rahatlattı. Burzmali bir anlığına gurura kapılmıştı. Burnunu sürtmek iyiydi. Adamın ihtiyatsız davranmasına gerek yoktu.

Somut duyumsal deneyimlerimizin nesnelerinin seçimlerden, bilinçli olanların yanı sıra bilinçaltı seçimlerinden de etkilenebildiğini çoktandır biliyoruz. İçimizden dışarı uzanan bir gücün evrene dokunduğuna inanmamızı gerektirmeyen, kanıtlanmış bir gerçektir bu. İnançlarımız ile "gerçek" olarak tanımladığımız şeyler arasındaki pragmatik bir ilişkiden bahsediyorum. Tüm yargılarımız atalarımızdan aldığımız inançların ağır yükünü taşır; bu özellikle biz Bene Gesseritler için geçerlidir. Bunun farkında olup ona karşı korunmamız yetmez. Alternatif yorumlara daima açık olmalıyız.

–BAŞRAHİBE ANA TARAZA
Meclis Tartışması

Waff sevinçle, "Tanrı bizi burada yargılayacak," dedi.

Çölde yaptıkları bu uzun yolculuk sırasında, en beklenmedik anlarda defalarca söylemişti bunu. Sheeana duymazdan gelir gibiydi fakat Waff'ın sesi ve yorumları Odrade'nin sinirini bozmaya başlamıştı.

Batıda Rakis güneşi iyice alçalmıştı fakat onları taşıyan solucan hiç yorulmamış gibiydi; kadim Sareer boyunca, Tiran'ın Engel Duvarı'nın kalıntılarına doğru ilerlemeyi sürdürüyordu.

Odrade, *Neden bu yön?* diye merak etti.

Hiçbir yanıt tatmin etmiyordu. Fakat Waff'ın onu yine tehlikeli kılmaya başlamış olan fanatikliği, ani bir tepki gerektiriyordu. Odrade, Waff'ı etkileyeceğini bildiği için Şeriat'tan bir söz söyledi:

"Bırakın yargılama işini Tanrı yapsın, insanlar değil."

Waff, Odrade'nin alaycı ses tonu karşısında kaşlarını çattı. Karşılarında uzanan ufka, sonra da yukarıdaki topterlere baktı; topterler onlarla aynı hızda ilerliyordu.

"İnsanlar Tanrı'nın işini yapmalı," diye mırıldandı.

Odrade karşılık vermedi. Şüpheye kapılmaya yönlendirilmiş olan Waff şimdi kendine şunu soruyor olmalıydı: Bene Gesserit cadıları gerçekten Yüce İnanç'ı paylaşıyor mu?

Odrade yanıtlanmamış soruları düşünmeye devam etti; Rakis solucanları hakkındaki tüm bilgilerini gözden geçirmeye başladı. Kişisel anılarıyla Diğer Belleklerinin anıları birbirine karışıyordu. Hayalinde, bundan da büyük bir solucanın sırtında duran cüppeli Fremenler canlandırabiliyordu; tutundukları uzun sırıkların uçlarındaki kancalar halkalara takılıydı, tıpkı şimdi Odrade'nin elleriyle bu halkaya tutunması gibi. Yanaklarına vuran rüzgârı hissediyor, dalgalanan cüppesi baldırlarını dövüyordu. Bu yolculuk ve diğerleri birbirine karışmış, uzun ve tanıdık tek bir yolculuğa dönüşmüştü.

Bir Atreides böyle yolculuk etmeyeli epey olmuştu.

Geride kalmış Dar'üs-Balat gittikleri yere dair bir ipucu verebilir miydi? Nasıl? Ama hava fazla sıcaktı, Odrade'nin zihni de çölün içlerine doğru atıldıkları bu macerada olabileceklere odaklanmıştı. Etrafına normalde olduğu kadar dikkat etmemişti.

Rakis'teki tüm yerleşim birimlerinde olduğu gibi Dar'üs-Balat'ta da insanlar ikindi başı sıcağında evlerine çekilirdi. Odrade, Dar'üs-Balat'ın batı sınırına yakın bir binanın gölgelerinde beklerken yeni damıtıcı-giysisinin cildini tahriş edişini hissetmesini hatırladı. O sırada Sheeana'yla Waff'ın, onları gönderdiği güvenli yerlerden ayrı ayrı, korumalar eşliğinde getirilmelerini bekliyordu.

Orada nasıl da cazip bir hedef teşkil etmişti. Fakat Rakislilerin işbirliği yaptığına emin olmak zorundaydılar. Bene Gesserit korumaları bilerek gecikmişti.

"Şeytan sıcağı sever," demişti Sheeana.

Rakisliler sıcaktan saklanırken solucanlar ortaya çıkardı. Bu gerçek, altlarındaki solucanın onları belirli bir yöne götürmesinin sebebine dair bir ipucu olabilir miydi?

Zihnim oyuncak top misali sağa sola sekiyor!

Rakisliler güneşten saklanırken, ufak tefek bir Tleilaxlının, bir Rahibe Ana'nın ve yabani bir genç kızın çölde solucan sırtında gezmelerinin nasıl bir anlamı olabilirdi? Çok eskiden Rakis'te hep yapılan bir şeydi bu. Şaşırtıcı bir tarafı yoktu. Fakat antik Fremenler genellikle geceleri yaşardı. Çağdaş torunlarıysa güneşin en sıcak olduğu vakitlerde gölgelerde oturarak ondan korunmayı yeğliyorlardı.

Rahipler koruyucu hendeklerinin ardında kendilerini nasıl da güvende hissediyordu!

Rakis'teki şehirlerin tüm sakinleri, etrafta bir kanât olduğunu bilirdi; gölgeli karanlıkta akan suyun damlaları dar kanallara yönlendirilerek buharlaştırılır ve rüzgârkapanlarıyla geri toplanırdı.

"Bizi dualarımız koruyor," deseler de, aslında neyin koruduğunu çok iyi bilirlerdi.

"O'nun kutsal varlığı çölde görülür."

Kutsal Solucan.

Bölünmüş Tanrı.

Odrade başını eğip solucanın halkalarına baktı. *Ve işte kendisi burada!*

Tepedeki topterlerden onları izleyen rahipleri düşündü. Başkalarını gözetlemeye nasıl da bayılırlardı! Odrade, Dar'üs-Balat'ta Sheeana'yla Waff'ın gelmelerini beklerken, rahiplerin kendisini arkadan izlediklerini hissetmişti. Gizli balkonların yüksek korkuluklarının ardındaki gözler. Kalın duvarlardaki yarıklardan seyreden gözler. Ayna-plazların ardında gizlenmiş olan veya gölgeli yerlerden bakan gözler.

Odrade tehlikeleri göz ardı etmeye çalışarak, tüm dikkatini tepesindeki duvarda bulunan gölge hattının hareketlerinden zamanın geçişini hesaplamaya vermişti: Çoğu in-

sanın vakti güneşe bakarak anladığı bu diyarda şaşmaz bir saatti bu.

Kaygısız görünme ihtiyacı Odrade'nin gerginliğini iyice artırmıştı. Saldıracak mıydılar? Odrade'nin tedbirler aldığını bilirken buna cesaret edebilir miydiler? Rahipler Tleilaxlılarla birlikte bu üçlü ittifaka katılmaya zorlanmalarına ne kadar kızmışlardı acaba? Odrade'nin kaledeki Rahibe Ana danışmanları, rahipleri böyle tehlikeli bir şekilde kışkırtması fikrinden hoşlanmamışlardı.

"*Bizden* biri yem olsun!"

Odrade kararından dönmemişti: "Yutmazlar. Şüpheye kapılıp uzak dururlar. Hem o zaman Albertus'u gönderirler mutlaka."

Odrade bunları düşünerek Dar'üs-Balat'taki o avlunun gölgeli yeşillikleri arasında beklemeyi sürdürmüştü; öylece durup yukarıya, karşısında yükselen altı katlı binaya bakmıştı... Her balkonlu kattaki dantel motifli korkulukların ardına: Yeşil bitkiler; parlak kırmızı, turuncu ve mavi çiçekler; binaların arasından dikdörtgen şeklinde görülen gümüşi gökyüzü.

Ve gizli gözler!

Odrade'nin sağındaki geniş sokak kapısı açılmıştı! Altın sarısı, mor ve beyaz bir rahip cüppesi giymiş bir adam girmişti avluya. Odrade onu süzerek, Yüz Dansçısı olup olmadığını anlamaya çalışmıştı. Fakat hayır, bu adam rahipti... Odrade'nin tanıdığı bir rahip: Dar'üs-Balat'ın en yaşlı rahibi Albertus.

Tam beklediğimiz gibi.

Albertus dikkatli ve vakur adımlarla geniş orta avludan geçerek Odrade'ye doğru yürümüştü. Tehlikeli olduğunu gösteren belirtiler var mıydı? Yoksa suikastçılarına işaret mi verecekti? Odrade başını kaldırıp o üst üste balkonlara bakmıştı: En tepedekilerde hafif kıpırtılar. Yaklaşan rahip yalnız değildi.

Ama ben de değilim!

Albertus, Odrade'nin iki adım karşısında durup ona bakmıştı... O ana dek, avlunun karmaşık altın sarısı ve mor desenli fayans zemininden gözlerini ayırmamıştı.

Odrade, *Kemikleri zayıf,* diye düşünmüştü.

Onu tanıdığını belli etmemişti. Albertus, Başrahibinin yerine bir Yüz Dansçısı'nın geçtiğini bilenlerdendi.

Albertus genzini temizlemiş ve titrek bir nefes almıştı.

Zayıf kemikler! Zayıf kaslar!

Bu düşünce Odrade'yi eğlendirse de içini rahatlatmamıştı. Rahibe Analar böyle şeylere hep dikkat ederdi. Üreme izleri ararlardı. Albertus'un genetik soyu kusurluydu; Rahibeler Birliği onu çiftleştirmeye değer bulursa bu kusurların adamın çocuklarına geçmesini engellemeye çalışacaktı. Onu çiftleştirmeye değer bulmaları olasılığı vardı elbette; ne de olsa Albertus oldukça nüfuzlu bir pozisyona usulca fakat azimle yükselmişti ve bunun, adamın değerli genetik materyale sahip olduğunu gösterip göstermediği anlaşılmaydı. Ancak Albertus eğitimsizdi. Birinci sınıfta okuyan bir çömez bile onunla başa çıkabilirdi. Rakis Kilisesi'nin koşullandırması, Balıklarla Konuşanların güçlü olduğu eski zamanlardan beri epey yozlaşmıştı.

Odrade suçlayıcı bir tonla, "Burada ne işin var?" diye sormuştu.

Albertus titremişti. "Sana halkından, Rahibeler Birliği'nden mesaj getirdim, Rahibe Ana."

"Öyleyse söyle haydi!"

"Ufak bir gecikme olmuş; buraya gelineceği haberi yayılmış."

Rahiplere söylemeyi kararlaştırdıkları bir yalandı bu. Fakat Albertus'un yüzünden başka şeyler de kolayca okunuyordu. Onunla paylaşılmış olan ve ifşa etmeye tehlikeli ölçüde yaklaştığı sırlar.

"Öldürülmeni emretmediğime pişman olacağım neredeyse," demişti Odrade.

Albertus iki adım birden gerilemişti. Gözleri donuklaş-

mıştı... Sanki oracıkta, Odrade'nin karşısında can vermiş gibi. Odrade bu tepkiyi tanımıştı. Her şeyi itiraf edebileceği safhaya giren Albertus'un korkudan testisleri büzülmüştü. Adam bu korkunç Başrahibe Ana'nın isterse onu kolayca öldürtebileceğini veya kendi elleriyle öldürebileceğini biliyordu. Albertus'un söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bu kadının gözünden kaçmıyordu.

Odrade, "*Beni* öldürtmeyi, Keen'deki kalemizi de yerle bir etmeyi düşünüyorsun," diye suçlamıştı.

Albertus zangır zangır titremeye başlamıştı. "Neden böyle şeyler söylüyorsunuz, Rahibe Ana?" Fakat yalvaran sesi gerçeği ele veriyordu.

"Sakın inkâr etmeye kalkma," demişti Odrade. "Aklından geçenleri benim kadar kolayca anlayabilen kaç kişi olmuştur acaba? Sır tutman gerekiyordu fakat bütün sırlarımız yüzünden okunuyor!"

Albertus dizlerinin üstüne çökmüştü. Odrade adamın yalvaracağını düşünmüştü.

"Ama beni kendi adamlarınız gönderdi!"

"Sen de seve seve geldin çünkü beni öldürmenin mümkün olup olmayacağını görmek istiyordun."

"Sizi neden öldürmek..."

"Sus! Sheeana'yı kontrol etmemiz hoşunuza gitmiyor. Tleilaxlılardan korkuyorsunuz. İşler *Kilise'nizin* kontrolünden çıktı diye ödünüz kopuyor."

"Peki ne yapalım, Rahibe Ana? Söyleyin, ne yapalım?"

"Bize itaat edeceksiniz! Daha da önemlisi, Sheeana'ya itaat edeceksiniz! Bugün yapacaklarımızdan korkuyorsunuz, değil mi? Asıl korkmanız gereken, daha önemli şeyler var!"

Odrade bezmişçesine başını iki yana sallamıştı; bütün bunların zavallı Albertus'u nasıl etkilediğinin farkındaydı. Adamcağız Odrade'nin öfkesi karşısında sinmişti.

Odrade, "Ayağa kalk!" diye emretmişti. "Unutma ki sen bir rahipsin ve doğruları söylemelisin!"

Albertus apar topar ayağa kalkmış fakat başını eğik tutmayı sürdürmüştü.

Kumpas kurmaktan vazgeçmeye karar verdiği vücudundan okunuyordu. Ne zor bir sınavdan geçiyor olsa gerekti! Hem kendisinin aklını okuduğu belli olan Rahibe Ana'ya hem de dinine karşı yükümlüydü. Tüm dinlerin mutlak paradoksuyla yüzleşmek zorundaydı:

Tanrı bilir!

"Benden, Sheeana'dan ve Tanrı'dan hiçbir şey gizlemeyeceksin," demişti Odrade.

"Beni affedin, Rahibe Ana."

"Affetmek mi? Seni ben affedemem, sen de benden öyle bir şey istememelisin. Sen bir rahipsin!"

Albertus başını kaldırıp Odrade'nin öfkeli yüzüne bakmıştı.

Artık paradoksla tamamen karşı karşıyaydı. Tanrı'nın burada olduğu kesindi! Oysa genellikle Tanrı çok uzakta olurdu, böylece de bazı meseleler ertelenebilirdi. Her gün yeni bir gündü. Kesinlikle öyleydi. İnsanın ufak tefek birkaç günah işlemek, belki bir iki yalan söylemek için kendine izin vermesi kabul edilebilirdi. Sadece şimdilik. Belki büyük bir günah da işleyebilirdi, cazibesi çok büyükse. Tanrıların büyük günahkârlara karşı daha hoşgörülü olduğu söylenirdi. Nasılsa günahları affettirmek için zaman vardı.

Odrade, Missionaria Protectiva'nın analizci gözüyle Albertus'a bakmıştı.

Ahhh, Albertus, diye düşünmüştü. *Ama şimdi, sadece tanrınla paylaştığını sandığın sırlarını bilen biriyle, senin gibi bir insanla karşı karşıyasın.*

Albertus'un o an içinde bulunduğu durum, ölüp tanrısının karşısına çıkarak hesap vermekten ve onun nihai yargısına mutlak şekilde boyun eğmekten pek farklı olmasa gerekti. Albertus'un bilinçaltının şimdi iradesini zayıflatmasının

sebebi buydu elbette. Dine dair tüm korkuları bir *Rahibe* Ana'ya odaklanmıştı.

Odrade, Ses'i kullanmaya bile gerek duymadan, en soğuk ses tonuyla konuşmuştu: "Bu komedinin derhal sona ermesini istiyorum."

Albertus yutkunmaya çalışmıştı. Yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Yalan söylemeyi iyi kötü becerebilse bile, buna kalkışması boşuna olurdu. Gözlerini kaldırıp Odrade'nin alnına, damıtıcı-giysi başlığıyla sımsıkı örtülü başına itaatkârca bakmıştı. Neredeyse fısıltıyla konuşmuştu:

"Rahibe Ana, mesele sadece şu ki biz kendimize ait bir şeyin elimizden alındığını hissediyoruz. Siz ve Tleilaxlılar, *Sheeana'mızı* alıp çöle götüreceksiniz. İkiniz de ondan bir şeyler öğreneceksiniz ve..." Omuzları çökmüştü. "Neden o Tleilaxlıyı yanınıza alıyorsunuz?"

Odrade, "Sheeana öyle istiyor," diye yalan söylemişti.

Albertus ağzını açmış, sonra da konuşmadan kapamıştı. Odrade adamın bu yalana inandığını görmüştü.

"Diğer rahiplere söyle, Rakis'in ve Kilise'nizin varlığını sürdürmesi tamamen emirlerime uymanıza bağlı," demişti Odrade. "Bize en ufak bir zorluk çıkarmayacaksınız! Bize karşı kurduğunuz çocukça kumpaslara gelince... Aklınızdan geçen bütün kötü düşünceleri Sheeana bize söylüyor!"

O zaman Albertus, Odrade'yi şaşırtan bir şey yapmıştı. Başını iki yana sallayıp kuru bir sesle kıkırdamıştı. Odrade bu rahiplerin çoğunun acı çekmekten hoşlandığını gözlemlemişti fakat kendi başarısızlıklarına gülebileceklerini tahmin etmemişti.

"Gülmeni yüzeysel buluyorum," demişti.

Albertus omuz silkmiş ve maskesini kısmen tekrar takınmıştı. Odrade onun böyle birkaç maskesini görmüştü daha önce. Gizleyen maskeler! Albertus onları kat kat takınıyordu. Bütün bu savunma katmanlarının epey altındaysa gerçekten

umursayan bir adam, Odrade'nin burada çok kısa süreliğine ortaya çıkardığı bir adam yatıyordu. Fakat bu rahiplerin sorular karşısında fazla sıkışınca tumturaklı açıklamalara girişmek gibi tehlikeli bir huyları vardı.

Odrade, *Umursayan adamı geri getirmeliyiz,* diye düşünmüştü. Konuşmaya davranan Albertus'u susturmuştu.

"Yeter! Çölden dönmemi bekleyeceksin. Şimdilik sen *benim* ulağımsın. Mesajımı aynen iletirsen ödülün hayal bile edemeyeceğin kadar büyük olur. Ama bunu yapmazsan, Şeytan'ın ıstırabına maruz kalırsın!"

Albertus'un avludan kaçarçasına ayrılmasını seyretmişti; adamın omuzları çöküktü, başını da öne uzatmıştı... Sanki ağzını diğer rahiplerin duyabileceği mesafeye bir an önce getirmeye çalışıyordu.

Odrade, o görüşmenin genel olarak iyi geçtiği kanısındaydı. Özellikle kendisi için çok tehlikeli olan bir riski göze almıştı. Tepesindeki balkonlarda, Albertus'tan işaret bekleyen suikastçılar olduğuna emindi. Fakat Albertus'un şimdi geri dönerken içinde taşıdığı korku, binlerce yıldır onun sayesinde manipülasyon yapan Bene Gesseritlerin çok iyi anladığı bir histi. Herhangi bir salgın hastalık kadar bulaşıcıydı. Öğretmen Rahibeler buna "yönlendirilmiş histeri" derdi. Odrade, onu Rakis Kilisesi'nin kalbine *yönlendirmişti* (daha doğrusu fırlatmıştı). Özellikle de şimdi olacakların etkisiyle sonuç vereceğine güvenilebilirdi. Rahipler boyun eğecekti. Geride korkulacak, bağışıklık sahibi birkaç sapkın kalacaktı yalnızca.

Huşu verici büyü evrenidir bu: Atom yoktur; her tarafta dalgalar ve hareketler vardır sadece. Burada, idrakın önündeki tüm engelleri bir kenara atarsınız. İdrakın kendisini bir kenara atarsınız. Bu evren görülemez, duyulamaz, sabit duyuların hiçbiriyle algılanamaz. Üstüne önceden belirlenmiş şekillerin izdüşürülebileceği perdeler bulunmayan, mutlak boşluktur. Burada tek bir farkındalığınız vardır... Büyücülerin perdesi: Hayal gücü! Burada, insan olmayı öğrenirsiniz. Düzen getirici, güzel şekillerin ve sistemlerin yaratıcısı, kaosun düzenleyicisisinizdir.

–Atreides Manifestosu
Bene Gesserit Arşivleri

"Yaptığın şey çok tehlikeli," dedi Teg. "Seni korumam ve güçlendirmem emredildi. Buna devam etmene izin veremem."

Teg ile Duncan yok-kürenin egzersiz odasının önündeki lambri kaplı, uzun koridorda duruyorlardı. Gündelik rutinleri için kullandıkları saate göre vakit ikindi sonuydu; az önce Lucilla şiddetli bir tartışmanın ardından, hışımla gitmişti.

Son günlerde Duncan ile Lucilla sürekli kapışır olmuşlardı. Lucilla biraz önce egzersiz odası kapısının eşiğinde durmuştu; yuvarlak hatları, sağlam ve soğuk görünüşünü biraz yumuşatıyordu... Baştan çıkarıcı davrandığını iki erkek de fark etmişti.

Duncan, "Kes şunu, Lucilla!" diye emretmişti.

Lucilla'nın kızgınlığını sadece sesi ele vermişti: "Görevimi yapmam için daha ne kadar bekleyeceğim sence?"

"Ta ki sen ya da başka biri bana..."

"Taraza'nın senden ne istediğini buradaki hiçbirimiz bilmiyoruz!" demişti Lucilla.

Teg tırmanan gerginliği yumuşatmaya çalışmıştı: "Lütfen. Duncan'ın performansını giderek artırması yeterli değil mi? Ben birkaç gün sonra dışarıda düzenli olarak nöbet tutmaya başlayacağım. Böylece..."

Lucilla öfkeyle, "İşime karışmayı kessene be adam!" demişti. Sonra da dönüp gitmişti.

Teg şimdi Duncan'ın yüzündeki sertliği ve kararlılığı görünce sinirlenmeye başladı. Burada izole olmalarının getirdiği zorunlulukların itkisiyle hareket ettiğini hissediyordu. Muhteşem bir şekilde bilenmiş mentat zihni, dışarıdayken uyum sağladığı zihinsel gürültüden korunuyordu burada. Zihnini yatıştırıp durdurabilirse her şeyi anlayacağını düşünüyordu.

"Neden nefesini tutuyorsun, Başar?"

Teg, Duncan'ın sesini duyunca irkildi. Normal nefes almaya ancak müthiş bir irade gücüyle geri dönebildi. Yokküredeki öbür iki kişinin duygularındaki gelgitleri hissediyordu; diğer güçlerden geçici olarak soyutlanmışlardı.

Diğer güçler.

Mentat farkındalığı bile evrene yayılan diğer güçler karşısında aptallaşabilirdi. Evrende Teg'in hayal bile edemeyeceği güçlere sahip insanlar olabilirdi. Teg böyle güçler karşısında, vahşi akıntıların köpüklü yüzeyinde sürüklenen bir saman parçasından farksız olurdu.

Böyle azgın bir nehre kim girip de sağ çıkabilirdi?

Duncan, "Lucilla'ya direnmeye devam edersem ne yapabilir sence?" diye sordu.

Teg, "Sana karşı Ses'i kullandı mı?" diye sordu. Kendi sesi yabancı geldi.

"Bir kez."

"Direndin mi?" Teg biraz şaşkınlıkla sormuştu bunu.

"Bunun nasıl yapılacağını bizzat Paul Muad'Dib'den öğrenmiştim."

"Lucilla seni felç edebilir ve..."

"Sanırım şiddet kullanmaması emredilmiş."

"Şiddet nedir, Duncan?"

"Duşa gidiyorum, Başar. Geliyor musun?"

"Birkaç dakika sonra." Teg derin nefes aldı; yorgunluktan yığılmak üzere olduğunu hissediyordu. İkindi vakti egzersiz odasında geçirdiği zaman ve sonrası onu tüketmişti. Duncan'ın gidişini izledi. Lucilla neredeydi? Neler planlıyordu? Daha ne kadar bekleyebilirdi? Asıl mesele buydu ve burada, yok-kürede zamandan soyutlanmış olmalarına tuhaf bir vurgu katıyordu.

Teg üçünün hayatının etkilediği gelgiti yine hissetti. *Lucilla'yla konuşmalıyım! Nereye gitti? Kütüphaneye mi? Hayır! Daha önce yapmam gereken bir şey var.*

Lucilla kalmak için seçtiği odada oturuyordu. Bu küçük odanın bir duvarındaki girintiyi dolduran, süslemeli bir yatak vardı. Buranın bir zamanlar Harkonnenların gözde bir cariyesinin yatak odası olduğu, ufak tefek ve tiksinç belirtilerden anlaşılıyordu. Kumaşlarda hâkim renk pastel mavinin koyu tonlarıydı. Yataktaki, girintideki, tavandaki ve tüm işlevsel aksesuvarlardaki barok oymalara karşın, Lucilla buradayken gevşediğinde odayı tamamen unutabiliyordu. Yatağa sırtüstü uzandı ve girinti tavanındaki müstehcen resimler karşısında gözlerini kapadı.

Teg'i ayak altından çekmek gerekecek.

Taraza'yı kızdırmadan, gulâmı da zayıflatmayacak bir şekilde yapılmalıydı bu. Teg pek çok açıdan özel bir sorun teşkil ediyordu, özellikle de Bene Gesseritlerinkilere yakın olan derin kaynaklara istediği zaman zihinsel süreçleriyle ulaşabildiği için.

Onu doğuran Rahibe Ana yüzünden tabii!

Öyle bir anneden öyle bir çocuğa bir şeyler geçmişti. Ra-

himde başlamış ve nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında bile muhtemelen sona ermemiş bir süreçti bu. Teg, Hilkat Garibeliği'ne yol açan zorlu dönüşümü geçirmemişti... Hayır, bunu yaşamamıştı. Fakat gizli ve gerçek güçleri vardı. Rahibe Anaların çocukları başkalarının öğrenemeyeceği şeyler öğrenirdi.

Teg, Lucilla'nın tüm tezahürleriyle sevgi hakkındaki görüşünü çok iyi biliyordu. Lucilla kalede Teg'in odasındayken, onun bu konudaki fikrini yüzünden anlamıştı.

"İçten pazarlıklı cadı!"

Gerçi Teg bunu sesli olarak söylememişti fakat yüzünden okunuyordu.

Lucilla, Teg'e iyi davrandığını, ona müşfikçe gülümsediğini ve hükmedici ifadesini takındığını anımsadı. Bu bir hataydı, ikisini de küçülten bir hata. Lucilla böyle düşüncelerinin altında Teg'e içten içe duyduğu sempatinin yattığını seziyordu. Aldığı bütün o titiz Bene Gesserit eğitimine karşın zırhında delikler vardı. Öğretmenleri onu bu konuda pek çok kez uyarmışlardı.

"Kendini gerçekten sevdirmek için sevgi duymalısın ama sadece geçici olarak! Tek bir kez de yeter!"

Teg'in Duncan Idaho gulâmına verdiği tepkiler çok şey açıklıyordu. Teg, ikisinin de sorumluluğundaki o genci hem seviyor hem de itici buluyordu.

Ben de öyle.

Lucilla, Teg'i baştan çıkarmamakla hata yapmıştı belki de.

Aldığı seks eğitimi sırasında, cinsel ilişkide kendini kaybetmek yerine güçlenmeyi öğrenirken, öğretmenleri çeşitli analizleri ve tarihsel kıyaslamaları vurgulamışlardı; Rahibe Anaların Diğer Belleklerinde bunların sürüsüne bereket olurdu.

Lucilla düşüncelerini Teg'in erkeksi varlığında yoğunlaştırdı. Bunu yapınca kadınsı bir tepki verdiğini hissetti; olabildiğince tahrik olmuş bedeni, Teg'i yakınında istiyordu... Gizem anına hazırdı.

Lucilla'nın bilincine hafif bir eğlence hissi yayıldı usulca. Orgazm değildi. Bilimsel bir adı yoktu! Tamamen Bene Gesseritlere ait bir histi: *Gizem anı,* Koşullandırıcıların başlıca uzmanlık alanı. Uzun Bene Gesserit süreğenliğine gömülmek için bu kavram şarttı. Lucilla'ya bir ikiliğe derinden inanması öğretilmişti: Soy Üretme Ustalarının rehberlik amacıyla verdiği bilimsel bilgileri özümsemesi *fakat* bir yandan da kelimelere sığmayan *gizem anını* keşfetmesi. Bene Gesserit tarihine ve ilmine göre, üreme güdüsü insan ırkının psişesine ayrılmamacasına gömülmüş halde kalmayı sürdürmeliydi. Aksi takdirde insan türü yok olurdu.

Güvenlik ağı.

Lucilla ancak bir Bene Gesserit Koşullandırıcısı'nın yapabileceği bir şekilde, tüm cinsel gücünü topladı. Düşüncelerini Duncan'da yoğunlaştırdı. Duncan şimdi duşta olmalıydı; bu akşam Rahibe Ana öğretmeniyle birlikte yaptığı antrenmanı düşünüyordu.

Lucilla, *Birazdan öğrencimin yanına gideceğim,* diye düşündü. *Önemli dersi vermeliyim ona, yoksa Rakis'e gitmeye tamamen hazır olamaz.*

Taraza'nın talimatı buydu.

Lucilla düşüncelerini tamamen Duncan'da yoğunlaştırdı. Onu duş fıskiyesinin altında çıplak dururken görebiliyordu neredeyse.

Duncan neler öğrenebileceğinin ne kadar da az farkındaydı!

Duncan egzersiz odasıyla duşların yanındaki soyunma kabininde tek başına oturuyordu. Derin kedere gömülmüş haldeydi. Bu genç bedenin asla deneyimlemediği eski yaraların acısını hatırlıyordu.

Bazı şeyler asla değişmiyordu! Rahibeler Birliği hâlâ dolaplar çevirmeye devam ediyordu.

Duncan içinde bulunduğu bu koyu lambrili Harkonnen mekânına bakındı. Duvarlar ve tavan girişik bezemelerle, tes-

seralı döşeme ise tuhaf desenlerle kaplıydı. Canavarlar ve hoş insan bedenleri, aynı genel hatlar arasında iç içe geçmişti. Onları birbirinden ayırt etmek için dikkatle bakmak gerekiyordu.

Duncan başını eğip, Tleilaxlıların ve akslotl tanklarının kendisi için ürettikleri bu bedene baktı. Bu bedende olmak hâlâ tuhaf geliyordu bazen. Duncan, gulâm öncesi hayatında epey görmüş geçirmiş bir adamdı... Hayatının son anında, genç Dük'ü kaçma fırsatı bulabilsin diye bir sürü Sardaukar savaşçıyla dövüştüğünü hatırlıyordu.

Dük'ü! Paul o zamanlar bu şimdiki bedenin yaşlarındaydı. Fakat tüm Atreidesler gibi, sadakati ve onuru her şeyden üstün tutmaya koşullandırılmıştı.

Tıpkı beni Harkonnenlardan kurtardıktan sonra koşullandırdıkları gibi.

İçinde bir şeyler, o eski vefa borcunu görmezden gelemiyordu. Duncan, kendisinde bu hissin yerleşikleştirilmesi sürecinin genel hatlarını biliyordu.

İçinde hâlâ o his vardı.

Fayans döşemeye göz attı. Kabinin duvar diplerine kelimeler kazınmıştı. Duncan'ın benliğinin bir bölümü o yazıyı Harkonnenlar zamanından kalma, antik bir şey olarak tanımlarken, bir başka bölümüyse fazlasıyla tanıdık gelen Galach dilinde olduğunu anlamıştı.

"TEMİZ TATLI TEMİZ PARLAK TEMİZ SAF TEMİZ"

Bu antik yazı, odanın çevresi boyunca tekrarlanıyordu... Sanki o kelimeler, Duncan'ın hafızasındaki Harkonnenlara yabancı olduğunu bildiği bir şeyi yaratabilirmiş gibi.

Duş kapısında da yazılar vardı:

"YÜREĞİNİ AÇ, İTİRAF ET VE ARIN"

Bir Harkonnen yok-küresinde böyle dinsel öğütlerin ne işi vardı? Yoksa Duncan'ın ölümünden sonraki yüzyıllarda Harkonnenlar değişmiş miydi? Duncan buna inanmakta zorlanıyordu. Bu yazıları küreyi inşa edenler uygun bulup yazmıştı muhtemelen.

Duncan arkasından odaya Lucilla'nın girdiğini duymaktan çok hissetti. Ayağa kalkıp bornozunun önünü bağladı; bu bornozu entropisizlik depolarından birinde bulup el koymuştu (fakat ancak üstündeki tüm Harkonnen armalarını kazıdıktan sonra!)

Dönmeden, "Yine ne var, Lucilla?" dedi.

Lucilla, Duncan'ın sol kolunu bornozun üstünden okşadı. "Harkonnenlar zevk sahibiymiş."

Duncan usulca konuştu: "Lucilla, bir daha bana izinsiz dokunursan seni öldürmeye *çalışırım.* Öyle çok çalışırım ki, sonunda beni öldürmek zorunda kalırsın büyük ihtimalle."

Lucilla irkilerek geri çekildi.

Duncan, Lucilla'nın gözlerinin içine baktı. "Cadıların damızlık aygırı olacak adam değilim ben!"

"Senden bunu mu istiyoruz sanıyorsun?"

"Benden ne istediğinizi kimse söylemedi ama tavırların açıkça ortada!"

Duncan ağırlığını ayaklarının ön kısmına vererek tetikte bekledi. İçindeki uyanmamış şey kımıldanarak nabzını hızlandırdı.

Lucilla onu dikkatle süzdü. *Kahrolası Miles Teg!* Lucilla, Duncan'ın bu şekilde direnmesini beklememişti. Duncan'ın samimiyetinden şüphe yoktu. Sözler de tek başına işe yaramazdı artık. Duncan, Ses'ten etkilenmiyordu.

Gerçek.

Lucilla'nın elinde kalan tek silah buydu.

"Duncan, Taraza senin Rakis'te tam olarak ne yapmanı istiyor bilmiyorum. Tahmin yürütebilirim ama yanılmam mümkün."

"Sen yine de yürüt."

"Rakis'te, ergenliğe yeni girmiş bir genç kız var. Adı Sheeana. Rakis solucanları onun sözünü dinliyor. Kızın bu yeteneğini Rahibeler Birliği'nin bir şekilde edinip repertuvarına katması gerekiyor."

"İyi de ben ne yapa–"

"Bilsem şimdi kesinlikle söylerdim sana."

Duncan, Lucilla'nın çaresizlikten samimi konuştuğunu sesinden anladı.

Sertçe, "Senin *yeteneğinin* bu işle ne ilgisi var peki?" diye sordu.

"Sadece Taraza'yla danışmanları biliyor."

"Beni bir şekilde kontrol etmek, elimi kolumu bağlamak istiyorlar!"

Lucilla bu sonuca çoktan varmıştı fakat Duncan'ın meseleyi bu kadar çabuk çözmesini beklememişti. Duncan'ın genç yüzünün ardında, Lucilla'nın henüz çözemediği şekillerde işleyen bir zihin gizliydi. Lucilla'nın aklı hızla çalışıyordu.

"Solucanları kontrol ederseniz eski dini canlandırabilirsiniz." Teg'in sesiydi bu; Lucilla'nın arkasındaki kapı eşiğinden gelmişti.

Gelişini duymadım!

Lucilla hızla döndü. Teg orada duruyordu; Harkonnenlara ait, antika lazer tüfeklerinden birini rahat bir tavırla sol kolunun üstüne koymuştu... Tüfeğin namlusu Lucilla'ya dönüktü.

"Beni dinlemeni garantilemek için bu," dedi Teg.

"Ne kadardır orada durmuş bizi dinliyorsun?"

Teg'in yüz ifadesi, Lucilla'nın ateş saçan gözleri karşısında değişmedi.

"Taraza'nın Duncan'dan ne beklediğini senin bilmediğini itiraf ettiğin andan beri," dedi Teg. "Ben de bilmiyorum ama birkaç mentat çıkarımında bulunabilirim... Henüz kesin bir sonuca varmış değilim ama hepsi de ipuçları sunuyor. Yanılıyorsam söyle."

"Hangi konuda?"

Teg, Duncan'a göz attı. "Yapman söylenen şeylerden biri, Duncan'ı çoğu kadın için karşı konulmaz kılmaktı."

Lucilla can sıkıntısını gizlemeye çalıştı. Taraza onu bu konuda uyarmış, aldığı bu emri Teg'den olabildiğince uzun süre gizlemesini söylemişti. Fakat Lucilla artık gerçeği gizlemenin mümkün olmadığını görüyordu. Teg, kahrolası annesinden aldığı kahrolası yetenekler sayesinde Lucilla'nın tepkisini doğru yorumlamıştı!

"Büyük bir enerji toplanıp Rakis'e nişanlanıyor," dedi Teg. Gözlerini Duncan'dan ayırmıyordu. "Tleilaxlılar onun içinde ne gizlemiş olurlarsa olsunlar, Duncan'ın genlerinde antik insanların damgası var. Soy Üretme Ustalarının ihtiyacı olan şey bu mu?"

"Bene Gesseritler kahrolası bir damızlık aygır istiyor!" dedi Duncan.

Lucilla, "O silahla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Teg'in elindeki antika lazer tüfeğini başıyla gösterdi.

"Bununla mı? Şarj kartuşu bile takmadım." Teg lazer tüfeğini indirip arkasındaki köşeye yasladı.

Lucilla dişlerini gıcırdatarak, "Miles Teg, bunun hesabını vereceksin!" dedi.

"Hesap meselesinin beklemesi gerekecek," dedi Teg. "Dışarıda neredeyse gece oldu. Yaşam-kalkanının altında dışarı çıktım. Burzmali buraya gelmiş. Ağaçlara hayvan izine benzer işaretlerle bıraktığım mesajı okuduğunu belli eden bir işaret bırakmış."

Duncan'ın gözleri parlayarak pürdikkat kesildi.

Lucilla, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yeni işaretler bırakarak randevu verdim. Şimdi hep birlikte kütüphaneye çıkacağız. Haritaları inceleyeceğiz. İyice ezberleyeceğiz. En azından, kaçarken nerede olduğumuzu biliriz."

Lucilla başını hafifçe sallayarak onaylamaya tenezzül etti.

Duncan, onun bu hareketine ancak farkındalığının bir kısmıyla dikkat etti. Harkonnen kütüphanesindeki antika cihazları düşünmeye başlamıştı bile. Lucilla'yla Teg'e onla-

rı kullanmayı öğretmiş ve yok-kürenin yapıldığı zamandan kalma, çok eski bir Giedi Prime haritasını göstermişti.

Teg, Duncan'ın gulâm öncesi anılarından ve kendisinin gezegene dair daha çağdaş bilgilerinden faydalanarak haritayı güncellemeye çalışmıştı.

"Orman Muhafız Karakolu" sonradan "Bene Gesserit Kalesi" olmuştu.

"Harkonnenlar eskiden orada ava çıkardı," demişti Duncan. "Sırf avlamak için insan yetiştirirlerdi."

Haritadaki bazı şehirler artık yoktu. Bazılarınınsa ismi değişmişti. En yakın metropol olan "Ysai", haritada "Barony" adıyla geçiyordu.

Duncan'ın bakışları sertleşmiş, anılara dalmıştı. "Bana orada işkence etmişlerdi."

Teg gezegenle ilgili tüm bilgilerini gözden geçirdikten sonra, haritada hâlâ pek çok bilinmeyen yer kalsa da, Taraza'nın adamlarının geçici olarak gizlenebileceğini söyledikleri yerleri kıvrık uçlu Bene Gesserit sembolleriyle işaretlemişti.

Teg'in ezberlemek istediği yerler buralardı.

Diğerlerinin önüne düşüp kütüphaneye gitmek üzere dönerken, "Haritayı iyice ezberleyelim; sonra sileceğim," dedi. "Burayı kimin bulup araştıracağı belli olmaz."

Lucilla, onun yanından hışımla geçti. "Tüm sorumluluk sende, Miles!" dedi.

Teg giden Lucilla'nın arkasından seslendi: "Bir mentat olarak söylüyorum ki yapmam gerekeni yaptım."

Lucilla dönmeden konuştu: "Aman ne mantıklı!"

Bu oda, Dune çölündeki koşulları az çok yansıtmaktadır. Tam karşınızda gördüğünüz kumsürüngeni, Atreides döneminden kalmadır. Etrafında gördükleriniz ise, solunuzdan saat yönünde gidersek küçük bir hasatçı, bir taşıyıcı, ilkel bir baharat fabrikası ve diğer destek ekipmanlarıdır. Her birinin yanındaki panoda açıklamalar yer almaktadır. Bunların üstündeki aydınlatılmış alıntıya dikkat edin: "ÇÜNKÜ DENİZLERİN BEREKETİNİ VE ÇÖLLERDE GÖMÜLÜ HAZİNEYİ SÖMÜRECEKLER." Meşhur Gurney Halleck, bu kadim dinsel alıntıyı sık sık tekrarlardı.

–Rehberin Konuşması
Dar'üs-Balat Müzesi

Solucan, akşamın hemen öncesine kadar hiç yavaşlamadı. Odrade artık aklındaki bütün sorular üstüne düşünmüş ama hâlâ yanıt bulamamıştı. Sheeana solucanları nasıl kontrol edebiliyordu? *Şeytan*'a bu yönde gitmesini söylemediğini söylemişti. Bu çöl canavarıyla nasıl bir gizli dille iletişim kuruyordu? Odrade tepedeki topterlerde bulunan Rahibe korumalarının da aynı soruyu sorduğunu biliyordu; ayrıca bir soru daha soruyor olmalıydılar.

Odrade neden bu yolculuğun sürmesine izin veriyordu?

Birtakım tahminlerde bulunuyor bile olabilirlerdi: *Bizi çağırmıyor çünkü hayvanın saldırganlaşmasından korkuyor. Onları solucanın sırtından sağ salim alabileceğimize güvenmiyor.*

Oysa işin gerçeği çok daha basitti: Merak.

Tıslama sesi eşliğinde ilerleyen solucan, dalgaları yaran bir gemiydi adeta. Ancak yüzlerine vuran sıcak rüzgârdaki

yanık çakmaktaşı kokusu bunu yalanlıyordu. Artık etraflarında göz alabildiğine çöl vardı; kilometreler boyu uzanan balina sırtı kumulları öyle düzenli bir şekilde diziliydi ki okyanus dalgalarına benziyordu.

Waff epeydir suskundu. Odrade'nin minyatür bir röprodüksiyonu gibi çömelmiş oturarak, ifadesiz bir yüzle ileriye bakıyordu. En son lafı şu olmuştu:

"Sınanma vaktimiz gelip çattığında imanlılara yardım et, Tanrım."

Odrade, Waff'ı, yeterince güçlü bir fanatizmin çağlar boyu sürebileceğinin canlı kanıtı olarak görüyordu. Zensünni ve eski Sufi gelenekleri Tleilaxlılar tarafından sürdürülüyordu. Sanki binlerce yıldır uykuda olan ölümcül bir mikrop, hastalık yaymak için uygun bir konakçının gelmesini beklemişti.

Odrade, *Rakis Kilisesi'ne yerleştirdiğim şeye ne olacak acaba?* diye merak etti. Sheeana'nın azize yapılacağı kesindi.

Sheeana, Şeytan'ının bir halkasının üstünde oturuyordu; cüppesinin eteği yukarı sıyrıldığından, zayıf baldırları görünüyordu. Bacaklarının arasından uzattığı elleriyle halkaya tutunuyordu.

Sheeana sırtına bindiği ilk solucanın dosdoğru Keen Şehri'ne gittiğini söylemişti. Solucan neden oraya gitmişti acaba? Sheeana'yı diğer insanların yanına mı götürmek istemişti sadece?

Bu altlarındaki solucanın niyetiyse başkaydı besbelli. Sheeana artık soru sormuyordu; Odrade, susup düşük trans egzersizi yapmasını emretmişti. En azından böylece, bu deneyimin her ayrıntısı kızın hafızasına kazınacaktı. Böylece, solucanla arasında gizli bir dil varsa sonradan keşfedebilirlerdi.

Odrade ufka baktı. Sareer'i çevreleyen kadim duvarın kalıntılarına sadece birkaç kilometre kalmıştı. Kalıntıların uzun gölgeleri, Odrade'nin sandığından daha yüksek olduk-

larını gösteriyordu. Diplerinde iri kayalar vardı, üzerleri de girintili çıkıntılıydı. Tiran'ın köprüsünden Idaho Nehri'ne düştüğü yer en az üç kilometre sağlarındaydı. Orada artık nehir yoktu.

Odrade'nin yanındaki Waff kımıldandı. "Çağrına uyuyorum, Tanrım," dedi. "Senin Kutsal Mekân'ında dua eden, Entiolardan Waff'tır."

Odrade başını çevirmeden ona baktı. *Entiolar mı?* Diğer Belleklerinin bildiği bir Entio vardı; Dune'un çok öncesinde, Zensünni Gezginlerinin büyük arayışı sırasında yaşamış bir kabile şefiydi. Bu ne demek oluyordu? Bu Tleilaxlılar hangi kadim anıları canlı tutuyordu?

Sheeana sessizliğini bozdu. "Şeytan yavaşlıyor."

Kadim duvarın kalıntıları yollarını kesiyordu. Bu kalıntılar, en büyük kumullardan en az elli metre yüksekti. Solucan hafifçe sağa dönerek, önlerinde kule gibi yükselen iki devasa kayanın arasından geçti. Durdu. Solucanın uzun ve halkalı sırtı, duvarın dip kısmının neredeyse tamamen sağlam bir kesimine paralel uzanıyordu.

Sheeana ayağa kalkıp o engele baktı.

Waff, "Burası neresi?" diye sordu. Tepelerinde turlayan topterlerin gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

Odrade yorucu bir şekilde tutunduğu halkayı bırakıp, uyuşmuş parmaklarını oynattı. Diz çökmeyi sürdürerek etrafı inceledi. Devrilmiş kayaların gölgeleri, dökülmüş kumun ve daha küçük kayaların üstüne sert çizgiler çekiyordu. Duvara yakından bakıldığında (uzaklığı yirmi metre bile değildi), üstünde çatlaklar ve yarıklar, kadim temeline kadar inen karanlık açıklıklar görülüyordu.

Waff ayağa kalkıp ellerini ovuşturdu.

"Neden buraya getirildik?" diye sordu. Sesi biraz hüzünlüydü.

Solucan kımıldandı.

"Şeytan inmemizi istiyor," dedi Sheeana.

Odrade, *Nereden biliyor?* diye merak etti. Solucan hiçbirini tökezletmeyecek kadar az kımıldanmıştı. Uzun yolculuktan sonra refleksif bir hareket de yapmış olabilirdi.

Fakat Sheeana kadim duvarın temeline doğru döndü ve solucanın kıvrımlı vücuduna oturup aşağı kaydı. Yumuşak kuma, çömelme pozisyonunda düştü.

Odrade'yle Waff ileri gidip, Sheeana'nın yaratığın ön tarafına doğru, kumda bata çıka yürümesini hayretle izlediler. Sheeana hayvanın açık ağzının karşısında durup ellerini beline koydu. Gizli alevlerin turuncu ışığı, kızın genç yüzünde dans ediyordu.

Sheeana sertçe, "Şeytan, neden buradayız?" diye sordu.

Solucan yine kımıldandı.

Sheeana, "Üstünden inmenizi istiyor," diye seslendi.

Waff, Odrade'ye baktı. "Tanrı ölmeni isterse seni öleceğin yere götürecek adımlar atmana yol açar."

Odrade ona Şeriat'tan bir alıntıyla karşılık verdi:

"Tanrı'nın ulağına her konuda itaat edin."

Waff iç geçirdi. Şüphesi yüzünden okunuyordu. Fakat döndü ve solucanın üstünden önce o indi; Odrade'nin hemen önünden atladı. Sheeana'nın örneğine uyarak yaratığın ön tarafına gittiler. Tüm duyuları tetikte olan Odrade gözünü Sheeana'dan ayırmıyordu.

O açık ağzın önü çok daha sıcaktı. Etraflarındaki havaya keskin, tanıdık melanj kokusu yayılıyordu.

"Buradayız, Tanrım," dedi Waff.

Waff'ın dinsel huşusundan iyice sıkılmaya başlayan Odrade etrafa bakındı... Parçalanmış kayalara; alacakaranlık göğüne doğru yükselen, erozyona uğramış duvar kalıntısına; zamanın izler bıraktığı taşların üstünden süzülen kumlara; ve solucanın içinde ağır ağır gürleyen kavurucu alevlere.

İyi ama burası neresi? diye merak etti. *Buranın ne özelliği var ki solucanın hedefiydi?*

Gözetleyenlerin bulunduğu topterlerden dördü tek sıra

halinde tepeden geçti. Kanat pervanelerinin uğultusu ve jet motorlarının tıslaması, solucanın içinden gelen boğuk gürlemeyi bastırdı bir an.

Odrade, *Onları aşağı çağırsam mı?* diye düşündü. Bir el hareketi yapması yeterliydi. Fakat bunun yerine iki elini kaldırarak gözcülere havada kalmaları işaretini verdi.

Akşam havasında kumlar soğumaya başlamıştı. Ürperen Odrade metabolizmasını yeni koşullara uydurdu. Sheeana'nın yanındalarken solucanın onları yutmayacağına emindi.

Sheeana solucana sırtını döndü. "Burada olmamızı istiyor," dedi.

Solucan, kızın bu sözünü emir addedercesine başını öteye çevirdi ve dev kayaların arasından kıvrıla kıvrıla geçerek uzaklaştı. Çöle hızla geri dönerken çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı.

Odrade kadim duvarın dip kısmına döndü. Birazdan üzerlerine karanlık çökecek olsa da çölün bu yüksek kısmının uzun alacakaranlığının havası, yaratığın onları buraya getirmesinin sebebini gösterecek bir ipucunun seçilebileceği kadar aydınlıktı hâlâ. Odrade araştırmaya sağındaki kaya duvarda yer alan uzun bir yarıktan başlamaya karar verdi. Bir yandan Waff'a kulak kabartırken, kumlu bayırda o karanlık yarığa doğru çıkmaya başladı. Sheeana onunla geldi.

"Neden buradayız, Ana?"

Odrade başını iki yana salladı. Waff'ın peşlerinden geldiğini duydu.

Tam karşısındaki yarık, karanlığın içine inen gölgeli bir çukurdu. Odrade durup Sheeana'yı yanında tuttu. Yarığın eninin bir, boyununsa bunun dört misli kadar olduğunu tahmin etti. Kayalık kenarlar tuhaf bir şekilde, insan eliyle yontulmuşçasına düzdü. Yarıktan içeri kum girmişti. Batan güneşin ışığı kumdan yansıyarak girişin bir tarafını altın sarısına boyuyordu.

Waff arkalarından konuştu: "Burası neresi?"

"Bir sürü eski mağara var," dedi Sheeana. "Fremenler baharatlarını mağaralarda gizlerdi." Burnundan derin bir nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun, Ana?"

Odrade, havada bariz bir melanj kokusu olduğunda hemfikirdi.

Waff, Odrade'nin yanından geçip yarığa girdi. Sonra dönüp başını kaldırarak, tepesinde dar açıyla birleşen duvarlara baktı. Odrade'yle Sheeana'ya dönük halde, geri geri yürüyerek açıklığın daha da içine girdi; gözünü duvarlardan ayırmıyordu. Sonra birden akan kumların hışırtısı duyuldu ve Waff gözden kayboldu. Tam o anda, Odrade'yle Sheeana'nın etrafındaki kumlar yarığa akmaya ve onları sürüklemeye başladı. Odrade, Sheeana'nın elini kavradı.

Sheeana, "Ana!" diye haykırdı.

Kumlarla birlikte uzun bir yokuştan aşağıya, gizleyen karanlığın içine düşerlerken Sheeana'nın çığlığı görünmeyen taş duvarlardan yankılandı. Kum akışı, son bir hafif çalkalanmanın ardından durdu. Dizlerine kadar kuma gömülmüş olan Odrade sert bir zemine çıktı, ardından da Sheeana'yı yanına çekti.

Sheeana konuşacak oldu fakat Odrade, "Sus!" dedi. "Dinle!"

Sol taraflarından sürtünme sesi geliyordu. "Waff?"

"Belime kadar kuma gömüldüm." Waff'ın sesinde dehşet vardı.

Odrade soğuk bir sesle konuştu: "Tanrı öyle istemiştir. Kendini yavaşça dışarıya çek. Bizim bastığımız yer kayaya benziyor. Çok yavaş! Bir çığ daha olmasına ihtiyacımız yok."

Gözleri karanlığa alışmaya başlayan Odrade yuvarlanarak indikleri kumlu yokuşun yukarısına baktı. Bu girdikleri yerin girişi yukarıdaki, çok uzaklardaki donuk, altın sarısı bir çizgiden ibaretti.

Sheeana, "Ana," diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Odrade, "Korku Duası'nı oku," diye emretti. "Ve hiç kıpırdama. Dostlarımız burada olduğumuzu biliyor. Gelip çıkmamıza yardım ederler."

"Bizi buraya Tanrı getirdi," dedi Waff.

Odrade karşılık vermedi. Sessizlikte dudaklarını büzerek tiz bir ıslık çaldı ve yankılarını dinledi. Yankılardan anladığı kadarıyla geniş bir mekândaydılar ve arkalarında bir çeşit alçak engel vardı. Odrade dar yarığa sırtını dönüp bir ıslık daha çaldı.

O alçak engel yüz metre kadar ötedeydi.

Odrade elini Sheeana'nınkinden kurtardı. "Burada kal lütfen. Waff?"

"Topterleri duyuyorum," dedi Waff.

"Hepimiz duyuyoruz," dedi Odrade. "İniyorlar. Birazdan yardım gelecek. O zamana kadar lütfen olduğunuz yerde kalın ve sessiz olun. Sessizliğe ihtiyacım var."

Odrade ıslık çalıp yankılarını dinleyerek ve her adımını dikkatli atarak karanlığın daha da içlerine yürüdü. Öne uzattığı eli, kaba bir kaya yüzeyine dokundu. Elini kayanın üstünde gezdirdi. Yüksekliği ancak beline geliyordu. Kayanın arkasına uzattığı eli bir şeye rast gelmedi. Islıklarının yankılarından anladığı kadarıyla, orada daha küçük ve kısmen kapalı bir alan vardı.

Arkasından, çok yukarısından biri seslendi: "Rahibe Ana! Orada mısınız?"

Odrade dönüp ellerini ağzının etrafında birleştirerek bağırdı: "Geride kalın! Kum kayması oldu ve derin bir mağaraya düştük. Bir ışık ve uzun bir halat getirin."

Uzaktaki açıklıkta hareket eden ufak tefek, karanlık bir figür geri çekilerek gözden kayboldu. Oradan gelen ışık giderek azalıyordu. Odrade birleştirdiği ellerini indirip karanlığa konuştu:

"Sheeana? Waff? Bana doğru on adım kadar gelin, sonra da durup bekleyin."

Sheeana, "Neredeyiz, Ana?" diye sordu.

"Sabırlı ol, çocuk."

Waff bir şeyler mırıldandı. Odrade kadim İslamiyet sözcüklerini tanıdı. Adam dua ediyordu. Kökenlerini Odrade'den gizlemeye çalışmayı tamamen bırakmıştı. Güzel. Odrade, Missionaria Protectiva'nın hoşa giden yöntemlerini kullanarak, inançlı birini parmağında oynatabilirdi.

Bu arada, solucanın onları getirdiği bu yerde neler olabileceğini düşünmek Odrade'yi heyecanlandırıyordu. Bir elini soluna doğru gezdirerek taş engeli yokladı. Engelin tepesi yer yer dümdüzdü. Tamamı iç tarafa, Odrade'den uzağa doğru küçülüyordu. Diğer Bellekleri nerede olduğunu söylediler birden:

Toplama havuzu!

Burası bir Fremen sarnıcıydı. Odrade havada nem olup olmadığını anlamak için derin nefes aldı. Hava kupkuruydu.

Yarıktan aşağı saplanırcasına inen, parlak bir huzme karanlığı kovdu. Açıklıktan birisi seslendi; Odrade onu tanıdı... Rahibelerinden biriydi.

"Sizi görebiliyoruz!"

Odrade gerileyerek alçak engelden uzaklaştı ve dönerek dört bir yana baktı. Waff ile Sheeana altmış metre kadar ötede durmuş, etrafa bakınıyorlardı. Mekân kaba bir çember biçiminde ve aşağı yukarı iki yüz metre çapındaydı. Yüksek tavanı kubbe şeklindeydi. Odrade yanındaki alçak engeli inceledi: Evet, Fremenlere ait bir toplama havuzu. Odrade ortadaki küçük taş adayı seçebiliyordu; yakalanan solucanlar suya atılmaya hazır hale gelene dek orada tutulabilirdi. Solucanlar suda acıyla çırpınarak ölürken, Fremen orjilerinde kullanılan baharat zehrini salgılardı; Diğer Bellekler buna dair anılar oynattı.

Havuzun diğer tarafındaki alçak kemer de yine karanlığı çevreliyordu. Odrade oradaki, rüzgârkapanından havuza su akıtmakta kullanılan savağı görebiliyordu. Arkada başka

toplama havuzları da olmalıydı; antik bir kabilenin su servetini sakladığı, koca bir toplama havuzu kompleksiydi burası. Odrade buranın adını artık biliyordu.

"Tabr Siyeçi," diye fısıldadı.

Bu sözcükler faydalı anılar seline yol açtı. Muad'Dib'in zamanında Stilgar'ın yaşadığı yerdi burası. *Solucan neden bizi Tabr Siyeçi'ne getirdi?*

Sheeana'yı Keen Şehri'ne bir solucan götürmüştü. Başkaları kızı tanısın diye mi? Burada öğrenilecek ne vardı peki? Yoksa o karanlıkta insanlar mı vardı? Odrade o tarafta bir canlı olduğuna dair belirti algılamıyordu.

Açıklıktaki Rahibe bu düşünceleri yarıda kesti: "Dar'üs-Balat'tan halat getirilmesini istemek durumunda kaldık! Müzedekiler buranın muhtemelen Tabr Siyeçi olduğunu söylüyor! Buranın çoktan yok olduğunu sanıyorlarmış!"

Odrade, "Fener atın da etrafı keşfedebileyim," diye seslendi.

"Rahipler hiçbir şeye el sürmememizi istediler!"

Odrade ısrarla, "Fener atın bana!" dedi.

Sonunda, siyah bir nesne kumlu yokuştan aşağıya, hafifçe dökülen kumlarla birlikte yuvarlandı. Odrade, Sheeana'yı el fenerini almaya gönderdi. Fenerin düğmesine basınca oluşan huzme, toplama havuzunun ötesindeki kemerin karanlığına mızrak gibi saplandı. *Evet, orada da havuzlar var.* Ayrıca bu havuzun yanında, kayaya oyulmuş dar bir merdiven bulunuyordu. Bu merdiven kıvrılarak yukarı çıkıp gözden kayboluyordu.

Odrade eğilip Sheeana'nın kulağına fısıldadı: "Waff'tan gözünü ayırma. Peşimizden gelirse söyle."

"Peki, Ana. Nereye gidiyoruz?"

"Etrafa bakmalıyım. Buraya bir amaç uğruna getirildim." Odrade sesini yükseltip Waff'a seslendi: "Waff, sen orada kalıp halatın gelmesini bekle lütfen."

Waff, "Siz ikiniz neler fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu. "Hem neden ben bekleyecekmişim? Siz ne yapacaksınız?"

"Dualar ettim," dedi Odrade. "Şimdi de bu hac yolculuğuna yalnız devam etmeliyim."

"Neden yalnız?"

Odrade eski İslamiyet diliyle konuştu: "Çünkü öyle yazıldı."

Bu onu durdurdu!

Odrade önden giderek kaya merdivene doğru koşar adım yürüdü.

Odrade'ye telaşla ayak uyduran Sheeana "İnsanlara burayı anlatmalıyız," dedi. "Şeytan eski Fremen mağaralarına yaklaşamıyor."

"Sus, çocuk," dedi Odrade. Fener ışığını merdivenin yukarısına çevirdi. Merdiven orada sağa doğru keskin bir dönüş yapıyordu. Odrade duraksadı. Bu maceranın başında duyduğu tehlike hissi şimdi daha da güçlenerek geri gelmişti. Odrade'nin içindeki somut bir şeydi neredeyse.

Yukarıda ne var?

"Sen burada bekle, Sheeana," dedi Odrade. "Waff'ın peşimden gelmesine sakın izin verme."

"Onu nasıl durdurabilirim?" Kız dönüp Waff'a korkuyla baktı.

"Tanrı'nın onun burada kalmasını istediğini söyle. Şöyle de..." Odrade, Sheeana'nın kulağına eğilerek bu sözü Waff'ın kadim dilinde tekrarladıktan sonra, "Başka hiçbir şey deme," diye ekledi. "Sadece karşısında dur ve geçmeye kalkarsa bu sözü tekrarla."

Sheeana öğrendiği yeni sözcükleri sessizce, sadece dudaklarını oynatarak tekrarladı. Odrade kızın çabuk öğrendiğini fark etti.

"Senden korkuyor," dedi Odrade. "Sana zarar vermeye kalkmaz, merak etme."

"Evet, Ana." Sheeana dönüp kollarını kavuşturarak mekânın diğer tarafındaki Waff'a baktı.

Odrade ışığı ileriye tutarak kaya basamakları çıktı. *Tabr*

Siyeçi ha! Bize burada ne gibi sürprizler bıraktın, ihtiyar solucan?

Merdivenin tepesindeki uzun ve basık koridorda yürürken, çölün mumyaladığı cesetlerden ilkine rast geldi. Orada ikisi erkek, üçü kadın olmak üzere beş ceset vardı; üzerlerinde kimliklerini belli edecek bir işaret ya da giysi bulunmuyordu. Tamamen soyulmuş ve çöl sıcağında kupkuru olmaya terk edilmişlerdi. Dehidrasyon yüzünden derileri ve etleri büzülüp kemiklerine yapışmıştı. Cesetler sıra halinde, sırtları duvara dayalı olarak diziliydi; bacaklarıysa koridorda enlemesine uzanıyordu. Odrade bu tuhaf engellerin üstünden birer birer geçmek zorunda kaldı.

Geçerken el fenerini cesetlerin üstüne tuttu. Hepsi de neredeyse aynı yerden ve aynı şekilde bıçaklanmıştı: Göğüskemiğinin kemerinin hemen altından. Bıçak saplandıktan sonra yukarı doğru çekilmişti.

Ayin cinayetleri mi?

Yara izleri zamanla kuruyup siyah deliklere dönüşmüştü. Odrade bu cesetlerin Fremenler zamanından kalma olamayacağını biliyordu. Fremenlerin ölü damıtıcıları, son damlasına kadar suyunu aldıkları cesetleri toza dönüştürürdü.

Odrade el fenerini ileriye tutarak, durum değerlendirmesi yapmak için durakladı. Cesetleri keşfetmek, içindeki tehlike hissini artırmıştı. *Yanıma silah almalıydım.* Ama o zaman da Waff işkillenirdi.

Odrade içindeki ısrarcı tehlike hissini göz ardı edemezdi. Bu Tabr Siyeçi kalıntısı tehlikeliydi.

Odrade fener ışığı sayesinde, koridorun ucunda bir başka merdiven olduğunu fark etti. İhtiyatla ilerledi. İlk basamağa varınca el fenerini tutarak yukarıya göz attı. Basamaklar kısaydı. Biraz yukarıda daha geniş bir alan vardı. Odrade dönüp fener ışığını koridora, saplarcasına yöneltti. Kaya duvarlarda yanık izleri mevcuttu. Odrade bir kez daha merdivenden yukarı baktı.

Yukarıda ne var?

İçindeki tehlike hissi çok yoğundu.

Merdiveni ağır ağır, basamak basamak, sık sık duraklayarak çıktı. Kayanın içinde açılmış, geniş bir geçide vardı sonunda. Burada da cesetler karşıladı onu. Fakat bunlar dağınık yatıyordu; ölüm anlarında kasılı kalmışlardı. Odrade bu cesetlerin de mumyalaşmış ve çıplak olduğunu gördü. Bu daha geniş geçide saçılmışlardı... Yirmi ceset. Odrade aralarından geçti. Bazıları aşağıdaki beşiyle aynı yerden bıçaklanmıştı. Bazılarıysa kesilmiş, doğranmış ya da lazer silahıyla vurulmuştu. Birinin kafası kesilmişti; derisi maske gibi büzülmüş kafa bir duvarın dibinde, korkunç bir oyundan sonra terk edilmiş top misali duruyordu.

Bu yeni geçidin her iki yanında küçük odalar vardı. Odaların içine el fenerini tutarak bakınan Odrade kayda değer bir şey göremedi: Etrafa saçılmış tek tük baharat lifleri, erimiş taştan oluşan küçük birikintiler ve duvarlarda, yerlerde, tavanlarda yer yer yanık kabarcıkları.

Burada nasıl bir çatışma olmuş?

Odrade bazı odaların zemininde koyu lekeler gördü. Kan mıydı? Odalardan birinin bir köşesinde küçük bir kahverengi bez yığını vardı. Yıpranmış kumaş parçaları Odrade'nin ayağının altında dağıldı.

Toz vardı. Her yerde toz. Odrade yürürken ayakları toz havalandırıyordu.

Koridor kemerli bir geçitle son buluyordu. Odrade ışığını geçidin ötesine tuttu: Aşağıdakinden çok daha geniş, devasa bir mekân. Kubbe şeklinde tavanı öyle yüksekti ki büyük duvarın kalıntısının hemen altında olmalıydı. Buraya geniş, alçak basamaklarla iniliyordu. Odrade basamakları tereddütle inip zemine ayak bastı. Fener ışığını dört bir yana tuttu. Bu büyük odadan dışarı uzanan başka koridorlar da vardı. Odrade bunlardan bazılarının girişinin taşlarla kapanmış ve

taşlardan bir kısmının bu büyük mekânın zeminine saçılmış olduğunu gördü.

Havayı kokladı. Ayaklarının havalandırdığı tozun kokusunun yanı sıra belirgin bir melanj kokusu da aldı. Bu koku, içindeki kaygıyı iyice artırdı. Gitmek, koşarak diğerlerinin yanına dönmek istedi. Fakat tehlike bir işaret ateşiydi. Odrade bu ateşin nereyi gösterdiğini öğrenmeliydi.

En azından, nerede olduğunu artık biliyordu. Burası Tabr Siyeçi'nin büyük toplantı salonuydu... Sayısız Fremen baharat orjisinin ve kabile toplantısının yapıldığı yerdi. Naib Stilgar burada konuşmalar yapmıştı. Gurney Halleck de buraya gelmişti. Leydi Jessica. Paul Muad'Dib. Ganimet'in annesi Chani. Muad'Dib savaşçılarını burada eğitmişti. Orijinal Duncan Idaho da burada bulunmuştu... İlk Idaho gulâmı da!

Peki ama biz neden buraya getirildik? Nasıl bir tehlike var?

Tehlike buradaydı; tam buradaydı! Odrade hissedebiliyordu.

Tiran buraya bir baharat stoku gizlemişti. Bene Gesserit kayıtlarına göre, stok burayı tavana dek kaplamakla kalmayıp etraftaki geçitlerin birçoğunu da doldurmuştu.

Odrade, ışığını bakışlarıyla takip ederek döndü. Biraz ileride Naibler platformu vardı. Başka bir yerde de, Muad'Dib'in yaptırdığı lider platformu.

Şurası da içinden geçtiğim kemerli geçit.

Odrade fener ışığını zeminde gezdirince, Tiran'ın meşhur stokunun peşine düşenlerin kayaları nasıl da kazmış ve yakmış olduklarını gördü. Oysa Balıklarla Konuşanlar, o melanjın büyük bölümünü alıp götürmüştü; stokun yerini, ünlü Siona'nın eşi olan Idaho gulâmı söylemişti. Doğruluğu kesin kayıtlara göre, burayı daha sonra araştıranlar sahte duvarların ardında ve zeminlerin altında başka baharat stokları da bulmuştu. Diğer Bellekler de aynı şeyi söylüyordu. Kıtlık Zamanlarında, umutsuzluktan gözü dönmüş insanlar burayı

zorla aramaya kalkıştığında şiddet olayları yaşanmıştı. Cesetleri açıklayabilirdi bu. Çok sayıda kişi, sırf Tabr Siyeçi'nde arama yapma fırsatı elde etmek uğruna çatışmıştı.

Odrade kendisine öğretilen şekilde, içindeki tehlike hissini rehber niyetine kullanmaya çalıştı. Yoksa bu hissin sebebi, binlerce yıl önce burada yaşanmış şiddetin bu taşlara tutunan miyasması mıydı? Fakat Odrade'nin hissettiği tehlike bununla ilgili değildi. Şimdi mevcut olan bir tehdit seziyordu. Sol ayağı döşemedeki bir çıkıntıya takıldı. Fener ışığında, tozun arasında siyah bir çizgi gördü. Tozu ayağıyla dağıtınca, altından önce bir harf, sonra da akıcı bir yazıyla, zeminin yakılmasıyla yazılmış bir sözcük çıktı.

Odrade sözcüğü önce içinden, sonra da yüksek sesle okudu.

"Arafel."

Bu sözcüğü biliyordu. Tiran döneminde yaşamış Rahibe Analara göre, kökeni en kadim zamanlara dek uzanıyordu.

"Arafel: Evrenin sonundaki karanlık bulut."

Odrade, içindeki tehdit hissinin şimdi o sözcükte yoğunlaştığını fark etti.

Rahipler bu sözcüğe "Tiran'ın kutsal hükmü" derdi. "Kutsal hükmün karanlık bulutu!"

Jessica sözcüğün yanından yürüyerek, ok şeklindeki ucunun gösterdiği yere baktı. Aynı yere bakan bir başkası, okun gösterdiği platformu yarmıştı. Odrade platforma doğru yürüdü. Yakıcıyla eritilen kayanın zeminde birikip katılaşmış kısmı daha koyuydu. Platformdaki derin deliklerden akıp katılaşmış taş şeritleri, yerde parmak gibi uzanıyordu.

Odrade eğilip fener ışığını deliklere birer birer tuttu: Hiçbir şey yoktu. Odrade kendisini uyaran korkunun yanı sıra, o define avcısının heyecan da duyduğunu hissediyordu. Bir zamanlar, burada hayal bile edilemeyecek kadar büyük bir hazine vardı. Eskiden, en zor dönemlerde, bir bavul dolusu baharatla koca bir gezegen satın alınabilirdi. Ancak Balıklarla Konuşanlar bu muazzam serveti har vurup harman savur-

muştu... Çekişmeler, mahvedici yanlış hükümler ve tarihe geçemeyecek kadar önemsiz, sıradan aptallıklar yüzünden harcayıp tüketmişlerdi. Gün gelip Tleilaxlılar melanj tekelini kırdığındaysa Balıklarla Konuşanlar Ixlilerle seve seve ittifak yapmıştı.

Buradaki tüm baharat keşfedildi mi? Tiran son derece zekiydi.

Arafel.

Evrenin sonundaki.

Yoksa Tiran çağlar öncesinden şimdiki Bene Gesseritlere mesaj mı göndermişti?

Odrade fener ışığını bir kez daha etrafta gezdirdikten sonra yukarı çevirdi.

Tavan neredeyse kusursuz bir yarıküre şeklindeydi. Odrade, oranın Tabr Siyeçi'nin girişinden görülen gece göğü model alınarak yapıldığını biliyordu. Fakat tavana çizilmiş yıldızlar, buradaki ilk gezegenbilimci olan Liet Kynes'ın zamanında bile aşınarak silinmişti; küçük depremlerde kaya parçacıklarının kopup düşmesi de o yıldızların ortadan kaybolmasında etkili olmuştu.

Odrade'nin nefesi hızlandı. İçindeki tehlike hissi iyice artmıştı. Tehlike belirten işaret ateşi artık gürül gürül yanıyordu! Odrade dosdoğru, koşar adım buraya inmekte kullandığı merdivene gitti. Orada tekrar döndü ve Diğer Belleklerine başvurup burayı resmetmelerini istedi. Beklediği anılar, kalbini küt küt attıran felaket hissini zorla, yavaşça aşarak geldi. Odrade fener ışığını yukarı çevirip bakarak o kadim anıları karşısındaki görüntüyle birleştirdi.

Küçük ışık yansımaları!

Diğer Bellekleri sayesinde, yıldızlara bakarak o çok eskiden var olmuş gökyüzünün haritasını çözdü. İşte, Arrakeen güneşi oradaydı! Gümüşi sarı bir yarım daire. Odrade bunun günbatımı işareti olduğunu biliyordu.

Fremenlerin günü gece başlar.

Arafel!

Odrade fener ışığını o günbatımı işaretinin bulunması gereken yerden ayırmadan basamakları geri geri çıkıp platforma ayak bastı ve dolanarak, Diğer Belleklerinde gördüğü noktaya gitti.

O kadim, kavisli güneş işaretinden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Hazine arayıcıları, duvarda o işaretin bulunduğu kısmı yakmıştı. Yakıcı kullanıldığı, duvarda uzanan yarıktaki taş kabarcıklardan belliydi. Kayada giriş yoktu.

Odrade tehlikeli bir keşfin eşiğinde olduğunu göğsünün sıkışmasından anlıyordu. İçinde yanan işaret ateşi onu buraya getirmişti!

Arafel... Evrenin sınırında. Batan güneşin ötesinde!

Fener ışığını sağa sola çevirdi. Solunda bir başka geçit girişi vardı. Önceden o girişi kapatan taşlar şimdi platforma saçılıydı. Kalbi küt küt atan Odrade usulca girişten geçince, bir ucu erimiş kayalarla kapanmış, kısa bir koridorda buldu kendini. Sağında, eskiden günbatımı işareti bulunan yerin tam arkasında, buram buram melanj kokan küçük bir oda gördü. Odaya girdi; buranın da duvarlarıyla tavanı yer yer kazılmış ve yanmıştı. Tehlike hissi burada iyice boğucuydu. Odrade içinden Korku Duası'nı okurken, bir yandan da fener ışığını odada gezdirdi. Burası neredeyse kare şeklindeydi; bir kenarı iki metre kadardı. Tavan, Odrade'nin başının yarım metre bile üstünde değildi. Her nefeste burnuna ağır tarçın kokusu geliyordu. Hapşırdı ve gözlerini kırpıştırırken kapı eşiğinin hemen yanında, yerde küçük ve soluk bir kesim gördü.

Bu da çok eskiden yapılan bir aramanın izi miydi?

Odrade el fenerini dar açıyla tutarak eğilince, o solukluğun aslında kayaya kazınmış derin bir çizginin gölgesi olduğunu fark etti. Çizginin neredeyse tamamı toz altında gizliydi. Odrade diz çöküp tozu yana doğru sildi. Çok derin kazınmış, incecik harfli bir yazı. Bu her ne idiyse, çok uzun süre kalabilecek şekilde yazılmıştı. Kayıp bir Rahibe Ana'nın

son mesajı mıydı? Bene Gesseritler böyle şeyler yapardı. Odrade hassas parmakuçlarını üstünde gezdirerek yazıyı zihninde canlandırdı.

Birden onun ne olduğunu anladı: Tek bir kelime... Kadim Çakobsa dilinde yazılmıştı: "Burada."

Sıradan bir yere işaret eden, sıradan bir "burada" yazısı değildi bu... "Beni buldun!" diyen, vurguyla yazılmış bir yazıydı. Odrade'nin küt küt atan kalbi bunu vurguluyordu.

El fenerini yere, sağ dizinin yakınına bıraktıktan sonra parmaklarıyla o kadim çağrının yanındaki çşiği yokladı. Oradaki taşlar pürüzsüz gibi görünüyordu fakat Odrade'nin parmakları hafif bir çıkıntı hissetti. Oraya bastırdı, sonra da sağa sola çevirdi; ardından da farklı farklı açılardan, tekrar bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Odrade çömelme pozisyonunda oturup durum değerlendirmesi yaptı.

"Burada."

İçindeki tehlike hissi daha da artmıştı. Onu nefesine yapılan bir baskı olarak hissediyordu.

Hafifçe çekilip ışığını da geri çekti, ardından da yere boylu boyunca uzanıp gözlerini kısarak eşiğin dibine baktı. *Burada!* O yazının yanına bir alet sokup manivela kolu niyetine kullanabilir miydi? Hayır... Alet kullanılması gerektiğini gösteren bir şey yoktu. Bu bir Rahibe Ana'nın değil, Tiran'ın işi gibiydi. Odrade eşikteki çıkıntıyı iki yana da itmeyi denedi. Kımıltı olmadı.

Başarısızlığı yüzünden gerginliği ve tehlike hissi iyice artan Odrade ayağa kalkıp kazılı yazının yanındaki çıkıntıyı tekmeledi. Çıkıntı kımıldadı! Odrade'nin tepesinde sert bir şey, kumları gıcırdatarak hareket etti.

Odrade geriye sıçrarken, önüne kum boşandı. Küçük odada tok bir gümbürtü koptu. Odrade'nin ayaklarının altındaki taşlar sarsıldı. Zeminin eşik tarafı, Odrade'nin

önündeki tarafı aşağıya doğru dönünce kapının altında boşluk belirdi.

Odrade bir kez daha öne yuvarlanıp bir bilinmezin içine düştü. Onunla birlikte yuvarlanan el fenerinin huzmesi dönüp duruyordu. Önünde koyu kırmızımsı kahverengi yığınlar gördü. Burnuna kesif tarçın kokusu geldi.

Yumuşak bir melanj yığınının üstüne, el fenerinin yanına düştü. İçinden düştüğü açıklık şimdi beş metre kadar yukarıdaydı. El fenerini kapıp kaldırdı. Fenerin huzmesi, açıklığın yanındaki kayaya kazınmış geniş taş basamakları aydınlattı. Basamakların yan taraflarına bir şeyler yazılmıştı fakat Odrade'nin odaklanabildiği tek şey buradan çıkmanın bir yolu olduğuydu. İlk paniği geçmiş olsa da içindeki tehlike hissi neredeyse nefesini kesiyor, göğüs kaslarının kasılmasına yol açıyordu. Düştüğü bu yerde fener ışığını sağda solda gezdirdi. Büyük mekândan ayrılıp girdiği kısa geçidin tam altında yer alan, uzun bir odadaydı. Oda boylu boyunca melanjla doluydu!

Odrade feneri tavana çevirince, yukarıdaki geçidin zeminine tık tık vuran arayıcıların bu odayı keşfedememelerinin sebebini anladı. Kayaya çapraz monte edilmiş payandalar tüm titreşimleri taş duvarların derinlerine gönderiyor olmalıydı. Yukarıdan tık tık vuran birisi, sert kaya sesleri duyardı sadece.

Odrade etrafındaki melanja bir kez daha baktı. Şimdinin düşük rayiciyle bile bir servetin üstünde durduğunu biliyordu. Bu depoda tonlarca melanj olsa gerekti.

Tehlike bu mu?

Odrade'yi uyaran histe azalma olmamıştı. Korkması gereken şey Tiran'ın melanjı değildi. Üçlü ittifak bu hazineyi eşit paylaşacak ve konu kapanacaktı. Gulâm projesinin sürpriz bir getirisi.

Fakat bir başka tehlike vardı hâlâ. Odrade o uyarıyı göz ardı edemezdi.

Fener huzmesini yine melanj yığınlarında gezdirdi. Bir duvarın baharatın üstünde kalmış kısmı dikkatini çekti. Başka yazılar! Bu mesaj da kesiciyle, Çakobsa dilinde, güzel ve akıcı bir şekilde yazılmıştı:

"SÖZLERİMİ BİR RAHİBE ANA OKUYACAK!"

Odrade'nin karnı buz kesti. Elinde fenerle, bir imparatorluğu satın almaya yetecek melanj hazinesinin üstünde sağa yürüdü. Mesajın devamı vardı:

"SİZE KORKUMU VE YALNIZLIĞIMI MİRAS BIRAKIYORUM. SİZE, BENE GESSERITLERIN BEDEN VE RUHLARININ DİĞER TÜM BEDEN VE RUHLARIN AKIBETİNE UĞRAYACAĞINI AÇIKÇA SÖYLÜYORUM."

Sağda bir paragraf daha vardı; adeta Odrade'yi çağırıyordu. Odrade iç bulandırıcı melanja bata çıka yürüdü ve okumak için durdu.

"KURTULUŞ BİR BÜTÜN OLARAK KURTULMAK DEĞİL MİDİR? BENE TLEILAX'A SORUN, SÖYLESİNLER! YA ARTIK HAYATIN MÜZİĞİNİ DUYAMIYORSANIZ? ANILAR SİZİ SOYLU EMELLERE ÇAĞIRMADIKÇA YETERSİZDİR!"

Uzun odanın sonundaki dar duvarda bir başka yazı vardı. Odrade melanj yığınının tepesinde tökezleyerek yürüdü ve okumak için diz çöktü:

"RAHİBELER BİRLİĞİNİZ NEDEN ALTIN YOL'U İNŞA ETMEDİ? OYSA BUNUN GEREKLİLİĞİNİN BİLİNCİNDEYDİNİZ. BAŞARISIZLIĞINIZ BENİ, TANRI İMPARATOR'U BİNLERCE YILLIK KİŞİSEL UMUTSUZLUĞA MAHKÛM ETTİ."

"Tanrı İmparator", Çakobsa dilinde değil İslamiyet dilinde yazılmıştı... O dili bilen herkese bariz gelecek, ikinci bir anlamı vardı:

"Tanrınız ve İmparatorunuzum çünkü beni siz öyle kıldınız."

Odrade kasvetle gülümsedi. Waff *bunu* okusa dinsel bir

hiddete kapılıp iyice delirirdi! Ne kadar delirirse de güvenlik kalkanını parçalamak o kadar kolay olurdu.

Odrade ne Tiran'ın suçlamasının doğruluğundan, ne de onun Rahibeler Birliği'nin sona erebileceği yönündeki kehanetinin gerçekleşme potansiyelinden şüphe duyuyordu. İçindeki tehlike hissi onu dosdoğru buraya getirmişti. Fakat işin içinde başka bir şey de vardı.

Rakis solucanları hâlâ Tiran'ın antik temposu uyarınca hareket ediyordu. Tiran uyuyor ve sonsuz rüyasını görüyor olabilirdi fakat canavarca yaşamı tam da öngördüğü şekilde, her solucanın içinde, birer inci halinde sürüyordu.

Tiran, zamanında Rahibeler Birliği'ne ne demişti? Odrade onun sözlerini hatırladı:

"Ben gidince, bana Gehenna İmparatoru Şeytan demeliler. Tekerlek, Altın Yol boyunca durmadan dönmeli."

Evet... Taraza'nın demek istediği buydu. *"Ama anlamıyor musun? Rakis halkı ona bin yıldan fazladır Şeytan diyor!"*

Demek Taraza bunu biliyordu. Bu yazılanları okumasa da biliyordu.

Planını anlıyorum, Taraza. Yıllardır içinde taşıdığın korkunun yükünü de artık biliyorum. O korkuyu tamamen, senin kadar derinden hissedebiliyorum.

O zaman Odrade, kendisi ölene veya Rahibeler Birliği yok olana ya da tehdit ortadan kaldırılana dek içindeki tehlike hissinden kurtulamayacağını anladı.

El fenerini kaldırıp ayağa kalktı ve bu mekândan ayrılmak üzere, melanja bata çıka, geniş merdivene doğru yürüdü. Oraya varınca irkildi. Her basamağın kenarına da yazılar kazınmıştı. Odrade yukarıdaki açıklığa doğru çıkan yazıları titreyerek okudu:

"SÖZLERİM GEÇMİŞİNİZDİR,
"SORULARIM BASİTTİR:
"KİMİNLE İTTİFAK KURUYORSUNUZ?
"KENDİLERİNE TAPAN TLEILAXLILARLA MI?

"BALIKLARLA KONUŞANLARIMIN BÜROKRASİSİYLE Mİ?

"KOZMOSTA GEZİNEN LONCA'YLA MI?

"İNSAN KURBAN EDEN HARKONNENLARLA MI?

"KENDİ YARATTIĞINIZ DOGMATİK BİR BATAKLA MI?

"SONUNUZ NASIL OLACAK?

"ALTI ÜSTÜ GİZLİ BİR ÖRGÜT MÜ OLACAKSINIZ?"

Odrade basamakları çıkarken yazıları tekrar okudu. *Soylu emeller mi?* Bunlar ne narin şeyler olurdu hep. Çarpıtılmaları da ne kolay olurdu. Fakat daimi tehlikenin içinde güç barınırdı. Bütün bunlar o odanın duvarlarında ve basamaklarında yazılıydı. Taraza meseleyi açıklanmasına gerek kalmadan kavramıştı. Tiran'ın ne demek istediği açıktı:

"Bana katılın!"

Odrade dar aralıktan küçük odaya çıkınca dönüp aşağıya, bulduğu hazineye baktı. Taraza'nın bilgeliğine şaşarak başını iki yana salladı. Rahibeler Birliği böyle sona erebilirdi demek. Taraza'nın planı apaçık ortadaydı; bütün parçalar yerine oturmuştu. Hiçbir şey kesin değildi. Servet ve güç... Nihayetinde bunlar aynı şeydi. Soylu emel için çalışmaya başlanmıştı ve bu çalışma tamamlanmalıydı, Rahibeler Birliği'nin sonunu getirse bile.

Ne yetersiz araçlar seçmişiz!

Geride, çölün altındaki derin mekânda bekleyen kız ve Rakis'e dönmesi için hazırlanan gulâm.

Artık senin dilini konuşuyorum, ihtiyar solucan. Kelimesiz bir dil ama özünü anlıyorum.

Atalarımız balsıra yerdi çölde,
Kasırgaların estiği sıcak yerlerde.
Tanrım, koru bizi o korkunç diyardan!
Koru bizi... N'olur koru bizi
O kuru ve susuz diyardan.

–Gurney Halleck'in Şarkıları
Dar'üs-Balat Müzesi

Teg ile Duncan gecenin en soğuk vaktinde, tepeden tırnağa silahlanmış halde, Lucilla'yla birlikte yok-küreden çıktılar. Yukarıdaki yıldızlar iğne başları gibiydi; hiç esinti yoktu, hareketlerinin oluşturdukları hariç.

Teg'in burnuna taze karın ince kokusu geliyordu en çok. Aldıkları her nefesle birlikte bu kokuyu içlerine çekiyorlardı, nefes verince de yüzlerinin etrafında tombul buhar bulutları kabarıyordu.

Duncan'ın gözleri soğuktan yaşarmaya başladı. Yok-küreden çıkmaya hazırlanırlarken Gurney'yi epey düşünmüştü... Yanağında Harkonnen mürekkep sarmaşığı kırbacı izi taşıyan Gurney'yi. Şimdi güvenilir dostlara ihtiyacı olduğunu düşündü. Lucilla'ya pek güvenmiyordu, Teg de çok yaşlıydı. Duncan, Teg'in gözlerinin yıldızların ışığında parladığını görebiliyordu.

Ağır antika lazer tüfeğini sol omzuna astı ve ellerini ısıtmak için ceplerine iyice daldırdı. Bu gezegenin havasının ne kadar soğuyabildiğini unutmuştu. Lucilla soğuktan etkilenmez gibiydi; bir Bene Gesserit tekniğiyle ısınıyordu belli ki.

Duncan ona bakarken o cadılara, hatta Leydi Jessica'ya

bile asla pek güvenmemiş olduğunu fark etti. Onları sadece ait oldukları Rahibeler Birliği'ne bağlılık duyan hainler olarak görmek kolaydı. Öyle *çok* gizli numaraları vardı ki! Fakat Lucilla artık onu baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Duncan'ın söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu. Duncan, onun için için öfkeden köpürdüğünü seziyordu. *Köpürsün bakalım!*

Teg hiç kımıldamadan durmuş kulak kabartıyordu. Burzmali'yle yaptıkları plana güvenmek doğru muydu? Yedek planları yoktu. O planda karar kılalı sadece sekiz gün mü olmuştu? Teg'e daha fazla olmuş gibi geliyordu, bu sekiz günün hummalı hazırlıklarla geçmiş olmasına karşın. Duncan ile Lucilla'ya göz attı. Duncan uzun menzilli, ağır, eski bir Harkonnen lazer tüfeği taşıyordu. Silahın yedek şarj kartuşları bile ağırdı. Lucilla korsesinin içine koyduğu küçük lazer tabancasından başka silah taşımayı reddetmişti. O tabanca tek atımlıktı. Bir suikastçı oyuncağıydı.

"Biz Rahibeler savaşta kendi becerilerimizi silah olarak kullanmakla tanınırız," demişti Lucilla. "Başka türlüsü bizi küçültür."

Ama bacak kınlarında bıçaklar vardı. Teg onları görmüştü. Zehirli olduklarından şüpheleniyordu.

Teg kaleden getirdiği uzun menzilli, modern lazer tüfeğini iki eliyle tutuyordu. Omzunda da Duncan'ınkine benzer bir tüfek asılıydı.

Teg, *Burzmali'ye güvenmeliyim,* diye düşündü. *Onu ben eğittim; niteliklerini biliyorum. Bu yeni müttefiklere güvenmemizi söylüyorsa güvenmeliyiz.*

Burzmali, eski komutanının sağ olduğunu anlayınca sevinçten deliye dönmüştü besbelli.

Fakat son görüşmelerinden beri kar yağmıştı; her yerde kar vardı... O *tabula rasa*'nın üstüne bütün izler yazılacaktı. Kar yağacağını hesaplamamışlardı. Yoksa Meteoroloji Dairesi'nde hainler mi vardı?

Teg ürperdi. Hava soğuktu. Uzay gibi soğuktu; zayıf yıldız ışıkları bulundukları kayranı aydınlatıyor, karlı toprak ve kayalardan net bir şekilde yansıyordu. Kozalakların ve kışın yaprak döken ağaçların çıplak dallarının siluetleri karanlıktı; ancak beyaz kenarlarından seçiliyorlardı. Diğer her şey, en koyu gölgelerden ibaretti.

Lucilla parmaklarına hohladıktan sonra Teg'e eğilerek fısıldadı: "Artık gelmiş olması gerekmez miydi?"

Teg, onun asıl sorusunun bu olmadığını biliyordu. *"Burzmali'ye güvenebilir miyiz?"* Lucilla'nın asıl sorduğu buydu. Zaten Teg'in sekiz gün önce planı kendisine açıklamasından beri aynı soruyu çeşitli şekillerde sorup durmuştu.

Teg'in tek diyebildiği şu oldu: "Ona canım pahasına güveniyorum."

"Bizim de canımız söz konusu!"

Biriken belirsizlikler Teg'in de hoşuna gitmiyordu fakat sonuçta bütün planların başarısı, onları uygulayanların becerisine bağlıydı.

"Bir an önce buradan ayrılıp Rakis'e gitmemiz gerektiğini söyleyen sendin," diye hatırlattı. Sözlerini yumuşatmak için gülümsediğini Lucilla'nın görebildiğini umdu.

Fakat Lucilla yatışmamıştı. Teg ilk kez bir Rahibe Ana'yı böylesine bariz şekilde kaygılı görüyordu. Lucilla yeni müttefiklerinin kim olduğunu bilse daha da kaygılanırdı! Taraza'nın emirlerini yerine getiremediği için canı sıkkındı tabii. İçi içini yiyor olmalıydı!

Lucilla, "Gulâmı korumaya yemin ettik," diye hatırlattı.

"Burzmali de aynı yemini etti."

Teg aralarında sessizce duran Duncan'a göz attı. Duncan konuşulanları duyduğuna veya kendisinin de kaygılı olduğuna dair belirti sergilemiyordu. Yüz hatları, antik bir sakinlikle hareketsizdi. Teg onun geceyi dinlediğini fark etti; Duncan şimdi üçünün birden yapması gereken şeyi yapıyor-

du. Yüzünde tuhaf bir ifade, yaştan bağımsız bir olgunluk ifadesi vardı.

Duncan, *Güvenilir dostlara bundan fazla ihtiyaç duyamam!* diye düşündü. Gulâm öncesi kökenlerini, Giedi Prime zamanlarını düşünmeye başlamıştı. O zamanlar böyle gecelere "Harkonnen gecesi" denirdi. Harkonnenlar böyle gecelerde, süspansörlü zırhlarının sağladığı sıcaklık ve güvenlikle insan avına çıkmaktan, kullarını avlamaktan hoşlanırdı. Bir kaçak sadece yaralansa bile soğuktan ölebilirdi. *Harkonnenlar biliyordu! Ruhlarına lanet olsun!*

Lucilla öngörülür şekilde davranarak, Duncan'ın gözlerinin içine bakıp dikkatini çekti. *"Seninle aramızdaki hesap kapanmadı,"* diyordu bakışlarıyla.

Duncan gülümsediğini Lucilla görebilsin diye yüzünü yıldız ışıklarına kaldırdı; hakaretamiz ve çok bilmiş yüz ifadesi, kadını içten içe sinirlendirdi. Duncan omzundaki ağır lazer tüfeğini eline alıp kontrol etti. Lucilla tüfeğin kundağındaki ve namlusundaki süslü yazılara dikkat etti. O silah antika olabilirdi fakat yine de ölümcül bir kararlılık havası taşıyordu. Duncan tüfeği sol kolunun üstüne koydu, sağ elinin işaretparmağını da tetiğe yasladı; Teg kendi modern silahını bu şekilde taşıyordu.

Lucilla yanındakilere sırtını dönüp, duyularıyla etrafı ve ilerideki tepe yamacını taradı. Tam hareket ederken, her taraftan sesler yükseldi. Gecelerinin içi patırtılarla doldu... Sağ tarafta bir gümbürtü koptu, ardından da sessizlik çöktü. Sonra yine bir gümbürtü, yamacın dibinden. Sessizlik. Sonra yamacın yukarısından! Dört bir yandan!

İlk sesi duyar duymaz üçü de yok-kürenin bulunduğu mağaranın girişinin yanındaki kayaların arasına saklanmışlardı.

Gecelerini dolduran sesler karmakarışıktı: Mekanik takırtılar, çığlıklar, iniltiler, tıslamalar. Ara ara yeraltından gelen tok, ritmik sesler de yeri sarsıyordu.

Teg bu sesleri tanımıştı. Buralarda bir yerlerde çatışma oluyordu. Arka plandaki yakıcı tıslamalarını duyuyor, gökyüzünün uzak kısımlarında da zırhlı araçların lazer silahlarının mızraksı ışınlarını görüyordu.

Üzerlerinden hızla bir şey geçti... Ardında mavi ve kırmızı kıvılcımlar bırakıyordu. Sonra bir tane daha! Bir tane daha! Yer sarsıldı. Teg burnundan derin bir nefes aldı: Yanık asit ve hafif sarımsak kokusu.

Yok-gemiler! Çok sayıda!

Antik yok-geminin aşağısındaki vadiye iniyorlardı.

Teg, "İçeriye dönün!" diye emretti.

Fakat bunu söylerken bile, çok geç kalmış olduklarını gördü. Her taraftan insanlar yaklaşıyordu. Teg uzun namlulu lazer tüfeğini kaldırarak yokuşun aşağısına, en yüksek gürültülerin geldiği tarafa ve hareket görülen en yakın yere doğrulttu. Aşağıdan pek çok kişinin bağrışmaları geliyordu. Ağaçların üstünde, oradan gelenlerin (her kimseler) saldığı korküreler salınıyordu. Dans eden ışıklar, soğuk bir esintiyle birlikte yokuşun yukarısına süzülüyordu. Değişken aydınlıkta karanlık siluetler hareket ediyordu.

Saldırganları tanıyan Teg, "Yüz Dansçıları!" diye homurdandı. Ağaçların üstünde salınan korküreler bir dakikadan az bir sürede Teg'in tepesinde olacaktı!

"İhanete uğradık!" dedi Lucilla.

Yukarıdaki tepeden biri haykırdı: "Başar!" Bir sürü insan sesi!

Teg kendine *Burzmali mi?* diye sordu. Dönüp o tarafa göz attıktan sonra aşağıya, aralıksız yaklaşan Yüz Dansçılarına baktı. Durup seçim yapmaya vakit yoktu. Lucilla'ya doğru eğildi. "Burzmali yukarıda. Duncan'ı alıp oraya koş!"

"Ama ya–"

"Tek şansınız bu!"

Lucilla, "Budala!" diye suçlamada bulunsa da, emre uymak üzere döndü.

Teg'in "Evet!" demesi Lucilla'nın korkularını yatıştırmadı. Başkalarının planlarına güvenmenin sonu buydu işte!

Duncan ise başka şeyler düşünüyordu. Teg'in ne yapacağını anlamıştı... Teg onlar kaçabilsin diye kendini feda edecekti. Duncan duraksayıp, aşağıdan yaklaşan saldırganlara baktı.

Teg onun tereddüt ettiğini görünce, "Bu bir savaş emridir!" diye bağırdı. "Ben komutanınım!"

Lucilla bir erkeğin Ses'i kullanmaya bu kadar yaklaşmasına ilk kez tanık oluyordu. Teg'e öylece bakakaldı.

Duncan karşısında, itaat etmesini söyleyen Eski Dük'ü görür gibi oldu. Bu kadarı fazlaydı. Lucilla'yı kolundan tuttu fakat onu çekerek yokuştan çıkarmadan önce, "Yukarı çıktığımızda, kaçmanı sağlamak için ateş açacağız!" dedi.

Teg karşılık vermedi. Karlı bir kayanın ardına çömeldi, Lucilla'yla Duncan koşarak uzaklaşırlarken. Postu pahalıya satması gerektiğini biliyordu. Bir şey daha gerekliydi: *Beklenmedik olan.* Yaşlı Başar'dan son bir imza.

Yaklaşan saldırganlar iyice hızlanmıştı; birbirlerine heyecanla sesleniyorlardı.

Teg lazer tüfeğini tam güce ayarlayarak tetiğe bastı. Aşağıya doğru kavis çizen, ateş rengi bir çizgi oluştu. Ağaçlar alev alarak yıkıldı. Çığlıklar yükseldi. Silah o kadar uzun mesafede çok etkili olmasa da iş görüyordu.

Teg ateş açmasından sonra ansızın çöken sessizlikte yer değiştirip, solundaki bir başka kayanın ardına geçti ve karanlık yokuştan aşağıya yanan bir mızrak daha gönderdi. Havada salınan korkürelerden pek azı, ağaçları deviren ve vücutları paramparça eden o ilk saldırıdan sağlam çıkmıştı.

Teg'in ikinci karşı saldırısı da çığlıklarla karşılandı. Dönüp kayaların üstünden, yok-kürenin bulunduğu mağaranın girişinin diğer tarafına koştu. Oradan da aşağıyı, karşı yamacı taradı. Yine çığlıklar. Yine alevler ve devrilen ağaçlar.

Açtığı ateşe karşılık verilmiyordu.

Bizi sağ istiyorlar!

Tleilaxlılar, Teg'in lazer tüfeğinin şarjı bitene kadar Yüz Dansçılarını feda etmeye hazırdı!

Teg eski Harkonnen silahını omzunda daha uygun bir pozisyona getirerek, gerektiğinde onu kullanmaya hazırlandı. Modern lazer tüfeğini, şarjı neredeyse bitene kadar ateşledikten sonra şarj etti ve kayaların üstüne koydu. İkinci silahı tekrar şarj etme fırsatı bulabileceğinden şüpheliydi. Aşağıdakiler şarj kartuşlarının tükendiğini sansınlardı bakalım. Kemerinde son çare olarak kullanacağı iki Harkonnen tabancası asılıydı. Yakın mesafeden etkili olurlardı. Bu saldırıya komuta eden Tleilax Efendileri biraz daha yakına *gelsinlerdi* bakalım!

Teg uzun namlulu lazer tüfeğini ihtiyatla eline alarak geriledi; daha yüksekteki kayaların arasından önce sağa, sonra sola gitti. İki kere durup altındaki yamaçları kısa sürelerle taradı; tüfeğinin şarjını idareli kullanmak ister gibi yapıyordu. Gizlenmeye çalışması anlamsızdı. Yerini bulmak için yaşam tarayıcılar kullanıyor olmalıydılar; üstelik karda bıraktığı izler de vardı.

Beklenmedik olan! Onları kandırıp üstüne çekebilir miydi?

Yok-kürenin bulunduğu mağaranın girişinin epey yukarısında, zemini karla kaplı bir girinti keşfetti. Buraya giren Teg, o noktada görüş alanının oldukça geniş olmasından hoşnutluk duydu. Etrafa çabucak göz attı: Arkasında koruyucu kayalar, üç yanındaysa açık yamaç arazisi bulunuyordu. Başını ihtiyatla kaldırıp, yukarıdaki kayaların ötesini görmeye çalıştı.

Orada sadece sessizlik vardı.

Şu haykırış Burzmali'nin adamlarının arasından mı gelmişti? Öyleyse bile, Duncan ile Lucilla'nın bu koşullar altında kurtulabilmelerinin garantisi yoktu. Artık her şey Burzmali'ye bağlıydı.

Hep düşündüğüm kadar becerikli mi acaba?

Olasılıkları düşünmeye veya durumun tek bir unsurunu dahi değiştirmeye zaman yoktu. Teg savaştaydı. Kendini savaşa vermişti. Derin nefes alıp kayaların üstünden tekrar aşağıya baktı.

Evet, Yüz Dansçıları kendilerini toplamıştı ve ilerlemeyi sürdürüyordu. Bu kez yerlerini belli eden korküreler yoktu, ses de çıkarmıyorlardı. Birbirlerini teşvik etmek için seslenmeyi kesmişlerdi. Teg uzun namlulu lazer tüfeğini önündeki kayanın üstüne dayayıp aşağıyı taradı; tek bir uzun atışla, ortalığı soldan sağa doğru alevler içinde bıraktı... Silahın şarjının giderek tükenmesini ve nihayet boşalmasını da gizlemedi.

Sonra, eski Harkonnen tüfeğini eline alıp sessizce beklemeye başladı. Tepenin yukarısına kaçacağını düşüneceklerdi. Kayaların arasında sinmiş beklerken, yukarısında yaşam tarayıcıları yanıltacak kadar çok hareket olduğunu umdu. Aşağıdaki, alevlerin yıkımına uğramış yamaçtan insan sesleri geliyordu hâlâ. Teg içinden sayarak aradaki mesafeyi hesapladı; saldırganların tüfek menziline ne kadar zamanda gireceklerini hesaplaması, uzun tecrübeleri sayesinde hiç zor olmadı. Bir yandan da Tleilaxlılarla daha önce yaptığı çatışmalardan tanıdığı tiz, sert emirleri duymak için kulak kabartıyordu.

İşte oradaydılar!

Efendiler oradaydı fakat Teg yokuşun o kadar aşağısında yayılmış olacaklarını tahmin etmemişti. Korkak yaratıklar! Teg eski lazer tüfeğini tam güce ayarladı ve kayaların arasındaki koruyucu beşiğinden ayağa kalktı birden.

Yanan ağaç ve çalıların ışığında, Yüz Dansçılarının hilal şeklinde yaklaştığını gördü. Emir veren tiz seslerse onların ardından, dans eden turuncu ışıkların epey gerisinden geliyordu.

En yakındaki saldırganların başlarının yukarısına nişan alan Teg alevlerin ötesini görünce tetiğe bastı: İleri geri, iki

uzun el ateş etti. Antika silahın enerjisinin tahrip gücüne şaşırdı bir an. Bu şeyin mükemmel bir işçiliğin ürünü olduğu belliydi fakat Teg yok-küredeyken onu denemeye fırsat bulamamıştı.

Bu kez yükselen çığlıklar daha tizdi ve panik yüklüydü!

Teg daha aşağıya nişan alarak, yamaçtaki en yakın Yüz Dansçılarını tam güçle vurdu; böylece birden fazla silahı olduğunu ifşa etmiş oldu. Silahın şarjı bitene dek sağa sola ateş etmeyi, o ölümcül kavisi çizmeyi sürdürdü; saldırganlara, şarjın bitişiyle birlikte silahtan son bir ışın çıktığını görmeleri için bol bol zaman verdi.

Şimdi! Bir kez tuzağa düştüklerinden, artık daha ihtiyatlı olacaklardı. Belki de Teg bunu fırsat bilip Duncan ile Lucilla'ya yetişebilirdi. Bunu düşününce dönüp kayalara tırmanarak sığınağından çıktı ve yürümeye başladı. Beşinci adımda birden kendini sıcak bir duvara çarpmış gibi hissetti. Zihni olanları anlayacak zamanı buldu: Yüzüne ve göğsüne sersemletici ışınlar yemişti! Işınlar tam tepeden, kendisinin Duncan ile Lucilla'yı gönderdiği yerden gelmişti. Teg karanlığın içine düşerken can sıkıntısına kapıldı.

Başkaları da beklenmedik şeyler yapabiliyordu!

Bütün organize dinlerin ortak bir sorunu vardır, ki bu zayıf nokta sayesinde onları hedeflerimize uygun şekilde kullanabiliriz: Gerçek vahiyleri sahtelerinden nasıl ayırt etmeli?

–Missionaria Protectiva
Gizli Öğretiler

Odrade bakışlarını aşağıdaki soluk yeşil avludan uzak tutmaya özen gösteriyordu; Sheeana orada, öğretmen Rahibelerden biriyle oturmaktaydı. Öğretmen Rahibe, alanında en iyiydi ve Sheeana'nın eğitiminin bu safhası için biçilmiş kaftandı. Taraza bütün öğretmenleri özenle seçmişti zaten.

Odrade, *Planını uyguluyoruz,* diye düşündü. *Ama burada, Rakis'te tesadüfen yapacağımız bir keşfin bize damgasını vurabileceğini hesaba katmış mıydın, Başrahibe Ana?*

Yoksa tesadüf değil miydi?

Odrade, Rahibeler Birliği'nin Rakis'teki merkez üssünün alçak binalarının teraslarına baktı. Oralardaki gökkuşağı renklerinde fayanslar, parlak öğle güneşinde pişiyordu.

Bunların hepsi bizim.

Odrade buranın, rahiplerin kutsal Keen Şehri'nde kurulmasına izin verdikleri, açık arayla en büyük elçilik olduğunu biliyordu. Kendisinin bu Bene Gesserit üssünde bulunmasıysa Tuek'le yaptığı anlaşmanın ihlaliydi. Fakat o anlaşma Tabr Siyeçi'nin keşfinden önce yapılmıştı. Hem Tuek artık yaşamıyordu. Şimdi rahiplerin arasında gezinen Tuek, her an keşfedilebilecek bir role bürünmüş bir Yüz Dansçısı'ydı aslında.

Odrade arkasında, bu çatı katı sığınağının kapısının ya-

nında, iki muhafız Rahibe eşliğinde bekleyen Waff'ı düşündü tekrar. Sığınağın zırhlı plaz pencerelerinin manzarası güzeldi, içi de etkileyici mobilyalarla döşeliydi... Bunların hepsi siyah olduğundan, orada ziyaretçilerle görüşen, cüppeli bir Rahibe Ana'nın ancak yüzü görünürdü.

Odrade, Waff'ı çözmeyi başarmış mıydı? Her şeyi tam Missionaria Protectiva öğretisine uygun şekilde yapmıştı. Waff'ın ruhsal zırhını yeterince delebilmiş miydi? Birazdan onu konuşturmalıydı. Böylece yanıtı öğrenecekti.

Waff geride sakince durmuş bekliyordu. Odrade onun plazdaki yansımasını görebiliyordu. Waff birer yanındaki iriyarı, siyah saçlı iki Rahibe'nin, şiddet kullanmaya kalkacak olursa onu engellemek için orada bulunduklarının farkında değilmiş gibi yapıyordu. Fakat farkındaydı mutlaka.

Benim muhafızlarım, onun değil.

Waff yüzünü ondan gizlemek için başını eğmiş olsa da, Odrade adamın kararsız olduğunu biliyordu. Buna şüphe yoktu. Kuşkular aç kalmış bir hayvan gibi beslenebilirdi, Odrade de Waff'ın aç kuşkularını iyi beslemişti. Waff çöle giderken, orada öleceğine emindi. Şimdiyse Zensünni ve Sufi inançları, kendisini Tanrı'nın esirgediğini söylüyorlardı.

Waff şimdi, Bene Gesseritlerle yaptığı anlaşmayı gözden geçiriyor olmalıydı; halkını, değerli Tleilax uygarlığını nasıl korkunç bir riske soktuğunu nihayet anlıyordu. Evet, sakin görünüşünü korumakta zorlanmaya başlamıştı fakat bunu ancak Bene Gesseritlerin gözleri fark edebilirdi. Waff'ı Rahibeler Birliği'ne daha iyi hizmet edebileceği bir ruh haline sokmanın vakti yakında gelecekti. Şimdilik biraz daha kaygılansındı bakalım.

Odrade dikkatini tekrar manzaraya yöneltti; Waff'ı bekletiyor, iyice gerilmesini istiyordu. Bene Gesseritler elçiliklerini buraya kurmuşlardı çünkü eski şehrin kuzeybatı bölgesi baştan aşağı yeniden inşa edilmişti. Burası binalarını istedikleri tarzda inşa edip kullanabilecekleri bir yerdi. Yayaların

kolayca ulaşabileceği şekilde tasarlanmış antik binalar, resmi yerarabaları için geniş caddeler, yer yer ornitopterlerin inebileceği meydanlar... Bütün bunlar değiştirilmişti.

Çağa ayak uydurmak gerek.

Bu yeni binalar, bol yeşillikli caddelere daha yakındı; muazzam miktarda su tüketen o uzun, egzotik ağaçlarla hava atılıyordu. Topterlerin artık sadece bazı binaların terasına inmesine izin vardı. Yayalar binaların yan cephelerine eklenmiş dar geçitlerden yürüyordu. Yeni binalarda bozuk parayla, anahtarla veya avuçtan kimlik tespitiyle çalışan asansörler bulunuyordu; koyu kahverengi ve hafif saydam dış yüzeyleri, parlak enerji alanlarını gizliyordu. Asansörler, gri plasbeton ve plaz binaların daha koyu renkli omurgalarıydı. Asansör tüplerinde hayal meyal görülen insanlar, diğer açılardan kusursuz mekanik sosislerin içinde yukarı aşağı hareket eden kirli şeyler gibiydi.

Bütün bunlar modernleşme adına.

Odrade'nin gerisindeki Waff kımıldanıp genzini temizledi.

Odrade dönmedi. İki muhafız Rahibe de, Odrade'nin ne yaptığını bildiklerinden hiç kımıldamadılar. Waff'ın giderek artan huzursuzluğu işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu, o kadar.

Oysa Odrade her şeyin gerçekten yolunda gittiğini düşünmüyordu.

Pencerenin manzarasını, bu huzursuz edici gezegenin huzursuz edici semptomlarından sadece biri olarak yorumluyordu. Tuek'in de şehrinin böyle modernleştirilmesinden hoşlanmadığını hatırladı. Adam bunun bir şekilde durdurulması, geçmişin önemli yapılarının korunması gerektiğini savunurdu. Yerine geçen Yüz Dansçısı aynı argümanı sürdürüyordu.

O yeni Yüz Dansçısı, Tuek'in tıpatıp aynısıydı. Öyle Yüz Dansçıları düşünebiliyor muydu, yoksa Efendilerinin emir-

lerini mi uyguluyorlardı sadece? Bu yeniler de kısır mıydı? İnsandan ne kadar farklıydılar?

O kandırmacayla ilgili meseleler Odrade'yi kaygılandırıyordu.

Sahte Tuek'in danışmanları, yani "Tleilaxlıların kumpası" olarak gördükleri şeyin tamamen içinde olan kişiler, halkın modernleşmeyi desteklediğini söylüyor ve bu hedeflerine en sonunda ulaşmakla açıkça övünüyorlardı. Albertus, Odrade'ye her şeyi düzenli olarak rapor ediyordu. Her yeni rapor, Odrade'yi biraz daha kaygılandırıyordu. Albertus'un görünürdeki itaatkârlığı bile kaygı vericiydi.

"Danışmanlar desteklemek derken *sıradan* halkı kastetmiyorlar elbette," demişti Albertus.

Odrade bu konuda hemfikirdi. Danışmanların tavırları, orta düzey rahiplerin (hafta sonu partilerinde Bölünmüş Tanrı'ları hakkında espri yapmaya cesaret edebilen, geleceği parlak rahiplerin... Odrade'nin Tabr Siyeçi'nde bulduğu stokla yatıştırılmış rahiplerin) güçlü desteğini aldıklarını gösteriyordu.

Doksan bin ton! Rakis çöllerinin yarım senelik hasadıydı bu. Sırf üçte biri bile yeni dengeler kurulmasında güçlü bir pazarlık kozu olurdu.

Keşke seni hiç tanımasaydım, Albertus.

Odrade, Albertus'un içindeki *umursayan* adamı canlandırmak istiyordu. Gerçekte yaptığı şeyiyse Missionaria Protectiva eğitimi almış biri hemen anlardı.

Adi bir dalkavuk!

Albertus'un Odrade'ye sırf Sheeana'yla arasında kutsal bir bağ olduğunu sandığı için itaat etmesi artık hiç fark etmezdi. Odrade, Missionaria Protectiva öğretilerinin insanların bağımsızlığını kolayca ellerinden alışına daha önce hiç odaklanmamıştı. Hedef hep buydu elbette: *Onları mürit yapın ki itaatkâr olup ihtiyaçlarımızı karşılasınlar.*

Tiran'ın o gizli odada yazılı sözleri, Odrade'nin Rahibeler Birliği'nin geleceğine dair kaygılarını epey artırmıştı.

"Size korkumu ve yalnızlığımı miras bırakıyorum."

Kendisi nasıl Waff'ın içine şüphe tohumları ektiyse, Tiran da binlerce yıl öteden onun içine şüphe tohumları ekmişti.

Zihninde Tiran'ın soruları, parlak ışıkla çevriliymiş gibi beliriyordu.

"KİMİNLE İTTİFAK KURUYORSUNUZ?"

Altı üstü gizli bir örgüt müyüz? Sonumuz nasıl olacak? Kendi yarattığımız dogmatik bir batakta mı son bulacağız?

Tiran'ın sözleri bilincine dağlanmıştı. Rahibeler Birliği'nin nasıl bir "soylu emeli" vardı ki? Odrade, Taraza'nın alayla yanıtladığını duyar gibi oldu.

"Varlığımızı sürdürmek, Dar! Bundan daha soylu bir emele ihtiyacımız yok. Varlığımızı sürdürmek! Bunu Tiran bile biliyordu!"

Belki Tuek bile biliyordu. Bu ona ne kazandırmıştı peki?

Odrade, müteveffa Başrahip'e ister istemez sempati duyuyordu. Tuek dışa kapalı bir aileden neler çıkabileceğinin mükemmel bir örneğiydi. Soyadı bile bir ipucuydu: Bu gezegenin Atreides döneminden beri hiç değişmemişti. Ailenin kurucusu, I. Leto'nun sırdaşı olan bir kaçakçıydı. Tuek kökenlerine çok bağlı olan ve "Geçmişimizde korunmaya değer şeyler var" diyen bir aileden gelmeydi. Bir Rahibe Ana, bunun gelecek nesillere nasıl bir örnek teşkil ettiğini gözden kaçırmazdı.

Ama başarısız oldun, Tuek.

Odrade'nin penceresinden görülebilen modern binalar bu başarısızlığın bir göstergesiydi... Rahibeler Birliği'nin uzun süredir güçlendirmeye çalıştığı ve şimdi yükselişte olan, Rakis toplumundaki erk unsurlarının simgesiydi. Tuek onları, böylesi bir modernleşmenin sonuçlarını engellemekte siyasi açıdan âciz kalacağı günün habercisi olarak görmüştü:

Daha kısa ve canlı ayinler.

Yeni, daha modern şarkılar.

Danslarda değişiklikler. ("Geleneksel danslar çok uzun sürüyor!")

En önemlisi de, güçlü ailelerden gelme rahip adaylarının çölde yapmak zorunda oldukları tehlikeli yolculukların azaltılması.

Odrade iç geçirerek dönüp Waff'a baktı. O ufak tefek Tleilaxlı altdudağını kemiriyordu. Güzel!

Kahrolası Albertus! Keşke isyan etsen, memnun olurdum!

Kilise'nin geçirdiği değişim, Tapınağın kapalı kapıları ardında şimdiden tartışılmaktaydı. Yeni Rakisliler "çağa ayak uydurmak gerektiğini" söylüyordu. Asıl söylemek istedikleriyse şuydu: "Bize daha çok güç verin!"

Odrade, *Hep böyle oldu,* diye düşündü. *Bene Gesserit'te bile aynı.*

Yine de şöyle düşünmekten kendini alamıyordu: *Zavallı Tuek.*

Albertus, Tuek'in ölümünden ve akabinde yerine Yüz Dansçısı'nın geçirilmesinden hemen önce akrabalarını uyardığını, kendisi ölürse ailenin Başrahiplik makamını elinde tutamayabileceğini söylediğini rapor etmişti. Tuek düşmanlarının sandığından daha zeki ve becerikli çıkmıştı. Ailesi alacaklarını toplamaya başlamıştı bile; destekçilerini ellerinde tutmak için güç topluyorlardı.

Tuek'in yerine geçen Yüz Dansçısı çok iyiydi. Öyle iyiydi ki Tuek'in ailesi henüz durumun farkında değildi; hatta durumu bilen biri bile, asıl Başrahip'in yerine bir Yüz Dansçısı'nın geçtiğine inanmakta zorlanabilirdi. Rahibe Analar onu izlemekle çok şey öğreniyordu. Waff'ı kaygılandıran şeylerden biri de buydu elbette.

Odrade birden topuğunun üstünde dönüp Tleilax Efendisi'ne doğru yürüdü. *Onu biraz azarlamanın vakti geldi!*

Waff'a iki adım kala durup ateş saçan gözlerle tepeden baktı. Waff onun bakışına isyankâr bir ifadeyle karşılık verdi.

Odrade, "Durumunu değerlendirmek için bol bol vaktin oldu," diye suçladı. "Neden susuyorsun?"

"Durumumu mu? Bize seçme şansı verdiğini mi düşünüyorsun?"

Odrade, "İnsan havuza atılmış bir çakıltaşıdır sadece," diyerek adamın dinine ait bir sözü alıntıladı.

Waff titrek bir nefes aldı. Odrade uygun sözler söylüyordu fakat böyle sözlerin ardında ne vardı? Povinda bir kadının ağzından çıkmaları da ters geliyordu artık.

Waff karşılık vermeyince Odrade alıntılamayı sürdürdü: "İnsan sadece bir çakıltaşıysa da tüm eserleri bir çakıltaşından önemli olamaz."

Odrade birden kendini tutamayıp ürperince, muhafız Rahibeleri ona özenle gizledikleri bir merakla baktılar. O ürperiş, gerekli performansa dahil değildi.

Odrade, *Neden şimdi Tiran'ın sözlerini düşünüyorum?* diye merak etti.

"BENE GESSERITLERİN BEDEN VE RUHLARI, DİĞER TÜM BEDEN VE RUHLARIN AKIBETİNE UĞRAYACAK."

Tiran, kancasını Odrade'nin ruhunun derinlerine saplamıştı.

Nasıl bu kadar incinir hale getirildim? Yanıtı hemen buldu: *Atreides Manifestosu!*

Taraza'nın dikkatli rehberliğinde o manifestoyu yazmam kalkanımda bir gedik açtı.

Taraza'nın asıl niyeti onu zayıflatmak olabilir miydi? Fakat Taraza burada, Rakis'te neler keşfedileceğini nereden bilebilirdi ki? Başrahibe Ana kâhinlik belirtisi göstermediği gibi, kâhinlerden uzak dururdu genellikle. Odrade'den kehanette bulunmasını istediği nadir zamanlarda, eğitimli bir Rahibe Ana'nın gözünden kaçmayacak bir gönülsüzlükle yapmıştı bunu.

Ama beni zayıflattı.

İstemeden mi yapmıştı?

Odrade içinden hızla Korku Duası'nı okudu; bu sadece birkaç saniye aldı fakat bu arada Waff bir karara varmıştı... Yüzünden belliydi.

"Bizi zorlamak istiyorsun," dedi Waff. "Ama böyle zamanlar için yaptığımız hazırlıkları bilmiyorsun." Ellerini kaldı-

rarak yenlerinin içini, önceden dart fırlatıcıların bulunduğu kısımları gösterdi. "Bunlar asıl silahlarımızın yanında oyuncak kalır."

"Rahibeler Birliği bundan asla şüphe duymadı," dedi Odrade.

Waff, "Savaşacak mıyız?" diye sordu.

"Seçim sizin," dedi Odrade.

"Neden savaşa davetiye çıkarıyorsunuz?"

"Bene Gesserit ile Bene Tleilax'ın gırtlak gırtlağa gelmesini isteyenler var," dedi Odrade. "Düşmanlarımız bizi birbirimize düşürüp yeterince zayıflattıktan sonra işimizi bitirmek istiyorlar."

"Anlaşmamız gerektiğini söylüyorsun ama bize pazarlık şansı tanımıyorsun! Belki de Başrahibe Anan sana pazarlık yapma yetkisi vermemiştir!"

Bu meseleyi Taraza'ya havale etmek ne kolay olurdu, ki Taraza'nın istediği de buydu zaten. Odrade muhafız Rahibelere göz attı. O ikisinin yüzü maske gibiydi; hiçbir şey ele vermiyorlardı. Ne biliyorlardı acaba? Kendisi Taraza'nın emirlerine karşı gelse anlar mıydılar?

Waff ısrarla, "Pazarlık yetkin var mı?" diye sordu.

Odrade, *Soylu emel,* diye düşündü. *Tiran'ın Altın Yol'u en azından soylu bir emeldi kesinlikle.*

Gerçekler konusunda yaratıcı olmaya karar verdi. "Evet, var," dedi. Bunu söylemekle doğru kılmış oluyordu. Taraza artık bunu inkâr edemezdi. Fakat Odrade öyle demekle Taraza'nın adım adım hesapladığı planından keskin bir şekilde sapmış olduğunun farkındaydı.

Bağımsız eylem. Tam da *kendisinin* Albertus'tan beklediği şeydi.

Ama ben buradayım ve ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Muhafız Rahibelere göz attı. "Burada kalın lütfen; bizi kimse rahatsız etmesin." Sonra Waff'a döndü. "Oturup rahat

edelim bari." Odada birbirine dik açıyla duran iki koltuk-köpeği gösterdi.

Konuşmaya kaldığı yerden devam etmeden önce oturmalarını bekledi. "Diplomasiye nadiren uyan bir şekilde samimi olmalıyız birbirimizle. Basit kaygılar bize çok şey kaybettirebilir."

Waff ona tuhaf tuhaf baktı. "En yüksek meclisinizde derin uzlaşmazlıklar olduğunu biliyoruz," dedi. "Bazılarınızdan gizli teklifler aldık. Yoksa bu da aynı şekilde–"

"Ben Rahibeler Birliği'ne sadığım," dedi Odrade. "Size teklif getirenler bile başka hiçbir şeye sadık değildi."

"Yoksa bu da yeni bir numara–"

"Numara filan değil!"

Waff, "Bene Gesseritler hep numara yapar," diye suçladı.

"Neyimizden korkuyorsun? Açıkça söyle."

"Hakkınızda çok şey öğrendim; yaşamamı istemeyebilirsiniz."

Odrade, "Aynı şey benim için de geçerli değil mi?" diye sordu. "Gizli benzerliğimizi başka kim biliyor ki? Karşında basit bir *povinda* kadın yok!"

Bu kelimeyi biraz kaygıyla kullanmıştı fakat etkisi bundan daha ifşa edici olamazdı. Waff açıkça sarsılmıştı. Kendini toplaması uzun bir dakika aldı. Fakat hâlâ şüpheleri vardı, ne de olsa bunların tohumunu atan Odrade'ydi.

Waff, "Sözler neyi kanıtlar ki?" diye sordu. "Benden bir sürü şey öğrendiniz zaten; bunlarla yetinip halkıma hiçbir şey vermeyebilirsiniz. Avucunuza düştük bir kere."

"*Ben* yenlerimde silah taşımıyorum," dedi Odrade.

"Ama hepimizi mahvedebilecek şeyler biliyorsun!" Waff dönüp muhafız Rahibelere göz attı.

Odrade, "Haklısın, onlar da silah sayılır," diye katıldı. "Onları göndereyim mi?"

"Ama burada konuştuğumuz her şeyi duydular," dedi

Waff. Odrade'ye dönüp bezgince baktı. "Hepiniz hafızanızı silebilseniz daha iyi olurdu!"

Odrade en ikna edici ses tonuyla konuştu: "Siz hazır olmadan misyonerlik emelinizi ifşa etmek bize ne kazandırır ki? Yeni Yüz Dansçılarınızı nerelere yerleştirdiğinizi açıklayarak adınıza kara çalmak bize ne kazandırır? Ah, evet... Ix'e ve Balıklarla Konuşanlara gönderdiklerinizden haberimiz var. Yeni Yüz Dansçılarınızı incelemeyi bitirir bitirmez onları aramaya giriştik."

"Al işte!" Waff'ın sesi tehlikeli bir şekilde gergindi.

"Görebildiğim kadarıyla, düşmanınız olmadığımızı kanıtlamanın tek bir yolu var: Bize bir o kadar zarar verecek bir sırrımızı söylemek," dedi Odrade.

Waff'ın dili tutuldu.

"Sayısız Dağılış gezegenine Peygamber'in solucanlarından yerleştireceğiz," dedi Odrade. "Bunu Rakis rahiplerine söylesen ne der, ne yaparlar sence?"

Muhafız Rahibeler eğlendiklerini pek gizlemeden Odrade'ye baktılar. Yalan söylediğini sanıyorlardı.

"*Benim* yanımda muhafız yok," dedi Waff. "Tehlikeli bir sırrı bilen tek bir kişi varsa, o kişiyi sonsuza dek susturmak ne kolaydır."

Odrade kollarını kaldırıp boş yenlerini gösterdi.

Waff muhafız Rahibelere baktı.

"Pekâlâ," dedi Odrade. Rahibelere bir bakış attı, içlerini rahatlatmak için de gizli bir el işareti yaptı. "Lütfen dışarıda bekleyin, Rahibeler."

Kapı muhafızların ardından kapanınca, Waff şüphelerinden bahsetmeye devam etti: "Adamlarım bu odaları aramadı. Ya içeride konuştuklarımızı kaydeden cihazlar gizliyse?"

Odrade, İslamiyet diliyle konuşmaya başladı. "Öyleyse belki başka bir dilde konuşmalıyız... Sadece bizim bildiğimiz bir dilde."

Waff'ın gözleri parladı. Aynı dilde konuştu: "Pekâlâ! Bu

riske gireceğim. Ve şimdi... Bene Gesseritler arasındaki ihtilafın asıl sebebini söylemeni istiyorum."

Odrade kendine gülümseme izni verdi. Konuştukları dille birlikte Waff'ın kişiliği ve tavırları da tamamen değişmişti. Tam beklenen şekilde davranıyordu. Odrade onun şüphelerini *bu* dilde konuşarak beslememişti!

Odrade bir o kadar kendinden emin bir tavırla karşılık verdi: "Yeni bir Kuisatz Haderah yaratacağımızdan korkan salaklar var! Birkaç Rahibe öyle olacağını iddia ediyor."

"Öyle birine ihtiyaç yok artık," dedi Waff. "Aynı anda birçok yerde bulunabilen kişi geldi ve gitti. O sadece Peygamber'in babası olmak için gelmişti."

"Tanrı öyle bir mesajı iki kez göndermez," dedi Odrade.

Waff'ın İslamiyet dilinde sık sık duyduğu türden bir sözdü bu. Bir kadından duymak da artık tuhaf gelmiyordu. O dil ve tanıdık sözler yeterliydi.

Waff, "Schwangyu'nun ölümü, senin Rahibelerin tekrar kenetlenmesini sağladı mı?" diye sordu.

"Ortak bir düşmanımız var," dedi Odrade.

"Saygın Analar!"

"Onları öldürüp haklarında bilgi toplamakla akıllılık ettiniz."

Waff öne eğildi; bu tanıdık dilde sohbet etmeye kendini iyice kaptırmıştı. "Seksle hükmediyorlar!" dedi. "Orgazm şiddetini artıran, takdire şayan teknikleri var! Biz..." Birden karşısında oturup bütün bunları duyan kişinin kim olduğunu fark etti fakat çok geç kalmıştı.

Odrade, onun içini rahatlatmak için, "Biz öyle teknikleri zaten biliyoruz," dedi. "Gerçi karşılaştırma yapmak ilginç olacak ama öyle tehlikeli yöntemlerle güç kazanmaya asla çalışmamış olmamızın bariz sebepleri var. O orospularsa tam da o hatayı yapacak kadar aptal!"

"Hata mı?" Waff'ın şaşırdığı belliydi.

"Gücün dizginlerini kendi ellerinde tutuyorlar!" dedi Od-

rade. "Güç arttıkça, onu daha çok kontrol etmeleri gerek. Yoksa zapt edemezler!"

Waff, "Güç, hep güç," diye mırıldandı. Aklına başka bir fikir geldi. "Peygamber'in sonunun bu yüzden geldiğini mi söylüyorsun?"

"O ne yaptığını biliyordu," dedi Odrade. "Binlerce yıllık zoraki barışın ardından Kıtlık Zamanları ve Dağılış geldi. Doğrudan sonuçlarla verilen bir mesaj. Unutma! O Bene Tleilax'ı da, Bene Gesserit'i de yok etmedi!"

Waff, "Halklarımız arasındaki ittifaktan ne kazanmayı umuyorsunuz?" diye sordu.

"Ummaktan çok sağ kalmakla ilgili bir şey bu," dedi Odrade.

"Hep pragmatizm," dedi Waff. "Bazılarınız da Rakis'te Peygamber'i, sahip olduğu tüm güçlerle birlikte diriltmenizden korkuyor... Öyle mi?"

"Öyle dememiş miydim?" İslamiyet dili, özellikle bu soru tarzında güçlüydü. Kanıtlama yükümlülüğünü Waff'a veriyordu.

"Kuisatz Haderah'ınızın yaratılmasında Tanrı'nın parmağı olduğunu inkâr ediyorlar demek," dedi Waff. "Peygamber'den de şüphe ediyorlar mı?"

"Pekâlâ, her şeyi açıkça konuşalım," diyen Odrade önceden seçtiği hile yolundan giderek konuşmaya başladı: "Schwangyu'yla yandaşları Yüce İnanç'tan saptılar. Onları öldüren Bene Tleilaxlılara kızmıyoruz. O işi bizzat yapmaktan kurtardılar bizi."

Waff buna tamamen inandı. O koşullar altında tam da beklenecek şeydi bu. Waff burada pek çok şeyi yok yere ifşa ettiğinin farkındaydı fakat Bene Gesseritlerin hâlâ bilmediği şeyler vardı. Üstelik öyle önemli bilgiler öğrenmişti ki!

O zaman, Odrade onu tamamen afallatan bir laf etti: "Waff, Dağılış'tan dönen torunlarınızın hiç değişmediğini sanıyorsan aptallık hayat tarzın olmuş demektir."

Waff kendini suskun kalmaya zorladı.

"Bütün ipuçları elinde," dedi Odrade. "O torunlarınız, Dağılış orospularına ait. *Onların* herhangi birinin anlaşmalara sadık kalacağını sanıyorsan salaklığına diyecek laf bulamıyorum!"

Waff'ın verdiği tepkiler, Odrade'nin adamı tamamen avucunun içine aldığını gösteriyordu. Parçalar yerine oturuyordu. Odrade gereken zamanda Waff'a doğruyu söylemişti. Waff'ın şüpheleri uygun tarafa, yani Dağılış halkına yönelmişti. Üstelik Odrade bu işi Waff'ın dilini kullanarak yapmıştı.

Boğazı kasılan Waff konuşmaya çabaladı fakat bunu ancak boğazını ovuşturduktan sonra başarabildi. "Ne yapabiliriz peki?"

"Gayet bariz. Yitmişler bizi yenmek, bir başka fetihte bulunmak istiyorlar. Geride bıraktıkları çer çöpü temizlemek olarak görüyorlar bunu. İhtiyatlılar."

"Ama sayıları öyle fazla ki!"

"Onları yenmek için birleşip ortak plan yapmazsak bizi sümüz gibi yiyip yutacaklar."

"Povinda pisliklere boyun eğemeyiz! Tanrı izin vermez buna!"

"Boyun eğmek mi? Boyun eğelim diyen oldu mu?"

"İyi de, siz Bene Gesseritler hep şu eski bahaneyi kullanırsınız: 'Bükemediğin bileği öpeceksin.'"

Odrade kasvetle gülümsedi. "Yani Tanrı *sizin* boyun eğmenize izin vermez ama *bize* izin verir, öyle mi?"

"Planın ne peki? Böylesine kalabalık bir düşman karşısında ne yapmamızı önerirsin?"

"Tam da senin yapmayı planladığın şeyi: Onları dindaşlarımız yapalım. İstediğin anda, Rahibeler Birliği gerçek dini açıkça desteklemeye başlayacak."

Afallayan Waff sessizce oturdu. Odrade, Tleilaxlıların gizli planını biliyordu demek. Bu planı nasıl zorla uygulayacaklarını da biliyor muydu?

Odrade düşüncelere daldığını gizlemeden Waff'ı süzdü. *Hayvanı gerekirse testislerinden tutacaksın,* diye düşündü. Peki ya Rahibeler Birliği analistleri yanıldıysa? Bu durumda, bütün bu *uzlaşma görüşmelerinin* anlamı kalmazdı. Ayrıca Waff'ın gözlerine o ifade geri gelmişti... Yaşlılığın verdiği bilgelik ifadesi... Bedeninden çok daha yaşlı birinin ifadesi. Odrade kendinden emin görünmeye çalışarak konuştu:

"Tanklarınızda üretmeyi başardığınız gulâmların sırrını gizli tutuyorsunuz, oysa aynı şeyi başarabilmek için servet ödeyecek insanlar var," dedi.

Odrade yeterince üstü örtülü konuşmuştu (Onları gizlice dinleyenler var mıydı?) fakat Waff, Bene Gesseritlerin bu sırrı bile bildiğinden bir an olsun şüphe duymadı.

"Ondan da mı pay talep edeceksiniz?" diye sordu. Boğazı kuruduğundan sesi hırıltılı çıkmıştı.

"Her şeyden! Her şeyi paylaşacağız!"

"Bu büyük paylaşımda siz ortaya ne koyacaksınız peki?"

"Ne istersen."

"Tüm soy üretme kayıtlarınız."

"Sizindir."

"Seçeceğimiz Soy Üretme Ustaları."

"İstediğinizi seçin."

Waff hafif bir hayret nidası attı. Başrahibe Ana'nın teklif ettiğinden çok daha fazlasıydı bu. Zihninde bir gonca açmıştı sanki. Bu kadın Saygın Analar konusunda haklıydı elbette.... Dağılış'tan dönen Tleilaxlılar konusunda da. Waff onlara asla tamamen güvenmemişti. Asla!

"Kısıtlamasız bir melanj kaynağı da istersiniz elbette," dedi Waff.

"Elbette."

Waff, Odrade'ye uzun uzun baktı. Bu kadar şanslı olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Akslotl tankları ancak Yüce İnanç'ı benimseyenlere ölümsüzlük sunardı. Kimse onları zorla ele geçirmek için Tleilaxlılara saldırmaya cesaret ede-

mezdi çünkü Tleixlıların o tankları başkalarına kaptırmaktansa yok edeceğini biliyorlardı. Ve şimdi! Waff bilinen en güçlü ve kalıcı misyoner kuvvetinin hizmetini kazanmıştı. Bu kesinlikle Tanrı'nın işiydi. Waff önce huşuya, sonra da ilhama kapıldı. Odrade'ye usulca hitap etti:

"Anlaşmamızın adı ne olsun peki, Rahibe Ana?"

"Soylu emel," dedi Odrade. "Peygamber'in Tabr Siyeçi'ne yazdıklarını biliyorsun. Onun sözünden şüphe mi duyuyorsun?"

"Hâşâ! Ama... Ama bir mesele var: Duncan Idaho gulâmıyla o Sheeana denen kızı ne yapmayı öneriyorsun?"

"Onları çiftleştireceğiz tabii ki. Torunları bizim adımıza Peygamber'in bütün o torunlarıyla konuşacak."

"Onları götüreceğiniz bütün gezegenlerde!"

Odrade, "Bütün gezegenlerde," diye onayladı.

Waff sırtına yaslandı. *Sonunda avucuma düştün, Rahibe Ana!* diye düşündü. *Bu ittifakı biz yöneteceğiz, siz değil. Gulâm sizin değil, bizim!*

Odrade, Waff'ın gözlerinde biraz çekimserlik görüyordu fakat cesaret edebildiği kadar ileri gitmişti zaten. Daha fazlası Waff'ın şüphelerini canlandırırdı. Her halükârda Odrade, Rahibeler Birliği'ni bu yola sokmuştu artık. Taraza bu ittifakı bozamazdı.

Waff omuzlarını kaldırdı; oldukça yaşlı ve zeki bakışlarıyla tezat oluşturan, tuhaf bir şekilde çocuksu bir hareketti bu. "Ha, bir şey daha var," dedi. Tam da kendi dilinde, kendisini duyan herkese emir veren bir Efendiler Efendisi edasıyla konuşmuştu. "Bu... Bu Atreides Manifestosu'nu yaymamıza da yardım eder misiniz?"

"Neden olmasın? Onu yazan benim."

Waff irkilerek öne eğildi. "Sen mi?"

"Daha az yetenekli biri yazabilir miydi sence?"

Waff başıyla onayladı; daha fazla argümana gerek duymadan ikna olmuştu. Aklına gelmiş bir fikri, ittifaklarına dair

son bir hususla ilgili fikrini destekliyordu bu. Rahibe Analar, güçlü zihinleriyle Tleilaxlılara sürekli tavsiye verecekti! Dağılış orospularından sayıca az olmalarının ne önemi vardı ki? Bilgelik ile karşı konulmaz silahlar bu şekilde birleştiğinde, karşılarında kim durabilirdi?

"Bu arada, Manifesto'nun ismi doğru," dedi Odrade. "Ben gerçek bir Atreides'im."

Waff, "Soy Üretme Ustalarımızdan biri olur musun?" diye şansını denedi.

"Üreme yaşım geçmek üzere ama emrine amadeyim."

Hatırlıyorum dostları... Herkesin unuttuğu savaşlardan, bizden başka.
Hepsi de damıtılmış, aldığımız her yaraya.
O yaralar ki savaşıp acı çektiğimiz bütün mekânlar.
İyisi mi geride kalsın, asla istemediğimiz o savaşlar.
Neyi harcadık ve neydi satın aldığımız karşılığında?

–Dağılış Şarkıları

Burzmali planını kurarken Başar'ından öğrendiklerinin en iyilerine başvurmuş, olasılık hesaplarını ve yedek planları tek başına yapmıştı. Bir komutanın ayrıcalığıydı bu! Bölge hakkında elinden geldiğince bilgi toplamıştı mecburen.

Eski İmparatorluk döneminde, hatta Muad'Dib'in hükümdarlığı zamanında bile, Gammu Kalesi'nin bulunduğu bölge ormanlıktı; buralar, geneli akaryakıt kalıntılarıyla kaplı olan Harkonnen topraklarının epey yukarısındaydı. Harkonnenlar en zenginlerin daima değer verdiği, fiyatı asla düşmeyen pilingitam ahşabının bir kısmını bu bölgeden elde ederdi. Akıllı insanlar en eski çağlardan beri, o zamanlar polastine, polaz ve pormabat (şimdiyse tine, laz ve bat) olarak bilinen, seri üretilen yapay materyallerden yapılma binalar yerine güzel ahşap binaları yeğlemişti. Ta Eski İmparatorluk döneminde bile, nadide ahşap türlerinin taklitlerini kullanan az zenginler ve Küçük Hanedanlar aşağılayıcı bir terimle yaftalanırdı.

"O 3-P adamı," denirdi... Yani o kişinin kendini artık en bayağı olarak görülen malzemelerden yapılmış ucuz kopyalarla çevrelediği söylenirdi. En zenginler bile, o can sıkıcı 3-P materyallerinden birini kullanmak zorunda kaldıklarında

O-P'yle (Tek P), yani pilingitamla olabildiğince gizlerdi.

Burzmali adamlarını yok-kürenin yakınındaki, stratejik konumlu bir pilingitam korusunda arama yapmaya gönderirken bütün bunları ve daha fazlasını biliyordu. Pilingitam ağacının ahşabı, usta zanaatkârların büyük değer verdiği birçok özelliğe sahipti: Yeni kesildiğinde işlenecek kadar yumuşak, bekletilip kurutulduğundaysa sert olurdu. Pek çok pigmenti kolayca emer ve doğal rengiymiş gibi korurdu. Daha da önemlisi, mantar önleyici niteliklere sahipti ve bilinen hiçbir böcek türü tarafından yenmiyordu. Son olarak da ateşe dayanıklıydı ve yeterince büyüyüp gelişmiş bir pilingitam ağacının gövdesinin ortasında tüp şeklinde, geniş bir boşluk olurdu.

Burzmali gönderdiği adamlara, "Beklenmeyeni yapacağız," demişti.

Bölgenin üstünden ilk uçuşunda, pilingitamları çim rengi yapraklarından tanımıştı. Bu gezegenin ormanları Kıt-

lık Zamanlarında kesilip yağmalanmış olsa da, Rahibeler Birliği'nin emriyle dikilen yaprak dökmez bitkilerin ve sert ahşaplı ağaçların arasında değerli pilingitamlar da vardı hâlâ.

Burzmali'nin arama yapan adamları, yok-kürenin bulunduğu mağaranın biraz yukarısında çok büyük bir O-P keşfetmişti. O ağacın yaprakları neredeyse üç hektarlık alana yayılmıştı. Burzmali kritik günün ikindisinde buranın epey uzağında kamp kurar gibi yaparak, yerin biraz altından o ağaca tünel kazdırmış ve kaçış için gerekli malzemeleri pilingitamın ortasındaki geniş boşluğa koydurmuştu. Oraya zaruri kaçış ekipmanlarını getirterek karargâh kurmuştu.

Adamlarına, "Ağaç da bir yaşam formudur," diye açıklamıştı. "Bizi yaşam tarayıcılardan gizleyecek."

Beklenmedik olan.

Ama Burzmali tüm yaptıklarının gizli kalmasını elbette ki beklememişti. Onun tek yapabileceği riskleri azaltmaktı.

Saldırı başlayınca, tahmin ettiği şekilde gerçekleştiğini

görmüştü. Saldırganların tıpkı Gammu Kalesi'ne saldırırken olduğu gibi yok-gemilerine ve sayılarının çokluğuna güveneceklerini öngörmüştü. Rahibeler Birliği analistleri, Dağılış'tan gelen kuvvetlerin, kendilerine Saygın Analar diyen o vahşi ve zalim kadınların emrindeki Tleilaxlı torunlarının asıl büyük tehdit olduğu konusunda onu temin etmişlerdi. Burzmali saldırganların gözüpek olmadığını, sadece kendilerine fazla güvendiklerini düşünüyordu. Oysa gözüpeklik, Başar Miles Teg'in istisnasız her öğrencisinin cephaneliğinde yer alan bir nitelikti. Teg'in plan sınırları dahilinde doğaçlama hareket edebilmesi de faydalıydı.

Burzmali, Duncan ile Lucilla'nın apar topar kaçışlarını saklandığı yerden, gözetleme cihazları sayesinde izlemişti. Hedef saptırmak için çeşitli yerlere gönderdiği, telsizli kasklı ve gece görüş gözlüklü askerler yanıltma pozisyonlarında epey faaliyet göstererek düşmanı oyalarken, Burzmali ve seçme adamları yerlerini asla belli etmeden saldırganları gözlemişlerdi. Teg sık sık ateş ettiği için, yerini saptamak zor olmuyordu.

Burzmali, Lucilla'nın çatışma sesleri iyice artınca bile durup arkasına bakmadığını görünce kadını takdir etmişti. Ancak Duncan durmaya çalışmıştı ve az kalsın planı mahvedecekti. Neyse ki Lucilla, Duncan'ın hassas bir sinirini parmağıyla dürtüp, "Ona yardım edemezsin!" diye bağırarak durumu kurtarmıştı.

Burzmali kask hoparlörlerinden Lucilla'nın net sesini duyunca, alçak sesle küfretti. Kendisi duyduysa başkaları da duydu demekti! Gerçi Lucilla'nın yerini çoktan saptamış olmalıydılar.

Burzmali boğazının içine yerleştirilmiş mikrofonla usulca emir verdikten sonra, yerinden ayrılmaya hazırlandı. Dikkatinin büyük bölümünü yaklaşmakta olan Lucilla'yla Duncan'a vermeyi sürdürüyordu. Her şey plana uygun giderse Burzmali'nin adamları o ikisini yerin altına çekiverecekti;

onların kılığına girmiş, kasksız iki asker de önceden kararlaştırılmış yanıltma pozisyonlarına doğru koşmaya başlayacaklardı.

Bu arada, Teg aslan gibi savaşarak düşman saflarında bir yerarabasının kaçabileceği bir hat açmaya çalışmaktaydı.

Burzmali'nin düşünceleri bir yaveri tarafından bölündü: "Başar'ın arkasından iki saldırgan yaklaşıyor!"

Burzmali elini sallayarak adamı susturdu. Şu an Teg'le ilgilenemezdi. Gulâmı kurtarmaya tamamen odaklanmak gerekiyordu. Burzmali, Duncan ile Lucilla'yı heyecanla izlemeyi sürdürdü.

Haydi! Koşun! Koşun kahrolasılar!

Lucilla da Duncan'ı koşmaya teşvik ederken benzer şeyler düşünüyordu; Duncan'ın arkasını korumak için onun hemen ardından koşuyordu. Kendini sonuna dek savaşmaya hazırlamıştı. Hayatı boyunca aldığı tüm eğitimin meyveleri bu anlarda kendini gösteriyordu. *Asla pes etme!* Pes etmek, bilincinin bir Rahibe'nin Bellek Yaşamları arasına katılması ya da yok olması demekti. Schwangyu bile ölürken sonuna dek direnip Bene Gesserit geleneğine uygun ve takdire şayan bir şekilde can vererek, lekelenen onurunu temizlemişti. Burzmali, Teg'e söylemişti bunu. Lucilla, içindeki sayısız yaşamı bir araya toplarken, *Öleceksem öyle öleyim!* diye düşündü.

Lucilla, Duncan'ın peşinden koşarak dev bir pilingitamın altından geçip alçak bir çukura girerken, karanlıktan fırlayan adamlar onları alaşağı etti; Lucilla tam gözü dönmüş savaşçı moduna geçecekken, adamlardan biri kulağına Çakobsa dilinde "Biz dostuz!" diye fısıldadı. Bunu duyunca bir an duraksayan Lucilla, kendilerinin kılığına girmiş iki kişinin çukurdan çıkıp onlarla aynı yönde koşarak uzaklaştıklarını gördü. Planı ve onları yaprak kokulu toprağa yatırmış adamların kim olduğunu en çok bundan anladı. Adamlar Duncan'ı dev ağaçtaki bir tünele sokarken, çabuk olmaları-

nı söyleyince (yine Çakobsa dilinde) Lucilla bütün bunların tam da Teg'in kuracağı türden, gözüpekçe bir planın parçası olduğunu kavradı.

Bunu Duncan da kavramıştı. Tünelin girişinde, zifiri karanlıkta Lucilla'yı kokusundan tanıyınca onun koluna parmaklarıyla hafif hafif vurup, Atreideslerin eski sessiz savaş dilinde mesaj verdi:

"Bırak bizi götürsünler."

Lucilla mesajın bu şekilde verilmesine bir an şaşırdıysa da, gulâmın bu iletişim yöntemini bilmesinin normal olduğunu fark etti.

Etraflarındaki adamlar hiç konuşmadan Duncan'ın büyük, antika lazer tüfeğini aldılar ve kaçakları Lucilla'nın ne olduğunu çıkaramadığı bir araca bindirdiler. Karanlıkta kırmızı bir ışık yanıp söndü.

Burzmali boğazındaki mikrofondan usulca adamlarına seslendi: "İşte gidiyorlar!"

Yirmi sekiz yerarabası ve ayrıca hafif ve hızlı on bir topter, yanıltıcı pozisyonlardan fırlayıverdi. Burzmali, *Bu onları oyalar,* diye düşündü.

Lucilla bir giriş kapağının kapandığını kulaklarındaki basınç hissinden anladı. O kırmızı ışık tekrar yanıp söndü.

Etraflarında, büyük ağacın çevresinde bombalar patlamaya başladı; bulundukları araç (zırhlı bir yerarabası olduğu artık anlaşılmıştı) süspansörleri ve jet motorlarıyla havalanıp ağacın dışına çıktı. Lucilla aracın oval plaz pencerelerinden dışarıya bakarken, yol aldıklarını ancak yıldızlardan oluşur gibi görünen, kıvrılıp duran şekillerden ve anlık alevlerden anlıyordu. Aracı çevreleyen süspansör alanı, dışarıdaki hareketleri tuhaf gösteriyordu. Araçları ışınlardan kaçmak için sağa sola saparak yokuş aşağıya, Teg'in direndiği konuma doğru hızla giderken, içeridekiler plaşçelik koltuklarıyla sarmalanmış halde oturuyordu. Bütün bu sert hareketleri vücutlarında hiç hissetmiyorlardı. Hızla geride kalan ağaçlarla

çalıların (bazıları yanıyordu) dans eden bulanıklıkları vardı sadece... Sonra da yıldızlar.

Teg'in lazer silahlarıyla yaktığı ağaçların kalıntılarının tepesine sürtünüyorlardı! Lucilla kurtulabileceklerini ancak o zaman umut etmeye başladı. Araçları birden yavaşladı. Oval şeklinde, küçük plaz pencereler kararda; oralardan görülen yıldızların yerini karanlık bir engel almıştı. Yerçekimi geri geldi ve hafif bir ışık belirdi. Lucilla soldaki bir giriş kapağının Burzmali tarafından açıldığını gördü.

Burzmali sertçe, "Çıkın!" dedi. "Kaybedecek bir saniyemiz bile yok!"

Lucilla, Duncan'ın ardından apar topar çıkıp nemli toprağa ayak bastı. Burzmali onun sırtına pat pat vurdu, sonra da Duncan'ı kolundan tuttu ve onları araçtan uzaklaştırmaya başladı. "Çabuk! Buradan!" Büyük çalıların arasından koşarak geçip dar bir asfalt patikaya çıktılar. Burzmali birer elini sırtlarına koyarak onları yolun karşısına geçirdi ve oradaki bir çukurun içine itti. Üzerlerine bir yaşam-kalkanı battaniyesi attıktan sonra başını kaldırdı ve dönüp, geldikleri tarafa baktı.

Lucilla aynı yöne bakınca, karlı bir bayır ve yıldızlar gördü. Yanında Duncan'ın kımıldandığını hissetti.

Çok uzaklarda, epey yukarılarda, jet motorları çalışan bir yerarabası, yıldız ışığında sorguç şeklinde kırmızı dumanlar salarak bayırı hızla çıkmaktaydı. Sonra birden sağa saptı.

Duncan, "Bizimkiler mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Görünmeden oraya kadar nasıl çıka..."

Burzmali, "Terk edilmiş bir sukemerinin tünelinden geçti," diye fısıldadı. "Araç otomatik pilotta." Uzaklardaki sorguç şeklinde kırmızılığa bakmayı sürdürüyordu. Birden o uzaktaki kırmızı izlerin arasında devasa bir mavi ışık patlaması oldu. Işığın hemen ardından boğuk bir gümbürtü koptu.

Burzmali, "Ahhhhh," diye nefes verdi.

Duncan, "Arabaya fazla yüklenip motorunu yaktınız sanacaklar... Plan bu, değil mi?" diye fısıldadı.

Burzmali, delikanlının yıldızların altında gri görünen yüzüne hayretle baktı.

"Duncan Idaho, Atreideslerin hizmetindeki en iyi pilotlardandı," dedi Lucilla. Pek bilinmeyen bu bilgi işe yaradı. Burzmali himayesindeki bu insanların iki sıradan kaçak olmadığını hemen fark etti. Gerekirse faydalanabileceği yeteneklere sahiptiler.

Modifiye yerarabasının patladığı yerden göğe mavi ve kızıl kıvılcımlar yükseliyordu. Yok-gemiler uzaktaki o küreden gelen sıcak gazları kokluyordu. Gaz analiz cihazları nasıl bir sonuca varacaktı acaba? Mavi ve kızıl kıvılcımlar, yıldızlarla aydınlanan tepelerin ardına yağıyordu.

Burzmali yoldan gelen ayak sesleri duyunca hemen o tarafa döndü. Duncan tabancasını öyle hızlı çekti ki, Lucilla hafif bir hayret nidası attı. Silahlı elini tutarak Duncan'ı durdurmaya çalıştı fakat Duncan silkinerek kurtuldu. Burzmali'nin gelen kişiyi kabul ettiğini görmüyor muydu?

Tepelerindeki yoldan biri usulca seslendi: "Peşimden gelin. Çabuk."

Konuşan kişi (karanlıkta hareketli bir leke gibi görünüyordu) yanlarına atladı ve yolun iki yanında bulunan çalıların arasındaki bir boşluğa daldı. Onları gizleyen çalıların ötesindeki karlı yamaçta en az bir düzine silahlı adam belirdi. Bunlardan beşi Duncan ile Lucilla'nın çevresini sardılar ve çalıların yanından uzanan karlı bir patikada yürütmeye başladılar. Silahlı grubun geri kalanıysa karlı yamaçta gizlenmeden aşağı koşup karanlık bir ağaç hattına daldı.

O sessiz beş kişi, yaklaşık seksen metre sonra grubu tek sıra haline geçirdiler; ikisi en öne, üçüyse en arkaya geçti... Kaçaklar ortada korunuyordu; önde Burzmali vardı, Lucilla'ysa Duncan'ın arkasındaydı. Bir süre sonra karanlık kayaların arasındaki, üstü kaya çıkıntısıyla örtülü bir yarığa

vardılar ve orada beklemeye başladılar; arkalarından gelen, başka modifiye yerarabalarına ait gürlemeleri dinlediler.

Burzmali, "Şaşırtmaca üstüne şaşırtmaca," diye fısıldadı. "Onlara bir sürü yanlış iz veriyoruz. Olabildiğince çabucak, panik içinde kaçacağımızı *düşünüyorlar*. Oysa biz şimdi gizlenip bekleyeceğiz. Daha sonra da ağır ağır... Yürüyerek uzaklaşacağız."

Lucilla, "Beklenmedik olan," diye fısıldadı.

"Teg?" Duncan neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle konuşmuştu.

Burzmali, Duncan'ın sol kulağına eğildi: "Onu öldürdüler sanırım." Derin bir kederle fısıldamıştı.

Yanlarındaki esmer kişilerden biri, "Şimdi çabuk," dedi. "Buraya inin."

Dar yarığa sokuldular. Yakında bir yerde bir şey gıcırdadı. Karanlıkta beliren eller onları bir tünelin içine çekti. Arkalarından tekrar o gıcırtı geldi.

"Şu kapının gıcırtısını halledin," dedi biri.

Birden ortalık aydınlandı.

Duncan ile Lucilla kayaların içine oyulmuş gibi görünen, geniş, lüks döşenmiş odaya bakındılar. Zemin yumuşak halılarla kaplıydı... Mazgallı siperi andıran uçuk yeşil desenlerle bezeli, koyu kırmızı ve altın sarısı halılarla. Burzmali'nin yanındaki masanın üstünde bir giysi yığını vardı; Burzmali muhafızlarından biriyle, yüksek alınlı, yeşil gözlü ve delici bakışlı, sarışın bir adamla fısıldaşmaktaydı.

Lucilla dikkatle kulak kabarttı. Konuşulanları anlayabiliyordu; muhafızların nerelere konuşlandırıldığından bahsediyorlardı... Fakat Lucilla, yeşil gözlü adamın şivesini daha önce hiç duymamıştı; adam ünsüz harfleri şaşılacak kadar hızlı telaffuz ederek genizden konuşuyordu.

Lucilla, "Burası bir yok-oda mı?" diye sordu.

"Hayır." Bu yanıtı Lucilla'nın arkasındaki bir adam, yine o şiveyle konuşarak vermişti. "Algler koruyor bizi."

Lucilla konuşan adama dönmeyip yukarıya, tavanla duvarları kaplamış açık sarı ve yeşil alglere baktı. Duvar dipleri-

nin tek tük kısımlarında kayalar görünüyordu, o kadar.

Burzmali yeşil gözlü adamla konuşmasını yarıda kesti. "Burada güvendeyiz. Sırf bu iş için bu algleri yetiştirdik. Yaşam tarayıcılar buradaki bitkisel hayatı saptayabilir sadece; algler bizi gizler."

Lucilla topuğunun üstünde dönerek odanın ayrıntılarına göz gezdirdi: kristal bir masada yer alan, Harkonnenların simgesi olan griffon resmi; koltuklarla kanepelerin egzotik kumaşları. Bir duvardaki silah dolabında, Lucilla'nın daha önce hiç görmediği bir model, uzun menzilli lazer tüfekleri çift sıra halinde asılıydı. Namluları çan şeklindeydi, kıvrık tetiklerinin korkuluğu da altındandı.

Burzmali tekrar yeşil gözlü adamla konuşmaya başlamıştı. Nasıl gizlenebileceklerini tartışıyorlardı. Lucilla onlara kulak kabartırken, bir yandan da odada kalan iki muhafızlarını süzdü. Diğer üç muhafız, silah dolabının yanındaki kalın, parlak gümüşi perdenin gizlediği girişe tek sıra halinde girip gözden kaybolmuşlardı. Lucilla verdiği tepkileri Duncan'ın dikkatle izlediğini gördü; Duncan'ın eli belindeki küçük lazer tabancasındaydı.

Lucilla, *Dağılış insanları mı?* diye merak etti. *Kimin için çalışıyorlar acaba?*

Duncan'ın yanına gidip koluna dokunarak, parmak diliyle şüphelerini iletti. Birlikte Burzmali'ye baktılar. *İhanet mi?*

Lucilla odayı incelemeye devam etti. Görünmeyen gözler tarafından gözetleniyor muydular?

İçeriyi aydınlatan dokuz korküre tuhaf, parlak ışık adaları oluşturuyordu. Bunlar Burzmali'nin hâlâ yeşil gözlü adamla konuştuğu yerin yakınında kümelenmişti. Işığın bir kısmı, hepsi de yoğun altın sarısına ayarlanmış korkürelerden doğrudan geliyordu; alglerden yansıyan kısmıysa daha yumuşaktı. Bu aydınlatmanın sonucunda odada hiç koyu gölge yoktu, mobilyaların altında bile.

Duvardaki girişin parlak gümüşi perdesi açıldı. Odaya yaşlı bir kadın girdi. Lucilla ona baktı. Kadının yüzü kırışıklıydı ve eskimiş gülağacı ahşabı gibi karaydı. İki yandan nere-

deyse omuzlarına kadar inen, ince telli kır saçı yüzünü dar ve hatlarını keskin gösteriyordu. Üstündeki siyah ve uzun cüppede altın sarısı desenler, mitolojik ejderha desenleri vardı. Kadın bir kanepenin arkasında durup damarlı ellerini mobilyanın sırtına koydu.

Burzmali'yle yeşil gözlü adam konuşmayı kestiler.

Lucilla gözlerini yaşlı kadından ayırıp başını eğerek kendi cüppesine baktı. Altın sarısı ejderhalar dışında, cüppelerinin tasarımı benzerdi; kukuletalarını geriye, omuzlarına atmışlardı. Ejderhalı cüppenin sadece yan kesimi ve önündeki açıklık farklıydı.

Kadın konuşmayınca, Lucilla açıklama bekleyen gözlerle Burzmali'ye baktı. Burzmali delici bakışlarla karşılık verdi. Yaşlı kadın sessizce Lucilla'yı süzmeyi sürdürüyordu.

Lucilla bu yoğun ilgiden rahatsız olmuştu. Duncan'ın da rahatsız olduğunu gördü. Duncan elini küçük lazer tabancasında tutuyordu. Sessizlik uzadıkça, Lucilla'nın üstünde hissettiği bakışlar gerginliğini iyice artırdı. Öylece durmuş bakan o yaşlı kadında neredeyse Bene Gesserit havası vardı.

Sonunda Duncan sessizliği bozdu. Burzmali'ye sertçe, "Kim bu kadın?" diye sordu.

Yaşlı kadın, "Postunuzu kurtaracak kişiyim," dedi. İnce sesi hafifçe çatlıyordu; o da o tuhaf şiveyle konuşmuştu.

Lucilla'nın Diğer Bellekleri yaşlı kadının cüppesine bir açıklama önerdi: *Antik oyunkadınlarının giysilerine benziyor.*

Lucilla az kalsın başını iki yana sallayacaktı. Bu kadın öyle bir rol için fazla yaşlıydı kesinlikle. Hem o ejderha desenleri, Diğer Belleklerinin gösterdiği desenlerden farklıydı. Lucilla tekrar o yaşlı simaya baktı: Kadının gözleri, ihtiyarlık hastalığı sebebiyle suluydu. Gözkapaklarının burun kenarlarındaki kırışıklıklarla birleştiği kısımlar çapaklıydı. Oyunkadını olamayacak kadar yaşlıydı.

Yaşlı kadın, Burzmali'ye hitap etti: "Üzerine yeterince olur bence." Ejderha desenli cüppesini çıkarmaya başladı.

Lucilla'ya, "Bunu sen giyeceksin," dedi. "Hürmetle giy. Sana bunu bulabilmek için cinayet işledik."

Lucilla sertçe, "Kimi öldürdünüz?" diye sordu.

"Bir Saygın Ana adayını!" Yaşlı kadının boğuk sesinde gurur vardı.

Lucilla sertçe, "Neden o cüppeyi giyecek mişim?" diye sordu.

Yaşlı kadın, "Giysilerini benimkilerle değiştokuş edeceksin," dedi.

"Sebebini öğrenmeden olmaz." Lucilla kendisine uzatılan cüppeyi almayı reddetti.

Burzmali bir adım öne çıktı. "Ona güvenebilirsiniz."

Yaşlı kadın, "Ben dostlarınızın dostuyum," dedi. Lucilla'nın karşısında tuttuğu cüppeyi salladı. "Haydi, al şunu."

Lucilla, Burzmali'ye hitap etti: "Planınızı bilmeliyim."

"İkimiz de bilmeliyiz," dedi Duncan. "Bu insanlara güvenmemizi kim, hangi yetkiyle söylüyor?"

"Teg," dedi Burzmali. "Ve ben." Yaşlı kadına baktı. "Onlara anlatabilirsin, Sirafa. Zamanımız var."

"Burzmali'yle birlikte Ysai'ye giderken bu cüppeyi giyeceksin," dedi Sirafa.

Lucilla, *Sirafa,* diye düşündü. Bene Gesserit ismine benziyordu.

Sirafa, Duncan'ı süzdü. "Evet, o hâlâ yeterince ufak tefek. Başka bir kılıkta, başka bir yoldan götürülecek."

"Hayır!" dedi Lucilla. "Onu korumam emredildi bana!"

"Aptalca davranıyorsun," dedi Sirafa. "Yanında bu genç adamın görünüşünde biri olan, senin görünüşünde bir kadını arıyor olacaklar. Saygın Anaların bir oyunkadınını ve o geceki partnerini arıyor olmayacaklar... Bir Tleilax Efendisi'yle maiyetini de."

Lucilla dudaklarını ıslattı. Sirafa bir Yatakhane Gözetmeni gibi kendinden emin konuşmuştu.

Sirafa ejderhalı cüppeyi kanepenin sırtına astı. Şimdi üs-

tünde, hâlâ diri ve esnek, hatta dolgun hatlı olan vücudunu sergileyen, tek parça, siyah bir streç giysi vardı. Vücudu, yüzünden çok daha genç görünüyordu. Lucilla bakarken Sirafa avuçlarını alnında ve yanaklarında gezdirerek derisini geriye çekti. Yaşlılıktan gelen kırışıklıkların düzelmesiyle birlikte daha genç bir sima çıktı ortaya.

Yüz Dansçısı mı?

Lucilla kadına dikkatle baktı. Sirafa, Yüz Dansçısı'na benzemiyordu. Yine de...

Sirafa, "Cüppeni çıkar!" diye emretti. Artık sesi daha genç ve daha da buyurgandı.

Burzmali yalvarırcasına, "Bunu yapmalısın," dedi. "Sirafa senin yerine geçecek; bir başka yanıltma numarası bu. Ancak bu sayede düşman hatlarından sağ salim geçip kurtulabiliriz."

Duncan, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Bir yok-gemiye," dedi Burzmali.

Lucilla sertçe, "O gemi bizi nereye götürecek peki?" diye sordu.

"Güvenli bir yere," dedi Burzmali. "Shere kullanacağız ama daha fazlasını söyleyemem. Sherenin bile etkisi zamanla geçer."

Duncan, "Tleilaxlı kılığına nasıl gireceğim?" diye sordu.

"Sen o işi bize bırak," dedi Burzmali. Gözlerini Lucilla'dan ayırmıyordu. "Rahibe Ana?"

"Bana seçme şansı tanımıyorsunuz," dedi Lucilla. Önünü çözüp cüppesini çıkardı. Korsesinin içindeki küçük tabancayı çıkarıp kanepeye attı. Onun streç giysisi açık griydi; Sirafa'nın buna ve bacak kınlarındaki bıçaklara dikkat ettiğini gördü.

Lucilla, ejderhalı cüppeyi giyerken, "Bazen siyah içlik giyeriz," dedi. Cüppenin kumaşı kalın görünse de hafifti. Lucilla olduğu yerde döndü; cüppe sanki onun için yapılmış gibi, üstüne tam oturmuştu. Ensesinde bir sertlik hissediyordu. Elini kaldırıp parmağını o kısımda gezdirdi.

"Dartın saplandığı yer," dedi Sirafa. "Hızlı davrandık ama asit kumaşı biraz yaktı. Dıştan belli olmuyor."

Burzmali, Sirafa'ya, "İnandırıcı görünüyor mü?" diye sordu.

"Gayet iyi. Yalnız ona bazı şeyler öğretmem gerekecek. Hiç hata yapmamalısınız, yoksa ikinizi de böyle yakalayıverirler!" Sirafa sözünü vurgulamak için el çırptı.

Lucilla, *Bu hareketi nerede görmüştüm?* diye sordu kendine.

Duncan, Lucilla'nın sağ kolunun arkasına parmaklarıyla hızlı hızlı dokunarak gizlice konuştu: *"O el çırpış! Giedi Prime'lılar da öyle el çırpardı."*

Lucilla'nın Diğer Bellekleri bunu onayladı. Yoksa bu kadın kadim âdetleri koruyan izole bir topluluğun üyesi miydi?

"Delikanlı artık gitmeli," dedi Sirafa. Odada kalan iki muhafıza işaret etti. "O yere götürün onu."

"Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi Lucilla.

Burzmali, "Başka şansımız yok!" diye bağırdı.

Lucilla, ona ister istemez hak verdi. Burzmali'nin Rahibeler Birliği'ne ettiği sadakat yeminine güvenmek zorunda olduğunu biliyordu. Duncan'ın da çocuk olmadığını kendine hatırlattı. Duncan'ın prana-bindu tepkileri hem yaşlı Başar hem de kendisi tarafından koşullandırılmıştı. Gulâmın öyle yetenekleri vardı ki, Bene Gesseritler dışında pek az kişi onunla boy ölçüşebilirdi. Lucilla, Duncan'ın iki adamla birlikte parlak perdenin ardında gözden kaybolmasını sessizce izledi.

Onlar gidince Sirafa kanepenin etrafından dolanıp Lucilla'nın karşısına geçti ve ellerini beline koydu. Bakıştılar.

Burzmali genzini temizledi ve yanındaki masada yığın halinde duran giysilerin üstünde parmaklarını gezdirdi.

Sirafa'nın yüzü, özellikle de gözleri oldukça etkileyiciydi. O açık yeşil gözlerin akları bembeyazdı. Kadın lens türünden şeyler kullanmıyordu.

"Uygun görünüşe sahipsin," dedi Sirafa. "Unutma ki sen özel bir tür oyunkadınısın. Burzmali de müşterin. Sıradan insanlar size ilişmeye kalkmaz."

Lucilla kadının bir şey ima ettiğini sezdi. "Ama bize ilişebilecek insanlar var, öyle mi?"

"Artık Gammu'da büyük dinlerin elçilikleri bulunuyor," dedi Sirafa. "O dinlerden bazılarının mensuplarıyla hiç karşılaşmadınız. Dağılış dediğiniz şeyden dönenlerle."

"Siz ne diyorsunuz peki?"

"Arayış." Sirafa onu rahatlatmak için elini kaldırdı. "Korkma! Ortak bir düşmanımız var."

"Saygın Analar mı?"

Sirafa başını sola çevirip yere tükürdü. "Bana bak, Bene Gesserit! Ben onları öldürmek için eğitildim yalnızca! Hayattaki tek işlevim ve amacım bu!"

Lucilla dikkatle konuştu: "Gördüğümüz kadarıyla işinde çok iyisin."

"Bazı konularda senden iyi olabilirim. Şimdi beni iyi dinle! Sen bir cinsellik ustasısın. Anlıyor musun?"

"Rahipler neden bize ilişmeye kalksın ki?"

"Onlara rahip mi diyorsunuz? Aslında... Evet. Aklına gelmeyecek bir sebepten dolayı olabilir. Mesela sırf haz için yapılan seks dinin düşmanıdır, değil mi?"

"Dinsel vecdin yerine hiçbir şey koymayın," dedi Lucilla.

"Tantrus seni korusun, kadın! Arayış'tan gelen türlü türlü *rahipler* var; içlerinden bazıları ahiret hazları vaat etmek yerine anlık dünyevi hazlar sunmaktan çekinmez."

Lucilla neredeyse gülümseyecekti. Saygın Analaların katili olduğunu söyleyen bu kadın, dinler konusunda bir Rahibe Ana'ya ders verebileceğini mi sanıyordu?

"Burada *rahip* kılığında gezinen insanlar var," dedi Sirafa. "Çok tehlikeliler. En tehlikelileri de Tantrus'a tapanlar; tanrılarına tapınmanın tek yolunun cinsellik olduğuna inanıyorlar."

"Onları nasıl tanıyabilirim?" Lucilla, Sirafa'nın samimi ve kaygılı olduğunu sesinden anlamıştı.

"Tanımasan da olur. Hatta sakın onları tanıyabilirmişsin gibi davranma. Başlıca kaygın alacağın ücret olmalı. Bence elli solari istemelisin."

"İlişmeleri için bir sebep söylemedin." Lucilla dönüp tekrar Burzmali'ye göz attı. Burzmali kaba giysileri masaya sermişti ve üniformasını çıkarıyordu. Lucilla dikkatini tekrar Sirafa'ya yöneltti.

"Bazıları kadim bir geleneğe dayanarak Burzmali'yle arandaki anlaşmayı bozmak isteyecekler. Aslında seni sınayacaklar."

"Bunu çok iyi dinle," dedi Burzmali. "Bu önemli."

"Burzmali ırgat kılığına girecek," dedi Sirafa. "Ellerinde silah kullanmaktan oluşan nasırları başka türlü gizleyemez. Ona Skar diyeceksin; burada yaygın bir isimdir."

"Peki ama bir rahip işime müdahale etmeye kalkarsa ne yapacağım?"

Sirafa korsesinden küçük bir kese çıkarıp Lucilla'ya verdi; Lucilla keseyi elinde tarttı. "Bunun içinde iki yüz seksen üç solari var. Kendini ilahi olarak tanıtan biri çıkarsa... Bunu sakın unutma, tamam mı? İlahi."

"Nasıl unutabilirim ki?" Lucilla neredeyse alaycı bir sesle konuşmuştu fakat Sirafa istifini bozmadı.

"Öyle biri müdahale ederse, Burzmali'ye elli solari verip özür dileyeceksin. O kesede oyunkadını kimliğin de var; adın Pira. Söyle bakayım."

"Pira."

"Hayır! 'A'yı çok daha vurgulu söyle!"

"Pira!"

"İdare eder. Şimdi kulaklarını dört aç. Sen ve Burzmali gece geç vakitte sokağa çıkacaksınız. Daha önce başka müşterilerin olmuş olmasını bekleyecekler. Kanıt gerekecek. Bu yüzden de... Şey, buradan ayrılmadan önce Burzmali'yle birlikte olacaksın. Anladın mı?"

"Bakıyorum da her şeyi düşünmüşsünüz!" dedi Lucilla.

Sirafa bunu iltifat addedip gülümsedi fakat yüz ifadesi gergin ve kontrollüydü. Tepkileri öyle yabancıydı ki!

"Bir şey soracağım," dedi Lucilla. "Bir ilahiyle *birlikte olmam* gerekirse, daha sonra Burzmali'yi nasıl bulacağım?"

"Skar'ı!"

"Evet. Skar'ı nasıl bulacağım?"

"Seni takip edecek; nereye gitsen yakınında olacak. Sokağa çıktığında da yanına gelecek."

"Pekâlâ. Eğer bir *ilahi* müdahale ederse, Skar'a yüz solari verip..."

"Elli!"

"Hayır, Sirafa." Lucilla başını yavaşça iki yana salladı. "İlahi benimle *birlikte olunca,* elli solariden çok daha fazla edeceğimi anlar."

Sirafa dudaklarını büzüp Lucilla'nın arkasındaki Burzmali'ye baktı. "Beni onlar konusunda uyarmıştın ama yine de..."

Lucilla, Ses'i çok az kullanarak konuştu: "Hakkımda sadece *benden* duyduklarına inan!"

Sirafa kaşlarını çattı. Ses'i duyunca şaşırdığı belliydi fakat aynı küstah ses tonuyla konuşmayı sürdürdü: "Cinsel varyasyonlar konusunda bilgili olduğunu farz edeyim mi?"

"Gönül rahatlığıyla varsayabilirsin," dedi Lucilla.

"Sana verdiğim cüppenin Hormu Tarikatı'nın beşinci düzeyinden bir ustanın cüppesi olduğunu söylememe gerek yok herhalde?"

Bu kez kaş çatma sırası Lucilla'daydı. "Ya beşinci düzeyi aşmış birinin yeteneklerini sergilersem?"

"Ahhhhh," dedi Sirafa. "Sözümü dinlemeyi sürdürecek misin yani?"

Lucilla başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Çok güzel," dedi Sirafa. "Vajina kaslarını kontrol edebiliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Her pozisyonda mı?"

"Vücudumdaki bütün kasları kontrol edebilirim!"

Sirafa, Lucilla'nın arkasındaki Burzmali'ye göz attı. "Doğru mu?"

Burzmali, Lucilla'nın hemen arkasından konuştu: "Öyle diyorsa öyledir."

Sirafa düşünceli gözlerle Lucilla'nın çenesine baktı. "Bu bir sorun olabilir bence," dedi.

"Aklına yanlış fikirler gelmesin," dedi Lucilla. "Bana öğretilen yetenekler genellikle pazarlanmaz. Başka işlerde kullanılır."

"Ah, eminim öyledir," dedi Sirafa. "Ama cinsel cambazlıklar..."

"Cambazlıklar mı!" Lucilla sesinin bir Rahibe Ana'nın olanca hiddetini taşımasına izin vermişti. Sirafa onu bilerek kızdırmış olabilirdi fakat ne olursa olsun haddi bildirilmeliydi! "Cambazlıklar ha? Ben vajinamın ısısını kontrol edebilirim. Elli bir tahrik noktasını uyarmayı bilirim. Ayrıca..."

"Elli bir mi? Ama sadece..."

Lucilla öfkeyle "Elli bir!" dedi. "Ana sekansa kombinasyonlar da eklenince bu sayı iki bin sekize çıkıyor. Hele bir de iki yüz beş cinsel pozisyonla kombine edilince..."

"İki yüz beş mi?" Sirafa'nın şaşırdığı belliydi. "Yok canım, ciddi ola..."

"Aslında daha da fazla, küçük varyasyonlarla birlikte. Ben bir Koşullandırıcı'yım, yani orgazmı güçlendirmenin üç yüz adımının ustasıyım!"

Sirafa genzini temizleyip dudaklarını ıslattı. "Öyleyse seni uyarmalıyım... Kendini dizginlemelisin. Tüm yeteneklerini belli etme, yoksa..." Bir kez daha Burzmali'ye baktı. "Neden beni uyarmadın?"

"Uyardım."

Burzmali'nin eğlendiğini sesinden anlayan Lucilla emin olmak için dönüp bakmadı.

Sirafa hızlı hızlı iki nefes alıp verdi. "Soru sorarlarsa, se-

viye atlama sınavına girmek üzere olduğunu söylersin. Bu şüpheleri giderebilir."

"Peki ya sınav hakkında soru sorarlarsa?"

"Ha, o kolay. Gizemli bir edayla gülümse ve suskun kal."

"Peki bu Hormu Tarikatı hakkında soru sorarlarsa?"

"Soranı tehdit et; senin amirlerine rapor edeceğini söyle. Böylece sorular kesilir."

"Kesilmezse?"

Sirafa omuz silkti. "Bir şeyler uydur işte. Kaçamaklığın bir Gerçeğisöyleteni bile eğlendirir."

Lucilla sakin bir ifade takınarak durumunu düşündü. Hemen arkasında Burzmali'nin –Skar'ın!– kımıldandığını duydu. Rolünü oynarken ciddi bir zorlukla karşılaşmayı beklemiyordu. Hatta sonradan Rahibeler Meclisi'nde anlatacağı ilginç bir macera bile olabilirdi. Sirafa'nın Burz... Yani Skar'a gülümsediğini fark etti! Lucilla dönüp *müşterisine* baktı.

Burzmali çıplaktı; üniformasını özenle katlayıp kaskıyla birlikte giysi yığınının yanına koymuştu.

"Gördüğüm kadarıyla bu girişime hazırlanmana Skar'ın hiç itirazı yok," dedi Sirafa. Elini Burzmali'nin dimdik duran penisine doğru salladı. "Neyse, sizi yalnız bırakayım."

Lucilla, Sirafa'nın parlak duvar örtüsünü aralayıp odadan ayrıldığını duydu. Bir şeyi fark edince sinirlendi:

"Şu an burada gulâm olmalıydı!"

Unutkanlık sizin yazgınız. Hayata dair bütün o eski dersleri öğrenip öğrenip unutursunuz.

–II. LETO
Dar'üs-Balat'ın Sesi

"Tarikatımız ve bozulmamış kız kardeşliği adına, bu belge güvenilir ve Rahibeler Meclisi Tarihçelerine alınmaya değer bulunmuştur."

Taraza projeksiyon görüntüsündeki bu sözcüklere bakarken yüzünü ekşitti. Sabah aydınlığı görüntüde tüysü, sarı yansımalar oluşturarak sözcüklere biraz gizemli bir hava katıyordu.

Taraza projeksiyon masasını iterek geriye kayıp öfkeyle ayağa kalktı ve güney pencerelerinden birine gitti. Vakit henüz sabahtı; Taraza'nın avlusundaki gölgeler uzundu.

Bizzat mı gitsem?

Bu düşünce karşısında gönülsüzlüğe kapıldı. Burası öyle... Öyle güvenli hissettiriyordu ki. Fakat böyle düşünmek aptallıktı; Taraza tüm benliğiyle biliyordu bunu. Bene Gesseritlerin bin dört yüz yıldan fazladır burada olmalarına karşın, Rahibeler Meclisi Gezegeni sadece geçici bir ikamet yeri olarak görülmeliydi.

Sol elini pencerenin pürüzsüz çerçevesine koydu. Bütün pencereleri muhteşem manzaralı olacak şekilde konumlandırılmıştı. Bu oda, orada kalacak kişilerde desteklenme hissi uyandırmak için saplantılı bir şekilde emek vermiş bütün mimarlarla inşaatçıları her şeyiyle –boyutlarıyla, eşyalarıyla, renkleriyle– yansıtıyordu.

Taraza o desteklenme hissini duymaya çalıştıysa da başaramadı.

Az önce yaptığı tartışmalar odanın havasını bozmuştu; oysa sakin konuşulmuştu. Danışmanları, anlaşılır sebeplerden ötürü inatçı davranmışlardı (Taraza onlara hiç tereddütsüz hak vermişti).

Misyoner olacağız ha? Hem de Tleilaxlılar için?

Taraza pencerenin yanındaki kontrol paneline dokunarak camı açtı. Elma bahçelerinin bahar goncalarının hoş kokusunu taşıyan, ılık bir esinti yayıldı odaya. Rahibeler Birliği burada, güç merkezlerinde yetiştirdikleri ağaçlardan elde ettikleri meyvelerle gurur duyardı. Eski İmparatorluk döneminde insanların yaşadığı gezegenlerin çoğuna yayılmış olan Bene Gesserit ağındaki hiçbir kale ya da manastırda daha güzel meyve bahçeleri yoktu.

"Onları meyvelerinden tanıyacaksınız,"[3] diye düşündü. *Eski dinlerden bazıları hâlâ bilgelik sunabiliyor.*

Bulunduğu yüksek konumdan, Rahibeler Meclisi'nin tüm güney binalarını görebiliyordu. Yakındaki bir gözcü kulesinin uzun ve çarpık gölgesi teraslara ve avlulara düşüyordu.

Böylesine güçlü bir merkezin bu kadar küçük olması şaşırtıcıydı aslında. Meyvelik ve bahçe halkasının ardında dama tahtası şeklinde dizili, her birinin etrafı ekim alanlarıyla çevrili özel meskenler vardı. İmtiyazlılara tahsis edilen o evlerde emekli Rahibe Analar ve sadık aileler yaşıyordu. Batı sınırını, dorukları çoğunlukla parlak karlı olan, testere dişi şeklinde dağlar çiziyordu. Uzaylimanı yirmi kilometre doğudaydı. Rahibeler Meclisi'nin merkezini çevreleyen ovalarda otlatılan sığırlar yabancı kokulara karşı öyle duyarlı bir cinstendi ki tanımadıkları insan kokusu alınca bet sesleriyle böğürmeye başlarlardı hemen. Temasta acı veren çitlerle çevrili ekim alanlarının ortasındaki evler çok eskiden, bir Başar tarafından öyle bir şekilde konumlandırılmıştı ki gece ya da gündüz

[3] Matta, 7:16. *–çn*

vakti hiç kimsenin yer seviyesindeki yılankavi kanallardan fark edilmeden geçmesi mümkün değildi.

Burada her şey son derece rastlantısal ve gelişigüzel gibi görünse de aslında katı bir düzene sahipti. Taraza bunun Rahibeler Birliği'ni temsil ettiğini biliyordu.

Arkasından geniz temizleme sesi gelince Taraza, Meclis'te kendisine en çok itiraz etmiş kişilerden birinin odanın açık kapısında sabırla beklediğini anımsadı.

Kararımı bekliyor.

Rahibe Ana Bellonda, Odrade'nin "derhal öldürülmesini" istiyordu. Henüz karar verilmemişti.

Bu kez başını büyük belaya soktun, Dar. Başına buyruk davranmanı bekliyordum. Hatta istiyordum. Ama bu kadarını beklemiyordum!

Doğuştan gelen agresifliği sebebiyle epey hürmet gören, yaşlı, şişman, al yanaklı Bellonda, Odrade'nin hain ilan edilmesini istiyordu.

"Tiran olsa onu hemen, böcek gibi ezerdi!" demişti.

Taraza, *Tiran'dan sadece bunu mu öğrendik?* diye merak etti.

Bellonda, Odrade'nin sadece bir Atreides değil, aynı zamanda bir Corrino da olduğunu söylemişti. Odrade'nin şeceresinde imparatorların, naip yardımcılarının ve güçlü idarecilerin sürüsüne bereketti.

Bu da iktidar hırsına sahip olabileceğini gösteriyor.

Bellonda, "Ataları Salusa Secundus'tan sağ çıkmayı başardılar!" deyip durmuştu. "Soy üretme deneyimlerimizden hiç mi bir şey öğrenmedik?"

Taraza, *Odradeler yaratmayı öğrendik,* diye düşündü.

Odrade baharat ıstırabından sağ kurtulmayı başardıktan sonra bir daimi sınama gezegenine, Salusa Secundus'un benzeri olan Al Dhanab'a, koşullandırılmak üzere gönderilmişti. Orası çetin bir gezegendi: yüksek kayalıklar ve kuru boğazlar, kâh sıcak kâh soğuk esen rüzgârlar, aşırı düşük ya da yüksek

rutubet. Günün birinde yazgısının Rakis'e götürebileceği birini sınamak için uygun bir yer olarak görülmüştü. Böyle koşullanmalardan sağ çıkabilenler çetin ceviz olurdu. Odrade uzun boylu, esnek ve kaslı bedeniyle en çetin cevizlerdendi.

Durumu nasıl düzeltebilirim?

Odrade en son mesajında herhangi bir barışın, hatta Tiran'ın binlerce yıllık baskıcı yönetiminin bile ona fazla güvenenler için ölümcül olabilecek, yanıltıcı bir havası olduğunu söylemişti. Bellonda'nın savı da bu açıdan hem doğru hem yanlıştı.

Taraza gözlerini kaldırıp, kapıda bekleyen Bellonda'ya baktı. *Fazla şişman! Bir de bununla böbürleniyor bize!*

"Nasıl gulâmı öldüremezsek, Odrade'yi de öldüremeyiz," dedi Taraza.

Bellonda alçak ve sakin bir sesle konuştu: "Artık ikisi de bizim için fazla tehlikeli. Bak... Odrade, Tabr Siyeçi'ndeki o sözlere dair anlattıklarıyla seni nasıl da zayıflattı!"

"Tiran'ın mesajı beni zayıflattı mı, Bell?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bene Tleilaxlıların ahlak anlayışı yoktur."

"Konuyu değiştirip durmayı kes, Bell. Zihnin goncalar arasındaki böcek misali daldan dala atlıyor. Burada neyin kokusunu alıyorsun aslında?"

"Tleilaxlıların! Gulâmı kendi emelleri için ürettiler. Şimdi de Odrade kalkmış bizim–"

"Bunları söylemiştin zaten, Bell."

"Tleilaxlılar kestirmeden gidiyor. Genetiğe bakışları bizimkinden farklı. *İnsani* bir bakış açısı değil. Canavarlar yaratıyorlar."

"Yaptıkları bu mu?"

Bellonda odaya girip masanın etrafından dolanarak Taraza'nın hemen karşısında durdu; nişteki küçük Chenoeh heykeline bakmakta olan Başrahibe Ana heykeli göremez oldu.

"Rakis rahipleriyle ittifaka tamam ama Tleilaxlılarla hayır." Bellonda yumruğunu kaldırınca cüppesi hışırdadı.

"Bell! Başrahip'in yerine bir Yüz Dansçısı geçti. Onunla ittifak kurmamızı mı kastediyorsun?"

Bellonda başını öfkeyle iki yana salladı. "Şeyh Hulud'a tapanların sayısı çok fazla! Her yerdeler. O hilede parmağımız olduğu ortaya çıkarsa bize karşı tepkileri ne olur dersin?"

"Hiç o konuya girme, Bell! Her şeyi ayarladık; olan Tleilaxlılara olur sadece. Odrade bu konuda haklı."

"Hayır, haksız! Onlarla ittifak kurmamız iki tarafı da zayıflatır. Ayrıca Tleilaxlıların planına hizmet etmek zorunda kalırız. Tiran'a onca zaman kölelik ettiğimiz yetmemiş gibi... Üstelik bu daha da kötü."

Taraza, Bellonda'nın gözlerinin fesatça parladığını gördü. Kadının tepkisi anlaşılırdı. Tanrı İmparator'un egemenliği altındayken katlandıkları özel kölelik hayatını düşününce en azından birtakım tüyler ürpertici şeyler hatırlamayacak bir Rahibe Ana yoktu. Kendi iradelerine aykırı hareket etmeye zorlanmış, Bene Gesserit'in yarınının nasıl olacağını asla bilemeden yaşamışlardı.

Bellonda sertçe, "Böylesine aptalca bir ittifakla baharat kaynağımızı sağlama alabileceğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Yine aynı konuya dönmüşlerdi. Melanj ve yaşattığı dönüşümün ıstırabı olmazsa Rahibe Analar da olmazdı. Dağılış orospularının hedeflerinden biri de melanjdı mutlaka... O baharat ve kullanımında usta olan Bene Gesserit'in ona dair bildiği tüm sırlar.

Taraza masasına geri dönüp koltuk-köpeğine gömüldü. Bir sorundu bu. Bene Gesseritlere özgü bir sorundu. Rahibeler Birliği sürekli araştırma ve deneyler yapmasına karşın, baharatın yerine geçecek bir madde bulamamıştı. Uzay Loncası'nın da seyrüsefercilerinin transa geçmesi için melanja ihtiyacı vardı fakat *onlar* artık melanj yerine Ix makine-

leri kullanabiliyordu. Ix ve yan kuruluşları, Lonca pazarında rekabet ediyordu. *Onların* seçenekleri vardı.

Bizimse yok.

Bellonda, Taraza'nın masasının diğer tarafına geçip yumruklarını masanın pürüzsüz yüzeyine dayadı ve öne eğilip Başrahibe Ana'ya tepeden baktı.

"Tleilaxlıların gulâmımıza ne yaptıklarını da hâlâ bilmiyoruz!"

"Odrade öğrenir."

"Onun ihanetini affettirmeye yetmez bu!"

Taraza alçak sesle konuştu: "Bu anı nesiller boyu bekledik, sense şimdi projeden öylece vazgeçmemizi istiyorsun." Avucunu hafifçe masaya vurdu.

"O değerli Rakis projesi artık bizim projemiz değil," dedi Bellonda. "Belki de asla değildi."

Taraza hatırı sayılır zihinsel gücünü tamamen odaklayarak, bu tanıdık tartışmanın içeriğini gözden geçirdi. Az önce-

ki tartışmalı toplantıda da bunları epey konuşmuşlardı.

Gulâm projesi, Tiran'ın başlattığı bir şey miydi? Eğer öyleyse, şimdi bu konuda ne yapabilirlerdi? Ne *yapmalıydılar?*

O uzun tartışmada, hepsi de Azınlık Raporu'nu düşünmüştü. Schwangyu ölmüş olabilirdi fakat fraksiyonu varlığını sürdürüyordu ve anlaşılan Bellonda da aralarına katılmıştı. Rahibeler Birliği ölümcül bir olasılığa gözlerini mi kapıyordu? Odrade'nin Rakis'te bulunan o gizli mesaja dair raporu, ürkünç bir uyarı olarak yorumlanabilirdi. Odrade içindeki tehlike hissinden bahsederek bunu vurgulamıştı. Hiçbir Rahibe Ana'nın göz ardı edemeyeceği bir şeydi bu.

Bellonda doğrulup kollarını kavuşturdu. "Çocukluk öğretmenlerimizin de, bizi biçimlendiren örüntülerin de etkisinden asla tamamen kurtulamayız, değil mi?"

Bene Gesserit tartışmalarında bundan sık sık bahsedilirdi. Kendilerine özgü yatkınlıklarını hatırlatırdı onlara.

Biz gizli aristokratlarız, gücümüz de çocuklarımıza miras

kalıyor. Evet, böyle olmaya yatkınız... Miles Teg de bunun mükemmel bir örneği.

Bellonda normal bir sandalye bulup oturdu ve gözlerini Taraza'nınkilerle aynı hizaya getirdi. "Dağılış'ın doruğunda, başarısızlıklarımızın yüzde yirmi kadarını kaybettik," dedi.

"Bize dönenler başarsızlıklarımız değil."

"Ama Tiran bunun olacağını biliyordu mutlaka!"

"Onun amacı Dağılış'ı yaratmaktı zaten, Bell. Altın Yol'u oydu işte... İnsanlığın kurtuluşu!"

"Ama Tleilaxlılar hakkında ne düşündüğünü biliyoruz; yine de onları yok etmedi. Yok edebilirdi ama etmedi!"

"Çeşitlilik istiyordu."

Bellonda masaya yumruğunu indirdi. "İstediği oldu kesinlikle!"

"Bunları defalarca tartıştık, Bell; Odrade'nin yaptığı şeyden kurtulmanın bir yolunu hâlâ göremiyorum."

"Kölelik!"

"Alakası yok. Tiran öncesi imparatorlardan hiçbirine tam anlamıyla köle olduk mu? Muad'Dib'e bile olmadık!"

Bellonda, "Ama hâlâ Tiran'ın tuzağındayız," diye suçladı. "Söylesene, Tleilaxlılar Tiran'ın en gözde gulâmını üretmeyi neden sürdürüyor? O gulâm binlerce yıldır Tleilaxlıların tanklarından, dans eden kukla misali çıkmayı sürdürüyor."

"Tleilaxlıların Tiran'dan aldıkları gizli bir emri hâlâ uyguladıklarını mı düşünüyorsun? Eğer öyleyse, Odrade'nin yaptığı şeyi savunman gerekir. Çünkü o, bu meseleyi incelememizi sağlacak muhteşem koşullar yarattı bizim için."

"Tiran öyle bir emir vermedi! Bene Tleilaxlıların o gulâma düşkün olmalarını sağladı sadece."

"Bizim de düşkün olmamızı sağlamadı mı?"

"Başrahibe Ana, Tiran'ın tuzağından hemen şimdi çıkmalıyız! Hem de en dolaysız yöntemle."

"Bu konuda kararı ben veririm, Bell. Tedbiri elden bırakmadan Tleilaxlılarla ittifak kurabileceğimizi düşünüyorum hâlâ."

"Öyleyse en azından gulâmı öldürmemize izin ver. Sheeana'nın çocukları olabilir. Onlarla..."

"Bu sadece bir soy üretme projesi değil, asla da olmadı!"

"Ama olabilir. Ya Atreideslerin kâhinliğinin ardındaki güç konusunda yanılıyorsan?"

"Bütün önerilerin Rakis'ten ve Tleilaxlılardan uzaklaşmamıza yol açacak türden, Bell."

"Elimizdeki melanj stokuyla elli nesil idare edebiliriz. Tutumlu olursak daha da fazla."

"Elli nesil uzun bir süre mi sence, Bell? İşte tam da bu tavrın yüzünden benim koltuğumda oturmadığını görmüyor musun?"

Bellonda kendini geriye iterek masadan uzaklaşırken, yere sürtünen sandalye ayaklarının kulak tırmalayıcı sesi duyuldu. Taraza onun ikna olmadığını görebiliyordu. Artık Bellonda'ya güvenilemezdi. Ölmesi gerekecek kişi o olabilirdi. Bu soylu bir emel uğruna mı olacaktı peki?

"Boşa konuşuyoruz," dedi Taraza. "Beni yalnız bırak."

Yalnız kalınca tekrar Odrade'nin mesajı üstüne düşündü. Kaygılandırıcı bir mesajdı. Bellonda ile diğerlerinin bu kadar sert tepki vermesinin sebebini anlamak güç değildi. Fakat kendilerine hâkim olamamaları tehlikeliydi.

Rahibeler Birliği'nin son vasiyetini ve amentüsünü yazmanın vakti gelmedi henüz.

Odrade'yle Bellonda da tuhaf bir şekilde bu korkuyu paylaşıyorlardı fakat vardıkları sonuçlar farklıydı. Odrade'nin Rakis'in taşlarında yazılı mesaj hakkındaki yorumu, eski bir uyarıyı içeriyordu:

Bu da geçer.

Peki biz, Dağılış'tan gelen bütün o yağmacı ordular tarafından ezilip mahvolacak mıyız?

Ama Rahibeler Birliği, akslotl tanklarının sırrını öğrenmek üzereydi.

Bunu bir öğrensek karşımızda kimse duramaz!

Taraza odasının ayrıntılarına göz gezdirdi. Bene Gesserit'in güç merkezi hâlâ burasıydı. Rahibeler Meclisi, yok-gemilerden oluşan bir kale hendeğinin ardında gizliydi; yerine dair hiçbir kayıt yoktu... Bu bilgi sadece Taraza'nın halkının zihnindeydi. Görünmezlik.

Geçici bir görünmezlik! Kazalar her zaman olabilirdi.

Taraza omuzlarını kaldırdı. *Tedbirler al ama onların gölgesinde yaşama... Sürekli kaçamak yaşama.* Korku Duası, gölgelerden sakınma konusunda faydalıydı.

Tiran'ın hâlâ Altın Yol'unu kontrol ettiği yönünde, rahatsız edici imalar içeren o uyarı mesajı Odrade yerine başka birinden gelse çok daha az korkutucu olurdu.

O kahrolası Atreides yeteneği!

"Altı üstü gizli bir örgüt mü olacaksınız?"

Taraza sıkıntıdan dişlerini gıcırdattı.

"Anılar sizi soylu emellere çağırmadıkça yetersizdir!"

Peki ya Rahibeler Birliği'nin artık hayatın müziğini duyamadığı doğruysa?

Lanet olsun ona! Tiran hâlâ onları etkileyebiliyordu.

Bize ne söylemeye çalışıyor? Tiran'ın Altın Yol'u tehlikede olamazdı. Dağılış tehlikeyi ortadan kaldırmıştı. İnsanoğlu tıpkı bir kirpinin fırlattığı dikenler gibi, sayısız yönde yayılmıştı.

Tiran, Dağılmışların bir gün geri geleceğinin kehanet hayalini mi görmüştü? Altın Yol'undaki, dikenli çalılarla kaplı bu kısmı öngörmüş olabilir miydi?

O yetisini kullandığından şüpheleneceğimizi biliyordu. Biliyordu!

Taraza köklerine dönen Yitmişler hakkında yazılan, sayısı giderek artan raporları düşündü. O insanların ve cihazlarının çeşitliliği hayret vericiydi, tıpkı ketumluklarının boyutu ve kumpasçılıklarını gösteren bol miktarda kanıt gibi. Tuhaf tasarımlı yok-gemileri, nefes kesici ölçüde karmaşık silah ve cihazları vardı. Farklı farklı âdetlere sahip, farklı farklı insanlar.

Bazıları şaşılacak kadar ilkel. En azından ilk bakışta.

İstedikleri de sadece melanj değil, çok daha fazlasıydı. Taraza, Yitmişleri geri döndüren belirli bir mistisizm türünü saptamıştı: *"Kadim sırlarınızı istiyoruz!"*

Saygın Anaların mesajı da açıktı: "İstediğimizi alacağız."

Taraza, *Her şey Odrade'ye bağlı,* diye düşündü. Sheeana onun elindeydi. Yakında, Burzmali başarılı olursa Odrade gulâma da sahip olacaktı. Tleilaxlıların Efendiler Efendisi'ni de avucunun içine almıştı. Rakis'i bile ele geçirebilirdi!

Keşke Atreides olmasaydı.

Taraza masasının üstünde hâlâ dans eden izdüşüm sözcüklere baktı: En yeni Duncan Idaho gulâmını daha önce öldürülmüş olanlarla karşılaştıran bir rapor. Her yeni gulâm öncekilerden biraz değişikti. Bu açıkça ortadaydı. Tleilaxlılar bir şeyi kusursuzlaştırıyordu. Ama neyi? Şu yeni nesil Yüz Dansçılarında bir ipucu gizli olabilir miydi? Tleilaxlıların saptanamaz Yüz Dansçıları üretme peşinde oldukları belliydi... Taklitte kusursuzlaşmış ve kurbanlarının sadece yüzeysel anılarını değil, en derin düşüncelerini ve hatta kişiliklerini kopyalayabilen Yüz Dansçıları. Tleilax Efendilerinin şimdi başvurduğundan bile daha cazip bir ölümsüzlük tarzı olurdu bu. Seçtikleri yolun sebebinin bu olduğu da barizdi.

Taraza'nın analizi, danışmanlarının çoğunun görüşleriyle aynı yöndeydi: Böyle bir taklitçi, taklit ettiği kişiye *dönüşürdü* eninde sonunda. Odrade'nin Tuek'in yerine geçen Yüz Dansçısı'na dair raporlarında epey ima ediliyordu bu. Öyle bir Yüz Dansçısı bir kez birinin suretine ve tavırlarına büründü mü, Tleilax Efendileri bile onu eski haline döndüremeyebilirdi.

O kişinin inançları için de geçerliydi bu.

Kahrolası Odrade! Rahibeler Birliği'ni köşeye sıkıştırmıştı. Artık onun yolundan gitmekten başka çareleri yoktu ve Odrade bunu biliyordu!

Fakat nereden bilmişti? Yine o yabanıl yeteneği sayesinde mi?

Körlemesine hareket edemem. Bilmeliyim.

Taraza çok iyi hatırladığı yönteme başvurarak sakinleşmeye çalıştı. Canı sıkkınken önemli kararlar vermeye cesareti yoktu. Küçük Chenoeh heykeline uzun uzun bakması işe yaradı. Koltuk-köpekten kalkıp, en sevdiği penceresine geri döndü.

Bu manzaraya bakmak, mesafelerin gün ışığının günlük hareketlerine ve gezegenin iyi idare edilen hava durumundaki değişimlere göre değişmesini gözlemlemek çoğu zaman içini rahatlatırdı.

Açlık onu dürtükledi.

Bugün çömezlerle ve sivil Rahibelerle birlikte yemek yiyeceğim.

Etrafına gençleri toplamasının ve yemek ritüellerinin, günlük yemek saatlerinin kalıcılığını hatırlamasının faydası olurdu bazen... Sabah, öğle ve akşam. Güvenilir, sağlamlaştırıcı bir rutindi bu. Taraza, halkının yemek yemesini izlemekten keyif alırdı. Bene Gesseritlerin bu kalıcılıkla birlikte akmanın yollarını bulmuş olmaları sayesinde korunabilmiş derin şeylerden ve daha büyük güçlerden dem vuran bir dalga gibiydiler.

Bu düşünceler Taraza'nın dengesini tazeledi. Can sıkıcı soruları şimdilik mesafeli bir şekilde ele alabilirdi. Onları tutkusuzca değerlendirebilirdi.

Odrade'yle Tiran haklıydılar. *Soylu bir emelimiz olmadan bir hiçiz.*

Fakat Atreideslerde sık görülen kusurlardan mustarip birinin Rakis'te kritik kararları vermesi her halükârda rahatsız ediciydi. Odrade sahip olduğu, Atreideslere özgü zayıflıkları hep sergilemişti. Hata yapan çömezlere karşı daima hoşgörülü davranmıştı. Oysa öyle tavırlar sevgiye yol açardı!

Tehlikeli, zihin bulandırıcı sevgiye.

Bu başkalarını zayıflatırdı, sonra da gevşekliklerini telafi etmeleri beklenirdi. Hata yapan çömezlerin elinden tutup zayıflıklarını gidermek için devreye daha usta Rahibeler sokulurdu. Gerçi Odrade'nin yaklaşımı çömezlerin böyle kusurlarının ortaya çıkmasını sağlamıştı elbette. Bunu itiraf etmek gerekirdi. Belki de Odrade sırf bu yüzden, bile bile öyle davranmıştı.

Taraza böyle düşününce; bakış açısında ince fakat büyük bir değişim oldu. İçinde kabaran derin yalnızlık hissini bastırmak zorunda kaldı. İçi sızlıyordu. Melankoli sevgi, hatta aşk kadar zihin bulandırıcı olabilirdi. Taraza ve gözlemci Bellek Rahibeleri, böyle duygusal tepkilerin faniliğin bilincinde olmaktan kaynaklandığı kanısındaydılar. Taraza günün birinde bir başka insanın canlı bedenindeki bir dizi anıdan ibaret olacağı gerçeğiyle yüzleşmek durumunda kalıyordu.

Anıların ve rastlantısal keşiflerin onu incinir kılmış olduğunu fark etti. Hem de tam en güçlü olması gereken zamanda olmuştu bu!

Ama daha ölmedim.

Gücünü nasıl toplayacağını biliyordu. Bunun sonuçlarını da biliyordu. Bu melankoli nöbetlerinden sonra hayata ve emellerine eskisinden de sıkı sarılırdı hep. Odrade'nin kusurlu davranışları, Başrahibe Ana'sının gücünün bir kaynağıydı.

Odrade bunu biliyordu. Taraza bunu fark edince acı acı gülümsedi. Başrahibe Ana melankoli nöbetlerinden sonra daima Rahibeleri üzerindeki otoritesini sağlamlaştırmıştı. Bunu fark eden başkaları da vardı fakat Taraza'nın içindeki hiddeti bir tek Odrade biliyordu.

İşte bu!

Taraza içindeki sıkıntının tohumlarıyla yüzleştiğini fark etti.

Odrade, Başrahibe Ana'nın davranışlarının temelinde ya-

tan şeyi birkaç kez açıkça görmüştü. Taraza hayatı boyunca kendisini kullanmış kişilere karşı büyük bir hiddet duyuyordu. Bu bastırılmış hiddetin gücü ürkütücüydü, her ne kadar asla dizginsizce ortaya konamayacak olsa da. O hiddet asla dinmemeli, şifa bulmamalıydı. Nasıl da acı veriyordu! Odrade'nin durumu bilmesi, acıyı daha da artırıyordu.

Böyle şeylerin nelere yol açacağı belliydi elbette. Bene Gesserit dayatmaları birtakım zihinsel kasları geliştirirdi. Dışarıdan insanlara asla gösterilemeyecek nasır katmanları oluştururdu. Sevgi, evrendeki en tehlikeli güçlerdendi. Bene Gesseritler kendilerini sevgiden korumalıydı. Bir Rahibe Ana asla kişisel ve mahrem bir yakınlık kuramazdı, Bene Gesserit için bile olsa.

Benzetim: Kurtulmamız için gerekli rolü oynarız. Bene Gesserit varlığını koruyacak!

Bu kez ne kadar zaman köle olacaklardı? Üç bin beş yüz yıl daha mı? Eh, topunun canı cehennemeydi! Eninde sonunda bu da geçip gidecekti.

Taraza pencereye ve canlandırıcı manzarasına sırtını döndü. Kendini *sahiden* canlanmış hissediyordu. Kritik kararı vermesini engelleyen, içini kemiren gönülsüzlüğünü yenecek kadar güçlenmişti.

Rakis'e gideceğim.

Gönülsüzlüğünün kaynağını daha fazla görmezden gelemezdi. *Bellonda'nın istediğini yapmak zorunda kalabilirim.*

Bireyin, türün ve ortamın varlığını sürdürmesi... İnsanoğlunu harekete geçiren bunlardır. Öncelik sırasının insan hayatı boyunca nasıl değiştiğini gözlemleyebilirsiniz. Herhangi bir yaşta bir insanın en büyük kaygısı nedir? Hava koşulları mı?Hazım durumu mu? Bunlar o kadının (ya da adamın) gerçekten umurunda mıdır? Bedenin duyabildiği ve tatmin etmeyi umduğu bütün bu çeşit çeşit açlıklar. Başka neyin önemi olabilir ki?

–II. Leto'nun Hwi Noree'ye Sözleri, Kendi Sesinden Dar'üs-Balat Kayıtları

Miles Teg karanlıkta kendine geldiğinde, süspansörlü bir

sedyede taşındığını hissetti. Havada etrafını çevrelemiş minik süspansör ampullerini, yaydıkları hafif ışıkta görüyordu.

Ağzı tıkanmıştı. Elleri arkasından sıkıca bağlanmıştı. Gözleriyse bağlanmamıştı.

Ne gördüğüm umurlarında değil demek ki.

Onların kim olduğunu bilmiyordu. Etrafındaki siluetlerin inişli çıkışlı yürüyüşüne bakılırsa engebeli bir araziyi iniyorlardı. Bir patikadan mı? Süspansörlü sedye hiç sarsılmadan ilerliyordu. Gruptakiler zor bir geçidin dönemecini nasıl geçeceklerini tartışmak için durunca Teg süspansörlerin hafif uğultusunu duyabilmeye başladı.

Arada sırada ileride, engellerin arasından titrek bir ışık gördüğü oluyordu. Sonunda o aydınlık yere varınca durdular. Teg yerden üç metre kadar yüksekte, soğuk esintide hafif hafif salınan, sırığa bağlanmış bir korküre gördü. Korkürenin sarı ışığı sayesinde etrafı seçebiliyordu... Ortasında bir kulübe bulunan, çamurlu bir açıklıktaydılar; karda pek çok

ayak izi görülüyordu. Teg açıklığın etrafında çalılar ve tek tük ağaçlar seçti. Birisi Teg'in yüzüne daha parlak ışıklı bir el feneri tuttu. Bir şey söylenmedi fakat Teg bir elin kulübeyi gösterdiğini gördü. Hayatında o kadar köhne bir yapı gördüğü nadirdi. Kulübe dokunulsa yıkılacak gibiydi. Teg çatısının mutlaka aktığını düşündü.

Grup tekrar harekete geçti; Teg'i kulübeye doğru götürüyorlardı. Teg loş ışıkta etrafındakileri inceledi... Yüzleri, ağız ve çenelerini gizleyecek şekilde, gözlerine kadar örtülüydü. Kukuletaları saçlarını gizliyordu. Giysileri kabarık olduğundan, kol ve bacaklarının genel hatları hariç vücut hatları seçilmiyordu.

Sırığa bağlı korküre söndü.

Kulübenin bir kapısı açılınca, açıklığa parlak ışık yayıldı. Teg'in yanındakiler onu kulübeye sokup orada bıraktılar. Teg çıktıklarında kapının arkalarından kapandığını duydu.

Dışarının karanlığından sonra içerinin aydınlığı neredeyse kör edecek kadar parlaktı. Teg ışığa alışana dek gözlerini kırpıştırdı. Tuhaf bir yerinden edilmişlik hissiyle etrafına bakındı. Kulübenin içinin de dışı gibi harap olmasını beklemişti fakat pek mobilyası olmayan, derli toplu bir odadaydı... Sadece üç sandalye, küçük bir masa ve... Tek derin nefes aldı: Bir Ix Sondası! Nefesindeki shere kokusunu almamış mıydılar?

Shere aldığının farkında değillerse sondayı kullansınlardı bakalım. Ona acı çektirebilir ama zihninden hiçbir şey öğrenemezlerdi.

Arkasından bir tıkırtı, ardından da hareket sesleri geldi. Görüş alanına üç kişi girdi; sedyenin ayakucunun etrafında durdular. Teg'e sessizce baktılar. Teg o üçünü birer birer inceledi. Solundakinin üstünde yakası açık, koyu renkli, tek parça bir giysi vardı. Erkekti. Yüzü, Teg'in Gammu'nun bazı yerlilerinde gördüğü gibi köşeliydi... Küçük, boncuk gibi, delici gözleriyle Teg'e bakıyordu. Acı çeken insanlar karşısın-

da kılı kıpırdamayacak bir engizisyoncunun yüzüne sahipti. Harkonnenlar zamanında böyle insanlardan çok sayıda getirmişlerdi. Yüz ifadesi hiç değişmeden işkence yapabilecek, saplantılı tiplerdi bunlar.

Tam ayakucunda duran kişi, Teg'i buraya getirenlerin üstündekine benzer, grili siyahlı, kabarık bir giysi giymişti fakat kukuletası açık olduğundan, kısacık kesilmiş kır saçı ve ifadesiz yüzü görünüyordu. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyor, kıyafeti de vücudunu pek belli etmiyordu. Erkek mi kadın mı olduğu anlaşılmıyordu. Teg o simayı hafızasına kaydetti: geniş alın, köşeli çene, kama burnun yukarısında yeşil ve iri gözler; hafifçe, hoşnutsuzlukla büzülmüş küçük ağız.

Bu grubun üçüncü üyesi, aralarında Teg'in en çok dikkatini çeken kişi oldu: Siyah, ısmarlama tek parça streç giysisinin üstüne kapkara bir ceket giymiş, uzun boylu biri. Kıyafeti üstüne tam oturuyordu. Giysilerinin pahalı olduğu belliydi. Takı ya da arma taşımıyordu. Kesinlikle erkekti. Sıkkın tavrı Teg için bir ipucuydu. Adamın yüzü dar ve kibirli, gözleri kahverengi, dudakları inceydi. Sıkılıyor, sıkılıyor, sıkılıyordu! Çok değerli zamanını burada yok yere harcamak zorunda kalıyordu. Başka yerde son derece önemli işleri vardı ve diğer ikisinin, *astlarının* bunu anlaması sağlanmalıydı.

Teg, *Bu resmi gözlemci,* diye düşündü.

Sıkkın kişi buranın hâkimleri tarafından gözlemci sıfatıyla gönderilmişti ve gördüklerini rapor edecekti. Veriçantası neredeydi peki? Ahhhh, evet: İşte arkasında, duvar dibinde duruyordu. O çantalar böyle memurların alametifarikasıydı. Teg teftiş turu sırasında, Ysai'nin ve Gammu'nun diğer şehirlerinin sokaklarında böyle insanlardan görmüştü. Küçük, ince çantalar. Önemleri ne kadar büyükse çantaları o kadar küçük olurdu. Bu kişinin çantasına birkaç veri makarasıyla küçük bir iletişim-gözü ancak sığardı. Böyleleri, üstleriyle temas kurmak için daima yanlarında iletişim-gözü bulundurdu. İnce çanta: Bu kişi mühim bir memurdu.

Teg gözlemciye, "Sakinliğim hakkında onlara ne diyeceksin?" diye sorsa adamın ne söyleyeceğini merak etti.

Yanıt adamın sıkkın yüzünden okunuyordu. Cevap bile vermezdi. O buraya soruları cevaplamaya gelmemişti. Teg, *Çıkarken uzun adımlar atacak,* diye düşündü. *Gözlerini uzaklara, onu bekleyen ve kimliklerini sadece kendisinin bildiği mühim şahsiyetlere doğru çevirecek. Kendi önemini kendine hatırlatmak ve otoritesine şu diğerlerinin dikkatini çekmek için o çantayı bacağına çarptıracak.*

Teg'in ayakucundaki iriyarı kişi, kesinlikle bir kadına ait olan, canlı ve cezbedici bir sesle konuştu:

"Nasıl da istifini bozmadan bizi gözlüyor, görüyor musun? Sessizlik onun dilini çözmez. Buraya gelmeden söylemiştim. Zamanımızı boşa harcıyorsun; böyle saçmalıklara vaktimiz yok."

Teg kadına bakakaldı. O ses biraz tanıdıktı. Rahibe Anaların ikna edici tonuna sahipti az çok. Bu mümkün müydü?

Köşeli yüzlü, Gammulu tipli adam başıyla onayladı. "Haklısın, Materly. Ama burada emirleri veren ben değilim."

Teg, *Materly mi?* diye düşündü. *İsim mi, unvan mı?*

İkisi de resmi gözlemciye baktılar. Adam dönüp veriçantasına eğildi. Oradan küçük bir iletişim-gözü çıkardı; cihazın ekranını yanındakilerden ve Teg'den gizlemeye özen gösteriyordu. Cihaz çalıştırılınca yanan yeşil ışık, gözlemcinin yüzünü hasta gösterecek şekilde aydınlattı. Adam kibirle gülümsemeyi kesti. Dudaklarını sessizce oynattı; o gözün gördüğü birine hitap ediyordu sadece.

Teg dudak okuyabildiğini belli etmemeye çalıştı. Bene Gesseritler tarafından eğitilmiş herkes, neredeyse her açıdan dudak okuyabilirdi. Adam eski bir Galach lehçesiyle konuşuyordu.

"Başar Teg olduğu kesin," dedi adam. "Kimliğini tespit ettim."

Gözün içine bakan gözlemcinin yüzünde yeşil ışık dans

etti. Işığa bakılırsa, konuştuğu kişi (her kimse) epey hareket ediyordu.

Gözlemci yine dudaklarını sessizce kımıldattı. "Acıya karşı koşullandırıldığından hiçbirimizin şüphesi yok, ayrıca ondan shere kokusu alıyorum. Yani bize..."

Sustu. Yüzünde bir kez daha yeşil ışık titreşti.

"Bahane bulmuyorum." Adamın dudakları, eski Galach diline ait sözcükleri özenle telaffuz ediyordu. "Elimizden geleni yapacağımızı biliyorsunuz ama gulâmı yakalamanın diğer her türlü yolunu da var gücümüzle denememizi tavsiye ederim."

Yeşil ışık söndü.

Klipsli iletişim-gözünü beline takan gözlemci yanındakilere döndü ve başını tek bir kez sallayarak onay verdi.

"T-sondası," dedi kadın.

Aygıtı Teg'in başının üstüne getirdiler.

Teg, *T-sondası dedi,* diye düşündü. Üzerine getirilen son-
470 da başlığına baktı. Aygıtta Ix damgası yoktu.

Teg tuhaf bir dejavu hissine kapıldı. Bu tutsaklık anını daha önce defalarca yaşamıştı sanki. Yaşadığı dejavu hissi tek bir olayla ilgili değildi. Sanki son derece tanıdık bir olay yaşıyordu: Tutsak ve sorgucular... Bu üçü... Sonda. Teg kendini tükenmiş hissediyordu. Bu anı nereden biliyordu? Hiç sonda kullanmasa da kullanımları hakkında epey araştırma yapmıştı. Bene Gesseritlerin işkenceye başvurduğu olurdu fakat onlar daha çok Gerçeğisöyletenler kullanırdı. Daha da önemlisi, Rahibeler Birliği bazı cihazların onları Ixlilere fazla bağımlı kılabileceği kanısındaydı. Böyle adice aygıtlar kullanmaktan kaçınamamaları, zayıflıklarını kabullenmeleri anlamına gelirdi. Teg, onların bu tavrının Butleryan Cihadı'ndan kalma olduğundan bile şüphelenmişti; o cihatta, insan düşünce ve anılarının özünü kopyalayıp çoğaltabilen makinelere karşı baş kaldırılmıştı.

Dejavu!

Teg'in mentat mantığı şunu sordu: *Bu anı nereden biliyorum?* Daha önce hiç esir düşmediğini *biliyordu.* Rollerin öyle komik bir şekilde değişmesiydi ki bu. Büyük Başar Teg esir düştü ha? Teg az daha gülümseyecekti. Fakat içindeki o yoğun tanıdıklık hissi sürüyordu.

Onu tutsak edenler, sonda başlığını başının hemen üstünde tutarak medusa tellerini birer birer Teg'in kafa derisine tutturmaya başladılar. Gözlemci öylece durmuş, diğerlerinin çalışmasını izliyordu; yüzü ifadesiz olsa da sabırsızlığını ufak tefek hareketlerle belli ediyordu.

Teg o üçünün yüzlerini inceledi. Bunlardan hangisi "dost" rolü oynayacaktı acaba? Ahhhh, evet: Materly denen kadın. Ne ilginçti. O kadın bir çeşit Saygın Ana mıydı? Fakat diğerlerinin ona pek hürmet etmez gibi görünmeleri, Teg'in geri dönen Yitmişlerle ilgili duyduklarıyla bağdaşmıyordu.

Fakat bunlar Dağılış'tan dönen insanlardı... Belki o kahverengi, tek parça streç giysili ve köşeli yüzlü adam hariç. Teg kadını dikkatle inceledi: kabarık kır saç; araları epeyce açık olan yeşil gözlerdeki sakinlik ve soğukkanlılık; sağlamlık ve güvenilirlik havası katan o hafif çıkık çene. Bu kadın iyi bir "dost" seçimiydi. Materly saygın ve güvenilir birinin simasına sahipti. Fakat içine kapanık bir tarafı da vardı. O da dikkatle gözlemleyecek, müdahale etmesi gereken anı kollayacaktı. Bene Gesserit'ti mutlaka... En azından Bene Gesserit eğitimi almıştı.

Veya Saygın Analar tarafından eğitilmiş.

Telleri Teg'in başına tutturmayı bitirdiler. Gammulu tipli adam, sondanın konsolunu üçünün de görebileceği şekilde çevirdi. Teg, sonda ekranını göremiyordu.

Kadın, Teg'in ağzındaki tıkacı çıkardı. Evet, Teg yanılmamıştı. Kendisine iyi davranacak kişi buydu. Teg dilini ağzında gezdirerek, uyuşmuşluk hissini geçirdi. Kendisini bayıltan sersemletici sebebiyle yüzünde ve göğsünde biraz uyuşukluk vardı hâlâ. Aradan ne kadar zaman geçmişti acaba? Fakat

gözlemcinin sessizce söylediklerine bakılacak olursa Duncan kaçmıştı.

Gammulu tipli adam, gözlemciye baktı.

"Başlayabilirsin, Yar," dedi görevli.

Teg, *Yar mı?* diye düşündü. *Ne tuhaf isim.* Tleilaxlı ismi gibiydi. Fakat Yar, Yüz Dansçısı olamayacak kadar iriydi; Tleilax Efendileri gibi de görünmüyordu. Rahibeler Birliği tarafından eğitilmiş olan Teg buna emindi.

Yar, sondanın kontrol panelindeki bir düğmeye dokundu.

Teg acıyla inleyen kendi sesini duydu. Böylesine çok acı çekeceğini hiç düşünmemişti. O şeytan icadı makineyi daha en baştan tam güce ayarlamış olmalıydılar. Buna şüphe yoktu! Teg'in mentat olduğunu biliyorlardı. Bir mentat kendini bedeninin bazı taleplerinden soyutlayabilirdi. Fakat bu kadarı çok fazlaydı! Ondan kaçamıyordu. Tüm vücudunu titreten acı yüzünden bilinci kararacak gibi oluyordu. Shere onu bundan koruyabilir miydi?

Acı giderek azaldı ve sonunda geçti; geride titreten anılar kaldı sadece.

Sonra tekrar başladı!

Teg, Rahibe Anaların çektiği baharat ıstırabının herhalde böyle bir şey olduğunu düşündü birden. Bundan büyük acı olamazdı kesinlikle. Teg ses çıkarmamaya çalışsa da hırıldadığını, inlediğini duyuyordu. Konuşmamak, durmalarını söyleyerek yalvarmamak, dururlarsa istedikleri her şeyi anlatacağına söz vermemek için, aldığı bütün o mentat ve Bene Gesserit eğitiminden sonuna kadar faydalanmak zorunda kalıyordu.

Acı tekrar dindi ve ardından tekrar başladı.

"Yeter!" Konuşan o kadındı. Adı neydi? Teg, kadının adını hatırlamaya çalıştı. *Materly miydi?*

Yar keyifsizce konuştu: "En az bir yıl yetecek kadar shere almış." Konsolunu gösterdi. "Bomboş."

Teg kesik kesik soluyordu. O acı! Artmayı sürdürüyordu, Materly'nin verdiği emre karşın.

Materly öfkeyle, "Yeter dedim!" dedi.

Teg, *Nasıl da içten konuşuyor,* diye düşündü. Çektiği acının azaldığını hissetti... Sanki acı geri çekilirken Teg'in vücudundaki, onu hatırlayan tüm sinirleri söküp alıyordu.

"Bu yaptığımız yanlış," dedi Materly. "Bu adam..."

"Sıradan bir adam işte," dedi Yar. "Özel penis telini tuttu-rayım mı?"

"Ben buradayken yapma!" dedi Materly.

Teg kadının samimiyetine neredeyse inanacaktı. Vücudundaki acı tamamen dinerken, üstünde öylece yattığı yüzeyden havalandığı hissine kapıldı. Dejavu hissi sürüyordu. Teg hem buradaydı hem de değildi. Hem burada olmuştu hem de olmamıştı.

"Başarısız olmamız hoşlarına gitmez," dedi Yar. "Onların karşısına bir başarısızlıkla daha çıkmaya hazır mısın?"

Materly başını sertçe iki yana salladı. Eğilip yüzünü Teg'in görüş alanına soktu; Teg onu, medusa saçı gibi karmakarışık sonda tellerinin arasından görüyordu. "Başar, bu yaptığımız şey için özür dilerim. İnanın bana. Bu elimde olan bir şey değil. Lütfen... Bütün bunlardan tiksiniyorum. Öğrenmemiz gereken şeyleri söyleyin de sizi rahat ettireyim."

Teg ona gülümsedi. Bu kadın işinde iyiydi! Teg dikkatle izleyen gözlemciye döndü. "Efendilerine benim adıma söyle. Bu kadın işinde çok iyi."

Gözlemcinin yüzü kızarıp karardı. Kaşlarını çattı. "Sondaya tam güç ver, Yar." Tenor sesiyle kelimeleri yutarak konuşması, Materly gibi derin eğitim almış olmadığını gösteriyordu.

"Lütfen!" dedi Materly. Doğruldu fakat gözlerini Teg'inkilerden ayırmadı.

Teg'in Bene Gesserit öğretmenleri bunu öğretmişlerdi ona: "Gözlere dikkat et! Odak değiştirmelerini gözlemle. Odaklanma dışa yönelirken farkındalık içe yönelir."

Teg, Materly'nin burnuna odaklandı. Kadının yüzü çirkin

değildi. Hatta dikkat çekiciydi. O kabarık kıyafetin altındaki vücudu nasıldı acaba?

Gözlemci, "Yar!" diye bağırdı.

Yar kontrol panelinde ayar yaptıktan sonra bir düğmeye bastı.

Teg'in bu kez çektiği acı, önceki seviyenin son seviye olmadığını gösterdi. Bu yeni acıyla birlikte, tuhaf bir şekilde zihni açıldı. Farkındalığını bu müdahaleden neredeyse tamamen soyutlayabiliyordu. O acıyı çeken bir başkasıydı. Teg hiçbir şeyden pek etkilenmediği bir sığınak bulmuştu. Evet, acı vardı. Yoğun acı. Teg böyle hislere dair raporları kabul ediyordu. Bunu kısmen shereye borçluydu tabii. Bunu biliyordu ve minnettardı.

Materly'nin sesi Teg'in düşüncelerini böldü: "Onu kaybediyoruz galiba. Fazla yüklenmeyelim."

Bir başka ses karşılık verdi fakat Teg'in ne söylendiğini anlamasına fırsat kalmadan kesildi. Teg farkındalığını tuttu-

rabileceği bir nokta olmadığını fark etti birden. Dinginlik! Kalbinin korkudan küt küt attığını duyar gibiydi fakat emin değildi. Her şey dingindi ve bu derin sessizliğin ardında hiçbir şey yoktu.

Hâlâ yaşıyor muyum?

O zaman kalp atışları duydu fakat kendisine ait olduklarına emin olamıyordu. *Tok tok! Tok tok!* Ses değil titreşimdi. Teg kaynağını saptayamıyordu.

Bana neler oluyor?

Görme merkezlerinin karanlık arka planında parlak beyaz sözcükler belirdi:

"Üçte bire geri döndüm."

"Orada kalsın. Bakalım fiziksel tepkilerinden bir şeyler çıkarabilecek miyiz."

"Bizi hâlâ duyabiliyor mu?"

"Bilinçli olarak hayır."

Bir sondanın shereye rağmen çalışıp şeytani işini yapabi-

leceğini Teg'in eğitmenlerinden hiçbiri söylememişti. Gerçi buna T-sondası demişlerdi. Fiziksel tepkiler, bastırılmış düşünceler hakkında ipucu sunabilir miydi? Fiziksel tepkilerden bir şeyler öğrenilebilir miydi?

Teg'in görme merkezlerinde yine sözcükler belirdi: "Hâlâ izolasyonda mı?"

"Tamamen."

"Emin ol. Onu biraz daha derine gönder."

Teg bilincini korkularının üstüne çıkarmaya çalıştı.

Kontrolümü kaybetmemeliyim!

Fiziksel kontrolünü yitirirse bedeni neler anlatabilirdi acaba? Neler yaptıklarını hayal edebiliyordu ve zihni panik içindeydi fakat vücudu aynı şeyi hissedemiyordu.

Deneği izole et. Benliğiyle ilişkilendirebileceği hiçbir şey olmasın.

Bunu kim demişti? Birisi. Dejavu hissi olanca gücüyle geri geldi.

Teg, *Ben bir mentatım,* diye hatırlattı kendine. *Zihnim ve işleyişi merkezimdir.* Bir merkezin işine yarayacak deneyim ve anılara sahipti.

Acı geri geldi. Sesler. Yüksek! Çok fazla yüksek!

"Tekrar duyuyor." Yar'dı bu.

"Nasıl olur?" Gözlemcinin tenor sesi.

"Belki de fazla düşük güce ayarladın." Materly.

Teg gözlerini açmaya çalıştı. Gözkapakları itaat etmedi. O zaman hatırladı. O aygıta T-sondası demişlerdi. Ix malı değildi. Dağılış'tan gelen bir şeydi. Teg, kaslarını ve duyularını o aygıtın nerelerden ele geçirdiğini saptayabiliyordu. Sanki bedenini paylaşan bir başkası vardı ve Teg'in tepkisel örüntülerinden önce davranıyordu. Teg bu makinenin müdahale tarzını incelemeye başladı. Adeta cehennemden çıkıp gelmiş bir aygıttı! Teg'e herhangi bir şey yapmasını emredebilirdi... Göz kırpmasını, yellenmesini, inlemesini, dışkılamasını, işemesini. Onun bedenine hükmedebilirdi, sanki Teg'in düşün-

celerinin kendi davranışları üstünde hiç etkisi yokmuş gibi. Teg gözlemci rolüne indirgenmişti.

Burnuna kokular hücum etti... İğrenç kokular. Kaşlarını çatamıyordu fakat öyle yaptığını hayal etti. Bu yeterli oldu. Bu kokular sondanın işiydi. Teg'in duyularıyla oynuyor, onları tanıyordu.

"Elinde ondan bilgi almaya yetecek kadar veri var mı?" Gözlemcinin tenor sesi.

"Hâlâ bizi duyuyor!" Yar.

"Tüm mentatlara lanet olsun!" Materly.

"Dit, Dat ve Dot," dedi Teg... Çok eskiden, çocukluğunda Lernaeus'ta düzenlenen Kış Festivali'ndeki kukla oyunu gösterisindeki kuklaların isimlerini söylemişti.

"Konuşuyor!" Gözlemci.

Teg makinenin farkındalığını engellediğini hissetti. Yar panelin başında bir şeyler yapıyordu. Fakat Teg, mentat mantığının kendisine hayati bir bilgi verdiğini biliyordu: Bu üçü kuklalardı. Sadece kuklacılar önemliydi. Kuklaların yaptıkları, kuklacılar hakkında bilgi verirdi.

Sonda işgalini sürdürüyordu. Teg, aygıtın gücüne karşın kendi farkındalığının o şeyle boy ölçüşebildiğini hissediyordu. Sonda nasıl onu tanımakla meşgulse, kendisi de sondayı tanımakla meşguldü.

Şimdi anlıyordu. Duyularının tüm tayfı bu T-sondası tarafından kopyalanıp tanımlanabilir ve Yar'ın gerektiğinde kullanması için etiketlendirilebilirdi. Teg'in içinde organik bir tepki zinciri vardı. Makine bu tepkileri saptayarak adeta Teg'in kopyasını çıkarabilirdi. Shere ve Teg'in mentat direnci, sondanın arayıcılarını onun anılarından uzak tutuyordu fakat geri kalan her şey kopyalanabilirdi.

Teg, *Benim gibi düşünemeyecek,* diye düşünerek kendini rahatlattı.

Makine, Teg'in sinirleri ve etiyle aynı şey olmazdı. Teg'in anı ve deneyimlerine sahip olmayacaktı. Bir kadından doğ-

mamıştı. Bu hayret verici evrene bir doğum kanalından geçerek çıkmış değildi.

Teg'in bilincinin bir kısmı bunu zihnine not etti; bu gözlemi, gulâm hakkında bir şey söylüyordu.

Duncan bir akslotl tankında yetiştirilmişti.

Bunu düşünürken dilinde keskin, acı asit tadı hissetti birden.

Yine T-sondası!

Kendini salıp çeşitli bilinç kanallarından aynı anda aktı. T-sondasının işleyişini izlerken bir yandan da gulâmla ilgili bu gözlemini irdelemeyi sürdürüyor ve ayrıca Dit, Dat ve Dot'a kulak kabartıyordu. O üç kukla tuhaf bir şekilde suskundular. Evet, T-sondalarının görevini tamamlamasını bekliyorlardı.

Gulâm: Duncan bir erkek tarafından döllenmiş bir kadından *doğan* hücrelerin uzantısıydı.

Makine ve gulâm!

Gözlem: *Makine, o doğum deneyimini ancak dolaylı yoldan ve çok az paylaşabilirdi; önemli kişisel nüansları algılayamayacağı kesindi.*

Tıpkı şu an Teg'in içindeki başka şeyleri algılayamayacağı gibi.

T-sondası, Teg'in hafızasında kayıtlı kokuları canlandırmaya başlamıştı. Makinenin sebep olduğu her koku algısıyla birlikte, Teg'in zihninde anılar kendilerini belli ediyordu. T-sondasının büyük hızını hissediyordu fakat kendi bilinci o paldır küldür yapılan aramanın dışında yaşıyordu ve Teg'in burada çağrılan anılara istediği kadar uzun süre dalmasını sağlayabilirdi.

İşte!

Henüz on dört yaşındayken, Bene Gesserit okulunda öğrenciyken sol eline dökülen erimiş mumun kokusuydu bu. Okulu ve laboratuvarı, sanki şu an oradaymış gibi hatırladı. *Okul, Rahibeler Meclisi'nin müştemilatı.* Teg buraya kabul

edilince, damarlarında Siona'nın kanını taşıdığını anlamıştı. Hiçbir kâhin onun izini buraya kadar süremezdi.

Laboratuvarı görüyor ve mumun kokusunu alıyordu... Başarısız Rahibelerle yardımcılarının baktığı arıların doğal ürününden ve yapay esterlerden oluşan bir bileşke. Arıları ve meyve bahçelerinde çalışan insanları izlediği bir anı bilinçli olarak hatırladı.

Bene Gesseritlerin sosyal yapısı ilk bakışta çok karmaşık gibi görünse de, aslında temel ihtiyaçları karşılamaya yönelikti: besin, giysi, ısınma, iletişim, öğrenim, düşmanlardan korunma (sağ kalma güdüsünün bir altkümesi). Bene Gesseritlerin sağ kalma anlayışını kavramak bir uyum sürecini gerektirirdi. Onlar genel olarak insanlığın varlığının sürmesi için üremiyordu. Irkların gözetimsiz kaynaşmasına karşıydılar! Kendi güçlerini devam ettirmek ve Bene Gesserit'in varlığını sürdürmek için ürüyor, bunun insanlığa yeterince büyük bir hizmet olduğunu düşünüyorlardı. Belki de öyleydi. Üreme güdüsü derindi, Rahibeler Birliği de öyle titizdi ki.

Yeni bir koku hücum etti.

Teg bu kokuyu tanıdı... Ponciard Muharebesi'nden sonra kumanda poduna girerken kendi giysilerinden aldığı ıslak yün kokusuydu. İçine dolan bu koku, podun cihazlarının ozon kokusunu ve içerideki insanların ter kokularını canlandırdı. *Yün!* Teg'in doğal kumaşları, esirlerin çalıştığı fabrikalarda üretilen sentetik kumaşlara yeğlemesi Rahibelerin hep tuhafına gitmişti.

Teg koltuk-köpeklerden de hazzetmezdi.

Zulme dair hiçbir kokuyu sevmiyorum.

Bu kuklalar –Dit, Dat ve Dot– ne kadar zulüm gördüklerinin farkında mıydı?

Mentat mantığı, Teg'le alay etti. Yün kumaşlar da esirlerin çalıştığı fabrikalarda üretilmiyor muydu sanki?

O farklıydı.

Teg'in benliğinin bir bölümü buna itiraz etti. Sentetik

kumaşlar neredeyse sonsuza dek saklanabilirdi. Mesela Harkonnenların yok-küresinin deposundakiler, onca zamandan sonra hâlâ sağlamdı.

"Yine de yünlüleri ve pamukluları yeğlerim!"

Öyle olsun bakalım!

"Ama neden böyle bir tercih yapıyorum?"

Bu bir Atreides önyargısı. Sana miras kaldı.

Teg kokuları bir kenara bırakıp sondanın araştırmasına odaklandı. Artık o şeyin hareketlerini tahmin edebildiğini fark etti. Adeta yeni bir kas edinmişti. Bir yandan kendine bu kası sıkma izni verirken, bir yandan da içinde uyandırılan anıları, değerli idraklara varma amacıyla irdelemeyi sürdürdü.

Lernaeus'ta, annemin evinin kapısının önünde oturuyorum.

Teg bilincinin bir kısmını geriye çekip o sahneyi izledi: Yaş on bir. Teg, bir Mühim Şahsiyet'in korumalarından biri olarak gelmiş, ufak tefek bir Bene Gesserit çömeziyle konuşuyor. Çömez sarımsı kızıl saçlı, çıtı pıtı, bebek yüzlü biri. Kalkık burun, yeşilimsi gri gözler. MŞ gerçekten çok yaşlı görünen, siyah cüppeli bir Rahibe Ana. Teg'in annesiyle birlikte şu yakındaki kapının arkasına geçti. Adı Carlana olan çömez yeni öğrendiği becerileri, evin küçük oğlunun üstünde deniyor.

Carlana daha yirmi kelime söylemeden, Miles Teg örüntüyü tanıyor. Kız onun ağzından laf almaya çalışıyor! Teg'in annesinden aldığı, gerçek duygu ve düşünceleri özenle gizlemeye yönelik ilk derslerden biriydi bu. Sonuçta bir Rahibe Ana'nın evi hakkında pazarlanabilecek bilgiler edinme umuduyla, küçük bir oğlanı sorguya çekebilecek insanlar vardı. Rahibe Analar hakkında bilgiler her zaman para getirir.

Teg'in annesi şöyle açıklamıştı: "Sana soru soranları zihninde değerlendir ve zayıf noktalarına göre tepki ver." Bunların hiçbiri bir Rahibe Ana'ya sökmezdi tabii... Fakat bir çömeze, özellikle de bu çömeze karşı işe yarardı!

Teg, Carlana'nın karşısında nazlı ve gönülsüz bir havaya bürünüyor. Carlana cazibesini kendi gözünde abartan biri. Teg onun gücünü uygun şekilde toplayıp kendisinin gönülsüzlüğünü yenmesine izin veriyor. Carlana'nın eline geçen şey bir avuç yalan, ki bunları o kapalı kapının ardındaki MŞ'ye söylerse ağır bir azar işiteceği kesin... Hatta daha acılı bir cezaya bile çarptırılabilir.

Dit, Dat ve Dot'tan kelimeler: "Artık onu ele geçirdik sanırım."

Yar'ın tanıdık sesi, Teg'i daldığı anılardan çekip aldı. *"Zayıf noktalarına göre tepki ver."* Teg, annesinin sesinin bunu söylediğini duydu.

Kuklalar.

Kuklacılar.

Gözlemci konuşuyor: "Simulasyona gulâmı nereye götürdüklerini sor."

Sessizlik ve ardından hafif bir uğultu.

"Bir şey demiyor." Yar.

Teg onların seslerini rahatsız edici bir netlikle duyuyor. Sondanın aksi yöndeki emirleriyle boğuşarak, gözlerini açılmaya zorluyor.

"Bakın!" diyor Yar.

Üç çift göz, Teg'in bakışlarına karşılık veriyor. Ne yavaş hareket ediyorlar. Dit, Dat ve Dot: Gözlerini kırpıştırıyorlar... Kırpıştırıyorlar... Kırpışmalar arasında en az birer dakika. Yar elini kontrol panelindeki bir şeye doğru uzatıyor. Parmaklarının hedefe ulaşması bir hafta sürecek.

Teg elleri ve kollarındaki bağları inceliyor. Sıradan ipler! Acele etmeden, parmaklarını kıvırarak düğümleri buluyor. Düğümler yavaşça gevşiyor ve birden çözülüyor. Teg kendisini askılı sedyeye bağlayan kayışlara geçiyor. Bunları açmak daha kolay: Basit kayış geçirme aparatları. Yar'ın eli, kontrol paneliyle arasındaki mesafenin dörtte birini bile kat etmedi henüz.

Gözlerini kırpıyorlar... Kırpıyorlar... Kırpıyorlar...

Üç çift gözde hafif şaşkınlık beliriyor.

Teg medusa saçı gibi karmakarışık sonda tellerini başından çekip alıyor. *Plop! Plop! Plop!* Vantuzlar uçarak uzaklaşıyor. Teg sağ elinin tersinin, sonda tellerini kenara ittiği kısmın yavaşça kanamaya başladığını görünce şaşırıyor.

Mentat çıkarımı: *Tehlikeli bir hızla hareket ediyorum.*

Ama şimdi sedyeden kalktı. Gözlemci çok çok yavaş elini şişkin yan cebine doğru götürüyor. Teg'in eli bir darbeyle gözlemcinin boğazını eziyor. Gözlemci hep üstünde taşıdığı o küçük lazer tabancasına bir daha asla dokunamayacak. Yar'ın sonda konsoluna doğru giden eli hâlâ aradaki mesafenin üçte birini bile kat etmiş değil. Ama gözlerinde şaşkınlık var kesinlikle. Teg, o adamın boynunu kıran eli gördüğünden bile şüpheli. Materly biraz hızlanıyor. Ayağı Teg'in bir saniye önce bulunduğu yere doğru gidiyor. Hâlâ fazla yavaş! Materly başını geriye attığından boğazı açıkta... Teg elinin kenarıyla, yukarıdan vuruyor.

Nasıl da yavaşça yere düşüyorlar!

Teg her tarafından ter boşandığını fark etti fakat durup bunu düşünecek vakti yoktu.

Her hareketlerini önceden biliyordum! Bana ne oldu böyle?

Mentat çıkarımı: *Sondanın verdiği acı beni yükseltip bana yeni bir yetenek kazandırdı.*

Şiddetli açlık duyunca, enerji seviyesinin çok düştüğünü fark etti. Bu hissi bastırırken, nabzının normale döndüğünü hissetti. Üç boğuk ses duydu: Yere düşen gövdelerin sesi.

Sondanın kontrol panelini inceledi. Kesinlikle Ix malı değildi. Fakat kontrol tuşları benziyordu. Teg sondanın veri depolama sistemine kısa devre yaptırarak içindeki bilgileri sildi.

Odanın ışıkları?

Işık düğmeleri dışarıda, kapının yanındaydı. Teg ışıkları söndürdü, sonra da üç derin nefes aldı. Bulanık görünecek kadar hızlı hareket ederek gecenin içine daldı.

Teg'i buraya getiren adamlar, kış soğuğuna karşı kalın giyinmiş olan adamlar tuhaf bir ses duydu fakat o tarafa döndükleri anda, o bulanık şey onlara çarpıp yere serdi.

Teg'in nabzı bu kez daha çabuk yavaşladı. Yıldızların ışığında, sık çalıların arasından geçerek bayırdan inen bir patika gördü. Karlı ve çamurlu patikadan inerken başta ayağı kaysa da, kaygan zeminde yürümeye giderek alıştı; araziyi tanıdıkça, adımlarını nereye atacağını daha iyi biliyordu. Bir süre sonra bir açıklığa vardı; karşısında bir vadi uzanıyordu.

Bir şehrin ışıkları ve şehir merkezinin yakınında yükselen büyük, siyah, dikdörtgen bir bina. Teg burayı biliyordu: Ysai. Kuklacılar oradaydı.

Özgürüm!

Her gün yüksek bir ahşap çitin karşısına oturup oradaki ince bir aralıktan bakan bir adam vardı; çitin o kısmının tahtası çıkarılmıştı. Her gün çitin ve o ince aralığın ardından yabani bir çöl eşeği geçerdi... Adam eşeğin önce burnunu, sonra başını, sonra ön ayaklarını, uzun ve kahverengi sırtını, arka ayaklarını ve son olarak da kuyruğunu görürdü. Bir gün, gözleri keşif heyecanıyla parlayarak ayağa fırladı ve kendisini duyabilecek herkes için bağırdı: "Tabii ya! Burun kuyruğu doğuruyor!"

–Gizli Bilgelik Öyküleri
Rakis'in Sözel Tarihi'nden

Odrade, Rakis'e gelişinden beri, Taraza'nın Rahibeler Meclisi'ndeki evinin başköşesinde, duvarda gördüğü kadim tabloyu sık sık düşünmüştü. Onu anımsadığı zamanlarda ellerinin fırçanın dokunuşuyla karıncalandığını hissediyordu. Yağ ve boya kokuları alıyor, burun delikleri genişliyordu. İçinde uyanan hisler tuvale hücum ediyordu. O tabloyu her anımsayışında kendisinin tuvalinin Sheeana olduğundan biraz daha şüpheye düşüyordu.

Hangimiz hangimizi çiziyor?

Bu sabah da aynı şey olmuştu. Odrade'nin Rakis Kalesi'ndeki, Sheeana'yla paylaştığı çatı süitinin pencerelerinin ardı hâlâ karanlıktı. Odrade'yi uyandırmak için usulca içeri giren bir çömez, Taraza'nın birazdan geleceğini söyledi. Odrade başını kaldırıp siyah saçlı çömezin loşluktaki yüzüne bakınca, o tablo anında tekrar aklına geldi.

Gerçekte hangimiz hangimizi yaratıyor?

Odrade, çömezi göndermeden önce, "Sheeana biraz daha uyusun," dedi.

Çömez, "Kahvaltınızı Başrahibe Ana gelmeden mi yapacaksınız?" diye sordu.

"Taraza'yı bekleyeceğiz."

Odrade kalkıp hızla makyaj yaptı ve en güzel siyah cüppesini giydi. Sonra çatı süitinin oturma odasının doğu penceresine uzun adımlarla gidip uzaylimanının bulunduğu yöne baktı. Dışarıdaki tozlu gökyüzü, orada gezinen çok sayıda ışıkla aydınlanıyordu. Taraza manzaranın etkisini yumuşatmak için odanın bütün korkürelerini yaktı. Korküre ışıklarının kalın zırhlı plaz pencerelerdeki yansımaları güneşler gibiydi. O loş yüzey, Odrade'nin yüzünü de belli belirsiz yansıtıyordu; o yüzde yorgunluktan kaynaklanan kırışıklıklar belirgindi.

Odrade, *Taraza'nın geleceğini biliyordum,* diye düşündü.

Tam bunu düşünürken, tozlu ufukta Rakis güneşi belirdi; sanki bir çocuk turuncu topunu yukarı fırlatmıştı. Hava hemen ısınmaya başladı; Rakis'te gözlemde bulunan pek çok kişinin bahsettiği bir fenomendi bu. Odrade manzaraya sırtını dönünce, giriş kapısının açıldığını gördü.

Taraza cüppesini hışırdatarak içeri girdi. Arkasından bir el kapıyı kapadı; şimdi baş başaydılar. Başrahibe Ana, Odrade'ye doğru yürüdü; yüzü, başını örten siyah kukuletasıyla çevriliydi. İç rahatlatıcı bir görüntü değildi bu.

Odrade'nin huzursuzluğunu fark eden Taraza bundan faydalanmaya karar verdi. "Evet, Dar. Sonunda iki yabancı olduk sanırım."

Taraza'nın sözlerinin etkisi Odrade'yi irkiltti. Tehdidi doğru yorumlamıştı fakat içindeki korku, testiden akan su misali geçmişti. Odrade hayatında ilk kez belirgin bir sınırı geçme anının farkına vardı. Pek az Rahibe'nin bu sınırın farkında olduğunu düşündü. Sınırı geçerken, aslında onun varlığının hep bilincinde olduğunu anladı: Oradan boşluğa girip serbestçe salınabilirdi. Artık incinebilir değildi. Öldürülebilirdi fakat yenilemezdi.

"Yani Dar ile Tar yok artık," dedi Odrade.

Taraza, Odrade'nin net ve dizginsiz sesini özgüven göstergesi olarak yorumladı. Buz gibi bir sesle, "Belki de Dar ile Tar hiç olmadı," dedi. "Kendini çok zeki bulduğunu görüyorum."

Odrade, *Savaş başlamış,* diye düşündü. *Ama ben Taraza'nın hücum istikametinde durmuyorum.*

"Tleilaxlılarla ittifak yapmanın kabul edilebilir bir alternatifi yoktu," dedi. "Bu barizdi, özellikle de senin asıl amacının ne olduğunu anlayınca."

Taraza birden kendini bitkin hissetti. Yok-gemisinin uzayın büklümleri arasından sıçrayarak geçmesine karşın, yolculuk epey uzun sürmüştü. Ayrıca insan vücudu bildik rutinlerin dışına çıkınca yorulurdu hep. Taraza yumuşak bir divan seçip oturunca, duyduğu rahatlık hissiyle iç geçirdi.

Odrade, Başrahibe Ana'nın yorgunluğunu fark edince hemen ona sempati duydu. Ortak sorunları olan iki Rahibe Ana'ya dönüşüvermişlerdi bir anda.

Taraza bunu sezmişti besbelli. Kanepede yanına pat pat vurdu ve Odrade'nin oturmasını bekledi.

"Rahibeler Birliği'ni korumalıyız," dedi Taraza. "Önemli olan tek şey bu."

"Elbette."

Taraza, Odrade'nin tanıdık yüzünü inceledi. *Evet, Odrade de bitkin.* "Burada insanlarla ve ortadaki sorunla uğraşıyor, yakından ilgileniyorsun," dedi Taraza. "Fikirlerini duymak istiyorum... Hayır, duymaya *ihtiyacım var,* Dar."

"Tleilaxlılar bizimle tamamen işbirliği içindeymiş gibi yapıyorlar ama buna kanmamak gerek," dedi Odrade. "Son derece rahatsız edici birtakım sorular sormaya başladım kendime."

"Mesela?"

"Ya akslotl tankları... Aslında tank değilse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Waff, ailesindeki sakat bir çocuğun ya da deli bir amcanın varlığını gizlemeye çalışan biri gibi davranıyor. Ne zaman tanklardan konu açılsa, yemin ederim ki utanıyor."

"Ama tank değilse ne..."

"Taşıyıcı anneler."

"Ama bunun için..." Taraza sustu; bu sorunun sergilediği olasılıklar karşısında afallamıştı.

Odrade, "Tleilaxlı bir kadın gören oldu mu hiç?" diye sordu.

Taraza'nın zihnine itirazlar üşüştü: "Ama kimyasal dengeyi tutturmak, değişkenleri sınırlandırma gereksinimi..." Kukuletasını geriye atıp saçını savurdu. "Haklısın: Her şeyi sorgulamalıyız. Ama bu... Bu korkunç bir şey."

"Waff hâlâ gulâmımız hakkında gerçekleri söylemiyor."

"Ne diyor peki?"

"Raporumda belirttiklerimden fazlasını söylemiyor. Gulâmın orijinal Duncan Idaho'nun bir varyasyonu olduğunu ve tam istediğimiz gibi, prana-bindu eğitimine uygun olacak şekilde üretildiğini söylüyor."

"İyi de daha önce satın aldığımız gulâmları öldürmelerinin veya öldürmeye çalışmalarının sebebini açıklamıyor bu."

"Daha önceki on bir gulâmın istedikleri kadar iyi olmadığını ve onları bu yüzden, yani utandıkları için öldürmeye çalıştıklarını söylüyor... Yüce İnanç adına yemin ediyor."

"Gulâmların iyi çıkmadığını nereden biliyorlarmış? Yoksa aramızda casusları olduğunu mu ima–"

"Aramızda casusları olmadığına yemin ediyor. Onu bu konuda epey sıkıştırdım... Gulâmlar başarılı olsa Bene Gesserit'te bariz bir kargaşa kopardı, biz de bundan anlardık diyor."

"Nasıl yani? Nasıl bir bariz kargaşa..."

"Söylemiyor. Her seferinde dönüp dolaşıp, sözleşmenin gereklerini yerine getirdiklerini iddia ediyor. Gulâm nerede, Tar?"

"Ne? Ha, Gammu'da."

"Duyduğuma göre..."

"Burzmali o işle ilgileniyor; her şey kontrol altında." Taraza dudaklarını sımsıkı bastırdı; bu sözünün doğru olduğunu umuyordu. Gerçi aldığı son rapor pek güven verici değildi.

"Gulâmı öldürüp öldürmemeyi tartışıyor olmalısınız," dedi Odrade.

"Sadece gulâmı değil!"

Odrade gülümsedi. "Bellonda'nın kellemi istediği doğru demek."

"Nereden duy–"

"Arkadaşlar bazen çok değerli olabilir, Tar."

"Tehlikeli işler yapıyorsun, Rahibe Ana Odrade."

"Ama işimi iyi yapıyorum, Başrahibe Ana Taraza. Waff'ın Saygın Analar hakkında söylediklerini düşünüp duruyorum."

"Neler düşündüğünü söyle bana." Taraza'nın sesinde sarsılmaz bir kararlılık vardı.

"Bir kere şunu açıkça kabul edelim," dedi Odrade. "Cinsel beceriler konusunda bizim Koşullandırıcılarımızı aşmışlar."

"Orospular!"

"Evet, becerilerini hem kendilerini hem de başkalarını eninde sonunda mahvedecek şekilde kullanıyorlar. Sahip oldukları güç gözlerini kör etmiş."

"Düşüne düşüne bunları mı düşündün yani?"

"Söylesene Tar, neden Gammu'daki kalemizi yerle bir ettiler?"

"Idaho gulâmımızın peşindeydiler besbelli... Onu öldürmek ya da ele geçirmek istiyorlardı."

"Gulâmımız onlar için neden önemli olsun ki?"

Taraza sertçe, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"O *orospular,* Tleilaxlılardan aldıkları bilgilere göre hareket ediyor olabilir mi? Tar... Ya Tleilaxlıların gulâmımızda yaptığı gizli değişiklik, onu erkek bir Saygın Ana haline getirecek bir şey idiyse?"

Taraza elini ağzına götürdü, bu hareketle kendini ne kadar ele verdiğini fark edince de hemen indirdi. Çok geç kalmıştı. Neyse, önemi yoktu. Sonuçta baş başa konuşan iki Rahibe Ana'ydılar.

"Üstelik biz de Lucilla'ya gulâmı neredeyse bütün kadınları baştan çıkarabilecek bir erkeğe dönüştürmesini emrettik," dedi Odrade.

Taraza, "Tleilaxlılar, o orospularla ne kadar zamandır temas halinde?" diye sordu.

Odrade omuz silkti. "Şu daha iyi bir soru: Dağılış'tan dönen Tleilaxlılarla ne kadar zamandır temas halindeler? Sonuçta Tleilaxlılar birbirleriyle konuşur... Onlardan bir sürü sır öğrenmiş olabilirler."

"Müthiş bir çıkarımda bulundun," dedi Taraza. "Olasılık değeri nedir sence?"

"Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Pek çok şeyi açıklayabilir."

Taraza acı acı konuştu: "Tleilaxlılarla kurduğun ittifak konusunda şimdi ne düşünüyorsun?"

"O ittifakın her zamankinden de gerekli olduğunu. Tleilaxlıların arasında olmalıyız. Çekişme içinde olanları etkileyebilecek durumda olmalıyız. "

Taraza birden, "Hilkat Garibesi!" dedi.

"Ne?"

"O gulâm, insan kılığında bir kayıt cihazı. Onu aramıza gönderdiler. Tleilaxlılar gulâmı ele geçirebilirlerse hakkımızda bir sürü şey öğrenecekler."

"Bu aptalca bir plana benziyor."

"Ama tam onlara göre!"

"Durumumuzun başka boyutları da olduğunu kabul ediyorum," dedi Odrade. "Ama böyle argümanlardan çıkardığım tek şey şu ki gulâmı bizzat incelemeden öldürmemeliyiz."

"Bunun için artık çok geç olabilir! Neden o kahrolası ittifakı yaptın ki Dar! Tleilaxlıların bize tutunmasına yol açtın...

Bizim de onlara tutunmamıza. İki tarafın da bırakmaya cesareti yok."

"Mükemmel bir ittifak böyle olmaz mı zaten?"

Taraza iç geçirdi. "Soy üretme kayıtlarımızı ne zaman istiyorlar?"

"Yakında. Waff ısrar ediyor."

"Peki karşılığında akslotl... Tanklarını görebilecek miyiz?"

"Karşılık olarak talep ettiğim şey bu elbette. Waff gönülsüzce kabul etti."

Taraza, "Ellerimizi birbirimizin cebine iyice daldırıyoruz," diye homurdandı.

Odrade çok masum bir sesle konuştu: "Dedim ya, mükemmel bir ittifak."

Taraza, "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu arada Teg, gulâmın orijinal anılarını canlandırmayı başardı!"

"Peki Lucilla..."

"Bilmiyorum!" Yüzü asılan Taraza, Gammu'dan gelen son raporlardan bahsetti: Teg ile yanındakilerin yeri tespit edilmişti; onlardan çok kısaca bahsediliyor, Lucilla'dansa hiç bahsedilmiyordu... Ortaya çıkmalarını sağlamak için planlar yapılıyordu.

Taraza'nın kendi sözleri, zihninde huzursuz edici bir tablo oluşturdu. Bu gulâm neydi? Duncan Idahoların sıradan gulâmlar olmadığını baştan beri biliyorlardı. Fakat bu seferkinin sinir ve kasları geliştirilmişti, ayrıca Tleilaxlılar ona bilinmeyen bir şey yapmışlardı... Yanan bir sopayı tutmak gibiydi bu. Canınızı kurtarmak için sopayı kullanmanız gerektiğini biliyordunuz ama bir yandan da alevler korkunç bir hızla yaklaşıyordu.

Odrade düşünceli bir sesle konuştu: "Bir gulâmın bir anda yeni bir bedende uyanmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştın mı hiç?"

"Ne? Neden bahsedi–"

"Bedeninin bir cesedin hücrelerinden üretildiğini anlamak," dedi Odrade. "Gulâm kendi ölümünü hatırlıyor."

"Idaholar zaten asla sıradan insanlar olmamıştır," dedi Taraza.

"Aynı şey bu Tleilax Efendileri için de söylenebilir."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Odrade bir an durup alnını ovuşturarak düşüncelerini toparladı. Sevgiyi reddeden, içindeki hiddet özünden saldırıya geçen birine bunu açıklamak çok zordu. Taraza... *Empati kuramayan* biriydi. Kendini başkasının yerine koymayı, bir başkasının bedenine ve algılarına sahip olduğunu hayal etmeyi ancak bir mantık egzersizi olarak yapabilirdi.

Odrade elini indirerek, "Bir gulâmın uyanışı sarsıcı bir deneyim olsa gerek," dedi. "Buna ancak çok sağlam iradeli insanlar dayanabilir."

"Tleilax Efendilerinin göründüklerinden fazlası olduklarını varsaymalıyız."

"Peki ya Duncan Idaholar?"

"Onların da tabii. Yoksa Tiran, Tleilaxlılardan onları satın alıp durmazdı... Değil mi?"

Odrade bu konuyu konuşmanın anlamsız olduğunu gördü. "Idaholaların Atreideslere olan sadakati meşhurdur; benim de bir Atreides olduğumu unutmamalıyız," dedi.

"Bu seferkinin sana sadakat duyup bağlanacağını mı düşünüyorsun?"

"Hele Lucilla'nın..."

"Bu çok tehlikeli olabilir!"

Odrade arkasına, divanın köşesine yaslandı. Taraza kesinlik istiyordu. Seri üretim gulâmların hayatı da melanj gibiydi; farklı ortamlarda farklı tatlara bürünürlerdi. Bu seferki gulâmlarının nasıl bir şey olduğunu nereden bileceklerdi?

Taraza, "Tleilaxlılar Kuisatz Haderah'ımızı yaratan güçlerle oynuyorlar," diye mırıldandı.

"Soy üretme kayıtlarımızı bu yüzden mi istiyorlar sence?"

"Bilmiyorum! Lanet olsun sana, Dar! Başımıza ne işler açtığını görmüyor musun?"

"Seçme şansım yoktu diye düşünüyorum," dedi Odrade.

Taraza soğuk bir edayla gülümsedi. Odrade hâlâ işinde muhteşemdi fakat haddinin bildirilmesi gerekiyordu.

Taraza, "Yerinde olsam aynı şeyi yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Odrade, *Bana neler olduğunun hâlâ farkında değil,* diye düşündü. Taraza, uysal Dar'ının bir ölçüde başına buyruk davranacağını tahmin etmişti fakat bu başına buyrukluğun boyutu Yüksek Konsey'i sarsmıştı. Taraza bunda kendisinin de payı olduğunu görmeyi reddediyordu.

"Rutin uygulamalar," dedi Odrade.

Taraza tokat yemiş gibi oldu. Hayatı boyunca sıkı Bene Gesserit eğitimi almış olmasa kendini tutamayıp Odrade'nin üstüne saldıracaktı.

Rutin uygulamalar!

Taraza rutin uygulamalardan nefret ettiğini, özenle bastırdığı hiddetini sürekli tahrik ettiklerini kaç kez dile getirmişti? Odrade sık sık duymuştu.

Odrade, Başrahibe Ana'den alıntı yaptı: "Değişmez âdetler tehlikelidir. Düşmanlar bir örüntü bulup sana karşı kullanabilir."

Taraza zorlanarak konuştu: "Bu bir zayıflıktır, evet."

"Düşmanlarımız tarzımızı bildiklerini sanıyorlardı," dedi Odrade. "Sen bile, *Başrahibe Ana,* sen bile sergileyeceğim performansın sınırlarını bildiğini düşünüyordun. Bellonda gibiydim işte. Bellonda'nın ne diyeceğini o söylemeden önce bilirdin."

Taraza, "Seni Başrahibe Ana yapmamakla hata mı ettik?" diye sordu. En derin bağlılığıyla konuşmuştu.

"Hayır, Başrahibe Ana. Bıçak sırtında yürüyoruz ama nereye gitmemiz gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

Taraza, "Waff nerede?" diye sordu.

"Uyuyor, başında da epey muhafız var."

"Sheeana'yı çağır. Projenin o kısmını iptal edip etmeyeceğimize karar vermeliyiz."

"Zararın neresinden dönsek kârdır ha?"

"Aynen öyle, Dar."

Sheeana oturma odasına getirildiğinde hâlâ uykuluydu ve gözlerini ovuşturuyordu fakat hemen buraya gelmediği, önce yüzünü yıkayıp temiz bir beyaz cüppe giymeye zaman ayırdığı belliydi. Saçı hâlâ ıslaktı.

Taraza'yla Odrade bir doğu penceresinin önünde, sırtları ışığa dönük halde ayakta duruyorlardı.

"Başrahibe Ana, tanıştırayım... Sheeana," dedi Odrade.

Sheeana pürdikkat kesilerek dikeldi. Uzaklardaki, Rahibeler Meclisi adlı bir kaleden Rahibeler Birliği'ni yöneten, Taraza denen bu güçlü kadının adını duymuştu. İki kadının arkasından gelen parlak gün ışığı Sheeana'nın yüzüne vurup gözlerini kamaştırıyordu. Bu yüzden de iki Rahibe Ana'nın yüzlerinin bir kısmını göremiyordu; o kadınlar, parlak aydınlıkta siyah ve bulanık siluetler olarak görünüyordu gözüne.

Çömez eğitmenler onu bu görüşmeye hazırlamışlardı: "Başrahibe Ana'nın karşısında hazır olda dur ve saygılı konuş. Sana soru sormadıkça konuşma."

Sheeana kendisine söyleneni yaparak hazır ola geçti.

"Aramıza katılabileceğin söylendi bana," dedi Taraza.

İki kadın da bu sözün kızın üzerindeki etkisini görebiliyorlardı. Sheeana, Rahibe Anaların başarıları hakkında artık daha çok bilgi sahibiydi. Gerçeğin güçlü şuası onun üstüne odaklanmıştı. Sheeana, Rahibeler Birliği'nin binlerce yıldır topladığı bilgilerin muazzamlığını yeni yeni anlamaya başlamıştı. Kısmi hafıza aktarımı, Diğer Belleklerin işleyişi ve baharat ıstırabı öğretilmişti ona. Şimdiyse kendisinden hiçbir şey gizlenmeyen, en güçlü Rahibe Ana'nın karşısında durmaktaydı.

Sheeana karşılık vermeyince Taraza, "Söyleyecek sözün yok mu, çocuk?" diye sordu.

"Ne diyeyim, Başrahibe Ana? Siz her şeyi söylediniz zaten."

Taraza, Odrade'ye baktı. "Bana başka küçük sürprizlerin var mı, Dar?"

"Onun olağanüstü olduğunu söylemiştim sana," dedi Odrade.

Taraza dikkatini tekrar Sheeana'ya verdi. "Bunu duymak seni gururlandırdı mı, çocuk?"

"Korkuttu, Başrahibe Ana."

Sheeana yüzünü olabildiğince kımıldatmamaya çalışsa da şimdi biraz daha rahat nefes almaya başlamıştı. *Sezebildiğin en derin gerçekleri söyle sadece,* diye hatırlattı kendine. Bir öğretmeninin verdiği bu tavsiye şimdi daha anlamlı geliyordu. Çok odaklanmadan yere, iki kadının ayaklarının dibine baktı; böylece gözlerini parlak gün ışığından biraz koruyabiliyordu. Kalbinin hâlâ fazla hızlı attığını hissediyor ve Rahibe Anaların bunu fark edeceğini biliyordu. Odrade, Rahibe Anaların bu yeteneğini defalarca sergilemişti.

"Korkutması gerekir zaten," dedi Taraza.

Odrade, "Sana ne söylendiğini anladın mı, Sheeana?" diye sordu.

"Başrahibe Ana kendimi Rahibeler Birliği'ne adayıp adamadığımı öğrenmek istiyor," dedi Sheeana.

Odrade, Taraza'ya bakıp omuz silkti. Bu konuda daha fazla tartışmalarına gerek yoktu. Bene Gesserit bir aileydi; ailede böyle şeyler olurdu.

Taraza, Sheeana'yı sessizce incelemeyi sürdürdü. Ağır bakışları Sheeana'nın enerjisini tüketiyordu; kız sessiz kalıp Taraza'nın kendisini incelemesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Odrade içindeki sempatiyi bastırdı. Sheeana kendi genç kızlığına öyle benziyordu ki. Şişirilince genişleyip tüm yüzeylere yayılan bir balonu andıran, kıvrak bir zekâsı vardı. Odrade kendi zekâsını öğretmenlerinin nasıl takdir ettik-

lerini anımsadı; fakat çekinirlerdi de, tıpkı şimdi Taraza'nın çekindiği gibi. Odrade bunun farkına Sheeana'dan bile genç-ken varmıştı ve şimdi bu kızın da farkında olduğuna şüphesi yoktu. Zekâ faydalı bir şeydi.

"Mmmmm," dedi Taraza.

Odrade, Başrahibe Ana'nın düşünürken çıkardığı sesleri bir simulakrşın parçası olarak duydu. Anılara dalmıştı. Gece geç vakitlere kadar çalışırken kendisine yemek getiren Rahibeler hep oyalanıp onu kendi tarzlarında gözlemlerdi, tıpkı şimdi Sheeana'nın sürekli izlenip gözetlendiği gibi. Odrade bu özel gözlem yöntemlerinin varlığını küçük yaşta öğrenmişti. Sonuçta Bene Gesseritlerin başlıca numaralarındandı. İnsan öyle ezoterik yeteneklere sahip olmak isterdi. Sheeana da istiyordu mutlaka. Her adayın hayaliydi bu.

Böyle şeylerin benim için de mümkün olması!

Taraza nihayet konuştu: "Bizden ne istediğini düşünüyorsun, çocuk?"

"Benim yaşımdayken istediğinizi düşündüğünüz şeylerin aynısını, Başrahibe Ana."

Odrade kendini tutmasa gülümseyecekti. Sheeana yabani bağımsızlık anlayışıyla neredeyse küstahça bir laf etmişti, Taraza da bunun farkındaydı mutlaka.

Taraza, "Sence hayat denen armağanı kullanmanın iyi bir yolu mu bu?" diye sordu.

"Bildiğim tek yol bu, Başrahibe Ana."

"Açıksözlülüğünü takdir ediyorum ama yine de dikkatli ol," dedi Taraza.

"Peki, Başrahibe Ana."

"Daha şimdiden bize çok şey borçlusun ve daha da çok şey borçlu olacaksın," dedi Taraza. "Bunu sakın unutma. Armağanlarımız ucuz değildir."

Odrade, *Sheeana armağanlarımızın karşılığında ne ödeyeceğini hiç bilmiyor,* diye düşündü.

Rahibeler Birliği, yeni üyelerin neler borçlu olduklarını ve

borçlarını ödemeleri gerektiğini unutmalarına asla izin vermezdi. Ödeme sevgiyle yapılmazdı. Sevgi tehlikeliydi ve Sheeana daha şimdiden bunu öğreniyordu. *Hayat denen armağan mı?* Odrade titremeye başladı ve titremesini geçirmek için genzini temizledi.

Yaşıyor muyum ki? Belki de beni Sibia Ana'dan aldıklarında öldüm. O evdeyken canlıydım ama Rahibeler beni alıp götürdükten sonra yaşadım mı gerçekten?

"Artık bizi yalnız bırakabilirsin, Sheeana," dedi Taraza.

Sheeana topuğunun üstünde dönüp odadan çıktı fakat Odrade genç kızın yüzünde gergin bir gülümseme görmüştü. Sheeana, Başrahibe Ana'nın sınavını geçtiğini biliyordu.

Kapı Sheeana'nın arkasından kapanınca Taraza, "Kızın Ses'e doğal bir yeteneği olduğundan bahsetmiştin," dedi. "Bunu ben de fark ettim elbette. Gerçekten dikkate değer."

"Kontrol etmeyi iyi beceriyor," dedi Odrade. "Bize karşı denememeyi öğrendi."

"Elimizde ne var sence, Dar?"

"Sıra dışı yeteneklere sahip, müstakbel bir Başrahibe Ana belki de."

"Biraz fazla sıra dışı değil mi?"

"Bekleyip görmekten başka çaremiz yok."

"Bizim için cinayet işleyebilir mi sence?"

Odrade şaşkınlığını gizlemedi. "Şimdi mi?"

"Evet, elbette."

"Gulâmı mı?"

"Teg yapmaz," dedi Taraza. "Lucilla'nın yapacağından bile şüpheliyim. O ikisinin raporlarından açıkça görülüyor ki o gulâm insanlarla derin... Derin yakınlık bağları kurabilen biri."

"Benim gibi mi?"

"Schwangyu bile tamamen bağışık değildi."

Odrade, "Öyle bir eylem nasıl bir soylu emele hizmet eder ki?" diye sordu. "Tiran'ın uyardığı şey tam da bu..."

"Tiran mı? O kaç kişiyi öldürdü!"

"Bedelini de ödedi."

"Aldığımız her şeyin bedelini öderiz, Dar."

"Canların da mı?"

"Bir Başrahibe Ana'nın, Rahibeler Birliği'nin varlığının sürmesi için gerekli her kararı verebileceğini bir an bile unutma, Dar!"

"Öyle olsun," dedi Odrade. "İstediğini al ve bedelini öde."

Verdiği bu karşılık uygundu fakat hissettiği yeni gücünü, yeni bir evrende kendi tarzında tepki verme özgürlüğü hissini kuvvetlendirmişti. Bu dayanıklılığı nereden geliyordu? Aldığı zalimce Bene Gesserit koşullanmasından mı? Atreides atalarından mı? Bir daha başkalarının ahlak anlayışına göre hareket etmeme kararından geldiğini düşünerek kendini kandırmaya çalışmadı. Şimdi sahip olduğu içsel istikrar sadece ahlakla ilgili değildi. Cesaret gösterisinde bulunmakla da ilgili değildi. Bu ikisi asla yetmezdi.

"Babana çok benziyorsun," dedi Taraza. "Aslında cesaret genellikle anneden alınır ama sen babandan almışsın bence."

"Miles Teg sahiden de çok cesurdur ama bence meseleye fazla basit bakıyorsun," dedi Odrade.

"Belki de. Ama senin hakkında söylediğim her şey doğru çıktı, Dar. Öğrencilik yıllarımızda bile hiç yanılmazdım."

Odrade, *Biliyor!* diye düşündü.

"Bir açıklama getirmemize gerek yok," dedi. Şöyle düşündü: *Doğuştan gelen özelliklerimden, aldığım eğitimden ve yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyor... Eski halimizden: Dar ile Tar.*

"Atreides soyundaki henüz tam olarak çözümlemediğimiz bir şeyle ilgili," dedi Taraza.

"Genetik bir rastlantı olamaz mı?"

"Tiran'dan beri gerçekten bir rastlantı yaşayıp yaşamadığımızı merak ediyorum bazen," dedi Taraza.

"Binlerce yıl öncesinden, kalesinden bakıp tam da bu anı gördü mü sence?"

Taraza, "Kökenleri ne kadar geçmişte aramaya hazırsın?" diye sordu.

"Bir Başrahibe Ana, Soy Üretme Ustalarına, 'Şunu şununla çiftleştir,' dediğinde gerçekte ne olur?"

Taraza soğukça gülümsedi.

Odrade kendini bir dalganın üstünde gibi hissetti birden; farkındalığı, tüm benliğini bu yeni diyarın içine itiyordu. *Taraza isyan etmemi istiyor! Rakibi olmamı istiyor!*

Odrade, "Waff'la şimdi görüşecek misin?" diye sordu.

"Önce onun hakkındaki değerlendirmeni duymak istiyorum."

"Bizi Tleilaxlıların Egemenliği'ni sağlamak için en önemli araç olarak görüyor. *Biz* Tanrı'nın onun halkına sunduğu bir armağanız."

"Bunu uzun süredir bekliyorlar," dedi Taraza. "Hedeflerini de binlerce yıldır, çok büyük bir özenle gizliyorlar!"

Odrade, "Zamana bizim gibi bakıyorlar," diye katıldı. "Yüce İnanç'ı paylaştığımıza onları ikna etmek için, son olarak bu ortak yönümüzden faydalandım."

Taraza, "Ama neden beceriksiz davranıyorlar?" diye sordu. "Aptal değiller."

"Dikkatimizi dağıtmak için öyle davrandılar... Gulâmı nasıl kullandıklarını anlamayalım diye," dedi Odrade. "Aptal insanların öyle bir şey yapacağına kim inanır?"

Taraza, "Ne yarattılar peki?" diye sordu. "Fesatlık ve aptallık *imajı* mı sadece?"

"Yeterince uzun süre aptal numarası yaparsan sahiden aptallaşırsın," dedi Odrade. "Yüz Dansçılarının taklitçiliğini mükemmelleştirince..."

"Ne olursa olsun onları cezalandırmalıyız," dedi Taraza. "Bunu açıkça görüyorum. Waff'ı buraya getirsinler."

Odrade'nin Waff'ı çağırtmasının ardından, birlikte beklerlerken Taraza, "Gammu Kalesi'nden kaçmalarından önce bile gulâmın eğitim sekasında sorun çıkmıştı," dedi. "Öğretmenlerinden önde gidiyor, sadece ima edilen şeyleri bile kavrıyordu ve bunu kaygılandırıcı ölçüde artan bir ivmeyle yapıyordu. Şimdi nasıl bir şeye dönüşmüştür kim bilir."

Tarihçiler büyük bir güce sahiptir ve içlerinden bazıları bunun farkındadır. Onlar geçmişi yeniden yaratır, kendi yorumlarına göre değiştirir. Böylece geleceği de değiştirmiş olurlar.

–II. LETO, Kendi Sesinden
Dar'üs-Balat Kayıtları

Duncan şafak aydınlığında rehberini takip ederken giderek bitkin düşüyordu. Adam yaşlı görünse de keçi gibi seke seke gidiyordu; yorulmak nedir bilmez gibiydi.

Daha birkaç dakika önce gece görüş gözlüklerini çıkarmışlardı. Duncan gözlüğünden kurtulduğuna memnundu.

Kalın dalların arasından sızan yıldız ışığında, gözlüğün görüş alanının dışındaki her şey kapkara görünmüştü. Duncan ilerisindeki dünyayı ancak gözlüğün görüş alanı dahilinde görebilmişti. Şimdi koşarken, iki yanından görüntüler sarsılarak akıyordu... Bir sarı çalı kümesi; sonra iki gümüşi ağaç; sonra plasçelik kapısı mavi ve titrek bir yakıcı kalkan tarafından korunan, taş bir duvar; sonra yerel taştan yapılmış bir kemerli köprü ve ayak altında yeşilli siyahlı taşlar. Sonra da cilalı beyaz taştan, kemerli bir giriş. Yapıların hepsi de çok eski ve pahalı görünüyordu; bakımları masraflı olmalıydı.

Duncan nerede olduğunu bilmiyordu. Giedi Prime'a dair anıları, şimdi bulunduğu yer hakkında bir fikir vermiyordu.

Şafak sökerken, ağaçların arasından gizlenerek geçen bir hayvanın izlerini takip ederek bir tepenin eteğinden yukarı çıktıklarını görmüştü. Arazi giderek sarplaşıyordu. Bazen solda, ağaçların arasından bir vadi görünüyordu. Gökyüzünde asılı durarak nöbet tutan sis uzakları gizliyor, yukarı

çıktıkça etraflarını sarıyordu. Dünyaları giderek küçülüyor, evrenin geri kalanından bağımsız hale geliyordu.

Dinlenmekten çok etraflarındaki ormanın seslerini dinlemek için verdikleri kısa bir molada Duncan, yukarısı sisle örtülü manzaraya göz gezdirdi. Kendini başka bir âlemde gibi, gezegenlerinde gökyüzü ve açık yüzey şekilleri bulunan evrenden soyutlanmış gibi hissediyordu.

Kılık değiştirmekte kullandığı şeyler sadeydi: Tleilax malı soğuk hava giysileri ve yüzü daha toparlak görünsün diye yanaklarının içinde taşıdığı bez parçaları. Kıvırcık saçı kimyasal bir madde sürülüp fön çekilince düzleşmişti. Sonra da kum sarısına boyanmış ve siyah bir berenin altında gizlenmişti. Duncan ayrıca etek tıraşı olmuştu. Sonunda tuttukları aynaya bakınca neredeyse kendini tanıyamamıştı.

Pis bir Tleilaxlı!

Bu dönüşümün müsebbibi olan zanaatkâr parlak ve grimsi yeşil gözlü, yaşlı bir kadındı. "Sen artık bir Tleilax Efendisi'sin," demişti kadın. "Adın Wose. Bir rehber seni bir sonraki yere götürecek. Yolda yabancılarla karşılaşırsanız rehberin Yüz Dansçısı'ymış gibi davran. Bunun dışında, söylediği her şeyi yap."

Duncan'ı yılankavi bir tünelden geçirerek mağara kompleksinden çıkarmışlardı; tünelin duvarlarıyla tavanı misk yeşili algle kaplıydı. Sonunda yıldız ışıklarıyla bezeli karanlık belirdiğinde Duncan'ı tünelin dışına, buz gibi geceye ve görünmeyen bir adamın, kabarık giysiler giymiş iriyarı bir siluetin ellerine itmişlerdi.

Duncan'ın arkasından biri fısıldamıştı: "İşte onu getirdik, Ambitorm. Onu sağ salim götür."

Rehber genizden konuşulan bir aksanla, "Peşimden gel," demişti. Duncan'ın kemerine kurşun tel takmış ve gece görüş gözlüğünü ayarlamış, sonra da dönüp yürümeye başlamıştı. Duncan belinden çekildiğini hissedince adamı takip etmişti.

Beline tel takılmasının sebebini anlamıştı. Birbirlerini

kaybetmesinler diye değildi. Duncan gece görüş gözlüğü sayesinde bu Ambitorm'u yeterince net görebiliyordu. Hayır, o tel tehlikeli bir durum olursa hemen çekip Duncan'ı uyarmak içindi. Böylece talimat vermeye gerek kalmayacaktı.

Gecenin büyük bölümünü düz bir arazide yürüyerek ve küçük, buz tutmuş akarsuları aşarak geçirmişlerdi. Gammu'nun ilk dördün evresindeki ayları, o çalılık araziyi pek aydınlatmıyordu. Sonunda karşılarına alçak bir tepe çıkmıştı; ay ışığıyla gümüşiye boyanmış olan o karlı kır manzarasında yer yer çalılar vardı. Rehberin iki misli kadar boyda olan çalıların arasında, Duncan'ın bu yolculuğun başında geçtiği tünelden çok geniş olmayan, hayvanların açtığı çamurlu patikalar uzanıyordu. Burası daha sıcaktı; kompost sıcaklığındaydı. Ayak basınca çürük bitkiler yüzünden sünger hissi veren toprak neredeyse hiç ışık almıyordu. Duncan çürük bitkilerin mantarsı kokusunu derin derin içine çekmişti. Gece görüş gözlüğü sayesinde, iki tarafta da gür çalıların göz
500 alabildiğine uzandığını görüyordu. Onu Ambitorm'a bağlayan ince tel, yabancı bir dünyada tutunabildiği tek tanıdık şeydi.

Ambitorm konuşmak istememişti. Duncan adının Ambitorm mu olduğunu sorunca, adam önce, "Evet," sonra da, "Konuşma," demişti.

Duncan bütün geceyi huzursuz geçirmişti. Tekrar düşüncelere dalmak zorunda kalması canını sıkmıştı. Giedi Prime'a dair anıları ısrarla canlanıyordu. Burası gulâm öncesi gençliğinden hatırladığı gibi değildi hiç. Ambitorm'un çalılar arasındaki bu yolu nasıl öğrendiğini ve hatırlayabildiğini merak etmişti. Hayvanların çalılarda açtığı bu tünellerin hepsi birbirine benziyordu.

O uzun ve tempolu yürüyüş sırasında Duncan'ın düşünceleri daldan dala atlama fırsatı bulmuştu. *Rahibeler Birliği'nin beni kullanmasına izin vermeli miyim? Onlara ne borcum var ki?*

Sonra Teg'i düşünmüştü; o ikisi kurtulabilsinler diye adam yiğitçe durup son savaşını vermişti.

Ben de Paul ve Jessica için aynı şeyi yapmıştım.

Teg ile aralarında bir bağ oluşmuştu; Duncan onun için üzülüyordu. Teg, Rahibeler Birliği'ne sadıktı. *O son, cesurca hareketiyle benim de sadakatimi satın mı aldı?*

Atreideslere lanet olsun!

Gece boyunca harcadığı efor sırasında yeni bedenini daha iyi tanımıştı. Bu beden öyle gençti ki! Duncan, gulâm öncesi hayatına dair son anısını hatırlamıştı; başına inen Sardaukar kılıcını hissedebiliyordu... Gözünde çakan şimşeklerle birlikte köreltici bir acı patlaması yaşamıştı. Öleceğini anlamıştı, sonra da... O andan sonra hiçbir şey yoktu, ta ki kendini o Harkonnen yok-küresinde, Teg'in yanında bulana dek.

Yeni bir hayat armağanı. Armağandan fazlası mıydı, yoksa azı mıydı? Atreidesler ona tekrar bedel ödetmek istiyorlardı.

Şafaktan biraz önce Ambitorm onu ufak bir derede koşturmuştu; su öyle soğuktu ki Duncan'ın ayakları Tleilax malı su geçirmez, yalıtımlı çizmelerine rağmen üşümüştü. İlerilerinde batan şafak öncesi ayın ışığı, çalıların gölgeleri arasından akan gümüşi sudan yansıyordu.

Hava aydınlanırken, ağaçların arasından geçen, daha geniş ve sarp bir hayvan patikasına çıktılar. Bu yol sivri kayalıkların altındaki, düz ve dar bir kaya çıkıntısına açılıyordu. Ambitorm önden giderek Duncan'ı ölü, kahverengi çalıların ardına götürdü; çalıların tepesi rüzgârla savrulmuş karla kirlenmişti. Ambitorm, Duncan'ın kemerine takılı teli çıkardı. Tam karşılarında, kayaların arasında küçük bir girinti vardı; oraya mağara denemezdi fakat Duncan'ın gördüğü kadarıyla, çalıların üstünden çok soğuk bir rüzgâr esmedikçe onları iyi kötü korurdu. Girintinin zemini karlı değildi.

Ambitorm girintinin arka tarafına gidip oradaki buz gibi toprağı kazmaya ve iri, düz taşları dikkatle kaldırıp atmaya girişti; sonunda ortaya ufak bir çukur çıktı. Ambitorm çu-

kurdan yuvarlak, siyah bir nesne çıkarıp onunla uğraşmaya başladı.

Duncan girişte çömelip rehberini süzdü. Ambitorm koyu esmer teni kösele gibi olan, avurtları çökük bir adamdı. Evet, bu bir Yüz Dansçısı'nın siması olabilirdi. Adamın kahverengi gözlerinin kenarlarında derin kaz ayakları vardı. Geniş alnı da buruşuktu ve ağız kenarlarından kırışıklıklar yayılıyordu. Basık burnunun kenarlarından yayılan çizgiler de dar çenesinin çukurunu derin gösteriyordu. Adamın yüzü zamanın yol açtığı kırışıklıklarla kaplıydı.

Ambitorm'un önündeki siyah nesneden iştah kabartıcı kokular gelmeye başladı.

"Burada yemek yiyip biraz bekleyelim, sonra yola devam ederiz," dedi Ambitorm.

Adam eski Galach dilinde fakat Duncan'ın daha önce duymadığı o genizden gelen tuhaf aksanla, çift sesli harfleri vurgulayarak konuşuyordu. Ambitorm, Dağılış'tan gelme miydi yoksa Gammu'nun yerlisi miydi? Muad'Dib'in Dune'da yaşadığı zamanlardan beri pek çok dilsel değişiklik olmuştu herhalde. Mesela Duncan, Teg ve Lucilla da dahil olmak üzere Gammu Kalesi'ndeki herkesin, kendisinin gulâm öncesi çocukluğunda öğrendiği bir Galach aksanının değişik bir versiyonunu konuştuklarını fark etmişti.

"Ambitorm," dedi Duncan. "Bir Gammulu adı mı bu?"

"Bana Tormsa diyeceksin," dedi rehberi.

"Takma adın mı?"

"Bana öyle diyeceksin."

"Neden sana Ambitorm dediler peki?"

"Adımın o olduğunu söyledim."

"Ama neden öyle..."

"Sen Harkonnenlar zamanında yaşamış birisin... Kimliğini gizlemeyi öğrenemedin mi?"

Duncan sustu. Bu neydi? Kimliğini gizlemenin bir baş-

ka yolu. Ambi... Yani Tormsa görünüşünü değiştirmemişti. Tormsa. Bir Tleilaxlı adı mıydı?

Rehber, Duncan'a dumanı tüten bir fincan uzattı. "Seni canlandıracak bir içecek, *Wose.* Çabuk iç. İçini ısıtır."

Duncan fincanı iki eliyle tuttu. *Wose. Wose ile Tormsa. Bir Tleilax Efendisi ve ona eşlik eden bir Yüz Dansçısı.*

Duncan fincanı çok eskiden Atreides askerlerinin yaptığı şekilde, Tormsa'ya doğru kaldırdıktan sonra dudaklarına götürdü. Sıcak! Ama bu içecek, boğazından geçerken içini ısıtıyordu. Hafif tatlıydı ve sebze tadı taşıyordu. Duncan, Tormsa'nın yaptığını gördüğü şekilde üfledikten sonra sıvıyı lıkır lıkır içti.

Şöyle düşündü: *Ne tuhaf... Zehirli mi veya ilaçlı mı diye hiç düşünmedim.* Ama bu Tormsa denen adam da, dün gecekiler de Başar'a benziyorlardı biraz. Tormsa'ya fincanla asker selamı vermek çok doğal gelmişti.

Duncan, "Neden canını bu şekilde tehlikeye atıyorsun?" diye sordu.

"Başar'ı tanıyorsun... Sormana gerek var mı?"

Duncan sustu; utanmıştı.

Tormsa öne eğilip Duncan'ın fincanını aldı. Az sonra, kahvaltılarının tüm izleri taş toprak altında gizliydi.

Duncan, *O içecek planlı ve titiz çalıştıklarını gösteriyor,* diye düşündü. Dönüp soğuk toprağa çömeldi. Gizleyen çalıların ötesi hâlâ sisliydi. Yapraksız dallar manzarayı tuhaf şekil ve parçalara bölüyordu. Duncan izlerken sis yavaşça dağıldı ve vadinin diğer ucunda bir şehrin belli belirsiz hatları belirdi.

Tormsa, Duncan'ın yanına çömeldi. "Çok eski bir şehirdir," dedi. "Harkonnen şehri. Bak." Duncan'a küçük bir monoskop verdi. "Bu gece oraya gidiyoruz."

Duncan dürbünü sol gözüne dayadı ve yağ merceklerini ayarlamaya çalıştı. Bu monoskop, gulâm öncesi gençliğinde kullanmayı öğrendiklerine veya Gammu Kalesi'nde eğitimi-

ni aldıklarına benzemediğinden zorlanıyordu. Dürbünü indirip inceledi.

"Ix malı mı?" diye sordu.

"Hayır. Biz yaptık." Tormsa uzanıp o siyah tüpün üstündeki iki küçük düğmeyi gösterdi. "Yavaş, hızlı. Sola itersen yakınlaştırır, sağa itersen uzaklaştırır."

Duncan dürbünü tekrar gözüne dayadı.

Tormsa *biz* derken kimi kastetmişti acaba?

Duncan hızlandırma düğmesine basınca, şehrin görüntüsü birden büyüdü. Şehirde dolaşan noktalar vardı. İnsanlar! Duncan görüntüyü büyülttü. İnsanlar küçük kuklalara dönüştü. Duncan vadi kenarındaki bu şehrin çok büyük olduğunu fark etti... Ayrıca sandığından daha uzaktaydı. Şehrin merkezinde tek başına yükselen, dikdörtgen bir yapının üst kısmı bulutların arasında gözden kayboluyordu. Devasaydı.

Duncan orayı tanımıştı. Etrafı değişmiş olsa da, o merkezi yapı Duncan'ın hafızasına kazınmıştı.

O kara cehennem çukuruna kaçımız girdi de çıkmadı?

Tormsa, Duncan'ın nereye baktığını görünce, "Dokuz yüz elli kat," dedi. "Uzunluğu kırk beş, genişliği otuz kilometre. Tamamen plaşçelikten ve zırhlı plazdan yapılma."

"Biliyorum." Duncan dürbünü indirip Tormsa'ya geri verdi. "Oraya Barony denirdi."

"Ysai," dedi Tormsa.

"Şimdi öyle diyorlar," dedi Duncan. "Ben başka isimlerini de biliyorum."

İçinde kabaran eski nefretleri bastırmak için derin nefes aldı. O insanların hepsi ölmüştü. Sadece bina kalmıştı geride. Ve anılar. Duncan o devasa yapının etrafındaki şehri inceledi. Şehir genişti ve binalarla doluydu. Binaların arasında yer yer, yüksek duvarlarla çevrili yeşil alanlar vardı. Teg bunların özel parka sahip evler olduğunu söylemişti. Duncan monoskoptan bakınca, duvar tepelerinde gezinen muhafızlar görmüştü.

Tormsa önüne, yere tükürdü. "Harkonnen mekânı."

"İnsanlar kendilerini küçük hissetsin diye binalarını çok büyük yaparlardı," dedi Duncan.

Tormsa başıyla onayladı. "Küçüksen güçsüzsündür."

Duncan, rehberin çenesinin açılmaya başlar gibi olduğunu düşündü.

Geceleyin ara ara rehberle sohbet etmeye çalışarak, susması emrine karşı gelmişti.

"Bu patikaları nasıl hayvanlar açmış?"

Bu mantıklı bir soru gibi gelmişti; sonuçta hayvanların açtığı belli olan, hatta hoş bir hayvan kokusuna sahip bir patikada yürüyorlardı.

Tormsa, "Konuşma!" diye terslemişti.

Daha sonra Duncan bir çeşit taşıtla kaçmamalarının sebebini sormuştu. Bir yerarabası bile, bütün yolların birbirine benzer gibi göründüğü bu engebeli arazide bin bir güçlükle yürümekten iyiydi.

Tormsa ay ışığıyla aydınlanan bir kesimde Duncan'ı durdurmuş ve ona, sorumluluğundaki bu kişinin bir anda aklını yitiriverdiğinden şüphelenircesine bakmıştı.

"Araçlar takip edilebilir!"

"Yürüyünce kimse takip edemez mi sanki?"

"Onlar da yürümek zorunda kalır. Burada onları haklarız. Bunu biliyorlar."

Burası ne tuhaf bir yerdi! Ne ilkel bir yerdi.

Duncan, Bene Gesserit Kalesi'nin güvenliğinde yaşarken, bulunduğu bu gezegenin nasıl bir yer olduğunu görmemişti. Daha sonra da yok-kürede kapalı kalmış, dışarı hiç çıkmamıştı. Gerçi gulâm öncesi ve gulâm anıları vardı fakat bunlar öyle yetersiz kalıyordu ki! Aslında şimdi düşününce, bazı ipuçları olduğunu görüyordu. Gammu'da temel hava kontrolü yapıldığı barizdi. Teg de yörüngedeki, gezegeni saldırılardan koruyan monitor gemilerinin birinci sınıf olduğunu söylemişti.

Her şey güvenlik içindi, konforsa maalesef çok azdı! Burası bu açıdan Arrakis'e benziyordu.

Duncan, *Rakis,* diye kendini düzeltti.

Teg. O ihtiyar kurtulabilmiş miydi? Esir mi düşmüştü? Bu çağda esir alınmak ne demekti? Eskiden, Harkonnenlar zamanında, köle edilip zulüm görmek demekti. Burzmali'yle Lucilla... Duncan başını çevirip Tormsa'ya baktı.

"Burzmali'yle Lucilla'yı bu şehirde mi bulacağız?"

"Gelebilirlerse."

Duncan başını eğip giysilerine baktı. Kılık değiştirmişti fakat bu yeterli olacak mıydı? Bir Tleilax Efendisi ve Yüz Dansçısı ha? İnsanlar Tormsa'nın Yüz Dansçısı olduğunu düşüneceklerdi elbette. Yüz Dansçıları tehlikeliydi.

Duncan'ın bol pantolonu ilk kez gördüğü bir materyalden yapılmaydı. Dokununca yün hissi verse de yapaydı. Üstüne tükürünce tükürük yapışıp kalmıyordu, ayrıca yün gibi kokmuyordu. Dokusu öyle pürüzsüzdü ki doğal bir kumaş olması mümkün değildi. Duncan'ın uzun, yumuşak çizmeleri ve beresi de aynı kumaştan yapılmaydı. Giysileri bol ve kabarıktı; sadece pantolonunun paçaları dardı. Fakat giysileri kapitone değildi. Bir üretim numarasıyla, katmanlarının arasına hava sıkıştırılmıştı. Renkleri yeşil ve griydi... Burada kamuflaj için idealdi.

Tormsa da benzer giysiler giymişti.

Duncan, "Burada ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu.

Tormsa başını iki sallayarak ona susmasını işaret etti. Rehber şimdi oturuyordu; dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına dolamış, çenesini dizlerinin arasına dayamış, vadiye bakıyordu.

Duncan geceki yolculuk sırasında, üstündeki giysilerle çok rahat etmişti. Suya girdikleri zaman dışında, çizmeleri ayaklarını iyi ısıtmış ama terletmemişti. Pantolonu, gömleği ve ceketi rahat hareket edebileceği kadar boldu. Cildine sürtünüp tahriş eden bir şey yoktu.

"Bu giysileri yapan kim?" diye sordu.

Tormsa, "Biz yaptık," diye homurdandı. "Sessiz ol."

Duncan'ın uyanışından önce, Rahibeler Birliği'nin kalesinde geçirdiği günlerde aldığı standart karşılığın aynısıydı bu. Tormsa şöyle diyordu: "Bilmene gerek yok."

Tormsa bir süre sonra ayaklarını uzatıp gerindi. Gevşemiş gibiydi. Duncan'a göz attı. "Şehirdeki dostlardan işaret aldım; gökyüzünde bizi arayanlar varmış."

"Topterler mi?"

"Evet."

"Ne yapmalıyız peki?"

"Ben ne yapıyorsam onu yapmalısın; başka hiçbir şey yapma."

"İyi de senin burada oturmaktan başka bir şey yaptığın yok."

"Şimdilik. Birazdan vadiye ineceğiz."

"Ama nasıl..."

"Böyle bir bölgeden geçerken, burada yaşayan hayvanlar gibi yapmak gerekir. Hayvanların ayak izlerine bakacağız; nasıl yürüdüklerini, nerelerde yatıp dinlendiklerini öğrenip taklit edeceğiz."

"Ama peşimizdekiler aradaki farkı anla..."

"Hayvanlar otluyorsa sen de otlarmış gibi yürürsün. Arayıcılar gelse bile sen ne yapıyorsan aynen devam eder, herhangi bir hayvanın yapacağı şeyleri yaparsın. Arayıcılar gökyüzünde, epey yukarılarda olacak. Bu bizim için şans. Aşağı inmedikçe insanı hayvandan ayırt edemezler."

"Ama ya iner..."

"Onlar makinelerine ve gördükleri hareketlere güvenir. Tembeldirler. Yüksekten uçarlar. Böylece daha hızlı arama yaparlar. Cihazlarına bakarak insanı hayvandan ayırt edebilecek kadar zeki olduklarını sanıyorlar."

"Yani bizi yabani hayvan sanırlarsa geçip giderler?"

"Şüpheye düşerlerse tekrar tarama yaparak bizi ararlar.

Biz bir kez tarandıktan sonra hareket tarzımızı değiştirmemeliyiz."

Normalde suskun olan Tormsa için uzun bir konuşmaydı bu. Şimdi Duncan'ı dikkatle süzüyordu. "Anladın mı?"

"Tarayıcı kullandıklarını nereden anlayacağım?"

"Bağırsakların karıncalanacak. Hiç kimsenin yutmaması gereken, kabarcıklı bir içecek içmişsin gibi miden bulanacak."

Duncan başıyla onayladı. "Ix malı tarayıcılar."

"Paniğe kapılma," dedi Tormsa. "Buradaki hayvanlar tarayıcılara alışıktır. Bazen duraksayabilirler ama sadece bir anlığına; sonra da yollarına devam ederler, hiçbir şey olmamış gibi. Onlar için sahiden de hiçbir şey olmamıştır elbette. Sadece bizim başımıza kötü şeyler gelebilir."

Sonunda Tormsa ayağa kalktı. "Şimdi vadiye ineceğiz. Peşimden ayrılma. Her yaptığımı taklit et, başka da bir şey yapma."

Duncan rehberinin peşine düştü. Az sonra ağaçlara vardılar; ağaçlar onları gizliyordu. Duncan geceki yolculuk sırasında bir ara, başkalarının planlarındaki yerini kabullenmeye başlamış olduğunu fark etti. Bilincini yeni bir sabır ele geçiriyordu. Ayrıca merak ve heyecan duyuyordu.

Atreideslerin zamanından beri evrende neler değişmişti? *Gammu.* Giedi Prime ne tuhaf bir yere dönüşmüştü.

Duncan yavaş yavaş ama sürekli olarak yeni şeyler öğreniyordu, her yeni şey de öğrenilebilecek başka şeyleri sergiliyordu. Duncan örüntülerin biçim kazanmaya başladığını hissedebiliyordu. Günün birinde sadece tek bir örüntü olacağını düşündü; diriltilmesinin sebebini o zaman anlayacaktı.

Evet, bütün mesele kapıları açmaktı. Bir kapıyı açıp da içeri girince karşısında başka kapılar görürdü insan. O yeni mekândaki kapılardan birini seçmek ve ardındaki şeyleri incelemek gerekirdi. Bazen bütün kapıları denemek gerekebi-

lirdi fakat ne kadar çok kapı açılırsa, daha sonra hangi kapıyı açmak gerektiği daha çok belli olurdu. Sonunda, açılan bir kapı tanıdık bir yeri sergilerdi. O zaman insan "Ahhhh, bu her şeyi açıklıyor," diyebilirdi.

"Arayıcılar geliyor," dedi Tormsa. "Şimdi otlayan hayvanlarız." Yukarı uzanıp, onları gizleyen çalının küçük bir dalını kopardı.

Duncan da öyle yaptı.

Şahinlerin daha zayıf kuşlara yaptığı gibi... Gözlerim ve pençelerimle hükmetmeliyim.

–Atreides Sözü
(Ref: BG Arşivleri)

Şafakla birlikte Teg gizlendiği yerden, bir anayolun kenarına rüzgârı kesme amacıyla dikilmiş ağaçların arasından çıktı. Yol geniş ve düzdü; yüzeyi ışınla sertleştirilip bitkilerden temizlenmişti. Teg hem yayalar hem de araçlar için yapılmış bu yolda on şerit bulunduğunu tahmin etti. Anayol bu saatte büyük ölçüde yayalar tarafından kullanılıyordu.

510 Teg giysilerinin tozunu iyice silkelemiş, tüm rütbe işaretlerini de çıkarmıştı. Kır saçı genellikle tercih ettiği kadar düzgün taranmış değildi çünkü tarak niyetine parmaklarını kullanmak durumunda kalmıştı.

Yoldan geçen arabalar kilometrelerce ötedeki, vadinin diğer tarafındaki Ysai şehrine doğru gidiyordu. Sabah göğü bulutsuzdu; Teg'in yüzüne vuran hafif rüzgâr arkasındaki, çok uzaklarda bir yerlerdeki denize doğru esiyordu.

Geceleyin, yeni bilinç düzeyiyle hassas bir denge yakalamıştı. İkinci görüşüyle baktığında her şey titrek görünüyordu: Etrafında olacakları önceden biliyordu, yürürken bir sonraki adımını nereye atması gerektiğini de. Bunun ardında yatan hassas tetiğin harekete geçmesiyle birlikte çok hızlı, bulanık görünecek kadar hızlı tepki verebildiğini ve insan vücudunun normalde bu kadar süratli hareket etmeye uyum sağlayamayacağını da biliyordu. Mantıkla açıklanamayan bir durumdu bu. Teg bıçak sırtında, hassas bir dengede yürüdüğünü hissediyordu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, T-sondasının altındayken başına gelenleri anlamlandıramıyordu bir türlü. Rahibe Anaların baharat ıstırabında yaşadıklarının benzerini mi yaşamıştı? Fakat kendisinin içinde Diğer Bellekler yoktu. Yaptığı şeyi Rahibelerin yapabileceğini sanmıyordu. Duyularının algı alanı dahilindeki her hareketi öngörmesini sağlayan ikinci görüşü, yeni bir çeşit gerçek gibiydi.

Teg'in mentat öğretmenleri, sıradan verileri değerlendirmekle ulaşılamayacak bir tür canlı gerçeğin varlığından hep söz etmişlerdi. Bundan bazen masal ve şiirlerde bahsedildiğini, çoğunlukla da pek arzulanır bir şey olarak görülmediğini söylemişlerdi.

"Bir mentat için kabullenmesi en zor deneyimdir," demişlerdi.

Teg bu konuda hükme varmaktan hep kaçınmıştı fakat artık doğruluğunu kabul etmek zorundaydı. T-sondası, onu bir eşikten geçirip farklı bir gerçekliğe sokmuştu.

Saklandığı yerden çıkmak için bu anı seçmesinin sebebini bilmiyordu; tek bildiği, bunu yapmanın kendisini kabul edilir bir insan hareketi akışının içine, uygun bir şekilde soktuğuydu.

Yoldakilerin çoğu, bahçede yetiştirdikleri meyve sebzelerle dolu küfeler çeken pazarcılardı. Arkalarındaki küfeleri, ucuz süspansörlerle havada duruyordu. Teg yiyecekleri görünce midesinin kazındığını hissetti fakat onlara aldırmamaya zorladı kendini. Bene Gesseritlerin hizmetinde çalıştığı uzun yıllarda gittiği daha ilkel gezegenlerden edindiği deneyimler sonucunda bu insan faaliyetini, hayvanlarla yük taşıyan çiftçilerinkinden farksız görüyordu. Onun gözünde bu yaya trafiği, kadimlik ile çağdaşlığın tuhaf bir karışımıydı... Çiftçiler yayaydı fakat peşleri sıra çektikleri mahsulleri gayet sıradan, modern teknolojik cihazlarla havada tutuluyordu. Süspansörler hariç, bu manzara insanoğlunun en eski zamanlarını oldukça andırıyordu. Yük hayvanı, yük hayvanıydı sonuçta... Bir Ix fabrikasının üretim hattından çıkmış olsa bile.

Teg yeni edindiği ikinci görüşünün yardımıyla çiftçilerden birini seçti... Bodur, esmer, ağzıyla burnu ve gözleri iri, elleri nasırlarla kaplı bir adamdı bu. Bağımsızlık hissiyle, isyankârca yürüyordu. Kalın kabuklu kavunlarla dolu sekiz büyük küfeyi peşi sıra çekiyordu. Teg adamın yanında yürümeye başlarken kavunların kokusu ağzını sulandırıp ıstırap çektirdi. Birkaç dakika yürüdükten sonra, "Ysai'ye giden en iyi yol bu mu?" diye sordu.

"Uzun bir yol," dedi adam. Genizden ve biraz ihtiyatlı bir sesle konuşmuştu.

Teg dönüp arkadaki yüklü küfelere göz attı.

Çiftçi yan gözle Teg'e baktı. "Pazara gidiyoruz. Oradan da mahsullerimiz Ysai'ye götürülecek."

Konuşurlarken Teg, çiftçinin onu (sanki hayvanmış gibi) çaktırmadan yol kenarına doğru yöneltmiş olduğunu fark etti. Adam dönüp arkasına göz atarak başını hafifçe öne doğru salladı. Arkalarından üç çiftçi daha geldi ve Teg'le yanındaki adamın etrafını sardılar; sonunda yüksek küfelerle tamamen çevrilen Teg yoldaki diğer yayaları göremez oldu.

Gerildi. Ne planlıyorlardı? Gerçi tehlike sezmiyordu. Çifte görüşü, yakın çevresinde şiddet algılamıyordu.

Büyük bir araç yanlarından hızla geçip gitti. Teg aracın geçişini ancak yanık yakıt kokusundan, küfeleri sarsan rüzgârdan, güçlü motorun sesinden ve etrafındaki adamların birden gerilmesinden anladı. Yüksek küfeler o aracı tamamen gizlemişti.

Teg'in yanındaki çiftçi, "Sizi korumak için arıyorduk, Başar," dedi. "Peşinizde bir sürü avcı var ama biz onlardan değiliz."

Teg irkilerek adama baktı.

"Renditai'de emrinizde görev yapmıştık," dedi çiftçi.

Teg yutkundu. *Renditai mi?* Bir an hatırlayamadı... Orada küçük bir çatışma yaşanmıştı sadece; Teg'in savaşlar ve barış görüşmeleriyle geçmiş hayatında önemsiz bir ayrıntıydı.

"Üzgünüm ama adını bile bilmiyorum," dedi Teg.

"Adlarımızı bilmediğinize şükredin. Böylesi daha iyi."

"Ama size minnettarım."

"Size olan borcumuzun ancak küçük bir kısmını, seve seve ödüyoruz Başar."

"Ysai'ye gitmeliyim," dedi Teg.

"Orası tehlikeli."

"Her yer tehlikeli."

"Ysai'ye gideceğinizi tahmin etmiştik. Birazdan bir araç gelecek; ona binip saklanarak gidersiniz. Ahhhh, işte sizi götürecek adam geliyor. Sizi epeydir görmüyorduk, Başar. Buraya hiç gelmediniz."

Diğer çiftçilerden biri, arkadaşının çektiği küfenin ipini elinden aldı; o iki küfeyi birden çekerken, Teg'in konuşmak için seçtiği çiftçi onu eğilterek bir çekme ipinin altından geçirdi ve siyah bir aracın içine itti. Teg binmesi için sadece kısa süreliğine yavaşlayan o plasçelik ve plazdan yapılma, parlak aracın dışını bir anlığına gördü. Yerarabasının kapısı arkasından sertçe kapanırken, kendini yumuşak bir kapitone arka koltukta tek başına buldu; araç hızlanıp, yürüyen çiftçileri kısa sürede geride bıraktı. Teg'in etrafındaki camlar karartılmış olduğundan, dışarıda akan manzarayı net görmüyordu. Şoför de gölgeler arasındaki bir siluetti.

Yakalanmasından beri ilk kez konforlu bir ortamda dinlenme fırsatı bulan Teg az kalsın dayanamayıp uykuya dalacaktı. Tehdit algılamıyordu. Hem kendisi tarafından zorlanmış hem de T-sondasının acılarını yaşamış bedeni hâlâ sızlıyordu.

Yine de uyanık ve tetikte olması gerektiğini söyledi kendine.

Şoför yana eğilip, başını çevirmeden omzunun üstünden konuştu: "İki gündür sizi arıyorlar, Başar. Bazıları gezegeni terk ettiğinizi sanıyor."

İki gün mü?

Sersemleticinin ve ona yaptıkları başka kim bilir nelerin etkisiyle epey uzun süre baygın kalmıştı demek. Karnının bu kadar acıkmış olması normaldi. Bedensel zaman algısını görme merkezleriyle görselleştirmeye çalışınca titrek bir görüntü elde etti sadece, tıpkı T-sondasından sonraki her denemesinde olduğu gibi. Zaman algısı ve ona dair tüm referanslar değişmişti.

Gammu'dan ayrıldığımı sananlar var demek.

Teg peşindekilerin kim olduğunu sormadı. O saldırıyı yapıp sonra da kendisine işkence edenler Tleilaxlılar ve Dağılış insanlarıydı.

Etrafına bakındı. Dağılış öncesinden kalma, birinci sınıf Ix işçiliğinin izlerini taşıyan, eski ve güzel yerarabalarından birindeydi. Böyle bir araca daha önce hiç binmemişti fakat hakkında bilgi sahibiydi. Bu araçları arayıp, bulup yenileyenler, yeniden inşa edenler vardı... Kadim zamanların kalite hissini geri getirmek için her şeyi yaparlardı. Teg böyle araçların çoğunlukla tuhaf yerlerde, eski ve harap binalarda, kanalizasyon kanallarında, kapıları kilitli makine depolarında ve tarlalarda keşfedildiğini duymuştu.

Şoförü bir kez daha hafifçe yana eğilip omzunun üstünden konuştu: "Ysai'de götürülmek istediğiniz bir adres var mı, Başar?"

Teg, Gammu'da yaptığı ilk teftiş turunda belirlediği bağlantı noktalarından birini hatırlayıp söyledi. "Orayı bilir misin?"

"Orası genelde buluşma ve içki içme mekânıdır, Başar. Duyduğuma göre yemekleri de güzelmiş ama parası olan herkes girebiliyormuş."

Teg o mekânı seçmesinin sebebini bilmeden, "Orayı deneyeceğiz," dedi. O adreste özel yemek odalarının da bulunduğunu şoföre söylemeye gerek görmedi.

Yemekten bahsedildiğini duymak, midesine tekrar şiddetli kramplar girmesine yol açmıştı. Kolları titremeye baş-

ladı ve sakinleşmesi dakikalar aldı. Dün gece yaptıklarından sonra enerjisinin neredeyse tükenmiş olduğunu fark etti. Arabanın içine bakındı; burada gizlenmiş yiyecek içecek olup olmadığını merak ediyordu. Arabanın restorasyonu sevgi ve özenle yapılmıştı fakat Teg içeride gizli bir bölme göremedi.

Böyle arabaların bazı yerlerde çok da nadir olmadığını fakat öyle yerlerin hepsinin de zengin semti olduğunu biliyordu. Bu aracın sahibi kimdi acaba? Şoför olamazdı. O adamın kiralık şoför olduğu her halinden belliydi. Fakat bu arabanın getirilmesi için mesaj gönderildiyse, Teg'in yerini bilen başkaları da var demekti.

"Yolda çevirme yapmasınlar?" dedi Teg.

"Bu arabayı çevirmezler, Başar. Sahibi Gammu Gezegen Bankası."

Teg susup bunu düşündü. O banka, kendisinin bağlantı noktalarından biriydi. Gezegendeki teftiş turu sırasında bankanın ana şubelerini dikkatle incelemişti. Bunları düşününce, gulâmın hamisi olarak taşıdığı sorumluluğu hatırladı.

"Yanımdakiler," diye şansını denedi. "Acaba onlar..."

"Onlarla başkaları ilgileniyor, Başar. O konuda konuşamam."

"Haber gönderilebilir mi..."

"Güvenli olduğunda, Başar."

"Elbette."

Teg koltuğa tekrar gömülüp etrafı inceledi. Bu yerarabaları büyük ölçüde plazdan ve kırılması neredeyse olanaksız plasçelikten yapılırdı. Zamanla kalitesi düşenler başka şeylerdi... Koltuk ve tavan döşemeleri, elektronik sistemler, süspansörler, turbofanlı boruların sürtünme önleyici kaplamaları. Yapıştırıcı maddeler de ne yapılırsa yapılsın zamanla aşınırdı. Fakat restorasyoncular işlerini öyle iyi yapmıştı ki bu araba fabrikadan yeni çıkmış gibi görünüyordu... Metal kısımları hafifçe parlıyordu; koltuklar içlerine gömülen kişilerin şeklini hafifçe gıcırdayarak alıyordu. Hele arabanın

kokusu: Yeniliğin o tarifsiz aroması; cila ve kaliteli kumaş kokusu, ayrıca altlarında yatan çok hafif bir koku... Düzgün çalışan elektronik cihazlardan gelen ozon kokusu. Fakat içeride hiç yiyecek kokusu yoktu.

Teg, "Ysai'ye ne kadar var?" diye sordu.

"Yarım saat daha var, Başar. Hızlanmamı ister misiniz? Bir sorun mu var? Gerçi dikkat çekmek istemiyorum ama..."

"Çok acıktım."

Şoför sağına soluna bakındı. Artık etraflarında çiftçi yoktu. Boş yolda en sağ şeritten giden traktörlerle çekilen iki büyük ağır nakliyat podu, bir de yüksek bir otomatik meyve toplama makinesini çeken büyük bir kamyon vardı sadece.

"Fazla gecikmemiz tehlikeli olur," dedi şoför. "Ama bir yer biliyorum; orada en azından çabucak bir çorba içebilirsiniz sanırım."

"Mideme bir şeyler girsin de. İki gündür ağzıma lokma koymadım, epey de hareketli zaman geçirdim."

Bir kavşağa vardıklarında şoför soldaki dar yola saptı; yolun iki yanında, düzenli aralıklarla dikilmiş kozalaklı ağaçlar uzanıyordu. Bir süre sonra, ağaçların arasındaki tek şeritli bir yola saptılar. Bu yolun sonunda siyah taştan yapılma, karaplaz çatılı, alçak bir bina vardı. Dar pencerelerinde korunma amaçlı yakıcı namluları ışıldıyordu.

Şoför, "Bir saniye, efendim," dedi. Adam dışarı çıkarken Teg onun yüzünü ilk kez görme fırsatı buldu: Şoförün yüzü daracık, burnu uzun, ağzı ufaktı. Estetik ameliyat geçirdiği, yanaklarındaki dantel şeklinde izlerden belli oluyordu. Parlak, gümüşi gözlerinin yapay olduğu barizdi. Adam dönüp eve girdi. Geri geldiğinde Teg'in kapısını açtı. "Lütfen çabuk olun, efendim," dedi. "İçeride size çorba ısıtılıyor. Banker olduğunuzu söyledim. Para vermenize gerek yok."

Buz tutmuş zemin, üzerine basınca çıtırdıyordu. Teg kapıdan geçerken biraz eğilmek zorunda kaldı. Lambrili, karanlık bir koridorda buldu kendini; koridorun ucunda

aydınlık bir oda vardı. Burnuna gelen yiyecek kokusu Teg'i mıknatıs gibi çekti. Kolları yine titremeye başlamıştı. Kapalı bahçeye bakan bir pencerenin önüne küçük bir masa kurulmuştu. Bahçenin sınırlarını çizen taş duvarlar, kırmızı çiçekli gür çalıların ardında neredeyse tamamen gizliydi. İçerinin parlak sarı plaz zemininin hafif parıltısı suni bir yaz aydınlığı oluşturuyordu. Teg masanın yegâne sandalyesine minnetle kuruldu. Beyaz masa örtüsünün bir kenarının gofre baskılı olduğunu fark etti. Tek bir çorba kaşığı.

Teg'in sağındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve dumanı tüten bir çorba kâsesi taşıyan bodur bir adam içeri girdi. Teg'i görünce bir an duraksadıktan sonra masaya gelip kâseyi onun önüne bıraktı. Adamın duraksamasından huylanan Teg burnuna gelen nefis, cezbedici kokuyu göz ardı etmeye kendini zorlayarak karşısındaki kişiye odaklandı.

"Güzel çorbadır, efendim. Kendi ellerimle yaptım."

Yapay bir ses. Teg, adamın çenesinin yan taraflarındaki yara izlerini gördü. Adamda antik bir mekanik robot havası vardı... Boynu neredeyse yoktu ve başı adeta omuzlarının arasına oturtulmuştu; kollarının dirsek ve omuz eklemleri çarpık görünüyordu; dizlerini kırmadan yürümüştü. Şimdi hareketsiz dursa da kapıda belirdiğinde hafifçe sallanması, çoğu organının yapay olduğunu gösteriyordu. Gözlerindeki ıstırap ifadesini fark etmemek mümkün değildi.

Adam kulak tırmalayıcı bir sesle, "Çok hoş görünmediğimin farkındayım, efendim," dedi. "Vücudum Alajory patlamasında mahvedildi."

Teg, Alajory patlamasının ne olduğunu bilmese de renk vermedi. Adamın "mahvedildi" demesi ilginçti; kaderi suçluyordu sanki.

"Seni tanıyor muyum diye merak ediyordum da," dedi Teg.

"Burada kimse kimseyi tanımaz," dedi adam. "Çorbanızı için." Tavandaki, pasif haldeki zehir-bulucunun kıvrık ucu-

nu gösterdi; cihazın etrafta zehre rastlamadığı ışıklarından anlaşılıyordu. "Buradaki yemekler güvenlidir."

Teg kâsesindeki koyu kahverengi sıvıya baktı. Sıvıda iri et parçaları görülüyordu. Teg kaşığa uzandı. Titreyen eli ancak üçüncü seferde onu tutabildi; kaşığı daldırdıktan sonra da henüz bir milim bile kaldırmamışken içindeki sıvının çoğunu döktü.

Bir el, Teg'in bileğini kavrayıp titremesini durdurdu; o yapay ses, Teg'in kulağına fısıldadı: "Başar, size ne yaptılar bilmiyorum ama burada size zarar vermek isteyen çıkarsa önce cesedimi çiğnemeleri gerekir."

"Beni tanıyor musun?"

"Sizin için canını verecek çok insan var, Başar. Oğlum sayenizde yaşıyor."

Teg kendisine yardım edilmesine izin verdi. Sonunda kaşık ağzına ulaşınca bir yudum almayı ancak başardı. Sıvı yoğun tatlı, sıcak ve rahatlatıcıydı. Elinin titremesi giderek kesilince Teg adama başını sallayarak bileğini bırakmasını işaret etti.

"Daha getireyim mi, efendim?"

Teg kâseyi boşaltmış olduğunu fark etti. "Evet," demek cazipti fakat şoför acele etmeleri gerektiğini söylemişti."Sağ ol ama gitmeliyim."

"Buraya hiç gelmediniz," dedi adam.

Tekrar anayola çıktıklarında Teg yerarabasının koltuğunda arkasına yaslanıp o *mahvedilmiş* adamın söylediği, tuhaf bir şekilde zihninde yankılanan sözleri düşündü. Adam tıpkı o çiftçi gibi konuşmuştu: "Buraya hiç gelmediniz." Bu önceden kararlaştırılmış, ortak bir söz gibiydi ve Teg'in Gammu'yu son teftişinden beri bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu.

Bir süre sonra Ysai'nin banliyölerine vardılar. Teg, *Kılık değiştirsem mi?* diye düşündü. *Mahvedilmiş* adam onu hemen tanımıştı.

"Saygın Analar şimdi beni nerelerde arıyor?" diye sordu.

"Her yerde, Başar. Güvenliğinizi garanti edemeyiz ama elimizden geldiğince tedbir alıyoruz. Sizi gideceğiniz yere bıraktıktan sonra yerinizi diğerlerine söyleyeceğim."

"Beni neden aradıklarını söylüyorlar mı?"

"Asla açıklama yapmazlar, Başar."

"Ne kadar zamandır Gammu'dalar?"

"Fazlasıyla uzun zamandır, efendim. Çocukluğumdan beri. O zamanlar Renditai'de gezgin hayatı yaşıyordum."

Teg, *En az yüz yıl,* diye düşündü. *Epey güç toplamalarına yetecek bir süre... Taraza korkmakta haklıysa eğer.*

Teg onun haklı olduğunu düşünüyordu.

"O orospuların etkisi altında olabilecek kimseye güvenme," demişti Taraza.

Fakat Teg şu an kendini tehlikede hissetmiyordu. Her şeyin bariz bir sır perdesinin ardında olmasını umursamıyordu. Ayrıntıları öğrenmek için ısrar etmiyordu.

Artık Ysai'nin epey içlerindeydiler; Teg büyük konakların bahçe duvarlarının arasından, antik zamanlarda Harkonnenların kaldığı siyah, devasa Barony binasını yer yer görmeye başlamıştı. Araba küçük ticari işletmelerle dolu bir sokağa saptı: Büyük bölümünün atıklardan geri kazanılmış materyallerden yapıldığı ahenksizliklerinden ve uyumsuz renklerinden belli olan, ucuz binalar. Zevksizce süslü tabelalarda içerideki malların birinci sınıf, verilen tamir hizmetlerinin de başka yerlerdekinden iyi olduğu yazılıydı.

Teg meselenin Ysai'nin çöküş veya gerileme dönemine girmesi olmadığını düşündü. Buranın büyümesi, çirkinden de kötü bir yola saptırılmıştı. Birileri burayı iticileştirmeyi seçmişti. Teg'in bu şehrin hemen her yerinde gördüğü çirkinliklerin sebebi buydu.

Zaman burada donmamış, geriye gitmişti. Burası parlak nakliyat podlarıyla ve birbirinden ayrı duran ama tıpatıp aynı binalarla dolu, modern bir şehir değildi. Burada tesadüfi bir kargaşa hâkimdi; antik yapılar, antik yapılarla birleştiril-

mişti... Bazıları kişisel zevklere göre inşa edilmiş, bazılarıysa çoktandır geçerli olmadığı bariz olan zorunluluklara göre tasarlanmıştı. Ysai her şeyiyle kaosun bir adım gerisinde duruyordu. Teg bu karmakarışık şehri kurtaran, bir arada tutan yegâne şeyin eskiden kalma caddeleri olduğunu biliyordu. Bunlar kaosu engelliyordu; gerçi sokakların da mükemmel bir planlamayla yapılmış olduğu söylenemezdi. Yer yer tuhaf açılarla kesişiyorlardı, pek meydan da yoktu. Havadan bakılınca, şehir çılgınca bir yorgan gibi görünüyordu ve sadece kadim, siyah Barony binası planlı bir düzenleme hissi veriyordu. Şehrin geri kalanıysa mimari bir isyandı.

Teg birden bu şehrin, eski yalanlarda temellenen yalanlarla sıvanmış bir yalan olduğunu anladı; buranın böyle delice bir keşmekeş içinde olmasının sebebi, faydalı gerçeklere asla ulaşılmamasının hedeflenmesiydi. Gammu'nun tamamı böyleydi. Böylesine bir çılgınlık nerede başlamış olabilirdi? Harkonnenların işi miydi?

520 "Geldik, efendim."

Şoför plasçelikten yapılma, siyah bir binanın tek giriş kapılı, dümdüz ve penceresiz ön cephesinin önündeki kaldırıma arabayı yanaştırdı. Bu yapıda geri kazanılmış materyaller kullanılmamıştı. Teg burayı tanıdı: Seçmiş olduğu gizlenme yeriydi. İkinci görüşüyle, anlam veremediği bir şeyler görür gibi oldu fakat anlık tehdit hissi almıyordu. Şoför, Teg'in kapısını açıp yana çekildi ve öylece durdu.

"Bu saate buralarda pek hareket olmaz, efendim. Yine de, yerinizde olsam çabucak içeri girerdim."

Teg arkasına bakmadan koşarak dar kaldırımdan geçip binaya daldı... İçeride, cilalı beyaz plazla döşeli, iyi aydınlatılan, küçük bir giriş salonu ve sıra sıra dizili iletişim-gözleri tarafından karşılandı sadece. Eğilerek bir asansör tüpüne dalıp hafızasındaki numarayı tuşladı. Binanın içinden kıvrılarak geçen bu tüpün kendisini elli yedinci kata çıkaracağını ve orada arka tarafa bakan pencereler olduğunu biliyordu. Koyu kırmızı du-

varlı, ağır ve kahverengi mobilyalı, özel bir yemek salonunda, Bene Gesserit eğitimi aldığı belli olan ama Rahibe Ana olmayan, sert bakışlı bir kadınla konuştuğunu hatırlıyordu.

Tüp onu elli yedinci kattaki iyi hatırladığı odanın içine, istifra edercesine itti fakat orada Teg'i karşılayan kimse yoktu. Teg kahverengi yekpare mobilyalara göz gezdirdi. Karşı duvardaki dört pencere, kalın bordo perdelerle gizlenmişti.

Teg görüldüğünü biliyordu. Sabırla beklerken, yeni edindiği çifte görüşüyle belalara karşı tetikte durdu. Saldırı olacağını gösteren bir belirti yoktu. Teg tüp girişinin yanında durup bir kez daha etrafına bakındı.

Odalar ve pencereleri arasındaki ilişkiye dair bir teorisi vardı... Bir odanın hangi amaçla kullanıldığı, pencerelerinin sayısı ve konumuyla, boyutlarıyla, yerden yükseklikleriyle, örtülü olup olmadıklarıyla, boyutlarının odanın boyutlarına oranıyla, odanın yüksekliğiyle bağlantılıydı ve bir mentat bütün bunları yorumlayabilirdi. Odalar son derece karmaşık bir gagalama düzenine uygun hale getirilebilirdi. Böyle ayrımlar acil durumlarda göz ardı edilebilse de diğer zamanlarda oldukça güvenilirdi.

Zemin kattan yukarıdaki bir odanın penceresiz olması belirli bir mesaj verirdi. Böyle bir odayı kullanan insanlar varsa, temel amaç illa gizlilik olmayabilirdi. Teg bazı okul binalarında penceresiz sınıfların hem çocukları dış dünyadan soyutlamakta hem de onlardan hazzedilmediğini güçlü bir şekilde ifade etmekte kullanıldığının bariz belirtilerini görmüştü.

Fakat bu oda farklı bir şey sergiliyordu: Duruma göre gizlilik artı arada sırada dış dünyayı gözetleme gereksinimi. *Gerektiğinde gizlenerek korunmak.* Teg odanın diğer tarafına gidip perdelerden birini açınca bu kanısı güçlendi. Pencere camları üç kat zırhlı plazdı. Demek ki dış dünyadan fark edilmek saldırıya davetiye çıkarabilirdi! Bu odanın bu şekilde korunmasını emreden her kimse öyle düşünmüştü.

Teg perdeyi tekrar çekti. Pencerenin köşesine göz attı. Oradaki prizmatik yansıtıcılar manzarayı iki yan duvara, döşemeye ve tavana yansıtıyordu.

Vay!

Teg daha önceki gelişinde bu odayı böyle yakından incelemeye zaman bulamamıştı fakat şimdi daha kati bir değerlendirme yapabiliyordu. Çok ilginç bir odaydı. Teg perdeyi bırakıp dönerken, tüp girişinden odaya adım atan uzun boylu bir adam gördü.

Çifteleşmiş görüşü, bu yabancı hakkında ikna edici bir tahmin sundu. Bu adam beraberinde gizli bir tehdit getiriyordu. Yeni gelen bu kişinin asker olduğu belliydi... Hareket tarzından, ancak eğitimli ve deneyimli bir subayın fark edeceği ayrıntılara dikkat etmesinden anlaşılıyordu. Adamın tavrındaki bir başka şey, Teg'in kaskatı kesilmesine yol açtı. Bu bir haindi! En çok para verenin hizmetinde çalışan bir paralı askerdi.

Adam selam niyetine, "Size epey kötü davranmışlar," dedi. Kalın bariton sesinde, kişisel gücüne olan inancının bilinçsiz ifadesi vardı. Adamın aksanı Teg'e yabancıydı. Dağılış'tan gelen biriydi bu! Teg onun Başar veya dengi olduğunu tahmin etti.

Her an saldırı olabileceğine dair bir belirti hâlâ yoktu.

Teg karşılık vermeyince adam, "Ah, kusura bakmayın," dedi. "Ben Muzaffer. Jafa Muzaffer... Dur Kuvvetleri bölge komutanıyım."

Teg, Dur Kuvvetleri diye bir şeyi ilk kez duyuyordu.

Zihnine sorular üşüştü fakat hepsini kendine sakladı. Söyleyeceği her söz bir zayıflığını ele verebilirdi.

Burada daha önce görüştüğü insanlar neredeydi? *Neden burayı seçtim?* Oysa bu kararı verirken öyle emindi ki.

Muzaffer, önünde alçak bir servis masası bulunan küçük divanı göstererek, "Lütfen rahatınıza bakın," dedi. "Sizi temin ederim ki başınıza gelenlerin hiçbirinin benimle alakası

yoktu. Olanları duyunca durdurmaya çalıştım ama siz zaten... Oradan ayrılmıştınız."

Teg, Muzaffer'in sesindeki diğer şeyin ne olduğunu fark etti: Korkunun sınırında gezinen ihtiyatlılık. Demek ki bu adam, o kulübeyi ve açıklığı duymuş ya da görmüştü.

"Gerçekten çok zekisiniz," dedi Muzaffer. "Taarruz kuvvetinizi, sizi tutsak edenler sizden bilgi almaya odaklanana dek beklettiniz. Bir şey öğrenebildiler mi?"

Teg başını sessizce iki yana salladı. Her an bir saldırıya karşı, bulanıklaşacak kadar hızlı hareket ederek tepki verecekmiş gibi hissediyordu kendini... Oysa burada şiddet yaşanmak üzere olduğunu seziyor değildi. Bu Yitmişler ne yapmaya çalışıyordu? Ama Muzaffer'le adamları, T-sondasının bulunduğu odada yaşananları yanlış yorumlamışlardı. Bu açıktı.

"Lütfen oturun," dedi Muzaffer.

Teg önerilen divana oturdu.

Muzaffer servis masasının diğer tarafındaki biraz yan duran derin koltuğa, Teg'in karşısına oturdu. Tetikteymiş ve her an saldırabilirmiş gibi bir hali vardı. Şiddete hazırdı.

Teg adamı ilgiyle inceledi. Muzaffer asıl rütbesini belirtmemişti... Komutan olduğunu söylemişti sadece. Uzun boylu, iri burunlu, geniş yüzlü, al yanaklı bir adamdı. Gözleri grimsi yeşildi; ikisinden biri konuşurken adam, Teg'in sağ omzunun hemen arkasındaki bir noktaya odaklanmak gibi bir numaraya başvuruyordu. Teg aynı şeyi yapan bir casus tanımıştı bir zamanlar.

"Vay ki vay," dedi Muzaffer. "Buraya geldiğimden beri hakkınızda çok şey okudum ve duydum."

Teg onu sessizce incelemeyi sürdürdü. Muzaffer'in saçı çok kısa kesilmişti; sol gözünün yukarısında, saç çizgisini kesen, aşağı yukarı üç milimlik, mor bir yara izi vardı. Açık yeşil, önü açık safari ceketi ve aynı renk pantolon giymişti... Kıyafetine tam olarak üniforma denemese de bakımlılı-

ğı, adamın dış görünüşüne düşkün olduğunu gösteriyordu. Ayakkabıları da bunun kanıtıydı. Teg eğilip baksa o açık kahverengi yüzeylerde muhtemelen kendi yansımasını göreceğini düşündü.

"Sizinle bizzat tanışmayı hiç beklememiştim tabii," dedi Muzaffer. "Bunu büyük bir onur olarak görüyorum."

"Dağılış'tan gelen bir askeri kuvvete komuta etmeniz dışında hakkınızda pek bir şey bilmiyorum," dedi Teg.

"Hımmmmm! Bilinecek pek bir şey yok aslında."

Teg yine acıktığını hissetti. Kapının yanındaki düğmeye baktı; ona basınca bir servis görevlisinin geldiğini hatırlıyordu. Bu binada, normalde otomatların yaptığı işleri insanlar yapıyordu; büyük bir askeri kuvveti hazır tutmak için bahaneydi bu.

Teg'in tüp girişiyle ilgilenmesini yanlış yorumlayan Muzaffer, "Lütfen gitmeyi düşünmeyin," dedi. "Birazdan şahsi doktorum gelip sizi muayene edecek. Şimdi burada olur. Onu sessizce beklerseniz sevinirim."

"Yemek söylemeyi düşünüyordum sadece," dedi Teg.

"Önce doktorun sizi muayene etmesini beklemenizi tavsiye ederim. Sersemleticilerin zamanla ortaya çıkan kötü etkileri olabiliyor."

"O olayı biliyorsunuz demek."

"O kahrolası fiyaskoyla ilgili her şeyi biliyorum. Siz ve adamınız Burzmali hafife alınacak insanlar değilsiniz."

Teg karşılık veremeden tüp girişi, kırmızı bir tek parça giysi ve ceket giymiş, uzun boylu bir adamı istifra etti; adam öyle zayıftı ki kıyafeti üstünden sarkıyordu. Alnına Suk doktorlarının elmas şeklinde dövmesi dağlanmıştı fakat dövme siyah değil turuncuydu. Doktorun gözlerindeki parlak turuncu lensler gerçek göz rengini gizliyordu.

Teg, *Bir çeşit madde bağımlısı mı?* diye merak etti. Gerçi adamdan bilindik bir uyuşturucu, hatta melanj kokusu bile gelmiyordu. Fakat neredeyse meyvemsi, ekşi bir koku yayıyordu.

"İşte geldin, Solitz!" dedi Muzaffer. Teg'i gösterdi. "Onu tepeden tırnağa tara. Evvelsi gün sersemleticiyle vuruldu."

Solitz ele sığacak kadar küçük, bildik bir Suk tarayıcısı çıkardı. Cihazın tetkik alanı hafifçe vızıldayarak çalıştı.

Teg, adamın alnına dağlanmış turuncu işarete göstere göstere bakarak, "Demek Suk doktorusun," dedi.

"Evet, Başar. Kadim geleneğimiz uyarınca en iyi eğitim ve koşullandırmayı aldım."

"Hiç o renkte Suk işareti görmemiştim," dedi Teg.

Doktor, tarayıcısını Teg'in başının etrafında gezdirdi. "Dövmenin rengi fark etmez, Başar. Önemli olan tek şey onun ardındakidir." Tarayıcıyı Teg'in omuzlarına, sonra da daha aşağılara, gövdesine indirdi.

Teg vızıltının kesilmesini bekledi.

Doktor geri çekilip Muzaffer'e döndü. "Kendisi turp gibi, Feldmareşal. Yaşına göre gayet fit durumda fakat iyi beslenmeye çok ihtiyacı var."

"Evet... Eee, tamam öyleyse, Solitz. Sen o işi halledersin. Başar misafirimiz, unutma." 525

"Vücudunun ihtiyaçlarını karşılayacak yemekler göndertirim," dedi Solitz. "Yavaş yiyin, Başar." Solitz topuğunun üstünde hızla dönünce ceketi ve pantolonu dalgalandı. Tüp girişi, adamı yuttu.

Teg, "Feldmareşal mi?" diye sordu.

"Dur'da antik rütbeler artık tekrar kullanılıyor," dedi Muzaffer.

Teg, "Dur mu?" diye şansını denedi.

"Ne aptalım!" Muzaffer ceketinin yan cebinden ufak bir kutu çıkardı ve kutunun içinden incecik, klasöre benzer bir şey aldı. Teg bunun bir holostat olduğunu gördü; uzun askerlik hayatı boyunca kendisi de ona benzer bir tane taşımıştı... İçinde evinin ve ailesinin holofotolarını bulundururdu. Muzaffer holostatı masaya, ortalarına koyup kontrol tuşuna tıkladı.

Masanın üstünde bol çalılı, yemyeşil bir ormanın tam renkli, minyatür görüntüsü canlandı.

"Evim," dedi Muzaffer. "Şu ortadaki çerçeve çalısı." Parmağıyla gösterdi. "Bana itaat eden ilk çalı. İnsanlar ilk çalım olarak onu seçtiğim, sonra da onda ısrar ettiğim için bana gülerlerdi."

Teg projeksiyona bakarken, Muzaffer'in sesindeki derin hüznün farkındaydı. Gösterilen çalının küme küme toplanmış cılız dallarının ucundan parlak mavi, ampul şeklinde meyveler sarkıyordu.

Çerçeve çalısı mı?

Muzaffer projeksiyona işaret eden elini indirerek, "Biliyorum, çok cılız bir şey," dedi. "Hiç güvenli değil. İlk birkaç ay onunla savaşmak zorunda kaldım. Ama zamanla epey kanım ısındı. Sevgiye karşılık verirler, bilirsiniz. Dur'un Ebedi Kayası adına, o derin vadilerde yaşanacak en iyi ev artık!"

Muzaffer, Teg'in şaşkın yüz ifadesi karşısında bakakaldı. "Hay lanet! Sizin oralarda çerçeve çalısı yoktur elbette. Derin cehaletimi bağışlamalısınız. Birbirimize öğretecek çok şeyimiz var diye düşünüyorum."

"Ona evim dediniz," dedi Teg.

"Ha, evet. Bir çerçeve çalısı doğru yönlendirilirse (ki bunun için önce itaat etmeyi öğrenmesi gerekir elbette) muhteşem bir eve dönüşür. Sadece dört beş standart yılda."

Teg, *Standart yıl,* diye düşündü. Yitmişler de hâlâ zaman birimi olarak standart yılı kullanıyordu demek.

Tüp girişi tıslayarak açıldı ve mavi hizmetli önlüğü giymiş, genç bir kadın süspansörlü bir tepsiyi çekerek, geri geri odaya girdi; tepsiyi Teg'in önündeki masanın yanına bıraktı. Teg, hizmetlinin kıyafet tarzını yaptığı ilk teftiş turundan biliyordu fakat kadının ona çevirdiği toparlak ve hoş yüzü tanıdık değildi. Kadının kafası kazınmış, kabarık damarları ortaya çıkmıştı. Gözleri sulu ve maviydi; ürkek bir hali vardı.

Kadın tepsinin kapağını kaldırınca Teg'in burnuna baharatlı yemek kokuları geldi.

Teg tetikteydi fakat ani bir tehlike sezmiyordu. Yemek zehirli değildi.

Genç kadın masaya, Teg'in önüne yemek dolu tabaklar dizdi ve bir kenara özenle çatal bıçak bıraktı.

"Zehir-bulucum yok ama isterseniz yemekleri bizzat tadabilirim," dedi Muzaffer.

"Gerek yok," dedi Teg. Böyle demekle şüphe uyandıracağını biliyor ama bir Gerçeğisöyleten olduğundan şüpheleneceklerini seziyordu. Yemeklere odaklandı. Bilinçli bir karar vermeksizin eğilip yemeye başladı. Mentat açlığını iyi bilmesine karşın kendi tepkilerine şaşırdı. Beyni mentat modunda kullanmak kaygılandırıcı bir hızla kalori tüketirdi fakat Teg hiç bu kadar acıktığını hatırlamıyordu. Vücudunun sağ kalmak için kendi başına hareket ettiğini hissediyordu. Hayatında böyle bir açlık yaşamamıştı. *Mahvedilmiş* adamın evinde çekinerek içtiği çorba böylesine talepkâr bir tepkiye yol açmamıştı oysa.

Suk doktoru doğru seçimler yapmış, diye düşündü. Bu yemekler tarayıcıdan alınan sonuçlara göre seçilmişti.

Genç kadın odaya girip çıkarak, tüp girişinden tepsiler dolusu yiyecek getiriyordu.

Teg yemeğin ortasında kalkıp bitişikteki tuvalete gitti; ihtiyacını giderirken, gizli iletişim-gözleriyle izlendiğini fark etti. Vücudunun tepkilerinin, sindirim sisteminin hızlandığını ve ihtiyaçlarının değiştiğini gösterdiğini biliyordu. Masaya döndüğünde, sanki hiç yememiş gibi açtı.

Hizmetli kadın önce şaşkınlık, sonra da kaygı belirtileri göstermeye başladı. Yine de, Teg'in talebiyle yiyecek getirmeyi sürdürdü.

Muzaffer, Teg'i giderek artan bir hayretle izlese de bir şey demiyordu.

Teg yediklerinin iyi geldiğini hissediyordu; Suk doktoru yemeklerdeki kalori miktarını çok ince hesaplamıştı. Fakat onun bu kadar çok yiyeceğini tahmin etmemişlerdi besbelli. Kız artık Teg'e yiyecek getirirken şokta gibi yürüyordu.

Sonunda Muzaffer konuştu: "Bir oturuşta bu kadar yiyen bir insan ilk kez görüyorum. Bunu nasıl yaptığınızı anlamıyorum. Sebebini de."

Teg arkasına yaslandı; nihayet doymuştu... Doğru yanıtlanamayacak sorular uyandırdığının farkındaydı.

"Mentatlara özgü bir şey," diye yalan söyledi. "Son günlerde çok yoruldum da."

"İnanılmaz," dedi Muzaffer. Ayağa kalktı.

Teg de kalkmaya davranınca, Muzaffer olduğu yerde kalmasını işaret etti. "Gerek yok. Yan odayı sizin için hazırladık. Buradan ayrılmanız güvenli değil henüz."

Genç kadın boş tepsileri toplayıp gitti.

Teg, Muzaffer'i süzdü. Yemek sırasında bir şeyler değişmişti. Muzaffer onu soğuk, hesapçı gözlerle seyretmişti.

"İmplant yapılmış bir iletişim cihazı taşıyorsun," dedi Teg. "Yeni emirler aldın."

"Dostlarınız buraya saldırmasa iyi olur," dedi Muzaffer.

"Planım bu mu sanıyorsunuz?"

"Planınız nedir, Başar?"

Teg gülümsedi.

"Pekâlâ." Muzaffer'in gözleri donuklaştı; iletişim cihazını dinliyordu. Teg'e yeniden baktığında, gözleri yırtıcı hayvan gözlerine benziyordu. Teg o bakıştan rahatsız oldu; odaya başka birinin geleceğini anlamıştı. Feldmareşal bu yeni gelişmenin, yemek ikram ettiği misafiri için çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu fakat Teg yeni yeteneklerini alt edebilecek bir şey hayal edemiyordu.

"Tutsağınız olduğumu sanıyorsunuz," dedi Teg.

"Ebedi Kaya adına, Başar! Hiç beklediğim gibi değilsiniz!"

"Buraya gelmekte olan Saygın Ana ne bekliyor peki?"

"Sizi uyarıyorum, Başar. Sakın onunla bu ses tonuyla konuşmayın. Başınıza gelecekler konusunda en ufak bir fikriniz yok."

"Başıma bir Saygın Ana gelecek," dedi Teg.

"Ben de size o konuda bol şans diliyorum!"

Muzaffer dönüp tüpe binerek odadan ayrıldı.

Teg, adamın arkasından baktı. Sahip olduğu titrek ikinci görüşü, kapının etrafında yanıp sönen bir ışık sergiliyordu sanki. Saygın Ana yakındaydı fakat henüz bu odaya girmeye hazır değildi. Önce Muzaffer'le konuşacaktı. Feldmareşal, bu tehlikeli kadına gerçekten önemli bir şey söyleyemeyecekti.

Hafıza asla gerçeği tekrar yaşatmaz. Hafıza yeniden kurar. Yeniden kurma eylemi daima orijinali değiştirir; rekonstrüksiyonlar dışsal referans çerçevelerine dönüşür ve kaçınılmaz olarak yetersiz kalır.

–Mentat Elkitabı

Lucilla'yla Burzmali, Ysai'ye güneyden, yoksul bir mahalleden girdiler; buradaki sokak lambalarının araları epey açıktı. Saatin gecenin on biri olmasına karşın ortalık ana baba günüydü. Kimileri sessizce yürüyor, kimileri uyuşturucunun etkisiyle hararetle konuşuyor, kimileriyse sadece beklentiyle
530 etrafa bakınıyordu. Lucilla sokak köşelerinde toplanmış insanların yanından geçerken onları ilgiyle inceliyordu.

Burzmali daha hızlı yürümesini söyledi; Lucilla'yla bir an önce baş başa kalmak isteyen hevesli bir müşteri gibi davranıyordu. Lucilla ise çaktırmadan etraftaki insanlara bakıyordu.

Burada ne yapıyorlardı? Mesela şu kapının önünde bekleyen adamlar... Neyi bekliyorlardı? Lucilla'yla Burzmali geçerlerken, geniş bir pasajdan ağır önlüklü işçiler çıktı. Kesif lağım ve ter kokusu yayıyorlardı. Bu işçilerin arasındaki erkeklerle kadınların sayısı aşağı yukarı eşitti; hepsi de iriyarı ve kaslı, kalın kolluydu. Lucilla nasıl bir işte çalıştıklarını kestiremedi fakat tek tiptiler ve onun Gammu hakkında ne kadar az şey bildiğini anlamasını sağladılar.

İşçiler gecenin içinde gözden kaybolurken öksürerek balgam çıkarıyor ve sokak oluğuna tükürüyordu. *Kirletici bir maddeden mi kurtuluyorlar?*

Burzmali dudaklarını Lucilla'nın kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "O işçilere Bordano denir."

Lucilla dönüp onlara bakma riskine girdi; bir yan sokağa doğru yürüyorlardı. *Bordano mu?* Ahhh, evet: Lağım gazlarını dönüştüren sıkıştırma fabrikalarında çalışmak üzere, çocukluktan itibaren eğitilen insanlar. Koku duyuları iptal edilir, omuz ve kol kasları geliştirilirdi. Burzmali, Lucilla'yı bir köşeden saptırınca Bordanoların görüş alanından çıktılar.

Yanlarındaki karanlık bir kapı eşiğinden çıkan beş çocuk sıraya dizilip Lucilla'yla Burzmali'nin peşine düştüler. Lucilla çocukların ellerinde küçük nesneler tuttuğunu fark etti. Çocuklar tuhaf bir kararlılıkla takipteydi. Burzmali birden durup döndü. Çocuklar da durup ona baktılar. Lucilla saldırmak üzere olduklarını anladı.

Burzmali ellerini önünde kenetleyip havaya kaldırdı ve eğilerek çocuklara selam verdi. "Guldur!" dedi.

Burzmali, Lucilla'yı çekerek sokakta yürümeye devam edince çocuklar bu kez onları takip etmedi.

"Bizi taşlayacaklardı," dedi Burzmali.

"Neden?"

"Bunlar Guldur'a tapan bir tarikatın çocukları... Guldur, Tiran'ın buradaki adıdır."

Lucilla dönüp arkasına baktı fakat çocuklar ortadan kaybolmuştu. Yeni bir kurban aramaya gitmişlerdi.

Burzmali, Lucilla'yı başka bir köşeden saptırdı. Burası tekerlekli tezgâhlarda mallarını (yiyecekler, giysiler, küçük aletler ve bıçaklar) satan küçük esnafla dolu bir yerdi. Monotonca bağırarak müşteri çekmeye çalışıyorlardı. Seslerinde işgünü sonuna özgü bir canlılık vardı... Eski hayallerin gerçekleşeceği umudundan kaynaklanan ancak bir yandan da hayatlarının değişmeyeceğinin bilinciyle renklenen, sahte bir parıltı. Lucilla bu sokaktaki insanların boş hayaller peşinde koştuklarını fark etti; tatmini somut bir şeyde değil, arzulamaya çocukluklarından beri koşullandırıldıkları bir

efsanede arıyorlardı aslında... Oval bir parkuru, önlerindeki yemin peşinden giderek turlayıp durmaya eğitilmiş yarış atları gibiydiler.

Tam karşılarındaki sokakta, kabarık mont giymiş iriyarı bir adam, ampul şeklinde, tatlı ve asitli, koyu kırmızı meyvelerle dolu bir fileyi uzatan satıcıyla bağıra çağıra tartışıyordu. Etraflarında yoğun meyve kokusu hâkimdi. Satıcı, "Çocuklarımın rızkını çalmak istiyorsun!" diye yakındı.

İriyarı adam tiz bir sesle, Lucilla'ya tanıdık gelip içini ürperten bir şiveyle karşılık verdi: "Benim de çocuklarım var!"

Lucilla kendini kontrol etmeyi başardı.

Pazar sokağından çıktıklarında Burzmali'ye fısıldadı: "O kabarık montlu adam... Bir Tleilax Efendisi!"

Burzmali, "Olamaz," diye karşı çıktı. "Boyu fazla uzun."

"İki kişiler; biri diğerinin sırtında."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Geldiğimizden beri öyle başkalarını da gördüm ama hiç şüphelenmemiştim."

"Bu sokaklarda arama yapan epey kişi var," dedi Lucilla.

Bu berbat gezegenin berbat sakinlerinin gündelik hayatından pek hoşlanmadığını fark etti. Gulâmın buraya getirilmesinin sebebi hakkında yapılan açıklamaya artık inanmıyordu. Değerli gulâmın yetiştirilebileceği onca gezegen varken, Rahibeler Birliği neden burayı seçmişti? Yoksa gulâm aslında değerli değil miydi? Sadece bir yem olabilir miydi?

Yanlarındaki ara sokağın dar girişini neredeyse tamamen kapamış bir adam, dönen ışıklar saçan bir cihazı çalıştırmaktaydı.

"Canlı!" diye bağırıyordu. "Canlı!"

Lucilla yavaşlayıp, yoldan geçen birinin ara sokağa girmesini ve bağıran adama bir bozukluk verdikten sonra, cihazın ışıklarıyla aydınlanan leğen gibi bir şeye eğilmesini seyretti. Bağıran adam, Lucilla'ya baktı. Dar ve esmer yüzlüydü; nere-

deyse bir Tleilax Efendisi'ninki kadar ufak tefek olan gövdesinin üstüne ilkel bir Caladan yerlisinin kafası oturtulmuştu sanki. Adam müşterinin parasını, kasvetli yüzünde küçümseyici bir ifadeyle almıştı.

Müşteri titreyerek başını leğenden kaldırdı, sonra da biraz sendeleyerek, donuk gözlerle ara sokaktan çıktı.

Lucilla cihazı tanımıştı. Hipnobong denilen, neredeyse tüm uygar gezegenlerde yasaklanmış bir cihazdı.

Burzmali, Lucilla'yı telaşla çekerek kasvetli hipnobongçunun görüş alanından çıkardı.

Daha geniş bir yan sokağa çıktılar; karşılarındaki köşede bina kapısı vardı. Ortalık yaya doluydu; tek bir taşıt bile yoktu. Köşedeki kapının önündeki merdivenin ilk basamağında, dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmiş, uzun boylu bir adam oturuyordu. Uzun kollarını dizlerine dolamış, ince parmaklı ellerini sımsıkı kenetlemişti. Başındaki geniş kenarlı siyah şapka, sokak lambalarının yüzünü aydınlatmasını engelliyordu fakat adamın karanlıkta parlayan gözlerini gören Lucilla, hayatında o tür bir insanla hiç karşılaşmadığını anladı. Bene Gesseritlerin hakkında sadece tahminde bulunabildiği türden bir yaratıktı bu.

Burzmali, oturan adamdan epey uzaklaşmalarını bekledikten sonra Lucilla'nın merakını giderdi.

"Futar," diye fısıldadı. "Kendilerine öyle diyorlar. Gammu'da ancak son zamanlarda belirdiler."

Lucilla, "Tleilaxlıların bir deneyinin ürünü," diye tahminde bulundu. *Dağılış'tan dönen bir hata,* diye düşündü. "Burada ne işleri var?" diye sordu.

"Ticaret kolonisi kurmaya gelmişler... En azından buranın yerlileri öyle diyor."

"Onlara inanma. O yaratıklar avcı hayvanla insan karışımıdır."

"Ahhh, işte geldik," dedi Burzmali.

Lucilla'yı dar bir kapıdan geçirerek loş bir lokantaya sok-

tu. Lucilla bunun da gizlenmek için oynadıkları rolün parçası olduğunu biliyordu: Buradaki insanların yaptıklarını yapmalıydılar ama Lucilla'nın aldığı kokular, bu mekânda yemek yeme fikrini hiç cazip bulmamasına yol açıyordu.

İçerisi kalabalıktı fakat onlar girerken boşalmaktaydı.

Bir mekaslota oturup mönü izdüşümünün belirmesini beklerlerken Burzmali, "Burası bir zamanlar epey tavsiye edilen bir mekândı," dedi.

Lucilla çıkan müşterileri izledi. Civardaki fabrika ve ofislerden gelen gece işçileri olmalıydılar. Telaşlı ve kaygılı görünüyorlardı; gecikirlerse başlarına geleceklerden korkuyor olabilirlerdi.

Lucilla kaledeyken ne kadar da dünyadan soyutlanmış halde yaşadığını düşündü. Gammu hakkında şimdi öğrendikleri hiç hoşuna gitmiyordu. Örneğin bu lokanta ne pis bir yerdi! Lucilla'nın sağındaki tezgâhın önünde duran tabureler çiziklerle kaplı ve delik deşikti. Oturdukları masanın üstü, tanecikli temizleyicilerle silinmekten aşınmıştı ve Lucilla'nın sol dirseğinin yakınında hortum ağızlığını görebildiği vakumlu süpürgeyle bile temiz tutulamıyordu artık. Etrafta temizlikte kullanılan, en ucuzundan bir sonik bile görünmüyordu. Masadaki çiziklerde yiyecek kırıntıları ve kalitesizleşmenin başka kanıtları birikmişti. Lucilla ürperdi. Gulâmdan ayrılmanın hata olduğu hissinden kurtulamıyordu.

İzdüşümün belirmiş olduğunu ve Burzmali'nin şimdiden menüye göz gezdirdiğini fark etti.

"Senin yerine de sipariş vereyim," dedi Burzmali.

Lucilla'nın bir hata yapmasından, Hormu Tarikatı'ndan bir kadının normalde söylemeyeceği şeyleri sipariş etmesinden korktuğunu bu şekilde ifade etmişti.

Kendini Burzmali'ye bağımlı hissetmek Lucilla'nın canını sıktı. Kendisi bir Rahibe Ana'ydı! Herhangi bir durumda dizginleri ele almak, kaderinin efendisi olmak üzere eğitilmişti. Bütün bunlar ne yorucuydu. Lucilla solundaki kirli pence-

reyi gösterdi; oradan bakınca, dışarıdaki dar sokaktan geçen insanlar görülüyordu.

"Vakit nakittir, Skar."

İşte! Rolüne uygun konuşmuştu!

Burzmali az kalsın iç geçirecekti. *Nihayet!* diye düşündü. Lucilla tekrar Rahibe Ana gibi davranmaya başlamıştı. Burzmali, Lucilla'nın şehri ve halkını dalgın bakışlarla incelemesine anlam verememişti.

Slottan çıkan iki beyaz içecek masanın üstüne kaydı. Burzmali kendi bardağını bir dikişte bitirdi. Lucilla ise dilinin ucuyla içeceğinin içeriğini kontrol etti. Fındık aromalı bir sıvıyla sulandırılmış suni kafein.

Burzmali çenesiyle tavanı göstererek, Lucilla'ya çabuk içmesini işaret etti. Lucilla itaat ederken, aldığı kimyasal tatlar karşısında yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. Burzmali onun sağ omzunun arkasındaki bir şeye bakıyordu fakat Lucilla dönmeye cesaret edemiyordu. Rolüne uymazdı bu.

"Gel." Burzmali masaya bir bozukluk bıraktıktan sonra Lucilla'yı hızla sokağa çıkardı. Sabırsız bir müşteri gibi gülümsüyordu fakat gözlerinde ihtiyatlılık vardı.

Sokakların temposu değişmişti. Tenhalaşmışlardı. Karanlık kapı eşikleri artık daha yoğun bir tehdit hissi uyandırıyordu. Lucilla, ayaktakımının alelade şiddet düşkünlüğünden çekinmesine gerek olmayan biri, güçlü bir loncaya üye biri gibi davranması gerektiğini hatırlattı kendine. Sokaklardaki tek tük insanlar ona *sahiden* yol veriyor, cüppesindeki ejderhalara tamamen huşuyla bakıyorlardı.

Burzmali bir kapının önünde durdu.

Bu kapı sokaktaki diğer kapılar gibiydi, kaldırımdan biraz daha geride olması dışında; öyle yüksekti ki olduğundan dar görünüyordu. Girişi eski tarz bir güvenlik şuasıyla korunuyordu. Anlaşılan bu kenar mahallelere henüz yeni sistemler gelmemişti. Sokaklardan da belli oluyordu bu: Yerarabalarına göre tasarlanmışlardı. Lucilla bu bölgede tek bir çatı pisti

bulunduğundan bile şüpheliydi. Tek bir hafif hava aracı ya da topter bile görülmüyor, duyulmuyordu. Fakat fısıltıyı andıran, alçak bir müzik sesi vardı... Semuta müziğine benziyordu. Buralarda semuta kullanılmaya mı başlanmıştı? Bu semtin keşlerin toplandığı bir yer olduğu kesindi.

Lucilla başını kaldırıp binanın ön cephesini incelerken, Burzmali onun önüne geçip kapı şuasının altında durarak oradaki varlıklarını belli etti.

Binanın ön cephesinde pencere yoktu. Kadim plasçelikten yapılmış o donuk parıltılı yüzeyde yer yer iletişim-gözlerinin hafif ışıltıları görülüyordu sadece. Lucilla bu cihazların eski model olduğuna, yenilerden çok daha büyük olduklarına dikkat etti.

Gölgelerin epey içindeki bir kapı sessizce içeri doğru açıldı.

"Buradan." Burzmali dönüp uzanarak Lucilla'yı dirseğinden tutup çekti.

Egzotik yemek ve keskin esans kokularının hâkim olduğu, loş ışıkla aydınlatılan bir koridora girdiler. Lucilla burnuna hücum eden kokuların bir kısmını başta tanıyamadı. Melanj. O olgun tarçın kokusunu başka bir kokuyla karıştırmak mümkün değildi. Evet, semuta kokusu da vardı. Lucilla yanık pirinç kokusunu ve higet tuzlarının kokularını tanıdı. Birileri başka türden bir şey *pişiriyor* ve kokuyu gizlemeye çalışıyordu. Burada patlayıcı üretiliyordu. Lucilla, Burzmali'yi uyarmayı düşündüyse de vazgeçti. Burzmali'nin bunu bilmesi gerekli değildi, hem bu kapalı mekânda Lucilla'nın her sözünü duyan birileri olabilirdi.

Önden giden Burzmali, eğik süpürgelik boyunca uzanan korşeridin loş ışığıyla aydınlanan, gölgeli bir merdiveni çıkmaya başladı. Merdivenin tepesinde, defalarca yamanmış duvardaki bir yamanın ardında gizli bir düğme bulup bastı. Burzmali düğmeye basınca hiç ses çıkmasa da Lucilla dört bir yanlarındaki hareketlerde büyük bir değişim olduğunu

hissetti. Sessizlik. Lucilla'nın ilk kez deneyimlediği türden bir sessizlikti... İnsanı kaçmaya ya da şiddete hazırlanmaya itiyordu.

Merdiven boşluğu buz gibiydi; Lucilla titriyordu fakat soğuktan değil. Yamayla gizlenen düğmenin yanındaki kapının ardından ayak sesleri geldi.

Kapı açıldı ve karşılarında beliren sarı önlüklü, kır saçlı, yaşlı kadın gür kaşlarının altından onlara baktı.

Titrek sesle, "Sizsiniz demek," dedi. Girmeleri için kenara çekildi.

Lucilla çabucak odaya bakınırken, kapının arkalarından kapandığını duydu. Gözlem gücü zayıf biri, içerisinin fakir göründüğünü düşünebilirdi fakat bu yüzeysel bir izlenimdi. Burası aslında lüks bir odaydı. Fakir görünüşü de bir başka maskeydi ve dekorasyonun son derece talepkâr biri tarafından yapılmış olmasından kaynaklanıyordu kısmen: Bu buraya konulacak, başka yere değil! Şu şuraya konulacak ve orada kalacak! Mobilyalar ve süs eşyaları biraz eskimiş görünse de o kişinin buna itirazı olmamıştı demek ki. Hem oda böyle daha güzel görünüyordu. O türden bir odaydı.

Bu odanın sahibi kimdi? İhtiyar kadın mı? Kadın sol taraflarındaki bir kapıya doğru güçlükle yürümekteydi.

"Şafağa kadar rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi Burzmali.

Yaşlı kadın durup döndü.

Lucilla kadını inceledi. O da yaşlı numarası yapan biri miydi? Hayır. Gerçekten yaşlıydı. Her hareketi sarsaktı... Boynu titriyor, çökmüş vücudu ona engel olamadığı şekillerde ihanet ediyordu.

Yaşlı kadın titrek sesiyle, "Önemli biri gelse bile mi?" diye sordu.

Konuşurken gözkapakları seğiriyordu. Ağzını sadece gerekli sesleri çıkaracak kadar kımıldatıyordu; kelimeleri içinin derinliklerinden çekip alırcasına uzatarak konuşuyordu. Yıl-

larca sabit bir işte iki büklüm çalışmaktan kamburu çıktığından, Burzmali'nin gözlerine bakacak kadar doğrulamıyordu. Gözlerini kaşlarının altından iyice yukarı çevirmek zorunda kalması ona tuhaf, sinsi bir hava veriyordu

Burzmali, "Nasıl önemli birinin gelmesini bekliyorsun ki?" diye sordu.

Yaşlı kadın ürperdi; soruyu anlaması epey uzun sürdü sanki.

"Buraya ön-n-nemli insanlar gelir," dedi.

Lucilla kadının vücut dilinden bir şey anlamıştı; bunu hemen söylemeliydi çünkü Burzmali'nin de bilmesi gerekiyordu:

"Bu kadın Rakisli!"

Yaşlı kadın yukarı dönük, meraklı gözlerini Lucilla'ya dikti. O kadim ses konuştu: "Eskiden rahibeydim, Hormulu Hanım."

"Tabii ki Rakisli," dedi Burzmali. Ses tonuyla, Lucilla'yı konuyu kapatması için uyarmıştı.

Yaşlı kadın, "Size zararım dokunmaz," diye hırıldadı.

"Bölünmüş Tanrı'ya hâlâ hizmet ediyor musun?"

Yaşlı kadın yine uzun bir gecikmeden sonra yanıt verdi:

"Yüce Guldur'a tapan çoktur," dedi.

Lucilla dudaklarını büzüp tekrar odaya göz gezdirdi. Bu yaşlı kadın ne hallere düşmüştü. "Seni öldürmek zorunda olmadığıma sevindim," dedi Lucilla.

Yaşlı kadının ağzı şaşkınlıkla açılınca dudaklarından tükürük damladı.

Bu Fremenlerin soyundan gelen biri miydi yani? Lucilla uzun uzun, tiksintiyle ürperdi. Ayaktakımından bu dilenci, bir zamanlar başı dik yürüyen, gururlu ve yiğit insanların soyundan geliyordu... Onlar cesurca ölürdü. Bu ise inleyerek ölecekti.

Yaşlı kadın, "Lütfen bana güvenin," diye inledikten sonra dönüp odadan kaçtı.

Burzmali sertçe, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Bunlar bizi Rakis'e götürecek insanlar!"

Lucilla konuşmadan Burzmali'ye baktı; onun korkmuş bir sesle soru sorduğunu fark etmişti. Burzmali, Lucilla *için* korkuyordu.

Lucilla, *Ama onu koşullandırmadım ki,* diye düşündü.

Bir şeyi anlayınca afalladı... Burzmali, onun içindeki nefreti fark etmişti. Lucilla *Onlardan nefret ediyorum!* diye düşündü. *Bu gezegenin halkından nefret ediyorum!*

Bir Rahibe Ana için tehlikeli bir duyguydu bu. Yine de Lucilla'nın içini yakıyordu. Bu gezegen, onu istemediği bir şekilde değiştirmişti. Gördüğü şeylerin var olduğunu öğrenmeyi istememişti. Zihinsel olarak anlamak, bizzat yaşamaktan çok farklıydı.

Topuna lanet olsun!

Ama lanetlenmişlerdi zaten.

Lucilla'nın göğsü sıkışıyordu. İçi sıkılıyordu! Fakat bu yeni farkındalıktan kaçamazdı. Bu insanlara ne olmuştu böyle?

İnsanlar mı?

Kabukları buradaydı fakat tamamen canlı oldukları söylenemezdi. Yine de tehlikeliydiler. Son derece tehlikeliydiler.

"Fırsatımız varken dinlenmeliyiz," dedi Burzmali.

Lucilla sertçe, "Paramın hakkını vermem gerekmiyor mu?" diye sordu.

Burzmali'nin benzi attı. "Yaptığımız şey gerekliydi! Şansımız vardı... Bizi durduran olmadı ama olabilirdi!"

"Burası güvenli mi peki?"

"Elimden geldiğince güvenli hale getirdim. Buradaki herkes ya ben ya da adamlarım tarafından incelendi."

Lucilla eski parfüm kokusu sinmiş, uzun bir kanepe bulup uzandı; duygularını o tehlikeli nefretten arındırmak istiyordu. Nefretin girdiği yere, peşinden sevgi de girebilirdi! Burzmali'nin yakındaki bir duvarın dibine yerleştirilmiş minderlere uzandığını işitti. Az sonra adam derin nefesler

almaya başladı fakat Lucilla bir türlü uyuyamıyordu. Büyük anı öbekleri sezip duruyordu... Onun içsel düşünce depolarını paylaşan Diğerlerinin öne attığı şeyler. İçsel gözü ona bir sokak ve simalar, parlak güneş altında hareket eden insanlar gösterdi birden. Bütün bunları tuhaf bir açıdan gördüğünü ancak bir an sonra fark etti... Birisinin kucağında taşınıyordu. O zaman bunun kendi şahsi anılarından biri olduğunu kavradı. Kendisini kucağında taşıyan kişinin kim olduğunu anladı; onun sıcak yanağını, sıcak kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Kendi gözyaşlarının tuzlu tadını aldı.

Gammu'nun onu ne kadar derinden etkilediğini o zaman anladı... Bene Gesserit okullarındaki ilk günlerinden beri herhangi bir deneyimden bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu.

Sağlam engellerin ardında gizlenen yürek buz tutar.

–DARWI ODRADE
Meclis Tartışması

Gergin bir gruptu: Taraza (cüppesinin altına gizlice zırh giymiş ve başka tedbirler de almıştı), Odrade (şiddet yaşanacağına emin olduğundan tetikteydi), Sheeana (burada olabilecekler ona anlatılmıştı ve etrafında duvar örmüş üç Güvenlik Anası tarafından korunuyordu), Waff (Bene Gesseritlerin gizemli bir yöntemle zihnini etkilemiş olmalarından korkuyordu), sahte Tuek (her an sinirden patlamak üzere olduğu her halinden belliydi) ve Tuek'in Rakisli danışmanlarından dokuzu (hepsi de şahsi ve ailevi çıkarlarını savunmaya çalışıyordu öfkeyle).

Ayrıca, Taraza'nın yanında şiddet olasılığına karşı hazır bekleyen, Rahibeler Birliği'nden bu iş için eğitim almış beş muhafız çömez vardı. Waff'ın yanında da peşinden hiç ayrılmayan beş Yüz Dansçısı bulunuyordu.

Dar'üs-Balat Müzesi'nin çatı odasında toplanmışlardı. Bu uzun odanın bir duvarı plazdan yapılmıştı ve batıya, dantelsi yeşilliklerle kaplı teras bahçesine bakıyordu. İçerisi yumuşak divanlarla ve Tiran'ın yok-odasından alınma sanat eserleriyle döşenmişti.

Odrade, Sheeana'nın gelmesine karşı çıkmıştı fakat Taraza kararından caymamıştı. Kızın Waff ve bazı rahipler üstündeki etkisi Bene Gesseritlere büyük avantaj sağlayacaktı.

Uzun duvardaki pencereler, batıya doğru hareket eden güneşin ışığının rahatsız etmemesi için dolban ekranlarıyla

donatılmıştı. Odanın batıya bakması Odrade'ye anlamlı gelmişti. O pencereler dışarıdaki alacakaranlık diyarına, Şeyh Hulud'un dinlendiği yere bakıyordu. Burası geçmişe, ölüme odaklanmış bir odaydı.

Karşısındaki dolbanlar Odrade'nin çok hoşuna gitmişti. Aralarında onar moleküllük boşluk bulunan düz, siyah ekran kanatları saydam bir sıvının içinde dönmekteydi. Birinci sınıf Ix malı dolbanlar manzarayı pek bozmadan, ışığın ayarlanan seviyede kalmasını sağlardı. Ressamlar ve antikacılar onları polarize edici sistemlere yeğlerdi çünkü ışığın tam spektrumda kullanılmasını sağlarlardı. Buraya yerleştirilmeleri, bu odanın Tiran'ın hazinesinin en iyi parçalarının sergilendiği yer olduğunu gösteriyordu. Evet... Aralarında mesela Tiran'ın evlenmek istediği kadının giydiği bir cüppe vardı.

Rahip danışmanlar odanın bir ucunda toplanmış, sahte Tuek'e aldırmadan kendi aralarında hararetle tartışıyordu. Taraza yakında durmuş dinliyordu. Rahipleri aptal bulduğu yüzünden okunuyordu.

Waff geniş kapının yanında, Yüz Dansçılarından oluşan maiyetiyle birlikte durmaktaydı. Bakışları Sheeana, Odrade ve Taraza, nadiren de tartışan rahipler arasında gidip geliyordu. Kararsızlığını her hareketiyle ele veriyordu. Bene Gesseritler onu gerçekten destekleyecek miydiler? Birlikte Rakislileri barışçıl yöntemlerle ikna edebilir miydiler?

Sheeana'yla korumaları gelip Odrade'nin yanında durdular. Hâlâ sırım gibi olsa da kızın kilo almaya başlamış, kaslarının da giderek Bene Gesserit tonuna bürünmüş olması Odrade'nin dikkatini çekti. Sheeana'nın zeytuni yanakları dolgunlaştığından, elmacık kemiklerinin çıkıklığı azalmıştı; kahverengi gözleri daha suluydu fakat kahverengi saçında güneşin sebep olduğu kızıl teller vardı hâlâ. Tartışan rahipleri dikkatle izlemesi, brifingde kendisine anlatılan şeyler üstüne düşündüğünü gösteriyordu.

"Cidden dövüşecekler mi?" diye fısıldadı.

"Onları dinle," dedi Odrade.

"Başrahibe Ana ne yapacak?"

"Onu dikkatle izle."

Kaslı çömez grubunun ortasında duran Taraza'ya baktılar. Taraza rahipleri izlemeyi sürdürüyordu fakat artık eğlenir gibiydi.

Rakisliler grubu tartışmaya dışarıda, teras bahçesinde başlamıştı. Gölgeler uzayınca içeri geçmişlerdi ve şimdi tartışmalarına burada devam ediyorlardı. Burunlarından soluyorlardı; kâh mırıldanıyor, kâh bağırıyorlardı. Sahte Tuek'in onları nasıl izlediğini görmüyor muydular?

Odrade dikkatini tekrar dışarıya, teras bahçesinin ötesinde görülen ufka yöneltti: Çölde hayat belirtisi yoktu. Dar'üs-Balat'tan ne tarafa baksanız sadece bomboş çöl görürdünüz. Burada doğup büyüyen insanların hayatı ve gezegenlerini algılayışı, bu rahip danışmanların çoğununkinden farklıydı. Burası yüksek enlemlerin yeşil alanlarına ve uzun çöl yollarını gösteren çiçekli parmakları andıran, suyu tazelenen, sürüsüne bereket vahalarına benzemiyordu. Dar'üs-Balat'tan bakıldığında görülen tek şey, gezegeni kuşak gibi çevreleyen meridyen çölüydü.

Sahte Tuek, "Bu saçmalıkları yeterince dinledim!" diye patladı. Danışmanlardan birini sertçe yana iterek, tartışan grubun ortasına daldı; olduğu yerde dönerek hepsinin yüzüne birer birer baktı. "Siz hepiniz deli misiniz?"

Rahiplerden biri (tanrılar adına, yaşlı Albertus'tu bu!) odanın diğer tarafındaki Waff'a bakarak seslendi: "Ser Waff! Yüz Dansçınıza hâkim olur musunuz lütfen?"

Waff duraksadıktan sonra tartışmacılara doğru yürüdü; maiyeti hemen ardından geldiler.

Sahte Tuek, Waff'a hışımla dönüp parmağını uzattı: "Sen! Olduğun yerde kal! Tleilaxlıların işimize karışmasına izin vermeyeceğim! Planınızı çok net anladım!"

Sahte Tuek konuşurken Odrade, Waff'ı izlemişti. Bene

Tleilax Efendisi, adamlarından birinin kendisiyle bu şekilde konuşmasına ilk kez tanık oluyordu. Waff şoka girmişti! Yüzü hiddetten çarpılmıştı. Ağzından kızgın böceklerin vızıltısı gibi sesler çıkıyordu; Odrade'nin bilmediği bir dilde konuştuğu belliydi. Maiyetindeki Yüz Dansçıları donakalmışlardı fakat sahte Tuek hiç istifini bozmadan tekrar danışmanlarına döndü.

Waff vızıldamayı kesti. Afallamıştı! Yüz Dansçısı Tuek ona itaat etmiyordu! Rahiplere doğru yürümeye başladı. Sahte Tuek onu görünce yine elini kaldırdı; parmağı havada titriyordu.

"Sana bu işe karışma dedim! Belki beni öldürebilirsin ama saçmalıklarınla aklımı bulandıramayacaksın, pis Tleilaxlı!"

Waff donakaldı. Birden gerçeği anladı. Taraza'ya öfkeyle baktığında, kadının yüzündeki gülümsemeyi gördü; kendisinin düştüğü durum Taraza'yı eğlendiriyordu. Waff'ın hiddetini yöneltebileceği yeni bir hedefi vardı artık.

"Sen biliyordun!"

"Şüpheleniyordum."

"Sen... Sen..."

"Onu işinde fazla iyi kıldınız," dedi Taraza. "Tamamen sizin suçunuz."

Rahipler bu konuşmaya aldırmıyordu. Sahte Tuek'e bağırıyor, defolmasını söylüyor, ona "Kahrolası Yüz Dansçısı!" diyorlardı.

Odrade bu saldırının hedefini dikkatle izliyordu. Kopyalama işlemi ne kadar başarılı olmuştu? Yüz Dansçısı kendini Tuek olduğuna gerçekten ikna etmiş miydi?

Ansızın çöken sessizlikte Sahte Tuek vakarla dikelip, kendisini suçlayan rahiplere horgörüyle baktı. "Beni hepiniz tanırsınız," dedi. "Tek Tanrı olan Bölünmüş Tanrı'ya yıllarca hizmet ettiğimi bilirsiniz. Kumpasınıza ortadan kaldırılmam da dahilse hemen şimdi O'nun yanına gitmeye hazırım ama şunu unutmayın: O kalbinizdekileri bilir!"

Rahipler hep birden dönüp Waff'a baktılar. Başrahiplerinin yerine bir Yüz Dansçısı'nın geçtiğini gören yoktu aralarında. Hiçbiri görmemişti. Bazı kişiler bunun olduğunu söylemişti, o kadar... Ama yalan söylüyor da olabilirlerdi. Rahiplerden birkaçı Odrade'ye baktı. Kendilerini ikna edenlerden biri de oydu.

Waff da Odrade'ye bakıyordu.

Odrade gülümseyip Tleilax Efendisi'ne hitap etti: "Şu sıralar Başrahiplik makamının başkalarının eline geçmemesi işimize gelir," dedi.

Waff bunun kendisinin de lehine olacağını hemen anladı. Rahiplerle Bene Gesserit'in arasını açacak bir meseleydi bu. Böylece Rahibeler Birliği'nin Tleilaxlılara karşı en tehlikeli kozlarından biri ortadan kalkmış oluyordu.

"Benim de işime gelir," dedi Waff.

Rahipler tekrar öfkeyle bağrışmaya başlayınca Taraza araya girdi. Sert bir sesle, "Anlaşmamızı hanginiz bozacak?" diye sordu.

Tuek iki danışmanını yana iterek, uzun adımlarla Başrahibe Ana'ya doğru yürüdü. Ancak bir adım kala durdu.

"Ne biçim bir oyun bu?" diye sordu.

"Seni, yerine geçmek isteyenlere karşı destekliyoruz," dedi Taraza. "Bene Tleilax da destekliyor. Böylece Başrahiplik seçiminde bizim de oyumuz olduğunu göstermiş oluyoruz."

Rahipler hep bir ağızdan bağırdı: "O bir Yüz Dansçısı mı, değil mi?"

Taraza karşısındaki adama müşfikçe baktı: "Yüz Dansçısı mısın?"

"Tabii ki hayır!"

Taraza, Odrade'ye baktı. Odrade, "Bir hata olmuş galiba," dedi.

Odrade, rahipler grubundaki Albertus'u gözleriyle arayıp buldu ve onunla bakıştı. "Sheeana, Bölünmüş Tanrı Kilisesi şimdi ne yapmalı?" dedi.

Sheeana kendisine tembihleneni yaptı... Muhafızlarının arasından öne çıkarak, talimat verilen şekilde, mağrurca konuştu: "Tanrı'ya hizmet etmeyi sürdürecekler!"

"Bu toplantı sonuçlanmış gibi görünüyor," dedi Taraza. "Başrahip Tuek... Korunmaya ihtiyacınız varsa, dışarıdaki koridorda bir muhafız bölüğümüz bekliyor. Emrinize amadeler."

Tuek'in durumu anlayıp kabullendiğini görebiliyorlardı. Tamamen Bene Gesseritlerin emrindeydi artık. Yüz Dansçısı kökenlerine dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Rahiplerle Tuek'in gitmelerinin ardından Waff, Taraza'ya dönüp İslamiyet dilinde tek bir sözcük söyledi: "Açıkla!"

Taraza muhafızlarından uzaklaştı; şimdi kendini savunmasız kılmış gibi görünüyordu. Sheeana'nın önünde tartıştıkları, hesaplı bir hareketti bu. Taraza aynı dilde konuşarak yanıtladı: "Bene Tleilax'a karşı kozumuzdan vazgeçiyoruz."

Waff bunu düşünürken beklediler. Taraza, Tleilaxlıların kendilerine verdikleri ismin "adlandırılamaz" şeklinde çevrilebileceğini anımsattı kendine. Genellikle tanrılardan böyle bahsedilirdi.

Bu *tanrı*, az önce tanık olduğu şeyin Ixlilerle Balıklarla Konuşanların arasına karışmış Yüz Dansçılarının da başına gelebileceğini akıl etmemişti besbelli. Waff daha bir sürü şok yaşayacaktı. Fakat şimdiden epey şaşkın gibiydi.

Waff'ın aklından pek çok yanıtsız soru geçiyordu. Gammu'dan aldığı raporlardan tatmin olmamıştı. Şimdi tehlikeli bir ikili oyun oynuyordu. Rahibeler Birliği de benzer bir oyun mu oynamaktaydı? Fakat Tleilaxlı Yitmişleri ayartmak, Saygın Anaların saldırısına davetiye çıkarmak demekti. Taraza da aynı şeyi söyleyerek uyarıda bulunmuştu. Peki Gammu'daki yaşlı Başar hâlâ hatırı sayılır bir kuvvetin temsilcisi miydi?

Waff bu soruyu dillendirdi.

Taraza başka bir soruyla karşılık verdi: "Gulâmımızı nasıl

değiştirdiniz? Ne kazanmayı umuyordunuz?" Gerçi bunun yanıtını zaten bildiğine emindi. Fakat bilmiyormuş gibi yapması gerekiyordu.

Waff, "Tüm Bene Gesseritlerin ölmesini!" demeyi istedi. Bene Gesseritler fazla tehlikeliydi. Ancak değerleri paha biçilmezdi. Waff sessizce surat asarak, yüz hatlarını iyice çocuksu gösteren düşünceli bir ifadeyle Rahibe Analara baktı.

Taraza, *Huysuz bir çocuk,* diye düşündü. Sonra kendini uyardı: Waff'ı küçümsemek tehlikeli olurdu. Tleilaxlıların yumurtasının kabuğunu kırınca içinde başka bir yumurta bulurdunuz; hep böyle giderdi... Sonsuza dek! Her şey dönüp dolaşıp, Odrade'nin bu odada hâlâ ihtilaflar sebebiyle kanlı şiddet yaşanabileceği kaygısına geliyordu. Tleilaxlılar orospulardan ve diğer Yitmişlerden öğrendikleri her şeyi gerçekten söylemiş miydi? Gulâm, Tleilaxlıların potansiyel bir silahı mıydı sadece?

Taraza, Meclis'inin "Dokuzuncu Analizindeki" yaklaşımı kullanarak Waff'ın ağzını biraz daha aramaya karar verdi. Yine İslamiyet dilinde konuştu: "Peygamber'in diyarında kendi onuruna leke mi süreceksin? Bizimle söz verdiğin kadar açık konuşup paylaşımda bulunmadın."

"Size cinsel–"

Taraza, "Her şeyi paylaşmadın!" diyerek Waff'ın sözünü kesti. "Gulâm yüzünden; bunu biliyoruz."

Waff'ın tepkilerini görebiliyordu. Adam köşeye kıstırılmış bir hayvandan farksızdı. Böyle hayvanlar son derece tehlikeli olurdu. Taraza bir keresinde, melez bir tazının (antik Dan'ın evcil köpeklerinden gelen vahşi ve ürkek bir cinsti) bir grup genç tarafından köşeye kıstırıldığını görmüştü. Hayvan kendisini kovalayanların ortasına hiç beklenmedik bir vahşilikle dalıp sağa sola saldırarak kendini kurtarmıştı. Gençlerden ikisi kalıcı şekilde sakatlanmıştı ve sadece biri yarasız beresiz kurtulabilmişti! Waff şu an o hayvan gibiydi. Taraza, adamın ellerinde silah olmamasına hayıflandığını görebili-

yordu; Tleilaxlılarla Bene Gesseritler buraya gelmeden önce birbirlerinin üstünü dikkatle aramışlardı. Taraza, Waff'ın silah taşımadığına emindi. Yine de...

Waff kaygılı rolü yaparak konuştu: "Bize hükmetmeyi umduğunuzdan haberim yok sanıyorsun!"

"İşte *bu*, Dağılış insanlarının beraberlerinde götürdüğü çürük," dedi Taraza. "Çekirdekteki çürük."

Waff'ın tavrı değişti. Bu Bene Gesserit'in lafındaki derin imaları görmezden gelemezdi. Fakat bu kadın aralarını açmaya mı çalışıyordu?

"Peygamber tüm insanların (Dağılış insanlarının da, diğerlerinin de) zihnine birer konum bulucu yerleştirmişti," dedi Taraza. "Dağılış insanlarını bize geri getirdi, içlerindeki çürüklerle birlikte."

Waff dişlerini gıcırdattı. Taraza ne yapmaya çalışıyordu? Waff'ın aklına çılgınca bir fikir geldi: Rahibeler Birliği havadaki zehirli bir gazla aklını bulandırmış olmasındı? On-
548 lar başkalarının mahrum bırakıldığı bilgilere *sahipti!* Waff, Odrade'ye ve ardından tekrar Taraza'ya baktı. Gulâm formunda defalarca diriltildiği için yaşlıydı fakat Bene Gesseritler kadar yaşlı olmadığını biliyordu. Bu insanlar cidden yaşlıydı! Genellikle genç görünseler de yaşlıydılar... Waff'ın hayal etmekten bile ürktüğü kadar.

Taraza da benzer düşünceler içindeydi. Waff'ın daha derin şeylerin farkına vardığını gözlerindeki parıltıdan anlamıştı. Zorunluluklar yeni bakış açılarının kapısını açardı. Bu Tleilaxlı ne kadar derine inmişti acaba? Gözleri öyle ihtiyardı ki! Taraza bu Tleilax Efendilerinin beyninin artık başka bir şeye, zayıflatıcı her türlü hissin silindiği bir holokayda dönüştüğünü seziyordu. Waff'ın duyduğundan şüphelendiği güvensizlik hissini paylaşıyordu. Bu onları birleştirecek bir bağ mıydı?

Ortak düşüncelerin yönelimi.

Waff, "Bize karşı kozunuzdan vazgeçtiğinizi söyledin ama

hâlâ parmaklarınızı boğazımda hissediyorum," diye homurdandı.

"Ben de bizim boğazımızdaki parmaklardan bahsedeyim öyleyse," dedi Taraza. "Bazı Yitmişler sizin yanınıza döndü. Oysa Dağılış'tan bize dönen tek bir Rahibe Ana bile olmadı."

"Peki bütün o bildiklerinizi..."

"Başka bilgi toplama yöntemlerimiz var. Dağılış'a gönderdiğimiz Rahibe Analara ne oldu dersin?"

"Toplıca bir felakete uğramış olabilirler mi?" Waff başını iki yana salladı. Geri dönen Tleilaxlılardan hiçbiri böyle bir şeyden bahsetmemişti. Waff'ın şüphelerini besleyen bir tutarsızlıktı bu. Kime inanmalıydı?

"Akılları çelindi," dedi Taraza.

Odrade bu genel şüphenin Başrahibe Ana tarafından ilk kez dillendirilişini duyunca, o basit sözün muazzam bir önemi olduğunu hissederek ürktü. Rahibe Anaların pek çok güçlüğün üstesinden gelebilecek niteliklere, acil durum planlarına ve doğaçlama yeteneğine sahip olduklarını biliyordu. Uzayın derinliklerinde *bütün bunları* aşabilen bir şey mi vardı?

Waff karşılık vermeyince Taraza konuştu: "Bize kirli ellerle geliyorsun."

Waff, "Öyle demeye cüret mi ediyorsun?" diye sordu. "Asıl siz, Başar'ın annesinden öğrendiğiniz yöntemlerle kaynaklarımızı azaltmayı sürdürmüyor musunuz?"

"Dağılış'tan gelenlerin kaynaklarına sahip olursanız bu kayıpları kaldırabileceğinizi biliyorduk," dedi Taraza.

Waff titrek bir nefes aldı. Bene Gesseritler bunu bile biliyordu demek. Waff nasıl öğrendiklerini kısmen anlayabiliyordu. Neyse, sahte Tuek'i tekrar kontrol altına almanın bir yolunu bulmak gerekecekti. Dağılmışların asıl istediği Rakis'ti ve Tleilaxlılardan talep edebilirlerdi.

Taraza, Waff'a biraz daha yaklaştı; yalnız ve savunmasızdı. Muhafızlarının gerildiğini gördü. Sheeana, Başrahibe

Ana'ya doğru ufak bir adım attıysa da Odrade tarafından geri çekildi.

Odrade potansiyel saldırganlara değil, Başrahibe Ana'ya bakmayı sürdürüyordu. Tleilaxlılar, Bene Gesseritlerin onlara hizmet edeceğine tamamen ikna olmuş muydu? Taraza bunun sınırlarını sınamıştı hiç şüphesiz. Hem de İslamiyet dilinde. Fakat muhafızlarından uzakta ve Waff'la adamlarının karşısında öyle yapayalnız görünüyordu ki. Waff'ın bariz şüpheleri, adamı ne yapmaya yöneltecekti şimdi?

Taraza ürperdi.

Odrade bunu gördü. Taraza çocukken aşırı zayıftı ve asla fazla kilosu olmamıştı. Bu yüzden de hava değişimlerine, özellikle de soğuğa karşı çok duyarlıydı fakat Odrade odanın ısısında değişiklik fark etmiyordu. Demek ki Taraza tehlikeli bir karar almıştı; bu karar öyle tehlikeliydi ki vücudu ona ihanet ediyordu. Kararı kendisi için değil, Rahibeler Birliği için tehlikeliydi elbette. Bir Bene Gesserit'in işleyebileceği *en*
550 büyük suç, tarikatına ihanet etmekti.

"Size her şekilde hizmet edeceğiz, tek bir şey hariç," dedi Taraza. "Bizi asla gulâm üretmekte kullanmayacaksınız!"

Waff'ın benzi attı.

Taraza devam etti: "Hiçbirimiz asla, ne şimdi ne de sonra bir..." Duraksadı. "... Akslotl tankına dönüşmeyecek."

Waff sağ elini kaldırmaya başladı... Her Rahibe Ana'nın bildiği bir işaretti bu: Adam, Yüz Dansçılarına saldırı emri veriyordu.

Taraza, Waff'ın kalkan elini gösterdi. "O hareketi tamamlarsan Tleilaxlılar her şeylerini kaybeder. Tanrı'nın ulağı..." Başıyla, omzunun üstünden Sheeana'yı gösterdi. "... Size sırt çevirir, Peygamber'in sözleri de ağzınızda toza dönüşür."

Waff bu sözleri İslamiyet dilinde duyunca dayanamadı. Elini indirdi fakat Taraza'ya öfkeyle bakmayı sürdürdü.

"Büyükelçim bildiğimiz her şeyi paylaşacağımızı söyledi," dedi Taraza. "Sen de paylaşacağınızı söyledin. Tanrı'nın ula-

ğı, Peygamber'in kulaklarıyla dinler! Tleilaxlıların Abdl'ı ne diyecek?"

Waff'ın omuzları çöktü.

Taraza, ona sırtını döndü. Bunun şu an tamamen güvenli olan, zekice bir hareket olduğunu hem kendisi hem de odadaki diğer tüm Rahibe Analar biliyordu. Taraza odanın diğer tarafındaki Odrade'ye gülümsedi; Odrade'nin bu gülümseyişi doğru yorumlayacağının bilincindeydi. Bene Gesserit tarzı bir cezayı biraz tattırmanın vakti gelmişti!

"Tleilaxlılar soy üretmekte kullanmak için bir Atreides istiyor," dedi Taraza. "Size Darwi Odrade'yi veriyorum. Daha sonra başka Atreidesler de alacaksınız."

Waff bir karar vermişti. "Saygın Analar hakkında çok şey biliyor olabilirsiniz," dedi. "Ama siz..."

"Orospular!" Taraza hışımla Waff'a döndü.

"Nasıl çağırırsan çağır. Ama onlar hakkında bilmediğiniz bir şey olduğu sözlerinizden anlaşılıyor. Size bunu söylemekle pazarlığımızı tamamlamış oluyorum. Orgazm platformunun hislerini yoğunlaştırıp erkek vücuduna yayabiliyorlar. Erkeğin duyumsal açıdan kendini tamamen vermesini sağlıyorlar. Çoklu orgazm dalgaları yaratılıyor ve bunlar... Kadın tarafından, uzun süre sürdürülebiliyor."

"Kendini tamamen vermesini mi?" Taraza şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı.

Odrade de afallamıştı ve odadaki tüm Rahibelerin, hatta çömezlerin bile aynı halde olduğunu görüyordu. Sadece Sheeana anlamamış gibiydi.

Waff kibirli ve fesat bir gülümsemeyle "Başrahibe Ana Taraza, size şunu söyleyeyim ki aynı şeyi bizzat yapmayı başardık," dedi. "Hatta ben bile! Gerçi sinirlendim ve... Eee, dişi rolü oynayan Yüz Dansçısı'nın kendini öldürmesine yol açtım. Hiç kimse... Tekrar söylüyorum, hiç kimse üstümde öyle bir hâkimiyet kuramaz!"

"Nasıl bir hâkimiyet?"

"O bir Yüz Dansçısı değil de, sizin tabirinizle şu... Orospulardan biri olsaydı bana her şeyi yaptırabilirdi; sorgusuz sualsiz itaat ederdim." Waff ürperdi. "Onu öldürmek için... Tüm irademi kullanmak zorunda kaldım." Waff bu anı karşısında kapıldığı hayretle başını iki yana salladı. "Beni öfkem kurtardı."

Taraza yutkunmaya çalıştı; boğazı kurumuştu. "Nasıl..."

"Nasıl mı yapılıyor? Pekâlâ! Ama bu bilgiyi paylaşmadan önce sizi uyarayım: İçinizden biri bu öğrendiklerinizi üstümüzde uygulamaya kalkarsa katliam çıkar! Domellerimizi ve tüm halkımızı bu konuda hazırladık; bizi o şekilde etkilemeye çalıştığınıza dair en ufak bir belirti görürsek, ellerine geçen tüm Rahibe Anaları öldürerek karşılık verecekler!"

"Hiçbirimiz öyle bir şey yapmayız ama bizi tehdit ettiğiniz için değil. O yöntemi kullanmamızın bizi mahvedeceğini bildiğimiz için. Yani kanlı bir katliam yapmanıza gerek olmayacak."

552 "Ya? Peki şu... Şu orospuları neden mahvetmiyor öyleyse?"

"Mahvediyor! Dokundukları herkesi de mahvediyor!"

"Beni mahvetmedi!"

"Seni Tanrı koruyor, Abdl'ım," dedi Taraza. "Tüm imanlıları koruduğu gibi."

Waff ikna olmuştu; odaya bakındıktan sonra tekrar Taraza'ya döndü. "Herkes duysun ki, Peygamber'in diyarında yükümlülüğümü yerine getiriyorum." Yüz Dansçısı muhafızlarından ikisine el salladı. "Şimdi bir gösteri yapacağız."

Odrade çok sonra çatı odasında yalnız kaldığında, Sheeana'nın o gösteriyi baştan sona izlemesine izin vermekle doğru yapıp yapmadıklarını merak etti. Fakat neden olmasındı ki? Sheeana, Rahibeler Birliği'ne baş koymuştu. Hem onu odadan çıkarmak Waff'ı şüphelendirirdi.

Sheeana'nın, Yüz Dansçılarının performansını izlerken tahrik olduğu belliydi. Eğitici Gözetmenlerin, erkek asistanlarını Sheeana için normalden önce çağırmaları gerekecekti.

Sheeana o zaman ne yapacaktı? Yeni öğrendiği bu bilgileri o erkekler üstünde deneyecek miydi? Bunu yapması önlenmeliydi! Bunun kendisi için ne kadar tehlikeli olduğunu anlaması sağlanmalıydı.

Odadaki Rahibelerle çömezler kendilerine iyi hâkim olmuş ve öğrendiklerini hafızalarında depolamışlardı. Sheeana'nın eğitiminde bu gözlem temel alınmalıydı. Böylesi içsel güçleri başkaları zapt edebildiğine göre, o da edebilirdi.

Yüz Dansçısı gözlemcilerin yüzleri ifadesiz kalmıştı fakat Waff ilginç tepkiler vermişti. Gösteri yapan o iki Yüz Dansçısı'nı öldürteceğini söylemişti fakat önce ne yapacaktı? Kendini tutamayıp baştan mı çıkacaktı? Yüz Dansçısı erkeğin hazdan kıvranmasını izlerken aklından neler geçmişti?

O gösteri, Odrade'ye Büyük Keen Meydanı'da izlediği Rakis dansını anımsatmıştı bir şekilde. O dans kısa vadede ritmik değildi, ki bilinçli bir tercihti bu... Uzun vadedeyse aşağı yukarı iki yüz adımda bir tekrarlanan bir ritmi vardı. O dansçılar ritimlerini şaşılacak kadar uzun tutabiliyordu.

Tıpkı o Yüz Dansçısı performansçılar gibi.

Siaynoq, Dağılış'taki milyarlarca kişiyi cinselliğin esiri yaptı!

Odrade o dansı, o uzun ritimli dansı ve ardından yaşanan kaotik şiddeti düşündü. Siaynoq eskiden dinsel enerjilere görkemli bir şekilde odaklanırken, zamanla yozlaşıp farklı bir tür alışverişe dönüşmüştü. Odrade, Büyük Meydan'daki o dansın bir kısmını izlediğini Sheeana'ya söylediğinde kızın heyecanlanmasını düşündü. Sheeana'ya, "Orada ne paylaştılar?" diye sorduğunu anımsadı.

"Dansçıları paylaştılar, sersem!"

Sheeana'nın böyle konuşmasına izin verilemezdi. "Seni o ses tonu konusunda uyarmıştım, Sheeana," demişti Odrade. "Bir Rahibe Ana'nın seni nasıl cezalandırabileceğini hemen şimdi öğrenmek ister misin?"

Odrade, Dar'üs-Balat'taki çatı süitinin penceresinden dışarıya, giderek çöken karanlığa bakarken, zihninde o ke-

limeler hayalet mesajlar gibi belirdi. Derin bir yalnızlık hissi duydu. Diğerlerinin hepsi bu odadan gitmişti.

Sadece cezalandırılan kaldı!

Büyük Meydan'a bakan o odada, Sheeana'nın gözleri nasıl da parlamıştı; zihni nasıl da sorularla doluydu. "Neden hep can yakmaktan ve cezalardan bahsediyorsun?"

"Disiplini öğrenmelisin. Kendini kontrol edemezsen başkalarını nasıl kontrol edeceksin?"

"Bu dersi sevmiyorum."

"Hiçbirimiz pek sevmeyiz... Ama değerini sonradan, yaşadığımız tecrübelerle anlarız."

Odrade'nin verdiği bu karşılık tam da istediği şekilde, epey bir süre Sheeana'nın aklını kurcalamıştı. Kız sonunda o dansla ilgili tüm bildiklerini anlatmıştı.

"Bazı dansçılar kaçar. Diğerleri dosdoğru Şeytan'a gider. Rahipler Şeyh Hulud'a gittiklerini söylüyor."

"Kurtulanlar ne yapar?"

"Kendilerine geldikten sonra, çölde büyük bir dansa katılmaları gerekir. Şeytan oraya gelirse ölürler. Gelmezse ödüllendirilirler."

Odrade örüntüyü görmüştü. O noktadan sonra Sheeana'nın daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmamıştı, her ne kadar Odrade onun devam etmesine izin verse de. Kızın sesi nasıl da öfkeliydi!

"Para veya pazarda tezgâh gibi şeylerle ödüllendirilirler. Rahipler onların insan olduklarını kanıtladığını söyler."

"Başaramayanlar insandan sayılmaz mı yani?"

Sheeana uzun bir süre susup bunu düşünmüştü. Fakat Odrade meseleyi anlamıştı: Rahibeler Birliği'nin insanlık testi! Kendisinin Rahibeler Birliği tarafından insan olarak kabul edilmek için geçtiği sınamadan Sheeana da geçmişti. O sınavda çekilen acılar daha sonrakilerin yanında nasıl da önemsiz görünüyordu şimdi!

Odrade müzenin loş çatı süitinde sağ elini kaldırıp baktı;

ıstırap kutusunu ve boynuna dayanan, geri çekilmeye veya bağırmaya kalkarsa saplanmaya hazır duran gomcebbârı hatırladı.

Sheeana da bağırmamıştı. Fakat Odrade'nin sorduğu sorunun yanıtını o sınavdan geçmeden önce bile biliyordu.

"İnsanlar ama farklılar."

Odrade, Tiran'ın yok-odasından alınan şeylerin bulunduğu boş odada yüksek sesle konuştu:

"Bize ne yaptın, Leto? Bizimle konuşan Şeytan mısın sadece? Şimdi neyi paylaşmaya zorlayacaksın bizi?"

Fosil dansı fosil seksine mi dönüşecekti?

"Kiminle konuşuyorsun, Ana?"

Sheeana'nın sesiydi bu; odanın diğer tarafındaki açık kapıdan gelmişti. Sheeana'nın gri aday cüppesi, oradaki belli belirsiz bir siluetten ibaretti ve kız yaklaştıkça büyümekteydi.

Sheeana, Odrade'nin yakınında durup, "Beni Başrahibe Ana gönderdi," dedi.

"Kendi kendimle konuşuyordum," dedi Odrade. Tuhaf bir şekilde suskun kıza bakarken, Sheeana'ya kritik sorunun sorulduğu anın gergin heyecanını anımsadı.

"Rahibe Ana olmak istiyor musun?"

"Neden kendi kendine konuşuyorsun, Ana?" Sheeana'nın sesinde kaygı vardı. Öğretmen Gözetmenler, Sheeana'nın böyle hislerini ortadan kaldırmak için epey uğraşmak zorunda kalacaklardı.

"Sana Rahibe Ana olmak isteyip istemediğini soruşumu hatırladım," dedi Odrade. "O da aklıma başka şeyler getirdi."

"Sana her konuda teslim olmam, hiçbir şeyi gizlememem, hiçbir konuda itaatsizlik etmemem gerektiğini söylemiştin."

"Sen de, 'Hepsi bu mu?' demiştin."

"Pek bir şey bilmiyordum, değil mi? Hâlâ da pek bir şey bilmiyorum."

"Hepimiz öyleyiz, çocuk. Ama hepimiz aynı danstayız. Birimiz bile başarısız olursak da Şeytan'ın geleceği kesin."

Yabancılar tanıştığında birbirlerine karşı çok hoşgörülü davranmalıdır, ne de olsa âdetleri ve aldıkları eğitim farklı olabilir.

–LEYDİ JESSICA
"Arrakis Bilgeliği"nden

Ufuktaki son yeşilimsi ışık hattı da kaybolunca, Burzmali tekrar yola koyulmalarını işaret etti. Ysai'nin diğer ucuna, onları Duncan'a götürecek olan çevre yoluna vardıklarında hava kararmıştı. Bulutlarla kaplı gökyüzü şehrin ışıklarını aşağıya, rehberlerinin onları aralarından geçirdiği gecekondulara doğru yansıtıyordu.

Lucilla bu rehberlerden hiç hoşlanmamıştı. Yan sokaklardan ve ansızın açılan kapıların ardından çıkıvererek, onlara fısıltıyla yol tarif ediyorlardı.

Kaçak çiftin burada olduğunu ve gittikleri randevuyu bilen çok fazla kişi vardı!

Lucilla içindeki nefreti kontrol altına almayı başarmıştı fakat gördüğü her insan onda derin bir güvensizlik hissi uyandırıyordu. Müşterisiyle yürüyen bir oyunkadını numarası yapması giderek güçleşiyordu.

Yolun yaya kaldırımı çamurluydu; çamurun çoğu, geçen yerarabaları tarafından sıçratılmıştı. Daha yarım kilometre bile gitmeden Lucilla'nın ayakları üşüdü; el ve ayaklarını ısıtmak için vücudundaki kan akışını ayarlayarak fazladan enerji harcamak zorunda kaldı.

Burzmali sessizce, başı eğik yürümekteydi; o da kara kara düşünür gibi görünüyordu. Fakat Lucilla kanmıyordu. Burzmali etraflarından gelen her sesi duyuyor, yaklaşan her aracı görüyordu. Ne zaman bir yerarabası yaklaşsa Burzmali,

Lucilla'yı hemen yolun dışına çıkarıyordu. Süspansörlü arabalar yol kenarındaki çalılara çamur sıçratarak geçiyordu. Burzmali arabaların iyice uzaklaştığına, artık o araçlardaki kişilerin onları göremeyeceğine ve duyamayacağına emin olana dek Lucilla'yı yanında, karlı toprakta tutuyordu. Gerçi araçların motorları epey gürültü çıkardığından sürücülerin başka ses duyması zaten pek mümkün değildi.

İki saat yürümelerinden sonra Burzmali durup, önünde uzanan yola baktı. Gidecekleri yerin "tamamen güvenli" bir banliyö olduğu söylenmişti fakat Lucilla bunun doğru olmadığını biliyordu. Gammu'da hiçbir yer tamamen güvenli değildi.

İlerilerindeki bulutların alt kısmını aydınlatan sarı ışıklar, gidecekleri banliyönün yerini belli ediyordu. Çamura basa basa yürürken karşılarına çıkan bir çevre yolu tünelinden geçip, bir çeşit meyvelikteki alçak bir tepeye çıktılar. Loşlukta görülen dallar çıplaktı.

Lucilla yukarı baktı. Bulutlar seyreliyordu. Gammu'nun çok sayıda küçük ayı vardı... Koruyucu yok-gemiler. Bunlardan bazılarını Teg konuşlandırmıştı fakat Lucilla aralarında muhafız rolünü paylaşan, sıra sıra dizili yeni gemilerin de olduğunu fark etti. Gökyüzündeki en parlak yıldızlardan aşağı yukarı dört kat büyük görünüyor ve genellikle birlikte geziyorlardı, bu da yansıttıkları ışığı faydalı fakat istikrarsız kılıyordu çünkü hızlı hareket ediyorlardı... Sadece birkaç saatte göğü kat edip ufukta gözden kayboluyorlardı. Lucilla dağılan bulutların arasında, tek sıra halinde dizili böyle altı ayın belirdiğini görünce, o gemilerin Teg'in savunma sistemine ait olup olmadığını merak etti.

Böyle savunma yöntemlerinin temsil ettiği kuşatma zihniyetinin temel kusurunu düşündü bir an. Teg onlar hakkında haklıydı. Savaşta başarının sırrının hareketlilik olduğunu söylemişti fakat Lucilla onun hareketlilikten kastının yürümek olduğundan şüpheliydi.

Karlı bayırda gizlenecek yer yoktu; Lucilla, Burzmali'nin

kaygılı olduğunu hissediyordu. Ya birileri gelirse ne yapacaklardı? Sol taraflarında, aşağıdaki banliyöye doğru uzanan karlı, çukur bir kısım vardı. Yol değildi fakat Lucilla patika olabileceğini düşündü.

Burzmali öne düşüp çukur kısma doğru yürüyerek, "Buradan aşağıya," dedi.

Şimdi baldırlarına kadar kar içindeydiler.

"Umarım o insanlar güvenilirdir," dedi Lucilla.

"Saygın Analardan nefret ediyorlar," dedi Burzmali. "Benim için yeterli bu."

"Umarım gulâm oradadır!" Lucilla daha da sinirli konuşmamayı başarmıştı fakat şunu eklemeden duramadı: "Nefretleri benim için yeterli değil."

En kötü ihtimalin gerçekleşeceğini varsaymak en iyisi, diye düşündü.

En azından Burzmali'ye güvenmeye başlamıştı. Adam, Teg gibiydi. İkisi de çıkmaz sokaklara girmekten olabildiğince kaçınan insanlardı. Lucilla şimdi bile etraftaki çalılarda gizlenen destek kuvvetleri olabileceğini düşündü.

Karlı patika, asfalt bir yolla son buluyordu; yolun ortası hafif çukurdu, ısıtma sistemli olduğu için de üstünde kar birikmemişti. Orta kısmı biraz ıslaktı. Lucilla yolda birkaç adım atınca, nerede olduğunu anladı... Bir manyetik oluktaydılar. Burası Dağılış öncesinde fabrikalara mal veya hammadde taşımakta kullanılan antik bir manyetik nakliyat merkeziydi.

Burzmali, "Burada sarplaşıyor," diyerek Lucilla'yı uyardı. "Gerçi basamak oymuşlar ama sen yine de dikkatli ol. Basamaklar çok yüksek sayılmaz."

Nihayet manyetik oluğun sonuna geldiler. Oluk harap bir duvarla son buluyordu... Duvar plasçelik temel üstüne, yerli malı tuğlalarla inşa edilmişti. Giderek açılan gökyüzündeki yıldızların hafif ışığı, tuğlaların işçiliğinin kabalığını sergiliyordu... Tipik bir Kıtlık Zamanları öncesi yapıydı bu. Duvarın üstü sarmaşıklarla ve benek benek küfle kaplıydı fakat

tuğlalardaki, harçla beceriksizce doldurulmaya çalışılmış çatlakları pek gizlemiyorlardı. Yukarıda tek sıra halinde uzanan dar pencereler, manyetik oluğun sık çalılara ve yabani otlara açıldığı yere bakıyordu. Pencerelerden üçü elektrik mavisi ışıkla, hafif cızırtılar eşliğinde aydınlanıyordu; içeride faaliyet vardı.

"Burası eskiden fabrikaymış," dedi Burzmali.

Lucilla, "Gözlerim var, hafızam da yerinde!" diye tersledi. Homurdanıp duran bu herif onu aptal mı sanıyordu?

Sol taraflarından ürkünç bir gıcırtı geldi. Sarmaşıklarla kaplı bir bodrum kapağının açılmasıyla birlikte içeriden parlak sarı ışık yükseldi.

"Çabuk!" Burzmali, Lucilla'nın önüne düşüp koşmaya başladı; sık çalıların arasından hızla geçip, açılan kapağın altındaki merdiveni indiler. Kapak makine gürültüsü eşliğinde gıcırdayarak arkalarından kapandı.

Lucilla kendini basık tabanlı, geniş bir mekânda buldu. Tepedeki dev plaşçelik kirişlere uzun sıralar halinde dizilmiş, modern korkürelerden ışık geliyordu. Zemin adamakıllı temizlenmişti fakat üstünde çizik ve çukurlar vardı; bunlar bir zamanlar burada olan makinelerden kalan izlerdi şüphesiz. Lucilla geniş mekânın epey ötesinde hareket seçer gibi oldu. Onunkine benzer bir ejderha desenli cüppe giymiş, genç bir kadın koşar adım yaklaşıyordu.

Lucilla havayı kokladı. Havada nahoş asit kokusu ve altında yatan pis bir koku vardı.

"Burası eskiden Harkonnenlara ait bir fabrikaymış," dedi Burzmali. "Ne üretiyorlardı acaba?"

Genç kadın, Lucilla'nın karşısında durdu. Üstüne yapışan cüppesinin altındaki vücudu tığ gibi ve zarifti; hareketlerinde de zarafet görülüyordu. Yüzü, teninin altından gelen bir ışıkla parlıyordu sanki. Spor yaptığı ve sağlıklı olduğu belliydi. Fakat gördüğü her şeyi tartan yeşil gözlerinde sert, kan dondurucu bir ifade vardı.

"Burayı gözetlemek için birimiz yetmez diye düşündüler demek," dedi kadın.

Burzmali karşılık verecekken Lucilla elini kaldırarak onu susturdu. Bu kadın göründüğü gibi değildi. Lucilla, *Tıpkı benim gibi!* diye düşündü. Kelimelerini özenle seçerek konuştu: "Birbirimizi nerede görsek tanıyoruz anlaşılan."

Genç kadın gülümsedi. "Yaklaşmanızı izledim. Gözlerime inanamadım." Gözlerini çevirerek Burzmali'ye ters ters baktı. "Sözde müşterin bu mu yani?"

"Ve rehberim," dedi Lucilla. Burzmali'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, adamın yanlış bir soru sormaması için dua etti. Bu genç kadın tehlikeliydi!

Burzmali, "Bizi beklemiyor muydun?" diye sordu.

Genç kadın gülerek, "Ahhhh, konuşuyor!" dedi. Gülüşü de bakışları kadar soğuktu.

"Benden o şekilde bahsetmemeni tercih ederim," dedi Burzmali.

560 Genç kadın, "Gammulu pisliklerden istediğim şekilde bahsederim," dedi. "Tercihlerinden bahsetme bana!"

"Ne dedin sen?" Burzmali yorgundu ve bu beklenmedik saldırı karşısında sinirlenmişti.

"Senden istediğim şekilde bahsederim, pislik!"

Burzmali bu hakaretlere yeterince katlanmıştı. Lucilla'nın onu engellemesine fırsat kalmadan, genç kadına okkalı bir tokat savurdu.

Fakat tokat hedefini bulmadı.

Lucilla kadının inanılmaz bir hızla eğilerek saldırıyı savuşturmasını, sonra da Burzmali'nin yenini rüzgârda savrulan bir kumaş parçası misali yakalayıp tek ayağının parmak uçlarında dönerek (hızı bu hareketin zarafetini neredeyse gizliyordu) adamı yere çalmasını ve Burzmali'nin yerde kaymasını hayretle izledi. Kadın bir ayağının üstünde yarım çömelme pozisyonuna geçti; diğer ayağıyla tekme atmaya hazırdı.

"Şimdi onu öldüreceğim," dedi.

Şimdi ne olacağını bilemeyen Lucilla gövdesini büküp yana çekilerek, kadının ansızın attığı tekmeden kıl payı kurtuldu ve standart Bene Gesserit sabard vuruşuyla karşılık verdi; karnına inen sert darbeyle iki büklüm olan genç kadın sırtüstü yere düştü.

"Rehberimi öldüreceğini söylemen münasebetsizlik... Adın her neyse," dedi Lucilla.

Genç kadın nefesini toplamaya çalışarak kesik kesik konuştu: "Adım Murbella, Yüce Saygın Ana. Beni öylesine yavaş bir saldırıyla yenmekle utandırdınız. Bunu neden yaptınız?"

"Bir derse ihtiyacın vardı," dedi Lucilla.

"Cüppemi daha yeni giydim, Yüce Saygın Ana. Lütfen beni affedin. Verdiğiniz muhteşem ders için teşekkürler; tepkinizi hafızama kazıdım ve her kullanışımda size teşekkür edeceğim." Başını eğdi, sonra da muzipçe sırıtarak ayağa fırladı.

Lucilla en soğuk sesiyle sordu: "Kim olduğumu biliyor musun?"

Burzmali'nin yavaşça, acıyla ayağa kalktığını göz ucuyla gördü. Adam kenarda durdu; kadınları izliyordu fakat yüzü öfkeden pancar gibiydi.

"Ne olduğunuzu bana ders verebilmenizden anladım, Yüce Saygın Ana. Affedildim mi?" Murbella muzipçe sırıtmayı kesmişti. Başı eğik duruyordu.

"Affedildin. Bir yok-gemi mi geliyor?"

"Buradakiler öyle diyor. Hazırlandık." Murbella, Burzmali'ye göz attı.

"O hâlâ işime yarıyor ve benimle gelmesi gerek," dedi Lucilla.

"Peki, Yüce Saygın Ana. Beni affettiğinizi söylediniz... Adınızı bahşeder misiniz?"

"Hayır!"

Murbella iç geçirdi. "Gulâmı yakaladık," dedi. "Güneyden geldi, Tleilaxlı kılığında. Geldiğinizde tam onu yatağa atmak üzereydim."

Burzmali seke seke yanlarına geldi. Lucilla, Burzmali'nin tehlikeyi fark etmiş olduğunu anladı. Bu "tamamen güvenli" yer düşman kaynıyordu! Neyse ki düşmanları henüz pek bir şey bilmiyordu.

Burzmali, "Gulâm yaralı değil miydi?" diye sordu.

"Bu da ne tuhaf şey böyle," dedi Murbella. "Hâlâ konuşuyor."

"Gulâmla yatmayacaksın," dedi Lucilla. "O gulâm benim şahsi sorumluluğumda!"

"O tam çantada keklik, Yüce Saygın Ana. İlk damgalayan da benim. Boyun eğmeye başladı bile."

Murbella, Lucilla'yı afallatan, kalpsizce bir rahatlıkla güldü tekrar. "Gelin. İzleyebileceğiniz bir yer var."

Ölümün Caladan'da olsun!

–Antik Zamanlarda Kadeh Tokuştururken Söylenen Söz

Duncan nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Tormsa'nın öldüğünü biliyordu. Tormsa'nın gözlerinden kan fışkırmıştı. Evet, Duncan bunu net hatırlıyordu. Karanlık bir binaya girmişlerdi ve sonra birden etraflarında ışıklar yanmıştı. Duncan başının arkasında acı hissetmişti. Darbe mi almıştı? Kımıldamaya çalıştığında kasları itaat etmedi.

Geniş bir çimenliğin kenarında oturduğunu hatırlıyordu. Bir tür bovling oyunu oynanıyordu... Tuhaf toplar sanki amaçsızca fırlatılıyordu. Oyuncular... Yaygın Giedi Prime kıyafeti giymiş genç adamlardı!

"Yaşlı taklidi yapma egzersizi yapıyorlar," demişti. Bunu dediğini hatırlıyordu.

Yanındaki genç kadın ona boş gözlerle bakmıştı.

"Böyle açık hava oyunlarını sadece yaşlılar oynar," demişti Duncan.

"Ya?"

Yanıtlanamaz bir soruydu bu. O kadın, Duncan'ı en basit sözcüklerle susturabiliyordu.

Hemen ardından da beni Harkonnenlara teslim etti! Bana ihanet etti!

Yani gulâm öncesi hayatından bir anıydı bu.

Gulâm!

Gammu'daki Bene Gesserit Kalesi'ni hatırladı. Kütüphaneyi: Atreides Dükü I. Leto'nun holofoto ve trifotolarını. Teg'in I. Leto'ya benzemesi tesadüf değildi: Teg biraz daha uzun boy-

luydu fakat bunun dışında tıpatıp aynıydı... Uzun ve zayıf yüzüyle, kanca burnuyla, Atreideslerin meşhur karizmasıyla...

Teg!

Duncan, yaşlı Başar'ın o gece Gammu'da onları yiğitçe savunuşunu hatırladı.

Neredeyim?

Onu buraya Tormsa getirmişti. Ysai civarında, otlarla kaplı bir yolda yürüyorlardı. *Barony.* Yolda iki yüz metre yürümüşlerken kar yağmaya başlamıştı. Üzerlerine yapışan sulusepken. Dişlerini bir dakikada takırdatmaya başlayan o soğuk, berbat kar. Durup kukuletalarını başlarına geçirmiş ve yalıtımlı montlarının önünü kapamışlardı. Böylesi daha iyiydi. Fakat yakında gece olacaktı. Hava çok daha soğuyacaktı.

"İleride bir çeşit barınak var," demişti Tormsa. "Geceyi orada geçireceğiz."

Duncan susunca Tormsa, "Sıcak değildir ama en azından kurudur," demişti.

Duncan, Tormsa'nın bahsettiği yerin gri siluetini üç yüz adım kadar kala görmüştü. O iki katlı bina, kirli karın ortasında yükseliyordu. Duncan orayı hemen tanımıştı: Harkonnenlara ait bir sayma karakoluydu. Oradaki gözlemciler yoldan geçenleri sayardı (bazen de öldürürlerdi). Bu bina, gezegenin toprağından üretilen kil tuğlaların, Harkonnenların güruhları kontrol etmekte kullandığı türden, geniş namlulu bir yakıcıyla, çok yüksek ısıda ısıtılması gibi basit bir yöntemle tek bir dev tuğla haline getirilmişti.

Binaya yaklaşırlarken, Duncan bir tam alan savunma perdesinin kalıntılarını görmüştü; perdenin yola bakan tarafında, ateş mızrağı kullanılabilmesi için boşluklar açılmıştı. Birileri sistemi uzun süre önce paramparça etmişti. Alan ağındaki çarpık kenarlı deliklerden bazılarının içinde çalılar bitmişti. Fakat ateş mızrağı boşlukları hâlâ açıkta duruyordu. Ah, evet... İçeridekilerin yaklaşanları görebilmesi için.

Tormsa durup etrafı dikkatle incelemeye ve dinlemeye başlamıştı.

Duncan sayma karakoluna bakmıştı. Bunları çok iyi hatırlıyordu. Boru şeklinde, orijinal bir tohumdan büyümüş çarpık çurpuk bir bitkiyi andıran bir şey çıkmıştı karşısına. O şeyin yüzeyi yüksek ısıya maruz kalıp camsı bir hal almıştı. Çok fazla ısındığı kısımlar siğilsi kabartılardan anlaşılıyordu. Binlerce yıllık erozyon incecik çiziklere yol açsa da, o şey orijinal şeklini korumuştu. Duncan başını kaldırıp yukarı bakınca, eski süspansörlü asansör sisteminin kalıntılarını tanımıştı. Birileri iple kalas bağlayarak geçici onarımda bulunmuştu.

Demek ki tam alan perdesindeki açıklık yakın zamanda açılmıştı.

Tormsa bu açıklıktan geçerek gözden kaybolmuştu.

Duncan'ın zihnindeki anı görüntüsü ansızın, bir düğmeye basılmışçasına değişti. Şimdi yok-kürenin kütüphanesinde, Teg'le birlikteydi. Projektör modern Ysai'nin bir dizi holofotosunu gösteriyordu. *Modern* kavramı Duncan'a tuhaf gelmeye başlamıştı. Onun zamanında Barony modern bir binaydı, modernden kasıt dönemin teknolojik normlarına uygunluksa eğer. İnsan ve materyal nakliyatının tamamen, ta en üst kata kadar süspansör kılavuz ışınlarıyla yapıldığı bir binaydı. Zemin katta hiç kapısı yoktu. Duncan bütün bunları Teg'e açıklıyordu.

Bu bina, yatay ve dikey alanlarının olabildiğince çok metrekaresinin mal ve insan nakliyatı dışındaki sebepler için kullanıldığı bir şehir gibiydi. Kılavuz ışını açıklıklarının, insan taşıyacak genişlikteki evrensel nakliyat podlarının geçebileceği kadar büyük olması yeterliydi.

"Tüp şeklinde, tepesi de topterlerin inebileceği şekilde düz olsa ideal olurdu," demişti Teg.

"Harkonnenlar kareleri ve dikdörtgenleri yeğlerdi."

Bu doğruydu.

Duncan, Barony'yi kendisini ürperten bir netlikle anımsamıştı. Oranın içinden geçen süspansör yolları, solucan delikleri gibi kıvrılırdı... Düz, kıvrık, dar açılı... Yukarı, aşağı, sağa, sola. Bu bina, Harkonnenların zevki sebebiyle dikdörtgen şeklinde yapılması dışında, nüfusa dayalı bir tasarım kriterine göre inşa edilmişti: Asgari materyal kullanımıyla azami ikamet alanı.

"O kahrolası binanın düz tepesi, insanlar düşünülerek yapılmış tek yeriydi!" Duncan bunu hem Teg'e hem de Lucilla'ya söylediğini hatırlıyordu.

Binanın tepesinde çatı süitleri vardı... Bütün kenarlarda, topter pistlerinde, alt kat girişlerinde ve parkların etrafında da nöbetçi kulübeleri. Tepede yaşayanlar hemen altlarındaki sıkış tıkış, kımıl kımıl insan yığınını unutabilirdi. O karmaşadan tepeye koku ya da ses ulaşmasına izin verilmezdi. Hizmetkârlar oraya çıkmadan önce yıkanıp üzerlerini değiştirmek zorundaydılar.

Teg'in bir sorusu vardı: "Alt katlarda kalanlar neden öyle dip dibe yaşamaya itiraz etmiyorlardı peki?"

Bunun sebebi apaçıktı; Duncan yine de izah etmişti. Dışarısı tehlikeli bir yerdi. Şehrin yöneticileri orayı olduğundan da tehlikeli gibi göstermişlerdi. Dışarıdaki hayatın daha güzel olduğunu bilen de pek azdı. Bildikleri yegâne daha iyi hayat tepedekilerin yaşadığıydı. Oraya çıkmanın tek yolu da tamamen küçük düşürücü bir şekilde yaltaklanmak, kölece itaat etmekti.

"Bu olacak ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok!"

Duncan'ın kafatasının içinde yankılanan bir başka sesti bu. Çok net duymuştu.

Paul!

Duncan, *Ne tuhaf,* diye düşündü. Kâhinler de son derece kırılgan mantıklarının ortasına kurulmuş mentatlar kadar kibirliydi.

Daha önce Paul'ün kibirli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Duncan bir aynada kendi yüzüne bakıyordu. Bunun gulâm öncesine dair bir anı olduğunu zihninin bir kısmıyla fark etti. Birden ayna farklı bir aynaya dönüştü... Orada da Duncan'ın yüzü vardı fakat farklıydı. Esmer ve toparlak yüzünde, yetişkinlik dönemine ulaşırsa sahip olacağı daha sert hatlar belirmeye başlamıştı. Kendi gözlerine baktı. Evet, bunlar onun gözleriydi. Birisi onun gözleri için, "Mağarada oturur gibiler," demişti bir keresinde. Kaşlarıyla çıkık elmacık kemiklerinin arasında epey gömülüydüler. Gözlerinin koyu yeşil mi yoksa koyu mavi mi olduğunu anlamanın, ışık tam olarak uygun değilse zor olduğu söylenmişti ona.

Bunu söyleyen bir kadındı. Duncan o kadını hatırlayamıyordu.

Saçına dokunmaya çalıştı fakat elleri itaat etmedi. O zaman, saçının renginin açıldığını hatırladı. Bunu kim yapmıştı? Yaşlı bir kadın. Duncan'ın saçı artık siyah ve kıvırcık değildi.

Dük Leto, Caladan'daki yemek salonunun kapısında durmuş, ona bakıyordu.

"Şimdi yemek yiyeceğiz," dedi Dük. Kral edasıyla verdiği bu emir, "Birinin bunu söylemesi gerekiyordu," dercesine hafifçe sırıttığından küstahça gelmedi.

Zihnime neler oluyor?

Duncan, Tormsa'nın peşinden gittiğini anımsadı; Tormsa yok-geminin onları beklediği yere gittiklerini söylemişti.

Gecenin içinde yükselen bina büyüktü. Birkaç küçük müştemilata sahipti. Bunlarda birileri var gibiydi. İçlerinden insan ve makine sesleri geliyordu. Fakat dar pencerelerde sima yoktu. Açılan kapı da yoktu. Müştemilatın en büyük binalarından birinin yanından geçerlerken, Duncan'ın burnuna yemek kokusu gelmişti. Bu da ona koca gün boyunca sadece Tormsa'nın "yolluk" dediği kuru, kayış gibi, şerit halinde bir besin yediklerini hatırlatmıştı.

Karanlık binaya girmişlerdi.

Birden ışıklar yanmıştı.

Tormsa'nın gözleri kanlar saçarak patlamıştı.

Karanlık.

Duncan bir kadın yüzü görmüştü. Daha önce buna benzer bir yüz gördüğünü hatırlıyordu: Uzun bir holo sekanstan alınmış bir görüntüde. Neresiydi? Duncan nerede görmüştü? O yüz neredeyse ovaldi; kıvrımlı kusursuzluğunu bozan tek şey alnının biraz fazla geniş olmasıydı.

Kadın konuşmuştu: "Adım Murbella. Gerçi bunu hatırlamayacaksın ama şimdi sana damgamı vururken seninle paylaşıyorum. Seni seçtim."

Seni hatırlıyorum, Murbella.

Murbella'nın yay gibi kaşları ve araları açık olan yeşil gözleri hemen dikkat çekiyor, çenesini ve küçük ağzını incelemekse daha sonraya kalıyordu. Dudakları dolgundu; Duncan dinlenme sırasında o ağızda somurtkan bir ifade belirebildiğini biliyordu.

Yeşil gözler, Duncan'ın gözlerinin içine bakıyordu. O bakış öyle soğuktu ki. Öyle güçlüydü ki.

Duncan'ın yanağına bir şey dokundu.

Duncan gözlerini açtı. Anı değildi bu! Şimdi yaşadığı bir şeydi. Şu an oluyordu!

Murbella! Buraya gelmiş, sonra da Duncan'ın yanından ayrılmıştı. Şimdiyse geri gelmişti. Duncan yumuşak bir yüzeyde, çıplak halde uyanışını hatırladı... Bir uyku padı. Elleri padı tanıdı. Başında duran Murbella soyunuyordu; kadın yeşil gözlerinde delici bakışlarla, korkunç bir dikkatle ona bakıyordu. Duncan'ın vücudunun pek çok yerine aynı anda dokundu. Bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Duncan acı verecek kadar sert bir ereksiyona geçti hemen.

Direnecek hali kalmamıştı. Vücudunun her tarafında kadının elleri geziniyordu. Dili. Kadın şarkı mırıldanmayı

sürdürüyordu! Ağzıyla Duncan'ın her yerine dokunuyordu. Meme uçları onun yanaklarına, göğsüne sürtünüyordu. Duncan, Murbella'nın gözlerini görünce kadının ne kadar planlı hareket ettiğini anladı.

Murbella geri gelmişti ve yaptıklarını tekrar yapıyordu!

Duncan, Murbella'nın sağ omzunun üstünden bakınca geniş bir plaz pencere gördü... O engelin ardında Lucilla'yla Burzmali vardı. *Rüya mı?* Burzmali avuçlarını plaza dayamıştı. Lucilla kollarını kavuşturmuş, yüzünde hiddet ve merakla, öylece duruyordu.

Murbella, Duncan'ın sağ kulağına mırıldandı: "Ellerim ateş."

Kadının vücudu, plazın ardındaki kişileri gizledi. Duncan, Murbella'nın dokunduğu her yerinin alev aldığını hissediyordu.

Birden alevler zihnini kapladı. İçindeki gizli yerler canlandı. Gözlerinin önünden, birbirine bağlı parlak sosisleri andıran kırmızı kapsüller geçti. Vücudunu ateş basmıştı. Kendini dopdolu bir kapsül gibi hissediyordu; heyecan içindeydi. O kapsüller! Onları tanıyordu! Onlar kendisiydi... Onlar...

Bütün Duncan Idaholar, orijinal Duncan Idaho ve gulâm serisi, onun zihnine akıyordu. Patlayan tohum keseleri gibiydiler; kendileri dışındakilerin varlığını reddediyorlardı. Duncan, insan yüzü taşıyan devasa bir solucanın altında ezildiğini gördü.

"Lanet olası Leto!"

Eziliyor, eziliyor, eziliyordu... Tekrar tekrar.

"Lanet olası! Lanet olası! Lanet olası!.."

Bir Sardaukar kılıcıyla öldü. Patlayan acı, parlak bir ışık gibi yayıldıktan sonra karanlık tarafından yutuldu.

Duncan bir topterin yere çakılmasıyla öldü. Suikastçı bir Balıklarla Konuşan'ın bıçağıyla öldü. Öldü, öldü, öldü.

Ve yaşadı.

İçine sel gibi akan anıların sonu gelmiyordu... Öyle ki onca anıyı barındırabilmesine şaşırdı. Kucağında tuttuğu yeni doğmuş kızının tatlı kokusu. Şehvetli bir kadının misk kokusu. Kaliteli bir Dan şarabının dalga dalga gelen nefis kokuları. Egzersiz pistinde soluk soluğa yaptığı antrenmanlar.

Akslotl tankları!

O tanklardan defalarca çıktığını anımsıyordu: parlak ışıkları ve pedli mekanik elleri. Eller onu döndürüyordu; yeni doğmuşların odaksız ve bulanık bakışıyla, devasa bir kadın bedeni görüyordu... Neredeyse hareket edemeyecek halde, kocaman, iğrenç bir canavar... Karmakarışık siyah tüpler, kadının vücudunu dev metal konteynerlere bağlıyordu.

Akslotl tankı mı?

Sonu gelmez anılar Duncan'ın nefesini kesiyordu. *Onca hayat! Onca hayat!*

İçine Tleilaxlıların yerleştirdiği şeyi şimdi hatırlıyordu; o gizlenmiş farkındalık bu anı, Duncan'ın bir Bene Gesserit Koşullandırıcısı tarafından baştan çıkarılacağı anı beklemişti yalnızca.

Fakat Duncan'ın karşısında Murbella vardı ve o Bene Gesserit değildi.

Yine de buradaydı; elde hazır duruyordu... Tleilaxlıların örüntüsü, Duncan'ın tepkilerini kontrolüne aldı.

Duncan bir ezgi mırıldanarak Murbella'ya dokundu; öyle hızlı davranmıştı ki Murbella afallamıştı. *Bu kadar hassas tepki vermemesi gerekirdi! Bu şekilde değil!* Duncan sağ elini Murbella'nın vajinasının dudaklarında gezdirirken, sol eliyle kadının kuyruk sokumunu okşadı. Aynı anda ağzını hafifçe onun burnunda gezdirdi, ardından da dudaklarına ve sol koltuk altına indirdi.

Bir yandan da Murbella'nın vücudunda nabız gibi atarak onu uyuşturan, zayıflatan ritimli bir ezgi mırıldanıyordu...

Duncan kadının giderek daha hızlı tepki vermesini sağlarken, Murbella onu iterek uzaklaşmaya çalıştı.

Tam o an orama dokunması gerektiğini nereden biliyordu?

Ve orama! Ve orama! Ah, Dur'un Kutsal Kayası adına... Bunu nereden biliyor?

Duncan, Murbella'nın memelerinin kabardığına ve burnunun tıkandığına dikkat etti. Kadının meme uçlarının sertleştiğini ve etraflarının koyulaştığını gördü. Murbella inleyerek bacaklarını açtı.

Yüce Ana, yardım et bana!

Fakat Murbella'nın düşünebildiği tek Yüce Ana, bu odanın dışında bekleyendi; o da içeri giremezdi çünkü sürgülü kapıyla plaz engelin ardındaydı.

Murbella âcizlikten kaynaklanan bir enerjiyle doldu. Bildiği tek şekilde tepki verdi: Dokunarak, okşayarak... Uzun öğrencilik yıllarında öylesine özenle öğrendiği tüm teknikleri kullanarak.

Yaptığı her şeye Duncan çıldırtıcı ölçüde uyarıcı bir karşı hamleyle karşılık veriyordu.

Murbella artık tüm tepkilerini kontrol edemediğini fark etti. Aldığı eğitimden daha derin bir bilgi kaynağının hâkimiyetinde, otomatik olarak tepki veriyordu. Vajina kaslarının kasıldığını hissetti. Bir anda kayganlaştırıcı sıvı akışı olduğunu hissetti. Duncan içine girince, inleyen kendi sesini duydu. Kolları, elleri, bacakları, tüm vücudu iki tepki sistemiyle birden hareket ediyordu... Hem iyi eğitilmiş bir otomattı hem de bilinci başka taleplerin farkındalığıyla giderek daha derinlere dalıyordu.

Bunu bana nasıl yaptı?

Ritmik olarak kasılan pelvis kaslarından haz dalgaları yayılmaya başladı. Duncan'ın aynı anda tepki verdiğini ve sert bir vuruşla boşaldığını hissetti. Bu kendi tepkisini yoğunlaştırdı. Vajinasındaki kasılmalardan ritmik haz dalgaları yayılıp duruyordu. Tüm duyularıyla vecit yaşadı. Gözkapaklarının iç tarafına parlak bir beyazlık yayıldığını gördü. Her kası öyle büyük bir hazla titriyordu ki... Böyle bir şey yaşayabileceğini hayal bile etmemişti.

İçinde yine dalgalar yayılmaya başladı.

Tekrar tekrar...

Sonunda saymayı bıraktı.

Duncan inlediğinde o da inledi ve dalgalar bir kez daha yayıldı.

Ve bir kez daha...

Murbella zaman ve mekân bilincini yitirmişti; süreğen bir vecit hali yaşıyordu sadece.

Bunun sonsuza dek sürmesini istese de, bir yandan da durmasını istiyordu. Bir kadının başına gelmemeliydi bu! Bir Saygın Ana bunu yaşamamalıydı. Bunlar ancak erkekleri yönetmekte kullanılacak hislerdi.

Duncan kendisine koşullandırılmış tepki örüntüsünden çıktı. Yapması gereken bir şey daha vardı. Fakat ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Lucilla?

Lucilla'yı karşısında ölü gördüğünü hayal etti. Fakat bu kadın Lucilla değildi; bu... Bu Murbella'ydı.

Duncan'ın gücü tükenmek üzereydi. Murbella'nın

üstünden kalktı ve dizlerinin üstüne çökmeyi başardı. Murbella'nın elleri, Duncan'ın anlam veremediği bir şekilde titriyordu.

Murbella, Duncan'ı iterek uzaklaştırmaya kalktı fakat Duncan orada değildi. Murbella'nın gözleri açılıverdi.

Tepesinde Duncan diz çökmüş halde duruyordu. Murbella ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Doğrulup oturmaya çalıştı fakat takati yetmedi. Aklı yavaş yavaş geri geldi.

Duncan'ın gözlerinin içine baktı; bu adamın kim olduğunu artık anlamıştı. Adam mı? Henüz delikanlıydı sadece. Fakat... Öyle şeyler yapmıştı ki... Bütün Saygın Analar uyarılmalıydı. Tleilaxlılar tarafından, yasak bilgiyle silahlandırılmış bir gulâm vardı. Bu gulâm öldürülmeliydi!

Murbella'nın kaslarında küçük bir enerji patlaması oldu. Dirseklerinin üstünde doğruldu. Soluk soluğa yuvarlanarak Duncan'dan uzaklaşmaya çalıştı fakat yumuşak yüzeye gerisingeri, sırtüstü yığılıp kaldı.

Dur'un Kutsal Kayası adına! Bu erkeğin yaşamasına izin verilemezdi! O bir gulâmdı ve sadece Saygın Analara izin verilen şeyleri yapabiliyordu. Murbella gulâma vurmak istiyor ama bir yandan da onu çekip yeniden üstüne almayı arzuluyordu. *O haz!* Şunu biliyordu ki şu an gulâmın ondan isteyeceği her şeyi yapardı. Onun için yapardı.

Hayır! Onu öldürmeliyim!

Tekrar dirseklerinin üstünde doğruldu ve sonunda oturmayı başardı. Zayıf gözlerle pencereye, Yüce Saygın Ana'yla rehberine baktı. Hâlâ orada durmuş ona bakıyorlardı. Adamın yüzü kızarmıştı. Yüce Saygın Ana'nın yüzüyse Dur Kayası gibi hareketsizdi.

Burada gördüklerine karşın nasıl orada öylece, kılı bile kıpırdamadan durabiliyor? Yüce Saygın Ana bu gulâmı öldürmeli!

Murbella plazın ardındaki kadını eliyle çağırdıktan sonra uyku padının yanındaki kapıya doğru yuvarlandı. Kapının sürgüsünü açmayı güç bela başardıktan sonra tekrar sırtüstü yığıldı. Gözlerini kaldırıp, diz çökmüş delikanlıya baktı. Gulâmın vücudu terden parlıyordu. Muhteşem vücudu...

Hayır!

Murbella çaresizliğin verdiği güçle zemine indi. Orada dizlerinin üstünde durdu, sonra da irade gücünü sonuna kadar kullanarak ayağa kalktı. Enerjisi geri geliyordu fakat uyku padının ayakucunda sendeleyerek dolanırken bacakları titriyordu.

Ben yapacağım, hiç düşünmeden. Yapmalıyım.

Vücudu iki yana sallanıyordu. Dengesini korumaya çalışarak Duncan'ın boynuna darbe savurdu. Saatlerce egzersiz yaparak öğrendiği bir darbeydi bu. Gulâmın gırtlağını ezecekti. Kurban nefessiz kalarak ölecekti.

Duncan yana çekilerek darbeden kolayca kurtuldu fakat yavaştı... Çok yavaştı.

Murbella, Duncan'ın yanında yere kapaklanacakken Yüce Saygın Ana'nın elleri onu kurtardı.

Murbella, "Öldürün onu," diye inledi. "Bizi hakkında uyardıkları gulâm vardı ya. İşte o!"

Murbella boynunda eller hissetti; kulaklarının altındaki sinir düğümlerine parmaklar sertçe bastırdı.

Murbella'nın bilincini yitirmeden önce duyduğu son şey, Yüce Saygın Ana'nın sözleri oldu: "Kimseyi öldürmeyeceğiz. Bu gulâm Rakis'e gidiyor."

Herhangi bir organizmanın en büyük rakibi kendi türünden olabilir. Türler zorunlulukların pençesindedir. Sayılarının artması, en az ölçüde karşılayabildikleri ihtiyaçlarıyla sınırlanır. Çoğalma hızını en az elverişli koşul belirler. (Minimumlar Yasası)

–"Arrakis Dersleri"nden

Bina ağaçların ve bakımlı, çiçek açmış çit çalıların arkasındaki geniş bir caddenin ardında yükseliyordu. Çit çalılar labirent şeklindeydi ve aralarında bitkili alanların sınırlarını gösteren, insan boyunda, beyaz direkler vardı. Buraya giren ya da çıkan araçlar ancak çok yavaş gidebilirdi. Zırhlı yerarabası onu kapıya götürürken Teg bütün bunları asker gözüyle inceledi. Arabanın arka koltuğunu paylaştığı yegâne kişi olan Feldmareşal Muzaffer, Teg'in etrafı incelediğini fark edince konuştu:

"Derinliğine ateşli bir ışın sistemi bize hava koruması sağlıyor."

Omzunda lazer tüfeği asılı, kamuflaj üniformalı bir asker kapıyı açtı ve Muzaffer inerken hazır ola geçti.

Teg de araçtan indi. Burayı tanımıştı. Bene Gesserit İstihbarat Servisi'nin ona verdiği "güvenli" adreslerden biriydi. Rahibeler Birliği'nin elindeki bilgiler eskimişti anlaşılan. Fakat yeni eskidiği belliydi çünkü Muzaffer, Teg'in burayı bildiğinden şüphelendiğini gösteren bir tavır sergilemiyordu.

Kapıya doğru yürürlerken Teg, ilk Ysai turunda dikkatini çeken bir başka koruma sisteminin hâlâ çalıştığına dikkat etti. Ağaçlarla çit çalıların arasındaki direklerin boyları biraz farklıydı. Bu direkler aslında binanın içindeki bir odadan

kontrol edilen taralizcilerdi. Elmas şeklindeki konektörleri, onlarla bina arasındaki alanı "tarıyordu". Gözcü odasındaki bir düğmeye basılsa bu taralizciller menzilleri içindeki her canlıyı kıymaya çevirirdi.

Muzaffer kapıda duraklayıp Teg'e baktı. "Birazdan tanışacağın Saygın Ana, şimdiye kadar buraya gelenlerin en güçlüsüdür. Kayıtsız şartsız itaat dışında hiçbir şeye tahammülü yoktur."

"Beni uyarıyorsun anladığım kadarıyla."

"Beni anlayacağını düşündüm. Ona Saygın Ana de. Sakın başka bir şey deme. Şimdi içeri giriyoruz. Sana yeni bir üniforma yaptırdım."

Muzaffer'in onu soktuğu oda, Teg'in daha önceki gelişinde görmediği bir yerdi. Küçüktü ve tıkırdayan, siyah panelli kutularla öyle doluydu ki o ikisine pek yer yoktu. Odayı tavanda yanan tek bir sarı korküre aydınlatıyordu. Muzaffer sıkış tıkış bir köşeye çekilirken Teg yok-küreden ayrıldığından beri giydiği, kirlenmiş ve buruş buruş olmuş tek parça streç giysiyi çıkardı.

"Sana duş imkânı sunamadığım için üzgünüm," dedi Muzaffer. "Ama gecikmemeliyiz. Saygın Ana çabuk sabırsızlanır."

Teg üniformayı giyince farklı bir kişiliğe büründü. Bu siyah giysiler yakadaki, yıldız patlaması şeklindeki armalara dek tanıdıktı. Teg, o Saygın Ana'nın karşısına Rahibeler Birliği'nin Başar'ı olarak çıkacaktı demek. İlginç. Kendini yine tam bir Başar gibi hissediyordu; gerçi bu güçlü kimlik duygusu onu hiç terk etmemişti... Fakat üniforması bunu tamamlıyor ve ilan ediyordu. Bu kıyafetin içindeyken, kim olduğunu başka şekillerde belli etmesine gerek yoktu.

Muzaffer, Teg'i giriş holüne çıkarıp onun hatırladığı bir kapıdan geçirirken, "Böyle daha iyi," dedi. Evet, Teg'in "güvenli" bağlantılarıyla tanıştığı yerdi burası. Teg odanın işlevini o sırada anlamıştı ve görünüşe bakılırsa bu işlevde değişik-

lik olmamıştı. Tavanla duvarların birleştiği kısımlar boyunca sıra sıra dizili olan mikroskobik iletişim-gözleri, havada salınan korkürelerin gümüşi kılavuz kabloları şeklinde kamufle edilmişti.

Teg, *Gözetlenen kişi görmez,* diye düşündü. *Gözetleyenlerin de milyarlarca gözü var.*

Çifte görüşü burada tehlike olduğunu fakat şu an için şiddet yaşanmayacağını söylüyordu.

Aşağı yukarı beş metre uzunluğunda ve dört metre genişliğindeki bu oda, son derece üst düzey iş görüşmeleri için hazırlanmış bir yerdi. Burada asla para görülmezdi. Para yerine geçen şeyler, taşınabilecek miktarlarda görülürdü yalnızca... Belki melanj veya insan gözü boyutunda, yusyuvarlak, süt beyazı sootaşları... Bu taşlar donuk ve yumuşak görünse de, ışık tutulduğunda veya ete dokununca gökkuşağı renklerinde şualar saçmaya başlardı. Burası az miktarda melanjın ya da ufak bir kese dolusu sootaşının sık sık görülebileceği bir yerdi. Bir gezegenin satışı, onaylayan bir baş hareketi veya göz kırpışla ya da hafif bir mırıltıyla gerçekleşebilirdi. Burada asla para dolu cüzdanlar çıkarılmayacaktı. Belki ince translüks çantalar görülebilirdi... Zehir dedektörlü iç kısmında, üzerlerine taklit edilemez dataprintle çok büyük meblağlar yazılmış, daha da ince ridulyan kristali levhaları bulunan çantalar.

"Burası banka," dedi Teg.

"Ne?" Muzaffer karşı duvardaki kapalı kapıya bakıyordu. "Ha, evet. Saygın Ana birazdan gelecek."

"Şu an bizi izliyordur elbette."

Muzaffer bir şey demedi fakat kasvetli görünüyordu.

Teg etrafına bakındı. Önceki gelişinden beri değişen bir şey var mıydı? Dikkat çekici bir değişiklik görmüyordu. Bunun gibi türbelerin çağlar boyunca pek değişip değişmediğini merak etti. Yerde kaztüyü gibi yumuşak ve kürklü balina karnı kadar beyaz bir çiyhalı vardı. Islakmış gibi ışıldıyordu

fakat bu yanıltıcıydı. Çıplak bir ayak (gerçi buraya asla çıplak ayakla basılmamıştı muhtemelen), çiyhalının okşayıcı kuruluğunu hissederdi.

Odanın neredeyse tam ortasında, iki metre kadar uzunlukta, dar bir masa duruyordu. Masanın tablası en az yirmi milimetre kalınlığındaydı. Teg o mobilyanın Dan jakaranda ahşabından yapıldığını tahmin etti. Masanın göz alıcı bir şekilde cilalanıp parlatılmış koyu kahverengi yüzeyinin çok altında, nehir kollarına benzer damarlar seçiliyordu. Masanın etrafında dört amiral koltuğu vardı sadece; bunlar usta bir zanaatkâr tarafından, masayla aynı ahşaptan yapılmıştı... Oturma ve yaslanma yerlerine döşenmiş lirderisi, cilalı ahşapla tam aynı tondaydı.

Sadece dört koltuk. Daha fazlası abartı olurdu. Teg bu tip koltuklara hiç oturmamıştı ve bunu şimdi de yapmıyordu fakat otursa ne hissedeceğini biliyordu... Neredeyse o nefret ettiği koltuk-köpekler kadar rahat bir yere oturmuş olacaktı.

Gerçi bu koltuklar onlar kadar yumuşak ve konforlu olamazdı elbette, ne de olsa koltuk-köpekler insan vücudunun şeklini alıyordu. Fakat böyle bir yerde fazla konfor da iyi değildi; insanı fazla gevşetebilirdi. Bu oda ve mobilyaları şöyle diyordu: "Burada rahat ama tetikte ol."

Teg böyle bir yerde sadece zeki olmanın yetmeyeceğini, insanın arkasında epey büyük bir şiddet gücünün de olması gerektiğini düşündü. Teg'in bu oda hakkında daha önce vardığı bu yargı değişmemişti.

Odada pencere yoktu fakat Teg dışarıdan baktığında, bina pencerelerinde titreşen ışık şeritleri görmüştü... Davetsiz misafirlerin girmesini ve içeridekilerin kaçmasını engellemek için konulmuş enerji bariyerleri. Gerçi böyle bariyerler de tehlikeliydi; Teg bunu biliyordu... Fakat burada kullanılmaları çok şey anlatıyordu. Sırf onları çalıştırmak için harcanan enerji, büyük bir şehre, en uzun ömürlü sakininin hayat süresi boyunca yeterdi.

Bu zenginlik gösterisi kesinlikle bilinçliydi.

Muzaffer'in gözlerini ayırmadan baktığı kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı. *Tehlike!*

Işıl ışıl parıldayan, altın sarısı bir cüppe giymiş bir kadın odaya girdi. Cüppenin kumaşında kırmızılı turunculu şeritler dans ediyordu.

Bu kadın yaşlı!

Teg, onun bu kadar yaşlı olmasını beklememişti. Kadının yüzü buruşuk bir maske gibiydi. Çukura kaçmış, yeşil gözleri soğuktu. Gagaya benzeyen uzun burnunun gölgesi, ince dudaklara dokunuyordu ve sivri çenenin şekline sahipti. Siyah takkesi, kır saçının neredeyse tamamını örtmüştü.

Muzaffer eğilerek selam verdi.

"Bizi yalnız bırak," dedi kadın.

Muzaffer tek kelime etmeden, kadının girdiği kapıdan çıkıp gitti. Kapı onun arkasından kapanınca Teg, "Saygın Ana," dedi.

"Buranın banka olduğunu anladın." Kadının sesi çok hafifçe titriyordu sadece.

"Elbette."

"Büyük meblağları transfer etmenin veya güç satmanın birtakım yolları hep vardır," dedi kadın. "Fabrikaları değil insanları çalıştıran güçten bahsediyorum."

"Genellikle hükümet, toplum ya da uygarlık gibi tuhaf isimler alan güçten," dedi Teg.

"Çok zeki olduğunu tahmin etmiştim," dedi kadın. Bir koltuk çekip oturdu fakat Teg'e oturmasını işaret etmedi. "Ben kendimi banker olarak görüyorum. Böylece muğlak ve bayıcı, dolambaçlı laflara gerek kalmıyor."

Teg karşılık vermedi. Gerek yok gibiydi. Kadını incelemeyi sürdürdü.

Kadın sertçe, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bu kadar yaşlı olacağını tahmin etmemiştim," dedi Teg.

"Heh, heh, heh. Sana bir sürü sürprizimiz var, Başar. Daha

sonra, genç bir Saygın Ana kendi adını fısıldayıp seni damgalayabilir. Dur'a dua et de öyle olsun."

Teg kadının bu sözlerinden pek bir şey anlamasa da başıyla onayladı.

"Burası aynı zamanda çok eski bir binadır," dedi kadın. "Senin içeri girişini izledim. Buna da şaşırdın mı?"

"Hayır."

"Bu bina binlerce yıldır hiç değişmedi. Öyle sağlam materyallerden yapılmış ki çok daha uzun süre ayakta kalacak."

Teg masaya göz attı.

"Hayır, ahşap o kadar dayanmaz. Ama altında polastin, polaz ve pormabat var. 3-P'yi asla küçümsemeye gelmez, zorunluluklar onları kullanmayı şart kıldığında."

Teg suskun kalmayı sürdürdü.

"Zorunluluklar," dedi kadın. "Sana zorunlu olarak yapılan şeylerden herhangi birine itirazın var mı?"

"İtirazlarımın önemi yok," dedi Teg. Bu kadın nereye varmaya çalışıyordu? Onu inceliyordu elbette. Tıpkı kendisinin kadını incelediği gibi.

"Senin yaptıklarına, kendilerine yaptığın şeylere itiraz edenler olmuş mudur sence?"

"Olmuştur şüphesiz."

"Sen doğuştan komutansın, Başar. Bizim için çok değerli olacağını düşünüyorum."

"En çok kendim için değerli olduğumu düşünmüşümdür hep."

"Başar! Gözlerime bak!"

Teg itaat ettiğinde, kadının gözaklarında salınan turuncu noktacıklar gördü. Duyduğu tehlike hissi iyice artmıştı.

"Gözlerimin tamamen turuncu olduğunu görürsen koru kendini!" dedi kadın. "O zaman tahammül sınırımı aşmışsın demektir."

Teg başıyla onayladı.

"Komuta etmeyi bilmen hoşuma gidiyor ama bana komu-

ta edemezsin! Ancak pisliklere komuta edebilirsin, senin gibi birine vereceğimiz tek görev de budur."

"Pislikler mi?"

Kadın önemsemezce elini salladı. "Dışarıdakiler. Onları bilirsin. Merak sahaları çok dardır. Önemli şeylerin asla farkına varmazlar."

"Seni doğru anlamışım."

"Öyle kalmaları için uğraşıyoruz," dedi kadın. "Onlara giden her şey sıkı bir elekten geçiriliyor; anlık sağ kalış açısından değer taşıyanlar dışında her şey eleniyor."

"Önemli şeyler eleniyor," dedi Teg.

"Kızıyorsun ama önemi yok," dedi kadın. "Dışarıdakiler için en önemli meseleler şunlardır: 'Bugün karnım doyacak mı? Bu gece başımı sokabileceğim, insanlardan ve haşarattan korunabileceğim bir barınak bulabilecek miyim?' Lükse gelince... Onlar için, uyuşturucu bulmak bir lükstür.... Canavarı bir süreliğine uzak tutacak, karşı cinsten birini bulmak bir lükstür."

Teg, *Canavar da sizsiniz,* diye düşündü.

"Başar, sana biraz zaman ayırıyorum çünkü bizim için Muzaffer'den bile daha değerli olabilirsin, ki Muzaffer gerçekten son derece değerlidir. Hatta şu an, seni bize sağ salim, aklın başında halde teslim etmesinin karşılığını ödüyoruz ona."

Teg susmayı sürdürünce kadın kıkırdadı. "Aklının başında olduğunu düşünmüyor musun?"

Teg suskun kaldı. Yemeğine ilaç mı katmışlardı yoksa? Çifte görüşünde titreşimler görüyordu fakat Saygın Ana'nın gözlerindeki turuncu noktalar kaybolunca Teg'in içindeki tehlike hissi de azalmıştı. Yine de kadının ayaklarına dikkat etmeliydi. Ölümcül silahlardı onlar.

"Mesele sadece şu ki sen pisliklere yanlış bir açıdan bakıyorsun," dedi kadın. "Neyse ki onlar kendi kendilerini kısıtlamayı çok iyi becerir genellikle. En derin bilinçlerinin ru-

tubetli kısımlarında bir yerlerde bunun farkındadırlar ama onunla uğraşmaya, sağ kalmak dışında herhangi bir şeyle uğraşmaya zaman ayıramazlar."

Teg, "Geliştirilemezler mi?" diye sordu.

"Geliştirilmemeliler! Ha, kişisel gelişimin aralarında büyük bir moda olarak kalmasını sağlarız. Ama ciddi bir tarafı yoktur elbette."

"Mahrum bırakılmaları gereken bir lüks daha," dedi Teg.

"Lüks değil! Olmayan bir şey! Koruyucu cehalet demekten hoşlandığımız bir engelin ardında tutulmalıdır sürekli."

"Bilmediğin şey sana zarar veremez."

"Ses tonundan hoşlanmadım, Başar."

Kadının gözlerinde yine turuncu noktalar dans ediyordu. Fakat bir kez daha kıkırdayınca, tehlike hissi yine azaldı. "İnsanın sakındığı şey, *bilmediği şeyin* zıttıdır. Yeni bilgilerin tehlikeli olabileceğini öğretiriz. Bunun ulaştıracağı bariz sonucu tahmin edersin: Yeni bilgilerin sağ kalmaya faydası olmaz!"

Saygın Ana'nın arkasındaki kapı açıldı ve Muzaffer geri geldi. Epey değişmişti... Yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Saygın Ana'nın koltuğunun arkasında durdu.

"Bir gün senin de böyle arkamda durmana izin vereceğim," dedi kadın. "Bunu yapmak gücüm dahilinde."

Teg, *Muzaffer'e ne yapmışlar?* diye merak etti. Adam uyuşturucu almış gibi görünüyordu neredeyse.

Kadın, "Güç sahibi olduğumu görüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Teg genzini temizledi. "Bu bariz."

"Ben bankerim, hatırladın mı? Az önce, sadık Muzaffer'imize ödeme yaptık. Bize teşekkür ediyor musun, Muzaffer?"

"Ediyorum, Saygın Ana." Muzaffer'in sesi boğuktu.

"Eminim ki bu tür gücü genel olarak anlıyorsundur, Başar," dedi kadın. "Bene Gesseritler seni iyi eğitmişler. Çok yetenekliler ama korkarım ki bizim kadar değil."

"Duyduğuma göre sayınız epey fazlaymış da," dedi Teg.

"Asıl önemli olan şey sayımız değil, Başar. Sahip olduğumuz türden güç, küçük gruplar tarafından kullanılmak üzere kanalize edilebilir."

Teg onun tıpkı Rahibe Analar gibi, çok şey ifşa etmese de yanıt verirmiş gibi görünebildiğini düşündü.

"İşin özü şu," dedi kadın... "Bizimki gibi bir gücün, çok sayıda insanın hayatta kalmak için muhtaç olduğu bir şey haline gelmesine izin verilir. *Sonrasında* da onları yönetmek için tek yapmamız gereken, gücümüzü geri çekme tehdidinde bulunmaktır." Omzunun üstünden geriye göz attı. "Sana verdiğimiz armağanları kesmemizi ister misin, Muzaffer?"

"Hayır, Saygın Ana." Adam resmen titriyordu!

"Yeni bir uyuşturucu keşfettiniz," dedi Teg.

Kadın kahkahayı bastı. "Hayır, Başar! Eski bir uyuşturucudan faydalanıyoruz."

"Beni de mi bağımlı yapacaksınız?"

"Kontrol ettiğimiz herkes gibi senin de seçme şansın var, Başar: Ölüm ya da itaat."

Teg, "Gerçekten de klasik seçenekler," diye katıldı. Bu kadının anlık tehdidi neydi? Teg şiddet hissi almıyordu. Tam tersine. Çifte görüşü, oldukça cinsel içerikli sahneler gösteriyordu kesik kesik. Onu koşullandırabileceklerini mi sanıyorlardı?

Kadın ona gülümsedi... Çok bilmiş, alttan alta da duygusuz bir ifadeyle.

"Bize iyi hizmet edecek mi, Muzaffer?"

"Edeceğine inanıyorum, Saygın Ana."

Teg kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. Bu ikisinde oldukça şeytani bir şeyler vardı. Teg'in tüm ahlak ilkelerine ters hareket ediyorlardı. Fakat onun tepkilerinin tuhaf bir şekilde hızlandığını bilmiyorlardı; bunu unutmamalıydı.

Teg'in aklı karışmış ve şaşkın halinden memnun gibiydiler.

İkisinin de hayattan zevk almadığını bilmek Teg'e biraz

güven veriyordu. Bunu Rahibeler Birliği'nden aldığı eğitim sayesinde görebiliyordu. Saygın Ana'yla Muzaffer, neşeli insanların varlığını sürdürmesini mümkün kılan her şeyi unutmuş veya daha muhtemelen terk etmişlerdi. Teg herhalde onların artık kendi bedenlerinden bile keyif alamadığını düşündü. Genellikle röntgenci hayatı yaşıyor olsalar gerekti; ebedi gözlemcilerdi onlar... Şimdiki hallerine dönüşmelerine yol açan dönüm noktasından önceki hayatlarını daima hatırlıyorlardı. Bir zamanlar onlara tatmin veren şeyleri yaparken bile, anılarındaki hisleri biraz olsun yaşayabilmek için her seferinde yeni uç noktaları hedeflemek zorunda kalıyorlardı.

Saygın Ana iyice sırıtarak beyaz ve parlak üstdişlerini sergiledi. "Şuna bak, Muzaffer. Neler yapabileceğimizin hiç farkında değil."

Teg bunu duydu... Fakat bir yandan da Bene Gesserit eğitimi almış gözlerle görüyordu. O ikisinin içinde naiflikten eser kalmamıştı. Hiçbir şeyin kendilerini şaşırtmasını beklemiyorlardı. Onlar için hiçbir şey gerçekten yeni değildi, olamazdı. Yine de plan ve kumpaslar kuruyorlardı, *bu seferki* uç noktanın hatırladıkları heyecanı yaşatacağını umarak. Gerçi bunun olmayacağını biliyorlardı elbette; yaşadıkları deneyimlerden bekledikleri şey, hiddetlerini daha da artırmasıydı... Ulaşılmaza ulaşmayı bir kez daha deneme motivasyonu bulabileceklerdi böylece. Düşünce tarzları bu şekildeydi.

Teg, Bene Gesseritlerden öğrendiği tüm becerileri kullanarak onlara bir gülümseme sundu. Sevgi, anlayış ve hakiki yaşam sevinciyle dolu bir gülümsemeydi bu. Onlara edebileceği en büyük hakareti etmiş olduğunu biliyordu ve hedefi on ikiden vurduğunu gördü. Muzaffer ateş saçan gözlerle ona baktı. Saygın Ana'nın gözleri de hiddetten turunculaştı; ansızın kadının gözlerinde şaşkınlık ve ardından, yavaş yavaş haz belirdi. Bunu beklememişti! Bu yeni bir şeydi!

Gözlerindeki turunculuk geçen kadın, "Muzaffer, Başar'ımızı koşullandırması için seçilen Saygın Ana'yı getir," dedi.

Çifte görüşü ani tehlikeyi sergileyen Teg nihayet durumu kavradı. İçindeki güç arttıkça, karşısında kendi geleceğinin dalga dalga yayıldığını hissediyordu. İçindeki vahşi değişim sürüyordu! Enerjisinin arttığını hissediyordu. Enerjisiyle birlikte idrakı ve seçenekleri de artıyordu. Bu binadan kasırga gibi, ardında cesetler bırakarak (Muzaffer'in ve Saygın Ana'nınki de dahil olmak üzere) çıktığını ve bütün bina kompleksinin mezbahaya dönmüş olduğunu görüyordu.

Bunu yapmalı mıyım? diye merak etti.

Öldürdükçe daha çok öldürmesi gerekecekti. Yine de bunu yapmasının gerekli olduğunu görüyordu; sonunda Tiran'ın planını kavramıştı. Çekeceğini gördüğü acı karşısında az kalsın çığlık atacaktı fakat kendini tuttu.

"Evet, o Saygın Ana'yı getirin bana," dedi. Böylece, en azından onu öldürmek için binada araması gerekmeyecekti. Önce taralizci kontrol odasındakileri haklamalıydı.

Burada neler çektiğimizi bilen sizler, dualarınızı bizden esirgemeyin.

–Arrakeen İniş Alanı'ndaki Tabela
Tarih Kayıtları: Dar'üs-Balat

Taraza, Rakis'in gümüşi sabah göğünde kar taneleri gibi savrulan beyaz çiçekleri izliyordu. Hava tahminlerinin aksine gökyüzünün açık olmasına şaşırmıştı. Rakis sürprizlerle dolu bir yerdi. Burada, Dar'üs-Balat'ın teras bahçesinin kenarında, filbahrilerin kokusu diğer tüm kokuları bastıracak kadar güçlüydü.

Taraza, *Herhangi bir yeri... Ya da insanı derinlemesine keşfettiğine asla inanma,* diye hatırlattı kendine.

Burada yaptığı konuşma birkaç dakika önce sona ermiş olsa da, ifade edilmiş düşüncelerin yankıları hâlâ zihnindeydi. Ancak eylem vaktinin geldiğinde hepsi hemfikirdi. Sheeana birazdan onlar için "dans ederek solucan çağıracak", ustalığını bir kez daha sergileyecekti.

Waff ile rahiplerin yeni bir temsilcisi bu "kutsal olayı" paylaşacaklardı fakat Taraza ikisinin de izleyecekleri şeyin gerçek doğasını bilmediklerine emindi. Waff'ı iyi gözlemek gerekiyordu elbette. Gördüğü ya da duyduğu her şeye karşı sinirli ve inançsız bir hava takınıyordu hâlâ. Bir yandan da Rakis'te olmanın heyecanını yaşadığından, ortaya tuhaf bir karışım çıkıyordu. Katalist ise Waff'ın burayı yönetenlerin aptal oldukları gerçeği karşısında kapıldığı hiddetti besbelli.

Toplantı odasından dönen Odrade, Taraza'nın yanında durdu.

"Gammu'dan gelen raporlar beni son derece kaygılandırdı," dedi Taraza. "Sende yeni haber var mı?"

"Hayır. Orada durum hâlâ karışık anlaşılan."

"Söylesene Dar, sence ne yapmalıyız?"

"Tiran'ın Chenoeh'e söylediklerini hatırlayıp duruyorum: 'Bene Gesseritler olmaları gereken şeye öyle yakın ama bir yandan da öyle uzaklar ki,' demişti."

Taraza, müze şehrini çevreleyen kanâtın ardındaki çölü gösterdi. "O hâlâ orada, Dar. Buna eminim." Dönüp Odrade'ye baktı. "Ve Sheeana onunla konuşuyor."

"Tiran öyle çok yalan söyledi ki," dedi Odrade.

"Ama kendi enkarnasyonu hakkında yalan söylemedi. Ne demişti, hatırla: 'Neslimden olan bütün parçalarım, bilincimin bir kısmını taşıyacak; bu kısımlar kayıp ve âciz halde kilitli kalacak... İnci tanelerim sonsuz bir rüyada kısılı kalmış halde, kumlarda körlemesine hareket edecek.'"

"O rüyanın gücüne inanmakla çok şeyi riske atıyorsun," dedi Odrade.

"Tiran'ın planını anlamalıyız! Tamamını!"

Odrade iç geçirse de konuşmadı.

"Fikirlerin gücünü asla küçümseme," dedi Taraza. "Atreidesler filozof hükümdarlardı hep. Felsefe daima tehlikelidir çünkü yeni fikirler üretilmesini teşvik eder."

Odrade hâlâ karşılık vermiyordu.

"Solucan hepsini içinde taşıyor, Dar! Tiran'ın harekete geçirdiği tüm güçler hâlâ onun içinde."

"Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, yoksa kendini mi Tar?"

"Seni cezalandırıyorum, Dar. Tıpkı Tiran'ın bizi hâlâ cezalandırdığı gibi."

"Olmamız gerektiği gibi değiliz diye mi? Ahh, işte Sheeana'yla diğerleri geliyor."

"Solucanın lisanı, Dar. Önemli olan bu."

"Siz öyle diyorsanız öyledir, Başrahibe Ana."

Taraza yeni gelenlere doğru yürüyen Odrade'ye ters ters baktı. Odrade'de kaygılandırıcı bir karamsarlık vardı.

Fakat Sheeana'yı görmek Taraza'nın kararlılığını tazeledi. Sheeana cin gibi bir çocuktu. Kumaşı çok iyiydi. Geçen gece

büyük müze salonunda, solucanlar bulunan çöl manzarası desenli, baharat lifinden yapılma, egzotik bir duvar halısının önünde egzotik dansını etmişti. Duvar halısının parçası gibiydi neredeyse; kumulların arasında gezinen solucanların ayrıntılı bir şekilde resmedildiği o stilize desenden çıkıp gelmişti adeta. Taraza, Sheeana'nın kahverengi saçını savurarak, döne döne dans edişini hatırladı. Yandan vuran ışıklar, kızın saçındaki kızıl telleri ışıldatarak vurgulamıştı. Sheeana'nın gözleri kapalıydı fakat yüzü sakin değildi. Geniş ağzındaki tutkulu ifade, burun deliklerinin kabarması ve çenesinin öne çıkması heyecanını ele veriyordu. Hareketleri gençliğinden beklenmeyecek kadar olgun olduğunu gösteriyordu.

Taraza, *Onun lisanı dans,* diye düşündü. *Odrade haklı. O kızı izleyerek lisanını öğreneceğiz.*

Waff bu sabah biraz içine kapanık görünüyordu. Gözlerinin dışa mı, yoksa içe mi baktığını anlamak güçtü.

Waff'ın yanında, Kilise'nin günün "kutsal olayına" gön-

dermek üzere seçtiği temsilci vardı; Tulushan adlı bu Rakisli esmer ve yakışıklıydı. Onunla gösteri dansında tanışan Taraza, Tulushan'ın olur olmaz yerde "ama" deyip durmasına şaşırmıştı. Adam tam bir bürokrattı. Geleceğinin parlak olduğunu düşünüyordu haklı olarak ama bu beklentileri yakında nihai sürpriziyle karşılaşacaktı. Taraza, Tulushan'a bu konuda hiç acımıyordu. Güven gerektiren öyle bir mevkinin ağırlığını kaldıramayacak kadar ilkesiz bir gençti o. Fakat göründüğünden fazlasıydı tabii. Ve azıydı.

Waff bahçenin bir kenarına doğru yürüyerek, Tulushan'ı Odrade ve Sheeana'yla yalnız bıraktı.

Genç rahip gözden çıkarılabilir biriydi doğal olarak. Böyle bir maceraya onun gibi birinin seçilmesi çok şey açıklıyordu. Taraza'nın arzuladığı potansiyel şiddet seviyesine ulaşıldığını gösteriyordu. Fakat Taraza, rahip fraksiyonlarından hiçbirinin Sheeana'ya zarar vermeye cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Hem Sheeana'nın yakınında olacağız.

Orospuların cinsel becerilerinin sergilendiği gösteriden sonraki hafta çok yoğun geçmişti. Aslında epey sinir bozucu bir hafta olmuştu. Odrade, Sheeana'yla yakından ilgilenmişti. Taraza aslında kızı Lucilla'nın eğitmesini yeğlerdi fakat şimdilik Rakis'te böyle bir eğitim işi için Odrade'den iyisinin bulunamayacağı ortadaydı.

Taraza dönüp çöle baktı. Keen'den Çok Önemli Gözlemciler getirecek topterleri bekliyorlardı. ÇOG'ler henüz gecikmemişti fakat öylelerinin hep yaptığı gibi gecikecekleri kesindi.

Sheeana cinsel eğitimini ciddiye alır gibiydi fakat Taraza'nın Rahibeler Birliği'nin Rakis'teki öğretmen erkeklerine dair kanaati pek olumlu değildi. Taraza buradaki ilk gecesinde, hizmetkâr erkeklerden birini çağırtmıştı. Yaşadıklarından pek memnun kalmamış, birazcık keyif alıp dertleri unutmak için fazla zahmetli bir iş olduğunu düşünmüştü. Hem unutacak ne vardı ki? Unutmak zayıflığa davetiye çıkarmaktı.

Asla unutma!

Fakat orospuların yaptığı tam da buydu. Tiran'ın insanlığın yazgısını hâlâ mengene gibi kavrıyor olmasına karşı çıkma ihtiyacı duymuyorlardı, hatta bu durumun farkında bile değillerdi.

Taraza, Sheeana'yla Odrade'nin dünkü derslerini gizlice dinlemişti.

Neden dinledim ki?

O genç kızla öğretmeni teras bahçesinde, birer bankta karşılıklı oturmuşlardı; yanlarındaki Ix malı portatif şifreleyici, sözlerini şifre çözücü cihaz kullanılmadıkça anlaşılmayacak şekilde değiştiriyordu. Havada, tepelerinde duran süspansörlü şifreleyici tuhaf bir şemsiye gibiydi; dudak hareketlerinin gizlendiği projeksiyonlar oluşturan ve insan seslerini çarpıtan, siyah bir diskti.

Uzun toplantı odasında ayakta durup sol kulağında küçük bir çeviri cihazıyla onların dersini dinlerken Taraza'nın zihninde canlanan anılar da aynı şekilde çarpıtılmış gibiydi.

Bana böyle şeyler öğretilirken Dağılış orospularının neler yapabildiğini görmemiştik henüz.

Sheeana, "Neden cinsellik çok karmaşıktır diyoruz?" diye sormuştu. "Dün gece gönderdiğin adam öyle deyip durdu."

"Çoğu insan bunu bildiğini sanır, Sheeana. Ama gerçekten anlayan belki de hiç olmamıştır, ne de olsa böyle sözler bedenden çok zihne hitap eder."

"Neden Yüz Dansçılarından gördüğümüz şeyleri kullanmamalıyım?"

"Sheeana, karmaşıklık karmaşıklığın içinde gizlenir. Cinsel güçlerin dürtüklemesiyle, büyük işlerin yanı sıra kirli işler de yapılmıştır. 'Cinsel güçten', 'seks enerjisinden' ve 'karşı konulmaz tutkunun dürtüsü' gibi şeylerden bahsederiz. Böyle şeylerin gözlemlenebileceğini yadsımıyorum. Ama cinsellik öyle büyük bir güçtür ki, seni ve değer verdiğin her şeyi mahvedebilir."

"Anlamaya çalıştığım şey de bu ya. Orospular nerede hata yapıyor?"

"Onlar insan ırkının doğal işleyiş tarzını göz ardı ediyor, Sheeana. Bunu daha şimdiden hissediyorsun sanırım. Tiran'ın kesinlikle bildiği bir şeydi. Zaten onun Altın Yol dediği şey, cinsel güçlerin insanlığı sürekli baştan yaratması vizyonu değil miydi?"

"Orospular yaratmıyor mu peki?"

"Onlar bu gücü daha çok sahip oldukları dünyaları kontrol etmeye çalışmakta kullanıyor."

"Evet, öyle görünüyor."

"Ahhh, peki bu nasıl karşıt güçler doğuruyor?"

"Anlamadım."

"Ses'i ve onun bazı insanları nasıl kontrol edebildiğini biliyorsun."

"Ama herkesi değil."

"Kesinlikle. Ses'e uzun süre maruz kalan bir uygarlık sonunda bu güce adapte olmanın yollarını geliştirir, böylece de Ses onlara işlemez olur."

"Yani orospulara direnmeyi bilen insanlar mı var?"

"Bunun kesin kanıtlarını görüyoruz. Rakis'te olmamızın sebeplerinden biri de bu zaten."

"Orospular buraya mı gelecek?"

"Korkarım evet. Eski İmparatorluk'un merkezini kontrol etmek istiyorlar çünkü bizi kolay lokma olarak görüyorlar."

"Korkmuyor musun? Ya onlar kazanırsa?"

"Kazanamayacaklar, Sheeana. Buna inan. Hatta bizim için iyiler."

"Nasıl yani?"

Odrade'nin böyle konuşması, Sheeana gibi Taraza'yı da afallatmıştı. Odrade gerçeğin ne kadarını tahmin ediyordu? Bir an sonra Taraza onun ne demek istediğini anlamış ve bu dersi genç kızın da anlayıp anlayamayacağını merak etmişti.

"Merkez durağandır, Sheeana. Biz binlerce yıldır neredeyse hiç değişmedik. Hayat ve hareket 'dışarıda', orospulara direnen Dağılış insanlarında. O direnişi her ne pahasına olursa olsun desteklemeliyiz."

Yaklaşan topterlerin sesi, Taraza'yı daldığı anılardan sıyırdı.

ÇOG'ler Keen'den geliyordu. Henüz uzaktaydılar ama hava sakin olduğundan topterlerinin sesi duyuluyordu.

Taraza gökyüzünde topterleri ararken, Odrade'nin öğretim yönteminin iyi olduğunu kendine itiraf etti ister istemez. Topterler binanın diğer tarafından, alçaktan gelir gibiydi. Gerçi orası ters taraftı fakat belki de ÇOG'lerin Tiran'ın duvarının kalıntılarını görmesi için kısa bir gezinti yapmışlardı. Odrade'nin baharat stokunu keşfettiği yer pek çok kişinin ilgisini çekiyordu.

Sheeana, Odrade, Waff ve Tulushan uzun toplantı odasına geri döndüler. Onlar da topter seslerini duymuştu. Shee-

ana solucanları kontrol edebildiğini bir an önce göstermek istiyordu. Taraza tereddüte kapıldı. Yaklaşan topterlerin motorları zorlanıyordu sanki. Fazla mı yüklüydüler? Kaç gözlemci getiriyorlardı?

İlk topter çatı süitinin üstünden geçerken, Taraza zırhlı pilot kabinini gördü. İhanete uğradıklarını daha ateş açılmadan anladı; makinenin kavis çizen ilk ışını, Taraza'nın bacaklarını diz altlarından kesti. Taraza yanındaki saksılı ağaca çarparak yere yığıldı; bacakları tamamen kopmuştu. Bir başka ışın, kalçasını çapraz kesti. Birden ek jet motorları çalışan topter, gürleyerek Taraza'nın üstünden geçip sola saptı.

Taraza ağaca sarılmış, çektiği acıyı bastırmaya çalışıyordu. Yaralarından kan akışını neredeyse tamamen durdurmayı başarmıştı fakat çok acı çekiyordu. Yine de bu acının baharat ıstırabı kadar şiddetli olmadığını hatırlattı kendine. En azından bu bir teselliydi fakat Taraza öleceğini biliyordu. Müzenin dört bir yanından gelen bağrışmalar ve çatışma ses-

leri duymaya başladı.

Kazandım! diye düşündü.

Çatı süitinden fırlayıp gelen Odrade, Taraza'nın üstüne eğildi. Konuşmadılar ama Odrade alnını Taraza'nın şakağına dayayarak, onu anladığını gösterdi. Bene Gesseritlerin yüzyıllardır yaptığı bir hareketti bu... Başlama işaretiydi. Taraza hayatını Odrade'nin içine akıtmaya başladı... Diğer Bellekleri, umutları, korkuları... Her şeyi.

İçlerinden biri hâlâ kurtulabilirdi.

Sheeana onları çatı süitinden izliyordu; durup beklemesi emredilen yerde kalıyordu. Dışarıda, teras bahçesinde yapılan şeyin ne olduğunu biliyordu. Bene Gesseritlerin en büyük sırrıydı bu; her çömezin haberdar olduğu bir sırdı.

Saldırı başlayınca odadan dışarı fırlayan Waff ile Tulushan geri gelmemişlerdi.

Sheeana kaygıdan titriyordu.

Odrade birden ayağa kalkıp koşarak çatı süitine geri dön-

dü. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı fakat kararlı hareket ediyordu. Yukarı sıçrayıp kabloları tutarak korküreleri öbek öbek topladı. Birkaç öbeği Sheeana'nın eline tutuşturunca, kız bu kürelerin süspansör alanları sayesinde hafiflediğini hissetti. Odrade başka korküreler de topladıktan sonra odanın dar ucuna doğru koştu; o duvardaki havalandırma ızgarasıyla ilgilendiği belliydi. Sheeana'nın yardımıyla ızgarayı çekip çıkarınca, ortaya uzun bir havalandırma tüneli çıktı. Korküre öbeklerinin ışığında, içerinin kaba duvarları görünüyordu.

"Azami alan etkisi için küreleri kendine yakın tut," dedi Odrade. "Alçalmak istediğinde, onları iterek uzaklaştır. Haydi, gir içeri."

Sheeana terli elinde korküre kablolarıyla sıçrayıp tünele girdi. Kenara gelince kendini aşağı bıraktı, sonra da korküreleri korkuyla kendine çekti. Tepesinden gelen ışık, Odrade'nin takip ettiğini gösteriyordu.

Dibe inince bir tulumba dairesine çıktılar; çok sayıda fanın hışırtısı, dışarıdan gelen çatışma seslerine arka plan teşkil ediyordu.

"Yok-odaya, sonra da çöle gitmeliyiz," dedi Odrade. "Bütün bu makine sistemleri birbirine bağlı. Bir yerlerde bir geçit vardır."

Sheeana, "O öldü mü?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Zavallı Başrahibe Ana."

"Artık Başrahibe Ana benim, Sheeana. En azından geçici olarak." Odrade yukarıyı gösterdi. "Bize saldıranlar o orospulardı. Acele etmeliyiz."

Dünya yaşayanlar içindir. Onlar kimdir?
Karanlığı göze alırdık, ulaşmak için beyaz ve sıcak olana.
O kadın rüzgârdı, rüzgâr çıkarken yoluma.
Öğlenleri canlanır, can verirdim vücudunda.
Bedenden ruha geçişle yükselenler düşüşü bilir:
Söz dünyayı bir sıçrayışta aşınca, ışık her şeydir.

–THEODORE ROETHKE
Tarihsel Alıntılar: Dar'üs-Balat

Teg'in kasırgaya dönüşmesi çok kolay oldu. Saygın Anaların tehlikesinin doğasını sonunda anlamıştı. Bunu anlayınca da, hareketlerindeki hızlanmaya eşlik eden yeni mentat farkındalığının bulanık gereksinimlerine uyum sağlaması kolay olmuştu.

Canavarca tehditler canavarca karşı hamleleri gerektirirdi. Teg koridorlarda karşısına çıkan herkesi öldürüp etrafa kan saçarak karargâh binasında gezinmeye başladı.

Bene Gesserit öğretmenlerinden öğrendiği gibi, insan evrenindeki temel mesele üremenin kontrolüydü. Binada katliam yapmayı sürdürürken, ilk öğretmeninin sesini duyabiliyordu.

"Bunu sadece cinsellik olarak düşünebilirsin ama biz daha temel bir terimi yeğleriz: Üreme. Çok yönlü, dallı budaklı bir şeydir ve görünüşe göre sınırsız enerji taşır. 'Sevgi' denen his, bunun ufak bir yönüdür yalnızca."

Teg yolunda kaskatı duran bir adamın gırtlağını ezdikten sonra, binanın savunma sistemlerinin kontrol odasını nihayet buldu. İçeride tek bir adam oturuyordu; sağ eli, önünde-

ki panelde bulunan kırmızı bir düğmeye neredeyse dokunuyordu.

Teg'in sol elinin kenarıyla indirdiği darbe, adamın neredeyse kafasını uçurdu. Adamın vücudu ağır çekimle geriye düşerken, boğazındaki yarıktan kan fışkırdı.

Rahibeler Birliği, onlara orospu demekte haklıymış!

İnsanlık, muazzam üreme enerjilerinin kontrolüyle manipüle edilerek hemen her yöne sürüklenebilirdi. Yapamayacaklarını düşündükleri şeyler yapmaya sevk edilebilirdi. Teg'in öğretmenlerinden biri bunu açıkça söylemişti:

"Bu enerjinin bir çıkış yolu olmalıdır. Şişede hapsedersen çok tehlikeli olur. Yönünü değiştirirsen, yoluna çıkan her şeyi ezer geçer. Tüm dinlerin en büyük sırrıdır bu."

Teg binadan çıkarken, ardında elliden fazla ceset bıraktığının bilincindeydi. Son öldürdüğü kişi, açık kapıda duran ve içeri girmek üzere olduğu belli olan, kamuflaj üniformalı bir askerdi.

Teg donmuş gibi duran insanlarla araçların arasından koşarak geçerken, hızlanmış zihni geride bıraktıkları üstüne düşünme fırsatı buldu. Yaşlı Saygın Ana'nın ölürken gerçekten şaşırmış gibi görünmesi, kendisi için teselli olur muydu? Muzaffer'in çerçeve çalısından evini bir daha asla görmeyeceğini düşünerek kendini kutlayabilir miydi?

Fakat birkaç kalp atışı süresinde yaptığı şeylerin gerekliliği, Bene Gesserit eğitimi almış biri için gayet barizdi. Teg tarih konusunda bilgiliydi. Eski İmparatorluk'ta birçok cennet gezegen vardı; Dağılış halklarının böyle gezegenleri daha da çoktu herhalde. İnsanlar o salakça deneyi tekrarlamaktan asla vazgeçmez gibiydi. Öyle gezegenlerde yaşayanlar genellikle tembellik yapardı. Alelacele bir analizde, bunun sebebinin o gezegenlerin yumuşak iklimi olduğu sonucuna varılmıştı. Fakat Teg bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordu. Asıl sebep, öyle yerlerde cinsel enerjilerin kolayca serbest bırakılabilmesiydi. O cennetlere Bölünmüş Tanrı'nın veya bir

tarikatın misyonerleri gitse millet öfkelenir ve kan çıkardı.

Teg'in öğretmenlerinden biri, "Rahibeler Birliği'ne mensup bizler bunu biliyoruz," demişti. "Öyle olayları Missionaria Protectiva'mız sayesinde yatıştırdığımız oluyor."

Teg koşmayı, önceden yaşlı Saygın Ana'nın karargâhı olan mezbahadan beş kilometre ötedeki bir ara sokakta kesti ancak. Aradan çok az zaman geçtiğini biliyordu fakat odaklanması gereken çok daha önemli bir mesele vardı. O binanın tüm sakinlerini öldürmüş değildi. Orada gözler vardı, Teg'in neler yapabildiğini artık bilen kişilere ait gözler. Onun Saygın Anaları öldürüşünü görmüşlerdi. Muzaffer'in onun elinde can verip yığılışını görmüşlerdi. Cesetlerin incelenmesi ve kayıtların ağır çekim izlenmesi her şeyi ortaya çıkaracaktı.

Teg bir duvara yaslandı. Sol avucunun derisi soyulmuştu. Yaradan sızan kanı izlerken, normal zamana dönme izni verdi kendine. Kan neredeyse siyahtı.

Kanımdaki oksijen arttı mı?

Nefesi hızlıydı fakat yaptıkları göz önüne alındığında çok da hızlı sayılmazdı.

Bana ne oldu?

Bunun Atreides atalarından gelen bir şey olduğunu biliyordu. Kriz anında, insan potansiyelinin bir başka boyutuna geçmişti. Bu dönüşüm her ne ise derindi. Teg şimdi dışa bakarak pek çok gerekliliği görebiliyordu. Bu ara sokağa gelmeden önce koşarken yanından geçtiği insanlar da heykel gibi görünmüştü.

Günün birinde onları pislik olarak görecek miyim?

Bunun tamamen kendisine bağlı olduğunu, ancak izin verirse öyle olacağını biliyordu. Fakat öyle görmeyi arzulamıyor değildi, dolayısıyla da Saygın Analara bir anlığına acıma izni verdi kendine. Büyük Ayartıcı onları devirmiş, kendi pisliklerinin içine düşmelerine yol açmıştı.

Şimdi ne yapmalıydı?

Teg'in yapması gerekenler ana hatlarıyla belliydi. Burada,

Ysai'de temas kurmak isteyebileceği herkesi tanıyan bir adam vardı. Ara sokakta etrafına bakındı. Evet, bu adam yakındaydı.

Bu ara sokağın aşağısında bir yerlerden çiçek ve şifalı ot kokuları geliyordu. Teg bu hoş kokuları takip ederek yürürken, onu gitmesi gereken yere götürdüklerinin ve burada ona saldırmak için bekleyen birileri olmadığının farkındaydı. Burası sessiz sakin, huzurlu bir yerdi şimdilik.

Kokuların kaynağına çabucak vardı. Üstünde iki kelime, çağdaş Galach dilinde "Özel Hizmetler" yazan mavi tenteli bir kapının aralığından geliyorlardı.

Teg içeri girince, nasıl bir yer keşfettiğini hemen anladı. Burası Eski İmparatorluk'ta sık rastlanan türden, otomat garson kullanılmayan bir lokantaydı. Böyle yerler "moda" mekânlar olurdu. Arkadaşlarınıza en son "keşfinizden" bahseder ve kimseye söylememelerini sıkı sıkıya tembihlerdiniz.

"Fazla ayağa düşmesini istemem."

Teg buna hep gülmüştü. İnsanların böyle yerleri sır tutarmış gibi yaparak tanıtmasına.

Arkadaki mutfaktan ağız sulandırıcı yemek kokuları geliyordu. Teg'in yanından, dumanı tüten bir tepsi taşıyan bir garson geçti... Güzel şeylerin vaadini taşıyordu.

Siyah mini etekli, beyaz önlüklü, genç bir kadın Teg'in yanına geldi. "Sizi şöyle alalım, efendim. Köşede boş masamız var."

Teg duvara sırtını vererek otururken, kadın onun sandalyesini tuttu. "Sizinle hemen ilgilenecekler, efendim." Ucuz, sert, çifte kalınlıkta kağıttan bir mönü verdi. "Mönümüz basılıdır. Sizin için sakıncası yoktur umarım."

Teg kadının gidişini izledi. Az önce gördüğü garson diğer tarafa, mutfağa gidiyordu. Tepsi boştu.

Teg'in ayakları, tek bir kulvarda koşarcasına onu buraya getirmişti. Ve işte, ihtiyaç duyduğu adam biraz ötede yemek yiyordu.

Garson durup adamla konuşmaya başlamıştı; Teg şimdiden sonra yapılması gerekecek şeyleri adamın tavrının belirleyeceğini biliyordu. O ikisi birlikte gülüyorlardı. Teg salonun geri kalanına göz gezdirdi: Başka sadece üç masa doluydu. Karşı köşedeki masada oturan yaşlı kadın, dondurmalı bir tatlıyı ufak ufak yiyordu. Teg, kadının kıyafetinin herhalde son modanın doruğu olduğunu düşündü: Kısa ve dar, dekolte, kırmızı bir gecelik. Kadının ayakkabıları da aynı renkti. Teg'in sağında genç bir çift oturuyordu. Birbirlerinden başkasını gördükleri yoktu. Kapının yanında, yaşlı bir adam yeşil sebze yemeğini idareli bir şekilde yiyordu; eski moda, dar, kahverengi tunik giymişti. Gözlerini yemeğinden ayırmıyordu.

Garsonla konuşan adam kahkaha attı.

Teg garsonun ensesine baktı. Adamın ensesinde bitmiş sarı saç tutamları, ölü çimen demetleri gibiydi. Adamın tutam tutam saçının altındaki yakası yıpranmıştı. Teg bakış-

larını indirdi. Garsonun ayakkabılarının topukları aşınmıştı. Siyah ceketinin eteği yamalıydı. Bu mekânı işletenler tutumluluk mu yapıyordu? Yoksa tutumlu olmak zorunda veya farklı türden bir ekonomik baskı altında mıydılar? Mutfaktan gelen kokular, orada masraftan kaçınmadıklarını gösteriyordu. Sofra takımları ışıl ışıl ve temizdi. Çatlak tabak yoktu. Fakat kırmızı-beyaz çizgili masa örtüsünde birkaç yama vardı; örtüyle aynı kumaştan olmalarına özen gösterilmişti.

Teg diğer müşterileri bir kez daha süzdü. Varlıklı insanlar gibiydiler. Aralarında fakir ve aç insan yoktu. Teg birden anladı. Burası "keşfedilen" türden olmakla kalmayıp, öyle olması tasarlanmış bir mekândı. Bu işletmenin ardında akıllı bir zihin yatıyordu. Kariyer basamaklarını çıkan genç müdürlerin âmirlerini ya da potansiyel müşterileri memnun etmek, gözlerine girmek için getirdikleri türden bir restorandı burası. Yemekleri leziz ve bol kepçe olsa gerekti. Teg sezilerine güvenerek buraya gelmekle iyi yaptığını fark etti. Sonra eği-

lip mönüye odaklandı; nihayet açlığıyla ilgilenme izni verdi kendine. Müteveffa Feldmareşal Muzaffer'i hayrete düşüren iştahı yine işbaşındaydı.

Garson elinde tepsiyle Teg'in yanında belirdi; tepside ufak, açık bir kutu ve içinden cilt tazeleyici merhem kokusu gelen bir kavanoz vardı.

"Gördüğüm kadarıyla elinizden yaralanmışsınız, Başar," dedi adam. Tepsiyi masaya koydu. "Sipariş vermenizden öncc yaranızı sarmama müsaade edin."

Teg yaralı elini kaldırdı ve adamın hızla işe koyulmasını seyretti.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, efendim. Duyduklarımdan sonra, sizi böyle tam takım üniformalı görmek tuhaf geldi doğrusu. İşte, bitti." Adam, Teg'in elini bandajlamıştı.

Teg alçak sesle, "Neler duydun?" dedi.

"Saygın Anaların peşinizde olduklarını."

"Az önce birkaçını öldürdüm, bir de bir sürü... Şeylerini... Ne diyelim onlara?"

Benzi atsa da adam sakin bir sesle konuştu: "Köleleri demek uygun olur, efendim."

"Sen Renditai'deydin, değil mi?" dedi Teg.

"Evet, efendim. Sonra çoğumuz buraya yerleştik."

"Bir şeyler yemem gerek ama sana ödeme yapamam," dedi Teg.

"Renditai'de bulunmuş hiç kimsenin paranıza ihtiyacı olmaz, Başar. Buraya geldiğinizi biliyorlar mı?"

"Sanmıyorum."

"Buradakiler düzenli müşterilerimiz. Hiçbiri sizi ele vermez. Tehlikeli biri gelirse sizi uyarmaya çalışırım. Ne yemek istersiniz?"

"Epey bir şeyler. Seçimi sana bırakıyorum. Karbonhidrat miktarı proteinden iki kat kadar fazla olsun. Uyarıcı maddeler istemem."

"Epey bir şeylerden kastınız nedir, efendim?"

"Ben yeter diyene kadar getirin... Veya siz cömertliğinizi suistimal ettiğimi düşünene kadar."

"Görünüşe aldanmayın, efendim; burası fakir bir müessese değildir. Burada aldığım bahşişler beni zengin etti."

Teg, *Haklıymışım,* diye düşündü. Buranın fakir görünüşü hesaplı ve sahteydi.

Garson, orta masadaki adamın yanına dönüp onunla konuşmaya başladı. Garsonun mutfağa gitmesinden sonra Teg masadaki adamı açıkça süzdü. Evet, aradığı kişi buydu. Adam sebzeli makarnayla tepeleme dolu tabağıyla ilgileniyordu.

Hayatında kadın yok gibiydi. Yaka düğmesi yanlış yerden iliklenmişti. Sol manşetinde yeşil sos lekeleri vardı. Bir sağlak olarak, karnını doyururken sağ elini kullanıyor ama sol elini, üzerine yiyecek düşebilecek bir yerde tutuyordu. Paçaları yıpranmıştı. Bir tanesinin arka kısmı açılmış, adamın topuğuna kadar iniyordu. Çorapları farklı renklerdeydi... Biri
600 mavi, diğeriyse uçuk sarıydı. Bütün bunlar adamın umurunda değil gibiydi. Hayatında hiç onu kapı eşiğinden gerisingeri içeri çekip, kendine çeki düzen vermesini emreden bir anne veya başka bir kadın olmamıştı. Temel tavrını genel görünüşüyle ifade ediyordu:

"Kendime en fazla bu kadar çeki düzen veriyorum."

Adam birden ürpermişçesine başını kaldırdı. Kahverengi gözleriyle salona bakındı; belirli bir simayı ararcasına, herkesin yüzünde bir an duraksıyordu. Bu işi bitirdikten sonra tekrar tabağıyla ilgilenmeye koyuldu.

Garson, içinde yumurta ve yeşil sebze parçaları yüzen bir kâse berrak çorbayla geri geldi.

"Yemeğinizin geri kalanı hazırlanırken, efendim," dedi.

Teg, "Renditai'den sonra dosdoğru buraya mı geldin?" diye sordu.

"Evet, efendim. Ama Acline'da da size hizmet etmişliğim var."

"Altmış yedinci Gammu," dedi Teg.

"Evet, efendim!"

"Orada pek çok hayat kurtarmıştık," dedi Teg. "Hem onların hem kendimizin hayatını."

Teg çorbayı içmeye başlamayınca garson oldukça soğuk bir sesle konuştu: "Zehir-bulucu ister misiniz, efendim?"

"Bana sen servis yaptığın sürece hayır," dedi Teg. Bunda samimiydi fakat kendini sahtekârlık yapmış gibi hissetti biraz, ne de olsa çifte görüşü ona çorbayı içmenin güvenli olduğunu söylüyordu.

Hoşnut kalan garson dönüp gitmeye davrandı.

"Bir saniye," dedi Teg.

"Efendim?"

"Şu orta masadaki adam. Düzenli müşterilerinizden mi?"

"Profesör Delnay mı? Ah, evet efendim."

"Delnay. Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Kendisi dövüş sanatları profesörüdür, efendim. Dövüş sanatları tarihi hakkında bir kitabı da var."

"Biliyorum. Yemeğim servise hazır olunca Profesör Delnay'a, kendisini masama davet ettiğimi söyle lütfen."

"Kim olduğunuz söyleyeyim mi, efendim?"

"Zaten bilmiyor mudur sence?"

"Muhtemelen biliyordur efendim ama yine de..."

"Ancak gerektiğinde ihtiyatlı olmak gerekir," dedi Teg. "Yemeğimi getir bakalım."

Delnay, Teg'le yoğun bir şekilde ilgilenmeye, garsonun daveti iletmesinden çok önce başlamıştı. Teg'in karşısına otururken profesörün ilk sözleri şunlar oldu: "Hayatımda böylesine müthiş bir gastronomi performansı görmemiştim. Midenizde tatlıya yer kaldığına emin misiniz?"

"En az iki üç taneye yer var," dedi Teg.

"İnanılmaz!"

Teg bir kaşık ballı dondurmanın tadına baktı. Yuttuktan sonra, "Bu mekân muhteşem," dedi.

"Buradan kimseye bahsetmemeye özen gösteriyorum," dedi Delnay. "Birkaç yakın arkadaşım hariç elbette. Davetinize nail olma onurunu neye borçluyum acaba?"

"Bir Saygın Ana tarafından... Eee, *damgalandığın* oldu mu hiç?"

"Cehennem lordları adına, hayır! O kadar önemli biri değilim."

"Senden hayatını tehlikeye atmanı isteyecektim, Delnay."

"Nasıl bir tehlikeye?" Adam hiç duraksamamıştı. Bu güven vericiydi.

"Ysai'de eski askerlerimin buluştuğu bir yer var. Oraya gidip, bulabildiğim kadarıyla görüşmek istiyorum."

"Sokaklarda böyle tam takım üniformayla mı yürüyeceksiniz?"

"Sen nasıl ayarlayabilirsen... Benim için fark etmez."

Delnay bir parmağını altdudağına dayayıp arkasına yaslanarak Teg'e baktı. "Kılık değiştirerek kimliğini gizlemesi kolay biri değilsiniz, bilirsiniz. Ama bir yolu olabilir." Düşünceli bir edayla başını salladı. "Evet." Gülümsedi. "Korkarım hoşunuza gitmeyecek."

"Aklında ne var?"

"Vatkalar ve başka değişiklikler. Sizi Bordano müfettişi kılığına sokarız. Lağım kokacaksınız elbette. Kokuyu almıyormuş gibi davranmanız da gerekecek."

Teg, "Neden bunu seçtin?" diye sordu.

"Ah, bu gece fırtına kopacak. Bu mevsimde olağandır. Gelecek senenin mahsulleri için toprak nemlendirilir. Bir de ısıtmalı tarlaların rezervuarları doldurulur, bilirsiniz."

"Kurduğun mantığı anlamadım ama şu tatlıdan bir tane daha yiyeyim, sonra gideriz," dedi Teg.

"Fırtına esnasında sığınacağımız yeri seveceksiniz," dedi Delnay. "Aslında bu yaptığım delilik, bilirsiniz. Ama mekân sahibi size yardım etmezsem buraya bir daha gelmememi söyledi."

Delnay, Teg'i buluşma yerine götürdüğünde karanlık çökeli bir saat olmuştu. Deri giysiler giymiş olan ve topal numarası yapan Teg, kendisinden yayılan kokuyu göz ardı etmekte epey zorlanıyordu. Delnay'ın arkadaşları Teg'i önce dışkıya bulamış, sonra da üzerine hava hortumu tutmuşlardı. Havayla kurutulunca, atık aromaları Teg'in üstüne iyice sinmişti.

Buluşma yerinin kapısındaki uzaktan kumandalı hava ölçere bakılırsa bir saat içinde hava on beş derece soğumuştu. Delnay önden giderek, kalabalık bir salona telaşla daldı; içerisi oldukça gürültülüydü... İnsan sesleri ve tokuşturulan kadehlerin şıngırtısı duyuluyordu. Teg kapıda duraklayıp hava ölçeri inceledi. Rüzgâr hızı otuz kliğe çıkmıştı. Barometrik basınç düşmüştü. Teg hava ölçerin yukarısındaki yazıyı okudu:

"Müşterilerimize hizmetimizdir."

Bar için de hizmetti muhtemelen. Dışarı çıkan müşteriler hava ölçere bakınca, geride bıraktıkları sıcak ve samimi mekâna geri dönmek isteyebilirdi.

Barın diğer ucundaki ocakbaşının geniş şöminesinde hakiki ateş yanıyordu. Aromatik odunlar.

Geri gelen Delnay, Teg'den yayılan kokuya burun kıvırdıktan sonra onu kalabalığın etrafından dolandırıp bir arka odaya, bu odanın içinden de bir hususi banyoya götürdü. Burada, bir sandalyenin üstünde Teg'in üniforması –temizlenip ütülenmiş halde– duruyordu.

"Çıktığınızda ben ocakbaşında olacağım," dedi Delnay.

Teg, "Tam takım üniforma mı giyeyim?" diye sordu.

"Sadece dışarıda, sokaklarda tehlikelidir," dedi Delnay. Geldikleri yoldan gitti.

Bir süre sonra bara dönen Teg, kalabalığın arasından ocakbaşına gitti; içinden geçtiği gruplardaki insanlar onu tanıyınca susuveriyorlardı. Salonda mırıldanmalar başladı. "Yaşlı Başar bu, ta kendisi." "Ah, evet... Teg. Kendisinin hiz-

metinde görev yapmıştım, gerçekten. O yüzü ve fiziği nerede görsem tanırım."

Müşteriler, tıpkı eskiden atalarının yaptığı gibi, sıcak şöminenin başında toplanmıştı. Islak giysilerin ve içkili nefeslerin kesif kokusu geliyordu oradan.

Bütün bu insanlar fırtına yüzünden bu bara mı sığınmıştı? Teg etrafındaki yüzlere, savaşta sertleşmiş asker yüzlerine baktı; Delnay ne derse desin, sıradan bir topluluk değildi bu. Bu insanlar birbirlerini tanıyordu ve tam bu vakitte, yine tanıdıkları biriyle buluşmayı beklemişlerdi.

Delnay ocakbaşındaki sıralardan birinde oturuyordu; elinde kehribar rengi içecekle dolu bir bardak vardı.

"Burada buluşacağımızı haber saldın demek," dedi Teg.

"İstediğiniz bu değil miydi, Başar?"

"Kimsin sen, Delnay?"

"Birkaç klik güneyde, kışlık bir çiftliğim var; arada sırada yerarabalarını ödünç veren banker arkadaşlarım da var. İsterseniz daha açık konuşayım. Buradaki herkes gibi ben de Saygın Analardan kurtulmak isteyen biriyim."

Teg'in arkasından bir adam, "Bugün onlardan yüz tanesini öldürdüğünüz doğru mu, Başar?" diye sordu.

Teg dönüp bakmadan, tonlamasız bir sesle konuştu: "Sayıyı epey abartmışlar. Bir içki alabilir miyim lütfen?"

Birisi içki getirirken, Teg uzun boyunun avantajını kullanarak odaya göz gezdirdi. Tam tahmin ettiği gibi, eline tutuşturulan bardakta koyu mavi Dan marinetesi vardı. Bu eski askerleri, Teg'in tercihlerini biliyorlardı.

İçeridekiler içki içmeyi sürdürüyordu fakat daha yavaşça. Teg'in niyetini söylemesini bekliyorlardı.

Teg, *Böyle fırtınalı gecelerde, insanların bir arada olma dürtüsü artıyor doğal olarak,* diye düşündü. *Mağara girişindeki ateşin ardında toplanın, kabile arkadaşlarım! Tehlikeli hiçbir şey bizi aşamayacak, özellikle de vahşi hayvanlar ateşimizi görünce.* İçkisini yudumlarken *Böyle bir gecede, Gammu'da böyle*

kaç grup toplandı acaba? merak etti. Kötü hava koşulları, toplananların görülmesini istemedikleri hareketleri gizleyebilirdi. Normalde içeride kalmaması gereken insanları da içeride tutabilirdi.

Teg aralarından birkaç kişiyi tanımıştı... Subaylar, erler... Karma bir topluluk. Bazılarıyla ilgili güzel anıları vardı: Güvenilir insanlardı. Bazıları bu gece ölecekti.

İnsanlar Teg'in varlığına alıştıkça daha yüksek sesle konuşmaya başladılar. Kimse ondan açıklama istemiyordu. Onun bu yönünü de biliyorlardı. Teg neyi ne zaman yapacağına bizzat karar verirdi.

Onların konuşma ve gülüşmelerinin, ilkel çağlardan beri insanların korunmak için bir araya geldiklerinde çıkardıkları türden sesler olduğunu biliyordu. Bardak şıngırtıları, ani kahkahalar, tek tük hafif kıkırtılar. Kıkırdayanlar kişisel güçlerinin daha bilincinde kişiler olsa gerekti. Hafifçe kıkırdamak, eğleniyorum ama kahkahalar patlatarak kendimi aptal durumuna düşürmek zorunda değilim demekti. Delnay hafifçe kıkırdayanlardandı.

Teg yukarıya göz atınca, kirişli tavanın geleneksel şekilde basık olduğunu gördü. Böylece içerisi hem daha geniş hem de daha samimi görünüyordu. Burayı yapanlar insan psikolojisine dikkat etmişti. Teg'in bu gezegendeki pek çok mekânda gözlemlediği bir şeydi bu. İnsanların aşırı dikkatli olmamasına özen gösteriliyordu. Kendilerini rahat ve güvende hissetmelerini sağlamak gerekiyordu. Aslında öyle değildiler elbette fakat bunun farkına varmamaları sağlanmalıydı.

Teg, becerikli garsonların içki servisi yapmalarını birkaç dakika daha izledi: siyah yerel bira ve pahalı ithal içkiler. Bar tezgâhının çeşitli yerlerinde ve yumuşak ışıkla aydınlatılan masalarda, cips gibi olacak kadar kızartılıp epey tuzlanmış yerel sebzelerle dolu kâseler vardı. İnsanları susatmaya böyle açıkça çalışılması kimseyi rahatsız etmez gibiydi. Beklenen bir meslek numarasıydı bu. Biralara da epey tuz katılıyor olsa

gerekti. Hep öyle olurdu. Bira yapımcıları, insanları susatmayı iyi bilirdi.

Bazı grupların sesi iyice yükselmeye başlamıştı. İçkiler kadim büyülerini yapıyordu. Baküs buradaydı! Teg şunu biliyordu ki bu salondaki durum doğal akışına bırakılırsa, gece ilerledikçe gürültü iyice artacak ve sonra yavaşça, çok yavaşça azalacaktı. Birisi kapının yanındaki hava ölçere bakmaya gidecekti. O kişinin ne gördüğüne bağlı olarak, gürültü hemen daha da azalabilir veya önceki hafif haliyle bir süre daha devam edebilirdi. Teg o zaman bir şeyi anladı: Barın arkasında bir yerlerde, hava ölçerin ekranındaki sayıları değiştirebilen bir cihaz olsa gerekti. Bu barın iş hacminin artmasını sağlayacak böyle bir yöntem göz ardı edilmezdi.

Onları içeri çek ve burada tutmak için, itiraz etmeyecekleri her yönteme başvur.

Bu müessesenin sahipleri, Saygın Anaların emrinde hiç zorlanmadan çalışabilecek insanlardı.

Teg içkisini kenara bırakıp seslendi: "Beni dinler misiniz lütfen?"

Sessizlik.

Garsonlar bile donakalmıştı.

"Birkaçınız kapıları tutsun," dedi Teg. "Ben söylemedikçe kimse girip çıkmasın. Arka kapıları da lütfen."

Bu iş hallolunca Teg salona dikkatle göz gezdirdi; çifte görüşünden ve eski askerlik deneyimlerinden faydalanarak, en çok güvenebileceği kişileri saptadı. Şimdi ne yapması gerektiği artık çok bariz geliyordu. Çifte görüşünün kenarında Burzmali, Lucilla ve Duncan vardı; neye ihtiyaçları olduğu kolayca görülüyordu.

"Hepinizin silahlı olduğunuzu varsayıyorum," dedi.

Birisi, "Hazırlıklı geldik, Başar!" diye bağırdı. Teg, onun sarhoş olduğunu ve vücudunun tıpkı eski zamanlardaki gibi adrenalin pompaladığını (buradakilerin çok sevdiği bir histi bu) sesinden anladı.

"Bir yok-gemiyi ele geçireceğiz," dedi Teg.

Hepsi donakaldı. Yok-gemiler kadar iyi korunan bir başka uygarlık ürünü yoktu. Bu gemiler iniş pistlerine ve başka yerlere gelip giderdi. Zırhlı yüzeyleri, dikeni andıran silahlarla dolu olurdu. Tehlikeli bölgelerde tayfaları hep tetikte dururdu. Hile işe yarayabilirdi; doğrudan saldırının müspet sonuç vermesi düşük bir ihtimaldi. Fakat Teg bu salonda, zorunluluklar ve Atreides atalarından aldığı yabanıl genler sayesinde yeni bir farkındalığa ulaşmıştı. Gammu'daki ve çevresindeki yok-gemilerin yerlerini görebiliyordu. İçsel gözü parlak noktalar görüyordu; çifte görüşü de bu labirentten çıkmanın yolunu, ucuz mücevherler arasında uzanan sicimler gibi görmekteydi.

Ah, ama gitmek istemiyorum, diye düşündü.

Fakat içindeki dürtüye karşı koyamazdı.

"Daha açık konuşayım: Bir Dağılış yok-gemisini ele geçireceğiz," dedi. "O gemiler birinci sınıftır. Sen, sen, sen ve sen." Bazı kişileri gösterdi. "Siz burada kalın ve kimsenin gitmemesini, dışarıyla haberleşmemesini sağlayın. Sanırım saldırıya uğrayacaksınız. Elinizden geldiğince direnin. Geri kalanlar, silahlarınızı hazırlayın da gidelim."

Adil değil mi? Adalet isteyen kim? Biz kendi adaletimizi uygularız: Burada, Arrakis'te adalet şudur: Ya kazanırsın, ya ölürsün. Silahlarımız ve onları kullanma özgürlüğümüz olduğu sürece, haksızlığa uğradığımızdan yakınmayalım.

–I. LETO
Bene Gesserit Arşivleri

Yok-gemi, Rakis çölünde kumları havalandırarak alçaktan uçuyordu. Kumulları gıcırdatarak iniş yaparken kaldırdığı tozlar geminin etrafında döndü. Uzun ve sıcak günün sonunda, gümüşi sarı güneşin battığı ufukta hava ısıdan titreşiyordu. Gemi gıcırdayarak öylece durdu; varlığı göz ya da kulakla saptanabilse de kâhinler ya da uzun menzilli cihazlar tarafından saptanamayan, ışıltılı bir çelik küreydi. Teg gelişini istenmeyen gözlerin görmediğine, çifte görüşü sayesinde emindi.

"Zırhlı topterlerle arabaların en fazla on dakikada dışarı çıkarılmasını istiyorum," dedi.

Arkasındaki insanlar işe koyuldu.

"Burada olduklarına emin misiniz, Başar?" Teg'in Renditai'deyken güvendiği bir subayın, o Gammu barında birlikte içtiği bir yoldaşının sesiydi bu; adam gençlik heyecanlarını yeniden yaşayan birinin ruh halinde değildi artık. Gammu'daki muharebede eski dostlarının can verdiğini görmüş biriydi. Sağ kalıp da şimdi burada olanların çoğu gibi o da geride bıraktığı ailesinin başına ne geldiğini bilmiyordu. Sesi biraz öfkeliydi; kandırılarak bu işe bulaştırıldığına kendini inandırmaya çalışır gibiydi.

"Birazdan burada olurlar," dedi Teg. "Bir solucanın sırtında gelecekler."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Her şey ayarlandı."

Teg gözlerini kapadı. Dört bir yanındaki faaliyetleri görmek için göze ihtiyacı yoktu. Burası, içinde bulunduğu sayısız komuta yeri gibiydi: Cihazlarla ve onları kullanan insanlarla, emir bekleyen subaylarla dolu, oval bir oda.

Birisi, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Şu kuzeyimizdeki kayalıklar," dedi Teg. "Görüyor musunuz? Orası bir zamanlar yüksek bir kayalık tepeydi. Rüzgâr Kapanı denirdi. Eskiden orada bir Fremen siyeçi vardı, ki şimdi mağaradan pek farkı yok. İçinde birkaç Rakisli öncü yerleşimci yaşıyor."

Birisi, "Fremenler," diye fısıldadı. "Tanrılar adına! O solucanın gelişini görmek istiyorum. Öyle bir şey görebileceğimi hiç sanmıyordum."

Öfkesi giderek artan subay, "Bu da beklenmedik ayarlamalarınızdan biri ha?" dedi.

Teg, *Yeni yeteneklerimi sergilesem ne der acaba?* diye düşündü. *Yakından incelense ters olduğu anlaşılacak niyetler gizlediğimi düşünebilir, ki sahiden de öyle. Bu adamın gözü açılmak üzere. Gözü açılsa bana sadık kalır mı?* Teg başını iki yana salladı. Subayın pek seçeneği olmayacaktı. Hiçbirinin pek seçeneği yoktu, dövüşmek ve ölmek dışında.

Savaş çıkarmak için kitlelerin kandırılması gerektiği doğruydu demek. Saygın Analar gibi davranmak ne kolaydı.

Kandırma kısmı kimilerinin sandığı kadar zor değildi. Çoğu insan yönlendirilmek isterdi. Şu arkadaki subayın istediği buydu. Bunun sebebi, insanın derinlerindeki kabile içgüdülerinde (güçlü bilinçaltı saiklerinde) yatıyordu. İnsan ne kolay yönlendirildiğini fark edince günah keçileri arayarak tepki verirdi doğal olarak. Şu arkadaki subay da şimdi günah keçisi istiyordu.

Teg'in solundaki biri, "Burzmali sizinle görüşmek istiyor," dedi.

"Şimdi olmaz," dedi Teg.

Burzmali bekleyebilirdi. Yakında komuta dizginlerini eline alacaktı zaten. Şimdiyse sadece dikkat dağıtıyordu. Günah keçisi rolüne tehlikeli bir şekilde yaklaşmaya ileride zamanı olacaktı.

Günah keçileri üretmek ne kolaydı ve ne kolay kabul edilirlerdi! Hele bunun alternatifi kendinizi suçlu, aptal ya da her ikisi birden olarak görmenizse. Teg etrafındaki herkese şöyle demek istiyordu:

"Kandırmacaya dikkatli bakın! O zaman asıl niyetimizi anlarsınız!"

Teg'in solundaki iletişim subayı, "O Rahibe Ana şimdi Burzmali'nin yanındaymış," dedi. "O da sizi görmelerine izin verilmesinde ısrar ediyor."

610 "Burzmali'ye söyle, geri dönüp Duncan'ın yanında kalmasını istiyorum," dedi Teg. "Murbella'yı da kontrol etsin, kaçamayacağına emin olsun. Lucilla içeri gelebilir."

Böyle olmak zorundaydı, diye düşündü.

Lucilla, Teg'deki değişimler karşısında giderek şüpheye kapılmıştı. Rahibe Analar değişimleri hep fark ederdi.

Lucilla cüppesini hışırdatarak, hışımla içeri girdi. Öfkeliydi fakat bunu gizlemeyi iyi beceriyordu.

"Bir açıklama talep ediyorum, Miles!"

Teg, *İyi bir açılış cümlesiydi,* diye düşündü. "Hangi konuda?" diye sordu.

"Neden dosdoğru şeye gitmedik..."

"Çünkü Saygın Analar ve Dağılış'tan dönen Tleilaxlı arkadaşları, Rakis'in neredeyse tüm merkezlerini ellerinde tutuyor."

"Nereden... Nereden bili..."

"Taraza'yı öldürdüler, biliyorsundur," dedi Teg.

Bu Lucilla'yı durdurdu fakat uzun süreliğine değil. "Miles, bana her şeyi anlatmanda ısrar edi..."

"Şimdi pek zamanımız yok," dedi Teg. "Üstümüzden geçen bir sonraki uydu, burada olduğumuzu açığa vuracak."

"Ama Rakis'in savunma sistemleri..."

"Tüm savunmalar gibi, durağanlaşınca zayıflar," dedi Teg. "Savunmacıların aileleri burada. Ailelerini ele geçiren, savunmacıları kontrol edebilir."

"Ama burada, böyle açıkta ne işimiz..."

"Odrade'yi ve yanındaki kızı alacağız. Ha, bir de getirecekleri solucanı."

"Solucanı ne yapa..."

"Odrade, o solucanla ne yapılacağını bilir. Artık o senin Başrahibe Anan, biliyorsun."

"Demek bizi kaçırıp..."

"Kendi kendinize kaçacaksınız! Ben adamlarımla birlikte burada kalacağım, düşmanı oyalamak için."

Bunu duyan herkes afallamıştı; komuta odasına sessizlik çöktü.

Teg, *Oyalamak,* diye düşündü. *Ne yetersiz bir sözcük.*

Planladığı direnişi yaparsa Saygın Analar histeri krizi geçirecekti, hele gulâmın burada olduğunu sanmaları sağlanırsa. Misilleme yapmakla kalmayıp, sonunda sterilizasyon prosedürlerine başvuracaklardı. Rakis'in neredeyse tamamı yakılıp yıkılacaktı. Gezegende tek bir insan, solucan ya da kumalabalığının sağ kalabileceği bile şüpheliydi.

"Saygın Analar bir solucan bulup yakalamaya çalışıyorlar ama başaramadılar," dedi Teg. "Solucanların nakli konusunda nasıl bu kadar kör olabiliyorlar, gerçekten anlamıyorum."

"Nakil mi?" Lucilla ne yapacağını bilemez haldeydi. Teg'in bir Rahibe Ana'nın böylesine bocalamasına tanık olduğu nadirdi. Lucilla, Teg'in söylediklerini toparlamaya çalışıyordu. Teg, Rahibelerde biraz mentatlık olduğunu gözlemlemişti.

Bir mentat yetersiz verilerle bile geçerli sonuçlara varabilirdi. Fakat Lucilla bu kez doğru sonuca vardığında, kendisi onun (ve diğer Rahibe Anaların) elinden kaçmış olacaktı... Teg böyle düşünüyordu. O zaman çocuklarının peşine düşeceklerdi! Dimela'yı yakalayıp Soy Üretme Ustalarına teslim edeceklerdi elbette. Ve Odrade. O da kurtulamayacaktı.

Artık Tleilaxlıların akslotl tanklarının sırrını da biliyorlardı. Bene Gesseritlerin güçlükleri aşıp da o baharat kaynağından faydalanmakta ustalaşması sadece zaman meselesiydi. İnsan bedeni baharat üretiyordu!

"Burada tehlikedeyiz demek," dedi Lucilla.

"Biraz tehlike var, evet. Saygın Anaların sorunu şu ki fazla zenginler. Zenginlerin hatalarını yapıyorlar."

"Yozlaşmış orospular!" dedi Lucilla.

"Giriş kapısına gitmeni öneririm," dedi Teg. "Odrade birazdan burada olur."

Lucilla başka tek kelime etmeden Teg'in yanından ayrıldı.

İletişim subayı, "Bütün zırhlı araçlar dışarı çıkarıldı," dedi.

"Burzmali'ye söyleyin, buranın komutasını devralmaya hazır olsun," dedi Teg. "Biz birazdan dışarı çıkacağız."

"Hepimizin sana katılmamızı mı bekliyorsun?" Günah keçisi arayandı bu.

"Ben çıkıyorum," dedi Teg. "Gerekirse tek başıma giderim. İsteyen gelsin sadece."

Böyle demesinden sonra hepsinin geleceğini düşündü. Çevre baskısını Bene Gesserit eğitimi almışlar dışında anlayan pek azdı.

Komuta odasına sessizlik çöktü; artık sadece cihazların hafif uğultu ve tıkırtıları duyuluyordu. Teg "yozlaşmış orospuları" düşünmeye başladı.

Onlara yozlaşmış demenin doğru olmadığını düşündü. Bazen çok zenginlerin yozlaştığı olurdu. Paranın (gücün) herhangi bir şeyi, her şeyi satın alabileceğine inanmaktan gelirdi bu. Buna neden inanmasınlardı ki? Sonuçta her gün gördükleri bir şeydi. Mutlaklara inanmak kolaydı.

Umut asla tükenmez, falan filan!

Bu da bir din gibiydi. Paranın imkânsızı satın alacağına duyulan inanç.

Sonra yozlaşma gelirdi.

Fakat Saygın Anaların durumu böyle değildi. Onlar yozlaşmanın da ötesine geçmişti her nasılsa. Bir ara yozlaşma süreci yaşamışlardı; Teg bunu görebiliyordu. Fakat artık yozlaşmanın öyle ötesindeydiler ki, Teg bu konuda bilgi sahibi olmayı isteyip istemediğine emin değildi.

Ancak bildiği, kaçınılmaz bir gerçek vardı. O insanlardan hiçbiri, kendi çıkarları için koca bir gezegenin halkına işkence etmekten çekinmezdi. Veya zevk alma düşüncesiyle. Veya o işkencenin sonucunda ömrü birkaç gün, hatta birkaç saat bile uzayacaksa.

Nelerden hoşlanıyorlardı? Nelere seviniyorlardı? Semuta bağımlıları gibiydiler. İyi kötü haz aldıkları ne varsa, her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyuyorlardı.

Ve bunu biliyorlar!

Nasıl da hiddet doluydular kim bilir! Öyle bir kapanda kısılıydılar ki! Her şeyi görmüşlerdi ve gördüklerinin hiçbiri yeterli gelmemişti... Hiçbiri yeterince iyi ya da kötü değildi. İtidal anlayışlarını tamamen yitirmişlerdi.

Fakat tehlikeliydiler. Ve Teg bir konuda yanılmış olabilirdi: Saygın Analar gözlerini turuncuya boyayan o tuhaf, turta kokulu uyarıcıyı kullanıp da korkunç bir dönüşüm geçirmeden önceki hallerini artık hatırlamıyordu belki de. Anıların anıları giderek değişebilirdi. Her mentat kendi içindeki bu kusura karşı duyarlılaştırılırdı.

"İşte solucan!"

İletişim subayı söylemişti bunu.

Teg koltuğunu çevirip izdüşüme, çölün güneybatısını gösteren minyatür holoya baktı. Solucan çok uzakta kıvrıla kıvrıla hareket eden ince ve uzun bir şekildi; sırtında iki noktacık vardı... İnsan yolcuları.

"Geldiklerinde Odrade'yi tek başına buraya getirin," dedi Teg. "Sheeana –yani genç kız– solucanın gemiye sokulması-

na yardım etsin. Solucan onu dinler. Burzmali fazla uzaklaşmasın. Komuta devri için çok vaktimiz olmayacak."

Odrade komuta odasına girdiğinde hâlâ soluk soluğaydı ve çöl kokusu yayıyordu... Melanj, çakmaktaşı ve insan teri karışımı bir koku. Teg koltuğunda oturuyordu; dinlenir gibiydi. Gözleri kapalı kaldı.

Odrade, Başar'ı nadir bir dinlenme anında yakaladığını düşündü; adam düşüncelere dalmış gibiydi neredeyse. Tam o sırada Teg gözlerini açınca, Odrade ondaki değişimi fark etti; Lucilla bu konuda ufak bir uyarı yapabilmişti sadece... Bir de gulâmın dönüşümüne dair, alelacele iki üç laf etmişti. Teg'e ne olmuştu böyle? Adam sanki karşısında poz vererek, ondaki değişikliği görmesi için Odrade'ye meydan okuyordu. Gözlemlerken hep yaptığı gibi, çenesini hareketsiz ve biraz yukarıda tutuyordu. Yaşlılıktan kaynaklanan, örümcek ağı şeklinde kırışıklıklar bulunan dar yüzündeki gözleri hâlâ eskisi kadar dikkatliydi. Corrinolarla Atreideslerin tipik özelliği olan uzun, ince burnu aradan geçen yıllarda biraz daha uzamıştı. Fakat kır saçı hâlâ gürdü, alnındaki ufak çıkıntı da hemen dikkat çekiyordu...

Gözlerine!

Odrade sertçe, "Buraya geleceğimizi nereden biliyordun?" diye sordu. "Biz bile solucanın bizi nereye götürdüğünü bilmiyorduk."

"Meridyen çölünde yaşanabilecek çok az yer vardır," dedi Teg. "Zar attım. Burası muhtemel geldi."

Zar atmak mı? Odrade bu mentat deyimini biliyordu fakat anlamını asla çözememişti.

Teg koltuğundan kalktı. "Bu gemiyi al ve en iyi bildiğin yere git," dedi.

Rahibeler Meclisi'ne mi? Odrade bunu neredeyse yüksek sesle söylecekti fakat etrafında yabancılar, Teg'in topladığı bu tanımadık askerler vardı. Kimdiler? Lucilla'nın yaptığı kısa açıklama tatmin etmemişti.

"Taraza'nın planını biraz değiştirdik," dedi Teg. "Gulâm burada kalmayacak. Seninle gitmeli."

Odrade meseleyi anladı. Orospularla savaşmak için Duncan Idaho'nun yeni yeteneklerine ihtiyaçları olacaktı. Gulâm artık Rakis'in yok edilmesi amacıyla kullanılan bir yemden ibaret değildi.

"Yok-geminin gizleme alanından asla çıkamayacak elbette," dedi Teg.

Odrade başıyla onayladı. Duncan kâhinlere, örneğin Lonca seyrüsefercilerine karşı korumalı değildi.

"Başar!" İletişim subayıydı bu. "Yerimiz bir uydu tarafından saptandı!"

Teg, "Haydi bakalım dağsıçanları!" diye bağırdı. "Herkes dışarı! Burzmali'yi de çağırın gelsin."

Odanın arka tarafındaki bir kapak açıldı. Burzmali oradan içeri daldı. "Başar, bizim ne yapmamız gere..."

"Vakit yok! Komutayı devral!" Teg komuta koltuğundan kalktı ve elini sallayarak, Burzmali'ye oraya oturmasını işaret etti. "Odrade nereye gideceğinizi söyler." Teg kısmen kindarlıktan kaynaklandığını bildiği bir dürtüyle, Odrade'nin sol kolunu kavradı ve eğilip onu yanağından öptü.

"Yapman gerekeni yap, kızım," diye fısıldadı. "Ambardaki o solucan yakında evrendeki tek solucan olabilir."

Odrade birden durumu anladı: Teg, Taraza'nın planının tamamını biliyordu ve Başrahibe Ana'sının emirlerini sonuna kadar uygulamak niyetindeydi.

"Yapman gerekeni yap." Başka söze gerek yoktu.

Maddenin yeni bir haliyle değil, bilinç ile madde arasındaki yeni keşfedilmiş bir ilişkiyle karşı karşıyayız; bu keşif, kâhinliğin işleyişini daha iyi anlamamızı sağlamıştır. Kâhin izdüşülmüş bir içsel evreni biçimlendirerek ve anlaşılmayan güçlerden faydalanarak, yeni dışsal olasılıklar üretir. Bu güçleri fiziksel evreni biçimlendirmekte kullanmak için onları kavramaya gerek yoktur. Kadim metal ustalarının çelik, tunç, bakır, altın ve kalayın moleküler ve altmoleküler yapısını bilmeleri gerekmezdi. Bilinmeyeni tanımlamak için mistik güçler icat ederken, bir yandan da ocaklarını ve çekiçlerini kullanmayı sürdürürlerdi.

–BAŞRAHİBE ANA TARAZA
Meclis Tartışması

Rahibeler Birliği'nin gizli Meclis'inin, Arşivlerinin ve en üst düzey yöneticilerinin ofislerinin bulunduğu kadim binada geceleri çıkan sesler daha çok sinyal gibiydi. Odrade burada geçirdiği uzun yıllarda bu sinyalleri tanımıştı. Örneğin biraz öteden gelen şu uzun gıcırtı, aşağı yukarı sekiz yüz yıldır değiştirilmemiş bir döşeme tahtasından geliyordu. Tahta geceleri büzülünce öyle sesler çıkarırdı.

Odrade artık Taraza'nın anılarına da sahip olduğundan, öyle sinyalleri daha iyi tanıyordu. Anılar henüz entegre olmuş değildi; buna pek az vakit olmuştu. Odrade geceleri nadir boş vakitlerini burada, Taraza'nın eski çalışma odasında, entegrasyonu sürdürmekle geçiriyordu.

Dar ile Tar sonunda birleştiler.

Bunu Taraza'nın söylediği barizdi.

Diğer Belleklerde gezinmek, aynı anda birçok boyutta

bulunmak demekti; bazıları epey derinlerdeydi fakat Taraza'nınki hâlâ yüzeye yakındı. Odrade kendini bırakıp, çoklu varoluşların içine iyice gömüldü. Bir süre sonra, şimdi nefes alan ama diğerlerinden uzak duran bir benliği tanıdı; diğerleri Odrade'nin görüntülere, kokulara, dokunuşlara, hislere, onun bilincinin içinde oldukları haliyle korunan bütün orijinallere kendini tamamen bırakmasını talep ediyorlardı.

Bir başkasının rüyalarını görmek rahatsız edici.

Yine Taraza.

Taraza, Rahibeler Birliği'nin sonunu getirebilecek, çok tehlikeli bir oyun oynamıştı! Tleilaxlıların gulâma tehlikeli yetiler kazandırdıkları haberini orospulara tam zamanında sızdırmayı başarmıştı. Gammu Kalesi'ne yapılan saldırı da haberin hedefine ulaştığını gösteriyordu. Fakat saldırının çok şiddetli olması, Taraza'ya çok az vaktinin kaldığını göstermişti. Orospuların sırf o gulâmı öldürmek için Gammu'yu yok etme amacıyla kuvvetlerini toplayacakları kesindi.

Öyle çok şey Teg'e bağlı olmuştu ki.

Odrade kendi Diğer Bellekler topluluğunda Başar'ı gördü: Asla gerçekten tanımadığı babasını.

Onu son anlarda bile tanımadım.

O anılara dalmak zayıflatıcı olabilirdi fakat Odrade kendisini tuzağa çeken o haznenin taleplerinden kaçamıyordu.

Tiran'ın sözlerini düşündü: "Geçmişimin ürkünç boyutu! Yanıtlar korkmuş kuş sürüsü misali havalanıp uçuşarak, kaçamadığım anılarımın göğünü karartır."

Odrade'yse kendini su yüzeyinin hemen altında dengede duran bir yüzücü gibi hissediyordu.

Muhtemelen yerime başkası geçirilecek, diye düşündü. *Hatta iş hakarete uğramama kadar varabilir.* Bellonda yeni komuta yapısına kolayca onay vermemekte diretiyordu kesinlikle. Bunun önemi yoktu. Aralarından herhangi birinin tek kaygısı, Rahibeler Birliği'nin varlığını sürdürmesi olmalıydı.

Odrade, Diğer Belleklerin arasından sıyrılarak yukarı

süzüldü; gözlerini kaldırıp, odanın diğer tarafındaki gölgeli nişe baktı; odanın korkürelerinin loş ışığında, nişin içindeki kadın büstü seçilebiliyordu. Odrade gölgelerin arasındaki büstü hayal meyal görse de o simayı iyi biliyordu: Chenoeh, Rahibeler Meclisi'nin koruyucu sembolü.

"Tanrı'ya şükürler olsun..."

Baharat ıstırabını yaşayıp da sağ çıkan (ki Chenoeh çıkamamıştı) her Rahibe aynı şeyi söyler ya da düşünürdü... Fakat gerçekte ne demekti bu? Yeterli sayıda başarılı kişinin üretilmesi, özenli çiftleştirme ve özenli eğitimle olurdu. Bunda Tanrı'nın etkisi neydi? Tanrı'nın Rakis'ten getirdikleri solucan olmadığı kesindi. Tanrı'nın varlığı sadece Rahibeler Birliği'nin başarılarında mı hissedilirdi?

Kendi Missionaria Protectiva'mın yalanlarına kanıyorum!

Bütün bunların bu odada sayısız kez duyulmuş düşünce ve sorulara benzer olduğunu biliyordu. Beyhude! Yine de, o koruyucu büstü içinde öylesine uzun süredir dinlendiği nişten çıkarmaya Odrade'nin içi elvermiyordu.

Batıl inançlı değilim, dedi kendine. *Kompülsif biri değilim. Gelenek meselesi bu. Böyle şeylerin değerini iyi biliriz.*

Benim büstlerime bu kadar değer verilmeyeceği kesin.

Rakis'in korkunç bir şekilde yok edilmesiyle ölen Miles Teg'i, Waff'ı ve Yüz Dansçılarını düşündü. Eski İmparatorluk'ta yaşanan kanlı olayları fazla düşünmek iyi değildi. Saygın Anaların umursamazca yaptığı katliamların insanlarda uyandırdığı tepkiyi ve intikam arzusunu düşünmek daha iyiydi.

Teg biliyordu!

Yakın zamanda düzenlenen Meclis toplantısında belirgin kararlar alınamamış ve sonunda herkes bitkin düşmüştü. Odrade hepsini ilgilendiren birkaç acil meseleye değinerek dikkatleri dağıtabildiği için kendini şanslı sayıyordu.

Cezalar: Bu mesele epey zamanlarını almıştı. Arşiv analizlerinde yer alan tarihsel örneklerden tatminkâr şekilde fay-

dalanılmıştı. Saygın Analarla işbirliği yapan insanları kötü sürprizler bekliyordu.

Ix'in fazla zorlanıp çöküşe geçeceği kesindi. Dağılış insanlarının yaratacağı rekabet ortamının onları ezeceğinin hiç farkında değillerdi.

Lonca bir kenara itilecekti; melanjı ve makineleri fahiş fiyatlardan satın almak zorunda kalacaklardı. Birlikte duran Lonca'yla Ix birlikte yıkılacaktı.

Balıklarla Konuşanlar pek önemli değildi. Ix'in uydusu olmalarının yanı sıra, insanların terk edeceği bir geçmişe gömülerek silinmekteydiler daha şimdiden.

Ve Bene Tleilaxlılar. Ah, evet... Tleilaxlılar. Waff, Saygın Analara boyun eğmişti. Bunu asla itiraf etmemişti fakat gerçek ortadaydı: *"Sadece bir kez ve Yüz Dansçılarımdan biriyle."*

Odrade kasvetle gülümsedi. Babasının kederli öpücüğünü hatırlamıştı. *Bir niş daha yaptıracağım,* diye düşündü. *Bir büst daha yaptıracağım: Büyük Sapkın Miles Teg'in büstünü!*

Fakat Lucilla'nın Teg'e dair şüpheleri huzursuz ediciydi. Teg sonunda kâhin olup yok-gemileri *görebilmeye* mi başlamıştı? Soy Üretme Ustaları bu meseleyi araştırmalıydı.

Bellonda, "Savunmaya çekildik!" diye suçlamıştı.

Neyi kastettiğini hepsi biliyordu: Orospuların uzun gecesinde geri çekilip kalelerine kapanmışlardı.

Odrade, Bellonda'dan da, arada sırada güldüğünde ortaya çıkan o iri ve geniş dişlerinden de pek hazzetmediğini fark etti.

Sheeana'dan alınan hücre numuneleri üstüne epey konuşmuşlardı. Kızın "Siona'nın soyundan" olduğu kesinleşmişti. Yani ataları sayesinde kâhinler tarafından görülemezdi, dolayısıyla da yok-gemiden çıkabilirdi.

Duncan ise bir bilinmeyendi.

Odrade dışarıda duran yok-gemide yaşayan gulâmı düşündü. Koltuğundan kalkıp karanlık pencereye gitti ve uzaktaki iniş alanına baktı.

Duncan'ı yok-geminin kalkanının dışına çıkarma riskini göze alabilir miydiler? Hücre incelemelerinden anlaşıldığı kadarıyla, Duncan birçok Idaho gulâmının karışımıydı... Bunlardan bazıları Siona'nın torunlarıydı. Fakat orijinalin lekesi ne olacaktı?

Hayır. Duncan yok-gemide kalmalı.

Peki ya Murbella?.. *Hamile* Murbella? Saygınlığına leke sürülmüş bir Saygın Ana.

"Tleilaxlılar Koşullandırıcı'yı öldürmemi istiyorlardı," demişti Duncan.

"O orospuyu öldürmeye mi çalışacaksın?" Lucilla'nın sorusuydu bu.

"O Koşullandırıcı değil ki," demişti Duncan.

Duncan ile Murbella arasındaki bağ, Meclis'te uzun uzadıya tartışılmıştı. Lucilla o ikisinin arasında bağ olmadığını, hâlâ birbirlerine karşı ihtiyatlı ve hasım olduklarını ısrarla söylemişti.

620 "Onları bir araya getirme riskine girmemek en iyisi."

Fakat orospuların cinsellik hakkındaki bilgileri derinlemesine incelenmeliydi. Duncan ile Murbella'yı yok-gemide görüştürme riskine girilebilirdi belki. Koruyucu tedbirler dikkatle alındıktan sonra elbette.

Odrade son olarak, yok-geminin ambarındaki solucanı düşündü... Metamorfozunu tamamlamak üzere olan solucanı. Onu melanjla doldurulmuş, küçük bir toprak havza bekliyordu. Vakti gelince, Sheeana solucanı dışarı çıkarıp, melanj ve suyla dolu o havzaya götürecekti. Böylece oluşacak kumalabalıkları uzun dönüşümlerine başlayabilirdi.

Sen haklıydın, baba. Doğru açıdan bakınca mesele çok basitti.

Solucanlar için bir çöl gezegeni aramaya gerek yoktu. Kumalabalıkları, Şeyh Hulud için gerekli doğal ortamı zaten yaratacaktı. Rahibeler Meclisi Gezegeni'nde engin çöller oluşması fikri elbette ki hoş değildi fakat bunun yapılması gerekiyordu.

Miles Teg'in yok-geminin altmoleküler kayıt sistemlerine kaydettiği vasiyeti, "Miles Teg'in Son Arzu ve Vasiyeti" göz ardı edilemezdi. Bunu Bellonda bile kabul etmişti.

Rahibeler Meclisi'nin tüm tarihsel kayıtlarının iyice gözden geçirilmesi şarttı. Teg'in Yitmişler, yani Dağılış'tan dönen orospular hakkında gördükleri, yeni bir bakış açısı gerektiriyordu.

"Gerçekten zengin ve nüfuzlu insanların isimlerini nadiren duyarsınız. Onların sözcülerini görürsünüz sadece. Siyasi arenada bunun tek tük istisnaları olsa da, erk yapısının tamamı sergilenmez."

O mentat filozof, Rahibeler Birliği'nin benimsediği her şeyi derinlemesine yalayıp yutmuştu; istifra ettikleriyse, Arşivcilerin "bozulmamış özetlemelerimiz" dedikleri şeye olan bağımlılıklarına ters düşüyordu.

Bunu zaten biliyorduk, Miles... Yüzleşmiyorduk sadece. Önümüzdeki birkaç nesil boyunca hepimiz Diğer Belleklerimizi araştıracağız.

Sabit veri depolama sistemlerine güven olmazdı.

"Kopyaların hemen hepsini yok ederseniz gerisini zaman halleder."

Başar'ın bu anlamlı sözü Arşivcileri nasıl da kızdırmıştı!

"Tarihin yazılması, dikkat dağıtmaya yönelik bir süreçtir büyük ölçüde. Çoğu tarihsel anlatıda, bahsedilen olayların gizli sebeplerine dikkat çekilmez."

Bellonda'yı pes ettiren bu sözler olmuştu. O bile itiraf etmişti: "Bu kısıtlayıcı süreçten kurtulan az sayıdaki tarihçe de bariz süreçlerle unutturulur."

Teg bu süreçlerden bazılarını listelemişti: "Olabildiğince çok nüshanın yok edilmesi; fazla gerçekçi anlatıların alay edilerek gözden düşürülmesi; okullarda okutulmanın engellenmesi; alıntı yapılmamasının sağlanması ve kimi zaman da yazarların ortadan kaldırılması."

Odrade, *İstenmeyen haberler getiren ulakların ölümüne*

yol açabilen günah keçisi sürecini de unutmamak gerek, diye düşündü. Eski bir hükümdarın kötü haber getiren ulakları öldürmek için yanında demir uçlu baston bulundurduğunu hatırlamıştı.

"Geçmişimizi daha iyi anlamak için yeterli kaynaklar var elimizde," demişti Odrade. "Çatışmaların para veya eşdeğer şeyleri kimin kontrol edeceği meselesinden çıktığını hep biliyorduk zaten."

Bu gerçek bir "soylu emel" olmayabilirdi fakat şimdilik idare ederdi.

Odrade, *Asıl meseleden kaçıyorum,* diye düşündü.

Duncan Idaho hakkında bir karar verilmeliydi; bunu hepsi biliyordu.

Odrade iç geçirerek bir topter çağırttı ve yok-gemiye yapacağı kısa yolculuğa hazırlanmaya başladı.

Duncan'ın kaldığı odaya girerken, *Hücresi konforlu en azından,* diye düşündü. Burası önceden Miles Teg'in kaldığı komutan odasıydı. Teg'in izleri hâlâ görülüyordu... Örneğin Lernaeus'taki evini gösteren küçük bir holostat projektör; o eski malikâne, geniş çimenlik, nehir. Teg bir komodine dikiş takımı bırakmıştı.

Gulâm bir hamak koltukta oturmuş, projeksiyona bakıyordu. Odrade içeri girince Duncan başını kaldırıp cansızca baktı.

"Onu ölüme terk ettiniz, değil mi?" diye sordu.

"Yapmamız gerekeni yaparız," dedi Odrade. "Hem onun emirlerine uydum."

"Neden geldiğini biliyorum," dedi Duncan. "Ama fikrimi değiştiremeyeceksin. Siz cadıların damızlık aygırı değilim ben. Anlıyor musun?"

Odrade cüppesini düzelterek yatağın kenarına, Duncan'ın karşısına oturdu. "Babamın bize bıraktığı vasiyeti okudun mu?" diye sordu.

"Babanın mı?"

"Miles Teg babamdı. Onun son sözlerini okumanı tavsiye ederim. O bizim oradaki gözümüzdü en sonda. Rakis'in yok oluşunu *görmesi* gerekiyordu. 'Yeni oluşmuş zihniyle' bağımlılıkları ve anahtar kütükleri kavrayabiliyordu."

Duncan şaşkın görününce Odrade açıklama yaptı: "Tiran'ın kehanet labirentinde fazla uzun süre kısılı kalmıştık."

Duncan'ın pürdikkat kesilerek dikeldiğini gördü; onun kedimsi hareketleri, kaslarının saldırı için iyi eğitildiğini gösteriyordu.

"Senin bu gemiden sağ çıkabilmenin yolu yok," dedi Odrade. "Sebebini biliyorsun."

"Siona."

"Bizim için tehlikelisin ama faydalı da olmanı yeğleriz."

"Yine de damızlık aygırınız olmayacağım, hele o Rakisli küçük salakla hayatta olmaz."

Odrade gülümsedi. Sheeana bunu duysa ne derdi acaba?

Duncan sertçe, "Çok mu komik?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Neyse, en azından elimizde Murbella'nın çocuğu olacak. Onunla idare ederiz artık."

"Murbella'yla konuşuyorum," dedi Duncan. "Rahibe Ana olacağını, onu Bene Gesserit'e alacağınızı düşünüyor."

"Neden olmasın? Hücreleri Siona testini geçti. Bence mükemmel bir Rahibe olur."

"Sizi kandırmayı cidden başardı mı yani?"

"Onun sırlarımızı öğrendikten sonra kaçmak niyetinde olduğunun farkında olup olmadığımızı soruyorsun. Ah, farkındayız Duncan."

"Kaçamaz diye mi düşünüyorsunuz?"

"Bizim elimize düşen hiç kimse asla gerçekten kaçamaz, Duncan."

"Leydi Jessica kaçmadı mı yani?"

"Sonunda bize döndü."

"Beni görmeye gelmenin asıl sebebi ne?"

"Başrahibe Ana'nın planını öğrenmeye hakkın var diye düşündüm. Anlarsın ya, planın amacı Rakis'in yok edilmesiydi. Taraza, solucanların neredeyse tümünün yok edilmesini istiyordu aslında."

"Yeryüzünün yüce tanrıları adına! Neden?"

"Onlarda bizi köleleştiren bir kâhinlik gücü vardı. Tiran'ın bilincinin incileri bu gücü artırıyordu. Tiran olayları önceden görmüyor, bizzat yaratıyordu."

Duncan geminin arka tarafına işaret etti. "Peki ya o..."

"Oradaki mi? Solucanların sonuncusu. Solucanlar tekrar etkili olacak kadar çoğaldığında, insanlık çoktan Tiran'ın yolundan çıkmış ve kendi yolunda ilerliyor olacak. Sayımız çok fazla artmış olacak... Kendi başımıza çok fazla farklı şey yapıyor olacağız. Bir daha asla tek bir güç hepimizin geleceğini tamamen yönetemeyecek."

Odrade ayağa kalktı.

Duncan karşılık vermeyince Odrade, "Senin de takdir edeceğin zorunlu kısıtlamalar çerçevesinde nasıl bir hayat istediğini düşün lütfen," dedi. "Sana elimden geldiğince yardım edeceğime söz veriyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü atalarım seni seviyordu. Babam seni seviyordu."

"Sevgi mi? Siz cadılar sevgi duyamazsınız!"

Odrade neredeyse bir dakika boyunca Duncan'a tepeden baktı. Duncan'ın rengi açılmış saçının özellikle ense kısmında kıvırcıklaşmaya ve diplerinin siyahlaşmaya başlamış olduğunu gördü.

"Ben ne hissettiğimi biliyorum," dedi Odrade. "Ayrıca suyun bizimdir, Duncan Idaho."

Bu Fremen ihtarının etkili olduğunu gördükten sonra dönüp muhafızların arasından geçerek odadan çıktı.

Gemiden ayrılmadan önce ambara döndü ve Rakis kumundan yatağında uzanmış, öylece duran solucana baktı. O

tutsağa iki yüz metre kadar yukarıdan bakıyordu. Giderek entegre olan Taraza'yla birlikte sessizce güldü.

Biz haklıydık, Schwangyu'yla yandaşlarıysa haksızdı. Biz Tiran'ın gitmek istediğini biliyorduk. Yaptıklarından sonra bunu istiyor olmalıydı.

Neredeyse fısıltıyla ve sadece kendine değil, solucanın metamorfozunun başlayacağı an için orada bulundurulan gözlemcilere de hitap ederek, yumuşak bir sesle konuştu.

"Artık lisanını biliyoruz," dedi.

O lisanda sözcükler yoktu; hareketli ve dans eden bir evrene uygun, hareketli bir dans uyarlamasıydı sadece. Bu dili *konuşabilir* ama çeviremezdiniz. Söyleneni anlamak için o deneyimi yaşamanız gerekirdi, ki o zaman bile anlamlar gözünüzün önünde değişirdi. Sonuçta "soylu emel" tercüme edilemeyecek bir deneyimdi. Fakat Odrade aşağıya, Rakis çölünden getirilmiş solucanın sert ve ısıya dayanıklı kabuğuna bakarken ne gördüğünü biliyordu: Soylu emelin görünür kanıtı.

Odrade aşağıya, solucana usulca seslendi: "Hey! İhtiyar solucan! Planın bu muydu?"

Yanıt gelmedi; Odrade gelmesini beklememişti zaten.